

ສິນທີສັນຍາເຊື່ອແນວ
ວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ
ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949

ພວກຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີອຳນາດເຕັມຂອງລັດຖະບານທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນກອງປະຊຸມການ
ທຸດ ຂຶ້ງໄຂຂຶ້ນຢູ່ເຊື່ອແນວ ແຕ່ວັນທີ 21 ເມສາ ຫາ ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ເພື່ອດັດແກ້ຄົນສິນທີ
ສັນຍາທີ່ໄດ້ຕິກລົງກັນຢູ່ເຊື່ອແນວ ສະບັບລົງວັນທີ 27 ກໍລະກິດ 1929 ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕໍ່ສະ
ເລີຍເສີກ ໄດ້ຕິກລົງກັນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ພາກທີ I
ຂໍ້ຂໍ້ມູນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1

ບັນດາລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຄໍາຂັ້ນສັນຍາທີ່ຈະເຄີາລົບ ແລະ ຮັບ
ປະກັນການເຄີາລົບສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃນທຸກສະພາບການ.

ການເຄີາ
ລົບສິນທີ
ສັນຍາ

ມາດຕາ 2

ຄູງຖ້ວກບັນດາຂໍ້ຂໍ້ມູນຍັດທີ່ຈະຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຍາມສັນຕິ, ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະ
ນຳໃຊ້ກັບທຸກກໍລະນີສິງຄາມທີ່ປະກາດ ຫຼື ກໍລະນີເກີດມີການປະທະກັນ ດ້ວຍກຳລັງອາວຸດລະ
ຫວ່າງສອງ ຫຼື ຫຼາຍລັດພາຄືດ້ວຍກັນ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີຝ່າຍໄດ່ຝ່າຍໜຶ່ງບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າມີສະພາວະ
ສິງຄາມ.

ການນຳໃຊ້
ສິນທີສັນ
ຍາ

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຍັງຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບທຸກກໍລະນີທີ່ມີການຍືດຄອງດິນແດນສ່ວນໃດ
ສ່ວນໜຶ່ງ ຫຼື ດິນແດນທັງໝົດຂອງລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີການຍືດ
ຄອງນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້າມຄືນ.

ເຖິງວ່າໜຶ່ງໃນບັນດາປະເທດທີ່ປະທະກັນບໍ່ແມ່ນພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາ
ປະເທດທີ່ເປັນພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຍັງຈະຕ້ອງຖືກຜູ້ກມດໂດຍສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃນ
ການພົວພັນຂໍ້ງກັນ ແລະ ກັນ. ນອກນັ້ນ, ບັນດາລັດເຖິງກ່າວຍັງຈະຖືກຜູ້ກມດໂດຍສິນທີສັນຍາໃນ
ການພົວພັນກັບປະເທດທີ່ບໍ່ແມ່ນພາຄືດັ່ງກ່າວ, ທັ້ງໆກ່າວວ່າປະເທດນັ້ນຍອມຮັບ ແລະ ນຳໃຊ້ຂໍ້
ດາຂໍ້ຂໍ້ມູນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາ.

ມາດຕາ 3

ການປະ
ທະວັນທີ່
ມືລັກສະ
ນະສາກົນ.

ໃນກໍລະນີມີການປະທະວັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ ທີ່ບໍ່ແມ່ນການປະທະວັນລະຫວ່າງປະເທດ ແລະ ເກີດຂຶ້ນໃນດິນແດນຂອງລັດໝາຄີໄດ້ໜຶ່ງ, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະວັນຢ່າງນ້ອຍຈະຕ້ອງປະຕິບັດຂໍບັນຍັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍກົງໃນສົງຄາມ, ລວມທັງສະມາຊີກຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ປະອາວຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກນໍາອອກຈາກວົງສູ້ຮັບຍັນເຈັບປ່ວຍ, ຖືກບາດເຈັບ, ຖືກວັກຂ້າງ, ຫຼື ຍ້ອນສາເຫດອື່ນໆ, ໃນທຸກສະພາບຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມືມະນຸດສະຫົມ, ໂດຍປາສະຈາກການແບ່ງແຍກໃນທາງລົບຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານເຊື້ອຊາດ, ສີຜົວ, ສາສະໜາ ຫຼື ການເຊື້ອຖື, ເພດ, ຕົ້ນກຳເນີດ ຫຼື ຄວາມຮັງມີ, ຫຼື ມາດຖານອື່ນໆ ທີ່ລ້າຍຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າມານັ້ນ.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ການກະທຳຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຖືກຫ້າມ ແລະ ຈະຕ້ອງຖືກຫ້າມໃນທຸກກາລະເທສະ ໃນການປະຕິບັດຕໍ່ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງ:

- ກ. ການກະທຳຮຸນແຮງຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນການຄາດຕະກຳທຸກປະເທດ, ການຕັດອະໄວຍະວະ, ການກະທຳອັນໂຫດຫຼັງມ ແລະ ການທຳລະມານ.

- ຂ. ການຈັບເປັນຕົວປະກັນ;

- ຄ. ການທຳລາຍງາງດສກສີຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງການກະທຳ ແບບຢູ່ບໍລິການ ແລະ ຕໍ່ຊ້າ,

- ງ. ການອອກຄຳຕັດສິນລົງໂຫດ ແລະ ການປະຕິບັດໂຫດປະຫານຊີວິດ ໂດຍປາສະຈາກການພິພາກສາລ່ວງໜ້າຂອງສານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍໂດຍໃຫ້ການຮັບປະກັນທາງຕຸລາການທຸກຢ່າງທີ່ປະຊາຊາດສີວິໄລຫັ້ງໝາຍຖືວ່າເປັນສິ່ງຂາດບໍ່ໄດ້.

ມາດຕາ 4

- ສະລັບ
ສິນ
- ກ. ໃນຄວາມໝາຍຂອງສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ສະເລີຍເສີກແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສັດຕູ ຂຶ້ງຖືກຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນປະເທດໄດ້ໜຶ່ງຂອງບັນດາປະເທດຄົນດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 1. ນາຍ ແລະ ພິນທະຫານໃນກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດ ຂອງຝ່າຍໄດ້ໜຶ່ງທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ ກຳຄືທະຫານກອງໝອນ ແລະ ກອງອາສາສະໜັກ ຫຼືເປັນໝາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດຄືດັ່ງກ່າວ;
 2. ທະຫານກອງໝອນ ແລະ ກອງອາສາສະໜັກອື່ນໆ, ລວມທັງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຕໍ່ຕ້າມແບບມີການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຂຶ້ນກັບຝ່າຍໄດ້ໜຶ່ງ ຫຼືເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ ແລະ ມີການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ນອກ ຫຼື ພາຍໃນຂອບເຂດດິນແດນຂອງຕົນ, ນັບທັງໃນກໍລະ

ນີ້ດິນແດນນັ້ນຖືກຢືດອ່າງ, ໂດຍທີ່ວ່າກອງໜຸອນ ຫຼື ກອງວາສາສະໜັກດັ່ງກ່າວ, ນັບທັງ
ຂະບວນການຕໍ່ຕ້າມແບບມີການຈັດຕັ້ງນັ້ນປະຕິບັດຕາມເຖິງໂຄນໄຊດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- (ກ) ຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກຳລັງພົນຂອງຕົນ;
(ຂ) ມີປ້າຍສັນຍານຕິດໄວ້ຂຶ້ງສາມາດແນມເຫັນໄດ້ແຕ່ໄກ;
(ຄ) ທີ່ອາວຸດຢ່າງເປີດເຜີຍ;
(ງ) ເຄື່ອນໄຫວໂດຍສ່ອດຄ່ອງຕາມກະຕິກາ ແລະ ປະເພນີໃນການເຮັດສົງຄາມ;

3. ນາຍ ແລະ ພິນທະຫານໃນກອງກໍາລັງທະຫານຫລວງທີ່ຈີງຮັກພັກດີຕໍ່ລັດຖະບານ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.
 4. ບຸກຄົມທີ່ຕິດຕາມໄປນຳກອງກໍາລັງປະກອບອາວຸດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊີກຂອງກອງຫັບເຊັ່ນ ສະມາຊີກທີ່ເປັນພິນລະເຮືອນຂອງໜ່ວຍບິນທະຫານ, ມັກສີ່ຂ່າວສົງຄາມ, ກອງລຳລົງ, ສະມາຊີກໜ່ວຍອອກແຮງງານ ຫຼື ໜ່ວຍບໍລິການຮັບຜິດຊອບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງທະຫານ, ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກອງຫັບທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມໄປນັ້ນ, ຊຶ້ງຈະປະກອບບັດປະຈຳຕົວທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບແບບຢ່າງທີ່ຕິດແນບກັບສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້
 5. ສະມາຊີກໜ່ວຍເດີນເຮືອ, ມັບທັງຄູຝີກ, ຜູ້ຂັບເຮືອ ແລະຜູ້ຝີກງານ ຂອງເຮືອການຄ້າ ແລະ ໜ່ວຍບິນພິນລະເຮືອນຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ, ຊຶ້ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການເບິ່ງແຍງຮັກສາທີ່ດີກວ່າພາຍໃຕ້ຂັ້ນຍັດອື່ນຂອງກົດໝາຍສາກົນ;
 6. ພິນລະເມືອງຂອງດິນແດນທີ່ບໍ່ຖືກຍືດຄອງ ຊຶ້ງໃນເວລາສັດຕູ້ຍັບໄກ້ເຂົ້າມານັ້ນໄດ້ຈັບອາວຸດຕໍ່ສູ້ກັບກໍາລັງທີ່ຮູກຈານໄດ້ຍັນທີ່ ແລະ ບໍ່ມີເວລາຈັດຕັ້ງເປັນກອງກໍາລັງຫລວງ, ໄດ້ມີເງື່ອນໄຂ ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຖືອາວຸດຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະປະຕິບັດຕາມກະຕິກາ ແລະ ປະເພີມຂອງການເຮັດສົງຄາມ.

ຂ. ພາຍໃຕ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ບຸກຄົນຕໍ່ໄປນີ້ກໍຈະຖືວ່າເປັນສະເລີຍເສີກເຊັ່ນດ່ວງກັນ:

ຂ້າພວກກ່ຽວໄວ້ຕາມກົດໝາຍກົມ, ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກະທິບກະເທືອນຕໍ່ການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກທີ່ດີກວ່າຊື່ປະເທດເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເລືອກໃຊ້ ແລະ ໂດຍຍົກເວັ້ນ ມາດຕາ 8, 10, 15, 30 (ວັກສຸດທ້າຍ), ມາດຕາ 58 ຫາ 67, 92, 126 ແລະບັນດາມາດຕາກ່ຽວກັບປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ໃນກໍລະນີມີການພົວພັນຫາງການຫຼຸດລະຫວ່າງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນ ກັບປະເທດເຢັນກາງ ຫຼື ປະເທດທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ເມື່ອມີການພົວພັນຫາງການຫຼຸດດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນ, ຊຶ່ງບັນດາບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຂຶ້ນກັບ, ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຕໍ່ບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກະທິບກະເທືອນຕໍ່ໜ້າທີ່ ທີ່ປະເທດເຫຼົ່ານີ້ປະຕິບັດຕາມສິນທີ່ສັນຍາ ແລະ ປະເພີນທາງການຫຼຸດ ແລະ ກົງສູນ.

๓. จะແມ່ນໃນລັກສະນະໄດ້ກຳຕາມ, ມາດຕານີ້ຈະຕັ້ງອຸປ່ນສົງເຜົນສະຫຼອນຕໍ່ສະຖານະພາບຂອງພະນັກງານການແພດ ແລະ ສາສະໜາດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 33 ອອງສືບທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ମାରଟ୍ୟ 5

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 4 ນັບແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາຕົກຢ່າຍໃຕ້ອໍານາດຂອງສັດຕູຈົມເຖິງເວລາທີ່ພວກເຂົາຖືກປ່ອຍຕົວ ແລະ ສົ່ງກັບປະເທດ.

ຖ້າທາງມີຄວາມສິ່ງໄສດ່ງກ່ຽວກັບວ່າ ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສູ່ຮົບ ແລະ ໄດ້ຕົກປູ່ໃນກຳມືຂອງສັດຕູນຈະນອນຢູ່ໃນປະເພດໄດ້ໜຶ່ງດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ມັນ ຫຼືໍ່ບໍ່, ບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຈົນກວ່າເມື່ອໄດສານທີ່ມີອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຕັດສິນກ່ຽວກັບສະຖານະພາບຂອງພວກກ່ຽວ.

ມາດຕາ 6

ນອກຈາກການຕິກລົງທີ່ໄດ້ບໍ່ຢ່າວີໃນ ມາດຕາ 10, 23, 28, 33, 60, 65, 67, 72, 73, 75, 109, 110, 118, 119, 122 ແລະ 132 ແລ້ວ, ບັນດາລັດພາຄືອາດສາມາດເຮັດສັນຍາແບບສະເພາະອື່ນໆກ່ຽວກັບຫຼຸກບັນຫາທີ່ພວກຕົນເຫັນວ່າເໝາະໃຫ້ແກ່ການເຮັດຂໍບັນຍັດຕ່າງໜາກ. ຫ້າມເຮັດສັນຍາສະເພາະທີ່ຈະທຳລາຍສະພາບຂອງສະເລີຍເສີກ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບໍ່ຢ່າວີໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະ ກໍ່ຫ້າມເຮັດສັນຍາທີ່ຈະຈຳກັດສິດທີ່ຂອງເຊົ້າເຈົ້າເຖິ່ງທີ່ສິນທີ່ສັນຍາກຳນົດໄວ້.

ສະເລີຍເສັກຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ທີ່ສິນທີ່
ສັນຍາຫາກຢັ້ງນຳໃຊ້ສຳລັບພວກເຂົາໄດ້ຢູ່, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີມີຂັ້ນຍັດທາງກົງກັນຂ້າມອັນຈະ
ແຮງໃນສັນຍາດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ຫລື ຢູ່ໃນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໃນໄລຍະຕໍ່ມາ, ຫຼື ໃນກໍລະນີຝ່າຍ
ໄດ້ຝ່າຍໜຶ່ງໃນການປະຫະກັນ ຫາກໄດ້ເອີມາດຕະການທີ່ດີກວ່າ ຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕາ 7

ໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ, ສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ສະລະສິດທິຫຼາງໜີດ ຫຼື ສ່ວນໃດສ່ວນ
ໜຶ່ງທີ່ຖືກຮັບປະກັນໂດຍສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໂດຍສັນຍາສະເພາະທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ
ກ່ອນ, ຖ້າຫາກມີ.

ການບໍ່ສະ
ລະສິດ

ມາດຕາ 8

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຖືກນຳໃຊ້ດ້ວຍການຮ່ວມມື ແລະ ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງປະ
ເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊື່ມີໜ້າທີ່ປົກປັກກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງທຸກຝ່າຍໃນການປະຫະກັນ.
ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ນອກຈາກພະນັກງານການບູດ ແລະ ກົງສູນຂອງຕົນແລ້ວ, ປະເທດທີ່ໃຫ້
ການປົກປ້ອງນັ້ນອາດສາມາດແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ແກນທີ່ເປັນຄືນສັນຊາດຂອງຕົນ ຫລື ຂອງປະເທດເປັນ
ກາງອື່ນ. ບັນດາຜູ້ແກນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະເທດກ່ຽວຂ້ອງບ່ອນທີ່
ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ. ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຈະຕ້ອງອຳນວຍ
ຄວາມສະດວກຢ່າງລວງຫລາຍເຫຼົ່າທີ່ຈະຮັດໄດ້ໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ຜູ້
ແກນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ.

ປະເທດທີ່ໃຫ້
ການ
ປິກເນັງ.

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ, ຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ຜູ້ແກນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະຕ້ອງບໍ່
ຮັດເກີນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ພວກ
ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຄຳນິງເຖິງຄວາມຈຳເປັນທາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງທີ່ຫລືກລົງບໍ່ໄດ້ຂອງປະເທດ
ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າພວມປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່.

ມາດຕາ 9

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ສ້າງອຸປະສົກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວດ້ານມະ
ນຸດສະຫຼຸບທຳຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ຂອງອົງການມະນຸດສະຫຼຸບທຳອື່ນທີ່ເປັນກາງ
ເພື່ອປົກປ້ອງ ແລະ ບັນເທິສະເລີຍເສີກ ໂດຍໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກຝ່າຍໃນການປະ
ທະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 10

ບັນດາລັດພາຄົວາດຈະຕິກລົງກັນເມື່ອໄດ້ກຳໄດ້ທີ່ຈະມອບໝາຍໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຮັບ
ປະກັນຄວາມທ່ຽງທຳ ແລະ ປະສິດທິພາບ ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງພາຍໃຕ້ສົນ
ທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ການ
ເຄື່ອນ
ໄຫວຂອງ
ຄະນະກຳ
ມະການກາ
ແຄສ່ວນ

ການຢູ່
ແນ
ປະເທດທີ່ໃຫ້
ການປິກເນັງ

ເມື່ອສະເລີຍເສີກບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ການໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນັ້ນຢຸດຕິລົງຍັນ
ການເຄື່ອນໄຫວຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຫຼື ຂອງອົງການທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຕາມຂໍ້
ບັນຍັດຂອງວັກທີ 1 ຂ້າງເທິງ, ຈະແມ່ນດ້ວຍເຫດຜົນໄດ້ກຳຕາມ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໜັ້ນຈະຕ້ອງສະ
ເໝີໃຫ້ປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໄດ້ໜຶ່ງດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງໜັ້ນຮັບໜ້າທີ່ຂອງປະເທດທີ່

ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊື່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ຖ້າທາກວ່າການປົກປ້ອງຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບປະກັນຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ, ໂດຍອີງຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້ ປະເທດທີ່ກັກຂໍ້ຈະຕ້ອງຮ້ອງຂໍ ຫລື ຈະຕ້ອງຮັບເອົາການສະເໜີໃຫ້ການບໍລິການຂອງອົງການຈັດຕັ້ງມະນຸດສະຫຳ ເຊັ່ນຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ, ໃນການຮັບເອົາພາລະໜ້າທີ່ດ້ານມະນຸດສະຫຳຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ໃນການເລື່ອນໄຫວຂອງຕົນ, ປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໄດ້ນຶ່ງທີ່ຖືກເຊື່ອເຊີນໂດຍປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ສະໝັກໃຈຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງເຫຼົ່ານີ້, ຈະຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ, ຊຶ່ງມີບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ອາໄສຢູ່, ແລະ ຈະຕ້ອງໃຫ້ການຄົ້ນປະກັນຢ່າງພຽງພໍວ່າຕົນສາມາດຮັບເອົາພາລະໜ້າທີ່ອັນເໝາະສົມດັ່ງກ່າວມັນໄດ້ ແລະ ຈະປະຕິບັດໂດຍບໍ່ມີການລໍາອຽງໄດ້.

ຫ້າມທຳການຫຼືກລັງຈາກຂໍ້ບັນຍັດທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ ດ້ວຍການເຮັດສັນຍາສະເໜາຍລະຫວ່າງບັນດາປະເທດ, ຂຶ້ງໃນນັ້ນມີປະເທດນີ້ທີ່ຖືກຈຳກັດສິດເສີລິພາບໃນການເຈລະຈາກບັນຍັດອື່ນ ຫຼື ພັນທະມິດຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວມີ້ ອັນເນື່ອງມາຈາກເຫດການທາງດ້ານການທະຫານໂດຍສະເໜາຍຢ່າງຍິ່ງແມ່ນໃນກໍລະນິດິນແດນສ່ວນໃຫຍ່ ຫຼື ທັງໝົດຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກຢືດຄອງ, ເຖິງວ່າການຈຳກັດນັ້ນຈະເປັນການຊົ່ວຄາວກຳຕາມ.

ເນື້ອໄດ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ກ່າວເຖິງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ກ່າວເຖິງນັ້ນຍັງນຳໃຊ້ຕໍ່ອົງການທີ່ມາແກ່ນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງນັ້ນຕາມຄວາມໝາຍຂອງມາດຕານີ້.

ມາດຕາ 11

ໃນກໍລະນິທີ່ເຫັນວ່າເປັນປະໂຫຍດແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ, ໂດຍສະເໜາຍຢ່າງຍິ່ງໃໝ່ໃນກໍລະນີ ມີຄຳເຫັນບໍ່ເປັນເອກະພາບກັນ ລະຫວ່າງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນກ່ຽວກັບ ການຕື່ກວາມໝາຍ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະໃຫ້ການໄກ່ເກື່ອແນໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ເປັນເອກະພາບກັນນັ້ນ.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ໂດຍການເຊື່ອເຊີນຂອງຝ່າຍໄດ້ຝ່າຍນີ້ ຫຼື ໂດຍການລືລື່ມຂອງຕົນ, ແຕ່ລະປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງສາມາດສະເໜີຕໍ່ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເພື່ອຈັດການພົບປະກັນລະຫວ່າງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍສະເໜາຍຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ກຳຕິພະນັກງານການແພດ ແລະ ສາສະໜາ. ການພົບປະນີ້ອາດຈະຖືກຈັດຂຶ້ນໃນດິນແດນເປັນກາງຊື່ງໄດ້ເລືອກເອົາຢ່າງເໝາະສົມ. ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈຳຕ້ອງໄດ້ຕອບສະໜອງຂໍ້ສະເໜີຕໍ່ຕົນເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້. ຖ້າຈຳເປັນ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງສາມາດສະເໜີຂໍຄຳເຫັນດີຈາກບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນຈາກປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມໃນການພົບປະນີ້.

ລະບຸບານ
ການ ບໍລິຫານ
ນອມ.

ພາກທີ II

ການປົກປ້ອງສະເລີຍເສີກໂດຍຫົວໄປ

ມາດຕາ 12

ສະເລີຍເສີກແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຝ່າຍສັດຖຸ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍ
ກົງຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ກອງທະຫານທີ່ໄດ້ຈັບຕົວພວກກ່ຽວ. ໂດຍບໍ່ຄໍານຶ່ງເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງ
ສ່ວນບຸກຄົນທີ່ອາດຈະມີ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກເຫຼົ່າ
ນັ້ນ.

ຄວາມຮັບ
ຜິດຊອບຕໍ່
ການປະຕິ
ບັດຕໍ່ສະ
ເລີຍເສີກ.

ສະເລີຍເສີກຈະຖືກຈັດສິ່ງໄດ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໄປຢ້າງປະເທດໜຶ່ງທີ່ເປັນພາຄີຂອງສິນທີ່ສັນ^{ຍາ} ແລະ ພາຍຫຼັງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນໄດ້ຊາບເປັນທີ່ແມ່ນອນວ່າປະເທດທີ່ຮັບມີຄວາມຍືນດີ^{ແລະ} ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະປະຕິບັດສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ. ໃນເນື້ອສະເລີຍເສີກຫາກ
ຖືກຈັດສິ່ງໃນສະພາບຄົດໆກ່າວນັ້ນ, ປະເທດທີ່ຕົກລົງຮັບເອົາສະເລີຍເສີກເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງມີຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ໃນໄລຍະທີ່ຕົນກັກຂ້າງພວກກ່ຽວ.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ຕາມ, ໃນກໍລະນີປະເທດນັ້ນທາງບໍ່ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງ
ສິນທີ່ສັນຍາກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ສຳຄັນໄດ້ນຶ່ງ, ໂດຍໄດ້ຮັບແຈ້ງຈາກປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ປະ
ເທດທີ່ຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໃຊ້ມາດຕະການທີ່ມີປະສິດຕິຜົນ ເພື່ອແກ້ໄຂສະຖານະການດັ່ງ
ກ່າວ, ຫຼື ຈະຕ້ອງສະເໜີໃຫ້ຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກນັ້ນກັບຄືນ. ຄໍາສະເໜີນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະຕິບັດ
ຕາມຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ມາດຕາ 13

ສະເລີຍເສີກຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມີມະນຸດສະຫຼຸດໃນທຸກເວລາ; ຫ້າມທຸກການກະ
ທຳ ຫຼື ການລະເວັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການເສຍຊີວິດ
ຫຼື ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຢູ່ໃນການກັກຂ້າງຂອງຕົນ, ແລະ ການ
ກະທຳກໍ່ໃກນລະເວັ້ນນັ້ນຈະຖືກໃວ່ວ່າເປັນການລະເມີດຂັ້ນຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້. ໂດຍ
ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ ຫຼື ຖືກທີ່ດອງຫາງ
ດັກນິຫະຍາສາດ ຫຼື ການແພດໄຕ້ ຫຼື້ງບໍ່ແມ່ນການບິນປົວຫາງການແພດ, ຂັນຕະແພດ ຫຼື
ການບິນປົວຂອງໂຮງໝໍຕໍ່ສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ.

ການປະຕິ
ບັດແຍບ
ມະນຸດສະ
ຫຳເກີດສະ
ເລີຍເສີກ

ໃນທຳນຽງດູວກັນ, ຍາມໄດ້ສະເລີຍເສີກກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ^{ຈາກການກະທຳຮູນແຮງ} ຫຼື ການນາບຊູ້, ການໝົ່ນປະໜາດ ແລະ ການເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ
ຊົນ.

ຫ້າມວາງມາດຕະການຕອບໄຕໍ່ສະເລີຍເສີກ.

ມາດຕາ 14

ຈະແມ່ນໃນສະພາບການໄດ້ງຳຕາມ, ສະເລີຍເສີກມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບຕໍ່ຮ່າງກາຍ ແລະ ກຽດສັກສີ.

ແມ່ຍິງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ເປັນຢ່າງດີໃນຖານະເປັນເພດຍິງ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນເຊັ່ນດູວກັນກັບເພດຊາຍໃນຫຼຸກກຳລະນີ.

ສະເລີຍເສີກຍິງມີຖານະເປັນພິນລະເມືອງຢ່າງເຕັມສ່ວນຄືດໆໃນເວລາພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຈັບເປັນສະເລີຍເສີກ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກນັ້ນບໍ່ສາມາດຈຳກັດການປະຕິບັດສິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນຖານະເປັນພິນລະເມືອງຫຼັງໝູໃນ ຫຼື ນອກດິນແດນຂອງຕົນ ຍົກເວັ້ນການຈຳກັດທີ່ເກີດຈາກສະພາບຄຸມຂໍ້ງ.

ມາດຕາ 15

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເບິ່ງແຍງດູແລສະເລີຍເສີກ ແລະ ໄຫ້ການເປັນປົວຫາງການແພດແກ່ພວກກ່ຽວຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງສຸຂະພາບພວກກ່ຽວໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າ.

ມາດຕາ 16

ໂດຍພິຈາລະນາເຖິງຂັ້ນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ທີ່ພິວພັນເຖິງຊັ້ນຕຳແໜ່ງ ແລະ ເພດ ແລະ ເປັນໄປຕາມການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກແບບພິເສດທີ່ອາດຈະມີໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຍ້ອນສາຍເຫດດ້ານສຸຂະພາບ, ອາຍຸ ຫຼື ຄຸນນະວຸດທາງດ້ານວິຊາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ແບບດູວກັນໝົດຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃນຫາງລົບໃນດ້ານເຊື້ອຊາດ, ສັນຊາດ, ສາສະໜາ, ຫັດສະນະການເມືອງ ຫຼື ການຈຳແນກອື່ນໆໃນພື້ນຖານມາດຖານທີ່ຄາຍຄືກັນນັ້ນ.

ພາກທີ III

ການເປັນສະເລີຍ

ຕອນທີ I

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເປັນສະເລີຍ

ມາດຕາ 17

ເມື່ອຖືກສອບຖາມ, ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງແຈ້ງຊື້, ນາມສະກຸນ, ຂັ້ນຕຳແໜ່ງ, ວັນເດືອນປີເກີດ, ເລກໝາຍກອງຫັບ, ກົມກອງ, ເລກປະຈຳຕົວ ຫຼື ເລກລຳດັບ. ຖ້າບໍ່ມີເລກໝາຍຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍໃຫ້ແຈ້ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ໃຊ້ແໜ່ນໄດ້.

ຖ້າວ່າຜູ້ກ່ຽວທາກຝ່າເຟີນລະບູບນີ້, ສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສິດພິເສດຕໍ່ງໆຕາມຂັ້ນຕຳແໜ່ງ ແລະ ຖານະຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງອອກບັດປະຈຳຕົວທີ່ບອກຊື່, ນາມສະກຸນ, ຂັ້ນຕຳແໜ່ງ, ວັນເດືອນປີເກີດ, ເລກນາຍກອງທັບ, ກົມກອງ, ເລກປະຈຳຕົວ ຫຼື ເລກລຳດັບຫຼືຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ໄຊແທນໄດ້ຂອງຜູ້ຖືບັດໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນຂຶ້ງຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດສານຂອງຕົນທີ່ອາດຈະກາຍເປັນສະເລີຍເສີກ. ນອກຈາກນີ້ນ, ໃນບັດດັ່ງກ່າວອາດຈະມີລາຍເຊັນ ແລະ/ຫຼື ລາຍນີ້ມີຂອງຜູ້ຖືບັດນີ້ນ, ແລະ ຂໍ້ມູນອື່ນກ່ຽວກັບບຸກຄົນສັງກັດໃນກໍາລັງປະກອບອາວຸດ ຂອງ ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຂຶ້ງຝ່າຍດັ່ງກ່າວຕ້ອງການເພີ່ມໄສ. ເຖິງທີ່ເປັນໄປໄດ້, ບັດດັ່ງກ່າວຕ້ອງມີຂະໜາດ $6,5 \times 10$ ຊມ ແລະ ຕ້ອງຮັດເປັນ ສອງສະບັບ. ເມື່ອມີຄວາມຕ້ອງການ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງແຈ້ງບັດປະຈຳຕົວດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ໃນກໍາລະນີໄດ້ກຳຕາມບັດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກຍືດ.

ຫ້າມທຳລະມານຫາງຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ ຫຼື ຮູບການບັງຄັບອື່ນໄດ້ສະເລີຍເສີກເພື່ອເອົາຂໍ້ມູນຂ່າວສານອັນໄດ້ອັນໜຶ່ງຈາກພວກເຂົາ. ສະເລີຍເສີກທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມຈະບໍ່ຖືກຂຶ້ມຂູ້, ຢູ່ດໜາຍາ ຫຼື ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ແບບບໍ່ພື້ນໃຈ ຫຼື ແບບອັບປະໂຫຍດ.

ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດບອກວ່າງໆວັບຕົນເອງໄດ້ ຍັນສຸກຂະໜາບຫາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ ຈະຕ້ອງຖືກນໍາສິ່ງໃຫ້ໄວ່ໜຶ່ງ. ລາຍລະອຽດຂອງສະເລີຍເສີກປະເພດນີ້ຈະຕ້ອງຊອກໃຫ້ໄດ້ດ້ວຍທຸກວິທີ, ໂດຍເປັນໄປຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງວັກຜ່ານມາຂ້າງເທິງນີ້.

ການສອບຖາມສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໃຊ້ພາສາທີ່ເຂົ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈ.

ມາດຕາ 18

ອັບສິນ ແລະ ສິ່ງຂອງໃຊ້ສ່ວນຕົວ, ເວັນເສຍແຕ່ອາວຸດ, ມ້າ, ຍຸດໂທປະກອນ ແລະ ເອກະສານຫາງທະຫານ, ໝວກເຫຼັກ ກຳຄົ້ນ ຫັນກາກບ້ອງກັນອາຍເຄີມ ແລະ ເຄື່ອງອື່ນໆທີ່ເບີກໃຫ້ເພື່ອປ້ອງກັນຕົວນີ້ນ ຍັງຈະຕ້ອງເປັນກໍາມະສິດຂອງສະເລີຍເສີກ. ອັບສິນ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ເປັນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ, ອາຫານການກິນກໍຍັງເປັນກໍາມະສິດຂອງເຂົາເຈົ້າເຄີກນ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍາລະນີອັບສິນ ແລະ ສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຍຸດໂທປະກອນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ອັບສິນ
ອາຫານ
ສະເລີຍເສີກ

ໃນທຸກເວລາ, ບໍ່ຄວນປະໃຫ້ສະເລີຍເສີກປາສະຈາກເອກະສານກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດຂອງຕົນ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກຕ້ອງປະກອບເອກະສານໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີ.

ເຄື່ອງໝາຍຍືດ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍສັນຊາດ, ຫຼູມກູດຕິຄຸນ ແລະ ສິ່ງຂອງອື່ນໆທີ່ມີຄຸນຄ່າໄດ້ສະເພາະທາງຈິດໃຈ ຫຼື ສ່ວນບຸກຄົນຂອງສະເລີຍເສີກນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຖືກຍືດໄປໄດ້.

ເງິນຂອງສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ສາມາດຖືກຍືດ ຍົກເວັນໃນກໍນີມີຄຳສັ່ງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຫຼັງຈາກໄດ້ມີການບັນທຶກຈຳນວນເງິນດັ່ງກ່າວພ້ອມທັງລາຍລະອຽດ ຂອງເຈົ້າຂອງນັ້ນໄວ້ໃນບື້ມະບຽນພື້ນເສດ ແລະ ພາຍຫຼັງໄດ້ອອກໃບຮັບໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວທີ່ບໍ່ບອກເຖິງຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ຂັ້ນຕຳແໜ່ງ ແລະ ກົມກອງຂອງຜູ້ທີ່ອອກໃບຮັບດັ່ງກ່າວນັ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຈຳນວນເງິນໃນສະກຸນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ຫຼື ຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ຖືກແລກປ່ຽນເປັນເງິນສະກຸນດັ່ງກ່າວຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຝາກໄວ້ໃນບັນຊີຂອງສະເລີຍນັ້ນຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 64.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກສາມາດຖອນເຄື່ອງທີ່ມີຄ່າຈາກສະເລີຍເສີກໄດ້ກຳຕ່າງໆເມື່ອມີເຫດຜົນທາງດ້ານຄວາມຂັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອສິ່ງຂອງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຖືກຖອນຈາກສະເລີຍເສີກ, ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ລະບຽບການທີ່ໃຊ້ກັບເງິນທີ່ຖືກຢືດ.

ສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ, ກຳເຊັ່ນດູງກັບຈຳນວນເງິນໃນສະກຸນອື່ນ ນອກຈາກສະກຸນເງິນ ຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ຜູ້ງ່ວຍບໍ່ໄດ້ຮອງຂໍໃຫ້ແລກປ່ຽນເປັນສະກຸນເງິນປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງເກັບຮັກສາໄວ້ໂດຍປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ສິ່ງຄືນໃນສະພາບເດີມໃຫ້ສະເລີຍເສີກໃນເວລາສິ້ນສຸດການເປັນສະເລີຍຂອງພວກກ່ຽວ.

ມາດຕາ 19

ການຍົກຍ້າຍ
ສະເລີຍເສີກ
ອອກາກາ
ຂະສົງສົບ

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກຍົກຍ້າຍອອກຈາກເຂດສູ້ຮົບໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ຫຼັງຈາກຖືກຈັບ ແລະ ສົ່ງໄປໄວ້ຢູ່ໃນລ້າຍທີ່ຫ່າງໄກຈາກສະໜາມຮົບພື້ນສົມຄວນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາພື້ນຈາກໄພອັນຕະລາຍ.

ມີແຕ່ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົ່ງຈາກການຍົກຍ້າຍໝາຍກວ່າການຮັກສາພວກເຂົາເຈົ້າໄວ້ກັບທີ່ອັນເນື້ອງມາຈາກບາດແຜ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ຂອງ ພວກເຂົາເຈົ້ານັ້ນຈຶ່ງຈະອະນຸຍາດໃຫ້ປະໄວ້ຢູ່ໃນເຂດທີ່ມີຄວາມອັນຕະລາຍນັ້ນໄດ້ຊ່ວຄາວ.

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ປະເຊັນກັບໄພອັນຕະລາຍໂດຍບໍ່ຈະເປັນໃນຂະນະທີ່ລົ້ມັກການຍົກຍ້າຍອອກຈາກເຂດສູ້ຮົບ.

ມາດຕາ 20

ເຖິງໃຂ
ຂອງການ
ຍົກຍ້າຍ

ການຍົກຍ້າຍສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປຢ່າງມີມະນຸດສະຫຼັບສະໜີ ແລະ ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບເງື່ອນໄຂ ຂອງ ການເຄື່ອນຫັບຂອງກອງກຳລັງທະຫານປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສະໜອງນັ້ນດີ່ມ ແລະ ອາຫານການກິນຢ່າງພຽງພໍ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຂອງແພດໝໍອັນຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ; ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາມາດຕະການບ້ອງກັນລ່ວງໜ້າທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງສະເລີຍເສີກໃນເວລາຍົກຍ້າຍ ແລະ ຈະຕ້ອງຂຶ້ນບັນຊີລາຍຊື້ຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຍົກຍ້າຍນັ້ນໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ໃນລະຫວ່າງການຍົກຍ້າຍ, ຖັນສະເລີຍເສີກຫາກຈະຕ້ອງໄດ້ພັກຍູ້ຄ້າຍກາງທາງ, ກຳນົດເວລາພັກຍູ້ຄ້າຍດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງສັນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຕອນຫີ້ II

ການຄຸມຂັງສະເລີຍເສີກ

ໝວດຫີ້ I

ຂໍ້ມູນຢັດຫົວໄປ

ມາດຕາ 21

ປະເທດກັກຂ້າງມີສິດຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກ. ປະເທດດັ່ງກ່າວສາມາດວາງຂໍ້ບັງຄັບຫ້າມສະເລີຍເສີກອອກຈາກຄ້າຍຄຸມຂ້າງກາຍຂອບເຂດອັນແນ່ນອນ ຫຼື ໃນກໍລະນີຄ້າຍຄຸມຂ້າງນັ້ນມີຮັ້ວອັນມ, ກໍ່ຫ້າມຂ້າມຮັ້ວອອກໄປ. ໂດຍເປັນໄປຕາມຂໍ້ມູນຢັດກ່ຽວກັບການລົງໂທດຫາງອາຍາ ແລະ ທາງວິໄນ, ສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແຕບ, ຍົກເວັ້ນກໍລະນີຈຳເປັນ ເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ການກັກຂ້າງນັ້ນຈະບໍ່ຕ້ອງແກ່ຍ່າວເກີນກ່ວາໄລຍະທີ່ມີສະພາບ ຫຼືພາໃຫ້ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງໃຊ້ມາດຕະການກັກຂ້າງໃນຫ້ອງແຕບ.

ສະເລີຍເສີກອາດສາມາດຖືກປ່ອຍຕົວໃນຂອບເຂດຈຳກັດ ຫຼື ຢ່າງສົມບູນໄດຍມີເງື່ອນໄຂຫຼື ຄຳນັ້ນສັນຍາຕາມກົດໝາຍພາຍໃນຂອງປະເທດ ທີ່ສະເລີຍເສີກຖືສັນຊາດ. ມາດຕະການດັ່ງກ່າວອາດຈະຖືກນຳມາໃຊ້ໄດຍສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບ ຂອງ ສະເລີຍເສີກດີຂຶ້ນ. ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົມຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັບເອົາການປ່ອຍຕົວໄດຍມີເງື່ອນໄຂ ຫຼື ຄຳນັ້ນສັນຍາ.

ເມື່ອສົງຄາມເກີດຂຶ້ນ, ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນນັ້ນ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຊາບກ່ຽວກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ອະນຸຍາດ ຫຼື ເວົ້ອດຫ້າມພິນລະເມືອງຂອງຕົນຮັບເອົາການປ່ອຍຕົວແບບມີເງື່ອນໄຂ ຫຼື ຄຳນັ້ນສັນຍາ. ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກປ່ອຍຕົວໄດຍມີເງື່ອນໄຂ ຫຼື ໂດຍໄດ້ໃຫ້ຄຳນັ້ນສັນຍາໄດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ໄດ້ແຈ້ງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ມີພັນທະທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ຕົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຄຳນັ້ນສັນຍາທີ່ຕົນໄດ້ໃຫ້ໄວ້ທັງຕໍ່ປະເທດຂອງຕົນ ແລະ ປະເທດທີ່ຕົນຕົກເປັນສະເລີຍ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ປະເທດ ຂອງສະເລີຍເສີກມີພັນທະທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງ ຫຼື ຮັບການບໍລິການໄດ້ຈາກສະເລີຍເສີກທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂ ຫຼື ຄຳນັ້ນສັນຍາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້.

ມາດຕາ 22

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກຂ້າງຢູ່ໃນອາຄານທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງໜ້າດິນ ແລະ ມີການຮັບປະກັນດ້ານອານາໄມ ແລະ ສຸຂະພາບເທົ່ານັ້ນ. ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີພິເສດທີ່ມີເຫດຜົນໃນການຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກ, ສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ຖືກຈຳຄຸກ. ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຂ້າງໃນບໍລິເວັນທີ່ບໍ່ຮັບປະກັນສຸຂະພາບ ຫຼື ບ່ອນທີ່ອາກາດເປັນພິດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ອາກາດທີ່ດີກ່ວານັ້ນໄດຍໄວເຫົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງເຕີ້າໄຮມສະເລີຍເສີກໃນຄ້າຍ ຫຼື ໃນບໍລິເວັນຂອງຄ້າຍຕາມສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະບໍ່ຖືກແຍກອອກຈາກສະເລີຍເສີກທີ່ສັງກັດກອງທັບທີ່ພວກເຂົາເຕີຍຮັບໃຊ້ໃນເວລາຖືກຈັບເປັນສະເລີຍ, ຍົກເວັ້ນກໍລະນີໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພວກເຂົາເຈົ້າ.

ການຈຳກັດ
ອົດສະລະ
ບໍານາ
ໃນການ
ເຄື່ອນໄຫວ

ສະຫຼຸມນີ້
ແລະ ເງື່ອນ
ໄຂຂອງໝານ
ຄຸນຂັ້ງ

ມາດຕາ 23

ຄວາມປັດ
ໄນຂອງສະ
ເລີຍ

ໃນທຸກເວລາ, ຫ້າມສົ່ງສະເລີຍເສີກຄົນໄດ້ໄປ ຫຼື ກັກຂ້າງໄວ້ໃນເຂດທີ່ເຂົາອາດຈະຖືກລູກບຶນທີ່ຢູ່ຈາກສະໜາມຮືບ, ແລະ ຫ້າມສວຍໃຊ້ການມີໝໍາຂອງເຂົາເພື່ອເປັນສົ່ງກຳບັງໃຫ້ບາງຈຸດ ຫຼື ບາງເຂດຫຼືກເວັ້ນຈາກການໂຈມຕິທາງທະຫານ.

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງມີກຳບັງ ເພື່ອຫຼືກຈາກການທຶນລະເບີດທາງອາກາດ ແລະ ໄພອັນຕະລາຍອື່ນໆຂອງສົງຄາມຄືກັນກັບປະຊາຊົນພິນລະເຮືອນທ້ອງຖິ່ນ. ໃນເວລາມີສັນຍານເຕືອນໄພ, ສະເລີຍເສີກສາມາດເຂົ້າໄປໃນບ່ອນລື່ພະດັງກ່າວນັ້ນໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ຍົກເວັ້ນແຕ່ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປ້ອງກັນສູນຈາກໄພອັນຕະລາຍດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ. ທຸກມາດຕະການປ້ອງກັນອື່ນໆທີ່ໄດ້ວາງອອກ ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາຊົນພິນລະເມືອງກຳຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບພວກເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ.

ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ບັນດາປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ເປັນປະໂຫຍດກ່ຽວກັບທີ່ຕັ້ງທາງດ້ານພູມສາດຂອງຄ້າຍຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກ.

ເມື່ອໄດເງື່ອນໄຂທາງທະຫານອະນຸຍາດ, ທີ່ຕັ້ງຂອງຄ້າຍກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກໝາຍໃນຍາມກາງເວັນ ດ້ວຍຕົວອັກສອນ "PG" ຫຼື "PW" ໂດຍທີ່ຕິດຕັ້ງໃນລັກສະນະທີ່ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ຈາກອາກາດຢ່າງຊັດເຈນ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດຈະຕິກລົງກັນກ່ຽວກັບລະບົບການໝາຍແບບອື່ນ. ສະເພາະແຕ່ຄ້າຍຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະມີສິດໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ມາດຕາ 24

ຄ້າຍຫາງ
ຜ່ານທີ່
ຖາວອນ

ຄ້າຍຫາງຜ່ານ ຫຼື ຄ້າຍເລືອກເພີ້ນທີ່ຖາວອນຈະຕ້ອງຖືກປັບໃຫ້ຖືກຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັບກັບເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ຢູ່ໄວ້ໃນຕອນນີ້, ແລະ ສະເລີຍເສີກໃນຄ້າຍຫາງຜ່ານ ຫຼື ຄ້າຍຂັດເລືອກນີ້ກຳຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ແບບດຽວກັນກັບໃນຄ້າຍຄຸມຂ້າງອື່ນໆ.

ໝວດ ທີ II

ສະຖານທີ່ພັກ, ອາຫານການກິນ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມຂອງສະເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 25

ຫັ້ນໜ້າ

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໃຫ້ພັກຢູ່ໃນສະຖານທີ່ເໝາະສົມຄືກັນກັບທີ່ພັກຂອງກອງທະຫານຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຊຶ່ງຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນເຂດດຽວກັນນັ້ນ. ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສະດວກແກ່ຄວາມຊົນເຕີຍ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີຂອງສະເລີຍເສີກ ແລະ ໃນທຸກກໍລະນີຈະບໍ່ສົ່ງຜົນສະຫຼອນເຖິງສຸກຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ບັນດາຂໍ້ບັນຍັດດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງນີ້ຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ໂດຍສະເພາະສຳລັບທຳພັກຂອງສະເລີຍເສີກ, ຫັງຫາງດ້ານເນື້ອທີ່ໜ້າພຽງ ແລະ ບໍລິມາດຕໍ່ສຸດ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງອຸປະກອນປະກອບທີ່ວໄປ, ເຄື່ອງບ່ອນນອນແລະຜ້າທີ່ມ.

ສະຖານທີ່ທີ່ປະກອບໃຫ້ສະເລີຍເສັກໃຊ້ສ່ວນຕົວບຸກຄົມກຳຄົງໃຊ້ລວມໝູ່ ຈະຕັ້ງຖືກປ້ອງກັນຈາກຄວາມຊຸ່ມ ແລະ ມີຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຢ່າງພຽງພໍ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນໄລຍະລະຫວ່າງໃກ້ຈະຄໍາ ແລະ ເວລາມອດໄຟ. ຕ້ອງໄດ້ເອົາຫຼຸກມາດຕະການປ້ອງກັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ອັກຄືໄພເກີດຂຶ້ນ.

ໃນຄ້າຍທີ່ມີສະເລີຍເສີກຢືງ ແລະ ຊາຍຢູ່ນຳກັນ ຕ້ອງມີຫັໍພັກສໍາລັບແຕ່ລະເພດຕ່າງໆທາງ.

ମାର୍ଚ୍ଚି 26

ຮັດຕາກິນພື້ນຖານປະຈຳວັນຈະຕ້ອງມີປະລິມານ, ອຸນນະພາບ ແລະ ມີຫຼາຍເຢື່ອງອາຫານພຽງພໍເຢື່ອຮັກສາສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ນີ້ໜັກຫຼຸດລົງ ຫຼື ມີອາການຂາດອາຫານ. ນອກນັ້ນຢັ້ງຈະຕ້ອງຄຳນິງເຖິງການຄະລຳອາຫານທີ່ສະເລີຍເສີກເຄີຍໄດ້ປະຕິບັດມາ.

ອາຫານ

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສະໜອງອາຫານການກິນເພີ່ມຕົ່ນທີ່ຈະເປັນໃຫ້ສະເລີຍສຶກຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກ ເພື່ອເປັນຄ່າແຮງງານຂອງເຊົາເຈົ້າ.

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບນຳດືມພຽງໆ. ພວກເຂົາເຈົ້າຢັ້ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສູບຢ່າໄດ້.

ເຖິງທີ່ເປັນໄປໄດ້, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປຸ່ງແຕ່ງອາຫານປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ; ສະນັ້ນ, ພວກເຂົາສາມາດຖືກຈັງໃຫ້ເຮັດວຽກໃນຫ້ອງຄົວກິນໄດ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເຄື່ອງມືສຳລັບປຸ່ງແຕ່ງອາຫານເພີ່ມເຕີມທີ່ພວກເຂົາມີໃນຄອບຄອງ.

ຕ້ອງສະໜອງສະຖານທີ່ເໝາະສົມເພື່ອເປັນຫ້ອງອາຫານ. ຫ້າມວາງລະບຽບລວມໝູ້ແບບ
ເຄົ່າຄັດທີ່ເປັນຜົນສະຫອນຕໍ່ອາຫານກຳນົດ.

ມາດຕາ 27

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສະໜອງເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ, ໂສັງເສື້ອຂ້ອນໃນ ແລະ ເກີບດ້ວຍປະລິມານອັນພຽງພໍໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ ໂດຍຄຳນິ່ງເຖິງເງື່ອນໄຂດິນຝ້າອາກາດຂອງເຊດທີ່ພວກເຂົາຖືກກັກຂ້າງຢູ່. ເຄື່ອງແບບຂອງກອງທັບຝ່າຍສັດຕູທີ່ປະເທດກັກຂ້າງຢືນມາໄດ້ນັ້ນຄວນນຳມາແຈກຢາຍໃຫ້ສະເລີຍເສີກ ຖ້າຫາກວ່າເຄື່ອງແບບດ້າງກ່າວເໝາະກັບສະພາບດິນຝ້າອາກາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ການ
ນຸ່ງຕີ

ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຮັບປະກັນການປິ່ງແຫນ ແລະ ຫຍືບສ້ອມແບ່ງເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ພ້ອມດູວກັນນັ້ນ, ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ເໝາະສົມໃນກໍລະນີວຽກດັ່ງກ່າວຮູ້ກົກຮ້ອງ.

ມາດຕາ 28

ຮັນ ໃນຄ້າຍສະເລີຍເສີກຫຼາກແຫ່ງຈະຕ້ອງຕັ້ງຮັນຄ້າຂາຍເຄື່ອງບໍລິໂພກອຸປະໂພກ ເພື່ອໃຫ້ສະ ອາຫານ ເລີຍເສີກມີບ່ອນຊື່ສະບ່ງອາຫານ, ສະບູ ແລະ ຢາສູບ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳວັນ. ລາຄາ ເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນກຳຈະຕ້ອງບໍ່ແໜ່ງເກີນລາຄາໃນຕະຫຼາດທີ່ນີ້ຢູ່ສະເໝີ.

ກຳໄລໄດ້ມາຈາກຮັນຂາຍເຄື່ອງ ຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກ ເອງ; ສະນັ້ນ, ກອງທຶນພິເສດຈະຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້. ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງມີສິດມີຜູ້ ຕ່າງໜ້າຂອງຕົນເຂົາຮ່ວມໃນການຄຸມຄອງຮັນຂາຍເຄື່ອງ ແລະ ກອງທຶນດັ່ງກ່າວ.

ໃນເມື່ອຄ້າຍຫາກປິດລົງ, ເງິນທີຍັງເຫຼືອໃນກອງທຶນພິເສດນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປມອບໃຫ້ອົງ ການສັງຄົມສົງເຄາະສາກົນ ນຳໄປໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ມີສັນຊາດດຽວກັນກັບ ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນກອງທຶນດັ່ງກ່າວ. ໃນກໍລະນີມີການຈັດສົ່ງສະເລີຍເສີກທັງໝົດກັບປະ ແທດ, ກຳໄລດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກປະເທດທີ່ກັກຂັງສະເລີຍເສີກນັ້ນຮັກສາໄວ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະມີຂໍ້ ຕົກລົງຕ່າງໆຫາກ ລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກັງວຂອງ.

ໝວດທີ III ການຮັກສາອະນາໄມ ແລະ ການປິ່ນປົວ

ມາດຕາ 29

ການຮັກສາ ສອະ ນາໄມ ປະເທດທີ່ກັກຂັງຈະຕ້ອງເອົາຫຼຸກມາດຕະການດ້ານອະນາໄມທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ ຄ້າຍມີຄວາມສະອາດ ແລະ ເປັນຜົນດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ເພື່ອສະກັດກັນໄລກລະບາດຕ່າງໆ.

ເພື່ອສະດວກທັງໃນຍາມກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງມີວິດຖາຍທີ່ສອດ ຄ່ອງກັບຫຼັກອະນາໄມ ແລະ ຖືກຮັກສາໃຫ້ສະອາດເປັນປະຈຳ. ໃນຄ້າຍຄຸມຂັງໃດທີ່ມີສະເລີຍເສີກ ຍິງ, ຄ້າຍນັ້ນຈະຕ້ອງມີສ້ວມຖາຍຕ່າງໆຫາກໃຫ້ພວກເຂົ້າເຈົ້າ.

ນອກຈາກຫ້ອງອາບນີ້ແລ້ວ, ຄ້າຍຄຸມຂັງສະເລີຍເສີກຍັງຕ້ອງສະໜອງນີ້ ແລະ ສະບູຢ່າງ ພຽງພໍໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ ເພື່ອໃຊ້ໃນຫ້ອົງນີ້ ແລະ ຊັກເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວຂອງເຂົ້າເຈົ້າ. ນອກ ນັ້ນ, ຄ້າຍຄຸມຂັງຍັງຈະຕ້ອງສະໜອງອຸປະກອນ, ສົ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ໃຫ້ເວລາອັນ ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົ້າເຈົ້າເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 30

ການເງິນ ແລະ ຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ໃນແຕ່ລະຄ້າຍຄຸມຂັງຈະຕ້ອງມີໂຮງໝໍທີ່ເໝາະສົມ, ຂັ້ງຈະໃຫ້ການເບື່ງແຍງປິ່ນປົວແກ່ສະ ເລີຍເສີກຕາມທີ່ຕ້ອງການ, ແລະ ຈະຕ້ອງມີອາຫານການກິນທີ່ເໝາະສົມ. ຖ້າຈຳເປັນ, ຕ້ອງມີພະ ແນກໜໍ້ຕັ້ງແຍກໄວ້ຕ່າງໆຫາກເພື່ອໃຊ້ສຳລັບປິ່ນປົວຜູ້ທີ່ເປັນພະຍາດຕິດແປດ ຫຼື ໂລກຈິດ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ມີອາການເຈັບໜັກ ຫຼື ມີອາການເຈັບທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ການປິ່ນປົວພິເສດ, ຕ້ອງການຜ່າຕັດ ຫຼື ການປິ່ນປົວຂອງໂຮງໝໍໃຫຍ່, ຜູ້ງ່າວຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງເຂົ້າໂຮງໝໍທະຫານ ຫຼື ພິນລະເຮືອນທີ່ສາມາດໃຫ້ການປິ່ນປົວຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີຜູ້ງ່າວຈະຖືກສົ່ງກັບໃນອະ

ນາຄົດໃກ້ງມັນກຳຕາມ. ສະຖານທີ່ ແລະ ອຸປະກອນບິນປິເສດຈະຕ້ອງມີສຳລັບການບິນປິຜູ້ທີ່
ເສຍອົງຄະ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຜູ້ຕາບອດ, ແລະ ເພື່ອການພັກພື້ນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນເວລາ
ລຳຖ້າການສົ່ງກັບປະເທດ.

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການບິນປິຈາກແພດໝໍ, ດີແຫ້ແມ່ນ ຂອງປະເທດທີ່ເຂົາຂຶ້ນກັບ
ໜີ້ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ກຳເປັນຄົນສັນຊາດດຽວກັນກັບເຂົາເຈົ້າເອງ.

ສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ຖືກສະວັດກັນຈາກການສະເໜີຕົວຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນທີ່ທາງການແພດ ເພື່ອກວດສູ
ຂະພາບ. ໃນເມື່ອມີການຮ້ອງຂໍ, ເຈົ້ານັ້ນທີ່ຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງອອກໃບຢັ້ງຍືນທາງການ
ໃຫ້ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການບິນປິ, ຊຶ່ງບິ່ງບອກແຈ້ງເຖິງລັກສະນະການເຈັບປ່ວຍ ຫີ້ ອາ
ການບາດເຈັບຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ໄລຍະເວລາຂອງການບິນປິ ແລະ ວິທີການບິນປິ. ສຳເນົາຂອງໃບ
ຢັ້ງຍືນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປຢັ້ງອົງການສະເລີຍເສີກຂັ້ນສູນກາງ.

ຄ່າບິນປິ, ນັບທັງອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກໃຫ້ຢູ່ໃນສະ
ພາບທີ່ດີເປັນຕົ້ນ ແຂວ່ງມຸນ ແລະ ອົງຄະຫຼາມອື່ນໆ, ແລະ ແວ່ນຕາຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະ
ເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ມາດຕາ 31

ການກວດກາສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນຢ່າງນ້ອຍເດືອນລະເທື່ອ. ໃນນັ້ນລວມ
ທັງການກວດກາ ແລະ ບັນທຶກສະຖືຕົມຈີ້ນັ້ນກັບຂອງສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົມ. ຈຸດປະສົງຂອງ
ການກວດກາໄດ້ສະເພາະແລ້ວຈະຕ້ອງແມ່ນເພື່ອເກັບກຳສະພາບສຸຂະພາບທີ່ໄປ ແລະ ສະ
ພາບໂພສະນາການ, ສະພາບຄວາມສະອາດຂອງສະເລີຍເສີກ, ແລະ ເພື່ອຊອກຫາພະຍາດຕິດ
ແປດ, ໂດຍສະເພາະພະຍາດວັນນະໂລກ, ພະຍາດໄຂ້ປ່າ ແລະ ກາມມະໂລກ. ເພື່ອຈຸດປະສົງ
ດັ່ງກ່າວ, ວິທີການທີ່ມີປະສິດຕິພາບທີ່ສຸດຈະຕ້ອງຖືກນຳມາໃຊ້, ຕົວຢ່າງ ການຊ່ອງໄຟຟ້າຢ່າງເປັນ
ປະຈຳ ເພື່ອຊອກເຫັນວັນນະໂລກ ໃນໄລຍະຕົ້ນທີ່ມັນຫາເລີ່ມເກີດມີ.

ການກວດ
ກາສຸຂະ
ພາບ

ມາດຕາ 32

ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນນາຍໝໍ, ໝໍປິວແຂ້ວ, ໝໍຜ່າຕັດ, ແພດ ຫີ້ ເຈົ້ານັ້ນທີ່ໂຮງໝໍ ເຖິງວ່າບໍ່
ໄດ້ສັງກັດໃນພາກສ່ວນເສນາຮັກຂອງກອງທັບພວກກ່ຽວມັນອາດສາມາດຖືກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຮຽກ
ຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດພາລະນັ້ນທີ່ທາງການແພດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ສະເລີຍເສີກທີ່ຂຶ້ນກັບປະເທດດຽວກັນກັບ
ພວກເຂົາເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີຖານະເປັນສະເລີຍເສີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພວກເຂົາ
ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ແບບດຽວກັນກັບພະນັກງານການແພດທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ໄດ້ປະເທດທີ່ກັກ
ຂ້າງ. ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການປະຕິບັດດຽວກາງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 49.

ສະເລີຍ
ເສີກທີ່ສັດ
ຫັ້ນທີ່
ດັ່ນການ
ແພດ

ໝວດທີ IV

ພະນັກງານການແພດ ແລະ ອາຈານສາສະໜາທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອສະ ເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 33

ສຶກແລະ
ອົບເສີດ
ຂອງພັນກຳ
ກົມຍື້ນິກົມ
ຮັກສາໄວ້

ພະນັກງານການແພດ ແລະ ອາຈານສາສະໜາໃນຂະນະທີ່ຖືກປະເທດກົກຂ້າຮັກສາໄວ້
ເພື່ອໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກນັ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືວ່າເປັນສະເລີຍເສີກ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ພວກເຂົາ
ເຈົ້າຢ່າງໜ້ອຍກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ ແລະ ການປົກປ້ອງຈາກສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ຫັງຈະ
ຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກອັນຈານທີ່ເປັນເພື່ອໃຫ້ການປິ່ນປົວ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອທາງສາສະ
ໜາແກ່ສະເລີຍເສີກ.

ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ການແພດ ຫຼື ສາສະໜາຂອງເຈົ້າເຈົ້າເພື່ອ¹
ຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຂຶ້ນກັບກອງທັບທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າສັງກັດໃນຂອບເຂດຂອງກົດໝາຍ
ແລະ ລະບຽບວິໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງໄດ້ລົດຄ່ອງກັບທຳນຽມວິຊາຊືບຂອງເຈົ້າເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ນ, ໃນການປະຕິບັດພາລະໜ້າ
ທີ່ທາງການແພດ ແລະ ສາສະໜາ, ພວກເຂົາເຈົ້າຢ່າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍສະດວກດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຢູ່ມຍາມສະເລີຍເສີກທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນໜ່ວຍອອກ
ແຮງງານ ຫຼືຢູ່ໂຮງໝໍທີ່ຢູ່ນອກຄ້າຍຄຸມຂ້າງ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າຈະຕ້ອງສະ
ໜອງພາຫານຂຶ້ນສິ່ງທີ່ຈະເປັນໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຂ. ນາຍແພດທະຫານອາວຸໂສຢູ່ໃນແຕ່ລະຄ້າຍຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງທະຫານຂອງ
ຄ້າຍດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງພະນັກງານການແພດທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງ
ກ່າວ, ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຈະຕ້ອງຕິກລົງກັນແຕ່ເວລາເກີດສົງຄາມກ່ຽວ
ກັບການທູກບັນຊີຂອງພະນັກງານການແພດ, ນັບທັງພະນັງການຂອງອົງການທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ
26 ຂອງສົນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກປາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກອງ
ທັບທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ນາຍແພດທະຫານອາວຸໂສດັ່ງກ່າວ ກໍາສີ
ອາຈານສາສະໜາຈະຕ້ອງມີສິດພົວພັນກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງຄ້າຍໃນທຸກບັນຫາທີ່ພົວພັນ
ເຖິງພາລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເຈົ້າ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຄ້າຍຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສະດວກທີ່ຈະ
ເປັນທຸກປະການໃນການຕິດຕໍ່ພົວພັນກ່ຽວກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້.

ຄ. ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງຢູ່ໝາຍໄຕ້ກິດລະບຽບພາຍໃນຂອງຄ້າຍທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຮັກສາໄວ້,
ພະນັກງານຄືດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດວຽກງານອື່ນທີ່ອກເໜືອຈາກໜ້າທີ່ການ
ແພດ ແລະ ສາສະໜາຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ໃນທ່າມກາງໄລຍະສົງຄາມ, ຖຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຈະຕ້ອງໄດ້ຕິກລົງກັນກ່ຽວກັບການປົງແກນທີ່ອາດຈະມີຂຶ້ນຂອງພະນັກງານການແພດທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ ແລະ ຈະຕ້ອງກຳນົດລະບູບການສໍາລັບການປົງແກນດັ່ງການ.

ໃນບັນດາຂໍບັນຍັດຂ້າງເທິງນີ້ບໍ່ມີຂໍໃດທີ່ຈະຮັດໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງພື້ນຈາກພັນທະຂອງຕົນທີ່ມີຕໍ່ສະເລີຍເສີກໃນດ້ານການແພດ ແລະ ສາສະໜາ.

ໝວດທີ V

ກິດຈະກຳທາງກາຍ, ທາງປັນຍາ ແລະ ທາງສາດສະໜາ

ມາດຕາ 34

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອີດສະລະພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາຂອງຕົນ, ນັບທັງການເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີທາງສາສະໜາຂອງເຂົ້າເຈົ້າ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບູບວິໄນທີ່ເຄີຍປະຕິບັດ, ຫຼື້ງເຈົ້າໜ້າທີ່ທະຫານໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ຫັ້ນຫີ
ທາງສາ
ສະໜາ

ສະຖານທີ່ເໝາະສີມ ເພື່ອຫຳພິທີສາສະໜາຈະຕ້ອງຈັດສັນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ.

ມາດຕາ 35

ອາຈານສາສະໜາທີ່ຕິກຢູ່ໃນກຳມີຂອງປະເທດຝ່າຍສັດຖຸ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຄົງຄ້າງຢູ່ ຫຼື ຖືກຮັກສາໄວ້ໂດຍປະເທດດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເທດສະໜາແກ່ສະເລີຍເສີກ ແລະ ສາມາດດຳເນີນກິດຈະກຳຂອງພາກສ່ວນສາສະໜາຂອງຕົນຢ່າງມີອີດສະລະ ໃນໝູ່ສະເລີຍເສີກທີ່ນັບຖືສາສະໜາດູວກັນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມະໂນທຳທາງສາສະໜາຂອງຕົນ. ພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກສັບຊ້ອມເຂົ້າໃນແຕ່ລະຄ້າຍຄຸມຂ້າ ແລະ ທ່ານ່ວຍອອກແຮງງານທີ່ມີສະເລີຍເສີກທີ່ຂັ້ນກັບກອງທັບດູວກັນ, ປາກພາສາດູວກັນ ຫຼື ຖືສາສະໜາດູວກັນ. ພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສ່າງອໍານວຍສະດວກທີ່ຈຳເປັນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງພາຫະນະຂົນສົ່ງຕາມທີ່ໄດ້ຢືນໄວ້ໃນ ມາດຕາ 33, ເພື່ອໄປຢູ່ມູນຍາມສະເລີຍເສີກຢູ່ນອກສູນ. ໂດຍຕ້ອງຜ່ານການກວດກາ, ພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງມີອີດສະລະພາບໃນການຕິດຕໍ່ພິວພັນກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາສະໜາສາກົນກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາຂອງຕົນ. ຈິດໝາຍ ແລະ ບັດທີ່ພວກເຂົ້າອາດຈະສື່ງເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງ ເປັນສ່ວນເພີ່ມເຕີມຂອງໄກຕາທີ່ຢືນໄວ້ໃນມາດຕາ 71.

ອາ
ຈານສາ
ສະໜາ
ທີ່ຖືກຮັກ
ສາໄວ້

ມາດຕາ 36

ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນອາຈານສອນສາສະໜາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວໃນກອງທັບຂອງປະເທດຕົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ທຳການເກດສະໜາຢ່າງມີອີດສະລະ ໃຫ້ແກ່ຊາວຍຸເຊື້ອຖືສາສະໜາວັນດູວກັນພາຍໃນຊຸມຊົນຂອງຕົນເຖິງຈະເປັນນິກາຍໄດ້ກຳຕາມ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ເຊັ່ນດູວກັບອາຈານສາສະໜາໃນກອງທັບທີ່ຖືກປະສະເລີຍ
ເສີກຜູ້ທີ່
ຜູ້ມີກາ
ສອນສາສ
ໝາ

ເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຮັກສາໄວ້. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕັ້ງບໍ່ຖືກບ້າງຄົບໃຫ້ປະຕິບັດວຽກງານອື່ນອາຈານວຽກງານດ້ານສາສະໜາ.

ມາດຕາ 37

ສະເລີຍເສີກທີ່
ບໍ່ມີອາຈານ
ຂອງສະເລີຍ
ໝາຍ

ເມື່ອສະເລີຍເສີກທາກບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອາຈານສາສະໜາປະຈຳກອງທັບຜູ້ທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ ຫຼື ຈາກສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນອາຈານສາສະໜານິກາຍດຽວກັບເຂົາເຈົ້າ, ອາຈານສາສະໜາທີ່ມະດາທີ່ມາຈາກນິກາຍດຽວກັນ ຫຼື ມາຈານນິກາຍທີ່ຄ້າຍໆກັບສາສະໜາຂອງສະເລີຍເສີກ ຫຼື ຖ້າບໍ່ມີແທກກຳແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມະດາໄດ້ໜຶ່ງທີ່ມີຄຸນນະວຸດເໝາະສີມ, ຖ້າເຫັນວ່າສາມາດຮັດໄດ້, ຈະຕັ້ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງເຂົ້າຮັບຕໍ່ແໜ່ງເປັນອາຈານສາສະໜາດັ່ງກ່າວຕາມການສະເໜີຂອງສະເລີຍເສີກ. ການແຕ່ງຕັ້ງດັ່ງກ່າວໂດຍໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕັ້ງມີຂຶ້ນບິນພື້ນຖານການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງກຸ່ມສະເລີຍເສີກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຖ້າຢູ່ບ່ອນໄດ້ມີຄວາມຈຳເປັນ ຕັ້ງໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ສາສະໜາປະຈຳທີ່ອັນຂອງນິກາຍດຽວກັນນັ້ນ. ສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຄີດດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕັ້ງປະຕິບັດຕາມກົດລະບູບວິໄນທີ່ປະເທດກັກຂ້າງວ່າງອອກເພື່ອຄວາມເປັນລະບູບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ.

ມາດຕາ 38

ການຂໍ້ມູນ,
ການ
ສຶກສາ,
ກິລາ
ແລະຜົນໜູ້ນິ້ນ

ຄົງຄູ່ກັບການເຄົາລົບຕໍ່ຄວາມນິຍົມສ່ວນຕົວຂອງສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນແລ້ວ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຍັງຈະສົ່ງເສີມໃຫ້ສະເລີຍເສີກນິການເຄື່ອນໄຫວທາງປັນຍາ, ການສຶກສາ, ການພັກຜ່ອນ, ການຫຼັ້ນເກມ ແລະ ກິລາ ແລະ ຈະຕັ້ງເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ, ໂດຍຕອບສະຫນອງຖານທີ່ ທີ່ເໝາະສີມ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສະເລີຍເສີກຈະຕັ້ງມີໂອກາດເພື່ອອອກກຳລັງກາຍ, ນັບຫັງກິລາ ແລະ ເກມຫລື້ນຕ່າງໆ, ແລະ ມີໂອກາດອອກຈາກເຮືອນຂ່າງ. ໃນແຕ່ລະຄ້າຍຈະຕັ້ງໄດ້ຈັດຫາສະຖານທີ່ວ່າງເປົ່າທີ່ກ້ວາງຂວາງພຽງພໍເພື່ອໃຊ້ສໍາລັບຈຸດປະສົງນີ້.

ໝວດທີ VI ລະບູບວິໄນ

ມາດຕາ 39

ການຍັດ
ຫານ, ການ
ຕົກໜ້າ

ໃນແຕ່ລະຄ້າຍຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກ ຈະຕັ້ງຢູ່ໝາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມໂດຍກົງຂອງນາຍຫະຫານຜູ້ທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຮັບຜິດຊອບສັງກັດກອງກຳລັງທະຫານໝູວາຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ນາຍທະຫານຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕັ້ງມີສຳເນົ້ອໃນຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້. ຜູ້ກ່ຽວຈະຕັ້ງຮັບປະກັນໃຫ້ພະນັກງານ ແລະ ທະຫານຍາມຄ້າຍຮູ້ຈັກ ແລະ ກຳໄດ້ທຸກຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາ ແລະ ຈະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການນຳໃຊ້ເນື້ອໃນຂອງສິນທີ່ສັນຍາພາຍໃຕ້ການຊື້ນຳຂອງລັດຖະບານຂອງຕົນ.

ຢືນເວັ້ນແຕ່ນາຍທະຫານ, ສະເລີຍເສີກຕົງຄຳນັບ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ນາຍທະຫານຂອງປະເທດທີ່ກັກຊັງ, ຕາມທີ່ໄດ້ຢືນໄວ້ໃນລະບຸບການທີ່ໃຊ້ໃນກອງຫັບຂອງຕົນ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ມີຂັ້ນນາຍທະຫານຈະຕ້ອງຄຳນັບແຕ່ນາຍທະຫານທີ່ມີຂັ້ນຕຳແໜ່ງສູງກ່ວາຕົນ
ຂອງປະເທດທີ່ວັກຂັງ. ແຕ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຄຳນັບຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍ, ເຖິງວ່າຜູ້ກ່ຽວ
ຈະມີຂັ້ນເທົ່າໄດ້ກຳຕາມ.

ມາດຕະ 40

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຕິດເຄື່ອງໝາຍຢຶດ ແລະ ສັນຊາດກຳລົງກາປະດັບ.

ການມາຍັ້ນ
ແລະ ຫຼູມກາປະ
ດີນ

ମାର୍ଗଟା 41

ໃນແຕ່ລະຄ້າຍກັກຂັງ, ເນື້ອໃນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ພ້ອມດ້ວຍເອກະສານຕິດແນບ
ແລະເນື້ອໃນຂອງຫຼັກຂໍ້ຕົກລົງພືເສດທ່ານີ້ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 6, ຈະຖືກນຳມາຕິດໄວ້ ໃນສະຖານ
ທີ່ບ່ອນທີ່ສະເລີຍເສີກຫຼຸກຄົນສາມາດຮ່າມໄດ້ໂດຍຊູ່ນັ້ນພາສາຂອງສະເລີຍເສີກເອງ. ສະເລີຍ
ເສີກຜູ້ທີ່ບ່ອນທີ່ສາມາດມາຮ່າມເນື້ອໃນທີ່ໄດ້ນຳມາຕິດໄວ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສຳເນົາຂອງເອກະສານນີ້
ເນື້ອມີການຮ້ອງໆ.

ການເຕີມຂະໜາດ
ການກ່ຽວກັບ
ຜົນໄສສິນທີ
ສຸມຍາ, ລະ
ບູບການ
ແລະກໍາສັງ^ໆ
ທີ່ກ່ຽວ
ຂອງກ້ານນັກ
ໂຄ

ມາດຕາ 42

ການໃຊ້ອາວຸດຕໍ່ສະເລີຍເສັກ, ໂດຍສະເພາະຕໍ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງໂຕນໝີ ຫຼື ກຳລັງພະຍາຍາມຈະໂຕນໝີ ຈະຕ້ອງເປັນມາດຕະການອັນຮຸນແຮງທີ່ສຸດ ຂຶ້ງກ່ອນຈະໃຊ້ຈະຕ້ອງມີການເຕືອນຮັນເໜັນຈະສິມກັບສະພາບການຢ່າສະເໝີ.

ການ
ບຳໄຊ
ຮັດ

សំណើលេខ VII

ຂັ້ນຕາມແຫ່ງຂອງສະເລີຍເສີກ

ပုဂ္ဂၢၣၣ 43

ໃນເວລາເກີດສົງຄາມ, ບຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນຊາບກ່ຽວກັບຊັ້ນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງບຸກຄົມທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 4 ຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບ

ການເຈົ້າກ່ຽວ
ກັບຂັ້ນຂອງ
ສະລິຍສິກ

ນີ້, ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີການປະຕິບັດຢ່າງເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ນັກໂທດທີ່ມີຂຶ້ນ ແລະ ຕຳແໜ່ງເທົ່າທຽມກັນ. ຖ້າທາງມີການກຳນົດຂຶ້ນຕຳແໜ່ງຂຶ້ນຕື່ມຕາມພາຍຫຼັງ, ກໍໃຫ້ແຈ້ງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນຊາບເຊັ່ນກັນ.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບຮູການເລື່ອນຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທີ່ຕົນໄດ້ຮັບການແຈ້ງຢ່າງຖືກຕ້ອງຈາກປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນກັບ.

ມາດຕາ 44

ນາຍທະຫານຂຶ້ນສູງ ແລະ ສະເລີຍເສີກທີ່ມີຂຶ້ນທຸກເທົ່າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ໄດ້ມີການຄຳນິ່ງເຖິງຂຶ້ນ ແລະ ອາຍຸຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເພື່ອຮັບປະກັນການຮັບໃຊ້ຄ້າຍກັກຂ້າງນາຍທະຫານຂຶ້ນສູງໃຫ້ໄດ້ດີ, ນາຍທະຫານຂຶ້ນຕຳທີ່ມາຈາກກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດອັນດຸງກັນ ແລະ, ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ຜູ້ທີ່ປາກພາສາດຸງວັກນ ຈະຕ້ອງຖືກບັນຈຸໃຫ້ມີຈຳນວນພູງພໍໂດຍຄຳນິ່ງເຖິງຂຶ້ນຂອງນາຍທະຫານ ແລະ ສະເລີຍເສີກຜູ້ມີຖານະທຸກເທົ່າ. ນາຍທະຫານທີ່ມາຮັບໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກອື່ນ.

ຈະຕ້ອງຊຸກຍູ້ດ້ວຍທຸກວິທີທາງໃຫ້ນາຍທະຫານເບິ່ງແຍງຊີວິດປະຈຳວັນໂດຍພວກເຂົາເຈົ້າເອງ.

ມາດຕາ 45

ສະເລີຍເສີກທີ່ບໍ່ແມ່ນນາຍທະຫານ ແລະ ສະເລີຍເສີກຜູ້ມີຖານະທຸກເທົ່າກຳຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ໄດ້ມີການຄຳນິ່ງເຖິງຂຶ້ນ ແລະ ອາຍຸຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການເບິ່ງແຍງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງນັກໂທດໂດຍນັກໂທດເອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມດ້ວຍທຸກວິທີການ.

ໝວດທີ VIII

ການເຄື່ອນສະເລີຍເສີກ ຫຼັງຈາກມາເຖິງຄ້າຍກັກຂ້າງ

ມາດຕາ 46

ໃນເນື່ອຕັດສິນໃຈເຄື່ອນຍ້າຍສະເລີຍເສີກ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກເອງ, ໂດຍສະເພາະຍ່າງຍິ່ງ ແມ່ນຍໍ່ໃຫ້ເປັນການເພີ່ມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ການທີ່ຈະຈັດສົ່ງພວກເຂົາເຈົ້າກັບຄືນປະເທດ.

ການເຄື່ອນຍ້າຍສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປຢ່າງມືມະນຸດສະຫຼຸ່ງສະເໜີ ແລະ ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບເງື່ອນໄຂຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍກອງກຳລັງທະຫານຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ຍາມໄດ້ກໍຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງເງື່ອນໄຂດິນຟ້າອາກາດ ທີ່ສະເລີຍເສີກມີຄວາມຄຸນເຄີຍ ແລະ ເງື່ອນໄຂໃນການສົ່ງມອບກຳຕ້ອງບໍ່ເປັນຜົນສະຫຼອນຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໃນຂະນະກຳລົງເຄື່ອນຍ້າຍ, ບະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສະໜອງນັ້ດິມ ແລະ ອາຫານການກິນຢ່າງພຽງພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງໜີມ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຂອງແພດໝໍອັນຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ. ບະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາມາດຕະການປ້ອງກັນລ່ວງໜ້າທີ່ເໝາະສີມ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງສະເລີຍເສີກໃນເວລາສິ່ງມອບ ແລະ ຈະຕ້ອງຂຶ້ນບັນຊີລາຍຂຶ້ຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກເຄື່ອນຍ້າຍນັ້ນກ່ອນພວກເຂົາເຈົ້າອອກເດີນຫາງ.

ມາດຕາ 47

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ເຈັບປ່ວຍຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກເຄື່ອນຍ້າຍເມື່ອໄດ້ການເດີນຫາງຫາກຍັງອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການພື້ນຟູສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວ, ນອກຈາກວ່າການຮັກສາພວກເຂົາໄວຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສະເພພີ້
ພົກເຂົ້າມື
ການສັງ
ມອບ

ຖ້າວ່າການສູ່ຮັບຫາກຍັບເຂົ້າມາໄກ້ຄ້າຍກັກຂ້າງ, ສະເລີຍເສີກຢູ່ລ້າຍດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກເຄື່ອນຍ້າຍ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າການເຄື່ອນຍ້າຍນັ້ນຫາກດຳເນີນໄປໃນເງື່ອນໄຂມີຄວາມປອດໄພດີ, ຫຼື ຖ້າຫາກວ່າການຢູ່ກັບທີ່ ຈະເປັນໄພແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຫຼາຍກ່ວາການເຄື່ອນຍ້າຍ.

ມາດຕາ 48

ໃນກໍລະນີມີການເຄື່ອນຍ້າຍ, ສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຈ້ງຢ່າງເປັນຫາງການກ່ຽວກັບການອອກເດີນຫາງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍທີ່ຢູ່ໃຫ່ມ່ຫາງໄປສະນີ. ການແຈ້ງດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັດໃຫ້ບັນເວລາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີເວລາສຳລັບກະກຽມມັງມົງມັດຫີບຫໍ່ ແລະ ສິ່ງຂ່າວໃຫ້ຍາດໄກ້ຊີດຂອງພວກເຂົາ.

ລະບຽບການ
ຂອງການ
ເຄື່ອນຍ້າຍ

ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວ, ຈິດໝາຍ ແລະ ເຄື່ອງຝາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບນັ້ນໄປນຳພ້ອມ. ນັ້ນກັບຂອງທີ່ບໍ່ເຄື່ອງນັ້ນຈະຕ້ອງຈຳກັດຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນສາມາດເປົ້າໄປໄດ້ຊີ້ງຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜູ້ໄດ້ເປັ້ນກົງເກີນຊາວຫ້າກີໂລ, ຖ້າວ່າສະພາບຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍຫາກມີຄວາມຈຳເປັນຄືແນວນັ້ນ.

ຈິດໝາຍ ແລະ ເຄື່ອງຂອງທີ່ຖືກສິ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາຕາມທີ່ຢູ່ຂອງຄ້າຍເກົ່າຈະຕ້ອງຖືກຈັດສິ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄດຍໄວ. ໂດຍມີການຕິກລົງກັບຕົວແທນຂອງສະເລີຍເສີກ, ຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍຈະຕ້ອງເອົາຫຼຸກມາດຕະການທີ່ຕ້ອງການ ເພື່ອຮັບປະກັນການຂົນສິ່ງເຄື່ອງຂອງສ່ວນລວມ ຂອງສະເລີຍເສີກ ແລະ ທີ່ບໍ່ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປົ້າໄປພ້ອມເນື້ອງຈາກຂໍຈຳກັດທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນວັກທີ 2 ຂອງມາດຕານີ້.

ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ຕອນທີ III

ແຮງງານຂອງສະເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 49

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງອາດສາມາດນຳໃຊ້ແຮງງານຂອງສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ມີສຸຂະພາບແຮງແຮງດີ, ໂດຍຄຳນິ່ງເຖິງອາຍຸ, ເພດ, ຂັ້ນ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງກາຍຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ແມ່ໄສ່ ໂດຍສະເພາະການຮັກສາສຸຂະພາບທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງສະເລີຍເສີກ.

ນາຍທະຫານຂັ້ນຕົ້ນທີ່ເປັນສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດວຽກເປັນຜູ້ຂັ້ນທີ່ເຫັນມັນ. ພວກທີ່ບໍ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດວຽກຄືແນວນັ້ນ ອາດສາມາດສະເໜີຂໍ້ເຮັດວຽກທີ່ເໝາະສົມ ຂຶ້ງຈະ ຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຫັນທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຖ້າວ່າມາຍທະຫານຂັ້ນສູງ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ມີຖານະຫຼາຍເຫັນທາກສະເໜີຂໍ້ເຮັດວຽກທີ່ເໝາະສົມກັບພວກເຂົາ, ລັດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຊອກຫາວຽກດັ່ງການໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນທີ່ມີຄວາມສາມາດ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກເດັດຊາດ, ຈະແມ່ນໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ.

ມາດຕາ 50

ວຽກງານທີ່
ອະນຸຍາດ
ໃຫ້ເສັ້ນໄດ້

ຄງງົດກັບວຽກງານບໍລິຫານ, ການຈັດສັນ ແລະ ການບົງລະບົດຮັກສາຄ້າຍແລ້ວ, ສະເລີຍເສີກອາດສາມາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດສະເພາະແຕ່ວຽກງານດັ່ງທີ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າໃນປະເພດຕ່າງໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ກ). ການກະສິກຳ;
- ຂ). ອຸດສາຫະກຳ ທີ່ຕິດພັນກັບການຜະລິດ ຫຼື ການປັ້ນວັດຖຸດິບ ແລະ ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຢັງເວັ້ນອຸດສາຫະກຳໝູ້ອມເຫຼັກ, ກົມຈັກ ແລະ ເຄມີ. ວຽກງານໂຍທາ ແລະ ການກໍ່ສ້າງທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະ ຫຼື ຈຸດປະສົງທາງທະຫານ;
- ຄ). ການຂົນສົງ ແລະ ການຮັກສາສາງເຄື່ອງທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະ ຫຼື ຈຸດປະສົງທາງທະຫານ;
- ງ). ທຸລະກິດການການກົ້າ, ສີລະປະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ;
- ຈ). ການຮັບໃຊ້ທາງລັດຖະການພາຍໃນ;
- ສ). ການບໍລິການສາຫາລະນະທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະ ຫຼື ຈຸດປະສົງທາງທະຫານ;

ໃນກໍລະນີມີການລະເມີດຂໍ້ບັນຍັດຂ້າງເທິງນີ້, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ສິດຂອງຕົນໃນການຮ້ອງທຸກໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 78.

ມາດຕາ 51

ເງື່ອນໄຂ
ໃນການ
ອອກແຮງ
ງານ

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ມີເງື່ອນໄຂຂັ້ນສະດວກໃນການອອກແຮງງານ, ໂດຍສະເພາະຍ່າງຍິ່ງທີ່ພັກອາໄສ, ອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ ແລະ ວັດຖຸອຸປະກອນ; ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຕໍ່ກ່າວເງື່ອນໄຂທີ່ພົນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໄດ້ຮັບໃນການຮັດວຽກງານທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ; ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຍັງຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງເງື່ອນໄຂດິນພັກອາກາດນຳອີກ.

ໃນການນຳໃຊ້ແຮງງານຂອງສະເລີຍເສັກ, ລັດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຢູ່ໃນເຂດທີ່ສະເລີຍເສັກຖືກໃຊ້ອອກແຮງງານນັ້ນ ກົດໝາຍແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບການປິກປ້ອງແຮງງານ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງບັນດາລະບຽບການກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງກຳມະກອນຈະຕ້ອງນຳມາໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບສະເລີຍເສັກ.

ສະເລີຍເສັກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ປະກອບພາຫານະເພື່ອປ້ອງກັນອັນຕະລາຍເໝາະສົມກັບວຽກທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັດ ແລະ ຄືກັນກັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ພາຫານະທີ່ພົນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໄດ້ຮັບ. ໂດຍເປັນໄປຕາມຂໍບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 52, ສະເລີຍເສັກອາດຈະປະເຊີ້ນກັບການສ່ຽງໄພໜຳມະດາທີ່ກຳມະກອນພົນລະເຮືອນໃນວຽກງານເຫຼົ່ານັ້ນເຄີຍພົບ.

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ, ເງື່ອນໄຂຂອງການອອກແຮງງານຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຮັດໃຫ້ໜັກໜ່ວງຂຶ້ນຕື່ມດ້ວຍມາດຕະການຫາງລະບຽບວິໄນ.

ມາດຕາ 52

ເວັ້ນເສຍແຕ່ຜູ້ກ່ຽວສະໜັກໃຈ, ຈະຕ້ອງບໍ່ມີສະເລີຍເສັກຄົນໄດ້ຖືກໃຊ້ໃຫ້ອອກແຮງງານໃນວຽກງານທີ່ເປັນໄພຕໍ່ສຸຂະພາບ ຫຼື ມີລັກສະນະອັນຕະລາຍ.

ວຽກຂອ້ານຕະລາຍແລະກຳຕ້ອຍ

ຈະຕ້ອງບໍ່ມີສະເລີຍເສັກຄົນໄດ້ຖືກໃຊ້ອອກແຮງງານໃນວຽກທີ່ເຫັນວ່າເປັນງານທີ່ຕໍ່ຕ້ອຍສຳລັບທະຫານໃນກອງທັບຂອງປະເທດກັກຂ້າງ.

ການເກັບຖຸມືນ ແລະ ກົນໄກອື່ນໆທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນນັ້ນຖືວ່າເປັນວຽກທີ່ອັນຕະລາຍ.

ມາດຕາ 53

ກຳນົດເວລາອອກແຮງງານປະຈຳວັນຂອງສະເລີຍເສັກ ນັບທັງເວລາເດີນຫາງໄປ ແລະ ກັບຈະຕ້ອງບໍ່ຍ້າວເກີນຄວນ ແລະ ໃນຫຼຸກກໍລະນີຈະຕ້ອງບໍ່ຍ້າວເກີນກຳນົດເວລາທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ແກ່ກຳມະກອນທີ່ວໄປໃນເຂດນັ້ນ ຂຶ້ງແມ່ນພົນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໂດຍຖືກນຳໃຊ້ໃນວຽກດູວກັນນັ້ນ.

ກຳນົດເວລາ
ລາເຮັດ
ວຽກ

ໃນຂ່ວງເຄື່ງເວລາການອອກແຮງງານແຕ່ລະວັນ, ສະເລີຍເສັກຕ້ອງໄດ້ພັກຜ່ອນບໍ່ຕໍ່ກວ່າ 1 ຂຶ້ວໂມງ. ກຳນົດເວລາພັກຜ່ອນນັ້ນຈະຕ້ອງເຫັນວຽກກຳມະກອນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງມີສິດໄດ້ຮັບ ຖ້າເວລາພັກຂອງກຳມະກອນຫາກົດກ່ວາ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ແຕ່ລະອາຫິດສະເລີຍເສັກຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ພັກຜ່ອນ 24 ຂຶ້ວໂມງຕິດຕໍ່ກັນ, ຫາງທີ່ດີຄວນໃຫ້ເປັນວັນອາຫິດ ຫຼື ເປັນວັນໃນປະເທດເດີມຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ສະເລີຍເສັກຫຼຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັດວຽກເປັນເວລາໜຶ່ງປີເຕັມ ຈະຕ້ອງໄດ້ພັກແປດວັນຕິດຕໍ່ກັນ ໂດຍໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານຕັ້ນ.

ຖືກວ່າວິທີການອອກແຮງງານຮັດເປັນແບບສິ້ນສ່ວນ, ເວລາຂອງການອອກແຮງງານກໍບໍ່ໃຫ້ເກີນກຳນົດ.

ມາດຕາ 54

ຄ່າແຮງງານຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕົວຖືກກຳນົດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 62 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ສະເລີຍເສີກທີ່ປະສົບກັບອຸປະຕິເຫດຂຶ້ງຕິດພັນກັບວຽກງານ ຫຼື ຕິດພະຍາດໃນໄລຍະອອກແຮງງານ ຫຼື ຍ້ອນຜົນສະຫຼອນຈາກການອອກແຮງງານນີ້ຈະຕົວໄດ້ຮັບການບຶ່ນປົວທີ່ຈຳເປັນຕາມອາການເຈັບປ່ວຍຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້ນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕົວມອບໃບຢູ່ຢືນການບຶ່ນປົວໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອນໃຈປະເໜີຕໍ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຂຶ້ນກັບເພື່ອທວາງຄ່າບຶ່ນປົວຄືນແລະ ຈະຕົວໄດ້ຮັດສຳເນົາອີກ 1 ສະບັບເພື່ອສົ່ງໃຫ້ອົງການຮັບຜິດຊອບບັນຫາສະເລີຍເສີກຂຶ້ນສູນກາງ ຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 123.

ມາດຕາ 55

ສະເລີຍເສີກຈະຕົວໄດ້ຮັບການກວດສຸຂະພາບເປັນປະຈຳຢ່າງໜ້ອຍເດືອນລະໜົ່ງເທື່ອເພື່ອກວດເບິ່ງຄວາມສາມາດຮັດວຽກ. ໃນການກວດສຸຂະພາບດັ່ງກ່າວຈະຕົວຄໍານິ່ງເປັນພິເສດເຖິງລັກສະນະຂອງໜ້າວຽກທີ່ສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນຈຳຕົວຮັດ.

ຖ້າເຫັນວ່າສະເລີຍເສີກຜູ້ໃດທາງຄົດວ່າຕິນບໍ່ມີຄວາມສາມາດຮັດວຽກໄດ້ແລ້ວ, ຜູ້ກ່ຽວຈະຕົວໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຫາເຈົ້າໜ້າທີ່ການແພດຂອງຄ້າຍທີ່ຜູ້ກ່ຽວສັງກັດ. ທ່ານໝໍ່ທົ່ວໄປ ຫຼື ທ່ານໝໍ່ຜ່າຕັດ, ຕາມຄໍາເຫັນຂອງຕິນ, ສາມາດແນະນຳວ່າ ສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດອອກແຮງງານໄດ້ຄວນຖືກຍິກເວັ້ນຈາກການອອກແຮງງານ.

ມາດຕາ 56

ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຢູ່ໃນໜ່ວຍອອກແຮງງານຈະຕົວຄ້າຍຄືກັນກັບທີ່ປະຕິບັດໃນຄ້າຍຄຸມຂັ້ງສະເລີຍເສີກ.

ຫຼຸກໝໍ່ວ່ຍອອກແຮງງານຈະຕົວຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຄ້າຍສະເລີຍເສີກ ແລະ ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄ້າຍດັ່ງກ່າວໃນດ້ານການບໍລິຫານ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ການທະຫານ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍກັກຂ້າງຈະຕົວຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຢູ່ໃນໜ່ວຍອອກແຮງງານຕາມການຂຶ້ນຂອງລັດຖະບານຂອງຕິນ.

ຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍຈະຕົວເກັບກຳ ແລະ ຮັກສາສະຖິຕິໝໍວ່ຍອອກແຮງງານທີ່ຂຶ້ນກັບຄ້າຍ ຂອງຕິນ ແລະ ຈະຕົວສິ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ແນຍຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຜູ້ແນຍຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງກອນອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ຄ້າຍຂຶ້ງອາດເຂົ້າມາຢູ່ມຢົມຢັມຄ້າຍ.

ການຈ່າຍຄ່າ
ແຮງງານ, ອຸປະຕິເຫດ
ແລະຄວາມ
ຕັ້ງປ່ອຍ
ຈາກການ
ອອກແຮງ
ງານ

ການເງິນແຍງ
ຕົ້ນໝານ
ແຍດ

ມາດຕາ 57

ການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກທີ່ອອກແຮງງານນຳເອກະຊົນຈະຕ້ອງບໍ່ຫຼຸດການປະຕິບັດທີ່ໄດ້ບໍ່
ໄວ້ໃນສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍາລະນິນຍາຍຈ້າງເອກະຊົນຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປ້ອງກັນ
ແລະ ປຶກປ້ອງແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງທະຫານ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການຂອງ
ສູນທີ່ສະເລີຍເສີກນີ້ໆຂຶ້ນກັບຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບຢ່າງເຕັມສ່ວນຕໍ່ການບໍາລຸງຮັກສາ, ການບື່ນ
ປົວ, ການປະຕິບັດຕໍ່ ແລະ ການຈ່າຍຄ່າແຮງງານຂອງສະເລີຍເສີກເຫຼົ່ານີ້.

ສະເລີຍເສີກຄືດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງມີສິດຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຕົວແໜນຂອງສະເລີຍເສີກຢູ່ຄ້າຍທີ່
ພວກເຂົາເຈົ້າສັງກັດ.

ຕອນທີ IV

ເງິນຂອງສະເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 58

ມື່ອສົງຄາມເກີດຂຶ້ນ ແລະ ໃນເວລາລໍຖ້າມີການຕົກລົງກັບປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງກ່ຽວ
ກັບບັນຫານີ້, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງອາດຈະກຳນົດຈຳນວນເງິນສິດ ຫຼື ເງິນໃນຮູບການທີ່ຄ້າຍຄືກັນ
ນັ້ນຊື່ງສະເລີຍເສີກສາມາດຮັກສາໄວ້ຕິດຕົວ. ສ່ວນທີ່ຍັງເຫຼືອຊື່ງຍັງເປັນກຳມະສິດຂອງພວກເຂົາ
ເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ໄດ້ຖືກເກັບ ຫຼື ກັກໄວ້ນັ້ນຈະຕ້ອງນຳເຂົ້າໃນບັນຊີຂອງ
ພວກເຂົາເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍເງິນກ້ອນອື່ນໆທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າເອົາມາເຂົ້າບັນຊີໄວ້ ແລະ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກ
ແລກເປັນເງິນຕາວີ່ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມື່ອສະເລີຍເສີກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຊື້ຄ່ອງ ຫຼື ການບໍລິການຈາກພາຍນອກໂດຍຕ້ອງຈ່າຍ
ເປັນເງິນສິດ, ການຊໍາລະຄືດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງແມ່ນພວກເຂົາເຮັດເອງ ຫຼື ພະນັກງານຄຸ້ມຄອງ
ຂອງຄ້າຍເຮັດຊ່ວຍກໍໄດ້ດ້ວຍການຫັກຈຳນວນເງິນດັ່ງກ່າວຈາກບັນຊີຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ
ຈະວາງລະບຽບທີ່ຈຳເປັນກ່ຽວກັບບັນຫານີ້.

ມາດຕາ 59

ເງິນສິດທີ່ຖືກຍິດຈາກສະເລີຍເສີກໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຈັບເປັນສະເລີຍຕາມມາດຕາ
18, ແລະ ເປັນສະກຸນເງິນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ຈະຕ້ອງຖືກນຳເຂົ້າບັນຊີຂອງສະເລີຍເສີກແຕ່ລະ
ຄົນເປັນຂອງໃຜຂອງລາວຕ່າງໜາກໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 64 ໃນຕອນນີ້.

ຈຳນວນເງິນທີ່ເປັນເງິນສະກຸນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຊື່ງໄດ້ຈາກການແລກປົງຈາກເງິນສະກຸນ
ອື່ນທີ່ໄດ້ຢືນຈາກສະເລີຍເສີກເວລາຖືກຈັບນັ້ນກໍຈະຕ້ອງນຳເຂົ້າບັນຊີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນດູວ
ກັນ.

ຈຳນວນ
ຕື່ມສິດທີ່
ຢືນຈາກ
ສະ
ເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 60

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະເບີກຈ່າຍເງິນເດືອນລ່ວງໜ້າໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກກ່ອນໜຶ່ງເດືອນ, ຊຶ່ງຈຳນວນເງິນຈະຖືກກໍານົດດ້ວຍການປັງນເປັນເງິນຕາຂອງປະເທດໃນຈຳນວນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ປະເພດ I: ສະເລີຍເສີກທີ່ມີຊັ້ນຕໍ່ກວ່າສິບເອກ : 8 ຫຼູງສະຫວິດ;

ປະເພດ II: ສິບເອກ ແລະ ຂັ້ນອືນ່າທີ່ບໍ່ແມ່ນນາຍທະຫານຂັ້ນສູງ
ຫຼື ສະເລີຍເສີກ ທີ່ມີຊັ້ນທຸງບໍ່ເກົ່າ : 12 ຫຼູງສະຫວິດ

ປະເພດ III: ນາຍຮ້ອຍຈົມເຖິງຮ້ອຍເອກ ຫຼື ສະເລີຍ
ເສີກທີ່ມີຊັ້ນເກົ່າທຸງມ : 50 ຫຼູງສະຫວິດ

ປະເພດ IV: ພັນຕີ, ພັນໂທ, ພັນເອກ, ຫຼື ສະເລີຍເສີກ
ທີ່ມີຊັ້ນທຸງບໍ່ເກົ່າ : 60 ຫຼູງສະຫວິດ

ປະເພດ V: ນາຍພິນ, ຫຼື ສະເລີຍທີ່ມີຊັ້ນທຸງບໍ່ເກົ່າ : 75 ຫຼູງສະຫວິດ

ການ
ຈ່າຍລ່ວງ
ໜ້າ

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນສາມາດດັດແປງຈຳນວນເງິນທີ່ຈະເບີກຈ່າຍລ່ວງໜ້າໃຫ້ສະເລີຍເສີກປະເພດຕ່າງໆຂ້າງເທິງນັ້ນໄດ້ໂດຍການຮັດຂໍ້ຕົກລົງພິເສດນຳກັນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຖ້າທາງກວ່າຈຳນວນເງິນຕາມທີ່ໄດ້ຢື່ງໄວ້ໃນວັກທີ່ນຶ່ງຂ້າງເທິງນີ້ຫາກສູງເກີນຄວນ ເມື່ອທຸງໃສ່ເງິນເດືອນທີ່ເບີກຈ່າຍໃຫ້ແກ່ທະຫານຂອງກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ຫຼື ຈະແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນໄດ້ກຳຕາມ, ອາດຈະສ້າງຄວາມລຳບາກໃຈຢ່າງໜັກໃຫ້ແກ່ປະເທດກັກຂ້າງ, ໃນເວລາລໍຖ້າການຕົກລົງພິເສດກັບປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບເພື່ອດັດແກ້ຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກນີ້ຈະ:

- ກ. ສືບຕໍ່ໂອນເງິນເຂົ້າໃນບັນຊີຂອງສະເລີຍເສີກຕາມຈຳນວນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກທີ່ນຶ່ງ;
- ຂ. ສາມາດຈຳກັດຈຳນວນເງິນທີ່ມີໃນບັນຊີຈາກການເບີກຈ່າຍລ່ວງໜ້ານີ້ໃຫ້ສະເລີຍເສີກໃຊ້ສ່ວນຕົວໃນນວນທີ່ເໝາະສົມເປັນການຂໍວຄາວ; ແຕ່ສຳລັບສະເລີຍເສີກທີ່ຢູ່ໃນປະເພດ I, ຈຳນວນເງິນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງບໍ່ຕໍ່ກ່າວຈຳນວນເງິນທີ່ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງເບີກໃຫ້ແກ່ທະຫານໃນກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດຂອງຕົນ.

ເຫດຜົນຂອງການຈຳກັດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງໂດຍໄວ.

ມາດຕາ 61

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບເອົາເງິນທີ່ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບສິ່ງໃຫ້ເພື່ອເບີກຈ່າຍເພີ່ມເຕີມໃຫ້ສະເລີຍເສີກໂດຍມີຕື່ອນໄຂວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ຈະເບີກໃຫ້ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ໃນປະເພດດູວກັນນັ້ນຈະຕ້ອງເກົ່າກັນ, ຈຳນວນເງິນນັ້ນຈະຕ້ອງກຽມພ້ອມເພື່ອໃຫ້ສາມາດເບີກຈ່າຍໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນຢູ່ໃນປະເພດນັ້ນທີ່ຂຶ້ນກັບປະເທດດັ່ງກ່າວ, ແລະ ຈະຕ້ອງນຳເຂົ້າບັນຊີສ່ວນ

ຕົງເນັ້ນ
ຈ່າຍເພີ່ມ
ເຕີມ

ຕົວຂອງສະເລີຍເສັກແຕ່ລະຄົມໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ຕາມຂັ້ນຍັດຂອງ ມາດຕາ 64. ເຖິງແມ່ນຈະມີເງິນເບີຍເພີ່ມຄືແນວນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂັງກຳບໍ່ສາມາດຫຼືກລົງຈາກການປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕະ 62

ການຈ່າຍ
ຄ່າແຮງ
ງານ

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານທີ່ເປັນທຳໄດ້ຍົງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກຂັງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວຈະເປັນຜູ້ວາງອັດຕາຄ່າແຮງງານ, ແຕ່ຈະບໍ່ໃຫ້ຕ່າງໆກ່າວໜຶ່ງສ່ວນສື່ຂອງໜຶ່ງ ຫຼົງສະຫວິດ ຕໍ່ການອອກແຮງງານເຕັມໜຶ່ງມື. ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ປະເທດທີ່ກັກຂັງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ສະເລີຍເສີກ ແລະ ປະເທດທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນກັບນັ້ນຊາບກ່ຽວກັບອັດຕາການຄ່າແຮງງານຕໍ່ມື້ໜ້າຕົນໄດ້ກໍານົດ.

ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກັກຂ້າງຍັງຈະຕ້ອງຈ່າຍຄ່າແຮງງານໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທີ່ ຖືກບັນຈຸຢ່າງຖາວອນເຂົ້າໃນໜ້າທີ່ ຫຼື ວິຊາຊີບເຕັກນິກ ຫຼື ເຄື່ງເຕັກນິກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸມ ຄອງບໍລິຫານ, ການຕິດຕັ້ງເຄື່ອງອຸປະກອນ ຫຼືການບົວລະບົດປົວແປງຄ້າຍ, ແລະ ໃຫ້ແກ່ສະເລີຍ ເສີກທີ່ຖືກໝອບໝາຍໃຫ້ເຮັດໜ້າທີ່ທາງຈິດໃຈ ແລະ ການແພດສຳລັບໝູ່ເພື່ອນສະເລີຍເສີກດ້ວຍ ກັນ.

ຄ່າແຮງງານຂອງຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ, ທີ່ປຶກສາ, ຖ້າມີ, ແລະ ຂອງຜູ້ຊ່ວຍງານຂອງຜູ້ກ່ຽວນັ້ນຈະຕ້ອງເບີກຈ່າຍຈາກຄ້າເງິນໄດ້ມາຈາກຜົນກຳໄລຂອງຮ້ານຄ້າ. ລະດັບຄ່າແຮງງານດັ່ງກ່າວນັ້ນແມ່ນຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງກຳນົດ ແລະ ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກຜູ້ບັນຊາການຄ້າຍ. ຖ້າບໍ່ມີຄ້າເງິນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຈ່າຍຄ່າແຮງງານທີ່ເປັນທຳໃຫ້ແກ່ພວກກ່ຽວ.

ມາດຕາ 63

၁၃၅

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບເງິນທີ່ຖືກສົ່ງມາໃຫ້ແກ່ພວກກ່ຽວໃນຮູບແບບ
ເປັນຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ເປັນຂອງລວມໝໍ.

ສະເລີຍເສີກຫຼຸກຄົນຈະຕ້ອງໃຫ້ມີເງິນໃນບັນຊີທະນາຄານເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍສ່ວນຕົວ ຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາຕໍ່ໄປນີ້, ໃນຈຳນວນບໍ່ເກີນຈຳນວນທີ່ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໄດ້ກຳນົດໄດ້. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງເບີກຈ່າຍເງິນດັ່ງກ່າວຕາມການຮ້ອງຂໍ. ໂດຍອີງຕາມຄວາມຈຳກັດຫາງດ້ານການເງິນ ແລະ ເງິນຕາທີ່ປະເທດກັກຂ້າງເຫັນວ່າຈຳເປັນທີ່ສຸດ, ສະເລີຍເສີກອາດຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງເງິນໄປຕ່າງປະເທດ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ເງິນທີ່ສະເລີຍເສີກສື່ງໄປໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການອຸປະກາລະຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປັບປຸງມະສິດ.

ແມວໄດກຳດີ, ຖ້າວ່າປະເທດທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນກັບນັ້ນຫາກເຫັນດີ, ສະເລີຍເສີກສາມາດສິ່ງເງິນໄປປະເທດຂອງຕົນຕາມລະບຽບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະແຈ້ງໄປຢ່າງປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງຂໍ້ມູນທີ່ຈະເປັນກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກຜູ້ສິ່ງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຮັບເງິນ, ພ້ອມດ້ວຍຈຳນວນເງິນທີ່ຈະຈ່າຍເປັນເງິນຕາຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ໃປແຈ້ງດັ່ງກ່າວ

ຈະຕ້ອງມີລາຍເຊັນຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຂອງຜູ້ບັນຫາການຂອງຄ້າຍ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຫັກຈຳນວນເງິນທີ່ທຸກເທົ່າຈາກບັນຊີຂອງສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວໄອນເຂົ້າບັນຊີຂອງປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບ.

ເພື່ອປະຕິບັດຂໍບັນຍັດຂ້າງເທິງນີ້, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສາມາດເປົ່າລະບົງການຕົວຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນເອກະສານາຕິດແນບ V ຂອງ ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 64

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຖືບັນຊີໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນ, ໂດຍສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (1) ຈຳນວນເງິນທີ່ສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບ ຫຼື ໄດ້ຮັບແລ້ວໃນຖານະເປັນເງິນເດືອນເບີກລ່ວງໜ້າ, ເປັນຄ່າແຮງງານ ຫຼື ໄດ້ຈາກແຫ່ງອື່ນໆ; ຈຳນວນເປັນເງິນຕາຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຊື່ງຖືກກັກໄວ; ຈຳນວນເງິນທີ່ຖືກກັກຈາກສະເລີຍເສີກ ແລະ ບ່ຽນເປັນເງິນຕາຂອງປະເທດນັ້ນຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ;
- (2) ຈຳນວນເງິນທີ່ເບີກໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກເປັນເງິນສິດ ຫຼື ໃນຮູບການອື່ນທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ; ຈຳນວນເງິນເບີກຈ່າຍໃນນາມຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ຕາມການຂໍຮ້ອງຂອງຜູ້ກ່ຽວ; ຈຳນວນເງິນທີ່ຖືກໄອນຕາມວັກທີ່ສາມາດຕາ 63.

ບັນຊີການ
ໃໝ່ຂອງ
ສະເລີຍ
ເສີກ

ມາດຕາ 65

ທຸກໆລາຍການທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນເຂົ້າໃນບັນຊີຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງມີລາຍເຊັນເຕັມ ຫຼື ເຊັນຫຍໍຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ເຊັນແຫນຜູ້ກ່ຽວ.

ສະເລີຍເສີກຍາມໄດ້ກຳຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກອັນສົມເຫດສົມຜົນໃນການກວດບັນຊີ ແລະ ໄດ້ຮັບສຳເນົາຂອງບັນຊີນັ້ນ, ຊື່ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງກຳຈາດກວດສອບເບິ່ງບັນຊີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນດູວກັນໃນເວລາມາຢູ່ມາຄ້າຍ.

ເມື່ອມີການຍົກຍ້າຍສະເລີຍເສີກຈາກຄ້າຍໜຶ່ງໄປທາອີກຄ້າຍໜຶ່ງ, ບັນຊີສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກຖືໄປນຳ, ໃນກໍລະນີມີການໄອນມອບສະເລີຍເສີກຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໜຶ່ງໄປໃຫ້ອີກປະເທດໜຶ່ງ, ຈຳນວນເງິນທີ່ເປັນສົມບັດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ຊົ່ງບໍ່ແມ່ນເງິນຕາຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງຕິດຕາມໄປນຳພວກເຂົາເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໄປຢັ້ງຍືນເງິນຈຳນວນອື່ນທີ່ຢູ່ມີຢູ່ໃນບັນຊີຂອງພວກເຂົາ.

ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດຈະຕິກລົງແຈ້ງໃຫ້ກັນຊາບໃນໄລຍະລະຫວ່າງກາງ ກ່ຽວກັບຈຳນວນບັນຊີຂອງສະເລີຍເສີກ.

ມາດຕາ 66

ການຍືນ
ບັນດີ

ເມື່ອສະພາວະກັກຂ້າງຂອງສະເລີຍເສີກສົ່ນສຸດລົງ, ໂດຍມີການປ່ອຍຕົວ ຫຼື ການສົ່ງກັບປະເທດ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັດໃບສະຫຼຸບບັນຊີທີ່ມີລາຍເຊັນຂອງນາຍທະຫານທີ່ມີອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ, ບໍ່ຢູ່ບອກຈຳນວນເຖິງຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຍັງຈະຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ລັດຖະບານຂອງປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບບັນຊີລາຍລະອຽດອັນເໝາະສົມຂອງສະເລີຍເສີກທັງໝົດຂຶ້ນກັກຂ້າງໄດ້ສົ່ນສຸດລົງໂດຍການສົ່ງກັບປະເທດ, ການຖືກປ່ອຍຕົວ, ການໂຕນໜີ, ການເສຍຊີວິດ ຫຼື ໂດຍວິທີການອື່ນໆ, ພ້ອມທັງບອກແຈ້ງຈຳນວນເຖິງຍັງເຫຼືອໃນບັນຊີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ບັນຊີຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍື້ງຍິນໃສ່ໃນແຕ່ລະໃບໂດຍຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ບັນດາປະເທດທີ່ປະທະກັນສາມາດປົງແປງຂຶ້ນບັນຍັດຂ້າງເທິງຂອງມາດຕານີ້ດ້ວຍການຮັດຂໍຕົກລົງນຳກັນລະຫວ່າງຄູ່ກໍລະນີໄດ້ງຂອງການປະທະກັນ.

ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຊຳລະສະສາງບັນຊີເຖິງທີ່ຍັງເຫຼືອມາຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໃນເວລາການກັກຂ້າງຂອງຜູ້ກ່ຽວສົ່ນສຸດລົງ.

ມາດຕາ 67

ເຖິງເດືອນທີ່ເບີກລ່ວງໜ້າໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກຕາມມາດຕາ 60 ຈະຕ້ອງຖືວ່າເປັນການເບີກຈ່າຍໃນນາມປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບເຖິງເດືອນທີ່ເບີກລ່ວງໜ້າກຳຄືທຸກການເບີກຈ່າຍທີ່ປະເທດດັ່ງກ່າວໄດ້ປະຕິບັດຕາມ ມາດຕາ 63, ວັກທີ 3 ແລະ ມາດຕາ 68 ຈະຕ້ອງເປັນເນື້ອຫາຂອງການຕົກລົງກັນລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນເວລາສົງຄາມຢຸດຕິລົງ.

ການສະສາງ
ລະຫວ່າງ
ຜ່າຍຫຼັດຕິກ່າວ
ມິ່ນານແຍ
ບໍລິຫານ

ມາດຕາ 68

ທຸກການຮຽກຄ່າຊີດເຊີຍຄວາມເສຍຫາຍຂອງສະເລີຍເສີກຈາກການຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ການເສຍອົງຄະທີ່ເກີດຈາກການອອກແຮງງານຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນຂຶ້ນກັບ, ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ. ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດມາດຕາ 54, ໃນທຸກໆກໍລະນີ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັດໃບແຈ້ງການໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຊື່ຢູ່ແຈ້ງກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງການຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ການພິການ, ສະພາວະຂອງການເກີດເຫດ ແລະ ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວຂອງແພດໝໍກຳຄືຂອງໂຮງໝໍ. ໃບແຈ້ງການດັ່ງກ່າວຕ້ອງມີລາຍເຊັນຂອງນາຍທະຫານທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ລາຍການປິ່ນປົວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍື້ງຍິນຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຫາງການແພດ.

ການຫວັງ
ການຊີດ
ຂື້ຢູ່ຕ່າ
ແສຍຫາຍ

ທຸກການຮຽກຄ່າຊີດເຊີຍຂອງສະເລີຍເສີກຕໍ່ສົ່ງຂອງສ່ວນຕົວ, ເຖິງຄຳ ຫຼື ສົ່ງມີຄ່າທີ່ປະເທດກັກຂ້າງນັ້ນກັກໄວ້ຕາມ ມາດຕາ 18 ແລະ ບໍ່ສົ່ງໄປພ້ອມໃນເວລາຜູ້ກ່ຽວທີ່ກີ່ສົ່ງກັບປະເທດ, ຫຼື ສົ່ງຂອງເສຍຫາຍທີ່ເຫັນວ່າຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຫຼື ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດດັ່ງກ່າວ, ກໍຈະຕ້ອງສະເໜີຕໍ່ປະເທດທີ່ຜູ້ກ່ຽວຂຶ້ນກັບເຊັນດູງກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສົ່ງຂອງສ່ວນຕົວຄືດັ່ງ

ກ່າວນັ້ນທີ່ສະເລີຍເສີກຂໍ່ມາໃຊ້ໃນເວລາຖືກກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງຕິກເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໃນຫຼຸກກຳລະນີຈະເຮັດໃບຢັ້ງຢືນໃຫ້ສະເລີຍເສີກຂໍ່ເຊັ່ນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ບັນຈຸຫຼຸກຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ມີກ່ຽວກັບເຫດຜົນທີ່ສິ່ງຂອງ, ເງິນ ຫຼືຂອງມີຄ່າເງື່ອນັ້ນບໍ່ທັນໄປຮອດຜູ້ກ່ຽວ. ສໍາເນົາໃບຢັ້ງຢືນດັ່ງກ່າວຈະຖືກສົ່ງໃຫ້ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂໍ່ນັ້ນກັບຊາບໂດຍຜ່ານອົງການສູນລວມຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 123.

ຕອນທີ V

ການພົວພັນຂອງສະເລີຍເສີກ ກັບພາຍນອກ

ມາດຕາ 69

ໃນເວລາທີ່ສະເລີຍເສີກໄດ້ຕິກຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງຕົນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ປະເທດທີ່ພວກເຂົາຂຶ້ນກັບຊາບທັນທີ ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ກ່ຽວກັບມາດຕະການທີ່ຕົນວາງອອກ ເພື່ອປະຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາໃນຕອນນີ້. ໃນທຳນອງດູວກັນ, ປະເທດນັ້ນຍັງຈະຕ້ອງໃຫ້ປະເທດເຫຼົານັ້ນຊາບກ່ຽວກັບຫຼຸກການດັດແບງມາດຕະການດັ່ງກ່າວ.

ກົມແຈ້ງກ່ຽວ
ກັບມາດຕະການ
ກົມທີ່
ໃຫ້ຫາງອອກ

ມາດຕາ 70

ບັດຂອງຜູ້ກົດ ທັນທີ່ໃນເວລາຖືກຈັບເປັນ ສະເລີຍເສີກ ຫຼື ຢ່າງຊ້າ ບໍ່ເກີນໜຶ່ງອາຫິດຫຼັງຈາກມາຮອດຄ້າຍກັກຂ້າງ, ແມ່ນແຕ່ກໍລະນີເປັນຄ້າຍພັກກາງຫາງ, ໃນກໍລະນີເຈັບເປັນ ຫຼື ການຍົກຍ້າຍໄປໂຮງໝໍ ຫຼື ໄປຫາຄ້າຍອື່ນ, ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົມດ້ານໜຶ່ງຈະຕ້ອງສາມາດສົ່ງ ບັດທີ່ເຮັດຂຶ້ນຕາມຕົວຢ່າງທີ່ຕິດແນບກັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຜູ້ກ່ຽວໂດຍກົງ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ໃຫ້ອົງການສູນກາງຄຸມຄອງສະເລີຍເສີກຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 123, ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຍາດພື້ນ້ອງຂອງຜູ້ກ່ຽວຊາບກ່ຽວກັບການທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກຈັບ, ບ່ອນກັກຂ້າງ ແລະ ສະພາບສຸຂະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ບັດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກຈັດສົ່ງໄປໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີການຊັກຊ້າຈະແມ່ນລັກສະນະໃດກຳຕາມ.

ມາດຕາ 71

ກົມສື່ງ ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບ ແລະ ສິ່ງຈິດໝາຍ ແລະ ບັດ. ຖ້າວ່າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຫາກເຫັນວ່າຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຈຳກັດຈຳນວນຈິດໝາຍ ແລະ ບັດຂອງສະເລີຍເສີກລົງ, ຈຳນວນຈິດໝາຍ ແລະ ບັດດັ່ງກ່າວກຳບໍ່ຕ້ອງໝູດສອງກ້ານ ແລະ ສິ່ງບັດຕໍ່ເດືອນ, ໂດຍບໍ່ນັບບັດສົ່ງຂ່າວການຖືກຈັບທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 70, ໂດຍປະຕິບັດຕາມຕົວຢ່າງໃນເອກະສານຕິດແນບຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຢ່າງໄກ້ຊີດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ນອກນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະສາມາດວາງຂໍ້ຈຳກັດໄດ້ກໍາຕໍ່ເມື່ອປະເທດທີ່ປົກປ້ອງ ມີຄວາມພໍໃຈວ່າການວາງຂໍ້ຈຳກັດນັ້ນກຳເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ

ຂອງສະເລີຍເສີກນັ້ນເອງ, ຍັ້ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການແປເພາະວ່າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງບໍ່ສາມາດຊອກເອົາຜູ້ແປພາສາທີ່ມີຄຸນນະວຸດພຽງພໍເພື່ອທຳການກວດກາອັນຈາເປັນນັ້ນໄດ້. ຖ້າຈະເປັນຕ້ອງວາງຈຳນວນຈຳກັດຕໍ່ຈົດໝາຍສິ່ງໜ້າສະເລີຍ, ມີແຕ່ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບຈົ່ງສາມາດອອກຄຳສິ່ງກ່ຽວກັບບັນຫານີ້, ໂດຍຕາມການສະເໜີຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ຈົດໝາຍ ແລະ ບັດຄືດໆງ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຈັດສິ່ງດ້ວຍວິທີ ຫີ້ໄວທີ່ສຸດທີ່ມີຢູ່ໃນກຳມືຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ; ຈົດໝາຍ ແລະ ບັດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຮັດໃຫ້ມີການຊັກຊ້າ ຫຼື ກັກໄວ້ຍ້ອນເຫດຜົນທາງລະບຽບວິໄນ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວຈາກຄອບຄົວມາເປັນເວລາດິນນາມ; ຫຼື ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຂ່າວ ຫຼື ສິ່ງຂ່າວທາງໄປສະນີທຳມະດາ, ກໍລິຜູ້ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບັນຂອງຕົນ, ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໄທລະເລກ ຂຶ້ງຄ່າສິ່ງຈະຖືກໜ້າກາຈາກບັນຊີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າທີ່ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຮັກສາໄວ້ ຫຼື ສະເລີຍເສີກຈ່າຍເອງ ດ້ວຍເງິນທີ່ພວກເຂົາມີຕິດຕົວ. ໃນກໍລະມີສຸກເສີນ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກມາດຕະການນີ້.

ໄດຍເປັນຫຼັກການທີ່ວ່າປະເລືດ, ຈົດໝາຍຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກຂູນເປັນພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນອາດອະນຸຍາດໃຫ້ຂຽນຈົດໝາຍເປັນພາສາອື່ນກໍໄດ້.

ຖົງເມທີ່ບັນຈຸຈົດໝາຍຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກປິດຈອດດ້ວຍຄົ້ງ ແລະ ຕິດປ້າຍໃນນັ້ນໃຫ້ບອກແຈ້ງສິ່ງທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນຖົງນັ້ນ ແລະ ສະຫຼັກບ່ອນຢູ່ປາຍທາງທີ່ຈະສິ່ງເຖິງ.

ມາດຕາ 72

ໄດຍທາງໄປສະນີ ຫຼື ໄດຍວິທີອື່ນ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບເຄື່ອງຝາກສ່ວນຕົວບຸກຄົນ ຫຼື ເຄື່ອງສິງເຄາະໃຫ້ສ່ວນລວມ, ຂຶ້ງອາດຈະເປັນເຄື່ອງບໍລິໂພກ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຍາ ແລະ ເຄື່ອງອຸປະກອນທີ່ມີລັກສະນະຮັບໃຊ້ດ້ານສາສະໜາ, ການສຶກສາ ຫຼື ສຳລັບການການພັກພ່ອນຢ່ອນໃຈທີ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ນັບທັງນີ້, ເຄື່ອງບຸຊາ, ອຸປະກອນທາງວິທະຍາສາດ, ເອກະສານບົດສອບເສັງ, ເຄື່ອງດິນຕີ, ເຄື່ອງກິລາ ແລະ ວັດສະດຸທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ສະເລີຍເສີກສາມາດທຳການການສຶກສາຄື່ນຄ້ວາ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ແນວໄດ້ກຳຕາມ, ເຄື່ອງສິງເຄາະເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຮັດໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໜີດພັນທະທີ່ເກີດຈາກສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ອາດສາມາດວາງໃສ່ການສິ່ງເຄື່ອງສິງເຄາະໃຫ້ສະເລີກກຳມີແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສະເໜີໄດຍປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກເອງ, ຫຼື ສະເໜີໄດຍຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການອື່ນທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍສະເລີຍເສີກສະເພາະການຂົມສົງການຊ່ວຍເຫຼື່ອຂອງບັນດາອົງການເຫຼື່ອນັ້ນເຫຼື່ອນຍັດຜົນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫຼື່ອວິໄສໃນການຂົນສິ່ງ ແລະ ຄົມມະນາຄົມ.

ການສົງເຄືອນ
ສົງເຄະ
ໄ.
ຫຼັກການ
ທີ່ວະໄປ

ເງື່ອນໄຂສຳລັບການສົ່ງເຄື່ອງຝາກບຸກຄົນ ຫຼື ເປັນເຄື່ອງສົງໃຫ້ລວມໝູ່, ຖ້າຈະເປັນ, ຈະຕ້ອງເປັນບັນຫາທີ່ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຮັດຂໍ້ຕົກລົງພິເສດນຳກັນ, ຂໍ້ຈະເປັນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ການທີ່ສະເລີຍເສີກຮັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນຊັກຊ້າ. ບັນຈາກຕ້ອງບໍ່ຖືກໄລ່ເຂົ້າໃນທີ່ເຄື່ອງກິນແລະ ເຄື່ອງນູ່ທີ່ມ; ໂດຍເປັນຫຼັກການລວມ, ຍາປົວພະຍາດຈະຕ້ອງສົ່ງເປັນທີ່ເຄື່ອງຝາກໃຫ້ລວມໝູ່.

ມາດຕະ 73

ຖ້າບໍ່ມີຂໍ້ຕົກລົງພິເສດລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂສຳລັບການຮັບ ແລະ ແຈກຍາຍເຄື່ອງສິງເຄາະລວມໜູ້, ຫຼັກການ ແລະ ລະບຽບການກ່ຽວກັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມໜູ້ທີ່ຕິດແນບກັບສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກນຳມາໃຊ້.

II.
ການສົງ
ເຄີຍ
ລວມໝູ່

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມຂໍຕິກລົງພືເສດຖ້ວທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຈະຕ້ອງບໍ່ຈະກັດສີຂອງຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ທີ່ຈະຮັບເອົາເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມທີ່ຖືກສົ່ງມາໃຫ້ສະເລີຍເສີກ ແລະ ທຳການແຈກຢາຍ ຫຼືນຳໃຊ້ເຄື່ອງເຫຼົານັ້ນ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງສະເລີຍເສີກເອົາ.

ຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຈຳກັດສີດຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ,
ຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ຂອງອົງການອື່ນທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກຫັງມີ
ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສົ່ງເຄື່ອງສົ່ງເຄາະລວມໝູ້ນັ້ນ ທຳການກວດກາດຸແລການແຈກຢ່າຍເຄື່ອງ
ເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບ.

ມາດຕາ 74

ເຄື່ອງສົງເຕາະທີ່ສົງມາຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກຖຸກຊັ້ນຈະຕັອງຖືກຍິກເວັ້ນພາສີຂາເຊົ້າ, ອາກອນ ແລະ ຄ່າທຳນົມອື່ນໆ.

ຈົດໝາຍ, ເຄືອງສົງເຄາະ ແລະ ເງິນທີໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົງມາໃຫ້ສະເລີຍເສີກ ຫຼື ເງິນທີພວກເຂົາເຈົ້າສິ່ງໄປທາງໄປສະນີ ທັງໄດຍກົງ ຫຼື ໂດຍຜ່ານຫັອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຢູ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 122 ແລະ ໂດຍຜ່ານອົງການສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກ ຕາມທີ່ຢູ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 123 ມັນ ຈະຕ້ອງຖືກຍິກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມໄປສະນີທັງໃນປະເທດບ່ອນທີ່ສົງມາກຳຄົນໃນປະເທດບ່ອນທີ່ຮັບ ແລະ ໃນປະເທດສີ່ຜ່ານ.

ເນື່ອງຈາກນັ້ນກະຊວງເຄື່ອງ ຫຼືເຫດຜົນອື່ນໄດ້ໜຶ່ງທີ່ພາໃຫ້ບໍ່ສາມາດສົ່ງເຄື່ອງນັ້ນ ທາງໄປສະນິໄດ້, ຄ່າຂົນສົ່ງ ເພື່ອສົ່ງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງໃນດິນແດນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຕົນ. ປະເທດພາຄີ່ນຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບຄ່າຂົນສົ່ງໃນດິນແດນຂອງຕົນ.

ຖ້າບໍ່ມີຂໍຕົກລົງພິເສດລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ລາຍຈ່າຍທີ່ເປັນຄ່າຂົນສົງ ທີ່ນອກເໜີອຈາກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຖືກຢັງເວັ້ນດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງຜູ້ທີ່ສົງ.

ເທົ່າທີ່ເປັນໄປດີ, ບັນດາລັດພາຕື່ອງສິນທີສັນຍາຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອລິດອັດຕາຄ່າທຳນົມໂທລະເລກທີ່ສະເລີຍເສີກເປັນຜູ້ສົ່ງ ຫຼື ສົ່ງຫາພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕາ 75

ພາຫະນະຂົນ
ສູງພິເສດ

ຖ້າວ່າການເຄື່ອນໄຫວທາງທະຫານທາກເປັນການກິດກັນປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງປະຕິບັດພັນທະ
ຂອງຕົນ ໃນການຮັບປະກັນການຂົນສົງ ເຄື່ອງສົງເຄາະທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 70, 71, 72
ແລະ 77 ມັນ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງ
ການອື່ນໆທີ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດ
ຊອບ ເພື່ອຮັບປະກັນການຂົນສົງເຄື່ອງສົງເຄາະເຫຼົ່າມັນ ດ້ວຍພາຫະນະທີ່ເໝາະສົມ (ລົດໄຟບັນ
ທຸກ, ລົດບັນທຸກ, ກຳບັນ ຫຼື ເຮືອບິນ ແລະ ອື່ນໆ). ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ບັນດາລັດພາຄືຂອງ
ສົມທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈົງຈ່າງເພື່ອສະໜອງພາຫະນະຂົນສົງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້
ອົງການເຫຼົ່າມັນ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ສັນຈອນໄປມາ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນອອກໜັງສືສັນ
ຈອນໃຫ້ແກ່ພາຫະນະຂົນສົງດັ່ງກ່າວ.

ພາຫະນະຂົນສົງມັນ ຍັງອາດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສົ່ງ:

- (ກ) ຈິດໝາຍ, ບັນຊີລາຍຊື້ ແລະ ບົດລາຍງານທີ່ສົງທາກັນ ແລະ ກັນ ລະຫວ່າງອົງການ
ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 123 ແລະ ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານເຫັ່ງ
ຊາດຕາມມາດຕາ 122.
- (ຂ) ຈິດໝາຍ ແລະ ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກຊື່ງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຄະ
ນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກແລກ
ປ່ຽນກັບຜູ້ຕາງໜ້າຂອງອົງຕົນ ຫຼື ກັບປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ.

ຂໍ້ບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຈະກັດສິດຂອງທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ໃນການສະໜອງ
ພາຫະນະຂົນສົງແບບອື່ນຕາມຄວາມປະສົງຂອງຕົນ ແລະ ກໍບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າໝົດພັນທະໃນການ
ອອກໃບອະນຸຍາດສັນຈອນຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ຕົກລົງນຳກັນໃຫ້ແກ່ພາຫະນະດັ່ງກ່າວ.

ຖ້າບໍ່ມີຂໍ້ຕົກລົງພິເສດ, ຄ່ານຳໃຊ້ພາຫະນະເຫຼົ່າມັນ ຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງບັນດາປະເທດ
ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຕາມອັດຕາສ່ວນຂອງພິນລະເມືອງຂອງຕົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜິນປະໂຫຍດ
ຈາກການຂົນສົງມັນ.

ມາດຕາ 76

ການກວດກາຈິດໝາຍທີ່ສົງເຖິງສະເລີຍເສີກ ຫຼື ຈິດໝາຍທີ່ສະເລີຍເສີກສົ່ງໄປມັນຈະຕ້ອງ
ຈັດການຢ່າງໄວເຫຼົາທີ່ເປັນໄປໄດ້. ມີແຕ່ລັດທີ່ສົ່ງ ແລະ ລັດທີ່ຮັບເຫຼົ່າມັນສາມາດກວດກາຈິດ
ໝາຍໄດ້ ແລະ ພູ້ງແຕ່ຄັ້ງດູວເຫຼົ່າມັນ.

ການກວດກາເຄື່ອງຝາກໃຫ້ສະເລີຍເສີກນັ້ນ ຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປໃນສະພາບທີ່ຈະເຮັດໃຫ້
ເຄື່ອງຂອງຝາກນັ້ນເສຍຄຸນະພາບ, ອີກເວັ້ນໃນກໍລະນີເປັນສື່ງຂູນ ຫຼື ສົ່ງພິມ, ການກວດກາຈະ
ຕ້ອງດຳເນີນໄປໂດຍຂ້ອງໜ້າຜູ້ຮັບ ຫຼື ໝູ່ເພື່ອນທີ່ຖືກມອບໝາຍຄັກແມ່ຈາກຜູ້ກ່ຽວ. ການນຳສົ່ງ

ການກວດ
ກາຈິດໝາຍ
ແລະເຫຼືອ
ຜູ້

ເຄື່ອງຝາກໃຫ້ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນຂອງສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ຂອງລວມໜູ້ນັ້ນຈະຕັອງບໍ່ມີການຂ້າງຂ້າ
ຢ້ອນຂໍ້ອ້າງທີ່ວ່າມີຄວາມຫຍຸ້ຍາກໃນການກວດກາ.

ຄຳສັ່ງເກືອດຫ້າມການຕິດຕໍ່ຫາງຈົດໝາຍຂອງບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ
ຢ້ອນເຫດຜົນຫາງທະຫານ ຫຼື ຫາງດ້ານການເມືອງນັ້ນຈະຕັອງເພື່ອໃຊ້ຊື່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ໃນໄລຍະສັ້ນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ມາດຕາ 77

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕັອງສະໜອງສົ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການສົ່ງເອກະສານຫາງກົດ
ໝາຍ, ໝັ້ງສື ແລະ ເອກະສານອື່ນໆທີ່ສົ່ງເຖິງສະເລີຍເສີກ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງເອກະສານ
ມອບສິດ ຫຼື ໝັ້ງສືພິໃນກຳ, ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ ຫຼື ອົງການສູນລວມຂໍ້ມູນສານ
ທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 123.

ການກະກົມ,
ການປະຕິບັດ,
ແລະການັດ
ສົ່ງເອກະສານ
ຫາງເວັນນີດ
ໝາຍ

ໃນທຸກກໍລະນີ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕັອງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການກະກົມ ແລະ
ປະຕິບັດເອກະສານລືດ້າງກ່າວນັ້ນໃນນາມຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ; ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ປະ
ເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕັອງອະນຸຍາດໃຫ້ສະເລີຍເສີກໄປປຶກສາກັບທະນາຍຄວາມ ແລະ ຈະຕັອງເອົາ
ມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ມີລາຍເຊັນອັນຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາ.

ຕອນທີ VI

ການພິວພັນລະຫວ່າງສະເລີຍເສີກ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່

ໝວດທີ I

ການຮ້ອງຫຼຸກຂອງສະເລີຍເສີກ ພົກປະວັດກັບການກັກຂ້າງ

ມາດຕາ 78

ສະເລີຍເສີກຈະຕັອງມີສິດຢືນຂໍ້ສະເໜີຂອງຕົນຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທະຫານທີ່ຕົນຂຶ້ນກັບກຸງວັບ
ເງື່ອນໄຂການກັກຂ້າງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີສິດອັນບໍ່ທີກຈຳກັດທີ່ຈະຢືນຄຳຮ້ອງຕໍ່ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກ
ປ້ອງ ໂດຍຜ່ານຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ຫຼື ສົ່ງໂດຍກົງ ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າຈຳເປັນ ເພື່ອຂີ້
ແຈງໃຫ້ຊາບກຸງວັບບັນຫາໃນເງື່ອນໄຂກັກຂ້າງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຮ້ອງຫຼຸກ.

ຄຳຮ້ອງຫຼຸກເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ທີກຈຳກັດ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ຖືວ່າເປັນພາກສ່ວນໜີ່
ຂອງໂກຕາຈົດໝາຍທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 71. ຄຳສະເໜີ ແລະ ຄຳຮ້ອງຫຼຸກເຫຼົ່ານັ້ນຕັອງໄດ້
ທີກສົ່ງໄປໂດຍຫັນທີ່. ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີຄຳຮ້ອງຫຼຸກເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ມີພື້ນຖານໜັກແໜ້ນ, ຄຳສະເໜີ
ແລະ ຄຳຮ້ອງຫຼຸກນັ້ນກຳບໍ່ອາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການລົງໂທດພວກເຂົາເຈົ້າ.

ການຮ້ອງຫຼຸກ
ແລະການສະ
ໜີ່

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກອາດຈະຈັດສິ່ງປົດລາຍກ່ຽວກັບສະພາບໃນຄ້າຍຄຸມຂັ້ງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງສະເລີຍເສີກ ໄປໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງເປັນປະຈຳ.

ធម្មទី ២

ມາດຕະ 79

ໃນຄ້າຍກັກຂັງສະເລີຍເສີກ ທີ່ເປັນນາຍທະຫານຂັ້ນສູງແລະບຸກຄົນທີ່ມີຖານະທຸກເທົ່າ ຫຼື
ໃນຄ້າຍທີ່ມີສະເລີຍເສີກປະສົມກັນ, ສະເລີຍເສີກທີ່ມີຂັ້ນຕຳແໜ່ງໆອາວຸໄສກວ່າໝູ່ຈະຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້
ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ. ໃນຄ້າຍກັກຂັງນາຍທະຫານຂັ້ນສູງ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກນີ້ຈະ
ຕ້ອງມີທີ່ປຶກສາຊ່ວຍວຽກແຕ່ໜຶ່ງຄົນຂຶ້ນໄປ ຊຶ່ງເລືອກໂດຍບັນດານາຍທະຫານໃນຄ້າຍດັ່ງກ່າວ.
ໃນຄ້າຍປະສົມ, ຜູ້ຊ່ວຍຂອງຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງເລືອກເອົາບຸກຄົນໃນບັນດາສະເລີຍ
ເສີກທີ່ບໍ່ເປັນນາຍທະຫານໂດຍພວກເຂົາເຈົ້າເອົາ.

ນາຍທະຫານເຜົ້າທີ່ມີສັນຊາດດຸງວັນ ຈະຕ້ອງຈັດເຂົ້າໃນລ້າຍອອກແຮງງານສໍາລັບສະເລີຍເສີກ, ເພື່ອຈຸດປະສົງສໍາລັບເຮັດວຽກບໍລິຫານຂອງຄ້າຍ ທີ່ເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສະເລີຍເສີກ. ນອກຈາກນັ້ນ, ນາຍທະຫານເຜົ້ານັ້ນອາດຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບວັກທີ່ໜຶ່ງຂອງມາດຕານີ້. ໃນກໍລະນີຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ຜູ້ຊ່ວຍຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຖືກຄັດເລືອກເອົາບຸກຄົນໃນບັນດາສະເລີຍເສີກທີ່ບໍ່ແມ່ນນາຍທະຫານຂັ້ນສູງ.

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ຮັບການເລືອກຕັ້ງຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກປະເທດທີ່ວັກຂ້າງ
ກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມເຂົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່. ໃນກໍລະນີປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຫາກປະຕິເສດສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກ
ເລືອກໄດ້ພວກເຂົາເຈົ້າເອງປະເທດດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງເຈັ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງຊາບກ່ຽວ
ກັບເທດຜົນຂອງການປະຕິເສດນີ້.

ໃນທຸກກໍລະນີ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກນັ້ນຕ້ອງມີສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ ຮິດຄອງປະເພນີ ດຽວກັນກັບສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ເຂົາຕາງໜ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກອັບອັນຢູ່ໃນແຕ່ລະກຸ່ມຂອງ ຄ້າຍກັກຂັງ, ຕາມສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ ປະເພນີຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ຈະຕ້ອງມີຜູ້ຕາງໜ້າປະຈຳ ກຸ່ມຂອງຕົນ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບວັກທີ່ກ່າວມາຂ້າງໜ້ານີ້.

ມາດຕາ 80

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຊຸກຢູ່ສົ່ງເສີມຂີວິດການເປັນຢູ່ທາງກາຍ, ຈິດໃຈ ແລະ ສະຕິ
ບັນຍາຂອງສະເລີຍເສີກດີຂຶ້ນຕົ່ມ.

ໜັກຫິຂອງ
ຜູ້ຕາງໜ້າ

ໂດຍສະເພາະຍ່າງຍິ່ງ, ໃນກໍລະນີສະເລີຍເສີກຕັດສິນໃຈຈັດຕັ້ງລະບົບການຊ່ວຍເຫຼືອຂຶ້ງກັນ
ແລະ ກັນລະຫວ່າງເຂົາເຈົ້າເອງ, ອົງການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມຜິດຊອບຂອງຜູ້ຕາງ
ໜ້າດ່າງກ່າວ, ຂຶ້ງເປັນໜ້າທີ່ເພີ່ມເຕີມກັບໜ້າທີ່ພີເສດທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຕາມຂັ້ນຍັດອື່ນໆ
ຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກະທຳຜິດຫຍັງຂອງສະເລີຍເສີກດ້ວຍ
ເຫດຜົນງ່າຍໆ ຄື້ນ້າທີ່ຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ມາດຕາ 81

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຮຽກຮອງໃຫ້ເຮັດວຽກອື່ນໄດ້, ຖ້າຫາກວ່າຈະເປັນການ
ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ກ່ຽວຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນ.

ອະນີ
ສິດ

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກສາມາດແຕ່ງຕັ້ງສະເລີຍເສີກຜູ້ໃດຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກຂອງຕົນຕາມ
ຄວາມຈຳເປັນຂອງຕົນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ສົ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທາງວັດຖຸ, ໂດຍສະ
ເພາະອີສະລະພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສຳເລັດພາລະໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ (ການ
ກວດການ່ວຍອອກແຮງງານ, ການຮັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ອື່ນໆ).

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຢູ່ງສະຖານທີ່ບ່ອນທີ່ສະເລີຍເສີກ
ຖືກກັກຂັງ ແລະ ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນຈະຕ້ອງມີສິດບົກສາຢ່າງເສລີກັບຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນ.

ໃນທຳນອງດູວກັນສົ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກຈະສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ
ເພື່ອຕິດຕໍ່ພົວພັນໂດຍຫາງໄປສະນີ ແລະ ທາງໄທລະເລກກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກັກຂັງ, ກັບປະເທດທີ່
ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ກັບຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ, ແລະ ຜູ້ແທນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ກັບຄະ
ນະກຳມາທີ່ການການແພດປະສົມ ແລະ ກັບອົງການອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍສະເລີຍເສີກ. ຜູ້ຕາງໜ້າ
ສະເລີຍເສີກໃນໜ່ວຍອອກແຮງງານຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສົ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກແບບດູວກັນນີ້
ເພື່ອຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກທີ່ຢູ່ຄ້າຍໃຫຍ່. ການຕິດຕໍ່ພົວພັນນັ້ນຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດ
ແລະ ບໍ່ຖືກທີ່ວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂກຕາທີ່ໄດ້ຢູ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 71.

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຈະຖືກຢັກຍ້າຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີເວລາຢູ່ງພື້ນ
ໝອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ຜູ້ໃໝ່ ທີ່ຈະມາແທນ ແລະ ຊ່ວຍຜູ້ກ່ຽວຫຳຄວາມຂຶ້ນເຕີຍກັບວຽກງານທີ່
ພວມດຳເນີນຢູ່.

ໃນກໍລະນີຖືກປິດຕຳແໜ່ງ, ຈະຕ້ອງແຈ້ງເຫດຜົນຂອງການປິດນັ້ນໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກ
ປ້ອງຊາບ.

ໝວດທີ III

ການລົງໂທດທາງອາຍາ ແລະ ທາງວິໄນ

I. ຂໍ້ມູນຢັດທີ່ວໄປ

ມາດຕະ 82

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ຄຳສັ່ງທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງ. ປະເທດທີ່ກັກຂັງຈະຕ້ອງມີເຫດຜົນພຽງພໍ່ເອົ້າຢັ້ງຍືນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການເອົາມາດຕະການທາງຍຸຕິທໍາ ຫຼື ທາງວິໄນຕໍ່ສະເລີຍເສີກທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ຫຼື ຄຳສັ່ງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ຫ້າມການດຳເນີນຄະດີ ຫຼື ລົງໂທດທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຂຶ້ນບັນຍັດຂອງໝາວດນີ້.

ຖ້າວ່າການກະທຳໄດ້ຂອງສະເລີຍເສັກຫາກາຈຳຕ້ອງໄດ້ຖືກລົງໂທດຕາມກົດໝາຍ, ລະບຽບ
ການ ຫຼື ຄຳສັ່ງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ໃນຂະນະທີ່ການກະທຳອັນດູວກັນນັ້ນຂອງທະຫານໃນກອງ
ກຳລັງປະກອບອາວຸດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງພັດບໍ່ຕ້ອງຖືກລົງໂທດ, ການກະທຳຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະ
ຕ້ອງນຳໄປສູ່ການລົງໂທດຫາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 83

ในงานตัดสินกานดำເນີນຄະດີກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດໄດ້ໜຶ່ງຂອງສະເລີຍເສີມຜູ້ໃດ
ຜູ້ໜຶ່ງວ່າຈະດຳເນີນຄະດີຫາງຕຸລາການ ຫຼື ທາງວິໄນນີ້, ປະເທດທີ່ກັກຂັງຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າເຈົ້າ
ໝາຍໜີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຊ້ຄວາມເມດຕາບານີສູງສຸດເຂົ້າໃນການພິຈາລະນາ ແລະ ຕົກລົງເອົາມາດຕະ
ການທາງວິໄນ, ໃນກໍລະນີໄດ້ເປັນໄປໄດ້, ແກ່ນທີ່ຈະເປັນມາດຕະການທາງຕຸລາການ.

ມາດຕາ 84

ຄະດີຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາໄດ້ສານທະຫານເທົ່ານັ້ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ສາມ
ກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ກ້າກຂ້າງທີ່ມີໃນເວລາເກີດຄະດີໄດ້ບໍ່ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າອະນຸຍາດໃຫ້ສານພິນ
ລະເຮືອນພິຈາລະນາຄະດີ ຂອງທະຫານໃນຂອງກອງຫັບຂອງປະເທດທີ່ກ້າກຂ້າງກ່ຽວກັບການກະທຳ
ຜິດຕົວຈີງໄດ້ໜຶ່ງທີ່ສະເລີຍເສີກຜົນນັ້ນຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ.

ຈະແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ, ສະເລີຍເສັກໄດ້ໜຶ່ງຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກນຳຂຶ້ນພິຈາລະນາຢູ່ສານໄດ້ງທີ່ບໍ່ຄົດປະກັນຄວາມເປັນເອກະລາດ ແລະ ຄວາມຫຼຸງທຳຊື່ງເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນໂດຍທີ່ໄປ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງເຖິງ ສານທີ່ມີລະບຽບການພິຈາລະນາທີ່ບໍ່ຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕ້ອງຫາສິດ ແລະ ພາຫະນະສຳລັບການປ້ອງກັນຕົນເອງດັ່ງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 105.

ມາດຕາ 85

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຝອງຮອງຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ວັກຂັງຕໍ່ການກະທຳຜິດທີ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນກ່ອນຖືກຈັບເປັນສະເລີຍເສີກນັ້ນຈະຕ້ອງຢູ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີຜູ້ງ່ວຖືກຕັດສິນລົງໂທດກຳຕາມ.

ມາດຕາ 86

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດເຫັ້ນດູວສຳລັບການກະທຳຜິດອັນດຽວ ຫຼື ຂໍ້ກ່າວຫາອັນດູວ.

ການນັ້ນສິນ
ຫຼົງເກດຊື່
ສອງ

ມາດຕາ 87

ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ສາມທະຫານຂອງປະເທດວັກຂ້າງບໍ່ມີສິດຕັດສິນລົງໂທດໄດ້ຕໍ່ສະເລີຍເສີກນອກຈາກໂທດທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ສຳລັບທະຫານໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດອັນດຽວກັນນັ້ນ.

ການ
ວາງໂທດ

ໃນເວລາວາງໂທດ, ສາມ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຈະຕ້ອງພິຈາລະນາຍ່າງວາງຂວາງທີ່ສຸດເຫຼົ່າທີ່ເປັນໄດ້ເຖິງຄວາມເປັນຈີ່ທີ່ວ່າ ໂດຍບໍ່ແມ່ນພິມລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງ, ຜູ້ຕ້ອງຫາຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຜູ້ກຳມັດດ້ວຍພັນທະຫາງດ້ານຄວາມຈົງຮັກພັກດີໄດ້ຕໍ່ລັດຂອງຕົນ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຕົນນັ້ນແມ່ນໝາກຜົນຂອງສະພາວະການທີ່ເປັນເອກະລາດຈາກຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ສາມ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈະຕ້ອງມີເສີພິບໃນການຜ່ອນຜົນໂທດທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ໃສ່ການລະເມີດທີ່ສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວຕ້ອງຫາ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈະບໍ່ຈະເປັນຕ້ອງຕັດສິນໃສ່ໂທດຂັ້ນເປົາທີ່ສຸດທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້.

ຫ້າມລົງໂທດແບບລວມໝູ່ຕໍ່ການກະທຳຂອງບຸກຄົນ, ການລົງໂທດຫາງກາຍ, ການວັກຂ້າງໃນສະຖານທີ່ມີແສງສະຫວ່າງຈາກພາຍນອກ ແລະ ເວົ້າລວມແມ່ນຫ້າມທຸກຮູບການຂອງການທຳລະມານ ຫຼື ການກະທຳໂທດຮ້າຍປ່າເຖືອນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປິດຂັ້ນ ຫຼື ຫ້າມຕິດເຄື່ອງໝາຍຍິດ.

ມາດຕາ 88

ສຳລັບການກະທຳຜິດອັນດຽວກັນ, ນາຍທະຫານຂັ້ນສູງ, ນາຍທະຫານຂັ້ນຕໍ່ ແລະ ທະຫານທຳມະດາທີ່ເປັນສະເລີຍເສີກຂໍ້ງກໍາລັງຖືກລົງໂທດຫາງວິໄນ ຫຼື ຫາງຕຸລາການຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໂທດໜ້າກ່ວ່າເກີນໂທດທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ທະຫານໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງທີ່ມີຕຳແໜ່ງທຸງບໍ່ເຫັນ.

ສຳລັບການກະທຳຜິດປະເທດດູວກັນ, ສະເລີຍເສີກແມ່ຍິງຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໜ້າກ່ວ່າທະຫານແມ່ຍິງໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງ.

ໃນທຸກກໍລະນີ, ສຳລັບການກະທຳຜິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ສະເລີຍເສີກແມ່ຍິງຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດໜ້າກ່ວ່າ ຫຼື ໃນຂະນະທີ່ກໍາລັງຖືກລົງໂທດຢູ່ນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໜ້າກ່ວ່າທະຫານຜູ້ຊາຍໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງ.

ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ພື້ນໂທດຫາງວິໄນ ຫຼື ຫາງຕຸລາການແລ້ວນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດແຕກຕ່າງຈາກສະເລີຍເສີກຜູ້ອື່ນໆ.

II. ການລົງໂທດທາງວິໄນ

ມາດຕະ 89

ຂໍສົງຜາດທີ່ໄປ.
I. ຮູບການລົງ
ໂທ.

ການລົງໂທດຫາງວິໄນ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກໄດ້ ມີ:

1. ການປັບໄຂມີ້ເກີນ 50% ຂອງເງິນເດືອນລ່ວງໜ້າ ແລະ ຄ່າແຮງງານທີ່ສະເລີຍເສີກຈະໄດ້ຮັບຖ້າບໍ່ຖືກວິໄນຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 60 ແລະ 61 ໃນກຳນົດເວລາບໍ່ເກີນສາມສືບ ວັນ.
 2. ຕັດອະພິສິດທີ່ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບນອກເໝືອຈາກການປະຕິບັດຕໍ່ທີ່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ກຳນົດໄວ້;
 3. ອອກແຮງງານບໍ່ເກີນມີລະ ສອງ ຊົວໂມງ;
 4. ຖືກວັກຂ້າງ;
ແຕ່ວ່າໂທດທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນຂໍ້ 3 ນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດກັບນາຍທະຫານຂຶ້ນສູງ.

ໃນທຸກກໍລະນີ, ການລົງໂທດທາງວິໄນ ຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນແບບໄຮມະນຸດສະຫຼິ, ໂທດຮ້າຍປ່າເຕືອນ ຫຼື ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສູຂະພາບຂອງສະເລີຍເສີກ.

ມາດຕະ 90

II. ກຳນົດເວລາຂອງ ການລົ້ຽກ ການລົງໂທ

ກຳນົດເວລາຂອງການລົງໂທດອນດູງວ່ນໃຫ້ເກີນສາມສືບວັນວັນໃນທຸກກໍລະນີ. ໃນກໍລະນີມີການຂັງຄຸກໃນເວລາລໍຖ້າການພິຈາລະນາການກະທຳຜິດທາງວິໄນ ຫຼື ລໍຖ້າການຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນ, ໄລຍະເວລາກັກຂັງດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກຫັກອອກຈາກກຳນົດເວລາການລົງໂທດທີ່ໄດ້ຕັດສິນນັ້ນ.

ກຳນົດເວລາສູງສຸດສາມສືບວັນທີໄດ້ກຳນົດໄວ້ຂ້າງເທິງນັ້ນບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ກຳນົດໂທດິນກວ່ານັ້ນໄດ້, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີສະເລີຍເສັກຜູ້ນັ້ນມີການກະທຳຜິດຫຼາຍອັນພາບດູວໃນເວລາຕັດສິນ ແລະ ການກະທຳຜິດນັ້ນຈະຕິດພັນກັນຫຼືບໍ່ກຳຕາມ.

ໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການປະກາດຄໍາຕັດສິນໂທດທາງວິໄນ ແລະ ການປະຕິບັດໂທດສຳເລັດນີ້ນີ້ບໍ່ໃຫ້ເກີນໜຶ່ງເດືອນ.

ຖ້າສະເລີຍເສີກຜູ້ໄດ້ຜູ້ນີ້ ຫາກຖືກຕັດສິນຫາງວິໄນຕົ່ມອີກເຫຼືອໃໝ່, ລະຫວ່າງການປະຕິບັດການລົງໂທດສອງຄັ້ງນັ້ນຕ້ອງມີໄລຍະຫາງກັນຢ່າງໜ້ອຍສາມວັນ, ຖ້າວ່າໜີ້ໃນສອງຄັ້ງນັ້ນມີກຳນົດຍາວແຕ່ສືບວັນຂຶ້ນໄປ.

ມາດຕະ 91

ການໂຕມໍ້າ ຂອງສະເລີຍເສີກ ຖືວ່າສຳເລັດຖ້າທາກວ່າ:

1. ຜູ້ກ່ຽວທາກໄປຮອດກອງກຳລັງຫັບຂອງປະເທດທີ່ເຊົາຂຶ້ນກັບ ຫຼື ຂອງປະເທດທີ່ເປັນພັນທະມິດປະເທດດັ່ງກ່າວ;
 2. ຜູ້ກ່ຽວທາກອອກພື້ນຈາກດິນແດນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງ ຫຼື ປະເທດທີ່ເປັນພັນທະມິດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງ;

ການໂຕ່ມໍ້ນີ້ I. ການໂຕ່ມໍ້ນີ້ທີ່ ສຳເລັດ

3. ຜູ້ກ່ຽວຫາກໄປປອດກຳບັນທຶນທີ່ຕິດທຸງຂອງປະເທດທີ່ເຂົາຂຶ້ນກັບ ຫຼື ຂອງປະເທດທີ່ເປັນພັນທະ
ມິດຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວ, ໃນເຂດນ່າມນັ້ນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງຊົ່ງກຳບັນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງ;

ສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ໂຕນໝີຢ່າງສຳເລັດຕາມຄວາມໝາຍຂອງມາດຕານີ້ນັ້ນ ແລະ ຖືກຈັບຄົງ
ໃໝ່ຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕໍ່ການໂຕນໝີຄົງກ່ອນຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ມາດຕາ 92

ສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມໂຕນໝີ ແລະ ພົກຈັບໄດ້ກ່ອນການໂຕນຈະສຳເລັດຕາມ
ຄວາມໝາຍຂອງມາດຕາ 91 ນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໂທດຫາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ, ເຖິງວ່າ
ການໂຕນໝີນັ້ນຈະເປັນການກະທຳຜິດແບບບໍ່ເຂັດໜ້າບກຳຕາມ.

III. ການ
ໂຕນໝີໃໝ່
ສຳເລັດ

ສະເລີຍເສີກທີ່ພົກຈັບຄືນໄດ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງພົກຂົມອບຕົວໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂະຫານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ໂດຍດ່ວນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ເຖິງວ່າມີຂຶ້ນຍັດຂອງມາດຕາ 88, ວັກທີ່ສີ, ສະເລີຍເສີກທີ່ພົກລົງໂທດຍ້ອນການໂຕນໝີທີ່
ບໍ່ສຳເລັດອາດຈະກູກເຜົ້າຍາມເປັນພື້ນເສດ. ການຄວບຄຸມຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຕ້ອງບໍ່ກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບ
ຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ຕ້ອງຢູ່ໃນຄ້າຍຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ລະເມີດທຸກການປົກປ້ອງທີ່ພົກຄົ້ນ
ກັນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກໄດ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 93

ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີເປັນການກະທຳຜິດທີ່ບໍ່ເຂັດໜ້າບ, ການໂຕນໝີ ຫຼື ການພະຍາຍາມ
ໂຕນໝີຈະຕ້ອງບໍ່ພົກຖືວ່າເປັນສະພາບທີ່ເພີ່ມໂທດໜັກຂຶ້ນຕົ້ມຖ້າວ່າສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນຫາກພົກສົ່ງ
ຂຶ້ນສານເພື່ອພິຈາລະນາຄະດີກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດໄດ້ນັ້ນທີ່ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ກໍຂຶ້ນໃນເວລາໂຕນໝີ ຫຼື
ໃນເວລາພະຍາຍາມຈະໂຕນໝີ.

ໂດຍປະຕິບັດຕາມຫຼັກການທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 83, ການກະທຳຜິດຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ມີ
ເຈດຕະນາ ເພື່ອຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການໂຕນໝີໄດ້ຈ່າຍຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີການໃຊ້
ຄວາມຮຸນແຮງໃດໆງໍຕໍ່ຊີວິດ ຫຼື ແຂນຂາຂອງຜູ້ໄດ້ເຊັ່ນການກະທຳຜິດຕໍ່ຊັບສິນຂອງລັດ, ການຂະ
ໂມຍໂດຍບໍ່ມີເຈດະນາລົບໝາກໂລພາ, ການປອມແປງເອກະສານ ຫຼື ໄຊເອກະສານປອມ, ການ
ໃສ່ເຄື່ອງພິນລະເຮືອນ, ຈະຕ້ອງເປັນການສ້າງໂອກາດໃຫ້ແກ່ການລົງໂທດຫາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ການໂຕນໝີ ຫຼື ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນໝີຈະຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບໂທດແຕ່ຫາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 94

ຖ້າສະເລີຍເສີກທີ່ໂຕນໝີຫາກພົກຈັບໄດ້ຄືນ, ລັດທີ່ຜູ້ກ່ຽວຂຶ້ນກັບຈະຕ້ອງພົກແຈ້ງໃຫ້ຊາບ
ຕາມຂຶ້ນຕອນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 122, ຖ້າວ່າໄດ້ມີການແຈ້ງກ່ຽວກັບການໂຕນໝີຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

IV. ການແຈ້ງ
ການກ່ຽວຂ້ອງ
ການນຳໃຊ້ສະ
ເລີຍເສີກໄດ້
ຄືນ.

ມາດຕາ 95

ລະຫູ້ນາມ
I. ການຂໍ້ມູນ
ພື້ນຖານ
ການສັນສົມ

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕ້ອງຫາກ່ຽວກັບຄວາມຜິດຫາງວິໄນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແບບໃນເວລາລົ້ມຖ້າການພິຈາລະນາຄະດີ, ເວັນເສຍແຕ່ວ່າທະຫານໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຖືກຂ້າງຄືກັນຖ້າຜູ້ກ່ຽວຫາກຕ້ອງຄະດີຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ ຫຼື ຖ້າວ່າມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດສຳລັບຜົນປະໂຫຍດໃນດ້ານຄວາມເປັນລະບູບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ລະບູບວິໄນພາຍໃນຄ້າຍຄຸມຂ້າງ.

ທຸກການກັກຂ້າງໃນຫ້ອງແບບຂອງສະເລີຍເສີກເພື່ອລົ້ມຖ້າການຕັດສິນຄະດີກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດຫາງວິໄນຈະຕ້ອງໜຸດລົງເຖິງລະດັບຕໍ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີນສືບສື່ວັນ.

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 97 ແລະ 98 ໃນໝວດນີ້ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແບບເພື່ອລົ້ມຖ້າການຕັດສິນການກະທຳຜິດຫາງວິໄນ.

ມາດຕາ 96

II. ເຈົ້ານັ້ນທີ່
ຂໍ້ມູນ
ແລະສົດໃນ
ການສັນຄະດີ

ການກະທຳທີ່ເປັນການກະທຳຜິດຕໍ່ລະບູບວິໄນຈະຕ້ອງຖືກສອບສວນໂດຍຫັນທີ່. ໂດຍບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງສິດອຳນາດຂອງສານ ແລະ ເຈົ້ານັ້ນທີ່ທາງທະຫານຂຶ້ນສູງ, ການລົງໂທດຫາງວິໄນຈະຕ້ອງແມ່ນນາຍທະຫານຜູ້ທີ່ມີອຳນາດກົດລະບູບວິໄນໃນຖານະເປັນຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍຄຸມຂ້າງ, ຫຼື ນາຍທະຫານຜູ້ຮັບຜິດຊອບແກ່ນຜູ້ບັນຊາການດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກຜູ້ບັນຊາການຄ້າຍມອບໝາຍອຳນາດຫາງວິໄນໃຫ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດວິໄນໄດ້.

ໃນທຸກກຳລະນີ, ຫ້າມມອບສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ ຫຼື ປ່ອຍໃຫ້ສະເລີຍເສີກໃຊ້ສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ.

ກ່ອນທີ່ການຕັດສິນຫາງວິໄນໄດ້ຖືກປະກາດ, ສະເລີຍເສີກທີ່ຕ້ອງຫານັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນລະອຽດຊັດເຈນກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກກ່າວຫາ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ມີໂອກາດເພື່ອອະທິບາຍການປະພິດ ແລະ ສູ້ຄະດີຂອງຕົນ. ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເອັ້ນພະຍານມາໃຫ້ການ ແລະ, ຖ້າຈຳເປັນ, ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງມີນາຍພາສາທີ່ຊຳນານແບໃຫ້. ການຕັດສິນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖືກປະກາດໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຫາ ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຊາບ.

ບັນທຶກການລົງໂທດຫາງວິໄນ ຈະຕ້ອງຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳຜູ້ບັນຊາການຄ້າຍຄຸມຂ້າງ ແລະ ຈະຕ້ອງເປີດຮັບການກວດກາຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ປຶກບ້ອງ.

ມາດຕາ 97

ສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຍິກຍ້າຍໄປໄວ້ໃນສະຖານທີ່ດັດສ້າງ (ຄຸກ, ບ່ອນດັດສັນດານ, ຄຸກສຳລັບຜູ້ທີ່ຖືກສານຕັດສິນລົງໂທດ ແລະອື່ນໆ) ເພື່ອປະຕິບັດໂທດຫາງວິໄນຢູ່ໃນນັ້ນ.

ທຸກສະຖານທີ່ສຳລັບປະຕິບັດໂທດຫາງວິໄນ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານດ້ານອານາໄມທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 25. ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກປະຕິບັດໂທດຢູ່ໃນນັ້ນ ຈະຕ້ອງສາມາດຮັກສາຕົນເອງຢູ່ໃນສະພາບສະອາດສະເໜີ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບ ມາດຕາ 29.

ການຍືນຍັດ
ການລົງໂທດ
I. ສະຖານທີ່

ນາຍທະຫານຂັ້ນສູງ ຫຼື ທຸກເທົ່າຈະບໍ່ຖືກຂ້າງໄວ້ໃນບ່ອນດູວກັນກັບມາຍທະຫານຂັ້ນຕໍ່ ຫຼື ທະຫານທີ່ວ່ໄປ.

ສະເລີຍເສີກຜູ້ຍິງທີ່ຖືກໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງຖືກຂ້າງໄວ້ບ່ອນໜຶ່ງຕ່າງໆທາກທີ່ບໍ່ປິນກັບສະເລີຍເສີກຜູ້ຊາຍ ແລະ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມໂດຍກົງຂອງແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 98

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແຄບໃນຖານະຖືກລົງໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າຂໍ້ບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ນ້ຳທາກບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຍ້ອນຄວາມເປັນຈີງທີ່ວ່າຜູ້ກ່ຽວຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແຄບເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າຈະແມ່ນໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ, ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຮັບຈາກ ມາດຕາ 78 ແລະ 126.

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປິດອະພີສິດທີ່ຕິດພັນກັບຂັ້ນຕໍ່ແໜ່ງຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ອອກກຳລັງກາຍ ຫຼື ອອກຢູ່ໃນອາກາດກາງແຈ້ງມື້ນຶ່ງບໍ່ຕໍ່ກວ່າສອງຊົ່ວໂມງ.

ໂດຍການຮອງຂໍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພວກທີ່ຖືກໂທດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປໜາແພດໝຳເພື່ອກວດກາສຸຂະພາບປະຈຳວັນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຂອງ ສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ, ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປຢົວຢ່າງໝຳປະຈຳຄ້າຍ ຫຼື ຢູ່ໂຮງໝຳໃຫຍ່.

ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອ່ານ ແລະ ຂູ່ນພ້ອມທັງອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງ ແລະ ຮັບຈິດໝາຍ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ສ່ວນເຄື່ອງຝາກ ຫຼື ເງິນຝາກໃຫ້ພວກກ່ຽວນັ້ນ ຈະຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ວັກມູງໄດ້ຈິນກວ່າພວກກ່ຽວພື້ນໂທດ; ໃນເວລານັ້ນ, ເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກນຳໄປມອບໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ, ຂໍ້ຈະນຳເຄື່ອງທີ່ບຸດເນົ່າງ່າຍນັ້ນໄປມອບໃຫ້ແກ່ໂຮງໝໍນອຍຂອງຄ້າຍ.

III. ການດຳເນີນຄະດີທາງຕຸລາການ

ມາດຕາ 99

ບໍ່ມີສະເລີຍເສີກຜູ້ໃດທີ່ຈະຖືກນຳຂັ້ນສານ ຫຼື ຖືກສານຕັດສິນໂທດຍ້ອນການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກເກືອດຫ້າມໂດຍກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຫຼື ໂດຍກົດໝາຍສາກິນທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນເວລາການກະທຳດັ່ງກ່າວຖືກກໍ່ຂັ້ນ.

ຫ້າມກົດຕັນສະເລີຍເສີກທັງທາງດ້ານຈິດໃຈ ຫຼື ທາງກ່າງກາຍ ເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຮັບສາລະພາບຜິດຕໍ່ການກະທຳທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກກ່າວຫາ.

ບໍ່ມີສະເລີຍເສີກຄົນໃດທີ່ຈະຖືກຕັດສິນວ່າມີໂທດໂດຍບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດສັ້ນຕິ ແລະ ບໍ່ມີການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ທີ່ປິກສາດ້ານກົດໝາຍທີ່ມີຄຸນນະວຸດເໝາະສົມ.

II. ການ
ວິກຂ້ອງ
ອັນຈຳ
ເປັນຫີ່
ສັດ

ມາດຕາ 100

II. ໂຍດ
ປະໜນ
ຂື້ອົດ

ສະເລີຍເສີກ ແລະ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຈ້ງໂດຍໄວເຫັ້ນທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດ ທີ່ສາມາດລົງໂທດໄດ້ດ້ວຍການຕັດສິນປະຫານຊີວິດຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ຕໍ່ຈາກນັ້ນ, ການກະທຳຜິດອື່ນໆຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກເຮັດເປັນການກະທຳຜິດທີ່ສາມາດຖືກຕັດສິນລົງໂທດປະຫານຊີວິດໄດ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນໆຂຶ້ນກັບ.

ສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນປະຫານຊີວິດໄດ້ ເວັນເສຍແຕ່ວ່າ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 87, ວັກທີ່ສອງ, ສາມຫາກໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈີງທີ່ວ່າ ຍ້ອນຜູ້ຕ້ອງຫາບໍ່ແມ່ນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ສະນັ້ນຜູ້ກ່ຽວຈຶ່ງບໍ່ຖືກຜູ້ກຳມັດດ້ວຍພັນທະແໜ່ງຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີໄດ້ງໆຕໍ່ລັດດັ່ງກ່າວ, ແລະ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຕົນກໍຍ້ອນສະພາບການທີ່ເປັນເອກະລາດຈາກຄວາມປະສົງຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ມາດຕາ 101

III. ການຍ່າວ
ລາກນະບັນດຸ
ໂຫລຍຂານຂື້ອົດ

ຖ້າມີການຕັດສິນປະຫານຊີວິດສະເລີຍເສີກຜູ້ໄດ້ຜູ້ນັ້ນ, ການຕັດສິນນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດກ່ອນໝົດກໍາມີດຢ່າງໜ້ອຍຫຼິກເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໄດ້ຮັບແຈ້ງລະອຽດດັ່ງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 107 ຕາມທີ່ຢູ່ໄດ້ນັ້ນທີ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ແລ້ວ.

ມາດຕາ 102

ການຕັດສິນສະເລີຍເສີກຈະເປັນທີ່ຖືກຕ້ອງ ກໍຕໍ່ເນື້ອມັນເປັນການຕັດສິນຂອງສານອັນດູງວກັນ ແລະ ຕາມລະບຽບການອັນດູງວກັນກັບກໍລະນີຕັດສິນຄະດີຂອງທະຫານໃນກອງຫັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ພ້ອມດູງວກັນນັ້ນ, ກໍຕ້ອງມີການປະຕິບັດຕາມບັນດາຂີ້ບັນຍັດໃນໝວດນີ້.

ລະບຸບານ
I. ໂ່ອມໄຂ
ຜົ່ອຮັດໃຫ້
ການເກົ່າ
ສິນຖືກຕ້ອງ.

ມາດຕາ 103

ທຸກການສືບສວນສອບສວນທາງຕຸລາການທີ່ພົວພັນເຖິງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງດຳເນີນໄດ້ໄວ ຕາມທີ່ສະພາບອໍານວຍໃຫ້ເພື່ອວ່າການພິຈາລະນາຄະດີຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນໄດ້ໄວເຫັ້ນທີ່ເປັນໄປໄດ້. ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແຄບໃນຂະນະລໍຖ້າການພິຈາລະນາຄະດີ, ເວັນເສຍແຕ່ວ່າ ທະຫານຜູ້ໄດ້ຜູ້ນັ້ນໃນກອງຫັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຈະຖືກຂ້າງແບບດູງວກັນຍ້ອນການກະທຳຜິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ຫຼື ຖ້າວ່າການຂ້າງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ທາກມີຄວາມຈຳເປັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດດ້ານຄວາມປອດໄພແຫ່ງຊາດ. ຈະຢູ່ໃນສະພາວະການໄດ້ກຳຕາມ, ການກັກຂ້າງໃນຫ້ອງແຄບນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ເກີນສາມເດືອນ.

II. ການຂ້າງ
ໃນຫ້ອງແຄບຜົ່ອ
ລໍຖ້າການເກັສິນ
(ການເຫັນ
ແລຂອງການເກັ
ສິນລົງໂທດ,
ການຂ້າງຕໍ່ານຳ)

ກໍານົດເວລາຕັດອືສະລະພາບ ຂອງສະເລີຍເສີກຕາມການຕັດສິນຂອງສານຈະຕ້ອງລວມເອົາຫຼັງໄລຍະເວລາທີ່ຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງແຄບ ເພື່ອລໍຖ້າການຕັດສິນນັ້ນ.

ຂໍ້ມັນຍັດຂອງມາດຕາ 97 ແລະ 98 ໃນພວດນີ້ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ສຳລັບສະເລີຍເສີກໃນຂະນະທີ່ລົ້ມຖ້າການຕັດສິນຂອງສານ.

ມາດາ 104

ໃນທຸກກໍລະນີທີ່ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຕົກລົງທີ່ຈະດຳເນີນຄະດີຫາງຕຸລາການຕໍ່ສະເລີຍເສີກ, ປະເທດນີ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ຢ່າງໜັງອຍສາມອາຫິດກ່ອນການເປີດການພິຈາລະນາ. ໄລຍະສາມອາຫິດນີ້ນ ຈະຕ້ອງນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໄດ້ຮັບແຈ້ງການຕາມທີ່ຢູ່ ທີ່ໄດ້ແຈ້ງລ່ວງໜ້າໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

III. ການເຈົ້າ ການກ່ຽວກັບ ການດຳເນີນ ຄະດີ

ໃນແຈ້ງການນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ບັນຈຸຂໍ້ມູນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງຍັງຕ້ອງສື່ງແຈ້ງການດັ່ງກ່າວໄປໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງສະເລີຍເສີກອີກ.

ຖົກວ່າບໍ່ມີຫຼັກຖານໄດ້ຮູສະເໜີຕໍ່ສານໃນເວລາເປີດການພິຈາລະນານັ້ນວ່າ ປະເທດທີ່ໃຫ້
ການປົກປ້ອງ, ສະເລີຍເສີກ ແລະ ຜັງຕາງໝັ້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສະເລີຍເສີກໄດ້ຮັບການແຈ້ງໃຫ້ຊາຍ
ດັ່ງທີ່ກ່າວຂ້າງເທິງຢ່າງໝັ້ນອຍສາມອາຫິດກ່ອນການເປີດການພິຈາລະນານັ້ນ, ການພິຈາລະນາດັ່ງ
ກ່າວຈະບໍ່ສາມາດເປີດຂຶ້ນໄດ້ ແລະ ຕ້ອງຖືກເລື່ອນ.

ມາດຕາ 105

ສະເລີຍເສີກຜູ້ນີ້ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກນີ້ໃນບັນດາເພື່ອນສະເລີຍເສີກຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ໄດ້ຮັບການສູ້ຄະດີໂດຍທະນາຍຄວາມທີ່ມີຄຸນນະວຸດເໝາະສົມຕາມທີ່ຜູ້ກ່ຽວເລື້ອກເອງ, ມີສິດຮຽກເອົາພະຍານມາໃຫ້ການ ແລະ ຖ້າຜູ້ກ່ຽວເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນກຳສາມາດເອົານາຍພາສາທີ່ຊຳນານມາຊ່ວຍ. ປະເທດທີ່ກັກຂັງຈະຕ້ອງແນະນຳກ່ຽວກັບສິດດັ່ງກ່າວໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຊາບໃນເວລາອັນເໝາະສົມກ່ອນການເປີດການພິຈາລະນາຢ່າງ.

ຖ້າສະເລີຍເສັກບໍ່ສາມາດເລືອກ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຈະຕ້ອງໄດ້ຫາຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ທະນາຍຄວາມໃຫ້ຜູ້ງ່ວງ, ແລະ ປະເທດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງອາຫິດເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້. ໂດຍຕອບສະໜອງຕາມການສະເໜີຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສົ່ງບັນຊີລາຍຊື່ຜູ້ທີ່ມີຄຸນນະວຸດໃນການສູ່ຄະດີໃຫ້ປະເທດດັ່ງກ່າວ. ໃນກໍລະນີຫັງສະເລີຍເສັກຫັງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຫາກບໍ່ສາມາດເລືອກເວົ້າຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ທະນາຍ

ຄວາມສູ່ຄະດີໃຫ້, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຕ່ງຕົ້ງທະນາຍຄວາມ ແລະ ຫີໍປິກສາທີ່ອຳນົດໃຫ້ນານເພື່ອສູ່ຄະດີແກ່ນຜູ້ກ່ຽວ.

ຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ທະນາຍຄວາມທີ່ທຳການສູ່ຄະດີຈະຕ້ອງມີເວລາຢ່າງໜ້ອຍສອງອາຫິດກ່ອນການພິຈາລະນາຄະດີ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈຳເປັນເພື່ອກະກຽມການຕໍ່ສູ່ຄະດີດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕ້ອງໜາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງມີສິດເຂົ້າພິບຜູ້ຕ້ອງໜາຢ່າງສະບາຍ ແລະ ໄອ້ລົມກັບລູກຄວາມເປັນການສ່ວນຕົວ. ຜູ້ກ່ຽວຍັງມີສິດມີພະຍານເພື່ອໃຫ້ການໃນການສູ່ຄະດີ, ນັບທັງສະເລີຍເສີກອີກດ້ວຍ. ທະນາຍຄວາມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍ້ສະດວກທັງໝົດເຖິງເຫັນວ່າໄລຍະຊຸ່ອນ ຫຼື ຮັງຝົງສິ້ນສຸດລົງ.

ລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ວ່າວໜາຕໍ່ສະເລີຍເສີກຂໍ້ງພາໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຖືກຟ້ອງຮັງ, ກຳຄົງເກະສານຂຶ້ງໂດຍທີ່ໄວ້ໄປແລ້ວຖືກສິ່ງໃຫ້ຜູ້ຕ້ອງໜາຕາມກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກສິ່ງໃຫ້ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕ້ອງໜາດ້ວຍພາສາທີ່ຜູ້ກ່ຽວເຂົ້າໃຈ ແລະ ທັນກັບເວລາກ່ອນທີ່ການພິຈາລະນາໄຂ້ຂຶ້ນ. ຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ທະນາຍຄວາມຜູ້ທີ່ຈະສູ່ຄະດີແກ່ນສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານອັນດຽວກັນນີ້ ແລະ ໃນສະພາບແບບດຽວກັນນີ້.

ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະຕ້ອງມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການພິຈາລະນາຄະດີເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າໃນກໍລະນີພິເສດການການພິຈາລະນານີ້ຖືກດຳເນີນຢ່າງປິດລັບ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມປອດໄພແຫ່ງຊາດ. ໃນກໍລະນີຄືແວນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບຕາມທາງຄວນ.

ມາດຕາ 106

ໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບທະຫານຜູ້ນີ້ໃນກອງທັບຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນມີສິດອຸ່ອນ ຫຼື ຮັງຫຼຸກກ່ຽວກັບຄຳຕັ້ງສິນໂທດຂອງສານເພື່ອຂໍ້ລົບລ້າງ ຫຼື ພິຈາລະນາຄຳຕັດສິນຄືນໃໝ່ ຫຼື ໄຂການພິຈາລະນາຄະດີຄືນໃໝ່. ສະເລີຍເສີກຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຊາບຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບສິດໃນການຂໍ້ອຸ່ອນ ແລະ ກຳນົດເວລາສໍາລັບການອຸ່ອນ.

V. ການ
ອຸ່ອນ

ມາດຕາ 107

ທຸກການພິພາກສາ ແລະ ການຕັດສິນໂທດສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບທັນທີ, ໃນຮູບການສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ, ຊື່ງຈະບໍ່ປອກເຖິງການທີ່ສະເລີຍມີສິດອຸ່ອນ ຫຼື ບໍ່ດ້ວຍຈຸດປະສົງເພື່ອລົບລ້າງຄຳຕັດສິນ ຫຼື ເພື່ອເປີດການພິຈາລະນາຄະດີຄືນໃໝ່. ການແຈ້ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວຍັງຈະຕ້ອງຖືກສິ່ງໄປໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານນີ້ກໍຈະຕ້ອງສິ່ງໃຫ້ສະເລີຍເສີກຜູ້ຕ້ອງໜາດ້ວຍພາສາທີ່ຜູ້ກ່ຽວເຂົ້າໃຈ, ຖ້າການຕັດສິນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍຂ້ອງໜ້າຜູ້ກ່ຽວ. ນອກນັ້ນປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບກ່ຽວກັບການຕັດສິນໃຈຂອງສະເລີຍເສີກນັ້ນວ່າຜູ້ກ່ຽວໃຊ້ສິດ ຫຼື ປະສິດອຸ່ອນຂອງຕົນ ຫຼື ບໍ່.

VI. ການແຈ້ງ
ກ່ຽວມືຂອງ
ການ
ພິຈາລະນາ
ຄົດ ແລະ
ການຕັດສິນ

នອກຈາກນັ້ນ, ຖ້າວ່າໃນທີ່ສຸດສະເລີຍເສີກຖືກຕັດສິນວ່າມີໂທດ ຫຼື ຖ້າວ່າຄຳຕັດສິນຂຶ້ນຕົ້ນເປັນຄຳຕັດສິນປະຫານຊີວິດ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບດັ່ງມີລາຍລະອຽດດັ່ງນີ້:

1. ຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຜົນການພິຈາລະນາ ແລະ ການຕັດສິນຄະດີ;
2. ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ່ກ່ຽວກັບການສອບສວນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ການໄຕ່ສວນໄດ້ມີການເນັ້ນເຖິງອີງປະກອບຂອງການຝ້ອງຮ້ອງ ແລະ ຂອງການສູ່ຄະດີ;
3. ໃນກໍລະນີທີ່ເໝາະສິມ, ການແຈ້ງກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ປະຕິບັດໂທດ.

ການແຈ້ງຂ່າວຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນວັກຂ້າງເທິງນີ້ນັ້ນ ຈະຖືກນຳສິ່ງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຕາມທີ່ຢູ່ ທີ່ປະເທດກັກຂ້າງໄດ້ຮັບກ່ອນໜ້ານັ້ນແລ້ວ.

ມາດຕາ 108

ໂທດຂອງສະເລີຍເສີກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊື່ໄດ້ປະກາດພາຍຫຼັງການຕັດສິນໂທດສາມາດປະຕິບັດໄດ້ແລ້ວນັ້ນ ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ຄຸມຂ້າງອັນດູງວັນ ແລະ ໃນເງື່ອນໄຂດູງວັນກັບກຳລະນີປະຕິບັດໂທດ ຕໍ່ທະຫານໃນກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ແນວໃດກຳດີ, ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບປະກັນການປະຕິບັດຂໍ້ບ້າງຄັບທາງດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ທາງດ້ານມະນຸດສະຫຼຸບ.

ສະເລີຍເສີກແມ່ຍິງທີ່ຖືກຕັດສິນໂທດຄືດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກຂ້າງໃນຫ້ອງຕ່າງໆທາງ ແລະ ຈະຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງແມ່ຍິງ.

ຈະແມ່ນໃນກໍລະນີໃດກຳຕາມ, ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບນັ້ນຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 78 ແລະ 126 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະຕ້ອງມີສິດໄດ້ຮັບ ແລະ ສົ່ງຈົດໝາຍ, ຮັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງຕໍ່ເດືອນລະຫໍ່, ອອກກຳລັງກາຍຢູ່ກາງແຈ້ງຢ່າງເບັນປົກກະຕິ, ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຕາມຄວາມຈຳເປັນຂອງສຸຂະພາບ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານຈິດໃຈຕາມທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ. ໂທດທີ່ວ່າໃສ່ພວກກ່ຽວນັ້ນ ຈະຕ້ອງສອດຕ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 87, ວັກທີ່ສາມ.

ພາກທີ IV ການສື່ນສຸດສະຖານະພາບຖືກກັກຂ້າງ

ຕອນທີ I

ການສົ່ງກັບປະເທດໄດ້ກົງ ແລະ ການຕ້ອນຮັບໃນປະເທດເປັນກາງ

ການປະຕິບັດ
ໂທດ
ລະບຸບານລົງ
ໂທດ

ມາດຕາ 109

ຂໍສັງເກດ
ຫົວໄປ.

ຍົກເວັນກໍລະນີເປັນໄປຕາມຂີ້ບັນຍັດຂອງວັກທີສາມໃນມາດຕານີ້, ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນມີພັນທະຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ປ່ວຍໜັກກັບຄືນປະເທດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຕາມຂີ້ບັນຍັດຂອງວັກທີ່ໜຶ່ງຂອງມາດຕາຖຸດລົງໄປບັນພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ທຳການປິ່ນປົວໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ສາມາດເດີນຫາງໄດ້ແລ້ວ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງຈຳນວນ ຫຼື ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຕະຫຼອດໄລຍະສິ່ງຄາມ, ດ້ວຍການຮ່ວມມືຂອງປະເທດເປັນກາງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງໃນການຫ້າງຫາກະກຽມບ່ອນພັກເຊົາໃນປະເທດເປັນກາງໃຫ້ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍດັ່ງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນວັກທີ່ສອງຂອງມາດຕາຕໍ່ໄປນີ້. ນອກຈາກນີ້, ປະເທດເງົ່ານັ້ນຍັງອາດຈະເຮັດຂີ້ຕົກລົງນຳກັນ ແນໃສ່ຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດໄດ້ກົງສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງມາເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ຍັງມີຮ່າງກາຍແຂງແຮງ ຫຼື ການກັກຂ້າງພວກກ່ຽວໃນປະເທດເປັນກາງ.

ບໍ່ມີສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ເຈັບປ່ວຍຜູ້ໄດ້ທີ່ມີສິດຖືກສິ່ງກັບປະເທດຕາມວັກທີ່ໜຶ່ງຂອງມາດຕານີ້ນັ້ນຖືກສິ່ງກັບປະເທດໃນເວລາມີສິ່ງຄາມອັນເປັນການຂັດກັບຄວາມປະສົງຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ມາດຕາ 110

ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງຖືກຈັດສິ່ງກັບປະເທດໄດ້ກົງມີ:

- ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍທີ່ບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໄດ້ ຊຶ່ງສະພາບຈິດ ແລະ ຮ່າງກາຍຊຸດໂຊມລົງຢ່າງຮ້າຍແຮງ;
- ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍໜັກ, ຕາມຄຳເຫັນຂອງແພດໝໍ, ບໍ່ມີທ່າຈະດີຂຶ້ນສູ່ສະພາບປົກກະຕິພາຍໃນໜຶ່ງປີ, ອາການເຈັບນັ້ນຕ້ອງການປິ່ນປົວ ແລະ ສະພາບຈິດ ແລະ ຮ່າງກາຍຊຸດໂຊມລົງຢ່າງຮ້າຍແຮງ;
- ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍທີ່ອາການກັບສູ່ປົກກະຕິ ແຕ່ວ່າສຸຂະພາບຈິດ ແລະ ຮ່າງກາຍຊຸດໂຊມລົງຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ເສຍຊີວິດເລີຍ.

ກໍລະນີ
ການສື່ງຮັບ
ປະເທດ ຫຼື
ການ
ນື້ນຍິນໃນ
ປະເທດ
..

ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງຖືກປິ່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງມີ:

- ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍຊຶ່ງຄາດວ່າອາການຈະກັບສູ່ປົກກະຕິພາຍໃນໜຶ່ງປັບແຕ່ມີຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ມີອາການເຈັບປ່ວຍເລີ່ມຕົ້ນ, ຖ້າວ່າການປິ່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງຫາກອາດຈະເຮັດໃຫ້ເພີ່ມຄວາມຫວັງທີ່ວ່າ ຜູ້ກ່ຽວຈະດີຄືນສູ່ປົກກະຕິໄວ ແລະ ແມ່ນອນກ່ວາ.

2. ສະເລີຍເສີກຂຶ້ງຕາມຄຳເຫັນຂອງແພດໝໍແລ້ວສຸຂະພາບຈິດ ແລະ ຮ່າງກາຍຈະເປັນອັນຕະລາຍຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຖ້າສືບຕໍ່ຖືກກັກຂ້າງ, ແຕ່ວ່າການທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກບື່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງອາດສາມາດຊ່ວຍຜູ້ກ່ຽວພື້ນຈາກໄພອັນຕະລາຍດັ່ງກ່າວ;

ບັນດາເງື່ອນໄຂການປິ່ນປົວສະເລີຍເສີກໃນປະເທດເປັນກາງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ສາມາດສົ່ງພວກກ່ຽວກັບປະເທດກຳຄົການປົວແປງຖານະຂອງພວກເຂົາເຈົ້ານັ້ນຈະຕ້ອງກຳນົດໂດຍການຕົກລົງກັນລະຫວ່າງບັນດາປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ໂດຍທີ່ວໄປ, ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຖືກບື່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງ ແລະ ຂຶ້ນກັບປະເພດຕໍ່ໄປນີ້ຄວນຖືກສົ່ງກັບປະເທດ:

1. ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ສຸຂະພາບຊຸດໂຊມໂດຍສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂທີ່ວາງໄວ້ສຳລັບການສົ່ງກັບປະເທດໂດຍກົງ;
2. ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ສະພາບຈິດ ແລະ ຮ່າງກາຍຊຸດໂຊມເຖິງຂັ້ນບໍ່ສາມາດບື່ນປົວໄດ້, ແມ່ນແຕ່ພາຍຫຼັງໄດ້ຜ່ານການປິ່ນປົວແລ້ວ.

ຖ້າບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງບໍ່ໄດ້ຮັດຂຶ້ຕົກລົງສະເພາະນຳກັນເພື່ອຈະກຳນົດກຳລະນີເສຍອົງຄະ ຫຼື ອາການເຈັບປ່ວຍທີ່ພາໃຫ້ມີການສົ່ງກັບປະເທດໂດຍກົງ ຫຼື ບິ່ນປົວຢູ່ໃນປະເທດເປັນກາງ, ກຳລະນີຄືແນວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂໂດຍຫຼັກການທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນຂຶ້ຕົກລົງຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບການສົ່ງກັບປະເທດໂດຍກົງສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການບິ່ນປົວພວກກ່ຽວໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງ ແລະ ໃນລະບູບການກ່ຽວກັບຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມທີ່ຕິດແນບກັບສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 111

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບ ແລະ ປະເທດເປັນກາງໃດໜຶ່ງຂຶ້ງຫັງສອງປະເທດດັ່ງກ່າວເຫັນດີນນຳກັນຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອເຮັດສັນຍານຳກັນເພື່ອໃຫ້ສາມາດກັກຂ້າງສະເລີຍເສີກໄວ້ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດເປັນກາງດັ່ງກ່າວຈິນກ່ວາສົ່ງຄາມຢຸດຕິລົງ.

ມາດຕາ 112

ເມື່ອສົ່ງຄາມລະເບີດຂຶ້ນ, ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອກວດກາສຸຂະພາບ ຂອງສະເລີຍເສີກຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ພ້ອມຫັງຕັດສິນຢ່າງເໝາະສົມກ່ຽວກັບພວກເຂົາເຈົ້າ. ການແຕ່ງຕັ້ງ, ໜ້າທີ່ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວງກາງຈານຂອງບັນດາຄະນະກຳມາທີການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຂໍບັນຍັດຂອງລະບູບການທີ່ຕິດແນບກັບສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ສະເລີຍເສີກຊື່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງການແພດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງເຫັນວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ເຈັບປ່ວຍໜັກ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງກັບປະເທດໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຜ່ານກວດກາຂອງຄະນະກຳມາທີ່ການການແພດປະສົມ.

ມາດຕາ 113

ສະເລີຍເສີກທີ່ມີສິດໄດ້
ຮັບການກວດ
ສຸຂະບາບຈາກຄະນະ
ກຳມາທີ່ການການແພດ
ປະສົມ

ຄົງຄູ່ກັບພວກທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ການແພດຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງບໍ່ຕົວແລ້ວ, ສະເລີຍເສີກທີ່
ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ເຈັບປ່ວຍທີ່ຖືກຈັດເຂົ້າໃນປະເພດຕໍ່ໄປນີ້ກຳມືສິດສະເໝີຕົວຕໍ່ຄະນະກຳມາທີ່
ການການແພດປະສົມເພື່ອກວດສຸຂະພາບຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາຂ້າງເທິງນີ້:

1. ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍທີ່ຖືກສະເໝີໄດ້ນາຍໝໍ ທີ່ເປັນຄົນສັນຊາດດູງວັນ ຫຼື ເປັນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນຊື່ງເປັນພັນທະມິດຂອງປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນຂຶ້ນກັບ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຄ້າຍກັກຂ້າງ;
2. ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍຖືກສະເໝີໄດ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພວກເຂົ້າເຈົ້າ;
3. ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍຖືກສະເໝີໄດ້ປະເທດທີ່ພວກເຂົ້າເຈົ້າຂຶ້ນກັບ ຫຼື ໂດຍອົງການທີ່ປະເທດນັ້ນຮັບຮູ້ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ບໍ່ນອນຢູ່ໃນສາມປະເພດທີ່ເວົ້າມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ກໍສາມາດມາກວດນຳຄະນະກຳມາທີ່ການການແພດປະສົມ ແຕ່ຕ້ອງລົ້າໃຫ້ການກວດພວກທີ່ຖືກຈັດຢູ່ໃນສາມປະເພດນັ້ນແລ້ວເສຍກ່ອນ.

ນາຍໝໍທີ່ເປັນຄົນສັນຊາດດູງວັນກັບສະເລີຍເສີກ ທີ່ສະເໝີຕົວຕໍ່ຄະນະກຳມາທີ່ການການແພດປະສົມເພື່ອກວດສຸຂະພາບ ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການກວດສຸຂະພາບ.

ມາດຕາ 114

ເວັ້ນແຕ່ກໍລະນີເຮັດບາດເຈັບເອງ, ສະເລີຍເສີກທີ່ປະສົບອຸປະຕິເຫດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັນນີ້ ກ່ຽວກັບການຈັດສົ່ງກັບຄົນປະເທດ ແລະ ການປິ່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງ.

ສະເລີຍ
ເສີກທີ່ປະ
ສົບອຸປະຕິ
ແຫດ

ມາດຕາ 115

ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ຖືກໂຫດທາງວິໄນ ແລະ ມີເງື່ອນໄຂ ທີ່ຈະຖືກສົ່ງກັບຄົນປະເທດ ຫຼື ບິ່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງ ຈະບໍ່ຖືກຖ່ວງດຶງໄວ້ ໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າຜູ້ກ່ຽວບໍ່ຫັນພື້ນໂຫດເຫຼື່ອ.

ຖົາວ່າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຫາກເຫັນດີ, ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກກັກຂ້າງຍ້ອນມີການຝ້ອງຮ້ອງ ຫຼື ການຕັດສິນໂຫດຕາມຂະບວນການຕຸລາການ ແລະ ຖືກປົ່ງຕົວສົ່ງກັບຄົນປະເທດ ຫຼື ບິ່ນປົວໃນປະໂຫຍດ

ສະເລີຍເສີກທີ່
ກໍລະນີ
ປະສົບ
ໂຫດວຽກ

ເທດເປັນກາງ ມີສິດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກບັນມາດຕະການດັ່ງກ່າວນັ້ນໂດຍບໍ່ລົ້າໃຫ້ການດຳເນີນ ຄະດີສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ລົ້າການພື້ນໂທດຂອງຜູ້ວ່າງ.

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນຊາບກ່ຽວກັບລາຍຂີ້ ຂອງຜູ້ທີ່ຈະຖືກວັດທົ່ວໄວຈົນກ່າວການດຳເນີນຄະດີ ຫຼື ການປະຕິບັດໂທດສິ້ນສຸດລົງ.

ມາດຕາ 116

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສິ່ງສະເລີຍເສີກວັບຄືນປະເທດ ຫຼື ຄ່າຂົນສິ່ງພວກກ່ຽວໄປຢ້າງປະເທດ ເປັນກາງ ຈາກຊາຍແດນຂອງປະເທດວັກຂ້າງ ຈະເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ສະເລີຍເຫຼົ່ານັ້ນຂຶ້ນກັບ.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນ
ການສິ່ງສະເລີຍ
ຂອງຜູ້ທີ່ສິ້ນສຸດ

ມາດຕາ 117

ຫ້າມໃຊ້ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖືກສິ່ງວັບຄືນປະເທດ ເຂົ້າໃນກອງທະຫານທີ່ສູ່ຮົມ.

ການເຄືອນໄຫວ
ພາຍຫຼັງຖືກສິ່ງ
ວັບຄືນປະເທດ

ຕອນທີ II

ການປ່ອຍຕົວ ແລະ ການສິ່ງສະເລີຍເສີກວັບຄືນປະເທດພາຍຫຼັງສິ່ງຄາມສິ້ນສຸດ

ມາດຕາ 118

ພາຍຫຼັງສິ່ງຄາມສະຫຼົບລົງ, ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງຖືກປ່ອຍຕົວ ແລະ ສິ່ງວັບຄືນປະເທດ ໂດຍໄວ.

ການປ່ອຍຕົວ
ຕົວແລະສິ່ງ
ວັບຄືນປະ
ເທດ

ຖ້າວ່າໃນຂໍຕົກລົງໄດ້ລະຫວ່າງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນແນ່ໃສ່ເພື່ອຢູ່ດົກສິ່ງຄາມນັ້ນທາກ່ໄດ້ມີບໍ່ມີຂໍບັນຍັດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ ຫຼື ຖ້າຫາກ່ມີຂໍຕົກລົງໃນລັກສະນະນີ້, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ວັກຂ້າງຈະຕ້ອງວາງແຜນການ ການຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກວັບຄືນປະເທດຕາມຫຼັກການທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກທຳອິດຂອງມາດຕານີ້.

ໃນຫຼັງສອງກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ມາດຕະການທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກແຈ້ງໃຫ້ສະເລີຍເສີກຊາບ.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກວັບຄືນປະເທດ ຈະຕ້ອງຖືກແບ່ງກັນຮັບພາລະຕາມອັດຕາສ່ວນຍ່າງໜໍ່ທີ່ຈະຕ້ອງກ່າວຂໍ ລະຫວ່າງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງ ແລະ ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບ. ການແບ່ງສ່ວນຮັບພາລະ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຫຼັກການຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ຖ້າສອງປະເທດຫາກຢູ່ຕິດຈອດກັນ, ປະເທດທີ່ສະເລີຍຂຶ້ນກັບນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບພາລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກວັບຄືນປະເທດຈາກຊາຍແດນຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງເປັນຕົ້ນໄປ.

ຂ. ບ້າສອງປະເທດຫາກຢູ່ຕິດຈອດກັນ, ປະເທດທີ່ວັກຂ້າງສະເລີຍເສີກຈະເປັນຜູ້ຮັບພາລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຂົນສິ່ງສະເລີຍເສີກໃນດິນແດນຂອງຕົນຈົນຮອດຊາຍແດນ ຫຼື ທ່າດ່ານທີ່ໄກທີ່ສຸດກັບດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບ. ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະ

ຕ້ອງຕົກລົງນຳກັນກ່ຽວກັບການແບ່ງບັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສ່ວນທີ່ຢູ່ເຫຼືອຂອງການຈັດສົ່ງສະເລີຍກັບຄືນປະເທດ. ຈະແມ່ນໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ, ການຮັດຂໍຕົກລົງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເປັນເຫດຜົນເພື່ອແກ່ຍາວການສົ່ງສະເລີຍເສີກກັບຄືນປະເທດ.

ມາດຕາ 119

ການສົ່ງກັບຄືນປະເທດຈະຖືກດຳເນີນໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ປົ່ງໄວ້ໃນ ມາດຕາ 46 ຫາ 48 ຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ສຳລັບການຍິກຍ້າຍສະເລີຍເສີກ, ໂດຍຄຳນິ້ງເຖິງຂໍບັນຍັດຂອງມາດຕາ 118 ແລະ ຂໍບັນຍັດຂອງວັກຕ່າງໆຕໍ່ລົງໄປນີ້.

ໃນເວລາມີການສົ່ງກັບຄືນປະເທດ, ເຄື່ອງຂອງທີ່ມີຄ່າຊື່ໄດ້ຍິດເອົາຈາກສະເລີຍເສີກໄວ້ຕາມມາດຕາ 18 ແລະ ເງິນຕາຕ່າງປະເທດທີ່ຢູ່ບໍ່ທັນໄດ້ແລກປ່ຽນເປັນເງິນສະກຸນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ພວກກ່ຽວ. ເຄື່ອງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ເງິນຕາຕ່າງປະເທດທີ່ບໍ່ໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກໃນເວລາຖືກສົ່ງກັບປະເທດນັ້ນຈະແມ່ນຍັອນເຫດຜົນໄດ້ກຳຕາມ ຈະຕ້ອງນຳໄປມອບໃຫ້ຫ້ອງການຂ່າວສານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຂໍບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 122.

ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວ, ຈິດໝາຍ ແລະ ຫໍ່ເຄື່ອງຝາກໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຊື່ໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ນັ້ນກັບທັງໝົດຂອງເຄື່ອງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນອາດຈະຖືກຈຳກັດຢູ່ຂອບເຂດທີ່ສະເລີຍເສີກສາມາດແບກຫາບໄປໄດ້, ຖ້າວ່າເງື່ອນໄຂໃນການສົ່ງກັບຄືນປະເທດຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ. ໃນທຸກກໍາລະນີ, ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາເຄື່ອງຕິດຕົວໄປພ້ອມຍ່າງໜ້ອຍ 25 ກີໂລ.

ເຄື່ອງສ່ວນຕົວທີ່ຢູ່ເຫຼືອຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກສົ່ງກັບຄືນປະເທດຈະຖືກປະໄວ້ໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຮກສາ ແລະ ຈັດສິ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ມີການຕົກລົງກັບປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບກ່ຽວກັບເລື້ອງນີ້ໃນການຄຸມຄອງການຂົນສົ່ງ ແລະ ການຊຳລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ກຳລັງລົ້ມຖ້າການດຳເນີນຄະດີຫາງອາຍາຂອງຕົນຍັອນການກະທຳຜິດທີ່ສາມາດຟ້ອງຮ້ອງໄດ້ນັ້ນອາດສາມາດຖືກກັກໄວ້ຈົນກ່າວ່າການດຳເນີນຄະດີໄດ້ສື່ນສຸດ ແລະ ໃນກໍາລະນີຈຳເປັນ ກ້າວາຈະຖືກກັກຂ້າງຈົນກ່າວ່າພື້ນໂທດ. ສຳລັບສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດຍັອນການກະທຳຜິດທາງອາຍາກໍໃຫ້ປະຕິບັດແບບດູວກັນ.

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະແຈ້ງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນຊາບລາຍຊື່ສະເລີຍເສີກທີ່ຈະຖືກກັກໄວ້ຈົນກ່າວ່າການດຳເນີນຄະດີສື່ນສຸດລົງ ຫຼື ສຳເລັດການປະຕິບັດໂທດ.

ໂດຍການຮັດຂໍຕົກລົງນຳກັນ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມາທີ່ການຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງຊອກຫາສະເລີຍເສີກທີ່ແຕກກະແຈກກະຈາຍ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດສົ່ງພວກເຂົາເຈົ້າກັບຄືນປະເທດໃນເວລາອັນໄວ.

ຕອນທີ III

ການເສຍຊື່ວິດຂອງສະເລີຍເສີກ

ພິໄນກໍຂອງສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຂຽນຂຶ້ນເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມເຖິງອນໄຂຂອງຄວາມ ທຶກຕ້ອງທີ່ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຊົາເຈົ້າກໍານົດໄວ້, ຂໍ້ປະເທດດັ່ງກ່າວຈະດຳເນີນບາດກ້າວເພື່ອ ເຈົ້າໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຊາບ ກ່ຽວກັບຂໍຂຽກຮອງຂອງຕົນໃນບັນຫານີ້. ຕາມການຮອງຂໍຂອງສະ ເລີຍເສີກ ແລະ ໃນທຸກກໍາລະນີ ພາຍຫຼັງການເສຍຊີວິດຂອງຜູ້ກ່ຽວພິໄນກໍຈະຕ້ອງທຶກສົ່ງໄປໃຫ້ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໂດຍໄວ, ແລະ ສະບັບສຳເນົາຂອງພິໄນກໍທີ່ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຍືນແລ້ວນັ້ນ ຈະຕ້ອງທຶກສົ່ງໃຫ້ຫ້ອງການສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກ.

ພິໄນກໍຢັ້ງຍືນການເສຍຊີວິດຕາມແບບຍ່າງທີ່ຕິດແນບກັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ຫຼື ບັນຊີລາຍ ຂີ່ສະເລີຍເສີກທີ່ເສຍຊີວິດທ້າງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຍືນຈາກນາຍຫະຫານຜູ້ຮັບຜິດຊອບນັ້ນ ຈະຕ້ອງ ທຶກສົ່ງໄປໃຫ້ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກທີ່ທຶກສ້າງຂຶ້ນໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 122 ນັ້ນໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ໃບຢັ້ງຍືນການເສຍຊີວິດ ຫຼື ບັນຊີລາຍຂໍຜູ້ເສຍຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບ ການຢັ້ງຍືນນັ້ນຈະຕ້ອງບອກແຈ້ງລາຍລະອຽດເອກກະລັກຂອງສະເລີຍເສີກດັ່ງທີ່ໄດ້ຢື່ງໄວ້ໃນວັກ ທີ່ສາມຂອງມາດຕາ 17, ພ້ອມດ້ວຍວັນທີ ແລະ ສະຖານທີ່ເສຍຊີວິດ, ສາເຫດຂອງການເສຍ ຊີວິດ, ສະຖານທີ່ ແລະ ວັນທີຜົງສົບ ແລະ ຈຸດພິເສດອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນກໍານົດຈຸດຂອງຫຼຸມຜົງສົບ.

ກ່ອນຈະຜົງ ຫຼື ເຜົາສົບຈະຕ້ອງມີການສັນລະສຸດສົບໂດຍຫາງການແພດສາກ່ອນເພື່ອຢັ້ງ ຍືນການເສຍຊີວິດ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍໃນການເຮັດວິດລາຍງານ ແລະ ໃນກໍລະນີໄດ້ຈຳເປັນກໍ ເພື່ອຢັ້ງຍືນວ່າຜູ້ຕາຍແມ່ນໃຜ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ສະເລີຍເສີກທີ່ເສຍຊີວິດໃນເວລາທຶກກັກຂ້າງນັ້ນທຶກ ທຳພິທີປົງສົບຢ່າງມີກູງດ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ກໍໃຫ້ຈັດພິທີຫາງສາດສະໜາທີ່ຜູ້ກ່ຽວເຊື່ອທີ່ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ຫຼຸມຜົງສົບໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ, ທຶກປົກປ້ອກຮັກສາເປັນຢ່າງດີ ແລະ ມີບ້າຍໝາຍ ໄວເພື່ອໃຫ້ສາມາດຊອກເຫັນໄດ້ໃນຫຼຸກເວລາ. ໃນກໍລະນີເປັນໄປໄດ້, ສະເລີຍເສີກຜູ້ເສຍຊີວິດທີ່ ຂຶ້ນກັບປະເທດດຽວກັນຄວນທຶກນຳມາຜົງຢູ່ບ່ອນດຽວກັນ.

ສະເລີຍເສີກທີ່ເສຍຊີວິດນັ້ນຈະຕ້ອງທຶກຜົງໃນຫຼຸມຂອງໃຜຂອງລາວ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນສະ ພາບຫຼົກລົງຢ່າງດີເຊິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຜົງລວມໝູ່. ສົບຜູ້ເສຍຊີວິດຈະທຶກເຜົາໄດ້ກຳຕໍ່ເນື້ອຍໜອນເຫດຜົນ ອັນຈຳເປັນຫາງດ້ານອະນາໄມ ຫຼື ສາສະນາຂອງຜູ້ຕາຍ ຫຼື ວ່າຜູ້ກ່ຽວໄດ້ສັ່ງໄວ້. ໃນກໍລະນີມີການ ຖຸດ, ຂໍ້ມູນຄວາມຈິງ ແລະ ເຫດຜົນຈະຕ້ອງໄດ້ຢື່ງແຈ້ງໃນໃບຢັ້ງຍືນການເສຍຊີວິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຊອກເຫັນຫຼຸມຜົງສົບໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ, ຈຸດພິເສດຫ້າງໝົດຂອງການຜົງ ແລະ ຂອງຫຼຸມຜົງສົບຈະຕ້ອງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ນຳພາກສ່ວນບໍລິການຂຶ້ນທະບຽນຫຼຸມຜົງສົບທີ່ທຶກສ້າງ ຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ບັນຊີຫຼຸມຜົງສົບ ແລະ ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກທີ່ທຶກນຳມາຜົງໃນ ປ່າຊ້າ ແລະ ບ່ອນອື່ນຈະຕ້ອງໄດ້ທຶກສົ່ງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວຂຶ້ນກັບ. ຄວາມຮັບ ຜິດຊອບຕໍ່ການປົກປ້ອກຮັກສາຫຼຸມຜົງສົບເຫຼົ່ານີ້ ກໍຄືບັນທຶກຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການເຄື່ອນຍ້າຍສົບໄດ້ໆທີ່

ພິໄນກໍ, ໃນຍັງຍືນ ການແຍ້ວິດ, ການຝັງ ແລະການ ເຜົາສົບ

ມີຂຶ້ນຕາມພາຍຫຼັງ ຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ຄວບຄຸມດິນແດນດັ່ງກ່າວ, ຖ້າປະເທດນີ້ນ ທາກເປັນພາຄືຂອງສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້. ບັນດາຂໍ້ບັນຍັດນີ້ຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ກັບກຳລະນີເຖິ່ງ ກະ ດຸກ, ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຖືກຮັກສາໄວ້ກັບພາກສ່ວນບໍລິການຈົດທະບຽນໜູມຝັງສີບຈົນກ່າວມີການແກ້ໄຂ ຕາມຄວາມປະສົງຂອງປະເທດທີ່ນກໍາເນີດຂອງຜູ້ກ່າວ.

ມາດຕາ 121

ການເສຍຊີວິດ ຫຼື ການຖືກບາດສາຫັດຂອງສະເລີຍເສີກຊື່ງທະຫານຍາມ, ສະເລີຍເສີກຜູ້ອື່ນ, ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນໆໃດໆນີ້ ເປັນຕົ້ນເຫດ ຫຼື ສົງໄສວ່າໄດ້ເປັນຕົ້ນເຫດ, ກໍຄຳການເສຍຊີວິດທີ່ບໍ່ຮັບສາເຫດ ຈະຕ້ອງຖືກສືບສວນສອບສວນຢ່າງເປັນຫາງການ ໂດຍປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ກໍລະນີເກີດຂຶ້ນດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບທັນທີ. ຄຳໃຫ້ການຈະຕ້ອງເອົານຳພະຍານ ໂດຍສະເພາະນຳສະເລີຍເສີກ ແລະ ບິດລາຍງານທີ່ມີຄຳໃຫ້ການເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຖືກສົງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ.

ຖ້າການສືບສວນສອບສວນທາກບໍ່ບອກເຖິງຄວາມຜິດຂອງໆນີ້ ຫຼື ຫ້າຍຄົນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງເອົາຫຼຸກມາດຕະການ ເພື່ອດຳເນີນການຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ.

ພາກທີ V

ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ອົງການບັນເທິ່ງຫຼຸກສຳລັບສະເລີຍເສີກ

ມາດຕາ 122

ໃນເນື່ອສົງຄາມລະເບີດຂຶ້ນ ແລະ ໃນທຸກກໍລະນີທີ່ມີການຍືດຕອງ, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານສຳລັບສະເລີຍເສີກ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຕົນ. ປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ປະເທດທີ່ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມຊື່ງອາດຈະໄດ້ຮັບບຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບໆນີ້ໃນບັນດາປະເພດບຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 4 ມາຍ້ງດິນແດນຂອງຕົນນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີການກະທຳແບບດູງກັນຕໍ່ບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານສຳລັບສະເລີຍເສີກມີສະຖານທີ່, ອຸປະກອນ ແລະ ພະນັກງານທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດງານຢ່າງມີປະສິດຕິພາບ. ຫ້ອງການດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງມີອິດສະລະພາບໃນການເອົາສະເລີຍເສີກເຂົ້າຮັດວຽກໃນຫ້ອງການຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຕາມເງື່ອນທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນຕອນໜຶ່ງຂອງສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ວ່າດ້ວຍການຮັດວຽກຂອງສະເລີຍເສີກ.

ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນແຫ່ງຊາດ

ໃນໄລຍະເວລາທີ່ສັນທິ່ສຸດເຫັ້ນທີ່ເປັນໄດ້, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງສົງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນວັກທີ່ສີ, ຫ້າ ແລະ ທົກຂອງມາດຕານີ້ ກ່ຽວກັບບຸກຄົນຂອງຝ່າຍສັດຖຸ ທີ່ຂຶ້ນກັບໆນີ້ໃນບັນດາປະເພດບຸກຄົນດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ຊຶ່ງໄດ້ຕິກຍູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຕົນ. ປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ປະເທດບໍ່ຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງມີການກະທຳແບບ

ທ້ອງການດັ່ງກ່າວ ຈະສົ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັນທີ,
ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ແລະ ໃນທຳນອງງາວກັນ, ກໍສົ່ງໃຫ້ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານ
ກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາຕາ 123.

ຂໍ້ມູນຂ່າວສານນີ້ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສາມາດແຈ້ງໃຫ້ຍາດຜູ້ທີ່ໄກ້ຊືດທີ່ສຸດຂອງສະເລີຍເສີກນີ້ນີ້ ຊາບຢ່າງຫັນການ. ໂດຍເປັນໄປຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 17, ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍ ຫີ້ ແລະ ນາມສະກຸນ, ຂັ້ນຕຳແໜ່ງ, ວັນເດືອນປີເກີດ, ເລກນາຍກອງທັບ, ກົມກອງ, ເລກປະຈຳຕົວ ຫີ້ ເລກລຳດັບ, ວັນເດືອນປີ ແລະ ບ່ອນເກີດ, ປະເທດທີ່ເຂົ້າຂຶ້ນກັບ, ຫີ້ ຍໍ່ ແລະແມ່, ຫີ້ ແລະ ທີ່ຢູ່ຂອງຜູ້ທີ່ຈະຖືກແຈ້ງໃຫ້ຊາບ, ແລະ ທີ່ຢູ່ສຳລັບສິ່ງຈົດນາຍເຖິງສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວ.

ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຈາກພະແນກການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການຍິກ
ຢ້າຍ, ການປ່ອຍຕົວ, ການສຶ່ງກັບຄືນປະເທດ, ການໂຕນໝີ, ການເຂົ້າໂຮງໝໍ, ການເສຍຊີວິດ,
ແລະ ຈະຕ້ອງສຶ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວນີ້ ຕາມທີ່ໄດ້ຢືນໄວ້ໃນວັກທີ່ສາມເຊັາງເທິງນີ້.

ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະພາບສຸຂະພາບ ຂອງສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ປ່ວຍ
ໜັກ ຫຼື ຖົກບາດເຈັບສາຫັດນັ້ນກໍຈະຕ້ອງຖືກສະໜອງໃຫ້ຫ້ອງການນີ້ເປັນປະຈຳ, ໃນທຸກໆອາຫິດ,
ຖ້າເປັນໄປໄດ້.

ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ ຍັງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃນການຕອບຄໍາຖາມທັງໝົດທີ່ຕົນໄດ້ຮັບກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກ, ນັບທັງຜູ້ທີ່ເສຍຊື້ວິດໃນເວລາຖືກກັກຂ້າງຢູ່; ຫ້ອງການຈະຫຳການສືບສວນສອບສວນອັນຈຳເປັນ ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຖາມຂຶ້ງຕົນບໍ່ມີ.

ທຸກໃບແຈ້ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງຫ້ອງການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກ
ເຂັ້ມ ແລະ ປະຫັບຕາເພື່ອຢືນວ່າຖືກຕ້ອງ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ ຍັງມີໜັ້ນທີ່ຫ້ອນໄຮມສິ່ງຂອງສ່ວນຕົວທີ່ມີຄ່ານັບທັງເງິນຕາ ທີ່ບໍ່ແມ່ນສະກຸນເງິນຂອງປະເທດທີ່ກັກຊັງ ແລະ ເອກະສານທີ່ສຳຄັນສຳລັບຍາດພື້ນອງທີ່ໄກ້ຊີດທີ່ສຸດ, ຂໍ້ງສະເລີຍເສີກໄດ້ປະໄວ້ໃນເວລາຖືກສິ່ງກັບຄືນປະເທດ, ຖືກປ່ອຍຕົວ, ໂຕນໝີ ຫຼື ເສຍຊີວິດ. ສິ່ງຂອງເງື່ອນນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກຫ້ອງການຈັດສິ່ງເປັນຫີບຫໍ່ອັດຊັ້ງຈັດກາຢ່າງດີ, ຊຶ່ງມີໜັ້ນສີແນະນຳຕິດໄປພ້ອມ, ໂດຍບອກແຈ້ງລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບເຈົ້າຂອງເຄື່ອງ, ແລະ ບັນຊີເຄື່ອງທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ສິ່ງຂອງສ່ວນຕົວອື່ນໆຂອງສະເລີຍເສີກດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກສິ່ງໄປຕາມການຈັດແຈ້ງ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນລະຫວ່າງສອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະທີ່ກ່ຽວຂອງ.

ມາດຕະ 123

ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສັກ ຈະຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນປະເທດເຢັນກາງໄດ້ໜຶ່ງ. ຖ້າເຫັນວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຈະຕ້ອງສະເໜີຕໍ່ປະເທດ ຫຼືກ່ຽວຂ້ອງກ່ຽວການສ້າງຕັ້ງຂອງສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ.

ພາລະໜ້າທີ່ຂອງສູນດັ່ງກ່າວແມ່ນການເຕັບກຳຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະເລີຍເສີກທີ່ອາດຈະຊອກໄດ້ໂດຍຜ່ານສື່ຫາງການ ຫຼື ທາງເອກະຊົນ, ແລະ ການຈັດສິ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານນັ້ນໄປໃຫ້ປະເທດເດີມຂອງສະເລີຍເສີກ ຫຼື ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກຂຶ້ນກັບໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທຸກປະການ ຈາກປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ເພື່ອຈັດສິ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທັງໝົດນັ້ນ.

ລັດພາຄືສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ, ລັດພາຄືທີ່ພິນລະເມືອງ ຂອງຕົນໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການຂອງສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວ, ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການເງິນ ທີ່ສູນນີ້ອາດມີຄວາມຕ້ອງການ.

ຂໍ້ບັນຍັດຕ່າງໆທີ່ລະບຸຂ້າງເທິງນີ້ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕິຄວາມໝາຍໄປໃນຫາງທີ່ຈະຈຳກັດການເຄື່ອນໄຫວຫາງດ້ານມະນຸດສະຫຼັບທີ່ ຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ແລະ ອົງການສົງເຄາະດັ່ງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 125.

ມາດຕາ 124

ການຍົກ
ເວັ້ນການ
ຜັກຄົກ
ໜ້າອົງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານແຫ່ງຊາດຊາດ ແລະ ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມສະແຕມໄປສະນີ, ໃນທຳນອງດູງກັນການຍົກເວັ້ນທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 74 ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ, ເທົ່າທີ່ເປັນໄດ້, ການຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມທາງໂທລະຄົມມະນາຄົມ ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ມີການລົດວັດຕາຄ່າທຳນຽມນັ້ນລົງຢ່າງໝູວງໝາຍ.

ມາດຕາ 125

ໂດຍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມມາດຕະການຊື່ງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອື່ນໆອັນສົມເຫດສົມຜົນ, ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການຈັດຕັ້ງຫາງສາສະໜາ, ອົງການສົງເຄາະ ຫຼື ອົງການອື່ນໆ ໄດ້ນີ້ທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກ ແລະ ຕົວແທນທີ່ຖືກໝອບສິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທັນຈຳເປັນທຸກປະການ ເພື່ອຢູ່ມຍ່າມສະເລີຍເສີກ, ແຈກຍາຍເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອຈາກທຸກແບ່ງ ເພື່ອຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງຫາງສາສະໜາ, ທາງການສຶກສາ ແລະ ກິລາກາຍະກຳ ຫຼື ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໃນການຈັດວາງຊັບຊັອນເວລາຫວ່າງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນຄ້າຍ. ອົງການສົງເຄາະ ແລະ ອົງການຊ່ວຍເຫຼືອຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ອາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຫຼື ມີລັກສະນະສາກົນ.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງສາມາດຈຳກັດຈຳນວນອົງການສົງເຄາະ ແລະ ອົງການຊ່ວຍເຫຼືອ ຂຶ້ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງອົງການເຫຼືອນີ້ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນດິນແດນ ແລະ ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຕົນ, ໂດຍມີເຖິ່ງອັນໄຂວ່າ ການຈຳກັດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເປັນການສະກັດກັນການຊ່ວຍເຫຼືອ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນແກ່ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນ.

ອົງການສົງ
ເຄາະແລ້ວ
ກອນຫົ່ງ

ຖານະພິເສດຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນໃນບັນຫາດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້
ແລະ ໄດ້ຮັບການເຄີຍລົບສະເໜີ.

ໃນເວລາມອບເຄື່ອງ ແລະ ອຸປະກອນສົງເຄາະໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກເພື່ອຈຸດປະສົງຂ້າງເທິງ
ນັ້ນ ຫຼື ບໍ່ດິນຫຼັງຈາກການຮັບເຄື່ອງ ແລະ ອຸປະກອນດັ່ງກ່າວ, ໃບຮັບເຄື່ອງເຊັ້ນໂດຍຜູ້ຕາງໜ້າ
ສະເລີຍເສີກເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຢື່ຍືນການໄດ້ຮັບເຄື່ອງແຕ່ລະຄົ້ງ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ອົງການສົງເຄາະ
ຫຼື ອົງການຊ່ວຍເຫຼືອ ທີ່ໄດ້ຈັດສິ່ງເຄື່ອງສົງເຄາະເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ໃບຮັບເຄື່ອງ
ເຫຼົ່ານີ້ ຈະຕ້ອງແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸມຂ້າງສະເລີຍເສີກນັ້ນເປັນຜູ້ຈັດສິ່ງ.

ພາກທີ VI

ການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາ

ຕອນທີ I

ຂໍບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 126

ຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ຜູ້ແທນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປັ້ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປທຸກສະ
ຖານທີ່ ທີ່ມີສະເລີຍເສີກ, ໂດຍສະເພາະສະຖານທີ່ກັກຂັງ, ຈຳຄຸກ ແລະ ສະຖານທີ່ອອກແຮງ
ງານ, ແລະ ສາມາດເຂົ້າໄປໃນທຸກອາຄານສະຖານທີ່ ທີ່ສະເລີຍເສີກອາໄສຢູ່; ພວກເຂົ້າເຈົ້າຍັງ
ຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໄປບ່ອນທີ່ສະເລີຍເສີກຈະອອກເດີນຫາງ, ເດີນຜ່ານ ຫຼື ມາຮອດໃນເມື່ອພວກ
ເຂົ້າເຈົ້າຖືກຍິກຍ້າຍ. ພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງສາມາດສຳພາດສະເລີຍເສີກໂດຍສະເພາະຜູ້ຕາງໜ້າ
ສະເລີຍເສີກໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີພະຍານ, ອາດຈະດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ຜ່ານນາຍພາສາ.

ການ
ກວດກາ

ຜູ້ຕາງໜ້າ ແລະ ຜູ້ແທນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປັ້ງຈະຕ້ອງມີສັລິພາບໃນການເລືອກ
ເພີ້ນສະຖານທີ່ ທີ່ເຂົ້າເຈົ້າຢາກໄປຢູ່ມຍາມ; ການຢູ່ມຍາມຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດຫາງດ້ານຈຳນວນ
ແລະ ກຳນົດເວລາ. ການຢູ່ມຍາມຈະບໍ່ຖືກເກືອດຫັກເວັ້ນເສຍແຕ່ຍ້ອນເຫດຜົນເຫດຜົນອັນຈຳ
ເປັນທີ່ສຸດຫາງດ້ານການທະຫານ ແລະ ເປັນພູງກໍລະນີພິເສດ ແລະ ເປັນການຊ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ.

ປະເທດທີ່ກັກຂັງ ແລະ ປະເທດທີ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນຂຶ້ນກັບອາດສາມາດຕົກລົງກັນວ່າ, ຊັ້າຈຳ
ເປັນ, ເພື່ອນຮ່ວມຊາດຂອງສະເລີຍເສີກສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການຢູ່ມຍາມດັ່ງກ່າວ.

ຜູ້ແທນຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຈະຕ້ອງມີສິດຢູ່ມຍາມແບບດຽວກັນນັ້ນ. ການ
ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ແທນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະເທດທີ່ກັກຂັງສະ
ເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຈະຖືກຢູ່ມຍາມ.

ມາດຕາ 127

ລັດພາຄືຮັບຮອງວ່າ ຈະເຜີຍແຜ່ເນື້ອໃນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງເທົ່າທີ່
ເປັນໄປໄດ້ໃນປະເທດຂອງຕົນ ທັງໃນຍາມສັນຕິກໍໃນຍາມສົງຄາມ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ

ຈະລວມເອົາການສຶກສາຄົ້ນຄ້ວາ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ເຊົ້າໃນໂຄງການສິດສອນສຳລັບທະຫານ ແລະ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ສຳລັບພິນລະເຮືອນອີກດ້ວຍ ເພື່ອໃຫ້ຫຼັກການຂອງສິນທີສັນຍາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທົ່ວກອງຫັບ ແລະ ປວັງຊຸມຫັງຊາດ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ການທະຫານ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆໄດ້ນີ້ ຂໍ້າມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສະເລີຍເສີກນັ້ນຕ້ອງໄດ້ມີເນື້ອໃນສິນທີສັນຍາ ແລະ ຕ້ອງຮູ່ໄດ້ສະເພາະຂໍ້ບັນຍັດຕ່າງໆ ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 128

ລັດພາຄີຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກັນຊາບ ໂດຍຜ່ານລັດຖະບານສະຫວິດ ແລະ, ໃນຍາມສົງຄາມຜ່ານບັນດາປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ກ່ຽວກັບບົດແປທາງການຂອງສິນທີສັນຍາ, ກຳຄິກິດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 129

ບັນດາລັດພາຄີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ຄໍາໜັນສັນຍາທີ່ຈະເອົາມາດຕະການທາງນິຕີບັນຍັດອັນຈາເປັນ ເພື່ອກຳນົດມາດຕະການລົງໂທດທາງອາຍາອັນສັກສິດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດ ຫຼື ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາຕໍ່ໄປນີ້.

ແຕ່ລະລັດພາຄີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງມີພັນທະຕາມຫາບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຕຸ້ງຫາວ່າໄດ້ກະທຳ ຫຼື ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ກະທຳການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງນັ້ນ, ແລະ ຈະຕ້ອງນຳຕົວບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂຶ້ນສານຂອງຕົນເຖິງວ່າຜູ້ກ່ຽວ ຈະເປັນຄົນສັນຊາດໄດ້ກຳຕາມ. ຖ້າລັດນັ້ນຕ້ອງການກຳສາມາດມອບບຸກຄົນຄືດໍ່ນັ້ນເພື່ອຂຶ້ນສານຢູ່ໃນລັດພາຄີອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກຳໄດ້, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ລັດທີ່ຈະຮັບນັ້ນຫາກມີຂໍ້ມູນ ແລະ ຫຼັກຖານເບື້ອງຕົ້ນໜັກແໜ້ນເພື່ອດຳເນີນຄະດີ.

ແຕ່ລະລັດພາຄີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາມາດຕະການທີ່ຈາເປັນ ເພື່ອຄວບຄຸມຫຼຸກການກະທຳທີ່ຂັດກັບຂໍ້ບັນຍັດ ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ນອກຈາກການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງດັ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາຕໍ່ໄປ.

ໃນຫຼຸກສະພາບການ, ຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວຫາ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດດ້ວຍການຮັບກັນໃຫ້ມີການພິຈານາ ແລະ ສູ້ຄະດີອັນເໝາະສົມ ຂໍ້ປໍ່ໃຫ້ຫລຸດຄວາມຍຸຕິທຳ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 105 ແລະ ໃນສິນທີສັນຍາສະນີ້.

ມາດຕາ 130

ການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງ ຂໍ້ມາດຕາທີ່ຜ່ານມາໄດ້ເຊື່ອເຖິງນັ້ນ ຈະຕ້ອງແມ່ນໜີ້ໃນບັນດາການກະທຳຕໍ່ໄປນີ້ ຖ້າຫາກໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນຕ້ານກັບບຸກຄົນ ຫຼື ຂັບສິນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຄື: ການຂ້າຄົນໂດຍເຈດຕະນາ; ການທຳລະມານ ຫຼື ການກະທຳໄຮ້ມະນຸດສະໜັບໜັງການທີ່ດລອງທາງຊີວະສາດ, ການກະທຳທີ່ກໍ່ຄວາມເຈັບປວດອັນຮ້າຍແຮງ ຫຼື ບາດ

II.ການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງ

ເຈັບອັນສາຫັດຕໍ່ຮ່າງກາຍ ຫຼື ສຸຂະພາບໂດຍເຈຕະນາ, ບັງຄັບສະເລີຍເສີກຜູ້ໄດ້ຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນກອງທັບຂອງປະເທດກົງກັນຂ້າມ ຫຼື ເຈຕະນາຕັດສິດຂອງສະເລີຍເສີກໃນການໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຄະດີຂອງຕົນຢ່າງຖືກຕ້ອງເປັນທຳຕາມທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 131

ບໍ່ມີລັດພາຄົດໃຫ້ທີ່ຈະສາມາດຫລິກເວັ້ນ ແລື ປ່ອຍໃຫ້ລັດພາຄົດອື່ນຫຼືກເວັ້ນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງກົດໝາຍຕໍ່ການກະທຳຂອງຕົນ ແລື ຂອງ ລັດພາຄົດອື່ນທີ່ເປັນການລະເມີດດັ່ງໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາຂ້າງເທິງນີ້.

III. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດພາຄົດ

ມາດຕາ 132

ຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງຝ່າຍໃດໜຶ່ງທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ, ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການສອບສວນໃນລັກສະນະທີ່ຈະຕັດສິນລະຫວ່າງທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕູ່ໜາວ່າມີການລະເມີດສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ລະບູ້ໆການຕໍ່ມືນການສືບສວນທັງໝົດ

ຖ້າວ່າບໍ່ທັນມີການລົງລອຍກັນກ່ຽວກັບລະບູ້ໆການດຳເນີນການສອບສວນ, ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄວນຈະຕົກລົງກັນເລື້ອກເອົາກຳມະການຕັດສິນກ່ຽວກັບລະບູ້ໆການດຳເນີນການສອບສວນ.

ຖ້າຫາກມີການພົບເຫັນວ່າມີການລະເມີດແທ້, ທຸກຝ່າຍຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ການລະເມີດນັ້ນຢຸດຕິ ແລະ ຈະຕ້ອງຄວບຄຸມການລະເມີດນັ້ນໃນເວລາອັນຄວນປາສະຈາກການຊັກຊ້າເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຕອນທີ II ຂຶ້ນຍັດສຸດຫ້າຍ

ມາດຕາ 133

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ເຮັດເປັນພາສາຜູ້ງ ແລະ ຮັງກິດ. ຫັງສອງສະບັບນີ້ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ.

ພາສາຫາງການຂອງສິນທີສັນຍາ

ລັດຖະບານສະຫວິດຈະຈັດໃຫ້ມີການແປເປັນທາງການສິນທີສັນຍານີ້ເປັນພາສາລັດຊຍແລະ ແອດສະປາຍ

ການພົວພັນ
ພັນກັນສົນ
ທີ່ສັນຍາ ພີ
1929

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ປົງປານສິນທີສັນຍາສະບັບລົງວັນທີ 27 ກໍລະກິດ ປີ 1929 ໃນການພົວພັນລະຫວ່າງລັດພາຄົດດ້ວຍກັນ.

ມາດຕາ 135

ການພິວເຕີມ
ກັບ
ສິນທີສັນຍາ
ລາໄກ

ໃນການພິວເຕີມລະຫວ່າງປະເທດທີ່ເປັນພາຄືສິນທີສັນຍາ ລາໄກ ກ່ຽວກັບກະຕິກາ ແລະ ປະເພນີສິງຄາມພາກພື້ນດິນ, ຈະແມ່ນສະບັບລົງວັນທີ 28 ກໍລະກົດ ຫຼື ສະບັບລົງວັນທີ 18 ຕຸລາ 1907 ກໍຕາມ, ແລະ ທັງເປັນພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ ຂວດທີ II ຂອງລະບຽບການທີ່ຕິດແນບກັບບັນດາສິນທີສັນຍາ ລາໄກ ທີ່ກ່າວມາໃນຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ມາດຕາ 136

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ຂຶ້ງລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ຈະເປີດຮັບການລົງນາມສຳລັບບັນດາປະເທດທີ່ໄດ້ສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນເຊົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມທີ່ໄດ້ເປີດຂຶ້ນທີ່ເຊີແນວ ໃນວັນທີ 21 ພຶສາ 1949 ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນເຊົ້າຮ່ວມໃນກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວແຕ່ວ່າເປັນພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບ ລົງວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1929. ການເປີດຮັບການລົງນາມດັ່ງກ່າວນີ້ມີກຳນົດຈົນຮອດວັນທີ 12 ຖຸມພາ 1950.

ການລົງ
ນາມ

ມາດຕາ 137

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນໂດຍໄວເຫົ້າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ສານສັດຕະຍາບັນຈະຕ້ອງເກັບຮັກສາໄວ້ທີ່ນະຄອນຫລວງເບີນ.

ການໃຫ້ສັດ
ຕະຍາບັນ

ລັດຖະບານສະວິດຈະຕ້ອງບັນທຶກການຢືນສານສັດຕະຍາບັນແຕ່ລະຄັ້ງ ແລະ ສົ່ງສຳເນົາອັນຖືກຕ້ອງຂອງບັນທຶກດັ່ງກ່າວໃຫ້ທຸກປະເທດທີ່ໄດ້ລົງນາມ ຫຼື ໄດ້ເຊົ້າຮ່ວມເປັນພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 138

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ພາຍຫລັງທີກເດືອນນັບແຕ່ມື້ໄດ້ມີການຢືນສານສັດຕະຍາບັນຢ່າງໜ້ອຍສອງສະບັບ.

ການພິ້ມ
ບັງຄັບໃຊ້

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ສິນທີສັນຍານີ້ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ສຳລັບແຕ່ລະລັດທີ່ເຊົ້າຮ່ວມສິນທີສັນຍາພາຍຫລັງທີກເດືອນນັບແຕ່ມື້ລັດດັ່ງກ່າວຢືນສານສັດຕະຍາບັນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 139

ນັບແຕ່ມື້ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເປີດຮັບເອົາການເຊົ້າ ຮ່ວມເປັນພາຄືຂອງທຸກປະເທດທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລົງນາມໃນສິນທີສັນຍາ.

ການເຊົ້າ
ຮ່ວມຜົນຍົກ

ມາດຕາ 140

ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຈະຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ລັດຖະບານສະຫວິດ ແລະ ຈະມີຜົນສັກສິດພາຍຫລັງທຶກເດືອນນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບການແຈ້ງດ້ວຍກ່າວ.

ລັດຖະບານສະຫວິດຈະແຈ້ງໃຫ້ທຸກປະເທດທີ່ໄດ້ລົງນາມ ຫຼື ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີໃນສິນທິສັນຍາຊາບກ່ຽວກັບທຸກໆການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ.

ການແຈ້ງການ
ເຂົ້າຮ່ວມເປັນ
ພາຄີ

ມາດຕາ 141

ສະຖານະການດ້ວຍທີ່ໄດ້ຢູ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ແລະ 3 ຈະຮັດໃຫ້ການສັດຕະຍາບັນ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນນັ້ນມີຜົນສັກສິດໃນຫັນທີ່ກ່ອນ ຫຼື ລຸ່ມຫຼັງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປະທະວັນ ຫຼື ການຍືດຄອງ. ລັດຖະບານສະຫວິດຈະແຈ້ງທຸກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນດ້ວຍວິທີ່ຫາງທີ່ໄວ້ທີ່ສຸດ.

ການມີຜົນ
ສັກສິດໃນ
ຫັນທີ່

ມາດຕາ 142

ທຸກລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງມີອິດສະຫລະພາບໃນການຖອນຕົວອອກຈາກສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ການຖອນຕົວ

ການຖອນຕົວນີ້ຈະຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຢັ້ງລັດຖະບານສະຫວິດ, ຂໍ້ຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຕໍ່ໄປຢັ້ງລັດຖະບານຂອງບັນດາລັດພາຄີ.

ການຖອນຕົວຈະຕ້ອງມີຜົນສັກສິດພາຍຫຼັງໜຶ່ງປິນບັນດາປະເທດທີ່ໄດ້ມີການແຈ້ງດ້ວຍກ່າວນັ້ນໄປຢັ້ງລັດຖະບານສະຫວິດ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ໃນກໍລະນີລັດພາຄີທີ່ໄດ້ແຈ້ງການຖອນຕົວນັ້ນກໍລັງເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມ, ການຖອນຕົວດ້ວຍກ່າວຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜົນສັກສິດຈົນກ່ວາສົງຄາມຢຸດຕິລົງ ແລະ ຈົນກ່ວາຈະສໍາເລັດການດຳເນີນການປ່ອຍຕົວ ແລະ ຈັດສິ່ງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ການຖອນຕົວຈະມີຜົນສັກສິດສຳລັບສະເພາະແຕ່ປະເທດທີ່ປະກາດຖອນຕົວເທົ່ານັ້ນ. ການຖອນຕົວນີ້ຈະບໍ່ຕ້ອງທໍາລາຍພັນທະທີ່ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນນັ້ນຢັ້ງຖືກຜູກພັນຕາມຫຼັກການຂອງກົດໝາຍສາກົນ, ຂໍ້ເກີດຈາກການປະຕິບັດວັນຂອງບັນດາປະຊາຊາດທີ່ສືວິໄລ, ຈາກກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼັກ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງສິລະຫຼັກໃນສັງຄົມ.

ມາດຕາ 143

ລັດຖະບານສະຫວິດຈະຕ້ອງລົງທະບຽນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ນຳສຳນັກງານເລຂາທີ່ການໃຫຍ່ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ. ລັດຖະບານສະຫວິດຢັ້ງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ສຳນັກງານເລຂາທີ່ການໃຫຍ່ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດຊາບກ່ຽວກັບທຸກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຫຼື ການຖອນຕົວອອກຈາກສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ການລົງທະບຽນ
ນຳອົງການສະ
ຫະປະຊາຊາດ

ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານ, ຜູ້ທີ່ມີລາຍເຊັນລຸ່ມນີ້ຈຶ່ງໄດ້ລົງນາມໃນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໂດຍໄດ້ຮັບການມອບສິດອຳນາດເຕັມຈາກລັດຖະບານຂອງຕົນ.

ຮັດທີ່ເຊີແວ, ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ເປັນພາສາຜູ້ເສດ ແລະ ອັງກິດ. ສະບັບຕົ້ນຂອງສິນທິສັນຍາຈະຕ້ອງຖືກເກັບມົງນໃນຫ້ອງສາລະບັນຂອງປະເທດສະຫວີດ ຈະຕ້ອງສົ່ງນຳເນົາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄປໃຫ້ແຕ່ລະປະເທດ ທີ່ໄດ້ລົງນາມ ແລະ ປະເທດທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ.

ເອກະສານຕິດແນບທີ I

ສັນຍາຕົວແບບກ່ຽວກັບການຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດໄດຍກົງ ແລະ ເຈັບເປັນກັບ ຄືນປະເທດໄດຍກົງ ແລະ ການປິ່ນປົວຢ່າງໃນປະເທດເປັນກາງ (ເປົ້າຕາມມາດຕາ 110)

I. ຫຼັກການກ່ຽວກັບການຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດໄດຍກົງ ຫຼື ການປິ່ນປົວໃນປະເທດເປັນກາງ:

ກ. ການຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດໄດຍກົງ

ບຸກຄົນຕໍ່ລົງໄປນີ້ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງກັບຄືນປະເທດໄດຍກົງ:

1. ສະເລີຍເສີກຫຼູກຄົນທີ່ຂາດຄວາມສາມາດຍ້ອນບາດເຈັບ: ເສຍແຂນເສຍຊາ, ເປັນອະມາພາດ, ເສຍຂໍ້ກະດຸກ ແລະ ເສຍອົງຄະອື່ນໆ ໃນເມື່ອການເສຍອົງຄະນີ້ປ່າງນ້ອຍກໍເປັນການເສຍມີ ຫຼື ຕົນເບື້ອງໜຶ່ງ ຫຼື ເທົ່າກັບການເສຍມີ ຫຼື ຕົນເບື້ອງໜຶ່ງ; ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເປັນການແຕະຕ້ອງເຖິງການຕົກຄວາມໝາຍແບບກວາງກ່ວານີ້, ໃນກໍລະນີຕໍ່ລົງໄປນີ້ກໍຈະຕ້ອງຖືວ່າເປັນການເທົ່າກັບການເສຍມີ ແລະ ຕົນເບື້ອງໜຶ່ງ:

- ກ.) ເສຍມີເບື້ອງໜຶ່ງ, ເສຍນີ້ມີມີມີດຫຼຸກນີ້ວ ຫຼື ນົວໂປ ແລະນີ້ວຂີ້ ຂອງ ມີເບື້ອງໜຶ່ງ,
ເສຍຕົນເບື້ອງໜຶ່ງ ຫຼື ເສຍນີ້ຕົນມີມີດຫຼຸກນີ້ວ ແລະ ກະດຸກຝາຕົນຂອງຕົນເບື້ອງໜຶ່ງ;
- ຂ.) ຂໍແຂງ, ເສຍເນື້ອເຫັນໜີ້ກະດຸກ, ບາກາບາດທີ່ດີເຂົ້າເຮັດໃຫ້ຂໍ້ຕໍ່ກະດຸກໃຫຍ່ ຫຼື ຂໍນົວມີທັງໝົດຂອງມີເບື້ອງໜຶ່ງເຄື່ອນໜັງບໍ່ໄດ້;
- ຄ.) ກະດຸກຍາວຈອດກັນບໍ່ປົກຕົ;
- ງ.) ຕົນມີບົດບັງວ ຂໍ້ເປັນຜົນມາຈາກກະດຸກຫັກ ຫຼື ອຸປະຕິເຫດ ແລະ ເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ການ

ການ

ເຄື່ອນໄຫວຫຼຸດຜ່ອນ ຫຼື ຍົກນີ້ໜັກໄດ້ຍາກ.

2. ສະເລີຍເສີກຫຼູກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຊື່ໄດ້ມີອາການຊຳເຮື້ອຈົນເຖິງຂັ້ນວ່າເຖິງແມ່ນຈະໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ, ການປິ່ງມະຕິເຫັນວ່າ, ບໍ່ມີຫາງທີ່ຈະດີຂຶ້ນ ໃນໄລຍະເວລາ 1 ປີພາຍຫຼັງນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ດັ່ງກໍລະນີຕົວຢ່າງ:

- ก) ຖືກລູກປິບເຂົ້າໃນຫົວໃຈ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາລົງກວດ, ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນການກະທົບທີ່ຮ້າຍແຮງ;
- ຂ) ສະເວັດເຫຼັກເຂົ້າໃນສະໜອງ ຫຼື ໃນປອດ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາລົງກວດ, ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມ ຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນປະຕິກິລິຍາໃນສ່ວນສະເພາະ ຫຼື ໂດຍຫົ່ວໄປ.
- ຄ) ກະດຸກອັກເສບຊີ້ງບໍ່ເຫັນຊ່ອງທາງວ່າຈະປົວໄດ້ພາຍໃນໜຶ່ງປີ ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ເຫັນວ່າມັນຈະກ້າວໄປຮັດໃຫ້ຂໍ້ຕໍ່ກະດຸກແຂງກະດ້າງ ຫຼື ການຊຸດໂຊມອື່ນໆ ຫີ່ເຫົ່າຫຼຸມກັບວ່າເສຍມີ ຫຼື ຕິນເບື້ອງໜຶ່ງ.
- ງ) ຂໍ້ຕໍ່ກະດຸກໃຫຍ່ເປັນບາດເລີກ ແລະ ເປັນໜອງ.
- ຈ) ກະໂຫຼກຫົວເປັນບາດແຜ້ທັງມີການສູນເສຍ ຫຼື ເຄືອນຍ້າຍເນື້ອເຫັນວ່າກະດຸກ.
- ສ) ບາດແຜໃນໜ້າ ຫຼື ໝ້າຖືກໄໝ້ດ້ວຍການສູນເສຍເນື້ອເຍື່ອ ແລະ ອັກເສບທາງອະໄວຍະວະ ເພື່ອເຄືອນໄຫວ.
- ຊ) ແອັກະດຸກສັນຫຼັງໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.
- ຍ) ອັກເສບຂອງລະບົບປະສາດພາຍນອກ ຊີ້ງຜົນສະຫອນເຫົ່າກັບການສູນເສຍມີ ແລະ ຕິນເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະ ການປິ່ນປົວຕົວໃຊ້ເວລາກ່ວ່າ 1 ປີ ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບບາດເຈັບຕົວຢ່າງ:
- ບາດແຜເສັ້ນປະສາດກິກແຂນ ຫຼື ກະໂພກ-ແອວ
 - ເສັ້ນປະສາດເມດີອານ ຫຼື ດີອາຕິກ
 - ບາດແຜເສັ້ນປະສາດລາດີອານ ຮ່ວມກັບກຸຍບົຕານ
- ດ) ລະບົບປັດສະວະໄດ້ຮັບບາດເຈັບຮັດໃຫ້ການເຮັດວຽກຂອງມັນໄດ້ຮັບການກະທົບເທື່ອນຢ່າງໜັກ.
3. ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ອາການກາຍເປັນຮັນຊຳເຮື້ອຈົນມີການຄາດຄະເນວ່າ, ເຖິງຈະໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ກໍຈະບໍ່ສາມາດດີຂຶ້ນໄດ້ພາຍໃນ 1 ປີ ພາຍຫຼັງທີ່ພະຍາດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຕົວຢ່າງ:

- ກ) ວັນນະໂລກທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວໃນອະໄວຍະວະ ໄດ້ໜຶ່ງຊີ້ງຕາມການຄາດຄະເນຂອງແພດແລ້ວເຫັນວ່າ ບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໃຫ້ຫາຍໄດ້ ຫຼື ຢ່າງນົບຍະຈະບໍ່ດີຂຶ້ນຄັກດ້ວຍການປິ່ນປົວໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງ.
- ຂ) ນົ່ວ້ວມປອດ (ຮັກເສບເຈັຍຫຼຸມປອດທີ່ມີນົ່ວ້ວອກອກ).
- ຄ) ອະໄວຍະຍະໃນລະບົບຫາຍໃຈເປັນພະຍາດໜັກ, ບໍ່ແມ່ນມາຈາກສາຍເຫດວັນນະໂລກຄາດວ່າປົວບໍ່ດີຂຶ້ນໄດ້ຕົວຢ່າງ: ປອດແຂງຢ່າງໜັກ (ຫ້າມີອາການປອດຮັກເສບ ຫຼື ບໍ່); ຫົດຊຳເຮື້ອ, ປອດອັກເສບຊຳເຮື້ອແກ່ຍ່າວເປັນເວລາກ່ວ່າ 1 ປີ ໄລຍະການຖືກກັກຂ້າງ, ມະເຮັງປອດ ແລະ ອື່ນໆ.
- ງ) ລະບົບການເດີນຂອງເລື້ອດເປັນພະຍາດຊຳເຮື້ອ ຕົວຢ່າງ: ວານເວີ, ກ້າມຂຶ້ນຫົວໃຈ, ມີອາການເຊື່ອມໂຊມໃນເວລາຖືກກັກຂ້າງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເວລາກວດນັ້ນຄະນະກຳມາທີການ

ການແພດປະສົມຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນອາການດັ່ງກ່າວຕ່າງໆ: ເຢືອຫຼຸມຫົວໃຈຂຶ່ມເຊື້ອ ແລະ ເສັ້ນເລືອດຝອຍເປັນພະຍາດບຸແອກເກີ, ອາການເສັ້ນເລືອດໃຫຍ່ແດງໄປ່ງເປັນຖິ່ງຂ້າງເລືອດໄວ້) ແລະ ອື່ນໆ.

- ຈ) ລະບົບຍ່ອຍອາຫານເປັນພະຍາດຊຳເຮື້ອຮ້າຍແຮງ ຕົວຢ່າງ: ກະເພາະເປັນບາດ ຫຼື ໄສ້ສຸດເປັນບາດ, ພາຍຫຼັງມີການຜ່າຕັດກະເພາະໃນໄລຍະຍັງຖືກກັກຂ້າງ; ກະເພາະອັກເສບ; ໄສ້ອ່ອນ ແລະ ໄສ້ແກ່ອັກເສບຊຳເຮື້ອເປັນເວລາກ່ວາ 1 ປີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ສຸກຂະພາບລວມຊຸດໂຊມ; ຕັບແຂງ; ຖື່ງບີອັກເສບຊຳເຮື້ອ ແລະ ອື່ນໆ.
- ສ) ອະໄວຍະວະສືບພັນ ແລະ ຖ່າຍເທເປັນພະຍາດຊຳເຮື້ອ ຕົວຢ່າງ: ຂາກໄຂ່ຫຼັງເປັນພະຍາດຊຳເຮື້ອ ແລະ ມີຜົນສະຫອນທີ່ຕາມມາ; ຜ່າຕັດຂາກໄຂ່ຫຼັງທີ່ເປັນວັນນະໂລກ, ພົກຍິ່ງວັນກັນເສບຊຳເຮື້ອ, ຂາກໄຂ່ຫຼັງວັນກັນເສບ, ພົກລູກເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງຊຳເຮື້ອ, ຖື່ພາ ຫຼື ເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງໃນອະໄວຍະວະເພດຍິ່ງໃນເວລາທີ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າຮັບການປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງ.
- ຊ) ລະບົບເສັ້ນປະສາດກາງ ແລະ ອ້ອມແອ້ມເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງຊຳເຮື້ອ ຕົວຢ່າງ: ພະຍາດເສັ້ນປະສາດບັນປ່ວນທຸກປະເພດ ເຊັ່ນ ຮິດສະເຕັລີ້ນກັກ, ປະສາດເສຍຍ້ອນຖືກກັກຂ້າງ ແລະ ອື່ນໆ ຂຶ້ງແພດໄດ້ບໍ່ມະຕິອອກ, ພະຍາດບ້ານຸ້າ ຂຶ້ງແພດຂອງສູນໄດ້ບໍ່ມະຕິ, ເສັ້ນເລືອດລົງສະໜອງແຂງ, ເສັ້ນປະສາດອັກເສບຊຳເຮື້ອ ທີ່ແກ່ຍ່າວມາກ່ວາ 1 ປີ ແລະ ອື່ນໆ.
- ຍ) ລະບົບປະສາດເປັນເປັນພະຍາດຊຳເຮື້ອຕິດຕາມມາດ້ວຍການອ່ອນເພຍຂອງສະໜອງ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ເສຍນັ້ນໜັກງູາຍ ແລະ ເມືອຍ;
- ດ) ຕາບອດທັງ 2 ເບື້ອງ ຫຼື ເບື້ອງໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ເບື້ອງໜຶ່ງເຫັນໄດ້ນ້ອຍກ່ວາໃນລະດັບ I, ເຖິງແມ່ນຈະໄດ້ໄສແກ້ວດັບແປງສາຍຕາ, ຢ່າງນ້ອຍສໍາລັບຕາເບື້ອງໜຶ່ງ, ສາຍຕາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໃຫ້ດີໄດ້ພາຍໃນເຄື່ອງປີ, ພະຍາດຕາອື່ນໆທີ່ຮ້າຍແຮງຕົວຢ່າງພະຍາດຕາເຂົ້າເຜື່ອ, ແກ້ວຕາອັກເສບ ແລະ ອື່ນໆ;
- ຕ) ພະຍາດໃນລະບົບການຟັງ ເຊັ່ນ: ຫຼູ້ນວກທັງສອງເບື້ອງ ຫຼື ເບື້ອງໜຶ່ງຖົາວ່າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍືນເວລາຢູ່ທ່າງໄກ 1 ແມ່ດ ແລະ ອື່ນໆ;
- ຖ) ລະບົບຕ່ອມພາຍໃນເປັນພະຍາດເຊັ່ນ: ຕ່ອມຄໍ່າໂຍ້ນ, ພະຍາດອາດີຂອນ, ພະຍາດຂີມອນ ແລະ ອື່ນໆ;
- ທ) ລະບົບເລືອດແດງເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງ ແລະ ຊຳເຮື້ອ;
- ນ) ພະຍາດເບື້ອມເມີາຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຊຳເຮື້ອຕົວຢ່າງ: ຕິດຢາເສບຕິດປະເພດຕ່າງໆ, ຕິດເຫຼົ້າ, ເບື້ອອາຍແກ້ດ, ລົງສີ ແລະ ອື່ນໆ;
- ບ) ອະໄວຍະວະເພື່ອເໜັງຕົງອັກເສບຊຳເຮື້ອ, ມີບັນຫາການເໜັງຕົງຢາກຕົວຢ່າງ: ປະດີງ ກິນຂໍ່ປົງສະພາບກະດຸກຂໍ, ປະດີງຂໍ່ເຄື່ອນທີ່ຊຳເຮື້ອ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຂັ້ນທີ່ 1

- ແລະ ຂັ້ນທີ 2, ປະດົງຂໍ່ໃຄ່ ເຮັດໃຫ້ສະພາບຊຸດໂຊມຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ອື່ນໆ;
- ຢ) ພະຍາດຜົວໜັງຊຳເຮື້ອ ແລະ ຮ້າຍແຮງ, ລົ້ງຢາປິວ;
 - ຍ) ເຊື້ອມະເຮັງໃນເລື່ອດຂາວທຸກປະເພດ;
 - ົ) ພະຍາດຕິດແປດຊຳເຮື້ອທຸກປະເພດທີ່ຮ້າຍແຮງຊື່ພາຍຫຼັງປິ່ນປົວມາໄດ້ປົກວ່າແລ້ວຍັງບໍ່ດີ ຕົວຢ່າງ: ໄຂ້ປ່າທີ່ເຮັດໃຫ້ອະໄວຍະວະມີສະພາບຊຸດໂຊມໜັກ; ພະຍາດທ້ອງບົດ ແລະ ອື່ນໆ;
 - ພ) ພະຍາດເມຕາໂປລິຊໜັກ ຕົວຢ່າງ: ພະຍາດຍິ່ງວ່າງວານ ຕ້ອງການປິ່ນປົວດ້ວຍຢາແຮງຊູຍເລີນ ແລະ ອື່ນໆ;
 - ົ) ພະຍາດຈາດວິຕາມິນຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

ຂ. ການເອົາເຂົ້າປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍ ຢູ່ປະເທດເປັນກາງ

ຜູ້ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຢູ່ໂຮງໝໍໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງມີດັ່ງນີ້:

1. ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ຖືກບາດເຈັບ ຊຶ່ງເຫັນວ່າຈະບໍ່ສາມາດປົວໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ໃນສະພາບຖືກກັກຂ້າງ, ແຕ່ຈະສາມາດຖືກປົວໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຫຼື ຊຶ່ງສະຖານະພາບອາດດີຂຶ້ນໄດ້ ຖ້າໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງ;
2. ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນວັນນະໂລກທຸກປະເພດບໍ່ວ່າຈະເປັນຢູ່ໃນອະໄວຍະວະໄດ້ກຳຕາມ ແລະ ຊຶ່ງເຫັນວ່າສາມາດປິ່ນປົວໃຫ້ດີໄດ້ ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບດີຂຶ້ນຫຼາຍ ຖ້າໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໃນປະເທດ ທີ່ເປັນກາງເວັ້ນເສຍແຕ່ວັນນະໂລກຂັ້ນຕົ້ນ ທີ່ຖືກປົວໃຫ້ດີແລ້ວກ່ອນຈະຖືກຈັບມາຂ້າງ;
3. ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນພະຍາດໃນລະບົບຫາຍໃຈ, ການເດີນຂອງເລື່ອດ, ການຍ່ອຍອາຫານ, ປະສາດ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ບັດສະວະ-ສືບພັນ, ຜົວໜັງ, ການເໜັງຕິງ ແລະ ອື່ນໆ, ທີ່ເຫັນວ່າສາມາດຮັບການປິ່ນປົວໃຫ້ໄດ້ຜົນດີໃນປະເທດເປັນກາງກ່ວ່າໃນສະພາບທີ່ຖືກກັກຂ້າງ.
4. ສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດໝາກໄຂ່ຫຼັງໃນເວລຍ໌ຄ້າຍຄຸມຂ້າງ ພາຍຫຼັງທີ່ໝາກໄຂ່ຫຼັງເປັນພະຍາດຊື່ງບໍ່ແມ່ນວັນນະໂລກ ຫຼື ແອັກດູກອັກເສບ, ເບົາຫວານທີ່ບໍ່ຈະເປັນປົວດ້ວຍແຮງຊູຍລົມ;
5. ສະເລີຍເສີກທີ່ເປັນໂລກປະສາດເກີດຈາກຜົນສະຫຼອນຂອງສົງຄາມ ຫຼື ການຖືກກັກຂ້າງ; ໃນກໍລະນີເປັນປະສາດຈາກການຖືກກັກຂ້າງ ຊຶ່ງພາຍຫຼັງເຂົ້າຮັບການປິ່ນປົວໃນໂຮງໝໍຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງໄດ້ 3 ເດືອນ ຫຼື ຫລາຍກ່ວ່ານັ້ນແລ້ວ ຍັງບໍ່ເຫັນວ່າມີອາການດີຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງກັບຄືນປະເທດ;
6. ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການເບື້ອເມີນຊຳເຮື້ອ (ອາຍແກ້ດ, ແຮ້ເຫັນກ, ອານກາໂລອິດ ແລະ ອື່ນໆ) ຊຶ່ງເຫັນວ່າຈະມີການປິ່ນປົວໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ໃນປະເທດເປັນກາງ;
7. ສະເລີຍເສີກເພດຍິ່ງທຸກຄົນທີ່ຖືພາ ແລະ ເປັນແມ່ລູກອ່ອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີລູກອາຍຸຍັງນ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າມອນໂຮງໝໍຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງມີ:

- 1) ຜູ້ທີ່ເຫັນຂັດເຈນວ່າ ເປັນໄລກຈິດທຸກປະເພດ;
- 2) ຜູ້ທີ່ເປັນພະຍາດເສັ້ນປະສາດຕາມອະໄວຍະວະ ແລະ ຕາມລະບົບການເຄື່ອນໄຫວທີ່
ເຫັນວ່າ ບໍ່ສາມາດຢືນຢັນໃຫ້ດີໄດ້;
- 3) ຜູ້ທີ່ເປັນພະຍາດຕິດແປດທຸກປະເພດໃນໄລຍະ ຫຼືມັນສາມາດຕິດຕໍ່ໃສ່ຜູ້ອື່ນໄດ້, ເວັ້ນ
ເສຍແຕ່ວັນນະໂລກ.

II. ຂໍ້ສັງເກດທີ່ໄປ

- (1) ເວົ້າລວມແລ້ວ, ບັນດາເຖື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ໄວ້ຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕີຄວາມໝາຍ
ແລະ ປະຕິບັດດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ກ້ວາງຂວາງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້;

ສະພາບທີ່ເປັນພະຍາດເສັ້ນປະສາດ ແລະ ອາການໄລກຈິດທີ່ເກີດຈາກຜົນສະ
ຫອນຂອງສົງຄາມ ຫຼື ສະພາບການຖືກກັກຂັງ, ເຊັ່ນດູງວັບພະຍາດວັນນະໄລກໃນທຸກໄລ
ຍະການຂະຫຍາຍາຕົວຂອງມັນ, ກ່ອນອື່ນໝົດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການຕີຄວາມ
ໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ສະເລີຍເສີກທີ່ຖືກບາດເຈັບໜູາຍຄັ້ງ, ຂຶ່ງແຕ່ລະບາດແຜ ຫໍາໄດ້ຮັບບໍ່ສາ
ມາດເປັນເຖື່ອນໄຂ ເພື່ອຖືກສົ່ງກັບຄືນປະເທດນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ບົນຈິດ
ໃຈງາວກັນນັ້ນ, ໂດຍມີການເອົາໃຈໃສ່ພື້ນເສດ ຕໍ່ຜົນກະທົບດ້ານຈິດໃຈ ຈາກການທີ່ໄດ້ຮັບ
ບາດເຈັບໜູາຍຄັ້ງ.
- (2) ທຸກໆກໍລະນີ ຫໍ່ບໍ່ມີການໂຕຕຸງໄດ້ ຫໍ່ໃຫ້ສິດໃນການຈະຖືກສົ່ງກັບປະເທດໂດຍກົງ(ຕັດແຂນ
ຊາ, ຕາບອດ ຫຼື ຫຼຸ້ນວກຮ້ອຍເປີເຊັນ, ວັນນະໄລກປອດຕິດແປດ, ໄລກຈິດ, ມະເຮົງ
ເລືອດຂາວ ແລະ ອື່ນໆ) ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດສູຂະພາບ ຈາກແພດຂອງສູນ ຫຼື ຈາກ
ຄະນະກຳມາທີ່ການ ການແພດປະສົມ ຫໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກປະເທດທີ່ກັກຂັງ ແລະ
ຖືກຈັດສົ່ງກັບປະເທດໂດຍດ່ວນເທົ່າທີ່ຈະດ່ວນໄດ້.
- (3) ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບທຸກປະເພດ ແລະ ເປັນພະຍາດກ່ອນສົງຄາມ ແລະ ຂຶ່ງບໍ່ມີອາການ
ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ເຊັ່ນດູງວັບບາດແຜສົງຄາມ ຫໍ່ບໍ່ເປັນອຸປະສົກໃຫ້ແກ່ການກັບຄືນເຂົ້າຮັບໃຊ້
ການທະຫານນັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສິດໃນການຖືກຈັດສົ່ງກັບປະເທດໂດຍວົງ;
- (4) ຂໍ້ກຳນົດນີ້ຈະໄດ້ຮັບການຕິລາຄາຄວາມໝາຍ ແລະ ການປະຕິບັດແບບດູງວັນໝົດໃນທຸກ
ປະເທດທີ່ປະທະກັນ. ບັນດາປະເທດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຫໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະໃຫ້ຄວາມສະດວກ
ທຸກປະການແກ່ຄະນະກຳມາທີ່ການ ການແພດປະສົມ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະໝ້າທີ່ ຂອງເຊົາ
ເຈົ້າ.
- (5) ຕົວຢ່າງທີ່ຖືກຍົກມາຂ້າງເທິງນັ້ນພາຍໃຕຕົວເລກ I ແມ່ນເປັນພູງກໍລະນີສະເພາະ. ກໍລະນີ
ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກຕິລາຄາບົນຈິດໃຈຂອງຂໍ້ຄວາມຂອງມາດ
ຕາ 110 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຫຼັກການທີ່ມີຢູ່ໃນສັນຍາສະບັບນີ້.

ເອກະສານຕິດແນບ II

ລະບຽບການກ່ຽວກັບຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມ

(ເບື້ງມາດຕາ 112)

ມາດຕາ 1

ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມ ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 112 ຂອງສົນທີສັນຍາສະບັບ
ນີ້ ຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍ 3 ຄົນ, ຫຼື 2 ຄົນມາຈາກປະເທດເປັນກາງ, ຜູ້ທີ່ສາມແມ່ນປະເທດທີ່
ກັກຂ້າງເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງໜຶ່ງໃນສະມາຊີກສອງຄົນ ທີ່ມາຈາກປະເທດທີ່ເປັນກາງຈະຕ້ອງເປັນປະຫານ.

ມາດຕາ 2

ສະມາຊີກສອງຄົນທີ່ມາຈາກປະເທດເປັນກາງ ຈະຕ້ອງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍຄະນະກຳມະການກາແດງ
ສາກົນເຄື່ອນໄຫວຕາມການຕິກລົງກັບປະເທດ ທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຕາມຄຳສະເໜີຂອງປະເທດທີ່
ກັກຂ້າງ. ພວກເຂົາເຈົ້າ ອາດສາມາດມີທີ່ພັກອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ຫຼື ໃນປະເທດທີ່
ເປັນກາງອື່ນ ຫຼື ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ມາດຕາ 3

ສະມາຊີກທີ່ມາຈາກປະເທດເປັນກາງ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນ
ການປະທະກັນ ຫຼື່ງຝ່າຍເຫຼົ່ານັ້ນຈະແຈ້ງການເຫັນດີ ຂອງຕົນເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ແກ່ຄະນະ
ກຳມະການກາແດງສາກົນ ແລະ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ. ນັບແຕ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງດ້າງກ່າວ
ຈຶ່ງຖືວ່າ ສະມາຊີກເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການ.

ມາດຕາ 4

ສະມາຊີກສຳຮອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃນຈຳນວນທີ່ພຽງພໍເພື່ອປູ່ງແຫມສະມາຊີກ
ສົມບູນໃນເວລາຈຳເປັນ. ການແຕ່ງຕັ້ງດ້າງກ່າວຈະມີຂຶ້ນພ້ອມກັນກັບການແຕ່ງຕັ້ງສະມາຊີກສົມບູນ
ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍໃນເວລາອັນໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້.

ມາດຕາ 5

ຖ້າວ່າຍ້ອນເຫດຜົນໄດ້ນີ້, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນບໍ່ສາມາດແຕ່ງຕັ້ງສະມາຊີກ
ຈາກປະເທດເປັນກາງໄດ້ ຈະຕ້ອງແມ່ນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ.

ມາດຕາ 6

ເທົ່າທີ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້, ນີ້ໃນສະມາຊີກເປັນກາງສອງຄົນນັ້ນຕ້ອງແມ່ນແພດຜ່າຕັດ
ແລະ ຜູ້ທີ່ສອງຕ້ອງແມ່ນທ່ານໝໍ.

ມາດຕາ 7

ສະມາຊຸກທີ່ມາຈາກປະເທດເປັນກາງຈະມີຄວາມເປັນເອກະລາດຢ່າງເຕັມສ່ວນຕໍ່ໜ້າຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຕົນມີຄວາມສະດວກໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 8

ໂດຍການຕົກລົງກັບປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ໃນເວລາເຮັດການແຕ່ງຕັ້ງຕາມມາດຕາ 2 ແລະ 4 ຂອງລະບຽບການສະບັບນີ້ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຈະວາງເຖິງມີຂ່າຍການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ.

ມາດຕາ 9

ນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ, ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມຈະເລີ່ມປະຕິບັດວຽກງານໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ໃນທຸກກຳລະນີແມ່ນພາຍໃນ 3 ເດືອນ ນັບແຕ່ມີຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 10

ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມຈະກວດກາສຸຂະພາບຂອງສະເລີຍທຸກຄົນຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 113 ຂອງສິນທີສັນຍາ. ຄະນະກຳມາທີການດັ່ງກ່າວຈະສະເໜີວ່າສະເລີຍເສີກຜູ້ໃດໃຫ້ສິ່ງກັບປະເທດ, ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງກັບ ຫຼື ໃຫ້ໂຈະໄວເພື່ອການພິຈາລະນາໃນຕໍ່ໄປ. ຄຳຕົກລົງຈະຕ້ອງຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍສູງສ່ວນໜ້າຍ.

ມາດຕາ 11

ໃນໄລຍະເດືອນໜຶ່ງພາຍຫຼັງການກວດສຸຂະພາບ, ຄຳຕົກລົງທີ່ຄະນະກຳມາທີການໄດ້ຮັບຮອງເອົາສຳລັບແຕ່ລະກຳລະນີ ຈະສິ່ງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ໃຫ້ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ. ຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມຍັງຈະຕ້ອງແຈ້ງຄຳຕົກລົງນັ້ນໃຫ້ສະເລີຍທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການກວດສຸຂະພາບຊາບ ແລະ ສຳລັບພວກທີ່ຕົນສະເໜີໃຫ້ຖືກສິ່ງກັບຄົນປະເທດນັ້ນ, ແລະ ຈະຕ້ອງອອກໃບຢັ້ງຢືນຕາມຕົວແບບທີ່ຕົດແນບກັບສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 12

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳຕົກລົງຂອງຄະນະກຳມາທີການການແພດປະສົມພາຍໃນສາມເດືອນ ພາຍຫຼັງທີ່ຕົນໄດ້ຮັບການແຈ້ງກ່ຽວກັບຄຳຕົກລົງນັ້ນ.

ມາດຕາ 13

ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີແຜດເປັນກາງໃນປະເທດທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ມີຄະນະກຳມາທິການການແພດປະສົມເຄື່ອນໄຫວ, ແລະ ຖ້າຫາກວ່າຍົນເຫດຜົນບາງປະການໄດ້ໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຕ່າງຕັ້ງແຜດເປັນກາງທີ່ຕັ້ງທຸນຖານໃນປະເທດອື່ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ໂດຍການຕົກລົງກັບປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຈະສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມາທິການການແພດຂຶ້ນ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ຂອງຄະນະກຳມາທິການການແພດປະສົມ, ໂດຍຄຳນິ່ງເຖິງຂໍ້ກຳນົດຂອງມາດຕາ 1, 2, 3, 4 ແລະ 5 ແລະ 8 ຂອງລະບຽບການສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 14

ຄະນະກຳມາທິການການແພດປະສົມຈະຕັ້ງປະຕິບັດງານຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະ ຈະໄປຢູ່ມາຮຸມສູນເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ຂຶ້ງໄລຍະລະຫວ່າງການຢູ່ມາຮຸມສອງຄັ້ງບໍ່ໃຫ້ເກີນຫີກເດືອນ.

ເອກະສານຕິດແນບ III

ລະບຽບການກ່ຽວກັບການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ແກ່ສະເລີຍເສີກ (ເບີ່ງມາດຕາ 73)

ມາດຕາ 1

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕັ້ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ແຈກຢາຍເຄື່ອງທີ່ຝາກມາຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ ຂຶ້ງພວກເຂົາເຈົ້າຮັບຜິດຊອບໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບສູນທີ່ບໍລິຫານໄດ້ເຂົາເຈົ້າ, ນັບທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂຮງໝໍ, ໃນຄຸກ ຫຼື ໃນຄ້າຍຄຸມຂ້າງອື່ນໆ.

ມາດຕາ 2

ການແຈກຢາຍເຄື່ອງຝາກມາຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ ແມ່ນຈະຖືກປະຕິບັດຕາມການແນະນຳຂອງຜູ້ທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ເປັນໄປຕາມແຜນການຂຶ້ງຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກໄດ້ວາງໄວ້. ເຖິງຢ່າງໃດກຳຕາມ, ການແຈກຢາຍຢາຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນ, ທາງທີ່ດີແທ້ຈະຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ການເປັນເອກະພາບກັບທີ່ວໜ້າແພດອາວຸໂສຂອງໂຮງໝໍ, ຂຶ້ງຜູ້ກ່ຽວໃນໂຮງໝໍ ແລະ ຫ້ອງພະຍາບານຂອງໂບດ, ສາມາດສະຫລະສິດແນະນຳດັ່ງກ່າວ ອີງຕາມຄວາມຕັ້ງຈຳເປັນຂອງຄົນເຈັບ. ໃນຂອບເຂດທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ດັ່ງກ່າວນີ້, ການແຈກຢາຍຈະຕັ້ງດຳເນີນໄປຢ່າງເປັນທຳສະເໜີ.

ມາດຕາ 3

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດກວດກາຄຸນນະພາບກຳຄືປະລົມານຂອງເຄື່ອງຂອງທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະ ເພື່ອເຮັດບິດລາຍງານລະອຽດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ ໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ຫຼື ຜູ້ຊ່ວຍ

ຂອງເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປເບິ່ງບ່ອນທີ່ເຄື່ອງສິ່ງມາຊ່ວຍເຫຼືອມາຮອດທີ່ບໍ່ຢູ່ໄກ
ຈາກສູນ.

ມາດຕາ 4

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອກວດກາ
ເບິ່ງ ວ່າການແຈກຍາຍເຄື່ອງທີ່ຝາກມາຊ່ວຍເຫຼືອລວມໜຸ່ມັນດຳເນີນໄປຕາມການແນະນຳຂອງ
ພວກເຂົາເຈົ້າຫຼືບໍ່ ໃນທຸກເຂດແບ່ງປັນ ແລະ ບ່ອນຕໍ່ຂອງສູນ.

ມາດຕາ 5

ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຂຽນ ຫຼື ໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື້ອ
ໃຈຂອງໜ່ວຍອອກແຮງງານ ຫຼື ໃຫ້ທີ່ໜ້າແພດຫ້ອງພະຍາບານຂອງໂປດ ຫຼື ຂອງໂຮງໝໍຂຽນ
ໄປຟອມ ແລະ ຄຳຖາມທີ່ພົວພັນເຖິງການຊ່ວຍເຫຼືອລວມ (ການແຈກຍາຍ, ຄວາມຕ້ອງການ,
ປະລິມານ ແລະ ອື່ນໆ) ເພື່ອສິ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໄປຟອມ ແລະ ຄຳຖາມດັ່ງກ່າວທີ່ຂຽນ
ຄົບຖວນແລ້ວ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ໄວ.

ມາດຕາ 6

ເພື່ອຮັບປະກັນການແຈກຍາຍເຄື່ອງຝາກມາຊ່ວຍເຫຼືອລວມໜຸ່ງໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກໃຫ້ເປັນ
ປົກຕິ ແລະ ເພື່ອແນໃສ່ໃຫ້ສາມາດຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງສະເລີຍເສີກຈຸໃໝ່ທີ່
ອາດລັ່ງໄຫຼມາ, ຜູ້ຕາງໜ້ານັກໂທດຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສະສົມ ແລະຮັກສາເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມ
ໄວ້ສຳຮອງຢ່າງພູງພໍ. ເພື່ອເຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງມີສາງທີ່ເໝາະສົມ; ສາງແຕ່
ລະບ່ອນຈະຕ້ອງມີກຸນແຈ 2 ອັນ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະຮັກສາລູກໜຶ່ງໄວ້ ແລະ ຜູ້ບັນຊາ
ການສູນຈະຮັກສາລູກທີ່ສອງໄວ້.

ມາດຕາ 7

ໃນກໍາລະນີມີການສົ່ງເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້ລວມໜຸ່ງ, ສະເລີຍເສີກແຕ່ລະຄົນຢ່າງນີ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບ
ເຄື່ອງຄົບຊຸດໆໜຶ່ງ. ຖ້າສະເລີຍເສີກໄດ້ນຶ່ງໜາກໄດ້ຫຼາຍຊຸດ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຖອນເອົາເຄື່ອງທີ່ເຫຼືອ ຫຼື ເຄື່ອງບາງຢ່າງທີ່ມີຈຳນວນເກີນກ່ວາໜຶ່ງອັນນຳຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຫຼາຍ
ກ່ວາໜຸ່ງ, ເພື່ອເອົາໄປຍາຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບໍ່ພູງພໍ ແລະ ຖ້າໜາກເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງ
ປະຕິບັດແບບນີ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຕາງໜ້າສະເລີຍເສີກຈະບໍ່ສາມາດຖອດເອົາເຄື່ອງຊັອນໃນ,
ຖົງຕົນ, ເກີບຊຸດທີ່ສອງ, ຖ້າວ່າມີແຕ່ວິທີການພູງຢ່າງດູວເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອຈະຊອກເຄື່ອງມາປະກອບ
ໃຫ້ສະເລີຍເສີກຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ຫັນມີ.

ມາດຕາ 8

ລັດພາຄືສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະ ໂດຍສະເພາະປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງອະນຸຍາດເຫຼົາ
ທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໃຫ້ຊື່ເຄື່ອງຂອງໃນບິນດິນແດນຂອງຕົນ ເພື່ອນທີ່ໄປແຈກຍາຍການຊ່ວຍເຫຼືອ
ລວມໝູ່ໃຫ້ສະເລີຍເສີກ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະມີລະບຽບການກ່ຽວກັບການສະໜອງສິນຄ້າໃຫ້ປະຊາຊົນ,
ລັດພາຄີຢ່າງຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສະດວກທຳນອງດູງວັນນີ້ໃນການຈັດສິ່ງທຶນ ແລະ ມາດຕະການ
ອື່ນທາງດ້ານການເງິນທີ່ມີລັກສະນະເຕັກນິກ ຫຼື ການບໍລິຫານເພື່ອການຊື່ເຄື່ອງດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 9

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ກ່າວມາກ່ອນໜີ້ຈະບໍ່ເປັນອຸປະສົກຕໍ່ສິດຂອງສະເລີຍເສີກທີ່ຈະໄດ້ຮັບເຄື່ອງ
ຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ກ່ອນຈະມາຮອດສູມ ຫຼື ໃນເວລາຖືກຍິກຍ້າຍ ກໍຄືຕການປະຕິບັດໜັນທີ່ຂອງຜູ້
ຕາງໜັນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງກອນໄດ້ໜຶ່ງທີ່
ເຂົ້າມາຊ່ວຍເຫຼືອສະເລີຍເສີກໃນການຮັບປະກັນການແຈກຍາຍເຄື່ອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບດ້ວຍ
ທຸກພາຫະນະທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສິມ.

ສິນທີສັນຍາເຊື້ແນວ

ວ່າດ້ວຍການປຶກປ້ອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ

ໃນຍາມສົງຄາມ

ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949

ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີອຳນາດເຕັມຂອງລັດຖະບານທີ່ມາຮ່ວມໃນກອງປະຊຸມການຫຼຸດທີ່ເຊື້ແນວ
ແຕ່ວັນທີ 21 ເມສາ ຫາ ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ເພື່ອສ້າງສິນທີສັນຍາວ່າດ້ວຍການປຶກ
ປ້ອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນໃນຍາມສົງຄາມ, ໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ພາກທີ I ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ວໄປ

ມາດຕາ 1

ບັນດາລັດພາຄົນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຄໍາໜັ້ນສັນຍາທີ່ຈະເຄີາລົບ ແລະ ຮັບ
ປະກັນການເຄີາລົບສິນທີສັນຍາ ສະບັບນີ້ໃນຫຼຸກສະພາບການ.

ການເຄີາ
ລົບສິນທີ
ສັນຍາ

ມາດຕາ 2

ຄູ່ກັບບັນດາຂໍ້ບັນຍັດທີ່ຈະຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຍາມສັນຕິ, ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະ
ນຳໃຊ້ກັບຫຼຸກກໍາລະນີສົງຄາມທີ່ປະກາດ ຫຼື ກໍາລະນີເກີດມີການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດລະຫວ່າງ
ສອງ ຫຼື ຫ້າຍລັດພາຄົນດ້ວຍກັນ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍາລະນີຝ່າຍ ໄດ່ຝ່າຍໜີ່ງບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າມີສະພາວະສົງຄາມ
ສິນທີສັນຍາ ຍ້າຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບຫຼຸກກໍາລະນີທີ່ມີການຢືດຄອງດິນແດນສ່ວນໃດສ່ວນໜີ່ງ
ຫຼື ດິນແດນທ້າງໝົດຂອງລັດພາຄົນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍາລະນີການຢືດຄອງນັ້ນບໍ່
ທຸກຕ້ານຄືນ.

ການປະຕິບັດ
ສິນທີສັນຍາ

ເຖິງວ່າໜີ່ງໃນບັນດາປະເທດທີ່ປະທະກັນບໍ່ແມ່ນພາຄົນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາ
ປະເທດທີ່ເປັນພາຄົນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຍ້າຈະຕ້ອງຖືກຜູ້ກັມດ ໂດຍສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃນ
ການພົວພັນຂໍ້ງກັນ ແລະ ກັນ. ນອກນັ້ນ, ບັນດາລັດດັ່ງກ່າວຍ້າຈະຖືກຜູ້ກັມດ ໂດຍສິນທີສັນຍາໃນ
ການພົວພັນກັບປະເທດທີ່ບໍ່ແມ່ນພາຄົນດັ່ງກ່າວ, ຖ້າຫາກວ່າປະເທດນັ້ນຍອມຮັບ ແລະ ນຳໃຊ້ບັນ
ດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາ.

ମାର୍ଗିକା 3

ໃນກໍລະນີມີການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດທີ່ບໍ່ແມ່ນການປະທະລະຫວ່າງປະເທດ ແລະ
ເກີດຂຶ້ນໃນດິນແດນຂອງລັດພາຄີໄດ້ໜຶ່ງ, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຢ່າງນ້ອຍຈະຕ້ອງປະຕິບັດຂຶ້ນ
ຢັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- บุกคืนที่บ้านได้เข้าร่วมโดยภูงในสิ่งตาม, ล้มห้างสะมาซิกข่องกำลังປะກອບອາວຸດ
ທີ່ປະອາວຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກນຳມ້ອງກຈາກວິສູ້ຮີບຍ້ອນເຈັບປ່ວຍ, ຖືກບາດເຈັບ, ຖືກກັກ
ຂັງ, ຫຼື ຍ້ອນສາເຫດອື່ນໆ, ໃນທຸກສະພາບຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມີມະນຸດສະ
ທຳ, ໂດຍປາສະຈາກການແບ່ງແຍກໃນຫາງລົບ ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານເຊື້ອຊາດ, ສີຜົວ,
ສາສະໜາ ຫຼື ການເຊື້ອທີ່, ເພດ, ຕົ້ນກຳເນີດ ຫຼື ຄວາມຮັ້ງມີ, ຫຼື ມາດຖານອື່ນໆ ທີ່
ຄ້າຍຄົກັນກັບສົ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າມານັ້ນ.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ການກະທຳຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຖືກຫ້າມ ແລະ ຈະຕັອງຖືກຫ້າມໃນທຸກກາລະເທສະ ໃນການປະຕິບັດຕໍ່ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງ:

- ก. ការកម្មທាំងនុននៃព័ត៌មិន និង បុរាណ, ឯកសារយោបាយយ៉ាងយុំដែលបាន
ធានចាប់រាជ្យក្នុងរាជរដ្ឋបាល, ការពេញនូវការណ៍ទីតាំង និងការកម្មការ
ក្នុងក្រសួងរាជរដ្ឋបាល និងក្រសួងការពាណិជ្ជកម្ម និងការកម្មការ
ក្នុងក្រសួងការពាណិជ្ជកម្ម និងការកម្មការក្នុងក្រសួងការពាណិជ្ជកម្ម និងការកម្មការ

- ## ๒. ການຈັບເປັນຕົວປະກັນ;

๓. ການທຳລາຍງານສັກສືຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະເໜະຢ່າງຍິ່ງການກະທຳແບບ
ຢູ່ບໍລິຫານ ແລະ ຕຳຫັ້າ,

ມາດຕະ 4

บุกคืนที่ได้รับภานปีกป้อງจากสินทีสัมยยาสะบั้นมีแม่นบุกคืนซึ่งที่ไม่เวลาใดหนึ่งและในลักษณะใดหนึ่งเข้มว่าตົນได้ตີກູ່ໃນກຳມືຂອງຝ່າຍໄດ້หนึ่งທີ່ເຊື້ອຮ່ວມໃນການປະທະກັນ

ພິນລະເມືອງຂອງລັດທີ່ໄດ້ເປັນພາຕີຂອງສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້. ພິນລະເມືອງຂອງປະເທດເປັນກາງ ທີ່ຕົກຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ເຮັດສົງຄາມ ແລະ ພິນລະເມືອງຂອງປະເທດເພື່ອນຮ່ວມຮົບໃນສົງຄາມ ຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງ ໃນຂະນະທີ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເປັນພິນລະເມືອງນີ້ ມີຜູ້ຕາງໜ້າການຫຼຸດວັນເປັນປົກກະຕິປະຈຳປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກກັກຕົວ.

ຢ່າງໄດ້ກຳຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງພາກທີ II ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຂອບເຂດກ້າງກ່ວາ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 13.

บุกคืนที่ได้รับภานปีกป้อมจากสินทีสันยาเขี้แมว่าด้วยภานบันເທິໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 , ຫຼື ຈາກສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວ່າດ້ວຍภານບັນເທິໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກກຳປັ້ນໜີ່ມຂອງກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ທະເລ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ຫຼື ຈາກສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວ່າດ້ວຍภານປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃນຄວາມໝາຍຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ମାରଟ୍ୟ 5

ในเดิมแผนของฝ่ายได้มีที่เข้าร่วมในการประชุมกัน, ในกลุ่มนี้ที่ฝ่ายดังกล่าวก็มาจาก
มีความแย่ใจว่าผู้ที่ถูกยกป้องโดยสิ่งที่สันยาสหบัณฑีเป็นที่สิงไสຢ່າງແມ່ນອນວ่าผู้ງ່າວໄດ້ມີ
ຫຼື ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນໄພຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງລັດ, ບຸກຄົນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງ
ບໍ່ສາມາດຮຽກຮ້ອງເອົາສິດ ແລະ ສິດທີ່ພິເສດທີ່ສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ມີໃຫ້ເພົາວ່າຈະນຳຄວາມ
ເສຍຫາຍມາສໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລັດນັ້ນ. ຖ້າວ່າສິດທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນຫາກຖືກປະຕິບັດເພື່ອບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ.

ການ
ໜີກລົງ

ຖ້າວ່າໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືດອງ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໄດ້ໜຶ່ງ ທາກຖືກຈັບໃນຖານະເປັນນັກສືບ ຫຼື ເປັນຜູ້ທີ່ກໍວົນາດສະກຳ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ຖືກສົງໄສແແນ່ນອນວ່າໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຈະນຳຄວາມເສຍຫາຍມາສູ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງປະເທດທີ່ຢືດອງ, ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຖືວ່າໄດ້ສູນເສຍສິດໃນການຕິດຕໍ່ສື່ສານຕາມທີ່ຖືກຢື່ງໄວ້ໃນສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ໃນແຕ່ລະກຳລະນີ, ບຸກຄົນທີ່ກ່າວມາໃນວັກຂ້າງເທິງນີ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ທີ່ມີມະນຸດສະຫຼຸບ ແລະ ໃນກຳລະນີມີການພິຈາລະນາຄະດີຢູ່ສານ, ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິດໃນການໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງເປັນທຳ ແລະ ຖືກຕ້ອງດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້. ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ອະພິສິດອັນເຕັມສ່ວນຂອງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປຶກປ້ອງຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ນັ້ນຄືນໂດຍໄວ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລັດ ຫຼື ຂອງປະເທດທີ່ຢືນຄອງ, ສຸດແລ້ວແຕ່ກຳລະນີ.

ມາດຕາ 6

ໄລຍະຕົນ
ແລະສັນຍາ
ການຍິ່ນຍຶດ

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຖືກນຳໃຊ້ ນັບແຕ່ເລີ່ມມີການປະຫະກັນ ຫຼື ມີການຢືດອອງຫົວໜີ່ງ

ໄວ້ໃນມາດຕາ 2.

ໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນ, ການນຳໃຊ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະ ຍຸດຕິລົງໃນເວລາການປະຕິບັດການທາງທະຫານຍຸດຕິລົງໂດຍຫົວໄປ.

ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍິ່ນຍຶດ, ການນຳໃຊ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງຍຸດຕິລົງໜ້າຈາກໜຶ່ງບີທີ່ ການປະຕິບັດການທາງທະຫານຍຸດຕິລົງໂດຍຫົວໄປ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໄລຍະຍິ່ນຍຶດ, ປະເທດທີ່ຍິ່ນຍຶດຕ້ອງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງບັນດາມາດຕາຕໍ່ໄປນີ້ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຄື: 1 ເຖິງ 12, 27, 29 ເຖິງ 34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61 ເຖິງ 77 ແລະ 143. ໃນຂອບເຂດທີ່ ປະເທດດັ່ງກ່າວເຮັດໜ້າທີ່ປົກຄອງດິນແດນດັ່ງກ່າວ.

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປິດປ່ອຍຕົວ, ສົ່ງກັບຄືນປະເທດ ຫຼື ໄທຕັ້ງຖື່ນ ຖານໜ້າຈາກໄລຍະດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 7

ໂດຍເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ສັນຍາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງໃນມາດຕາ 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132, 133 ແລະ 149 ນັ້ນ, ບັນດາລັດພາຄົອາດສາມາດເຮັດສັນຍາແບບສະເພາະ ຮືນໆງວ່າວັກບັນຫາທີ່ພວກຕົນເຫັນວ່າເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ກ່າວການເຮັດຂໍ້ບັນຍັດຕ່າງໜາກ. ຫ້າມເຮັດສັນຍາສະເພາະທີ່ຈະທຳລາຍສະພາບຂອງຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງດັ່ງທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະກຳໜັກເຮັດສັນຍາທີ່ຈະຈຳກັດສິດທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຕາມທີ່ສິນທີສັນຍາກໍານົດໄວ້.

ຜູ້ຖືກປົກປ້ອງຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນເມື່ອໄດ້ທີ່ສິນທີສັນຍາຫາກຍັງນຳໃຊ້ສຳລັບພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢູ່, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີມີຂໍ້ບັນຍັດທາງກົງກັນຂ້າມອັນຈະແຈ້ງໃນສັນຍາດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ຫລື ຢູ່ໃນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໃນໄລຍະຕໍ່ມາ, ຫຼື ໃນກໍລະນີຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງຂອງການປະຫະກັນ ຫາກໄດ້ເອົາມາດຕະການທີ່ດີກວ່າ ຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສັມຍະສະ
ຍະກະ.

ມາດຕາ 8

ໃນສະພາບການໄດ້ກໍຕາມ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງ ຈະບໍ່ສາມາດສະລະສິດທີ່ຫັ້ງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໄດ້ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຖືກຮັບປະກັນໂດຍສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໂດຍສັນຍາສະເພາະທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາກ່ອນ, ຖ້າຫາກມີ.

ການຫັກ
ສະລະສິດ

ມາດຕາ 9

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຖືກນຳໃຊ້ດ້ວຍການຮ່ວມມື ແລະ ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊື່ມີໜັ້ນທີ່ປົກປ້ອງຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງທຸກຝ່າຍໃນການປະຫະກັນ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ນອກຈາກພະນັກງານການທຸດ ແລະ ກົງສູນຂອງຕົນແລ້ວ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງນັ້ນອາດສາມາດແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ແທນທີ່ເປັນຄົນສັນຊາດຂອງຕົນ ຫລື ຂອງປະເທດເປັນກາງອື່ນ.

ປະເທດທີ່
ປົກປ້ອງ

បំណុលជាផ្លូវការដែលមានចំណាំពីរបាយការណ៍ដែលបានដាក់ឡើងដោយសារព័ត៌មានទាំងនេះ។

ທຸກຝ່າຍໃນການປະຫວັນຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກຢ່າງຫລວງໜາຍເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ຜູ້ແທນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ.

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ, ຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ຜູ້ແທນຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະຕ້ອງບໍ່ເຮັດເກີນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ໄດ້ຢືນໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງຄວາມຈຳເປັນຫາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງທີ່ໜີກລົງບໍ່ໄດ້ຂອງປະເທດບໍ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າພວມປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່.

ମାର୍ତ୍ତିବା 10

ຂໍ້ມູນຢັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ບໍ່ສ້າງອຸປະສົກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວດ້ານມະນຸດສະທຳຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ຂອງອົງການມະນຸດສະທຳອື່ນທີ່ເປັນກາງເພື່ອປຶກປ້ອງແລະ ບັນເທິ່ງໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ, ໂດຍໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກຝ່າຍໃນການປະກະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕະ ປັນ

ເນື້ອບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກບ້ອງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ການໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນັ້ນຢຸດຕີລົງຍັນການເຄື່ອນໄຫວຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກບ້ອງ ຫຼື ຂອງອົງການທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຕາມຂຶ້ນຍັດຂອງວັນທີ 1 ຂ້າງເທິງ, ຈະແມ່ນດ້ວຍເຫດຜົນໄດ້ກຳຕາມ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງສະເໜີໃຫ້ປະເທດເປັນກາງ ຫຼືອົງການຈັດຕັ້ງໄດ້ໜຶ່ງດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນຮັບໜ້າທີ່ຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກບ້ອງຊື່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ໂດຍປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຕາມສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ, ປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໄດ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກເຊື້ອເຊີ່ມໂດຍປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ສະໝັກໃຈຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງເຫຼົ່ານີ້, ຈະຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ, ຂໍ້ມືບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ອ່າໄສຢູ່, ແລະ ຈະຕ້ອງໃຫ້ການຄ້າປະວັນຢ່າງພຽງພໍວ່າຕົນສາມາດຮັບເອົາພາລະໜ້າທີ່ອັນເໝາະສົມດ້າງກ່າວນັ້ນໄດ້ ແລະ ຈະປະຕິບັດໂດຍບໍ່ມີການລໍາອຸງໄດ້.

ຫ້າມທຳການຫຼົງລົງ ຈາກຂໍ້ບັນຍັດທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນດ້ວຍການຮັດສັນຍາສະເພາະລະຫວ່າງບັນດາປະເທດ, ຂຶ່ງໃນນັ້ນມີປະເທດໜຶ່ງທີ່ກາຈຳກັດສິດເສັລີພາບ ໃນການເຈລະຈາກບັປະເທດອື່ນ ຫຼື ພັນຂະມີດຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້ ອັນເນື່ອງມາຈາກເຫດການທາງດ້ານການທະຫານໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນໃນກໍລະນິດິນແດນສ່ວນໃຫຍ່ ຫຼື ທັງໝົດ ຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວໄດ້ທີ່ກິດຄອງ, ເຖິງວ່າການຈຳກັດນັ້ນຈະເປັນການຊື່ວຄາວກຳຕາມ.

ເນື້ອໃດສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ກ່າວເຖິງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ກ່າວເຖິງນັ້ນຍັງນຳໃຊ້ຕໍ່ອົງການທີ່ມາແກນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງນັ້ນຕາມຄວາມໝາຍຂອງມາດຕານີ້ອີກດ້ວຍ.

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້ຈະຕັ້ງທີ່ກະຫຍາຍຂອບເຂດເພື່ອກວມເອົາ ແລະ ຖືກບັບໃຫ້ແກດເໝາະກັບກໍລະນິຂອງພິມລະເມືອງຂອງປະເທດເປັນກາງທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນຊື່ທີ່ກິດຄອງ ຫຼື ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ເຮັດສົງຄາມ ຂຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ຕາງໜ້າທາງການຫຼຸດອັນປຶກກະຕິຂອງປະເທດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕາ 12

ລະຫວ່າງ
ຂໍ້ຕອນ
ການໄກ່
ຕ່າຍ

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າເປັນປະໂຫຍດແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປຶກປ້ອງ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນກໍລະນີ ມີຄຳເຫັນບໍ່ເປັນເອກະພາບກັນ ລະຫວ່າງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນກ່ຽວກັບການຕີຄວາມໝາຍ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງຈະໃຫ້ການໄກ່ເຕັ້ຍແນໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ເປັນເອກະພາບກັນນັ້ນ.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ໂດຍການເຊື້ອເຊີນຂອງຝ່າຍໄດ້ຝ່າຍໜຶ່ງ ຫຼື ໂດຍການລືລື່ມຂອງຕົນ, ແຕ່ລະປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງສາມາດສະເໜີຕໍ່ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເພື່ອຈັດການພົບປະກັນລະຫວ່າງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ທີ່ການເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ກຳຄິພະນັກງານການແພດ ແລະ ສາດສະໜາ. ການພົບປະນີ້ອາດຈະທີ່ກັຈດຂຶ້ນໃນດິນແດນເປັນກາງ ຂຶ່ງໄດ້ເລືອກເອົາຢ່າງເໝາະສົມ. ບັນດາ ປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈຳຕ້ອງໄດ້ຕອບສະໜອງຂໍ້ສະເໜີຕໍ່ຕົນເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້. ຕັ້ງ ຈຳເປັນ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງສາມາດສະເໜີຂໍ້ຄຳເຫັນດີຈາກບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນຈາກປະເທດເປັນກາງ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມໃນການພົບປະ.

ພາກທີ II

ການປຶກປ້ອງພິມລະເມືອງຈາກບາງຜົນສະຫຼອນຂອງສົງຄາມ

ມາດຕາ 13

ບັນດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພາກ II – ໃຫ້ການປຶກປ້ອງແກ່ພິມລະເມືອງທັງໝົດຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ, ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ໂດຍສະເພາະການ

ຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ສັນຊາດ, ສາດສະໜາ ຫຼື ຄຳເຫັນທາງການເມືອງ ແລະ ແມ່ໄສ່ເພື່ອບັນເທິງ
ຄວາມຖຸກທໍລະມານທີ່ເກີດຈາກສິງຄາມ.

ມາດຕາ 14

ໃນຍາມສັນຕິພາບລັດພາຄືສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ພາຍຫຼັງເກີດສິງຄາມຝ່າຍທີ່ເຂົ້າ
ຮ່ວມໃນການປະທະວັນສາມາດກຳນົດເຂົດ ແລະ ທີ່ຕັ້ງໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຂຶ້ນ ໃນດິນ
ແດນຂອງຕົນ ແລະ ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ, ຖ້າຈຳເປັນ, ເພື່ອບິ່ນປົວຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບ
ປວຍ, ຜູ້ສູງອາຍຸ, ເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່ວາ 15 ປີ, ແມ່ນານ ແລະ ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່ວ
ວາ 7 ປີ ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສະຫອນຈາກສິງຄາມ.

ໃນເວລາເກີດ ແລະ ໃນທ່າມກາງສິງຄາມ, ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດຈະຕົກລົງເຮັດສັນຍາວ່າດ້ວຍ
ການຮັບຮູ້ເຂົດ ແລະ ທີ່ຕັ້ງໂຮງໝໍຂອງກັນ ແລະ ກັນ ຂຶ້ງພວກຕົນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງ
ກ່າວນີ້, ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນ ອາດຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂຶ້ນຍັດຂອງຮ່າງສັນຍາທີ່ໄດ້ຕິດແນບກັບ
ສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ພ້ອມດ້ວຍການດັດແກ້ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າອາດຈະເຫັນວ່າຈຳເປັນ.

ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຖືກເຊື້ອເຊີນໃຫ້ເຂົ້າກ່ຽວ
ຂ້ອງເພື່ອເຊື້ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການຮັບຮູ້ເຂົດ ແລະ ທີ່ຕັ້ງໂຮງໝໍ
ເງົ້ານີ້.

ມາດຕາ 15

ທຸກໆຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນສາມາດສະເໜີໄດ້ຍົງ ຫຼື ໂດຍຜ່ານລັດເປັນກາງ
ຫຼື ບາງອົງການມະນຸດສະຫົງໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂໍາມສ້າງຕັ້ງເຂົດເປັນກາງໃນເຂດທີ່ມີການສູ້ລົບເພື່ອ
ເປັນບ່ອນລົບຜູ້ກາຈາກໄພອັນຕະລາຍຂອງສິງຄາມໃຫ້ແກ່ບັນດາບຸກຄົນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ໂດຍບໍ່ມີການຈຳ
ແນກແຕ່ປະການໃດ:

- ກ. ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍທີ່ເປັນທະຫານ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນທະຫານ;
- ຂ. ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ ແລະ ໃນເວລາທີ່ຢູ່ໃນເຂດເປັນກາງນັ້ນບໍ່
ໄດ້ຮັດວຽກທີ່ມີລັກສະນະການທະຫານ.

ເມື່ອທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫາກຕົກລົງກັນກ່ຽວກັບທີ່ຕັ້ງທາງດ້ານພູມສາດ, ການບໍລິຫານ,
ການສະໜອງອາຫານການກິນ ແລະ ການກວດກາເຂດເປັນກາງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນແລ້ວ, ບັນດາ
ຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັດຂຶ້ຕົກລົງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ເຊັ່ນໄດ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າ
ຮ່ວມໃນການປະທະວັນ. ຂຶ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ກຳນົດເວລາເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງ
ຄວາມເປັນກາງຂອງເຂດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 16

ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ກຳຄົນພິການ ແລະ ແມ່ນານຈະຕັ້ງເປັນເປົ້າໝາຍ
ແຫ່ງການປົກປ້ອງ ແລະ ເຄົາລົບເປັນພື້ນ.

ຂະແໜ່ງຫຼັກ
ໂຮງໝໍແລະ
ເຂດປະໄຕ

ການ
ຕັ້ງແຈ້ງ
ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ

ຜູ້ຖືກບາດ
ເຈັບ ແລະ
ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ
I. ການປິກ
ປ້ອງທີ່ໄປ

ເຫົ່ານີ້ສະຖານະການທາງທະບານອຳນວຍໃຫ້, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເອົາມາດຕະການ ເພື່ອຊອກລິນຫາຜູ້ເສຍຊີວິດ ຫຼື ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກກຳປັ້ນຫຼືໆ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆ ທີ່ກຳລັງຕິກຸ່ມໃນຄວາມອັນຕະລາຍຢ່າງໜັກ ແລະ ປຶກປ້ອງພວກເຂົາເຈົ້າຈາກການບັນສະດົມ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍ່ດີ.

ມາດຕາ 17

ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອເຮັດຂໍຕິກລົງລະດັບຫ້ອງຕົ້ນ ກ່ຽວກັບການຍື້ນຍັງຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ເສຍອົງຄະ, ຜູ້ເຖົາ, ເດັກນ້ອຍ ແລະແມ່ມານໄກ້ຈະຄອດຈາກເຂດທີ່ຖືກໂຈມຕີ ຫຼືຖືກປິດລ້ອມ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ນຳຂອງທຸກສາສະໜາ, ພະນັກງານ ແລະ ອຸປະກອນການແພດທີ່ສົ່ງໄປໃຫ້ເຂດດັ່ງກ່າວ ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້.

II. ການຍິກ
ຢ້າຍຈາກເຂດ
ອັນຕະລາຍ

ມາດຕາ 18

ໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ການປິ່ນປົວແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ເສຍອົງຄະ ແລະ ແມ່ມານໄກ້ຈະຄອດຈະຢູ່ໃນສະຖານະການໄດ້ກຳຕາມ ກຳປໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນເບົ້າໝາຍຂອງການໂຈມຕີ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະ ປຶກປ້ອງຈາກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນໃນຕະຫຼອດເວລາ.

III. ການຍິກ
ປັບປຸງໂຮງໝໍ

ລັດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງອອກໃບຢັ້ງຍິນໃຫ້ແກ່ໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນ ຊື່ງນີ້ແຈ້ງວ່າໂຮງໝໍນັ້ນເປັນໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນແທ້ ແລະ ຕີກອາຄານທີ່ໃຊ້ເປັນຕີກອາຄານຂອງໂຮງໝໍນັ້ນບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງຂຶ້ນໄດ້ ທີ່ຈະເປັນເຫດໃຫ້ໂຮງໝໍບໍ່ໄດ້ຮັບການປຶກປ້ອງຕາມມາດຕາ 19.

ຖ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດ, ໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນ ຈະຕ້ອງຖືກໝາຍດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກຊື່ໄດ້ຢູ່ແຈ້ງໃນ ມາດຕາ 38 ຂອງສົນທິສັນຍາເຊີແວ ວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກອງທັບທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949.

ເຫົ່ານີ້ສະຖານະການທາງການທະບານອະນຸຍາດ, ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ຈະເປັນ ເພື່ອໃຫ້ສັດຕູສາມາດແນມເຫັນເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກທີ່ນີ້ບອກວ່າເປັນໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນນັ້ນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຈາກທາງໜ້າດີນ, ອາກາດ ແລະ ຈາກທາງທະເລ ເພື່ອຫຼັກເວັ້ນໂຈມຕີທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ.

ເນື່ອງຈາກເຫັນໄດ້ໄຂອັນຕະລາຍຈາກການທີ່ວ່າໂຮງໝໍຢູ່ໃກ້ເປົ້າໝາຍທາງທະບານ, ໂຮງໝໍນຳຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຄວນຈະຕັ້ງຢູ່ໄກເປົ້າໝາຍທາງທະບານເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ມາດຕາ 19

ການປຶກປ້ອງທີ່ໂຮງໝໍພິນລະເຮືອນມີສິດໄດ້ຮັບຈະຖືກຢຸດຕິລົງກຳຕໍ່ເມື່ອໂຮງໝໍນຳດັ່ງກ່າວໄດ້ ຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອກໍ່ການກະທຳນອກຈາກໜ້າທີ່ດ້ານມະນຸດສະໜັກ ທີ່ເປັນຜົນເສຍຫາຍໃຫ້ຝ່າຍສັດຕູ.

IV. ການຸ່າມໃຫ້
ການນິຫ້ຂ້າງ
ແຕ່ໂຮງໝໍ

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ການປຶກປ້ອງນັ້ນ ອາດຈະຖືກຢຸດຕີໃນເນື້ອໄດ້ມີການເຕືອນອັນທິກັດຕ້ອງແລ້ວ,
ໂດຍໃຫ້ກໍານົດເວລາຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ເນື້ອການເຕືອນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບການທົວຊາ.

ຄວາມເປັນຈີງທີ່ວ່າທະຫານທີ່ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍໄດ້ເຈົ້າປິ່ນປົວຢູ່ໃນໂຮງໝັດຕັ້ງກ່າວ ຫຼື ການມີອາວຸດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ລູກກະສູນຢູ່ໃນໂຮງໝັດນັ້ນຊື່ຖືກຢືດເອົາມາຈາກທະຫານດັ່ງກ່າວ ແລະ ຍັງບໍ່ຫັນໄດ້ນຳໄປມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໜັກຜິດຊອບນັ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືວ່າເປັນການກະທຳທີ່ນຳຜົນເສຍຫາຍມາໃຫ້ຝ່າຍສັດຕິ.

ມາດຕະ 20

V. ຂະນົກ
ງານຂອງ
ໂຮງໝໍ

ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງ ແລະ ເຊັນທີ່ຍັງມີການເຄື່ອນໄຫວທາງທະຫານ, ພະນັກງານດັ່ງ
ກ່າວຈະຕ້ອງສະເໜີຕົວໄດ້ການແຈ້ງບັດປະຈຳຕົວທີ່ຕິດຮູບຂອງຜູ້ຕີ, ຈັກແຫ້ຂອງອົງການທີ່
ຮັບຜິດຊອບເພື່ອຍັງຍືນສະຖານະພາບຂອງຕົນ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ກ່ຽວພວມປະຕິບັດໜ້າທີ່, ຜູ້
ກ່ຽວຈະຕ້ອງຕິດປອກແຂນທີ່ເຮັດດ້ວຍວັດຖຸກັນນີ້, ທີ່ຈົກກາ ຢູ່ແຂນເສື້ອເບື້ອງຊ້າຍ. ປອກແຂນດັ່ງ
ກ່າວຈະຕ້ອງແມ່ນລັດເປັນຜູ້ອອກໃຫ້ ແລະ ມີເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກດັ່ງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 38
ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກຳລັງປະ
ກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949.

ພະນັກງານອື່ນໆທີ່ດຳເນີນ ແລະ ບໍລິຫານໄຮງໝໍພົນລະເຮືອນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະ ປົກປ້ອງ ແລະ ໃນຂະນະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ພວກເຂົາເຈົ້າມີສິດຕິດປອກແຂນເສື້ອຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ແລະ ຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕານີ້. ໃນບັດປະຈຳຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈະຕ້ອງລະບຸແຈ້ງໜ້າທີ່ວ່າງານທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ធនាគារនៃក្រសួងពេទ្យ និងក្រសួងសំគាល់ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីជួយបង្កើតការងារ និងការអនុវត្តន៍ នៅក្នុងក្រសួង និងក្រសួង។

ມາດຕາ 21

ຂະບວນລົດຂົນສົງ ຫຼື ລົດໄຟໂຮງໝໍ ຫຼື ກຳປັ້ນພິເສດທີ່ທຳການຂົນສົງພົມລະເມືອງຜູ້ຖິກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ທີ່ເສຍອົງຄະ ແລະ ແມ່ມານໄກຈະຄອດລູກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະ ປຶກປ້ອງໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບໂຮງໝໍ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 18 ແລະ ໂດຍການອະນຸຍາດຂອງລັດ, ຈະຕ້ອງມີການຕິດເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 38 ຂອງສົນທິສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິກໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖິກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮົບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949.

VI. ການ ຂົນສົ່ງທາງ ບິກແລະ ທາງບະໄລ

ມາດຕາ 22

ເຮືອບິນທີໃຊ້ສະເພາະຂົນສົງ ພິມລະເຮືອນຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ເສຍອົງ ຄະ ແລະ ແມ່ມານໄກ້ຈະຄອດລູກ ຫຼື ຂົນສົງພະນັກງານ ແລະ ອຸປະກອນການແພດຈະບໍ່ຖືກໂຈມ ຕີ, ແຕ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄົາລົບໃນຂະນະທີ່ກໍາລົງບິນຢູ່ໃນລະດັບຄວາມສູງ, ໃນເວລາ ແລະ ຕາມເສັ້ນຫາງບິນທີ່ໄດ້ຕົກລົງນຳກັນເປັນການສະເພາະ ລະຫວ່າງທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ເຮືອບິນດັ່ງກ່າວສາມາດຕິດເຄື່ອງໝາຍສັນຍາລັກຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 38 ຂອງ ສົນທີ່ສັນຍາເຊື້ແວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນກໍາລົງປະກອບ ອາວຸດທີ່ສະໜາມຮືບ, ສາບໍບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949.

ເວັ້ນເສຍແຕ່ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນແນວອື່ນ, ຫ້າມບິນຜ່ານດິນແດນຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ຫຼື ດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງໂດຍຝ່າຍດັ່ງກ່າວ.

ເຮືອບິນການແພດ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມທຸກຄຳສົ່ງໃຫ້ລົງຈອດ. ໃນກໍລະນີໜ້າກມີການລົງຈອດຕາມການສົ່ງ, ເຮືອບິນດັ່ງກ່າວພ້ອມທັງຜູ້ຄວບຄຸມໆ ອາດສາມາດເດີນຫາງຕໍ່ໄປຫຼັງ ຈາກທີ່ໄດ້ມີການກວດກາແລ້ວ, ຖ້າມີ.

ມາດຕາ 23

ແຕ່ລະລັດພາຄືຂອງສົນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ການຂົນສົງຢູ່ກາຍ ແລະ ອຸປະກອນການແພດ ກໍຄືສົ່ງຂອງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການທຳບິຫາງສາສະໜາ ຜ່ານດິນແດນຂອງຕົນຢ່າງອີດສະລະ, ເພື່ອສົ່ງໄປໃຫ້ສະເພາະແຕ່ບຸກຄົນພິມລະເຮືອນຂອງລັດພາຄືອື່ນເທົ່ານັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີລັດພາຄືດັ່ງກ່າວເປັນສັດຖຸຂອງຕົນກໍຕາມ. ແຕ່ລະລັດພາຄືຢູ່ຈະຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ການຂົນສົ່ງອາຫານການກິນທີ່ຈຳເປັນ, ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ ແລະ ຢາບຈຳລູງສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກວ່າ 15 ປີ, ແລະ ສຳລັບແມ່ມານ ແລະ ແມ່ລູກອ່ອນຫຼັງຄອດນັ້ນຜ່ານຢ່າງອີສະລະ.

ພັນທະຂອງລັດພາຄືໃນການອະນຸຍາດໃຫ້ການສົ່ງສົ່ງຂອງດັ່ງໄດ້ບິ່ງໄວ້ໃນວັກຂ້າງເຫິງນີ້ ຜ່ານຢ່າງອີສະລະນັ້ນຈະຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າລັດພາຄືນັ້ນແມ່ໄຈວ່າບໍ່ມີເຫດຜົນໄດ້ທີ່ຈະພາໃຫ້ເກີດຄວາມຢ້ານກິວວ່າ:

- (ກ). ສົ່ງຂອງທີ່ຖືກສົ່ງມານັ້ນອາດຈະຖືກສົ່ງໄປຫາງອື່ນ;
- (ຂ). ການກວດກາອາດຈະບໍ່ມີປະສິດທິພາບ, ຫຼື
- (ຄ). ສັດຖຸອາດສວຍໃຊ້ຄວາມໄດ້ປູປ ໄດ້ໜຶ່ງເພື່ອການທະຫານ ຫຼື ເສດຖະກິດຂອງຕົນໄດ້ ຜ່ານການສັບປູງສົ່ງຂອງດັ່ງກ່າວນັ້ນດ້ວຍສົນຄ້າທີ່ຕົນຄວນສະໜອງ ຫຼື ພະລິດ ຫຼື ໂດຍຜ່ານການຈຳໜ່າຍວັດສະດຸ, ການບໍລິການ ຫຼື ສົ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈະເປັນໃຫ້ແກ່ການຜະລິດສົນຄ້າປະເພດນັ້ນໆ.

ປະເທດທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜ່ານຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນວັກທີ່ນີ້ຂອງມາດຕານີ້ສາມາດໃຫ້ການອະນຸຍາດໄດ້ມີເງື່ອນໄຂວ່າການແຈກຍາຍສົ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດນັ້ນຈະຕ້ອງດຳເນີນພາຍໃຕ້ການກວດກາກັບທີ່ ຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ.

ສື່ງຂອງເຂົ້ານັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກສິ່ງໃຫ້ໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການອະນຸ
ຍາດສິ່ງຜ່ານຢ່າງອິດສະລະນັ້ນມີສິດທີ່ຈະກຳນົດເຖິ່ອນໄຂທາງເຕັກນິກໃນການອອກອະນຸຍາດ.

ມາດຕາ 24

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການອັນຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນ
ວ່າເດັກນີ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່າວສືບຫ້າປີ ທີ່ເປັນເດັກກຳພັ້ນ ຫຼື ຖືກຝັດພາກຈາກຄອບຄົວ ຍ້ອນສົງ
ຄາມນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະປ່ອຍໃຫ້ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຕົວພວກເຂົ້າເຈົ້າເອງ ແລະ ການເບິ່ງແຍ່ງຮັກສາ
ພວກເຂົ້າເຈົ້າ, ການປະຕິບັດທາງສາສະໜາ ແລະ ການສຶກສາຂອງພວກເຂົ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບການອໍາ
ນວຍຄວາມສະດວກໃນທຸກສະພາບການ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ການສຶກສາພວກເຂົ້າຈະຕ້ອງມອບ
ໝາຍໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ມີຮິດຄອງປະເພນີ ແລະ ວັດທະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັນ.

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຮັບເອົາ
ເດັກນີ້ອຍຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໄປຍັງປະເທດເປັນກາງໃນໄລຍະມີການສູ່ລົບກັນ ໂດຍການເຫັນດີເຫັນ
ພົມຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຖ້າມີ ແລະ ໂດຍຮັບປະກັນການປະຕິບັດຫຼັກການທີ່ລະບຸໄວ້
ໃນວັກທີ່ໜຶ່ງນັ້ນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ທຸກຝ່າຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຍັງຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອຈັດໃຫ້ເດັກນີ້ອຍ
ອາຍຸຕໍ່ກ່າວສືບສອງປີໄດ້ຕິດບັດປະຈຳຕົວ ຫຼື ມີເຄື່ອງຫມາຍອື່ນໆເພື່ອສາມາດຈຳແນກພວກເຂົ້າ
ເຈົ້າໃຫ້ໄດ້.

ມາດຕາ 25

ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຫຼື ໃນດິນແດນທີ່ຖືກ
ຢືນດັບໂດຍຝ່າຍດັ່ງກ່າວນັ້ນສາມາດສົ່ງ ແລະ ຮັບຂ່າວຄາວທີ່ມີລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນໄປຍັງແລະ
ຈາກສະມາຊີກຄອບຄົວຂອງຕົນເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ບ່ອນໄດ້ກຳຕາມ. ຈົດໝາຍສົ່ງຂ່າວຄາວດັ່ງກ່າວຈະ
ຖືກສິ່ງໄປໄດ້ໄວ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຊັກຊັ້າທີ່ບໍ່ສົມຄວນ.

ຖ້າວ່າເນື່ອງຈາກສະພາບການໄດ້ນຶ່ງ ການແລກປ່ຽນຂ່າວຄາວກັບຄອບຄົວໂດຍທາງໄປ
ສະນີ້ນທຳມະດາ ມີຄວາມຫຼູ້ຍາກ ຫຼືເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະ
ຕ້ອງຍື່ນຄຳຮອງຂໍໄປຍັງຜູ້ໄກ່ເກ່ຍທີ່ເປັນກາງ ເຊັ່ນ ອົງການສູນກາງດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 140
ແລະ ດ້ວຍການປຶກສາຫາລືກັບອົງການດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຮັບປະກັນການປະ
ຕິບັດພັນທະຂອງຕົນໃນເງື່ອນໄຂດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ໂດຍສະເພາະແມ່ນດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອ
ຂອງອົງການກາແດງແຫ່ງຊາດ (ກາຊີກວົງເດືອນແດງ, ກາສົງ ແລະ ດວງຕາເວັນແດງ).

ຖ້າວ່າທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເຫັນວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຈຳກັດການ
ສົ່ງຮັບຂ່າວຄາວຈາກຄອບຄົວນັ້ນ, ການຈຳກັດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ບັງຄັບໃຫ້ໃຊ້ແບບ
ຈົດໝາຍມາດຕະຖານທີ່ບັນຈຸຄຳສັບຊາວຫ້າຄຳໄດ້ລືອກເອົາຕາມໃຈຊອບ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງເດືອນ
ລະໜຶ່ງຄົ້ງ.

ນັ້ນຄມາດ
ຕະກັນທີ່ພົມ
ໝາຍຕິງສະ
ໜັດຕີການ
ຂອງດັກ

ມາດຕາ 26

ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕັ້ງອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກ ຄອບຄົວທີ່ພັດພາກວັນຍອນສົງຄາມ ໃນການສືບຫາວຫາວັນ ແລະ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃນການເລີ່ມຕົ້ນຕິດຕໍ່ພົວພັນວັນຄືນໃໝ່ມ່ເລະພື້ນຍັງວັນອີກ. ໂດຍສະເພາະແລວແຕ່ລະຝ່າຍຈະຊຸງກູ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີໜ້າທີ່ເຮັດວຽກນີ້ພາຍໃຕ້ເຖິງອ່ານໄຂທີ່ວ່າອົງການຈັດຕັ້ງເຫັນນີ້ເປັນທີ່ຮັບເອົາໄດ້ສຳລັບຕົນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການດ້ານຄວາມໜັນຄົງທີ່ຝ່າຍດັ່ງກ່າວໄດ້ວາງອອກ.

ພາກທີ III

ສະຖານະພາບຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ພວກກ່ຽວ

ຕອນທີ I

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ເປັນອັນລວມສຳລັບດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ແລະ ດິນແດນ ທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ

ມາດຕາ 27

ໃນທຸກສະພາວະການ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບຕໍ່ຮ່າງກາຍ, ກົງດສັກສີ, ສິດທິທາງຄອບຄົວ, ຄວາມເຊື້ອຖື ແລະ ການປະຕິບັດສາສະໜາ, ຂະນົບຫຳນົບທຳນົງມ ແລະຮົດຄອງປະເພນີຂອງເຂົ້າເຈົ້າ. ຍາມໄດ້ພວກເຂົ້າເຈົ້າກໍຈະຕັ້ງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ດ້ວຍຈົດໃຈມະນຸດສະຫຼຳ ແລະ ຈະຕັ້ງຖືກປຶກປ້ອງຈາກທຸກການກະທຳທີ່ຮຸນແຮງ ຫຼື ການນາບຊູ້, ການມື້ນປະມາດ ແລະ ການສອດຮູ້ສອດເຫັນຂອງທາງການ.

ແມ່ຍິງຈະຕັ້ງຖືກປຶກປ້ອງເປັນພື້ນເສດຈາກທຸກການແຕະຕັ້ງເຖິງກົງດສັກສີຂອງເຂົ້າ, ແລະ ໂດຍສະເພາະການຂຶ່ມຂຶນສຳເລົາ, ການບັງຄັບໃຫ້ເປັນໂສເຢນີ ແລະ ທຸກຮູບການຂອງການກະທຳອະນາຈານ.

ໂດຍບໍ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ພົວພັນເຖິງສຸກຂະພາບ, ອາຍຸ ແລະ ເພດ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຫັ້ງໝົດຈະຕັ້ງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ໃນລັກສະນະອັນດູວວັນ ຈາກຜ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຂຶ້ງມີອໍານາດຄຸ້ມຄອງພວກເຂົ້າເຈົ້າ, ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໄດ້ຫັ້ງສື້ນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ສາສະໜາ ແລະ ຄຳເຫັນທາງການເມືອງ.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ຜ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ອາດເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນໄດ້ອົງຕາມຜົນຮ້າຍຂອງສົງຄາມເພື່ອຮັບປະກັນການກວດກາ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ.

ການປະຕິບັດ
ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່
ຖືກປຶກປ້ອງ
I
ຫຼັກການລວມ

ມາດຕາ 28

ຫ້າມສວຍໃຊ້ການມີໜັງຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງເພື່ອໃຫ້ການຄຸ້ມກັນແກ່ບາງທີ່ຕັ້ງບາງເຂດຈາກປະຕິບັດການທາງທະໜານ.

ପ୍ରକାଶନ
ବିଭାଗ

ມາດຕາ 29

ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນທີ່ມີອຳນາດຄຸ້ມຄອງບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ມີຕໍ່ບຸກຄົນເຫັນໄຟ້ນັ້ນ, ເຖິງວ່າຈະເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນບຸກຄົນທີ່ອາດມີຂຶ້ນກຳຕາມ.

III ຄວາມຮັບ ຜິດຊອບ

ມາດຕາ 30

บุกคืนที่ทึ่งบึกบื้องจะต้องมีความสะดວกทุกอย่าง เพื่อรักษาภารกิจของชาติ
เดลที่ให้ภารกิจบึกบื้อง, ขณะนี้กำมะภานภาระเด้งสาภิวิ, อิงภาระเด้งแห่งชาติ(ภารกิจวิวิ
เดือนเด้ง, ภารสิง และ ตาเว้นเด้ง) ของประเทศไทยเป็นภารกิจสำคัญที่สุด, ภารกิจทุกๆอิงภาร
ที่ชาติสามารถให้ภารกิจช่วยเหลือแก่ภารกิจเจ้า.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ອີງການເຫຼົ້ານີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກທຸກໆໆຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນຂອບເຂດທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ຕາມຄວາມຈຳເປັນທາງດ້ານການທະຫານ ຫຼື ຄວາມຂັ້ນຄົງ.

ມາດຕາ 31

ຫ້າມບັງຄັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງທັງທາງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເພື່ອເອົາຂໍ້ມູນຈາກພວກເຂົາເຈົ້າ ຫຼືຈາກບຸກຄົນທີ່ສາມ.

ມາດຕາ 32

រាយនៃក្រសួង
បច្ចេកទេវ និង
រាយបិនប់នៃ
នគរបាលនាម
ខ្លួនដូចជា

ການຫຼັກມ
ໃຊ້ການປ່ຽນຄົນ

ການຫັກມົງ
ໂທດ ແລະ
ທຳລະມານຍາງ
ກາຍແລະອິນ້ນໍາ

ມາດຕາ 33

ຄວາມຮັບຜົດ
ຂອບສ່ວນຍຸກ
ຄືນ,
ການລົງເຫດ
ລວມໝູ້
ການຫຼັນສະດົມ
ແລະການແກ້
ແຜ້ນ

ຫ້າມລົງໂທດບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຢ້ອນການກະທຳຜິດທີ່ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນເອງ. ຫ້າມລົງ
ໂທດລວມໝູ້ ແລະ ຫ້າມໃຊ້ທຸກມາດຕະການນາບຊຸ່ ຫຼື ກໍ່ການຮ້າຍ.

ຫ້າມບຸນສະດົມ.

ຫ້າມແກ້ແຄັນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ແລະ ຂັບສິມບັດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕາ 34

ຫ້າມຈັບເປັນຕົວປະກັນ

ຕົວຍະ
ວັນ

ຕອນທີ II

ຄົມຕ່າງດ້າວໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ

ມາດຕາ 35

ຜູ້ທີ່ຖືກປຶກປ້ອງທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມປະສົງຢາກອອກຈາກດິນແດນທີ່ມີສົງຄາມໃນເວລາ
ສົງຄາມລະເບີດຂຶ້ນ ຫຼື ທ່າມກາງສົງຄາມນັ້ນ ມີສິດທີ່ຈະໜີອອກໄປໄດ້, ເວັນເສຍແຕ່ວ່າການ
ໜີອອກໄປຂອງຜູ້ກ່ຽວນັ້ນຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຊາດຂອງລັດນັ້ນ. ຄຳຮ້ອງຂອງບຸກຄົນຄືດ້າງກ່າວ
ນັ້ນເພື່ອຂໍອະນຸຍາດອອກຈາກດິນແດນ ຈະຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາ ຕາມລະບຽບການທີ່ຖືກສ້າງ
ຂຶ້ນຕາມວິທີການປຶກກະຕິ ແລະ ຈະຕ້ອງມີການຕົກລົງຢ່າງໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ບັນດາບຸກຄົນຜູ້ທີ່
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອອກຈາກປະເທດ ສາມາດກະກົມເງິນຄຳທີ່ຈໍາເປັນໃຫ້ແກ່ການເດີນຫາງ ແລະ
ອີ່າສົງຂອງ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວໄປນຳດ້ວຍຈຳນວນອັນເໝາະສົມ.

ຖ້າຜູ້ໄດ້ຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອອກຈາກດິນແດນ, ຜູ້ກ່ຽວມີສິດສະເໜີໃຫ້ມີການພິຈາ
ລະນາການປະຕິເສດດ້າງກ່າວຄືນໃໝ່ ໂດຍສາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຄະນະປຶກຄອງຊື່ປະເທດທີ່ກ້າວຂ້າງ
ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງດ້າງກ່າວ.

ເມື່ອໄດ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງຮ້ອງຂໍ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຊາບເຫດ
ຜົນຂອງການປະຕິເສດຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດອອກຈາກດິນແດນ ແລະ ລາຍຊື່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດອອກຈາກປະເທດນັ້ນໄດຍ່ໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ເວັນເສຍແຕ່ວ່າຈະມີເຫດຜົນຫາງຕ້ານ
ຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ຜູ້ກ່ຽວຄັດຄ້ານ.

ມາດຕາ 36

ການເດີນຫາງອອກ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມມາດຕາຂ້າງເທິງນີ້ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເຖິງອນ
ໄຂດ້ານຄວາມປອດໄພ, ຫຼັກອະນາໄມ, ຄວາມສະຫອດ ແລະ ອາຫານການກິນ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ
ທຸກຢ່າງນັ້ນບັນຕິງແຕ່ຈຸດແຈ້ງອອກຈາກດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ຍີດຄອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະ
ເທດຜູ້ຖືກສ້າງກັບຄົນ. ເມື່ອມີຄວາມຈໍາເປັນ, ລາຍລະອຽດຕົວຈິງກ່ຽວກັບການເຄື່ອນຍ້າຍດ້າງກ່າວ
ສາມາດກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ຕົກລົງສະເພາະລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ວິທີການ
ສົງເໝັ້ນຄືນ
ປະເທດ

ຂໍ້ບັນຍັດຂ້າງເທິງນີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ກໍເປີນເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຂໍ້ຕົກລົງສະເພາະທີ່ອາດມີຂຶ້ນລະຫວ່າງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຂຶ້ງກ່ຽວຂ້ອງກັບການແລກປ່ຽນ ແລະ ການສົ່ງພິນລະເມືອງຂອງຕົນທີ່ຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງຝ່າຍສັດຖຸນັ້ນກັບຄືນປະເທດ.

ມາດຕາ 37

ໜົກລົມ
ທິກິດ
ກັບຂ່າງ

ບຸກຄົນທີ່ຕົກປົກປ້ອງ ຂຶ້ງໄດ້ຖືກກັບກັຂ້າງເພື່ອການດຳເນີນຄະດີ ຫຼື ກຳລັງປະຕິບັດໂທດຕັດວິດສະລະພາບນີ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມີມະນຸດສະຫຼຸບໃນໄລຍະເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກກັບກັຂ້າງນີ້ນ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຖືກປ່ອຍຕົວ, ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດສະເໜີຂໍອກຈາກດິນແດນໄດ້ສອດຄ່ອງກັບມາດຕາກ່ອນໜັນນີ້.

ມາດຕາ 38

ໜົກລົມຫັໍນ
ຖືກສົ່ງກັບ
ຄືນແຜນ
ຂໍ້ສົ່ງຄັດ
ຫົວໄປ

ໄດ້ຍິກເວັນກໍລະນີມີມາດຕະການພິເສດທີ່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ອະນຸຍາດ, ໄດ້ສະເພາະໝາຍໃຕ້ມາດຕາ 27 ແລະ 41, ສະພາວະການຂອງຜູ້ທີ່ຕົກປົກປ້ອງຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ຖືກຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຂໍ້ບັນຍັດກ່ຽວກັບຊາວຕ່າງດ້າວໃນຍາມສັນຕິ. ແນວໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິດດ້າງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກຊ່ວຍເຫຼືອຮັດໃຫ້ສາມາດໄດ້ຮັບເຄື່ອງສົງເຄາະຫັງເປັນຂອງສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ຂອງລວມໜູ້ຂໍ້ງອາດຈະຖືກສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ;
2. ຖ້າເງື່ອນດ້ານໄຂສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຈຳເປັນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງຈາກແພດໝໍ ແລະ ບິນວິວ ຈາກໂຮງໝໍຄືກັບພິນລະເມືອງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນີ້ນ;
3. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດສາສະໜາຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານຈົດໃຈຈາກຜູ້ນຳສາດສະໜາຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ;
4. ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຢູ່ໃນເຂດທີ່ມີໄພອັນຕະລາຍຂອງສົງຄາມ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກເຂດດ້າງກ່າວຄືກັບພິນລະເຮືອນຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
5. ເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່າວ ສິບຫ້າ ປີ, ແມ່ງນານ ແລະ ແມ່ລູກອ່ອນຕໍ່ກ່າວ ເຈັດ ປີ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການປະຕິບັດຕໍ່ແບບພິເສດຄືກັບພິນລະເມືອງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 39

II
ວິຫັກ
ພື້ນການ
ຄືຂີບ

ບຸກຄົນທີ່ຕົກປົກປ້ອງຂຶ້ງໄດ້ສູນເສຍວຽກການຍົອນສົງຄາມຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບກາລະໂອກາດເພື່ອຂອງກາຫວຽກເຮັດທີ່ມີຄ່າແຮງງານ. ກາລະໂອກາດດ້າງກ່າວຈະຕ້ອງເທົ່າທຽມກັບກາລະໂອກາດທີ່ພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ນັ້ນໄດ້ຮັບໄດ້ມີການພິຈາລະນາເຖິງຄວາມໜັ້ນຄົງ ແລະ ເປັນໄປຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 40.

ໃນກໍລະນີ່ໄປໆໃດໜຶ່ງທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນປະຕິບັດມາດຕະການຄວບຄຸມຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃດໜຶ່ງ ຊື່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ສາມາດຫາລົງກຸ້ມຕົນເອງໄດ້, ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ຖ້າວ່າບຸກຄົນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ສາມາດຊອກຫາວຽກເຮັດໄດ້ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງໃນເງື່ອນໄຂທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ຜ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນດ້າງກ່າວຈະຕ້ອງຮັບປະກັນການລົງດູເປິ່ງແຍງຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ຄອບຄົວ.

ໃນທຸກກໍລະນີ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງອາດສາມາດໄດ້ຮັບເງິນອຸດໝູນຈາກປະເທດຂອງຕົນ,
ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປິກປ້ອງ ຫຼື ອົງການສົງເຄາະດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 30.

ມາດຕະ 40

บุกຄົນທີ່ຖືກປຶກບ້ອງສາມາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮດວຽກໃນຂອບເຂດອັນດຽວກັນກັບພິມລະເມືອງຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າວ່າບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກບ້ອງຫາກເປັນຄົນສັນຊາດຂອງຝ່າຍສັດຕູ, ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກ, ຊຶ່ງຕາມປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນອາຫານການກົມ, ຫຼືພັກອາໄສ, ເຄື່ອງນຸ່ງທີມ, ການຂົນສົ່ງ ແລະ ສຸກຂະພາບຂອງຄົນ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນພິວພັນໄດ້ກົງກັບການປະຕິບັດການທາງທະຫານ.

ໃນກໍລະນີທີ່ກ່າວມາໃນສອງວັກຂ້າງເທິງນີ້, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ຂໍ້ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂໃນການອອກແຮງງານ ແລະ ມາດຕະການປຶກປ້ອງອັນດູວັນກັບຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ເປັນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກ່ຽວັນເງິນເດືອນກຳນົດເວລາການເຮັດວຽກ, ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ, ອຸປະກອນ, ການຝຶກອີບຮົມລ່ວງໜ້າ ແລະ ການໄດ້ຮັບຄ່າຊີດເຊີຍຄວາມເສຍໜາຍຍັອນອຸປະຕິເຫດໃນວຽກງານ ແລະ ພະຍາດເກີດຈາກອາຊີບ.

ໃນກໍລະນີມີການລະເມີດຂໍ້ບັນຍັດຂ້າງເທິງນີ້, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄຊສິດຮອງທຸກຕາມມາດຕາ 30.

ମାର୍ତ୍ତିବା 41

ຖ້າວ່າປະເທດທີ່ມີບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຢູ່ໃນກຳມືຂອງຕົນນັ້ນຫາກເຫັນວ່າມາດຕະການ
ຄວບຄຸມຄົດດັ່ງທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ນັ້ນບໍ່ເໝາະສົມ, ປະເທດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້
ມາດຕະການຄວບຄຸມອື່ນໄດ້ທີ່ເຄື່ອງຄັດກ່າວມາດຕະການກຳນົດທີ່ພັກອາໄສ ຫຼື ການກັກຂ້າງຕາມຂໍ້
ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 42 ແລະ 43.

ໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ບັນຍັດຂອງວັກທີສອງຂອງມາດຕາ 39 ໃສ່ກໍລະນີຂອງຜູ້ທີ່ຈຳຕ້ອງໜີຈາກທີ່ພັກອາໄສປົກກະຕິຂອງຕົນຍ້ອນມີການຕົກລົງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄປຢູ່ໃນທີ່ພັກອາໄສອື່ນທີ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ ຕາມມາດຕະຖານສະຫວັດດີການທີ່ລະບຸໄວ້ໃນພາກທີ່ III ຕອນທີ່ IV ຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 42

ຄຳສັ່ງໃຫ້ກວກຂ້າງຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງ ຫຼື ຄຳສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນທີ່ພັກອາໄສທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຈະສາມາດມີຂຶ້ນໄດ້ກຳຕໍ່ເນື່ອມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດໃນດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງປະເທດທີ່ກວກຂ້າງ.

ຖຸກຄົມໃດໜຶ່ງຫາກຮ້ອງຊື່ໂດຍຜ່ານຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງເພື່ອໃຫ້ກວກຂ້າງຕົນເອງຕາມຄວາມສະໜັກໃຈ ແລະ ຖ້າວ່າສະພາວະການຂອງຜູ້ກ່ຽວຫາກເຮັດໃຫ້ການກວກຂ້າງນັ້ນມີຄວາມຈຳເປັນ, ບຸກຄົມດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງຖືກກວກຂ້າງໂດຍປະເທດທີ່ມີຜູ້ກ່ຽວຢູ່ໃນກຳນົດ.

V
ໝາພິນຂອງ
ການນັກຂ້າງ
ຫຼື ກຳນົດທີ່
ໝາກອາສ.

ການນັກຂ້າງ
ໂດຍສະໜັກ
ໃຈ

ມາດຕາ 43

VI
ລະບູບ
ການຕຳ
ເນີນ
ບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງຊື່ຖືກກວກຂ້າງ ຫຼື ບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ໃນທີ່ພັກອາໄສທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນມີສິດຮ້ອງໜຶ່ງຕໍ່ສານ ຫຼື ດະນະປົກຄອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊື່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍປະເທດທີ່ກວກຂ້າງ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວໃຫ້ພິຈາລະນາຄືນມາດຕະການດັ່ງກ່າວນີ້ໂດຍໄວ້ເຫົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຖ້າວ່າການກວກຂ້າງ ຫຼື ການບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ກຳນົດຢ່າງຄົງຖືກຢືນຢັນຄືເກົ່າ, ສານ ຫຼື ດະນະປົກຄອງຈະຕ້ອງໃຫ້ການພິຈາລະນາຕໍ່ກໍລະນີຂອງຜູ້ກ່ຽວ ເປັນໄລຍະ ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍສອງຄົງຕໍ່ປີ ເພື່ອດັດແກ້ຄຳຕັດສິນເບື້ອງຕົ້ນນີ້ໄປໃນຫາງທີ່ເປັນຜົນດີແກ່ຜູ້ກ່ຽວ ຖ້າວ່າສະພາບການອໍານວຍໃຫ້.

ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນຄັດຄ້ານ, ປະເທດທີ່ກວກຂ້າງຈະຕ້ອງມອບບັນຊີລາຍຊື່ຂອງບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງຊື່ໄດ້ຖືກກວກຂ້າງ ຫຼື ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ໃນທີ່ພັກອາໄສທີ່ກຳນົດໃຫ້ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກປ່ອຍຕົວຈາກການກວກຂ້າງ ຫຼື ທີ່ພັກອາໄສທີ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ນັ້ນແກ່ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບ. ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດຽວກັນ, ຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຫຼື ຂອງດະນະປົກຄອງດັ່ງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກທີ່ໜຶ່ງຂອງມາດຕານີ້ກໍຈະຕ້ອງຖືກແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງນັ້ນຊາບໂດຍໄວ້ເຫົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ມາດຕາ 44

VII
ຂົບພະ
ຍື້ນີ້ໃໝ່
ໂດຍນຳໃຊ້ມາດຕະການຄວບຄຸມດັ່ງທີ່ໄດ້ຢູ່ໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ປະເທດທີ່ກວກຂ້າງຈະບໍ່ຖືຊາວອີບພະຍົບທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກລັດຖະບານໃດໆນັ້ນເປັນຊາວຕ່າງດ້າວທີ່ເປັນສັດຖຸໂດຍອີງໃສ່ພື້ນຖານທີ່ພວກກ່ຽວຖື່ສັນຊາດ (ຕາມກົດໝາຍ) ຂອງປະເທດທີ່ເປັນສັດຖຸພູງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 45

VIII
ການ
ມອບໄອນ
ໄຫຍ້ປະ
ແຜ່ນ
ບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງຈະບໍ່ຖືກມອບໂອນໄປຢ່າງປະເທດຊື່ງບໍ່ເປັນພາຄືຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ຂຶ້ນຍັດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເປັນອຸປະສົກໃຫ້ແກ່ການຈັດສິ່ງບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງກັບຄືນປະເທດຖືກການກັບຄົມສູ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ພາຍຫຼັງສົງຄາມໄດ້ຢູ່ດັດຕິລົງ.

ບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງອາດຈະຖືກມອບໂອນໂດຍປະເທດທີ່ກວກຂ້າງໄປໃຫ້ປະເທດຊື່ງເປັນພາຄືຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ເຫົ່ານັ້ນ ແລະ ພາຍຫຼັງທີ່ປະເທດທີ່ກວກຂ້າງມີຄວາມແປ່ໃຈວ່າປະເທດທີ່

ຮຍມີຄວາມປະສົງ ແລະ ສາມາດໃນການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາ. ເມື່ອເວລາບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ທາກຖືກໂອນໃນສະພາວະການດັ່ງກ່າວນີ້, ປະເທດທີ່ຮັບເອົາພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນ ການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃນໄລຍະເວລາ ຫຼືພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນການຄຸມຂ່າງຂອງຕົນ. ແຕ່ ໃນກໍລະນີທີ່ປະເທດນີ້ ທາກບໍ່ປະຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃນບັນຫາທີ່ສຳຄັນໄດ ຂນຶ່ງ, ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບແຈ້ງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ແລ້ວ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງຈະຕ້ອງເອົາ ມາດຕະການທີ່ມີຜົນສັກສິດເພື່ອແກ້ໄຂສະພາບການດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຈັດສິ່ງພວກເຂົາເຈົ້າ ກັບຄົນໃຫ້ແກ່ຕົນ. ຄຳຮຽກຮ້ອງດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ.

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຈະບໍ່ຖືກໂອນໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ເຂົາເຈົ້າມີເຫດຜົນພຽງພໍທີ່ພາໃຫ້ຕ້ານ ກົວວ່າຈະມີການເຂັ້ມຂ້າປາບປາມຢ້ອນຄວາມຄົດເຫັນດ້ານການເມື່ອງ ຫຼື ການເຊື້ອຖືສາສະໜາ.

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້ບໍ່ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການສິ່ງບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຊ່າງຕ້ອງຄະດີຢອນ ການກະທຳຄວາມຜິດຕໍ່ກົດໝາຍອາຍານີ້ຂໍາມແດນຕາມສິນທີສັນຍາສິ່ງຜູ້ຮ້າຍຂໍາມແດນທີ່ໄດ ເຮັດຂຶ້ນກ່ອນສົງຄາມລະເບີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 46

ໃນເມື່ອບໍ່ທັນໄດ້ຖືກປຶກເລີກມາກ່ອນ, ມາດຕະການຈຳກັດທີ່ໄດ້ໃຊ້ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ ນີ້ນຈະຕ້ອງຖືກປຶກເລີກໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ພາຍຫຼັງສົງຄາມສິ້ນສຸດລົງ.

ມາດຕະການຈຳກັດທີ່ມີຜົນກະທິບຕໍ່ຂັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ຈະຕ້ອງຖືກປຶກເລີກໂດຍ ໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ພາຍຫຼັງສົງຄາມໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ຂອງປະເທດທີ່ ກັກຂ້າງ.

ພາກທີ III ດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງ

ມາດຕາ 47

ຈະແມ່ນໃນກໍລະນີໃດ ຫຼື ດ້ວຍລັກສະນະໄດ້ກຳຕາມ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງຊ່າງຢູ່ໃນດິນແດນ ທີ່ຖືກຢືດຄອງນີ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກກົດກັນຈາກການໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ ຈາກສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ດ້ວຍ ການປົງປະກາດໃຫ້ໃນສະຖາບັນ ຫຼື ໃນລັດຖະບານຂອງດິນແດນດັ່ງກ່າວອັນເນື້ອງມາຈາກການຢືດ ຄອງນີ້ນ ຫຼື ດ້ວຍຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງອົງການທີ່ມີອໍານາດກ່ຽວຂ້ອງຂອງດິນແດນນີ້ກັບປະເທດທີ່ຢືດ ຄອງ ຫຼື ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ວ່າປະເທດທີ່ຢືດຄອງໄດ້ຢືດເອົາພື້ນທີ່ສ່ວນໄດ້ສ່ວນໜຶ່ງ ຫຼື ຫ້າງໝົດຂອງ ດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງນີ້ມາເປັນຂອງຕົນ.

ການເນີນ
ຜົນມາດ
ຕະການຈຳ
ກັກ

ສັກສະນະ
ລ່າງລະົມັດ
ບໍ່ໄດ້ຂອງສິດ
ທີ

ມາດຕາ 48

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນສັນຊາດຂອງປະເທດໃດໜຶ່ງທີ່ຖືກຢືນໄດ້ຈະແດນນັ້ນ ສາມາດໃຊ້ສິດທິຂອງຕົນໃນການອອກຈາກດິນແດນດັ່ງກ່າວໂດຍອີງຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 35 ແລະ ການຕົກລົງກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງເຮັດຂຶ້ນຕາມລະບຽບການຊື່ງປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະວາງອອກໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ມາດຕາ 49

ການຄົລະ
ແຜ, ການ
ມອບໂອນ,
ການ
ຍົກຍ້າຍ

ຫ້າມຍົກຍ້າຍແບບບັງຄັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງພ້ອມກັນໃນຈຳນວນຫຼາຍ ຫຼື ເຫື່ອລະຄົນ, ພ້ອມຫຼາຍ ຫ້າມເນັລະເທດພວກກ່ຽວກັບອອກຈາກດິນແດນທີ່ຖືກຢືນໄດ້ນຶ່ງທີ່ຖືກຢືນໄດ້ ຫຼື ໃປຍັງປະເທດອື່ນໆ ໄດ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກຢືນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ຖືກຢືນໄດ້ຕໍ່າມ, ຈະແມ່ນຍັ້ນເຫດຜົນໃດກໍຕໍ່າມ.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ, ປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະຍົກຍ້າຍຄົນອອກຈາກເຂດໃດໜຶ່ງເປັນບາງ ສ່ວນ ຫຼື ຫ້າງໝົດ ຖ້າວ່າຄວາມໜັ້ນຄົງຂອງປະຊາຊົນ ຫຼື ເຫດຜົນອັນຫຼັກລົງບໍ່ໄດ້ທາງດ້ານການ ທະຫານຫາກຮຽກຮ້ອງຄືແນວນັ້ນ. ການຍົກຍ້າຍດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີການເຄື່ອນຍ້າຍບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງທີ່ຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຢືນໄດ້ນັ້ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີບໍ່ມີຄວາມ ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໜັກເວັ້ນການເຄື່ອນຍ້າຍດັ່ງກ່າວຍ້ອນເຫດຜົນຫາງດ້ານວັດຖຸ. ບຸກຄົນທີ່ຖືກຢືນຍ້າຍຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຖືກມອບໄອນຄືນສຸ່ບັນເຮືອນຂອງຕົນໄດ້ໄວ ໃນເມື່ອການສູ້ຮັບກັນໃນເຂດນັ້ນໄດ້ຢູ່ດົດຕິລົງ.

ໃນການມອບໂອນ ຫຼື ຍົກຍ້າຍນັ້ນ, ປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະຕ້ອງເຮັດສຸດຄວາມສາມາດ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີບໍ່ອນພັກເຊົາທີ່ເໝາະສົມໃນການຕ້ອນຮັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນ, ໃຫ້ ການຍົກຍ້າຍເປັນໄປໃນເງື່ອນໄຂທີ່ໜ້າເຝື່ອພື້ນໃຈໃນດ້ານໜັກກອນນາໄມ, ສຸຂະພາບ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ໂພສະນາການ, ແລະ ບໍ່ໃຫ້ສະມາຊີກຄອບຄົວດ່ວງກັນຖືກພັດພາຈາກກັນ.

ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຈ້ງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບການມອບໂອນ ແລະ ຍົກຍ້າຍ ນັບແຕ່ເວລາເລີ່ມປະຕິບັດການມອບໂອນ ແລະ ຍົກຍ້າຍນັ້ນ.

ປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະຕ້ອງບໍ່ກັກຕົວບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໄວ້ໃນເຂດທີ່ມີໄພອັນຕະລາຍຂອງສົງຄາມ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າຄວາມໜັ້ນຄົງຂອງປະຊາຊົນ ຫຼື ເຫດຜົນທີ່ຫຼັກບໍ່ໄດ້ທາງດ້ານການທະຫານຫາກຮຽກຮ້ອງຄືແນວນັ້ນ.

ປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະຕ້ອງບໍ່ເນັລະເທດ ຫຼື ຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນຂອງຕົນໄປຢູ່ດິນແດນທີ່ຕົນຢືນໄດ້ຈະ.

ມາດຕາ 50

ຜັກນັອຍ

ດ້ວຍການຮ່ວມມືຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບຫ້ອງຖື່ນ, ປະເທດທີ່ຢືນໄດ້ຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກແກ່ສະຖາບັນທີ່ມີໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍ້ງ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ບັນດາສະຖາບັນດັ່ງກ່າວເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໃຫ້ໄດ້ດີ.

ກໍລະນີ້ນ
ແກະຂອງ
ການສື່ງຮັບ
ຮືນຢະຍາດ

ປະເທດທີ່ຢືນຄອງຈະຕັ້ງດຳເນີນຫຼຸກມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການຈຳແນກ ແລະ ຂຶ້ນທະບຽນເດັກນ້ອຍວ່າໃຜເປັນໃຜ, ມາຈາກໄສ ແລະ ເປັນລູກຂອງໃຜ. ໃນກໍລະນີໄດ້ກໍຕາມ, ປະເທດທີ່ຢືນຄອງຈະບໍ່ສາມາດປົງສະຖານະພາບສ່ວນບຸກຄົນຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຈະບໍ່ເກີນພວກເຂົາເຂົ້າໃນຂະບວນການ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຂຶ້ນກັບຕົນ.

ຖ້າສະຖາບັນທົ່ວງຖືນໜາກບໍ່ເນັມຈະສົມສຳລັບຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ປະເທດທີ່ຢືດຄອງຈະຕັ້ງຈັດຫາກະກົມ ເພື່ອຮັບປະກັນການເບິ່ງແຍງດູແລ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມເດັກນ້ອຍ, ຖ້າຈະເປັນກຳໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ມີສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ ສາສະໜາອັນດຽວກັບພວກເດັກນ້ອຍກຳພ້າ ຫຼື ພັດພາກຈາກພໍ່ແມ່ຍ້ອນສົງຄາມ ແລະ ຜັ້ນທີ່ມີພື້ນໜ້ອງໄກ້ຊີດ ຫຼື ເພື່ອນມີດທີ່ສາມາດຮັບພາລະໃນການເບິ່ງແຍງນັ້ນເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ພະແນກສະເໜາຂອງຫ້ອງການທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມ ມາດຕາ 136 ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃນການເອົາຫຼຸກມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອກໍານົດວ່າເຕັກນັອຍທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຕົນເອງຢ່າງຄືບຖວນຊັດເຈນນັ້ນແມ່ນໃຜ. ລາຍລະອຸດຂອງຝ່າຍ ຫຼືພື້ນອ່າງໄກ້ຊີດຄວນຖືກບັນທຶກໄວ້ ທັກຫາກມີ.

ປະເທດທີ່ຢືນຄອງຈະຕ້ອງບໍ່ກົດຂວາງການນຳໃຊ້ທຸກມາດຕະການທີ່ເຮືອອໍານວຍຫາງດ້ານອາຫານ, ການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນຈາກຜົນຮ້າຍຂອງສິ່ງຄາມ, ຂຶ້ງອາດໄດ້ຖືກວາງອອກກ່ອນການຢືນຄອງ ເພື່ອເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່ວາສືບໜ້າ ປີ, ແມ່ນໆນານ ແລະ ແມ່ທີ່ມີລູກອາຍຸຕໍ່ກ່ວາເຈັດປີ.

ມາດຕະ 51

ປະເທດທີ່ຢືດຄອງບໍ່ສາມາດບັງຄັບຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃຫ້ເຂົ້າມຮັບໃຊ້ໃນກຳລັງກອງທັບ ຫຼື ກຳລັງສໍາຮອງຂອງຕົນ. ທ້າມໃຊ້ຄວາມກົດດັນ ຫຼື ການໂຄສະນາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການສະໜັກເຂົ້າຮັບໃຊ້.

ປະເທດທີ່ຢືນດອງບໍ່ສາມາດບັງຄັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງໃຫ້ອອກແຮງງານເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າພວກເຂົາມີອາຍຸ ຫຼາຍກ່ວາສືບແປດ ປີ, ແລະ ກໍແມ່ນວຽກທີ່ຈະເປັນໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງກອງທັບທີ່ຢືນດອງ ຫຼື ສຳລັບການຮັບໃຊ້ສາຫາລະນະປະໂຫຍດ, ຫຼື ເພື່ອສະໜອງອາຫານການກິນ, ທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມໃຫ້ປະຊາຊົນໃນປະເທດທີ່ຖືກຢືນດອງ, ຫຼື ເພື່ອການຂົນສົ່ງກຳຄົງເພື່ອສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ຫ້າມໃຊ້ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງເຮັດວຽກທີ່ຈະເປັນການດຶງພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມີພັນຫະໃນການເຄື່ອນໄຫວທາງທະຫາມ. ປະເທດທີ່ຢືນດອງຈະບໍ່ສາມາດບັງຄັບໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງໃຊ້ວິທີການຮູນແຮງເພື່ອປຶກປ້ອງກັກສາຄວາມປອດໄພຂອງສະຖານທີ່ບໍ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຮັດວຽກແບບຖືກປັງຄົບ.

ວຽກງານນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະຕິບັດສະເພາະແຕ່ຢູ່ໃນດົນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງບ່ອນທີ່ບັນດາບຸກຄົມທີ່ຖືກຮັງກຮອງໃຫ້ຮັບໃຊ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວອາໄສຢູ່. ແຕ່ລະບຸກຄົມຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຮັກສາໄວ້ບ່ອນທີ່ຜູ້ກ່ຽວເຄີຍເຮັດວຽກຢ່າງເປັນປົກກະຕິເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຜູ້ອອກແຮງງານຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານອັນຍຸຕິທໍາ ແລະ ວຽກງານຈະຕ້ອງສົມສ່ວນກັບຄວາມສາມາດທາງໆຈ່າງກາຍ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ. ກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ຖືກຍິດຄອງກ່ຽວ

ກັບເຖື່ອນໄຂໃນການອອກແຮງງານ ແລະ ມາດຕະການບ້ອງກັນໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບເງິນເດືອນ,
ຊົ່ວໂມງອອກແຮງງານ, ອຸປະກອນ, ການຝຶກອົບຮົມກ່ອນການເຮັດວຽກ ແລະ ການຊົດເຊີຍຄ່າ
ເສຍຫາຍຈາກອຸປະຕິເຫດໃນການອອກແຮງງານ ແລະພະຍາດທີ່ເກີດຈາກອາຊີບຈະຕ້ອງຖືກນຳມາ
ປະຕິບັດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກບ້ອງຊື່ໄດ້ຖືກມອບມາຍໃຫ້ເຮັດວຽກທີ່ຢູ່ໄວ້ໃນມາດຕານີ້.

ໃນທຸກກໍລະນີທ້າມເຮັດໃຫ້ການເກັນແຮງງານກາຍເປັນການລະດົມຄືນງານເຂົ້າໃນອົງການຈັດຕັ້ງໄດ້ໜຶ່ງທີ່ມີລັກສະນະການທະຫານ ຫຼື ເຕົ່ງການທະຫານ.

ມາດຕະ 52

ห้ามเรัดสัมยາຜູກພັນ, ແຂ້ຕິກລົງ ຫຼື ກິດລະບູບໃຫ້ຈະຫຳລາຍສິດທີຂອງກຳມະກອນທຸກຄົນ
ໃນການສົ່ງຄໍາຮັບອ່າງຫາຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ ເພື່ອສະເໜີໃຫ້ປະເທດນີ້ເຂົ້າຊ່ວຍ
ເຫຼືອ, ຈະແມ່ນດ້ວຍຄວາມສະໜັກໃຈ ຫຼື ບໍ່ກຳຕາມ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວຈະຢູ່ບໍ່ອັນໄດ້ກຳຕາມ.

ການປຶກ
ບ້ອງຄົມ
ໆນ

ຫ້າມໃຊ້ມາດຕະການໄດ້ທີ່ແມໄສ່ເຮັດໃຫ້ມີການຂວ່າງງານ ຫຼື ຈຳກັດກາລະໂອກາດຂອງກຳມະກອນໃນດົນແດນຂອງປະເທດທີ່ຖືກຢືດຄອງ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງດິງພວກເຂົາເຈົ້າມາເຮັດວຽກໃຫ້ປະເທດທີ່ຢືດຄອງ.

ມາດຕະ 53

ຫ້າມປະເທດທີ່ຢືນຄອງທຳລາຍສັງຫາລົມຂະຊັບ ຫຼື ອະສັງຫາລົມາຊັບທີ່ເປັນຊັບສິນບັດສ່ວນຕົວ ຫຼື ສ່ວນລວມຂອງບຸກຄົມ, ຂອງລັດ ຫຼື ຂອງອົງການຂອງລັດ, ຂອງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ຫຼື ສະຫະກອນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີການທຳລາຍຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດຂອງການເຄື່ອນໄຫວທາງທະຫາມ.

ການຫັກມ ທຳລາຍ

ମାର୍ତ୍ତିବା 54

ຫ້າມປະເທດທີ່ຢືນຄອງດັດແປງສະຖານະພາບຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ຫຼື ຜູ້ພິພາກສາໃນ
ດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ, ຫຼື ນຳໃຊ້ມາດຕະການລົງໂທດ ຫຼື ມາດຕະການແບບບັງຄັບອື່ນ ຫຼື ການ
ຈຳແນວກຳຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າ, ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າໜ້າກປະຕິເສດຖານປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເຈົ້າຍົນເຫດ
ຜົນຫາງດ້ານມະໂນທຳ.

ជួយឃាតាសាខា
និង ក្រុងក្រាម
និង ក្រុងក្រាម

ການເງື່ອດຫ້າມນີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງການນຳໃຊ້ວັກທີ່ສອງຂອງມາດຕາ 51. ການ
ເງື່ອດຫ້າມດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີຜົນກະທິບຕໍ່ສິດຂອງປະເທດທີ່ຢືດຄອງ ໃນການປິດເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ
ອອກຈາກໜ້າທີ່ຕໍ່ແຫ່ງໆ.

ມາດຕາ 55

ເທົ່ານີ້ວິທີທາງທີ່ຕົນມີໃນລະດັບສູງສຸດ, ປະເທດທີ່ຢືດຄອງມີໜ້າທີ່ຮັບປະກັນການສະໜອງສະບຽງອາຫານ ແລະ ຢ່າປົວພະຍາດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ; ປະເທດນີ້ນຄວນນຳເອົາສະບຽງອາຫານ, ຢ່າປົວພະຍາດ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ທີ່ຈະເປັນອື່ນໆເຂົ້າມາ ຖ້າວ່າຂັບພະຍາກອນຂອງເຊດທີ່ຖືກຢືດຄອງທາກບໍ່ມີພຽງໝໍ.

រាយ
សេខនទា
ទាមរាយ
លេខល្ងាចិត្ត
ពេជ្ជមុខ
ឱ្យ

ປະເທດທີ່ຢືນຄອງບໍ່ມີສິດເກັບເກນເອົາສະບູງອາຫານ ແລະ ເຕື່ອງໃຊ້ອື່ນໆ ຫຼື ອຸປະກອນການແພດທີ່ມີຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ, ຍົກເວັ້ນການເກັບເກນນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອການນຳໃຊ້ໄດຍກອງກຳລັງທະຫານ ແລະ ລັດຖະກອນຝ່າຍຢືນຄອງທີ່ຢືນຄອງ ແລະ ຕ້ອງມີການຄຳນິ່ງເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ ພິມລະເຮືອນສາກ່ອນເທົ່ານັ້ນ. ໂດຍທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສາກົນອື່ນໆ, ປະເທດທີ່ຢືນຄອງຈະຕ້ອງວາງມາດຕະການຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນການຈ່າຍຄ່າສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ຖືກເກັບເກນນັ້ນໃນລາຄາຍຸຕິທໍາ.

ປະເທດທີ່ໃຫ້ການຢັກປ້ອງຈະຕ້ອງມີອິດສະລະພາບໃນການກວດກາສະພາບສະບູງອາຫານ ແລະ ຢ່າປົວພະຍາດໄດ້ທຸກເວລາ ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າມີຂໍ້ຈຳກັດຊື່ວຄາວ ຍ້ອນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດທາງດ້ານການທະຫານ.

ມາດຕາ 56

ເຫັນທີ່ວິທີທາງທີ່ຕົນມີໃນລະດັບສູງສຸດ, ປະເທດທີ່ຢືນຄອງມີໜ້າທີ່ໃນການຮັບປະກັນ ແລະ ບົກປັກຮັກສາໂຮງໝໍ ແລະ ສະຖານທີ່ ແລະ ການບໍລິການປິ່ນປົວ, ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ສາທາລະນະອະນາໄມຂອງໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ ດ້ວຍການຮ່ວມມືຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ລະດັບຊາດ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນ, ໂດຍສະເພາະເລັ່ງໃສ່ການຮັບຮອງເອົາ ແລະ ໄຊັມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ກັນພະຍາດທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບການແຜ່ລາມຂອງພະຍາດຕິດແປດ ແລະ ພະຍາດລະບາດ. ພະນັກງານການແພດທຸກປະເທດ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ.

ຫຼັກອໝາ
ໄມ ແລະ
ສາທາລະ
ນະສຸກ

ຖ້າຫາກມີການສ້າງຕັ້ງໂຮງໝໍແຫ່ງໃໝ່ຂຶ້ນໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ ແລະ ຖ້າອົງການທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງລັດທີ່ຖືກຢືນຄອງຫາກບໍ່ເຄື່ອນໄຫວ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ຢືນຄອງຈະຕ້ອງໃຫ້ການຮັບຮູ້ທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 18 ນັ້ນແກ່ບັນດາໂຮງໝໍໃໝ່ດັ່ງກ່າວ ຖ້າເຫັນຈຳເປັນ. ໃນທຳນອງດູວກັນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ຢືນຄອງຍັງຈະຕ້ອງໃຫ້ການຮັບຮູ້ແກ່ພະນັກງານຂອງໂຮງໝໍ ແລະ ພາຫະນະຂົນສົ່ງພາຍໃຕ້ຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 20 ແລະ 21.

ໃນການຮັບຮອງເອົາມາດຕະການດ້ານສູ້ຂະພາບ ແລະ ອະນາໄມ, ພັນຍາດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການເຫຼົ່ານັ້ນ, ປະເທດທີ່ຢືນຄອງຈະຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງລັກສະນະສົງໄສທາງດ້ານສິລະທຳ ແລະ ຈັນຍາທຳຂອງປະຊາຊົນໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນຄອງ.

ມາດຕາ 57

ປະເທດທີ່ຢືນຄອງສາມາດລະດົມໂຮງໝໍພິມລະເຮືອນເປັນການຊື່ວຄາວ ແລະ ໃນກໍລະນີມີຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນເພື່ອບິ່ນປົວທະຫານຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຖິ່ງໄຂວ່າ ໄດ້ມີການກະກຽມອັນເໝາະສົມໃນເວລາອັນຄວນເພື່ອເບິ່ງແຍ້ງ ແລະ ບິ່ນປົວຄົມເຈັບ ແລະ ຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານໂຮງໝໍຂອງປະຊາຊົນພິມລະເຮືອນ.

ການຮຽກຮ້ອງ
ຕິງໄຮ້ໝໍ່

ອຸປະກອນ ແລະ ສາງຂອງໂຮງໝໍພິມລະເຮືອນຈະບໍ່ຖືກເກັບເກນຕາບໄດ້ສົ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນພິມລະເຮືອນ.

ມາດຕາ 58

ປະເທດທີ່ຢືນດອງຈະຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ນັກວະດຂອງສາສະໜາຊ່ວຍເຫຼືອທຳພິທິທາງສາສະໜາ ແກ່ມວນຊົນຊາວຜູ້ເຊື້ອຖືສາສະໜາດຽວກັນກັບພວກເຂົາເຈົ້າ.

ການຂ່າຍ
ຜົນດັນຈິດ
ໃຈ

ປະເທດທີ່ຢືນດອງຢັ້ງຈະຕ້ອງຮັບການສົ່ງເປົ້ມ ແລະ ເຄື່ອງຂອງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງສາສະໜາ ແລະ ຈະຕ້ອງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການແຈກຍາຍຸໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດອງ.

ມາດຕາ 59

ຖ້າປະຊາຊົນພິນລະເມືອງຫ້າງໝົດ ຫຼື ບາງສ່ວນຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດອງຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜອງຢ່າງຍູງພໍ, ປະເທດທີ່ຢືນດອງຈະຕ້ອງຮັບເອົາໂຄງການສົ່ງເຄາະໃນນາມປະຊາຊົນພິນລະເມືອງທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແລະ ຈະຕ້ອງອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ວຍທຸກວິທີທາງຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງຕົນ.

ການສົງເຄະ
I
ການສົງເຄະ
ລວມໝູ່

ໂຄງການສົ່ງເຄາະຄືດ້ງກ່າວນັ້ນ ຂໍ້ອາດຈະແມ່ນລັດ ຫຼື ອົງການມະນຸດສະຫັກທີ່ບໍ່ລຳອຽງແລະເປັນທຳ ເຊັ່ນຄະນະກຳມະການກາແຮງສາກົນເປັນຜູ້ດຳເນີນນັ້ນຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍ, ໂດຍສະເພາະ, ສະບຽງອາຫານ, ຢ່າປົວພະຍາດ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງໜີ່ມ.

ທຸກລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ການຂົນສົ່ງເຄື່ອງຝາເຫຼົ່ານັ້ນຜ່ານດິນແດນຂອງຕົນຢ່າງມີອິດສະລະ ແລະ ຈະຕ້ອງຄົ້ນປະກັນການປຶກປ້ອງເຄື່ອງສົ່ງເຄາະເຫຼົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ, ປະເທດທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຄື່ອງສົ່ງເຄາະເດີນຜ່ານຢ່າງອີສະລະໄປຢ້າງດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດອງໄດ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນນັ້ນມີສິດທີ່ຈະກວດຄົນເຄື່ອງສົ່ງເຄາະດັ່ງກ່າວ, ຄວບຄຸມການເດີນຜ່ານຂອງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວຕາມວັນເວລາ ແລະເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ ແລະ ມີເຫດຜົນທີ່ຈະຊັກຖາມໄດ້ຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງເພື່ອຄວາມແນໃຈວ່າເຄື່ອງຂອງທີ່ສົ່ງມານັ້ນແມ່ນບັນເທິກຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກນຳໄປຮັບໃຊ້ປະໂຫຍດຂອງປະເທດທີ່ຢືນດອງ.

II
ຄວາມ
ຜົນດັນຈິດ
ຂອງປະເທດ
ທີ່ຢືນດອງ

ມາດຕາ 60

ເຄື່ອງຂອງສົ່ງເຄາະຈະຕ້ອງບໍ່ປິດປ່ອຍປະເທດທີ່ຢືນດອງພື້ນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບໄດ້ຂອງຕົນ ທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 55, 56 ແລະ 59. ປະເທດທີ່ຢືນດອງຈະບໍ່ສາມາດຫັນເຫັນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງສົ່ງເຄາະອອກຈາກເປົ້າໝາຍເດີມຂອງມັນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນ, ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນໃນດິນແດນທີ່ຢືນດອງ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ.

ມາດຕາ 61

ການແຈກຢາຍເຄື່ອງສົງເຄາະທີ່ໄດ້ກ່າວມາໃນມາດຕາກ່ອນໜ້ານີ້ນັ້ນຈະຖືກດຳເນີນໄປດ້ວຍ ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ. ໂດຍມີຂໍ້ຕິກລົງກັນລະ ຫວ່າງປະເທດທີ່ຢືດຄອງ ແລະ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ. ໝ້າທີ່ດັ່ງກ່າວຍ້ງອາດຈະຖືກມອບ ພາຍໃຫ້ປະເທດທີ່ເປັນກາງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການມະນຸດສະຫຼັບໆທີ່ບໍ່ລຳອຽງ ຮຶ່ນເປັນຜູ້ປະຕິບັດ.

ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງ, ເຄື່ອງສົງເຄາະຈະບໍ່ຖືກເນັບຄ່າທຳນຽມ, ພາສີ ຫຼື ອາກອນ ອື່ນໆ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າການເນັບດັ່ງກ່າວນັ້ນ ມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດ ຂອງດິນແດນນັ້ນ. ປະເທດທີ່ຢືດຄອງຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການແຈກຢາຍເຄື່ອງສົງ ເຄາະດັ່ງກ່າວໂດຍໄວ.

ທຸກລັດພາຄືຂອງສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອອະນຸຍາດການ ຂົນສົງເຄື່ອງສົງເຄາະເຫຼົ່ານັ້ນຜ່ານດິນແດນຂອງຕົນໄປຢັ້ງດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງໂດຍບໍ່ໃຫ້ເສຍຄ່າ.

ມາດຕາ 62

ເວັ້ນເສຍແຕ່ມີເຫດຜົນຈຳເປັນດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືດຄອງ ຈະຕ້ອງຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ໄດ້ຮັບເຄື່ອງສົງເຄາະສ່ວນບຸກຄົນທີ່ສົງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ.

IV
ການສົງ
ເຄາະຫຼັ້າ
ແກ່ບຸກຄົນ

ມາດຕາ 63

ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີປະເທດທີ່ຢືດຄອງມີມາດຕະການສຸກເສີນຊື່ວຄາວຍ້ອນເຫດຜົນອັນ ຮັບດ່ວນທາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງ:

- ກ. ອົງການກາແດງແຫ່ງຊາດ (ກາຊີກວົງເດືອນແດງ, ກາສົງໂຕ ແລະ ດວງຕາເວັນແດງ) ທີ່ ຖືກຮັບຮູ້ຈະຕ້ອງສາມາດເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການກາ ແດງທີ່ກາອູປະຊຸມກາແດງສາກົນໄດ້ກໍານົດໄວ. ອົງການສົງເຄາະອື່ນໆຈະຕ້ອງຖືກອະນຸ ຍາດໃຫ້ສືບຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວດ້ານມະນຸດສະຫຼັບໆຂອງຕົນໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້;
- ຂ. ປະເທດທີ່ຢືດຄອງ ຈະບໍ່ສາມາດເລັ່ງຫວວ່າໃຫ້ມີການປັ່ງປົງແປງໄດ້ ໃນດ້ານບຸກຄະລາ ກອນ ແລະ ໂຄງປະກອບຂອງອົງການເຫຼົ່ານັ້ນ, ຂຶ້ງອາດເປັນການແຕະຕ້ອງ ເຖິງການ ເຄື່ອນໄຫວທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ອົງການກາ
ແກ່ບຸກ
ຊາດ ແລະ
ອົງການສົງ
ເຄາະຫຼັ້າ

ບັນດາຫຼັກການອັນນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກນໍໃຊ້ກັບການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ບຸກຄະລາກອນຂອງອົງ ການພິເສດທີ່ບໍ່ແມ່ນທາງທະຫານຂຶ້ນມີຢູ່ແລ້ວ ຫຼື ອາດຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຮັບປະກັນເງື່ອນໄຂການ ດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນດ້ວຍການຮັກສາການບໍລິການສາຫາລະນະປະໂຫຍດທີ່ຈຳ ເປັນ, ດ້ວຍການແຈກຢາຍເຄື່ອງສົງເຄາະ ແລະ ດ້ວຍການຈັດຕັ້ງກູ້ໄພ.

ມາດຕາ 64

ກົດໝາຍອາຍາຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດີຄອງຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ບັງຄັບໃຊ້, ໂດຍຍົກເວັ້ນກໍລະນີກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກລົບລ້າງ ຫຼື ອົດນຳໃຊ້ໂດຍປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງ ເນື່ອງຈາກວ່າກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນເປັນໄພຂຶ້ມູນຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວ ຫຼື ເປັນອຸປະສົກໃຫ້ແກ່ການນຳໃຊ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍຍົກເວັ້ນກໍລະນີເປັນອຸປະສົກຕໍ່ການນຳໃຊ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັບປະກັນການບໍລິຫານດ້ານຕຸລາການອັນມີປະສິດຕິຜົນ, ສາມຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດີຄອງຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ການກະທຳຜິດທຶນອນຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງບັນດາກົດໝາຍນັ້ນ.

ເຕິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງ ອາດຈະບັງຄັບໃຫ້ປະຊາຊົນໃນດິນແດນທີ່ຖືກຢືນດີຄອງຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ກຳນົດ ຂໍ້ຈຳເປັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງນັ້ນ ສາມາດປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ເພື່ອການປົກຄອງດິນແດນດັ່ງກ່າວໃຫ້ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ແລະ ເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງ ກຳຕື່ຂອງສະມາຊີກ ແລະ ຂັບສິນບັດຂອງກອງໜັບ ຫຼື ອຳນາດການປົກຄອງທີ່ຢືນດີຄອງ, ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງຕິກອາຄານສະຖານທີ່ຕ່າງໆພ້ອມດ້ວຍສາຍຕິດຕໍ່ສື່ສານທີ່ນຳໃຊ້ໃນນັ້ນ.

ມາດຕາ 65

ບັນດາຂໍ້ບັນຍັດທາງອາຍາ ທີ່ປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງໄດ້ວາງອອກນັ້ນ ຈະບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ເມື່ອໄດ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດພິມ ແລະ ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ປະຊາຊົນຊາບດ້ວຍພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ບັນດາຂໍ້ບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຢ້ອນຫຼັງ.

ມາດຕາ 66

ໃນກໍລະນີມີການລະເມີດຂໍ້ກຳນົດທາງອາຍາທີ່ປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງໄດ້ປະກາດໃຊ້ຕາມອຳນາດຂອງວັກທີ່ສອງຂອງມາດຕາ 64, ປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງສາມາດສິ່ງຜູ້ຕ້ອງໜາໄປໃຫ້ສາມທະຫານຂອງຕົນທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າສານດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງດຳເນີນຄະດີຢູ່ໃນປະເທດທີ່ຖືກຢືນດີຄອງນັ້ນ. ສາມຊຸຫອນກໍຈະຕ້ອງດຳເນີນຄະດີໃນປະເທດທີ່ຖືກຢືນດີຄອງ ນັ້ນກໍຢູ່ເປັນການດີ.

ມາດຕາ 67

ສານຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ບັນດາຂໍ້ກຳນົດກົດໝາຍທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ກ່ອນການກະທຳຜິດເກີດຂຶ້ນແລະ ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທີ່ວ່າໄປຂອງກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ໂດຍສະເພາະຫຼັກການທີ່ວ່າ ໂທດຈະຕ້ອງສິນສ່ວນກັບການກະທຳຜິດ. ສານເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງຄວາມເປັນຈົງທີ່ວ່າຜູ້ຕ້ອງໜານັ້ນບໍ່ແມ່ນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ຢືນດີຄອງ.

ກົດໝາຍ
ອາຍາ
I
ຂັ້ນໜາດ
ທົ່ວໄປ

II
ການພື້ມ
ຜິດແຜ່

III
ສານຂໍ້ມູນ
ອຳນາດ
ກ່ຽວຂ້ອງ

IV
ຂັ້ນໜັດ
ທົ່ວສາ
ມາດນຳ
ໃຊ້ດັດ

ມາດຕາ 68

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດໄດ້ນັ້ນ ຂໍ້ມີເຈດຕະນາສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ ປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນການພະຍາຍາມປອງຮ້າຍຕໍ່ຊີວິດ ຫຼື ຮ່າງກາຍຂອງທະຫານໃນກອງທັບ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງອຳນາດການປົກທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ກຳບໍ່ໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໜັກໃຫ້ແກ່ຊັບສິນບັດຂອງກອງທັບ ຫຼື ຂອງອຳນາດການປົກຄວາມທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງໜັກໃຫ້ແກ່ສະຖານທີ່ຕັ້ງກອງທັບ ແລະ ອຳນາດການປົກຄວາມທີ່ມີຄວາມພຽງນັ້ນ ອາດຈະຖືກວັກຂັງ ຫຼື ຖົກຈຳຄຸກ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ໄລຍະເວລາວັກຂັງ ຫຼືຈຳຄຸກນັ້ນສົມສ່ວນກັບຄວາມຜິດ. ຍິ່ງໄປກ່າວນັ້ນ, ການວັກຂັງ ຫຼື ຈຳຄຸກນັ້ນຈະເປັນພຽງມາດຕະການດຽວທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາໃນການຕັດອິດສະລະພາບຂອງບຸກຄົນເພາະການກະທຳຜິດຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ສານທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມມາດຕາ 66 ຂອງສິນທີ່ສົມຍາສະບັບນີ້ສາມາດປົງການລົງໂທດດ້ວຍການຈຳຄຸກມາເປັນການວັກຂັງທີ່ມີໄລຍະເວລາເທົ່າກັນນັ້ນໄດ້ຕາມການວິນິດໄສຂອງຕົນ.

ຂໍ້ກໍ່ນິດຫາງອາຍາ ທີ່ປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງປະກາດໃຊ້ ໂດຍສອດຄ່ອງວັບມາດຕາ 64 ແລະ 65 ນັ້ນ ອາດສາມາດວາງໂທດປະຫານຊີວິດໃສ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃນກໍລະນີຜູ້ກ່ຽວມີຄວາມຜິດຖານເປັນນັກສືບສອດແນມ, ການກະທຳມາງເພທຳລາຍສະຖານທີ່ຕັ້ງຫາງທະຫານຂອງປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງ ຫຼື ກະທຳຄວາມຜິດໂດຍເຈດຕະນາອັນໄດ້ພາໃຫ້ມີຜູ້ເສຍຊີວິດແຕ່ໜຶ່ງຄົນຂຶ້ນໄປ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ການກະທຳຜິດຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນສາມາດລົງໂທດໄດ້ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຂອງດົນແດນທີ່ຖືກມີຄວາມພຽງຢ່າງດີເຊັ່ນ ຂໍ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ກ່ອນມີການມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນແດນດັ່ງກ່າວ.

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດປະຫານຊີວິດ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ສານໄດ້ພິຈາລະນາເປັນພິເສດ ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ຜູ້ຕອງຫາບໍ່ແມ່ນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງ, ສະນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ມີພັນຂະ ທີ່ຈະຕ້ອງຈົ່ງຮັກພັກດີໄດ້ຕໍ່ປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງ.

ທ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນປະຫານຊີວິດບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງທີ່ມີອາຍຸຕໍ່ກ່າວ ສີບ ປີ ໃນເວລາຜູ້ກ່ຽວກະທຳຄວາມຜິດ.

ມາດຕາ 69

ໃນທຸກກໍລະນີ, ເວລາທີ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຖືກວັກຂັງກ່ອນການຕັດສິນຍ້ອນຂໍ້ກ່າວຫາໃນການກະທຳຄວາມຜິດໄດ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງລົບອອກຈາກກຳນົດເວລາຈຳຄຸກທີ່ໄດ້ຕັດສິນ.

ມາດຕາ 70

ປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນ ພົອງຮ້ອງ ຫຼື ຕັດສິນລົງໂທດບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຢ້ອນການກະທຳຜິດ ຫຼື ການສະແດງຄວາມຄິດຄວາມເຫັນກ່ອນການມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນ ຫຼື ໃນເວລາທີ່ການມີຄວາມພຽງຖືກຢຸດສະໜັກຊີ່ວຄາວ, ຍົກເວັ້ນການລະເມີດກະຕິກາ ຫຼື ປະເພນີສົງຄາມ.

ພິນລະເຮືອນຂອງປະເທດທີ່ມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນ ໃຊ້ໃຫ້ບໍ່ໄຍ້ໃນປະເທດທີ່ຖືກມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຈັບ, ຖືກຟົອງຮ້ອງ, ຖືກຕັດສິນລົງໂທດ ຫຼື ຖືກເປົລະເທດຈາກດົນແດນທີ່ຖືກມີຄວາມພຽງຢ່າງດົນ ຍົກເວັ້ນການກະທຳຜິດພາຍຫຼັງສົງຄາມໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື ການກະທຳຜິດພາຍໃຕ້ກົດໝາຍ

V
ໂຫດຕ່າງໆ
ໂຫດນະຄນ
ຊີວິດ

VI
ການນັດ ແລ້ວ
ຫຼືຖືກວັກຂັງກ່າວ
ການນັດ
ສິນນີ້ນາກາ
ກຳນົດຈຳຄຸນໝາຍ
ການເຕັມສິນ

VII
ການນັດກຳ
ຜົກກ່ອນ
ການນິດ
ຄອງ

ປະເທິງນີ້ທີ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນກ່ອນການເກີດສົງຄາມ ຂຶ້ງຕາມກົດໝາຍຂອງລັດທີ່ຖືກຢືດຄອງ, ສາມາດສົງຂ້າມແນນໃນຍາມສັນຕິພາບໄດ້.

ມາດຕະ 71

ສາມທີ່ມີອຳນວຍດັກງ່າວຂ້ອງຂອງປະເທດທີ່ຢືດຄວງ ຈະບໍ່ສາມາດຕັດສິນຄະດີໄດຍໜີ່ບໍ່ໄດ້ມີລະບຸບານຕໍ່ມີຄະດີຫາງອາການພິຈາລະນາຄະດີຕາມຂັ້ນຕອນປົກກະຕິ.

ບຸກຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງຫາ ຂຶ້ງຖືກປະເທດທີ່ຢືດຄອງຝ້ອງຮ້ອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຊາບໂດຍໄວ້
ລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ກ່າວຫາຕໍ່ພວກກ່ຽວຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ດ້ວຍພາສາທີ່ພວກເຂົ້າ
ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາໂດຍໄວ້ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກ
ປ້ອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຊາບກ່ຽວກັບທຸກການດໍາເນີນຄະດີ ຂອງ ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໂດຍປະເທດທີ່
ຢືດຄອງໃນເລື່ອງຂໍ້ກ່າວຫາທີ່ມີໂທດປະຫານຊີວິດ ຫຼື ໂທດຈຳຄຸກກຳນິດສອງບໍ່ຂຶ້ນໄປ. ປະເທດທີ່
ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຈະຕ້ອງສາມາດຂໍຊາບຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບສະພາບຂອງການດໍາເນີນຄະດີຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
ຢື່ງໄປກ່າວນັ້ນ, ໃນເມື່ອມີການສະເໜີ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງມີສິລະທີ່ຈະໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນລະອຽດ
ກ່ຽວກັບການດໍາເນີນຄະດີເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ຄະດີອື່ນຊົ່ງປະເທດທີ່ຢືດຄອງໄດ້ດໍາເນີນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກ
ປ້ອງ.

ການແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບຄືດໆງໍ່ທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນວັນທີສອງຂອງມາດຕານີ້ ນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງຫັນທີ່ ແລະ ເຮັດແນວໄດ້ໃຫ້ການແຈ້ງນັ້ນໄປຮອດປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ສາມອາຫິດກ່ອນໜັນນີ້ເປີດການໄຕ່ສ່ວນຄະດີຄັ້ງທຳອິດ. ໃນການເປີດການໄຕ່ສ່ວນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ ຫຼັກຖານໄດ້ຢັ້ງຍືນວ່າຫຼຸກຂໍ້ບັນຍັດ ຂອງມາດຕານີ້ໄດ້ຖືກເຄີຍລົບຢ່າງເຕັມສ່ວນແລ້ວ, ການພິຈາ ລະນາຈະບໍ່ສາມາດດຳເນີນໄປໄດ້. ການແຈ້ງນັ້ນຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຂໍ້ມູນດັ່ງນີ້:

- (ກ) ຂຶ້ນມາສະກຸນຂອງຜູ້ຖືກວ່າວ;

(ຂ) ທີ່ຢູ່ ຫຼືບ່ອນກັກຂ້າງ;

(ຄ). ລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ກ່າວຫາ (ໂດຍບອກແຈ້ງຂໍ້ບັນຍັດທາງອາຍາ ທີ່ໄດ້ອີງໃສ່ເພື່ອຕັ້ງຂໍ້ກ່າວຫານີ້);

(ງ) ບອກແຈ້ງເຖິງສານທີ່ຈະພິຈາລະນາຄະດີນີ້;

(ຈ) ສະຖານທີ່ ແລະ ວັນເວລາເປີດການໄຕ່ສວນຄ້າທຳອິດ.

ມາດຕະ 72

ຜູ້ຕ້ອງຫາຈະຕ້ອງມີສິດໃນການສະເໜີຫຼັກຖານທີ່ຈະເປັນໃຫ້ແກ່ການສູ່ຄະດີຂອງຕົນ ແລະ ໂດຍສະເພາະສາມາດຮຽກພະຍານມາໃຫ້ການ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກທະນາຍຄວາມທີ່ມີຄຸນນະວຸດເໝາະສົມຕາມທີ່ພວກກ່ຽວເລືອກເອົາເອງ. ຊຶ້ງຈະຕ້ອງສາມາດເຂົ້າຢູ່ມຢາມພວກເຂົາເຈົ້າຢ່າງສະດວກສະບາຍ ແລະ ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈະເປັນໃຫ້ແກ່ການກະກາມສູ່ຄະດີ.

ຜູ້ຕ້ອງຫາຈະຕ້ອງມີນາຍພາສາຊ່ວຍແປພາສາໃຫ້ທັງໃນເວລາສືບສວນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ໃນເວລາສານພິຈາລະນາຄະດີ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າສະລະສິດຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນດ້ວຍຄວາມສະຫຼັກໃຈ. ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດປະຕິເສດນາຍພາສາໄດ້ທຸກເມື່ອ ແລະ ສະເໜີເອົາຜູ້ໃໝ່ແຮນ.

ມາດຕະ 73

លະບົບການດຳເນີນຄະດີອາຍາທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນພາກນີ້ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບການອຸທອນເຖິ່ງທີ່ມີຄວາມສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້. ໃນກໍລະນີກິດໝາຍທີ່ສາມນຳໃຊ້ຫາກບໍ່ໄດ້ບັນຍັດກ່ຽວກັບການອຸທອນ, ຜູ້ຕ້ອງໂທດຈະຕ້ອງມີສິດຮ້ອງທຸກຕໍ່ອົງການທີ່ມີອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງປະເທດທີ່ຢືດຄອງກ່ຽວກັບຂໍຜິດທີ່ພົບເຫັນ ແລະ ຄຳຕັດສິນຂອງສານ.

ມາດຕະຖານ 74

ທຸກຄໍາພິພາກສາທີ່ມີການຕັດສິນປະຫານຊື້ວິດ ຫຼື ຈຳຄຸກແຕ່ສອງປີຂຶ້ນໄປພ້ອມດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ປີກປ້ອງໂດຍໄວ່ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ໜັງສີແຈ້ງດ້າງກ່າວຈະຕ້ອງມີການອ້າງເຖິງການແຈ້ງທີ່ໄດ້ມີຂຶ້ນຕາມ ມາດຕາ 71 ແລະ ໃນກໍລະນີຂອງການຕັດສິນຈຳຄຸກຈະຕ້ອງຢືນແຈ້ງສະຖານທີ່ປະຕິບັດໂທດ. ບັນທຶກຄໍາພິພາກສາທີ່ນອກເໝີ້ອຈາກຄໍາພິພາກສາດ້າໆກ່າວຂ້າງເຫິນໆ ຈະຕ້ອງຖືກສານເກັບຮັກສາ ແລະ ເປັດໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ປີກປ້ອງກວດສອບໄດ້. ໃນກໍລະນີມີການຕັດສິນປະຫານຊື້ວິດ ຫຼື ຈຳຄຸກແຕ່ສອງປີຂຶ້ນໄປ, ກໍານົດເວລາທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ອຸທອນນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄລ່ແຕ່ເວລາທີ່ປະເທດທີ່ປີກປ້ອງໄດ້ຮັບໜັງສີແຈ້ງກ່ຽວກັບຄໍາພິພາກສານັ້ນ.

ມາດຕາ 75

ໃນທຸກກໍລະນີ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກຕັດສິນປະຫານຊີວິດ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິດໃນການຮ້ອງທຸກເພື່ອຂໍອະໄພຍະໂທດ ຫຼື ໂຈການປະຕິບັດໂທດປະຫານຊີວິດ.

ທຸກຄົນທີ່ຕັດສິນປະຫານຊີວິດ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດພາຍໃນກໍານົດເວລາຢ່າງນ້ອຍຫຼິກເດືອນນັບແຕ່ວັນທີ ທີ່ປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງໄດ້ຮັບໜັງສືແຈ້ງກ່ຽວກັບຄຳພິພາກສາສຸດທ້າຍ ຂຶ້ງຢືນຢັນຄຳຕັດສິນປະຫານຊີວິດດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຄຳສັ່ງປະຕິເສດການໃຫ້ອະໄພຍະໂທດ ຫຼື ໂຈການປະຕິບັດໂທດປະຫານຊີວິດ.

ໄລຍະເວລາຫຼິກເດືອນ ຂອງການໂຈການປະຕິບັດໂທດປະຫານຊີວິດທີ່ກໍມີດໄວ້ນັ້ນອາດຈະຖືກຫຼຸດລົງຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ ໂດຍຂຶ້ນກັບສະພາວະສຸກເສີນອັນເລັ້ງຮອນໄດ້ມີການຂຶ່ມຂູ້ຢ່າງມີການຈັດຕັ້ງຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງປະເທດທີ່ຢືດຄອງ ຫຼື ຂອງກອງກໍາລົງຫະຫານຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວ, ໂດຍພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງໄດ້ຮັບຊາບກ່ຽວກັບການໜຸດຜ່ອນເວລາຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ມີເວລາ ແລະ ໂອກາດເພື່ອອະພິບາຍຕໍ່ອົງການ ທີ່ມີອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງປະເທດທີ່ຢືດຄອງ ກ່ຽວກັບການຕັດສິນປະຫານຊີວິດນັ້ນ.

ມາດຕາ 76

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງທີ່ຖືກກ່າວຫາໃນການກະທິຜິດໄດ້ໜຶ່ງຈະຕ້ອງຖືກກັກຂ້າງໄວ້ໃນປະເທດທີ່ຖືກຢືດຄອງ ແລະ ຖ້າວ່າຖືກໂທດ, ຜູ້ກ່ຽວກັບຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໃນປະເທດນັ້ນ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງອື່ນໆ ແລະ ໄດ້ຮັບອາຫານການກົມ ແລະ ມີການອະນາໄມທີ່ເໝາະສົມເພື່ອໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ ແລະ ຢ່າງນ້ອຍກຳໃຫ້ເທົ່າກັບເງື່ອນໄຂທີ່ມີໃນສະຖານທີ່ຄຸມຂ້າງຂອງປະເທດທີ່ຖືກຢືດຄອງ.

ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງຢືນຢັນປົວຈາກແພດໝໍຕາມຄວາມຈຳເປັນຂອງສຸຂະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວ;

ຜູ້ກ່ຽວຍັງຈະຕ້ອງມີສິດໄດ້ຮັບທຸກການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານຈິດໃຈທີ່ຜູ້ກ່ຽວອາດຕ້ອງການ; ແມ່ຍິງຈະຕ້ອງຖືກຂ້າງໄວ້ໃນຫ້ອງຕ່າງໆຫາກ ແລະ ໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມໄດ້ກົງຂອງແມ່ຍິງ;

ຕ້ອງມີການເອົາໃຈໃສ່ອັນເນົາສົມຕໍ່ການເບິ່ງແຍງແບບພິເສດສຳລັບເດັກນັ້ອຍ;

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກປ້ອງທີ່ຖືກກັກຂ້າງ ຈະຕ້ອງມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຂົ້າມາຢັ້ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງ ແລະ ຂອງຄະນະກໍາມະການກາແດງສາກົນ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 143.

ນອກຈາກນັ້ນ, ບຸກຄົນຄືດັ່ງນັ້ນຍັງມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເຄື່ອງສົງເຄາະທີ່ຝາກມາໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍເດືອນລະຫໍ່.

ມາດຕາ 77

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງຊື່ຖືກກ່າວຫາໃນການກະທຳຜິດໄດ້ໜຶ່ງ ຫຼື ຖືກສານຂອງດິນແດນທີ່
ຖືກຢືດຄອງຕັດສິນໂຫດຈະຕ້ອງຖືກມອບໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງດິນແດນທີ່ຖືກປິກປ່ອຍ ພ້ອມທັງສຳ
ນວນເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍຫຼັງສັນສຸດການຢືດຄອງ.

ການແຂ່ງ
ຫຼັກຂ້າຂ້າງເຟີ່ມ
ແລ້ວມານີ້ມ
ຄອງມືນສູດ
ລົງ

ມາດຕາ 78

ດ້ວຍເຫດຜົນຫາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງອັນຮືບດ່ວນ, ຖ້າວ່າປະເທດທີ່ຢືດຄອງຫາກເຫັນວ່າຈຳ
ເປັນຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການດ້ານຄວາມປອດໄພກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງນັ້ນ ປະເທດດັ່ງກ່າວ
ສາມາດເຮັດໄດ້ສູງສຸດກໍແມ່ນກໍານົດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ປ່ອນໄດ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃຫ້ ຫຼື ກັກຂ້າງ
ພວກເຂົາເຈົ້າໄວ້.

ມາດຕະການ
ຕັນຄວາມ
ໜຶ່ງຄົງ.
ການນ້ຳກ້າງແລະ
ສະຫຼຸມເພັກ
ໝາຍອາໄສ ທີ່
ໄດ້ກຳນົດໄວ້.
ສິດຂຸ່ອນ

ຄຳຕັດສິນກ່ຽວກັບການກໍານົດສະຖານທີ່ ຫຼື ກັກຂ້າງຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນຕາມລະບຽບ
ການທີ່ຖືກຕ້ອງຊື່ປະເທດທີ່ຢືດຄອງຈະກໍານົດຂຶ້ນ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະ
ບັບນີ້. ລະບຽບການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງລວມທັງສິດໃນການອຸທອນຂອງທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ການອຸ
ທອນຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນໄດ້ມີການຊັກຂ້າໜ້ອຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຖ້າວ່າຄຳຕັດສິນຫາກຖືກ
ຢືນຢັນຄືເກົ່າ, ຄຳຕັດສິນນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາຄົນໃໝ່ເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ໃນທຸກໆທີ່ກາເດືອນ
ທັງເປັນໄປໄດ້ ໂດຍອົງການທີ່ມີອໍານາດກ່ຽວຂ້ອງ ຂຶ້ງຖືກຈັດຕ້າງຂຶ້ນໄດ້ປະເທດທີ່ຢືດຄອງ.

ບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງທີ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທີ່ໄດ້ກໍານົດໃຫ້ ແລະ ສະນັ້ນເມື່ອຖືກ
ບໍ່ເຄີຍໃຫ້ອອກຈາກເຮືອນນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຢ່າງເຕັມສ່ວນຈາກ ມາດຕາ 39 ຂອງສິນ
ທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ຕອນ ຫີ IV

ລະບຽບການສຳລັບຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງ

ໝວດທີ 1

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ວ່ໄປ

ມາດຕາ 79

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຈະຕ້ອງບໍ່ກັກຂ້າງຜູ້ທີ່ຖືກປິກປ້ອງ, ຍົກເວັນກໍາລະນີ
ການກັກຂ້າງນັ້ນເປັນໄປຕາມຂໍ້ບັນຍັດ ຂອງມາດຕາ 41, 42, 43, 68 ແລະ 78.

ກໍລະນີ້ກັກຂ້າງ
ແລະຂໍ້ບັນຍັດ
ທີ່ສັນກົນນຳ
ໃຊ້ໄດ້

ມາດຕາ 80

ບຸກຄົນທີ່ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຢັ້ງຮກສາສະຖານະພາບຫາງພົນລະເຮືອນຂອງຕົນຢ່າງເຕັມ
ສ່ວນ ແລະ ຈະປະຕິບັດສິດທີ່ຕາມສະຖານະພາບ ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຄວາມເຂັ້ມ
ພົນລະເຮືອນ

ມາດຕາ 81

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫວັນຊື່ງກັກຂ້າງບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງຈະຕ້ອງມີພັນທະດູແລ້ວ
ຮັກສາພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍັ່ງເກັບຄ່າ ແລະ ໃຫ້ແພດໝໍເບິ່ງແຍງປິ່ນປົວສຸກຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ
ຕາມຄວາມຈຳເປັນຂອງສຸຂະພາບ.

ທ້າມຫັກເງິນອຸດໜູນ, ເງິນເດືອນ ຫຼື ເງິນສິນເຊື້ອ ຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ເພື່ອຈ່າຍຄ່າບໍລິການ
ທີ່ກ່າວມາຂັ້າງເທິງນີ້.

ປະເທດທີ່ຢືດຄອງຈະຕ້ອງໃຫ້ການເບິ່ງແຍງຄອບຄົວຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງ ຖ້າວ່າຄອບຄົວຂອງ
ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີວິທີຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຊອກຫາລົງຊີບໄດ້.

ມາດຕາ 82

ເຫັນທີ່ເປັນໄປໄດ້, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຈະຕ້ອງຈັດຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ມີສັນຊາດ, ພາສາ ແລະ
ຮັດຄອງປະເພນີອັນດູງວັນເຂົ້າຢູ່ປ່ອນດູງວັນ. ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ເປັນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດດູງວ
ວັນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກແຍກ ຍ້ອນເຫັດຜົນທີ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າປາກພາສາຕ່າງວັນຍັງຢ່າງດູງວເທົ່ານັ້ນ.

ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງການກັກຂ້າງນັ້ນ, ສະມາຊີກຄອບຄົວດູງວັນ ແລະ ໄດຍສະເພາະພໍ່ແມ່
ແລະລູກຈະຕ້ອງຖືກກັກຂ້າງໄວ້ນຳກັນ, ເວັນເສຍແຕ່ມີຄວາມຈຳເປັນຫາງດ້ານວຽກງານ ຫຼື ສຸຂະພາບ
ຫຼື ເພື່ອປະຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດໝວດທີ IX ຂອງຕອນນີ້ ຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການແຍກພວກງ່າງວ
ເປັນການຊົ່ວຄາວ. ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງສາມາດສະເໜີເອົາລູກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າທີ່ຖືກປະບ່ອຍຕາມລຳພັງ
ໄດ້ຍັ່ງມື່ພໍ່ແມ່ເບິ່ງແຍງນັ້ນເຂົ້າກັກຂ້າງກັບພວກເຂົາເຈົ້າເອງ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເປັນໄປໄດ້, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ແມ່ນຄືນຢູ່ໃນຄອບຄົວດູງວັນຈະຕ້ອງຖືກກັກຂ້າງໄວ້
ໃນອາຄານດູງວັນ ແລະ ຢູ່ໃນຫ້ອງຕ່າງໆທາງຈາກຜູ້ຖືກກັກຂ້າງອື່ນໆ, ພ້ອມດ້ວຍຊຸປະກອນອຳນວຍ
ຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການດຳລົງຊີວິດຄອບຄົວ.

ໝວດທີ II

ສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ

ມາດຕາ 83

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງບໍ່ຕ້ົງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງໃສ່ໃນເຂດທີ່ ມີຄວາມສູງໂດຍສະເພາະຕໍ່
ໄພວັນຕະລາຍຂອງສິງຄາມ.

ໄດ້ຍັ່ງນັ້ນປະເທດທີ່ປິກປ້ອງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດຝ່າຍສັດຕູອາບກ່ຽວ
ກັບທຸກຂໍ້ມູນທີ່ເປັນປະໂຫຍດກ່ຽວກັບທີ່ຕົ້ງໝູມສາດຂອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ.

ເມື່ອສະຖານະການທາງການທະຫານອຳນວຍໃຫ້, ຄ້າຍຄຸມຂ້າງຈະຕ້ອງຖືກໝາຍດ້ວຍປ້າຍ
ທີ່ມີຕົວອັກສອນສາກົນ “IC”, ຂຶ້ງຖືກຕິດໃສ່ ເພື່ອວ່າເຮັດແນວໄດ້ໃຫ້ສາມາດແນມເຫັນໄດ້ຈາກ
ຮືອບິນໃນຍາມກາງເວັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດສາມາດຕິກລົງເຫັນດີເອົາ

ການດູ
ແລ້ວ
ສາ

ການ
ຂັ້ນຂັ້ນ
ຜູ້ທີ່ກັກ
ຂ້າງ

ວິທີການໝາຍແບບອື່ນໄດ້ງຳໄດ້. ຫ້າມຕິດເຄື່ອງໝາຍແບບນີ້ໄສ່ສະຖານທີ່ໄດ້ນອກຈາກຄ້າຍຄຸມຂັງເຫົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 84

ມາດຕະ 85

ນັບແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນການກັກຂ້າງ, ປະເທດກັກຂ້າງ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ຈໍາເປັນ ແລະ
ເປັນໄປໄດ້ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງຈະຕ້ອງຖືກຂ້າງໄວ້ຢູ່ໃນຕີກ ຫຼື ສູນທີ່ຮັບປະກັນດ້ານຫຼັກ
ອະນາໄມ ແລະ ສຸຂະພາບ ພ້ອມທັງມີການບ້ອງກັນຈາກສະພາບດິນຝ້າອາກາດທີ່ຮາຍແຮງ ແລະ
ຜົນສະຫອນຂອງສົງຄາມ. ຈະແມ່ນໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ, ສະຖານທີ່ກັກຂ້າງແບບທາວອນນັ້ນຈະຕ້ອງ
ບໍ່ຕັ້ງຢູ່ເຊີດທີ່ຂາດຄວາມສະອາດ ຫຼື ບ່ອນທີ່ດິນຝ້າອາກາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ. ໃນທຸກ
ກໍລະນີຖ້າວ່າຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຫາກຖືກຂ້າງຊື່ຄາວໄວ້ຢູ່ໃນເຊີດທີ່ຂາດຄວາມສະອາດ ຫຼື ບ່ອນທີ່ມີດິນຝ້າ
ອາກາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸກະພາບຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ, ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງຖືກຍ້າຍອອກໄປໄວ້ບ່ອນທີ່
ເໝາະສົມກ່ວາໂດຍໄວ້ເຫຼົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ຕາມທີ່ສະພາບເງື່ອນໄຂຫາກອຳນວຍ.

ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກປົກປ້ອງຈາກຄວາມຊຸ່ມເປັນຢ່າງດີ, ມີຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ແສງສະຫວ່າງພຽງພໍໄດ້ສະເພາະແລ້ວໃນໄລຍະເລີ່ມຄໍ່າ ແລະການມອດໄຟ. ສະຖານທີ່ສຳ ລັບນອນຈະຕ້ອງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ມີລົມລ່ວງພຽງພໍ, ພູກຖືກກັກຂັງຈະຕ້ອງມີເຄື່ອງບ່ອນນອນທີ່ເໝາະສິມ ແລະມີຜັກທີ່ມພຽງພໍ ອົງຕາມສະພາບດິນຟ້າອາກາດ ກຳລັ້ມ ອາຍຸ, ເພີ ແລະສຸຂະພາບຂອງຜູກກັກຂັງ.

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງມີສ້ວມທ່າຍທີ່ຖືກຕ້ອງວັບຫຼັກອະນາໄມ ແລະ ຮັກສາໃຫ້ສະອາດຢູ່ສະເໝີທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄົນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງມີນີ້ ແລະ ສະບູ່ຢ່າງພຽງພໍສຳລັບທ້ອງນີ້ ແລະ ຊັກເຄື່ອງນຸ່ງໜີ່ມ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກປະກອບເຄື່ອງຕິດຕັ້ງ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ. ບົວ ແລະ ອ່າງອາບນີ້ກໍຈະຕ້ອງມີໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນດົງວັນ. ເວລາທີ່ຈຳເປັນສຳລັບເຮັດອະນາໄມ ແລະ ຊັກເຄື່ອງຂອງ ກຳຄືລ້າງເຄື່ອງໃຊ້ໃນເຮືອນຄົວຈະຕ້ອງແບ່ງໄວ້ຕ່າງໆຫາກໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ.

เมื่อได้ที่มีความจำเป็นที่จะต้องได้ภักดีแม่ยิ่งที่บ่แม่นใจในครอบครัวกัน ไว้ในสache ท่านที่ดูแลภรรยา ชี้ว่าเป็นมาตະกານชื่อสาวและจำเป็นมั้น ภานุสະหນອງห้องนอน และ ห้องน้ำต่างหากให้พวກแม่ยิ่งที่ทึ่กภักดีดังก่อวัฒน์ จะต้องทิว่าเป็นมาตະกານบังถับ.

ມາດຕາ 86

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຕ້ອງໄດ້ສະໜອງສະຖານທີ່ ທີ່ເໝາະສີມໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງໃຊ້ ເພື່ອທຳບິຫິທາງສາສະໜາຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຈະແມ່ນສາສະໜາໄດ້ກຳຕາມ.

ສະຫຼຸນຫີ່
ສຳລັບຍື້ນ
ທາງສະສະ
ນາກ

ມາດຕາ 87

ໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຫຼຸກແຫ່ງ ຈະຕ້ອງຕັ້ງຮ້ານຄ້າຂາຍເຄື່ອງບໍລິໂພກອຸປະໂພກ, ຍົກເວັນບ່ອນທີ່ມີສິ່ງອຳນວຍແບບອື່ນທີ່ເໝາະສີມ. ຈຸດປະສົງຂອງການຕັ້ງຮ້ານຄ້ານີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງມີບ່ອນຊື່ສະບຽງອາຫານ ແລະ ຢາສູບ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳວັນໃນລາຄາທີ່ບໍ່ແພງເຕີນລາຄາໃນຕະຫຼາດທີ່ມີ, ຫ້າງນີ້ກໍເພື່ອເພີ່ມທະວີໃຊ້ວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ຄວາມສະດວກສະບາຍຂອງສ່ວນບຸກຄົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ກໍໄລທີ່ໄດ້ຈາກຮ້ານຄ້າຈະຕ້ອງຖອກເຂົ້າກອງທຶນສະໜວດດີການຊື່ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນສຳລັບສະຖານທີ່ກັກຂ້າງແຕ່ລະແຫ່ງ ແລະ ຈະຖືກຄຸ້ມຄອງ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຄົດດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 102 ນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີສິດກວດກາການຄຸ້ມຄອງຮ້ານຄ້າ ແລະ ກອງທຶນດັ່ງກ່າວ.

ເມື່ອສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຖືກປິດ, ເງິນທີ່ຍັງເຫຼືອໃນບັນຊີຂອງກອງທຶນສະໜວດດີການດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກໂອນໄປໃຫ້ກອງທຶນສະໜວດດີການຂອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງອື່ນທີ່ມີຜູ້ຖືກຂ້າງເປັນຄືນສັນຊາດດັງວັນກັນກັບພວກທີ່ຖືກກັກຂ້າງໃນສະຖານທີ່ທີ່ຖືກປິດລົງນັ້ນ ຫຼື ຖ້າບໍ່ມີສະຖານກັກຂ້າງແບບນັ້ນກໍໃຫ້ໂອນໄປໃຫ້ກອງທຶນສະໜວດດີການລວມສູນໄດ້ນັ້ນ ຊຶ່ງຈະຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທັງໝົດທີ່ຍັງຄ້າງຢູ່ໃນລ້າຍຄຸມຂ້າງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ໃນກໍລະນີມີການປິດປ່ອຍຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທັງໝົດ, ເງິນກຳໄລດັ່ງກ່າວແມ່ນປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຮັກສາໄວ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຕິກລົງກັນໃນທາງກົງກັນຂ້າມ.

ມາດຕາ 88

ໃນທຸກໆສະຖານທີ່ກັກຂ້າງທີ່ສູງຕໍ່ການໂຈມຕິຈາກທາງອາກາດ ແລະ ໄພອັນຕະລາຍຈາກສົງຄາມນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີບ່ອນກຳບັງທີ່ມີໂຄງສ້າງທີ່ເໝາະສີມ ແລະ ມີຈຳນວນພຽງໝໍ ເພື່ອຮັບປະກັນການປ້ອງກັນທີ່ຈະເປັນ. ໃນກໍລະນີມີສັນຍານເຕືອນໄພ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນກຳບັງເຫຼົ່ານັ້ນໂດຍໄວ ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຢູ່ປ້ອງກັນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຂອງຕົນ ເພື່ອຕ້ານໄພອັນຕະລາຍດັ່ງກ່າວ. ບຸກມາດຕະການປົກປ້ອງທີ່ໄດ້ວາງອອກເພື່ອປະຊາຊົນພິນລະເມືອງຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບພວກທີ່ຖືກກັກຂ້າງເຊັ່ນກັນ.

ຄຳເຕືອນໃຫ້ລະມັດລະວັງໄພອັນຕະລາຍຈາກອະຄົມໄພຈະຕ້ອງມີໃນທຸກສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ.

ໝວດທີ III

ອາຫານການກົນ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫື່ມ

ບ່ອນລີ້ໄພຈາກ
ການໄຈເມື່ອຫາກ
ອາຫາດ.
ມາຄະການຍິກ
ບັນ

ມາດຕາ 89

ອະຫານ ອັດຕາກິນປະຈຳວັນ ຂອງ ຜູ້ຖືກວັດທະນາຈະຕ້ອງມີປະລິມານ, ອຸນນະພາບ ແລະ ມິຫຼາຍ ເຢືອງອາຫານພຽງພໍ ເພື່ອຮັກສາສຸກຂະພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນຳໜັກຫຼຸດລົງ ຫຼື ມີ ການຂາດອາຫານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງຈະຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງການຄະລຳອາຫານທີ່ຜູ້ຖືກວັດທະນາເຄີຍ ປະຕິບັດມາ.

ຜູ້ຖືກວັດທະນາຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການສະໜອງອຸປະກອນ ເພື່ອປຸ່ງແຕ່ງອາຫານເພີ່ມເຕີມຕາມ ຫຼືພວກເຂົາເຈົ້າເມື່ອ.

ຜູ້ຖືກວັດທະນາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບນຳດື່ມຢ່າງພຽງພໍ. ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສູບ ຍາໄດ້.

ຜູ້ຖືກວັດທະນາທີ່ເຮັດວຽກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອັດຕາກິນເພີ່ມເຕີມທີ່ສົມສ່ວນກັບປະເພດການອອກ ແຮງງານຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ແມ່ນມານ ແລະ ແມ່ລູກອ່ອນ ແລະ ເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່ກ່ວາ 15 ປີ ຈະໄດ້ຮັບອາຫານເພີ່ມ ເຕີມຕາມຄວາມຕ້ອງຂອງຮ່າງກາຍ.

ມາດຕາ 90

ເຄື່ອນນຸ່ງ ເນື່ອຖິກນຳເຂົາວັດທະນາ, ຜູ້ຖືກວັດທະນາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຊອກ ຫາເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເກີບ ແລະ ໄສັງເສື້ອຊ້ອນໃນ, ແລະ ຈາກນັ້ນກຳຊອກຫາເຄື່ອງນຸ່ງຖື່ກໍານັ້ນຕື່ມອີກ ທັ້າຫາກມີຄວາມຕ້ອງການ. ໂດຍຄຳນິ່ງເຖິງສະພາບດິນຝ້າອາກາດ, ທັ້າວ່າຜູ້ຖືກວັດທະນາກໍ່ມີ ເຄື່ອງນຸ່ງພຽງພໍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊອກຫາເອງໄດ້, ປະເທດທີ່ວັດທະນາຕ້ອງໄດ້ສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ຢືນຢັນຫຼື.

ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ປະເທດທີ່ວັດທະນາສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກວັດທະນາ ພ້ອມເຄື່ອງໝາຍທີ່ຕິດໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງ ນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນໜ້າລັງງາງດ ຫຼື ເປັນຫຼືເຢະເຍື້ອ.

ຜູ້ອອກແຮງງານຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງຖື່ເໝາະສິມກັບການອອກແຮງງານ, ນັບທັງເຄື່ອງ ນຸ່ງສຳລັບປ້ອງກັນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບງ່າງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ IV

ອະນາໄມ ແລະ ການປິ່ນປົວທາງການແພດ

ມາດຕາ 91

ແຕ່ລະສະຖານທີ່ວັດທະນາຈະຕ້ອງມີໂຮງໝໍທີ່ເໝາະສິມ ໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊັ້ນນຳ ຂອງ ທ່ານໝໍທີ່ມີຄຸນນະວຸດທີ່ເໝາະສິມ, ຊຶ່ງຈະໃຫ້ການເບິ່ງແຍງບໍ່ປົວແກ່ຜູ້ຖືກວັດທະນາຕາມທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ຈະຕ້ອງມີອາຫານການກິນທີ່ເໝາະສິມ. ຖ້າຈຳເປັນ, ຕ້ອງມີພະແນກໜຶ່ງຕັ້ງແຍກໄວ້ຕ່າງ ພາກເພື່ອໃຊ້ສຳລັບປິ່ນປົວຜູ້ທີ່ເປັນພະຍາດຕິດແປດ ຫຼື ໂລກຈິດ.

ການບົງ
ແຍງໃໝ່
ຂອງ
ແພດໝໍ

ແມ່ນມານໄກຈະຄອດລູກ ແລະ ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ມີອາການປ່ວຍໜັກ ຫຼື ອາການເຈັບຫີ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງການໃຫ້ການປິ່ນປົວພື້ນເສດ, ຕ້ອງການຜ່າຕັດ ຫຼື ການປິ່ນປົວຂອງໂຮງໝໍໃຫຍ່ ຈະຕ້ອງຖືກສົງໄປຢ້າງສະຖາບັນໃດທີ່ສາມາດໃຫ້ການປິ່ນປົວອັນເໝາະສົມ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ຫຼື ບໍ່ຕໍ່ກວ່າລະດັບການປິ່ນປົວທີ່ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຫົວໄປ.

ດີແທ້ແມ່ນຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຈາກແພດໝໍທີ່ເປັນຄົນສັນຊາດງວກັບພວກເຂົາເຈົ້າເອງ.

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະບໍ່ຖືກສະກັດກັນຈາກການໄປໜາແພດໝໍ ເພື່ອກວດສຸກຂະພາບ. ເມື່ອມີການຮອງຂໍ, ເຈົ້າໜັ້າທີ່ແພດໝໍຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຈະຕ້ອງອອກໃບຢ້າງຍືນຫາງການໃຫ້ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ, ຂໍ້ງປຶ່ງບອກແຈ້ງເຖິງລັກສະນະການເຈັບປ່ວຍ ຫຼື ອາການບາດເຈັບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ໄລຍະເວລາຂອງການປິ່ນປົວ ແລະ ວິທີການປິ່ນປົວ. ສໍາເນົາຂອງໃບຢ້າງຍືນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກສົງໄປຢ້າງອົງການສູນກາງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 140.

ການປິ່ນປົວຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ເສຍຄ່ານັບຫັງອຸປະກອນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບ ຂອງ ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ດີ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ແຂ້ວທຸກ ແລະ ອົງຄະທຸກອື່ນໆ, ແລະ ແວ່ນຕາ.

ມາດຕາ 92

ການກວດກາສຸຂະພາບຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນຢ່າງໜ້ອຍເດືອນລະເທື່ອ. ຈຸດປະສົງຂອງການກວດກາໂດຍສະເພາະແລ້ວຈະຕ້ອງແມ່ນເພື່ອເກັບກຳສຸຂະພາບໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ສະພາບໂພສະນາການ, ສະພາບຄວາມສະອາດຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ, ແລະ ເພື່ອຊອກຫາພະຍາດຕິດແປດ, ໂດຍສະເພາະພະຍາດວັນນະໂລກ, ກາມນະໂລກ ແລະ ພະຍາດໄຂ້ປ່າ. ການກວດກາຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນໂດຍສະເພາະຈະຕ້ອງລວມທັງການກວດ ແລະ ບັນທຶກສະຖິຕິນຳໜັກຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ການສ່ອງໄຟຟ້າຢ່າງນ້ອຍປີລະເທື່ອ.

ໝວດທີ

ສາດສະໜາ, ການເຄື່ອນໄຫວທາງສະຕິບັນຍາ ແລະ ຫາງກາຍ

ມາດຕາ 93

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອືດສະລະພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນການປະຕິບັດໜັ້າທີ່ຫາງສາດສະໜາຂອງຕິນ, ນັບຫັງການເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີຫາງສາດສະໜາຂອງເຂົ້າເຈົ້າ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າພວກເຂົ້າເຈົ້າຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບວິໄນທີ່ເຄີຍປະຕິບັດຊື່ເຈົ້າໜັ້າທີ່ ຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ພະອາຈານສາດສະໜາຜູ້ທີ່ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຫັນສະໜາຢ່າງມີອີສະລະໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຖືກວັກຂ້າງດງວກັນ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຈະຮັບປະກັນການສັບຂໍອນພວກເຂົ້າເຈົ້າໃນສະຖານທີ່ວັກຂ້າງໃຫ້ສະໜັ້ນສະເໝີ ຂໍ້ງເປັນບໍ່ອນທີ່ມີຜູ້ຖືກວັກຂ້າງປາກພາສາ ແລະ ຖືສາສະໜາດງວກັນ. ຖ້າວ່າພະອາຈານມີຈຳນວຍໜ້ອຍເກີນໄປ, ປະເທດທີ່ຢືນດອງຈະຕ້ອງສະໜອງສົງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ພະອາຈານສາສະໜາເຫຼົ່ານັ້ນ, ລວມທັງ

ພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ເພື່ອເຄື່ອນໄຫວໄປມາຈາກສະຖານທີ່ກັກຂ້າງນີ້ທາສະຖານທີ່ກັກຂ້າງອື່ນ, ແລະ ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຢູ່ມຢາມຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ເຂົ້າໂຮງໝໍ. ພະອາຈານສາ ສະໜາຈະຕ້ອງມີອິດສະລະພາບໃນການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາຂອງປະເທດບ່ອນ ທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ, ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາສະໜາສາກົນກ່ຽວກັບສາສະໜາຂອງ ພວກເຂົາເຈົ້າ. ການຕິດຕໍ່ພົວພັນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຖືວ່າເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງໄກຕາທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 107. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ການຕິດຕໍ່ພົວພັນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງເປັນໄປຕາມຂີ້ບັນຍັດ ຂອງ ມາດຕາ 112.

ເມື່ອຜູ້ຖືກວັດທະນາກບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພະອາຈານສາສະໜາຂອງຕົນ ຫຼື ມີພະອາຈານຈຳນວນໜ້ອຍເກີນໄປ, ໂດຍການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງປະເທດທີ່ວັດທະນີ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຫອງໃໝ່ຂອງສາສະໜາດງວກນັ້ນ ສາມາດແຕ່ງຕັ້ງພະອາຈານຂອງສາສະໜາດງວກນັ້ນກັບຜູ້ຖືກວັດທະນີ, ຫຼື ມາຈາກນິກາຍທີ່ຄ້າຍໆກັນກັບສາສະໜາ ຂອງ ຜູ້ຖືກວັດທະນີ ຫຼື ບຸກຄົນທຳມະດາໄດ້ໜຶ່ງທີ່ມີຄຸນນະວຸດເໝາະສີມ. ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຈຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ຄະນະສາສະໜາ ທີ່ຜູ້ກ່ຽວເຂົ້າຮັບຜິດຊອບ. ບຸກຄົນທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຄືດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫຼຸກກົດລະບຽບທີ່ປະເທດວັດທະນີໄດ້ວາງອອກ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາລະບຽບວິໄນ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ.

ມາດຕາ 94

ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງຈະຕ້ອງສຶ່ງເສີມໃຫ້ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງມີການເຄື່ອນໄຫວທາງປັນຍາ, ການສຶກສາ, ການພັກຜ່ອນ, ກິລາ ແລະ ການຫຼັນເຕັມ ໂດຍໃຫ້ອີດສະລະແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໜີບໍ່. ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງຈະຕ້ອງເອົາຫຼຸກມາດຕະການ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ ໂດຍສະຢ່າງຍິ່ງດ້ວຍການສະໜອງສະຖານທີ່ ຫີ້ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສົ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທຸກປະການທີ່ເປັນໄປໄດ້ຈະຕ້ອງປະກອບໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງເພື່ອສືບຕໍ່ການສຶກສາຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ເລີ່ມຮຽນວິຊາໃໝ່. ການສຶກສາຮ່າງຍົນຂອງຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເດັກນົ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນ; ພວກເຂົາຈະສາມາດໄປໂຮງຮຽນ ທີ່ຢູ່ພາຍໃນ ຫຼືຢູ່ອຸກສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ.

ມາດຕະ 95

ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງຈະຕ້ອງບໍ່ວ່າຈ້າງຜູ້ຖືກກັບຂ້າງມາເປັນຄົນງານ, ເວັນເສຍແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າທາງຕ້ອງການ. ໃນຫຼຸກກໍາລະນີ ຫ້າມການວ່າຈ້າງແຮງງານ ຂຶ້ງຈະເປັນການລະເມີດມາດຕາ 40 ຫຼື 51 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ຖ້າວ່າການຈ້າງແຮງງານຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກປຶກບ້ອງແຕ່ບໍ່ຖືກກັບຂ້າງນີ້ນັ້ນ ເປັນການບັງຄັບ ແລະ ຫ້າມວ່າຈ້າງແຮງງານເພື່ອເຮັດວຽກທີ່ເສື້ອມຊາມ ຫຼື ຕໍ່ຊັ້ງ.

រាល់ប៉ាក
ជំនួយ, រាយ
តិ៍នាសនាំ
រូម,
វេលា នៃ
ធាមានឱ្យឯក

ពេជ្ជនា
ភាសាខ្មែរ
នគរបាល

ຫຼັງຈາກເວັບໄວ້ໄດ້ທີກອາຫິດແລ້ວ, ຜູ້ຖືກກັກຂັງມີສິດລາວອກຈາກວົງໄດ້ຫຼຸກເນື້ອ ໂດຍ
ທີ່ຕ້ອງແຈ້ງລ່ວງໝາຜປດວັນ.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບທັງໝົດໃນການຮັບປະວັນທຸກໆເຖິ່ງມີໃຊ້ຂອງການອອກແຮງງານ, ການເບິ່ງແຍງຂອງແພດໝໍ, ການຈ່າຍຄ່າແຮງງານ, ແລະການຮັບປະວັນໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທັງໝົດທີ່ຖືກວ່າຈ້າງແຮງງານໄດ້ຮັບຄ່າຊີດເຊີຍໃນກໍລະນີເກີດພະຍາດແລະອຸບັດເຫດໃນອາຊີບ. ມາດຕະຖານຂອງເຖິ່ງມີໃຊ້ການອອກແຮງງານ ແລະ ຂອງການຊີດເຊີຍຄ່າເສຍໜາຍດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງນັ້ນ ຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການແຫ່ງຊາດ, ແລະ ສອດຄ່ອງກັບປະເພນີທີ່ປະຕິບັດກັນ; ເຖິ່ງມີໃຊ້ ແລະ ຄ່າຊີດເຊີຍນັ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຕໍ່ກ່າວເຖິ່ງມີໃຊ້ ແລະການຊີດເຊີຍສໍາລັບວູການປະເພດດູວກັນຢູ່ໃນເຂດດູວກັນ. ຄ່າແຮງງານຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນບິນພື້ນຖານຄວາມສະເໜີພາບໂດຍການຕົກລົງກັນລະຫວ່າງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ, ຖ້າມີນາຍຈ້າງທີ່ນອກເໜືອຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ໂດຍຄ່ານິງເຖິ່ງພັນທະຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງໃນການການດູແລຮັກສາ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ຂອງແພດໝໍ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເສຍຄ່າຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຂອງສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຖືກວ່າຈ້າງແຮງງານຢ່າງ ຖາວອນໃນປະເພດວູການທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນວັກທີ່ສາມ ຂອງມາດຕານີ້ຈະໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານຢ່າງຍຸຕິຫຳຈາກປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ເຖິ່ງມີໃຊ້ຂອງການອອກແຮງງານ ແລະ ລະດັບການຊີດເຊີຍຄ່າເສຍໜາຍຈາກອຸປະຕິເຫດ ແລະ ຈາກການເກີດພະຍາດອາຊີບໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຖືກວ່າຈ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຕໍ່ກ່າວເຖິ່ງມີໃຊ້ ແລະ ຄ່າຊີດເຊີຍທີ່ນຳໃຊ້ສໍາລັບວູການປະເພດດູວກັນຢູ່ໃນເຂດດູວກັນນີ້.

ມາດຕາ 96

ທຸກໝ່ວຍອອກແຮງງານຈະຕ້ອງຖືວ່າຍັງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງແລະຍັງຂຶ້ນກັບສະຖານທີ່ນີ້. ເຈົ້າໜັ້ນທີ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການຂອງຄ້າຍຄຸມຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດຕາມບັນດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຢູ່ໃນໝ່ວຍອອກແຮງງານ. ຜູ້ບັນຊາການຈະຕ້ອງເກັບກຳແລະຮັກສາບັນຊີລາຍຊື່ໝ່ວຍອອກແຮງງານທີ່ຂຶ້ນກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ແລະ ຈະຕ້ອງສົ່ງບັນຊີດັ່ງກ່າວໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ປົກປ້ອງ, ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການດ້ານມະນຸດສະທິ່ງໆ ທີ່ມີສິດເຂົ້າຍໍາມຢາມສະຖານທີ່ກັກຂ້າງດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕະຖານ 97

ធ្វើការកែងកម្មជាតុលាក្នុងការបង្ហាញពីការរំលែករំលែកដែលត្រូវបានរំលែកនៅក្នុងប្រទេស និងប្រទេសទាំងអស់។ ក្នុងការរំលែករំលែក គឺមានចំណាំថាបានបង្ហាញពីការរំលែករំលែកដែលត្រូវបានរំលែកនៅក្នុងប្រទេស និងប្រទេសទាំងអស់។ ក្នុងការរំលែករំលែក គឺមានចំណាំថាបានបង្ហាញពីការរំលែករំលែកដែលត្រូវបានរំលែកនៅក្នុងប្រទេស និងប្រទេសទាំងអស់។ ក្នុងការរំលែករំលែក គឺមានចំណាំថាបានបង្ហាញពីការរំលែករំលែកដែលត្រូវបានរំលែកនៅក្នុងប្រទេស និងប្រទេសទាំងអស់។

ຈຳນວນເງິນນີ້ຈະຕ້ອງຖືກທອກເຂົ້າໃນບັນຊີຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ແຕ່ລະຄົມ, ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 98. ຫ້າມປ່ຽນເງິນດັ່ງກ່າວເປັນເງິນສະກຸນອື່ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນດິນແດນບ່ອນທີ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງກຳລັງຖືກກັກຂ້າງຢູ່ນີ້ນກຳນົດໄວ້, ຫຼື ວ່າຜູ້ກ່ຽວໃຫ້ການເຫັນດີ.

ហាមເង់ប៉ូលីតិំខ្លួនមិត្តុនការងារសំរាប់បុរាណិន និង ការងារដឹកជញ្ជូនការងារជាពេលវេលាដើម្បី
និងការងារជាពេលវេលាដើម្បី។

ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງທີ່ເປັນແມ່ຍິ່ງ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກກວດຄົ້ນເວັ້ນເສຍແຕ່ແມ່ຍິ່ງເອງເປັນຜູ້ກວດຄົ້ນ.

ໃນເວລາທີ່ກົດປ່ອຍ ຫຼື ສິ່ງກັບຄືນປະເທດ, ຜູ້ທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເຄື່ອງຂອງ, ເງິນຕາ ຫຼື ເຄື່ອງມີຄ່າທີ່ທີ່ກົດໄປໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ໄດ້ຮັບເປັນເງິນສິດຈານວນເງິນເຫຼືອໃນບັນຊີທີ່ກັກເກັບມັງນໄດ້ສອດຄ່ອງກັບ ມາດຕາ 98, ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຄື່ອງຂອງ ຫຼື ຈຳນວນເງິນທີ່ປະເທດ ທີ່ກັກຂ້າງເກັບຮັກສາໄວ້ຕາມກົດໝາຍຂອງຕົນທີ່ກຳລັງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້. ຖ້າ ວ່າຊັບສິນບັດຂອງຜູ້ທີ່ກັກຂ້າງ ຫາກທີ່ກັກໄວ້ລື້ແນວນັ້ນ, ຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນຢ່າງຄັກແມ່.

ເອກະສານກ່ຽວກັບຄອບຄົວ ແລະ ຂໍ້ມູນສ່ວນບຸກຄົນ ຂອງຜູ້ຖືກວັດທະຍົງທີ່ຜູ້ກ່ຽວມີຢູ່ໃນຄອບຄອງຈະບໍ່ສາມາດຖືກຍິດໄປຈາກພວກເຂົ້າເຈົ້າໄດ້ຍຶ່ນຮັບໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າ. ຜູ້ຖືກວັດທະຍົງຈະຕ້ອງມີເອກະສານກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນສ່ວນບຸກຄົນຂອງຕົນໃນຫຼຸກເວລາ. ຖ້າພວກເຂົ້າເຈົ້າບໍ່ມີກໍຕ້ອງອອກເອກະສານພິເສດໃຫ້ພວກເຂົ້າເຈົ້າໄດ້ຍເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ວັດທະຍົງເພື່ອໃຊ້ເປັນເອກະສານປະຈຳຕົວຈົນກວ່າການວັດທະຍົງສິ້ນສດລົງ.

ຜູ້ຖືກກັບຂ່າງສາມາດຮັກສາເງິນຕິດຕົວໃນຈຳນວນອັນແມ່ນອນເປັນເງິນສີດ ຫຼື ເປັນຮູບໃບບົງຊື້ສິນຄ້າ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຊື້ເຄື່ອງໄດ້.

ມາດຕະຖານ 98

ຜູ້ຖືກວັດຂັງທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເງິນອຸດໝູນປົກກະຕິ, ຂຶ່ງພໍໃຫ້ຊື້ສິນຄ້າ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆເຊັ່ນ ຍາສູບ, ເຄື່ອງໃຊ້ໃນຫ້ອງນຳ ແລະ ອື່ນໆ. ເງິນອຸດໝູນນີ້ອາດເປັນຮູບສິນເຊື່ອ ຫຼືໃບປົງຊື້ສິນຄ້າ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຍັງອາດຈະໄດ້ຮັບເງິນອຸດໝູນຈາກປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຫຼື ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ກຳຄົ້ລາຍໄດ້ຈາກຂັບສິນ ຂອງ ພວກເຂົາເຈົ້າຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ຈຳນວນເງິນອຸດໝູນທີ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີໄດ້ອະນຸມັດໃຫ້ນັ້ນຈະຕ້ອງສະເໜີວັນໝົດສຳລັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງແຕ່ລະປະເທດ (ຜູ້ພິການ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ແມ່່ມານແລະອື່ນໆ) ແຕ່ຫ້າມປະເທດດັ່ງກ່າວຈັດແບ່ງ ຫຼື ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງນຳໄປແຈກຍາຍແບບມີການຈຳແນກຂໍ້ງ ມາດຕາ 27 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ເກືອດຫ້າມ.

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງເປີດບັນຊີປົກກະຕິສຳລັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງແຕ່ລະຄົມ ຂຶ່ງເພື່ອໄວນເງິນ
ອຸດໝູນທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕານີ້, ເງິນຄ່າແຮງງານ ແລະ ເງິນທີ່ຖືກສິ່ງມາໃຫ້, ພ້ອມດ້ວຍເງິນທີ່ຖືກກັກ
ໄວ້ໃນເວລາພວກເຂົາຖືກກັກຂ້າງຕາມກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບໍ່ແລ້ວໃຊ້ໃນດິນແດນບໍ່ອນທີ່ຜູ້ກ່ຽວທີ່ຖືກກັກຂ້າງ
ຢູ່. ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບໍ່ແລ້ວ
ໃຊ້ໃນດິນແດນທີ່ພວກເຂົາຖືກກັກຂ້າງຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອສິ່ງເງິນໄປຊ່ວຍຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການ
ລັງດູຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີສິດຖອນເງິນຈາກບັນຊີດັ່ງກ່າວໃນຈຳນວນທີ່ຈຳເປັນໃຫ້
ແກ່ການໃຊ້ຈ່າຍສ່ວນຕົວພາຍໃນຂອບເຂດຈຳກັດທີ່ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງກຳນົດໃຫ້. ພວກເຂົາຈະຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ເພື່ອກວດເບິ່ງບັນຊີ ແລະ ຂໍສຳເນົາບັນຊີຂອງ
ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫຼຸກເວລາ. ໃບສະຫຼຸບບັນຊີຈະຕ້ອງຖືກປະກອບໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງເມື່ອ
ມີການຫວັງຖາມ ແລະ ຈະຕ້ອງສິ່ງຕິດໄປນຳຜູ້ຖືກກັກຂ້າງໃນກໍລະນີຖືກໄຍກຍ້າຍ.

ໝວດທີ VII

ການປຶກຄອງ ແລະ ລະບູບວິໄນ

ມາດຕາ 99

ສະຖານທີ່ກັກຂັງທຸກແຫ່ງຈະຕ້ອງຢ່າຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ຮັບຜິດຊອບທີ່ຖືກເລືອກມາຈາກອງທະຫານໝວງ ຫຼື ການປົກຄອງພິນລະເຮືອນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂັງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ຮັບຜິດຊອບສະຖານທີ່ກັກຂັງຈະຕ້ອງມີສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ເປັນພາສາທາງການ ຫຼືໜຶ່ງໃນພາສາທາງການຂອງປະເທດຂອງຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດສິນທີ່ສັນຍານັ້ນ. ພະນັກງານຄວບຄຸມຜູ້ຖືກກັກຂັງ ຈະຕ້ອງຖືກແນະນຳກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ມາດຕະການດ້ານການປົກຄອງທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ເນື້ອໃນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງພິເສດທີ່ເຮັດຂຶ້ນຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກນຳມາຕິດໄວ້ພາຍໃນສະຖານທີ່ຮັກຂັງເປັນພາສາທີ່ຜູ້ຖືກຮັກຂັງສາມາດເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຈະຖືກຮັກສາໄວ້ກັບຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກຮັກຂັງ.

ລະບຸງບການ, ຄຳສັ່ງ, ປະກາດແຈ້ງການ ແລະ ການພິມເຜີຍແຜ່ທຸກປະເທດຈະຕ້ອງຖືກ ເຈັງໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຊາບ ແລະ ນຳມາຕິດໄວ້ພາຍໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ ເປັນພາສາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າ ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

ທຸກຄຳສັ່ງ ບັນຊາສິ່ງເຖິງບຸກຄົມຜູ້ຖືກກັກຂ້າງນັ້ນກຳຕ້ອງຮັດເປັນພາສາທີ່ພວກເຂົາສາມາດ ເຂົ້າໃຈໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

ມາດຕາ 100

ລະບຸງບວິໄນພາຍໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການມະນຸດສະຫຼິມ ແລະ ຈະແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ ຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ມີລະບຸງບການທີ່ບໍ່ຄັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງອອກແຮງ ຖາຍໃນທາງກາຍທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ຫຼື ເປັນການໜີບເຕັ້ງທີ່ຮັດໃຫ້ເຂົາ ກາຍເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທາງກາຍ ຫຼື ທາງຈິດໃຈ. ຫ້າມສັກລາຍ ຫຼື ຈົ່ປ້າຍ ຫຼື ເຄື່ອງໝາຍໃສ່ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ໂດຍສະເພາະ ຫ້າມບັງຄັບໃຫ້ຢືນ ຫຼື ລຽນແຖວເປັນເວລາດິນ ເພື່ອເອັ້ນຊື່, ການລົງໂທດ ໂດຍໃຫ້ອອກກຳລັງກາຍ, ການຝຶກແອບການທະຫານ ຫຼື ຂ້ອມລົບ ຫຼື ການໝູດອັດຕາອາຫານລົງ.

ມາດຕາ 101

ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງມີສິດຢືນຂໍສະເໜີຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນອຳນາດ ກ່ຽວກັບ ເງື່ອນໄຂການກັກຂ້າງ ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີສິດອັນບໍ່ຖືກຈຳກັດທີ່ຈະຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ຜູ້ຕາງໜ້າ ຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການ ບົກປ້ອງ ໂດຍຜ່ານຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ຫຼື, ສິ່ງໂດຍກິງ, ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າຈຳ ເປັນ ເພື່ອຊື່ແຈງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບບັນຫາໃນເງື່ອນໄຂການກັກຂ້າງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຮ້ອງທຸກ.

ຄຳຮ້ອງທຸກ ແລະ ຄຳຂັດຂ້ອງຄຳດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກສິ່ງໜັນທີ ແລະ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີການ ດັດແປງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄຳຮ້ອງທຸກເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ມີພື້ນຖານໜັກແໜ້ນ, ຄຳຮ້ອງທຸກດັ່ງກ່າວນັ້ນກຳຈະບໍ່ ອາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການລົງໂທດພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງອາດຈະສື່ງປິດລາຍງານກ່ຽວກັບສະພາບໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງໄປໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ເປັນປະຈຳ.

ມາດຕາ 102

ໃນທຸກສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງເລືອກຕັ້ງຢ່າງເສລີ ໂດຍການລົງຄະແນນສົງ ປິດລັບເອົາສະມາຊີກຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຖືກມອບໝາຍໜ້າທີ່ຜູ້ຕາງໜ້າພວກເຂົາເຈົ້າ ໃນທຸກໆໜີກເດືອນ ໂດຍຊ້ອງໜ້າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຄະນະກຳມະການ ກາແຮງສາກົນ ແລະ ທຸກໆອີງການທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າ. ສະມາຊີກຂອງຄະນະ ກຳມະການດັ່ງກ່າວມີສິດໄດ້ຮັບການເລືອກຕັ້ງອີກເຫຼືອໃໝ່.

ການຮັບອັນ
ບຸກແລະ
ການຮັບອັນ

ຄະນະກຳ
ມະການຜູ້
ຖືກກັກຂ້າງ
I
ການເລືອກ
ຕັ້ງສະມາ
ຂັກ

ຜູ້ຖືກກັບຂ່າງທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງຄືດ້ວຍກ່າວນັ້ນຈະເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ກັບຂ່າງໄດ້ໃຫ້ການອະນຸມັດແກ່ການເລືອກຕັ້ງດ້ວຍກ່າວ. ເຫດຜົນສຳລັບທຸກການປະຕິເສດ ຫຼື ການໄລ່ອອກຈະຕ້ອງຖືກແຈ້ງໄປໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຊູກຍຸ້ສົງເສີມຂົວດການເປັນຢູ່ທາງວັດຖຸ, ຈິດໃຈແລະສະຕິປັນຍາຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ.

II.
ໝາກ

ໄດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ, ໃນກໍລະນີຜູ້ຖືກກັກຂັງຕັດສິນໃຈຈັດຕັ້ງລະບົບການຊ່ວຍເຫຼືອຊື່ງກັນແລະ ກັນລະຫວ່າງເຂົ້າເຈົ້າເອງ, ການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຢ່າຍໃຕ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ, ຂຶ້ງເປັນໜັ້ນທີ່ເພີ່ມເຕີ່ມກັບໜັ້ນທີ່ພື້ນເສດຖື່ຖືກໝອບໝາຍໃຫ້ບັນດາສະມາຊື້ກຳດັ່ງກ່າວພາຍໃຕ້ຂີ້ບັນຍັດອື່ນໆ ຂອງ ສົມທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 104

ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັດທະຍົງຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດວຽກອື່ນໄດ້,
ຖ້າຫາກວ່າວຽກນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຫຍໍ່ຢາກຂຶ້ນ.

III.

ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການສາມາດແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຖືກວັກຂັງເປັນຜູ້ຊ່ວຍວິກຂອງພວກຕົນຕາມຄວາມຈຳເປັນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕອງໄດ້ຮັບສິ່ງອຳນວຍສະດວກທາງກາຍ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ອິດສະລະພາບໃນການເຄື່ອນໄຫວໄປມາທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ (ການກວດການ່ວຍອອກແຮງໆານ, ການຮັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ອື່ນໆ).

ໃນທຳນອງດູວກັນ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຍັງຈະຕ້ອງສະໜອງໃຫ້ແກ່ສະມາຊີກຂອງຄະນະກຳມະການເພື່ອຕິດຕໍ່ພົວພັນໄດ້ຫາງໄປສະນີ ແລະ ໂທລະເລກກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກຂ້າງ, ກັບປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ກັບຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ແລະ ຜູ້ແທນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ກັບອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ. ສະມາຊີກຂອງຄະນະກຳມະການໃນໜ່ວຍແຮງງານກຳຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກແບບດູວກັນນີ້ ເພື່ອຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງໃຫຍ່. ການຕິດຕໍ່ພົວພັນນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຈຳກັດ ແລະ ກຳບໍ່ຖືກທີ່ວ່າເປັນສ່ວນໜີ່ຂອງໂກຕາທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນມາດຕາ 107.

ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຜູ້ທີ່ຈະຖືກຍິກຍ້າຍຈະຕັອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີເວລາ
ພຽງພໍເພື່ອມອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ຜູ້ໃໝ່ທີ່ຈະມາແກນ ແລະ ຊ່ວຍຜູ້ກ່ຽວທຳຄວາມສັນເຄີຍກັບວຽກ
ທີ່ພວມດຳເນີນຢ່າງ.

សម្រាប់ទិន្នន័យ

ການພົວພັນກັບພາຍນອກ

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ໃນເວລາທຳການກັບຂ້າງຜູ້ຖືກປຶກບ້ອງ, ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ, ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກບ້ອງນັ້ນຊາບຫັນທີ່ ກ່ຽວ

ການເຈົ້າງ່າວ
ກັບມາດຕະ
ການທີ່ຖືກວາງ
ອອກ

ກັບມາດຕະການທີ່ຕິນວາງອອກ ເພື່ອປະຕິບັດຂໍ້ມູນຍັດຂອງໝວດນີ້. ໃນທຳນອງຄູງວັນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບກ່ຽວກັບທຸກການດັດແປງມາດຕະການດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ໃນເວລາທີກັກຂ້າງ ຫຼື ຢ່າງຊ້າບໍ່ເກີນໜຶ່ງອາຫິດຫຼັງມາຮອດສະຖານທີກັກຂ້າງ, ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີເຈັບເປັນ ຫຼື ການຍິກຍ້າຍໄປສະຖານທີກັກຂ້າງອື່ນ ຫຼື ໄປນອນໂຮງໝໍ, ຜູ້ທີກັກຂ້າງແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງສາມາດສິ່ງບັດກັກຂ້າງຂອງຕົນທີ່ໄດ້ອອກໃຫ້ ຕາມຕົວຢ່າງທີ່ຕິດແນບກັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຜູ້ກ່ຽວໂດຍກົງ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງອີງການສູນກາງຄຸມຄອງຜູ້ທີກັກຂ້າງຕາມທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 140 ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຍາດພື້ນອງຂອງຜູ້ກ່ຽວຊາບກ່ຽວກັບການກັກຂ້າງ, ທີ່ຢູ່ຂອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ສະພາບສຸກຂະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ບັດດັ່ງກ່າວຈະຖືກຈັດສິ່ງໄປໂດຍໄວເຂົ້າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັດໃຫ້ມີການຂັກຂ້າຈະແມ່ນໃນລັກສະນະ ໄດ້ກຳຕາມ.

ມາດຕະ 107

ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງ ແລະ ຮັບຈິດໝາຍ ແລະ ບັດວຍພອນ
ຫຼີ້ບັດອື່ນໆ. ຖ້າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຫາກເຫັນວ່າຈະເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຈຳກັດຈຳນວນຈິດໝາຍ ແລະ
ບັດຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງລົງ, ຈຳນວນຈິດໝາຍ ແລະ ບັດດັ່ງກ່າວນັ້ນກຳບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຫຼຸດສອງກ້ານ ແລະ
ສືບັດຕໍ່ເດືອນ. ບັດເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຖືກເຮັດຂຶ້ນໃຫ້ຄືກັນກັບຕົວຢ່າງທີ່ຕິດແນບວັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້
ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຖ້າວ່າຈະວາງຂໍ້ຈຳກັດຈິດໝາຍທີ່ສົ່ງມາໃຫ້ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ, ຄຳສັ່ງຈຳກັດນັ້ນຈະ
ຕ້ອງອອກໂດຍປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ອາດຈະເປັນການຕອບສະໜອງການ
ສະເໜີຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ. ຈິດໝາຍ ແລະ ບັດຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ມີການຊັກຂ້າ
ແລະ ກັກໄວ້ຢ້ອນເຫດຜົນທາງລະບຽບວິໄນ.

ຜູ້ຖືກວັດຂ້າງທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວຂອງຄອບຄົວມາເປັນເວລາດິນນານ ຫຼື ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຂ່າວ ຫຼື ສົ່ງຂ່າວທາງໄປສະນີທຳມະດາ, ກໍຄືຜູ້ທີ່ຢູ່ທ່າງໄກຈາກບ້ານຂອງຕົນ, ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງໂທລະເລກຊື່ງຄ່າສົ່ງຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງຜູ້ກ່ຽວດ້ວຍຕະກຸນເງິນທີ່ຜູ້ກ່ຽວມື. ໃນກໍລະນີສຳເນົາ, ຜູ້ຖືກວັດຂ້າງກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂໍ້ບັນຍັດນີ້ຄືກັນ.

ໃນຖານະເປັນຫຼັກການອັນໜີ່ງ, ຈິດໝາຍຂອງຜູ້ຖືກກັກຂັງຈະຕ້ອງຊົນເປັນພາສາຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເອງ. ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນອາດຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຊົນຈິດໝາຍເປັນພາສາອື່ນກຳໄດ້.

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ໄດຍທາງໄປສະນີ ຫຼື ໄດຍວິທີອື່ນ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບເຄື່ອງຝາກສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ເຄື່ອງສິງເຄາະໃຫ້ສ່ວນລວມຊື່ປະກອບດ້ວຍໄດຍສະເພາະເຄື່ອງບໍລິໂພກ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຢາປົວພະຍາດ, ປຶ້ມ ແລະເຄື່ອງອຸປະກອບທີ່ມີລັກສະນະຮັບໃຊ້ດ້ານສາດສະໜາ, ການສຶກສາ, ການພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈທີ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ຂອງ ພວກເຂົາເຈົ້າ. ແນວໃດ

ກຳຕາມ, ເຄື່ອງສິງເຄາະເຫຼົ້ານັ້ນຈະບໍ່ຮັດໃຫ້ປະເທດທີ່ກັບຂ້າງພືນຈາກພັນທະທີ່ເວົົດຈາກສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ໃນກໍລະນີມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຈຳກັດຈຳນວນເຄື່ອງສິງເຄາະເຫຼົ້ານັ້ນ ຍ້ອນເຫດຜົນທາງທະຫານ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງ ແລະ ມີໜັນທີ່ຈັດສິ່ງເຄື່ອງເຫຼົ້ານັ້ນຈະຕ້ອງຖືກແຈ້ງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບການຈຳກັດດັ່ງກ່າວຕາມຫາງຄວນ.

ເຖິງນອນໄຂສໍາລັບສິ່ງເຄື່ອງຝາກສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ເຄື່ອງສິງເຄາະໃຫ້ສ່ວນລວມນັ້ນ, ຖ້າຈຳເປັນຈະຕ້ອງເປັນບັນຫາທີ່ປະເທດກ່ຽວຂ້ອງເຮັດຂໍຕົກລົງພືເສດນົ່ວມໆກັນ, ຊຶ່ງຈະເປັນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມຈະບໍ່ຮັດໃຫ້ການທີ່ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງໄດ້ຮັບເຄື່ອງສິງເຄາະນັ້ນຊັກຂ້າ. ທີ່ເຄື່ອງຝາກທີ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຖື ແລະ ອາຫານການກົນ ຈະບໍ່ໃຫ້ມີປົ້ມປົນຢູ່ນຳ. ໃນຖານະເປັນຫຼັກການອັນໜຶ່ງ, ເຄື່ອງສິງເຄາະທີ່ເປັນຢາປົວພະຍາດນັ້ນຈະຕ້ອງສິ່ງເປັນທີ່ເຄື່ອງຝາກໃຫ້ລວມໜູ້.

ມາດຕາ 109

ຖ້າວ່າບໍ່ມີຂໍຕົກລົງພືເສດລະຫວ່າງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນກ່ຽວກັບເຖິງນອນໄຂສໍາລັບການຮັບ ແລະ ແຈກຢາຍເຄື່ອງສິງເຄາະລວມໜູ້, ລະບຽບການກ່ຽວກັບເຄື່ອງສິງເຄາະລວມໜູ້ທີ່ຕົດແນບກັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກນຳມາໃຊ້.

II
ການສືບແຕກ
ລວມໜູ້

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມ ຂໍ້ຕົກລົງພືເສດທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຈະຕ້ອງບໍ່ຈຳກັດສິດທີ່ຂອງຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັບຂ້າງໃນການຮັບເຄື່ອງສິງເຄາະລວມໜູ້ ທີ່ຖືກສິ່ງມາໃຫ້ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງ, ທຳການແຈກຢາຍ ຫຼື ນຳໃຊ້ເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອເຫຼົ້ານັ້ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຖືກກັບຂ້າງ.

ຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວຢ່າງຈະບໍ່ສາມາດຈຳກັດສິດຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ຂອງອົງການອື່ນທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກກັບຂ້າງ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສິ່ງເຄື່ອງຊ່ວຍຄົດດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ມາດຕາ 110

ເຄື່ອງສິງເຄາະທຸກຊັ້ນທີ່ຖືກສິ່ງມາຊ່ວຍຜູ້ຖືກກັບຂ້າງຈະຕ້ອງຖືກຍົກເວັ້ນພາສີຂາເຂົ້າ, ອາກອນ ແລະ ຄ່າທຳນຽມອື່ນໆ.

III
ການເນື້ອເລັ້ນ
ຄ່າທຳນຽມໄປ
ສະນີແລະຂົມ
ສູງ

ສິ່ງທີ່ສິ່ງທາງໄປສະນີທຸກຊັ້ນ, ນັບທັງເຄື່ອງສິງເຄາະທີ່ສິ່ງທາງໄປສະນີ ແລະ ເງິນທີ່ສິ່ງມາຈາກຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງ ຫຼື ເງິນທີ່ພວກເຂົາສິ່ງທາງໄປສະນີທັງໄດຍກົງ ຫຼື ໂດຍຜ່ານຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 136 ແລະ ອົງການສູນລວມຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 140 ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມໄປສະນີທັງໃນປະເທດຕົ້ນທາງ ກໍຄືປະເທດປາຍທາງ ແລະ ໃນປະເທດສິ່ງຜ່ານ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງການຍົກເວັ້ນທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນສົນທີ່ສັນຍາວ່າດ້ວຍໄປສະນີສາກົນປີ 1947 ແລະ ໃນຂໍ້ຕົກລົງຂອງສະຫະພັນໄປສະນີສາກົນ ເພື່ອປຶກປ້ອງພົນລະເຮືອນທີ່ມີສັນຊາດຂອງຝ່າຍສັດຕູທີ່ຖືກກັບຂ້າງຢູ່ໃນຄ້າຍ ຫຼື ໃນຄຸກສຳລັບພົນລະເຮືອນນັ້ນ ຈະຕ້ອງຂະຫຍາຍຂອບເຂດກວມເອົາທັງຜູ້ຖືກປຶກປ້ອງອື່ນໆ ທີ່ຖືກກັບຂ້າງພາຍ

ໄຕລະບຽບການຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້. ປະເທດທີ່ໄດ້ເປັນພາຄີຂອງຂໍຕົກລົງດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງ ຈະຕ້ອງມີພື້ນທະ ໃຫ້ການຢັກເວັນຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆໃນເງື່ອນໄຂດູວກັນ.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຂົນສົ່ງເຄື່ອງສິງເຄາະທີ່ສົ່ງໄປໃຫ້ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ແລະ ບໍ່ສາມາດສົ່ງຜ່ານ ທາງໄປສະນີ້ຍອນນັ້ນກຳ ຫຼື ຍ້ອນສາເຫດອື່ນໆ ມັນຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງໃນ ດົນແດນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຕົນ. ປະເທດອື່ນທີ່ເປັນພາຄີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະ ຕ້ອງຮັບພາລະຄ່າຂົນສົ່ງໃນດົນແດນຂອງຕົນ.

ຄ່າຂົນສົ່ງເຄື່ອງຄີດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ຂໍ້ບໍ່ນອນຢູ່ໃນຂໍ້ບັນຍັດ ຂອງ ສອງສາມວັກຂ້າງເທິງນີ້ນັ້ນ ຈະເປັນພາລະຂອງຜູ້ສິງ.

ບັນດາລັດພາຄີຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອລົດຄ່າທຳນຽມສົ່ງໂທລະເລກຂໍ້ງສົ່ງໄດ້ ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງເອງ ຫຼື ສິງຫາພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕາ 111

ຖ້າການເຄື່ອນໄຫວທາງທະຫານຫາກົດກັນປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນໃນ ການຮັບປະກັນການຂົນສົ່ງເຄື່ອງສິງເຄາະທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 106, 107, 108 ແລະ 113, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການອື່ນໆທີ່ໄດ້ຮັບ ການເຫັນດີຈາກບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ສາມາດເອົາຄວາມຮັບຜິດຊອບເພື່ອ ຮັບປະກັນການຂົນສົ່ງເຄື່ອງສິງເຄາະເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍພາຫານະທີ່ເໝາະສີມ (ລົດໄຟ, ລົດບັນຫຼຸກ, ກຳ ບັນ ຫຼື ເຮືອບິນ ແລະ ອື່ນໆ). ເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້, ບັນດາລັດພາຄີຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງ ເພື່ອຕອບສະໜອງພາຫະນະຂົນສົ່ງໃຫ້ແກ່ອົງການເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ສັນຈອນໄປມາ, ໄດ້ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນອອກໜັງສີສັນຈອນໃຫ້ພາຫະນະຂົນສົ່ງດັ່ງກ່າວ. ພາຫະນະຂົນສົ່ງນັ້ນຍັງ ອາດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຂົນສົ່ງ:

- (ກ). ຈົດໝາຍ, ບັນຊີລາຍຊື້ ແລະ ບົດລາຍງານທີ່ສິງຫາກັນ ແລະ ກັນ ລະຫວ່າງອົງການ ສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 140 ແລະ ຫ້ອງການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແຫ່ງຊາດທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 136;
- (ຂ). ຈົດໝາຍ ແລະ ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ຄະ ນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກວັກຂ້າງແລກ ປຸ່ງກັບຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນ ຫຼື ກັບປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ.

ຂໍ້ບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຈຳກັດສິດຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນໃນການສະໜອງພາ ຫະນະຂົນສົ່ງແບບອື່ນໆຕາມຄວາມປະສົງຂອງຕົນ ແລະ ກຳບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າໝົດພັນທະ ໃນການ ອອກໃບອະນຸຍາດສັນຈອນຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ຕົກລົງນຳກັນໃຫ້ແກ່ພາຫະນະດັ່ງກ່າວ.

ຄ່ານຳໃຊ້ພາຫະນະຂົນສົ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນພາລະຂອງບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນ ການປະທະກັນ ຂໍ້ງົງພື້ນລະເມືອງຂອງຕົນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕາມສັດສ່ວນຄວາມສຳຄັນ ຂອງ ເຄື່ອງສິງເຄາະ.

ພະນະ
ນະຂົນ
ສົ່ງພື້ນສັດ

ມາດຕາ 112

ການກວດກາຈົດໝາຍທີ່ສົງເຖິງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ຫຼື ຈົດໝາຍທີ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງສົງໄປນີ້ນຈະຕ້ອງຈັດການຢ່າງໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ການກວດກາເຄື່ອງຝາກທີ່ສົງໃຫ້ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງນີ້ນ ຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປໃນສະພາບທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຝາກນີ້ນເສຍຄຸນນະພາບ. ການກວດການີ້ນຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປໂດຍຊ້ອງໜ້າຜູ້ຮັບ ຫຼື ໜູ່ເພື່ອນທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຢ່າງຖືກຕ້ອງຈາກຜູ້ງ່າວ. ການນຳສົງເຄື່ອງຝາກໃຫ້ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ທີ່ເປັນສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ຂອງລວມໝູ່ນີ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ມີການຊັກຊ້າຍໜີ້ອ້າງທີ່ວ່າ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການກວດກາ.

ຄໍສົງເກືອດຫ້າມການຕິດຕໍ່ທາງສົງຈົດໝາຍ ໂດຍບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຍ້ອນເຫດຜົນຫາງການທະຫານ ຫຼື ທາງດ້ານການເມືອງນີ້ນ ຈະຕ້ອງເພື່ອໃຊ້ຊື່ວຄາວເທົ່ານີ້ນ ແລະ ໃນໄລຍະສັນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ມາດຕາ 113

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຈະຕ້ອງສະໜອງສົງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການສົງພິໄນກຳ, ໃປມອບສິດ ຫຼື ເອກະສານອື່ນໆທີ່ສົງເຖິງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ຫຼື ສົງຈາກພວກເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍຜ່ານປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຫຼື ອົງການສູນລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 140 ຫຼື ດ້ວຍວິທີອື່ນຕາມຄວາມຈຳເປັນ.

ໃນທຸກກໍລະນີ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເອກະສານຖືກຕ້ອງຕາມຮູບແບບທາງດ້ານກົດໝາຍແກ່ນຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າປຶກສາກັບທະນາຍຄວາມ.

ມາດຕາ 114

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກທຸກປະການໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກວັກເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຄຸ້ມຄອງຊັບສິນບັດຂອງຕົນ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ການອໍານວຍຄວາມສະດວກນີ້ນບໍ່ຂັດກັບເງື່ອນໄຂການກັກຂ້າງ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ. ປະເທດດັ່ງກ່າວອາດອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າອອກຈາກສະຖານທີ່ກັກຂ້າງໃນກໍລະນີສຸກເສັນ ແລະ ຖ້າສະພາບການອໍານວຍໃຫ້.

ການກວດ
ກາຈົດໝາຍ
ແລະເອົ້າຜູ້

ການຮັດ
ແລະສົງອະກະ
ສານຍາງວິດ
ໝາຍ

ການຄຸມ
ຄອງຊັບ
ສິມບັດ

ມາດຕາ 115

ໃນທຸກກໍລະນີທີ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຫາກເປັນຄູ່ຄວາມຢູ່ສານໄດ້ໜຶ່ງ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ສານຊາບກ່ຽວກັບການທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກວັກຂ້າງທັງຜູ້ກ່ຽວຮັບອີ້ນໃຫ້ແຈ້ງ, ແລະ ຕາມທີ່ກົດໝາຍກຳນົດຈະຕ້ອງຮັບປະກັນ ການດຳເນີນມາຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຫຼືກເວັ້ນການຮັດໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍໃນການປະຕິບັດຄໍາຕັດສິນໄດ້ງ່ອງສານ ຍັນເຫດຜົນທີ່ຜູ້ກ່ຽວຖືກວັກຂ້າງ.

ສັງລົມນວຍ
ຄວາມສະ
ດວກສຳລັບ
ການນະກຸມ
ແລະກຳເນີນ
ຄົດ

ຜູ້ຖືກກັບຂ່າງທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮັບການຢູ່ມຢາມໂດຍສະເພາະຂອງຍາດຟີ້ນອ້ອງໄກ້ຊີດເປັນໄລຍະຢ່າງປົກກະຕິ ແລະ ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງການຢູ່ມຢາມຄັ້ງນີ້ ແລະ ຄັ້ງຕໍ່ໄປນັ້ນຄວນຈະໃຫ້ສັນເຂົ້າເຖິ່ງເປັນໄປໄດ້.

ເທົ່າທີ່ເປັນໄປດີ, ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ເມືອຢາມບ້ານໃນກໍລະນີສຸກເສີນໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນກໍລະນີມີຍາດພື້ນອງເສຍຊີວິດ ຫຼື ເຈັບປ່ວຍໜັກ.

សំណើលេខ 9

ການລົງໂທດທາງອາຍາ ແລະ ທາງວິໄມ

ໄດຍເປັນໄປຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງໝວດນີ້, ກົດໝາຍທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນດິນແດນທີ່ກັກຂ່າງພວກເຂົາເຈົ້ານີ້ຈະສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ກັບຜູ້ຖືກກັກຂ່າງທີ່ກະທຳຜິດໃນໄລຍະກັກຂ່າງ.

ຫ້າມລົງໄທດຜູ້ຖືກກັກຂ້າງເກີນໜຶ່ງຄົງຢ້ອນການກະທຳຮັນດຽວ ຫຼື ຂໍ້ວ່າວຫາຮັນດຽວ.

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ในงานตัดสินโขด, สาม ชี เจ้าหมาที่จะต้องตามมีงเงิงความเป็นจริงที่ว่า ผู้ต้องหาบ่แม่พิมลและเมื่อจะขอปะเกดที่กากazzi. สาม ชี เจ้าหมาที่สามาดหลุดผ่องโขดที่กากาบ่ มิดໄວสักลับภานุภาคหำผิดปะเพดดี้ก'r'ว ชี้งผู้ที่กากazziที่ก'r'ว'า'หา และ เพื่อจุดปะสิงดั้ง ก'r'ว, สาม แล้ว เจ้าหมาที่เขี้ยมันบ่จำเป็นต้องนำให้กานุภาคมิดโขดຕ่าสุดกับผู้ก'r'ว.

ຫ້າມການກັກຂັງໃນສະຖານທີ່ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງຈາກຕາເວັນ ແລະ ໂດຍທີ່ວໄປ, ຫ້າມໃຊ້ການກະທຳອັນໄຫດຮ້າຍປາເຖື່ອນໃນທຸກກົບການໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຢັກເວັນ.

ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໂທດທາງວິໄນ ຫຼື ຄຳຕັດສິນຂອງສາມແລ້ວນັ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຜູ້ອື່ນໆ.

ໄລຍະເວລາການກັບຂ້າງກ່ອນການຕັດສິນຈະຖືກລົບອອກຈາກກໍາມີດເວລາຂອງການຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນ ຫຼື ການຕັດສິນລົງໂທດຂອງສານລ້ວຍການຈຳຄຸກ.

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ຈະຕ້ອງຖືກແຈ້ງໃຫ້ຊາບກ່ຽວກັບທຸກການດຳເນີນຄະດີຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຊື່ຄະນະກຳມະການເຫຼົ່ານັ້ນຮັບຜິດຊອບ ພ້ອມດ້ວຍຜົນຂອງການດຳເນີນຄະດີດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 119

ການລົງໂທດທາງວິໄນທີ່ປະຕິບັດຕື່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງມີ:

1. ການປັບໄໝນບໍ່ເກີນ 50 ສ່ວນຮອຍຂອງຄ່າແຮງງານທີ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະໄດ້ຮັບຖ້າບໍ່ຖືກວິໄນຕາມຂຶ້ນບໍ່ດຂອງ ມາດຕາ 95 ໃນກຳນົດເວລາບໍ່ເກີນສາມສືບວັນ;
2. ຕັດອະພິສິດທີ່ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບນອກເໜີ້ອຈາກການປະຕິບັດຕື່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ກຳນົດໄວ້;
3. ອອກແຮງງານເພື່ອບິວລະບົດສະຖານທີ່ວັກຂ້າງບໍ່ເກີນສອງ ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້;
4. ການວັກຂ້າງໃນຫ້ອງແລບ.

ໃນທຸກກຳລະນີ, ການລົງໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນແບບໄຮມະນຸດສະຫຼັກ, ໂທດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນ ຫຼື ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ ແລະ ຈະຕ້ອງຄໍານິ່ງເຖິງອາຍຸ, ເພີ້ມ ແລະ ສະພາບສຸຂະພາບຂອງພວກກ່ຽວ.

ກຳນົດເວລາຂອງການລົງໂທດອັນດຽວບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມສືບວັນໃນທຸກກຳລະນີ, ແມ່ນແຕ່ວ່າໃນກຳລະນີທີ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດຕໍ່ການກະທຳຜິດທາງວິໄນໝາຍສະຖານໃນເວລາທີ່ມີການພິຈາລະນາຄະດີຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ເຖິງວ່າບັນດາການລະເມີດວິໄນດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັນ ຫຼື ບໍ່ກຳຕາມ.

ມາດຕາ 120

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ຖືກຈັບໄດ້ພາຍຫຼັງໄດ້ໂຕນ ຫຼື ໃນເວລາພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນນີ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໂທດທາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນແຕ່ໃນກຳລະນີເປັນການກະທຳຜິດຊົ່ງກຳຕາມ.

ເຖິງວ່າມີຂໍ້ກຳນົດ ຂອງ ມາດຕາ 118, ວັກທີ 3 ກຳຕາມ, ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ຖືກລົງໂທດ ຍ້ອນການໂຕນ ຫຼື ຍ້ອນພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນນັ້ນ ອາດຈະຖືກຄວບຄຸມພື້ນເສດ, ດ້ວຍເຖິງໄຂທີ່ວ່າ ການຄວບຄຸມນັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນຜົນສະຫຼອນຕໍ່ສຸກຂະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ວັກຂ້າງ ແລະ ຈະບໍ່ເປັນການລົບລັງການປົກປ້ອງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ໃຫ້ການຮ່ວມມືໃນການໂຕນນີ້ ຫຼື ໃນການພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນນີ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໂທດທາງວິໄນເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 121

ການໂຕນນີ້ ຫຼື ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນ, ເຖິງຈະເປັນການກະທຳຜິດຊົ່ງກຳຕາມ, ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືວ່າເປັນສະພາບທີ່ເຮັດໃຫ້ການກະທຳຜິດ ຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ການໂຕນນີ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກກ່າວຝ້ອງ.

ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ເຈົ້ານັ້າທີ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ໃຊ້ນະໂຍບາຍຜ່ອນຜົນໃນການຕັດສິນ ການລົງໂທດຕໍ່ການກະທຳຜິດໄດ້ນິ່ງວ່າເປັນການລົງໂທດທາງວິໄນ ຫຼື ທາງຕຸລາການ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການກະທຳຜິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໂຕນນີ້.

ການລົງ
ໂທດທາງວິ
ໄນ

ການໂຕນ
ນີ້

ການກະທຳຜິດ
ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ
ການໂຕນນີ້

ມາດຕາ 122

ການກະທຳທີ່ເປັນການກະທຳຜິດທາງວິໄນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການສືບສວນຫັນທີ. ຫຼັກການນີ້ກໍຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ໂດຍສະເພາະກັບກໍລະນີການໂຕນໜີ ແລະ ການພະຍາຍາມທີ່ຈະໂຕນໜີເຊັ່ນດຽວກັນ. ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຖືກຈົບໄດ້ຄືນຈະຕ້ອງຖືກມອບຕົວໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ໃນກໍລະນີຂອງການກະທຳຜິດທາງວິໄນ, ການຂ້າງໃນຫ້ອງແບບກ່ອນການພິຈາລະນາຄະດີຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຫຼຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກຫຼຸດລົງເຖິງລະດັບຕໍ່ສຸດ ແລະ ຈະຕ້ອງບໍ່ເກີນສືບສື່ວນ; ໃນຫຼຸກກໍລະນີກໍມີດເວລາດັ່ງກ່າວຈະຖືກຫັກອອກຈາກກໍມີດຈຳຄຸກຕາມການຕັດສິນ.

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ມາດຕາ 124 ແລະ 125 ຈະຖືກນຳໃຊ້ກັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຖືກຂ້າງລົ້ມຖ້າການພິຈາລະນາຄະດີຂອງການກະທຳຜິດທາງວິໄນ.

ມາດຕາ 123

ໂດຍບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງພາລະໜ້າທີ່ຂອງສານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນສູງ, ມີແຕ່ຜູ້ບັນຊາການສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ ຫຼື ນາຍທະຫານ ຫຼື ພະນັກງານຮັບຜິດຊອບທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍອຳນາດທາງວິໄນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຕັດສິນການລົງໂທດທາງວິໄນໄດ້.

ກ່ອນຈະມີການຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຊື່ໄດ້ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດທາງວິໄນນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຈ້ງຂໍ້ມູນຢ່າງຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກກ່າວຫາ. ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອະທິບາຍການປະພິດຕົວຂອງຕົນ, ໃຫ້ປ້ອງກັນຕົວ, ໃຫ້ຮຽກພະຍານມາໃຫ້ຄວາມ ແລະ ໃນກໍລະນີຈຳເປັນໃຫ້ໃຊ້ນາຍພາສາທີ່ອຳນາມມາຊ່ວຍ. ຄຳຕັດສິນຈະຖືກອ່ານຊັ້ອງໜ້າຜູ້ຖືກກ່າວຫາ ແລະ ສະມາຊີກຄະນະກໍມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ.

ໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການອອກຄຳຕັດສິນທາງວິໄນ ແລະ ການເລີ້ມປະຕິບັດຄຳຕັດສິນນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີນໜຶ່ງເດືອນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຫາໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນອີກເທື່ອໃໝ່, ໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການຮັບໂທດຂອງສອງຄົ້ງຢ່າງນອຍຕ້ອງແມ່ນສາມວັນ ຖ້າວ່າໜຶ່ງໃນການລົງໂທດທັງສອງຄົ້ງຫາກມີກໍມີດສືບວັນຂຶ້ນໄປ.

ຜູ້ບັນຊາການສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງມີບັນຫຼິກການຕັດສິນລົງໂທດທາງວິໄນເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຊາບ.

ມາດຕາ 124

ໃນກໍລະນີໄດ້ກຳຕາມບໍ່ໃຫ້ຍົກຍ້າຍຜູ້ຖືກກັກຂ້າງໄປໄວສະຖານທີ່ກັກຂ້າງສໍາລັບໂທດໝັກ(ຄຸກ, ສະຖານທີ່ສໍາລັບນັກໂທດໝັກ, ສູນດັດສ້າງ ແລະ ອື່ນໆ) ເພື່ອຮັບໂທດທາງວິໄນ.

ສະຖານທີ່ບໍ່ອນຮັບໂທດທາງວິໄນຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂທາງດ້ານອະນາໄມ ແລະ ຈະຕ້ອງມີເຄື່ອງນອນພົງພົມ; ຜູ້ທີ່ຖືກໂທດຕ້ອງໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂເພື່ອຮັກສາຄວາມສະອາດຂອງຕົນ.

ການສືບສວນ ການຮັບຮັກຂ່າຍ
ການມັດສິນ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່
ກ່ຽວຂ້ອງ.
ລະບູບການ

ສະຫຼຸບ
ສຳຫຼັບການ
ລົງໂທດ
ບໍລິຫານ

ການຄົກ
ປະກັນ
ຕື່ນໍ່

ຜູ້ຖືກວັດຂັງເພດຍີ່ທີ່ຖືກລົງໂຫດທາງວິໄນຈະຕ້ອງຖືກວັດຂັງໃນສະຖານທີ່ຕ່າງໆຫາກແຍກຈາກຜູ້ຂາຍ ແລະ ຈະຕ້ອງແມ່ນຜູ້ຜົ່າເພດຍີ່ຮັບຜິດຊອບຕິດຕາມ.

ມາດຕະ 125

ຜູ້ຖືກວັດຂັງທີ່ໄດ້ຮັບໂຫດທາງວິໄນຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອອກກຳລັງກາຍໃນສະຖານທີ່ກາງແຈ້ງຢ່າງນ້ອຍສອງຊື່ວ່າມາໃນແຕ່ລະເມື່ອ.

ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຮອງຂຶ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄປກວດສຸຂະພາບປະຈຳວັນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍ່ງຮັກສາສຸຂະພາບເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຖ້າກໍລະນີຈຳເປັນຈະຖືກຍິນຍ້າຍອອກຈາກສະຖານທີ່ກັບຂ່າງໄປຢູ່ຫ້ອງປິ່ນປົວ ຫຼືໂຮງໝໍ.

ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕັ້ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ອ່ານ ແລະ ຊົງ ກຳຄັຟຈຳສົ່ງ ແລະຮັບຈິດໝາຍ. ແຕ່ວ່າທີ່ເຄື່ອງຝາກ ແລະ ເງິນທີ່ສື່ງມາໃຫ້ຈະມອບໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າກຳຕໍ່ເມື່ອວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຫາກສົ່ນສຸດການປະຕິບັດໂທດ; ໃນໄລຍະລົ້າ, ເຄື່ອງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກມອບໄວ້ນຳຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂັງ ຊຶ້ງຈະສົ່ງເຄື່ອງບໍລິໂພກທີ່ເນິ່ງເປົ້ອຍ່າຍຢູ່ໃນທີ່ເຄື່ອງຝາກນັ້ນໄປມອບໃຫ້ຫຼອງພະຍາບານ.

ບໍ່ມີຜູ້ຖືກກັກຂັງໃດເຊິ່ງໄດ້ຖືກລົງໂທດາທາງວິໄນທີອາດຈະຖືກຕັດຂາດຈາກການໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາ 107 ແລະ 143.

ມາດຕະ 126

ຂໍ້ມູນຢັດມາດຕາ 71 ເຖິງ 76 ຈະຖືກນຳໃຊ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັບຂັ້ນຕອນການດຳເນີນຄະດີສຳລັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ລະບຸການ
ປະຕົ້ນໃນກໍາ
ລະນີມານ
ດຳເນີນຄົດ
ທາງຢູ່ຕື່ອກ

សម្រាប់ទូរទឹក

ການຍິກຍ້າຍຜູ້ຖືກກັກຂັງ

ມາດຕະ 127

ການຍົກຍ້າຍຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຈະຕ້ອງຖືກດຳເນີນໄປຢ່າງມີມະນຸດສະຫຼຳສະເໜີ. ຕາມລະບຽບທີ່ໄປແລ້ວ, ຈະຕ້ອງຖືກດຳເນີນໄປໂດຍທາງລົດໄຟ ຫຼື ດ້ວຍພາຫະນະຂົນສົ່ງອື່ນໆ ແລະ ຢ່າງນ້ອຍໃນເງື່ອນໄຂທີ່ເຫັນວັນກັບທີ່ກອງການລັງຂອງປະເທດທີ່ວັກຂ້າງນັ້ນໄດ້ຮັບໃນການຍົກຍ້າຍ. ຖ້າວ່າງການຍົກຍ້າຍນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັດດ້ວຍການຍ່າງໂດຍຖືເປັນກໍລະນີພິເສດ. ການຍົກຍ້າຍດັ່ງກ່າວຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອສະພາບຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງຫາກແຊງແຮງ ແລະ ໃນກໍລະນີໄດ້ກໍຕາມການຍົກຍ້າຍຈະຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າອິດເມ້ອຍເກີນໄປ.

၁၃၈

ໃນເວລາຍິກຍ້າຍ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງສະໜອງໃດໆ ແລະ ອາຫານການກິນຢ່າງ
ພຽງພໍດ້ານປະລິມານ, ຄຸນນະພາບ ແລະ ມີຫຼາຍເຢື່ອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າມີ
ສຸຂະພາບດີ, ແລະ ໃຫ້ເຄີ່ອງນຸ່ງ, ບ່ອນລື້ໃຫຍ້ເໝາະສົມ ແລະ ການປິ່ນປົວຫາງການແພດທີ່ຈະ
ເປັນ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງດຳເນີນຫຼຸກມາດຕະການທີ່ເຫັນຈະສົມເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ

ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງທີ່ເຈັບເປັນ, ໄດ້ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ພິການ ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ພວມຢູ່ກຳຈະບໍ່ຖືກຍິກ
ຢ້າຍຖຸກສຸຂະພາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບກະເທືອນຈາກການເດີນທາງ, ເວັ້ນ
ເສຍແຕ່ວ່າຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຮຽກຮ້ອງຢ່າງຫຼົກລົງບໍ່ໄດ້.

ໃນການຕິກລົງຢືນຢັນຜູ້ຖືກວັກຂ້າງ, ປະເທດທີ່ວັກຂ້າງຈະຕ້ອງຄຳນິ່ງເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍສະເພາະເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດ ຫຼື ການກັບຄືນບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ມາດຕະ 128

ໃນກໍລະນີມີການຍິກຍ້າຍ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮູ້ລ່ວງໜ້າຢ່າງເປັນຫາງການກ່ຽວກັບການເດີນຫາງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ທີ່ຢູ່ທາງໄປສະນີບ່ອນໃຫມ່, ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໄວເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າມີເວລາກະກຸມທີ່ບໍ່ເຄື່ອງ ແລະ ແຈ້ງບອກຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ວິທີການ
ຢືນຢັງ

ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາເຄື່ອງສ່ວນຕົວໄປນຳ, ຈິດໝາຍ ແລະ ເຄື່ອງ
ຝາກທີ່ຫາກຳມາຮອດຕາມທີ່ຢູ່ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ນັ້ນໜັກຂອງທີບເຄື່ອງທັງໝົດອາດຈະຖືກຈຳກັດ ຖ້າວ່າສະພາບການຂຶ້ນສິ່ງຫາກຮຽກຮ້ອງ,
ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມກຳບໍ່ໃຫ້ຕຳກ່ວ່າ 25 ກີໂລຕໍ່ໜຶ່ງຄືນ.

ຈົດໝາຍ ແລະ ເຄື່ອງຝາກທີ່ຖືກສິ່ງໄປທີ່ສະຖານທີ່ກັກຂັງເກົ່າຈະຖືກຈັດສິ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄດຍ່ໄວ.

โดยการเป็นเอกสารของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บังคับใช้กฎหมายที่ต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็น เพื่อขับเคลื่อนสู่มาตรฐานสากล ของผู้เรียน และที่สำคัญที่สุดคือ ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ให้สามารถเข้าใจและสนับสนุนการศึกษาของบุตรหลาน จึงเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุตรหลาน ให้ดียิ่งขึ้น

ໝວດທີ XI

ການເສຍຊື້ວັດ

ມາດຕາ 129

ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງສາມາດມອບພິໄນກໍາຂອງຕົນໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຊື່ຈະເປັນຜູ້ຮັກສາໄວ້ຢ່າງປອດໄພ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງໄດ້ໝໍ່ເສຍຊີວິດ, ພິໄນກໍາດັ່ງກ່າວຈະຖືກຈັດສົ່ງໂດຍກົງໄປໃຫ້ບຸກຄົນຊື່ຜູ້ຖືກວັກຂ້າງໄດ້ບໍ່ຢ່າງປອກໄວ້ກ່ອນນັ້ນແລ້ວ.

ພິໄນກຳ.ໃບ
ຢັ້ງລົນການ
ຕາມ

ມີການອອກໃບຢັ້ງຢືນການເສຍຊີວິດໄດ້ຍລະບຸເຖິງສາຍເຫດຂອງການເສຍຊີວິດ ແລະ ສະແດງບອກວ່າການເສຍຊີວິດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເງື່ອນໄຂໃດ.

ເອກະສານບັນທຶກທາງການກ່ຽວກັບການເສຍຊີວິດຊື່ໄດ້ຖືກຈົດເຂົ້າໃນທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ຈະຖືກຮັດຂຶ້ນຕາມລະບູບການທີ່ຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສະຖານທີ່ກັກຊັ້ງຕັ້ງຢູ່ ແລະ ສໍາເນົາເອກະສານບັນທຶກທີ່ຖືກຕ້ອງໜຶ່ງສະບັບຈະຕ້ອງຖືກສື່ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ອົງກອນກາງໂດຍໄວຕາມທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 140.

ມາດຕະ 130

เจ้าหน้าที่ ที่รักภักดีจะต้องรับประทานให้ผู้ที่รักภักดีที่เสียชีวิตในขณะที่รักภักดีนั้นได้รับการฝังสิบปีก่อนแล้ว และ ท้าเย็นໄປได้ กำให้ทุกต่อตามพิธีสิ่งสacreation ของศาสนาเช่นเดียวกัน ให้ผู้ที่รักภักดีนั้นได้เข้าอีกด้วย และ ให้หมูฝังสิบปีก่อนผู้ใดรับการเติ่ลิบ ภานบิวะบัดรักษาเย็นย่างดี และ มีเครื่องหมายเพื่อให้สามารถดูออกเห็นได้ชัดเจน.

ຜູ້ຖືກກັບຂ້າງທີ່ເສຍຊີວິດຈະຕ້ອງຖືກຝັງໃນຫລຸມຝັງສົບສຳລັບແຕ່ລະບຸກຄົນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີຈຳເປັນທີ່ສຸດຊື່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດໜຸມຝັງລວມໝູ່. ສົບຈະຖືກເຜົາກຳຕໍ່ເນື້ອມີເຫດຜົນທີ່ຫລືກລາງປໍ່ໄດ້ທາງດ້ານອະນາໄມ ຫຼື ຍ້ອນເຫດຜົນທາງສາສະໜາຂອງຜູ້ເສຍຊີວິດ ຫຼື ຖ້າວ່າຜູ້ກ່ຽວໄດ້ສະແດງຄວາມປາດຖະໜາໄວ້ຄືແນວນັ້ນ. ໃນກໍລະນີມີການເຜົາ, ໃນໃບຢູ່ຢືນການເສຍຊີວິດຂອງຜູ້ກ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ລະບຸໄວ້ຢ່າງຂັດເຈນກ່ຽວກັບເຫດຜົນແລະຄວາມເປັນຈີງ. ເຈົ້າໜັກທີ່ຫຼັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັກສາອັດຖືໄວ້ເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຈະມອບໃຫ້ພື້ນອົງຂອງຜູ້ກ່ຽວໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າຫາກຮ້ອງຊື່.

ໃນເວລາອັນໄວຕາມທີ່ສະພາວະການອຳນວຍ ແລະ ຢ່າງຊ້າສຸດບໍ່ໃຫ້ກາຍໄລຍະຫ້າຍຂອງສົງຄາມ, ໂດຍຜ່ານຫ້ອງການຂ່າວສານຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 136, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະສົງບັນຊີໜູບຝ່າຍສືບຂອງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊີ່ງຜູ້ກ່ຽວມືນໄດ້ຂຶ້ນກັບ; ບັນຊີດັ່ງກ່າວຈະບັນຈຸລາຍລະອຽດທີ່ຈຳເປັນເພື່ອພິສຸດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຜູ້ຖືກວັກຂ້າງທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດ ແລະ ຫ້າຕັ້ງຫລຸມຝ່າຍສືບຂອງເຊົາເຈົ້າ.

ମ୍ୟାର୍କ୍ୟାନ୍ 131

ການຕາຍຫຼຸກກໍລະນີ ຫຼືການບາດເຈັບສາຫັດຂອງຜູ້ຖືກກັກຂັງທີ່ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ ຫຼື ເປັນທີ່ສົງໄສວ່າໄດ້ຖືກກໍ່ຂຶ້ນໂດຍຫະຫານຍາມ, ຜູ້ຖືກກັກຂັງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ໂດຍບຸກຄົນອື່ນໆ, ເຊັ່ນດຽວກັບການຕາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ສາຍເຫດ ຈະຕ້ອງມີການສອບສວນທາງການທັນທີໂດຍປະເທດທີ່ກັກຂັງ.

ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປິກປ້ອງຈະໄດ້ຮັບການແຈ້ງຂ່າວກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ໂດຍໄວ. ການໃຫ້ການຂອງພະຍານຫຼຸກຄົມຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກເກັບກຳໄວ້ເປັນຫຼັກຖານ; ບິດລາຍງານກ່ຽວກັບການໃຫ້ການຈະຖືກເຮັດຂຶ້ນ ແລະ ສິ່ງໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປິກປ້ອງນີ້ນໆແຫຼ່ງ.

ການຝຶງ
ແລະການ
ຈຸດສົບ

ຜູ້ຖືກໜັກ
ຂ່າຍທີ່ກາ
ບາດເຈັບ
ຫຼິກຖືກຂັ້ນ
ຕາຍໃມ່
ເຕືອນໄຂຂົນ
ສິດ

ຖ້າການສອບສວນໄດ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ໄດ້ຜູ້ນີ້ ຫຼື ຫຼາຍຄົນ, ປະເທດທີ່ກັກຊີ້ຈະຕ້ອງໃຊ້ທຸກມາດຕະການທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອດຳເນີນຄະດີຕໍ່ບຸກຄົນນັ້ນ ຫຼື ບັນດາບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຂອບ.

ໝວດທີ XII

ການປ່ອຍຕົວ, ການສຶ່ງກັບຄືນປະເທດ ແລະ ການໃຫ້ທີ່ພັກອາໄສໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງ

ມາດຕະ 132

ເມື່ອສາຍເຫດທີ່ພາໃຫ້ມີການກັກຂ້າງພວກເຂົາເຈົ້ານັ້ນໄດ້ໝົດໄປ, ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທຸກຄົນຈະຖືກປ່ອຍຕົວໂດຍປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ.

ໄນເວລາມີ
ການສ້າງ
ຫຼືເວລາມີ
ການຍິດ
ຄອງ

ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນໄລຍະເວລາຍັງມີການສູ່ລົບ ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງພະຍາຍາມເຮັດຂຶ້ຕິກລົງກ່ຽວກັບການປ່ອຍຕົວ, ການສົ່ງກັບຄືນປະເທດ, ການສົ່ງກັບຄືນສູ່ທີ່ພັກອາໄສ ຫຼື ຫຼື ການໃຫ້ທີ່ພັກອາໄສໃນປະເທດເປັນກາງ ສຳລັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງປະເທດໄດ້ທີ່ແມ່ນອນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກນ້ອຍ, ແມ່ນານ, ແມ່ລູກອ່ອນ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງເປັນເວລາດົນນານ.

ມາດຕາ 133

ການກັບຂ້າງຈະຕັ້ງສິນສຸດລົງໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ພາຍຫຼັງການສ້າລົບໄດ້ຢູ່ດົກລົງ.

ພາຍຫຼັງ
ການສູ່
ລົບໄດ້
ຕື່ສົນສຸດ
ລົງ

ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນທີ່ຍັງມີການດຳເນີນຄະດີທາງອາຍາສຳລັບການກະທຳຄວາມຜິດທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການລົງໂຫດທາງວິໄນພຽງຢ່າງດູວເທົ່ານັ້ນອາດຖືກກັກຕົວໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສິ້ນສຸດການດຳເນີນຄະດີດັ່ງກ່າວ ຫຼື ຖ້າມີການລົງໂຫດ, ກຳແມ່ນຈົນເຖິງເວລາສິ້ນສຸດການປະຕິບັດໂຫດ. ສຳລັບຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຊື່ໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂຫດຕັດອິດສະລະພາບກ່ອນໜັ້ນ ກໍຈະມີການນຳໃຊ້ຂໍ້ບັນຍັດດ່ວງກັນນີ້.

โดยการตีกลิ้งลະຫວ່າງປະເທດທີ່ກັກຂັງ ແລະປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຄະນະກຳມາທິການອາດຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນພາຍຫຼັງການສູ່ລົບ ຫຼື ການຢືດຄອງດິນແດນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ເພື່ອຊອກຫາຜູ້ຖືກກັກຂັງທີ່ໄດ້ແຕກກະແຈກກະຈາຍໄປ.

ມາດຕະ 134

ພາຍຫຼັງສົງຄາມ ຫຼືການຢືດຄອງສິນສຸດລົງ, ລັດພາຄີສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຮັບປະກັນການກັບຄືນທີ່ພັກອາໄສບ່ອນສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ທີກວັກຂ້າງ ຫຼື ຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການຈັດສິ່ງພວກເຂົາເຈົ້າກັບຄືນປະເທດ.

ການຈັດສິງ
ກັບເນື້ນປະ
ຍົດ ແລະ
ການສຶກຮັບ
ເນື້ນຢັ້ງການ
ໃສ່ປ່ອນຫຼາ
ສູງ

ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະຕ້ອງຮັບພາລະການໃຊ້ຈ່າຍໃນການສົ່ງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ໄດ້ຮັບການ
ປ່ອຍຕົວນັ້ນກັບຄືນໄປຢ້າງບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຈັບ, ຫຼື ຖ້າ
ປະເທດນີ້ນຫາກໄດ້ຈັບພວກເຂົາເຈົ້າມາຂ້າງໄວ້ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນຫາງຜ່ານ ຫຼື ຢູ່
ກາງທະເລາຫລວງ, ປະເທດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຮັບພາລະການໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດ
ເດີນຫາງໄປຮອດປາຍຫາງ ຫຼື ກັບຄືນສູ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເດີນຫາງຂອງຕົນ.

ຄໍາໃຊ້
ຈ່າຍ

ຖ້າປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຫາກປະຕິເສດການໃຫ້ອະນຸຍາດພັກອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຕົນແກ່ຜູ້
ຖືກກັກຂ້າງຂຶ້ນໄດ້ຖືກປ່ອຍຕົວແລວນັ້ນ ແລະ ມີໝູມລຳເນົາຖາວອນຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ, ປະເທດດັ່ງ
ກ່າວຈະຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຈັດສົ່ງຜູ້ກ່ຽວກັບຄືນປະເທດ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ທັກຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຫາກຕ້ອງ
ການກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນເອງ ຫຼື ໂດຍປະຕິບັດຕາມລັດຖະ
ບານຂອງປະເທດ ທີ່ຜູ້ກ່ຽວມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີນັ້ນ, ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ
ໃນການເດີນຫາງຂອງຜູ້ກ່ຽວທີ່ມີຂຶ້ນຫລັງຈາກຜູ້ກ່ຽວອອກຈາກປະເທດນັ້ນ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງຈະບໍ່ໃຊ້
ຈ່າຍຄ່າການຈັດສົ່ງກັບຄືນປະເທດຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ ຂຶ້ນໄດ້ຖືກກັກຂ້າງຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ກ່ຽວ
ເອງ.

ທັກຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຫາກຖືກໄອນມອບຕາມມາດຕາ 45, ປະເທດທີ່ໄອນມອບ ແລະ ປະເທດທີ່
ຮັບຈະຕ້ອງຈະຕົກລົງກັນກ່ຽວກັບສ່ວນແບ່ງຂອງລາຍຈ່າຍດັ່ງກ່າວ ທີ່ຈະຕ້ອງຮັບພາລະໂດຍແຕ່ລະ
ຜ່າຍ.

ຂໍ້ບັນຍັດດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງຂໍຕົກລົງພິເສດ ຂຶ້ນປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການ
ປະທະກັນໄດ້ລົງນາມນຳກັນກ່ຽວກັບການແລກປ່ຽນ ແລະ ການສົ່ງພິນລະເມືອງຂອງຕົນທີ່ຕົກຢູ່ໃນ
ກໍາມືຂອງຜ່າຍກົງກັນຂ້າມເພື່ອກັບຄືນປະເທດ.

ຕອນທີ V

ຫ້ອງການ ແລະ ອົງການສູນກາງດ້ານຂ່າວສານ

ມາດຕາ 136

ນັບແຕ່ເລື້ມມີສົງຄາມ ແລະ ໃນຫຼຸກກຳລະນີທີ່ມີການຢືດຄອງ, ແຕ່ລະປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນ
ການປະທະກັນຈະຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການຂ່າວສານຫາງການທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບການຮັບ ແລະ
ສົ່ງຂ່າວສານກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຊື່ຖືກຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງຕົນ.

ຫ້ອງການ
ແຫ່ງຊາດ

ພາຍໃນເວລາອັນໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ແຕ່ລະປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ
ຈະຕ້ອງສົ່ງຂ່າວສານໃຫ້ແກ່ຫ້ອງການດັ່ງກ່າວຂອງຕົນຊາບກ່ຽວກັບມາດຕະການທີ່ຕົນໄດ້ວາງອອກຕໍ່
ຜູ້ທີ່ຖືກປົກປ້ອງທຸກຄົນຊື່ໄດ້ຖືກຈັບເປັນເວລານານກ່ວາສອງອາຫິດ, ຂຶ້ງໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ຢູ່ບ່ອນໃດ
ໜຶ່ງ ຫຼື ຂຶ້ງໄດ້ຖືກກັກຂ້າງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ປະເທດດັ່ງກ່າວຍັງຈະຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກົມກອງຕ່າງໆ
ຂອງຕົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອສະຫນອງຂ່າວສານກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງທຸກຢ່າງທີ່ພົວພັນເຖິງບຸກຄົນທີ່ຖືກ
ປົກປ້ອງເຫັນນີ້ໃຫ້ແກ່ຫ້ອງການທີ່ກ່າວມານັ້ນໄດ້ໄວ, ຕົວຢ່າງການຍົກຍ້າຍ, ການປ່ອຍຕົວ,

ການສົ່ງກັບຄືນປະເທດ, ການໂຕນຄ້າຍ, ການຮັບເຂົ້າບິນບົວໃນໄຮງໝໍ, ການເກີດ ແລະ ການຕາຍ.

ມາດຕາ 137

ດ້ວຍພາຫະນະທີ່ວ່ອງໄວທີ່ສຸດ ແລະ ດ້ວຍພາຫະນະທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງໄດ້ຜ່ານອົງການສູນກາງຊື່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 140, ຫ້ອງການຂ່າວສານແຫ່ງຊາດຈະຕ້ອງຈັດສິ່ງຂ່າວສານໄດ້ດ່ວນກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຂຶ້ນກັບ ຫຼື ໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພກອາໄສຢູ່. ຫ້ອງການດັ່ງກ່າວຍ້າງຈະຕ້ອງຕອບທຸກຂໍ້ຊັກຖາມທີ່ຕົນໄດ້ຮັບກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງ.

ຫ້ອງການຂ່າວສານຈະຕ້ອງສິ່ງຂ່າວສານກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງ, ເວັນເສຍແຕ່ວ່າການສົ່ງຂ່າວສານດັ່ງກ່າວອາດຈະນຳຜົນເສຍຫາຍມາໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ຍາດີ້ນອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ຂ່າວສານດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ສາມາດຖືກຂັດຂວາງໄວ້ໄດ້ອົງການຂຶ້ນສູນກາງຊື່ງຈະວາງມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອປ້ອງກັນໄວ້ກ່ອນຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 140 ໃນເວລາໄດ້ຮັບການແຈ້ງກ່ຽວກັບສະພາບການນັ້ນ.

ທຸກໆການສິ່ງຂ່າວຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄດ້ຫ້ອງການນັ້ນຈະຕ້ອງມີການຍັ້ງຍືນຄວາມຖືກຕ້ອງດ້ວຍລາຍເຊັນ ຫຼື ຕາປະທັບ.

ມາດຕາ 138

ຂ່າວສານທີ່ຫ້ອງການແຫ່ງຊາດ ໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ສື່ນັ້ນຈະຕ້ອງມີລັກສະນະພິເສດທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຮູ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງ ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຊາບໂດຍໄວ. ຂ່າວສານກ່ຽວກັບແຕ່ລະຄົນນັ້ນຢ່າງນີ້ຍີຈະຕ້ອງລວມມືນາມສະກຸນ, ແລ້ວ ບ່ອນທີ່ເກີດ ແລະ ວັນເດືອນປີເກີດ, ສັນຊາດ, ທີ່ຢູ່ສຸດທ້າຍ, ຈຸດພິເສດ, ຂຶ້ມໍ່ແລະຂຶ້ແມ່ໃນເວລາເປັນສາວ, ວັນເວລາ, ສະຖານທີ່ ແລະ ລັກສະນະຂອງມາດຕະການທີ່ຖືກວາງອອກຕໍ່ຜູ້ກ່ຽວ, ພົມກັບສະຖານທີ່ຂຶ້ງຜູ້ກ່ຽວຖືກຈັບ, ທີ່ຢູ່ສຳລັບສິ່ງເອກະສານໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ, ແລະ ແລ້ວ ທີ່ຢູ່ຂອງບຸກຄົນຊື່ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂ່າວສານນັ້ນ.

ຂ່າວສານກ່ຽວກັບສຸຂະພາບຂອງຜູ້ຖືກກັກຂັ້ງທີ່ເຈັບປ່ວຍ ຫຼື ຖືກບາດເຈັບສາຫັດກໍຈະຕ້ອງຖືກສື່ງໃຫ້ ຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ກໍາມ່ນໃນທຸກອາຫິດ.

ມາດຕາ 139

ນອກຈາກນັ້ນ, ຫ້ອງການຂ່າວສານແຫ່ງຊາດຍັງຈະຕ້ອງມີໜ້າທີ່ເກັບກຳສິ່ງຂອງສ່ວນຕົວທັງໝົດທີ່ມີຄ່າຊື່ງບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງໄດ້ປະໄວ ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 136, ໂດຍ ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນບຸກຄົນຊື່ງໄດ້ຖືກສື່ງກັບຄົນປະເທດ ແລ້ວ ປ່ອຍຕົວ, ແລ້ວ ຂຶ້ງໄດ້ໂຕນໜີ້ຫຼື ເສຍຊີວິດ; ແລະ ຈະຕ້ອງຈັດສິ່ງສື່ງຂອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ກົງ ຫຼື ຖ້າຈຳເປັນ, ໂດຍຜ່ານອົງການຂຶ້ນສູນກາງ. ຫ້ອງການດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງສື່ງສື່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນໃນທໍ່ເຄື່ອງທີ່ມີກາປະຫັບ

ການສື່ງ
ຂ່າວສານ

ຂ່າວສານ
ລະອາເຫັນ
ຕ້ອງຜູ້ໃຫ້.

ການນັດສື່ງ
ເຫຼົ່ານັ້ນ

ມາດຕະ 140

ໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງຈະຕ້ອງມີການສ້າງຕັ້ງອີງການຂ່າວສານຂັ້ນສູນກາງກ່ຽວກັບຜູ້ຖືກປຶກປ້ອງໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງ. ຖ້າຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຫາກເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ, ກໍຈະຕ້ອງສະເໜີໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈັດຕັ້ງອີງການດັ່ງກ່າວຊື່ງອາດແມ່ນຫ້ອງການດົງກັນກັບທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 123 ຂອງສິນທິສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກສະບັບລົງວັນທີ 12 ສີ່ງໆໆ 1949.

ឯការងារ
សុណាង

ອົງການດັ່ງກ່າວມີໜັກທີ່ຮວບຮວມທຸກຂ່າວສານທີ່ມີລັກສະນະຄືກັບທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 136, ຂໍ້ອາດຈະໄດ້ຮັບມາຈາກສາຍຫາງການ ຫຼື ຫາງເອກກະຊົນ; ອົງການດັ່ງກ່າວຈະຕັ້ງສິ່ງຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນໂດຍໄວ້ເຫັນທີ່ຈະໄວໄດ້ໄປໃຫ້ປະເທດດັ່ງເດີມຂອງບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ຫຼື ປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພັກອາໄສຢູ່, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີທີ່ວ່າຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນຫາກສ້າງຜົນເສຍຫາຍັດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຂ່າວສານນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຍາດພື້ນອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ອົງການດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກທີ່ເໝາະສົມທຸກປະການຈາກປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເພື່ອຈັດສິ່ງຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນ.

ລັດພາຄີສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງປະເທດ ຂໍ້ພືນລະເມືອງຂອງຕົນໄດ້
ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການຂອງອົງການຂັ້ນສູນກາງນັ້ນຖືກຂໍໃຫ້ສະຫນັບສະຫຼຸນດ້ານການ
ເງິນທີ່ອົງການດັ່ງກ່າວອາດມີຄວາມຈຳເປັນ.

ຂໍ້ມູນຢັດທີ່ກ່າວມານີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຕິຄວາມໄປໃນທາງທີ່ຈະກັດການເຄື່ອນໄຫວດ້ານມະນຸດສະຫຼັບຊອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ແລະ ຂອງອີງການສົງເຄະຫຼືຖືກລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ

ມາດຕະ 141

ຫ້ອງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ອົງການຂັ້ນສູນກາງດ້ານຂ່າວສານຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນທາງໄປສະນີ ເຊັ່ນດູວກັບການຍົກເວັ້ນທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 110 ແລະ ເຖິ່ງທີ່ສາມາດຮັດໄດ້, ການຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມທາງໄທລະເລກ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍການຫຼຸດອັດຕາເສຍຄ່າລົງຢ່າງໜ້າຫລວງຫລາຍ.

ການຍິກ
ເວັ້ນອາ
ກອງ

ພາກທີ IV

ການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາ

ଟୋମହୀ I

ຂໍ້ມູນຢັດທີ່ວໄປ

ମାର୍ଗିକା 142

ຢີກເວັ້ນມາດຕະການຂຶ້ງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຖືກປົກປ້ອງ ຫຼື ເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ຕາງໜັນຂອງບັນດາອົງການທາງສາສະໜາ, ອົງການສົງເຄາະ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໃຫ້ຄວາມສະດວກທຸກປະການທີ່ຈຳເປັນແກ່ອົງການເຫຼົ່ານັ້ນກໍລິໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕາງໜັນທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນການມາຢູ່ມາຍົມບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງ, ໃນການແຈກຢາຍເຕື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າ, ໃນການແຈກເຕື່ອງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ມາຈາກທຸກແຫ່ລ່ງດ້ວຍຈຸດປະສົງການສຶກສາ, ພັກຜ່ອນ ຫຼື ສາສະໜາ ຫຼື ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາເຈົ້າຈັດຕັ້ງການພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລີມພາຍໃນສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ. ສະມາຄົມ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວອາດຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນດິນແດນຂອງປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ, ຫຼື ໃນປະເທດອື່ນໄດ້ໜຶ່ງ ຫຼື ອາດມີລັກສະນະສາກົນ.

ປະເທດທີ່ກັບກັງອາດຈະຈຳກັດຈຳນວນບັນດາສະມາຄົມ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຊື່ມືຜູ້ຕາງໜ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຕົນ ຫລື ດິນແດນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ ແຕ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າການຈຳກັດດັ່ງກ່າວມັນຈະບໍ່ເປັນການກົດໝ່ວງການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ພຽງພໍໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງຫ້າໝຶດ.

ຖານະພີເສດຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນໃນບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕັອງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ແລະ ເຄີາລົບຕະຫລອດເວລາ.

ມາດຕະ 143

ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໄປທຸກສະຖານທີ່ທີ່ຜູ້ຖືກປິກປ້ອງອາໄສຢູ່ ແລະ ສາມາດສຳພາດກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກປິກປ້ອງໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີພະຍານ ທີ່ ໂດຍຜ່ານນາຍພາສາຖາວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ.

ການຢືນຢາມດັ່ງກ່າວຈະຕອງບໍ່ຖືກເກີດຫ້າມ ເວັ້ນເສຍແຕ່ຍ້ອນເຫດຜົນວ່າອັນຈາເປັນທີ່ສຸດທາງດ້ານການຂະໜານ ແລະ ໃຫ້ເປັນພຽງກໍລະນີພິສດ ແລະ ເປັນການຊື່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ໄລຍະເວລາ ແລະ ການຢືນຢາມຫຼາຍຄ້າຈະບໍ່ຕອງຖືກຈຳກັດ.

ຜູ້ຕາງໜ້າ ແລະ ຜູ້ແທນຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອິດສະລະພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນການເລືອກສະຖານທີ່ຢູ່ງຍໍາມ. ປະເທດທີ່ກັກຂ້າງ ຫຼື ປະເທດທີ່ຍິດຄອງ, ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ຖ້າວ່າແມ່ນກໍລະນີ, ປະເທດຕົ້ນກຳເນີດຂອງບຸກຄົນທີ່ຈະຖືກມາຢູ່ງຍໍາມສາມາດຕົກລົງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເພື່ອນຮ່ວມຊາດຂອງຜູ້ຖືກກັກຂ້າງນີ້ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຢູ່ງຍໍາມດັ່ງກ່າວນີ້.

ອົງການສົງ
ເຄາະແລະ
ອົງການ
ຮັບງານ

ການກວດ ກາ

ຜູ້ແກນຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຈະຕ້ອງມີສິດຢູ່ມຍໍາແບບດູວກັນນັ້ນ. ການແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ແກນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີ ເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະເທດທີ່ຄຸມ ຄອງດິນແດນບ່ອນທີ່ຜູ້ແກນເຫັນລົ້າມັນຈະໄປຢູ່ມຍໍາ.

ມາດຕາ 144

ລັດພາຄືສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຮັບຮອງວ່າລົງຈະເຜີຍແຜ່ເນື້ອໃນຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຍ່າງກວາງຂວາງເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນປະເທດຂອງຕົນທັງໃນຍາມສັນຕິກຳໃນຍາມສົງຄາມ ແລະ ໂດຍສະເພາະຍ່າງຍິ່ງຈະລວມເອົາການສຶກສາຄື້ນຄ້ວາກ່ຽວກັບເນື້ອໃນສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ເຊົ້າໃນ ການສິດສອນສຳລັບທະຫານ ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ສຳລັບພິນລະເຮືອນອີກດ້ວຍເພື່ອໃຫ້ໜັກການ ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທີ່ວົກອງຫັບ ແລະ ປ່ອງຊັນຫັງຊາດ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ພິນລະເຮືອນ, ທະຫານ, ຕຳໜ້ວດ ຫຼືຂຶ້ນໆ ຊຶ່ງໃນເວລາສົງຄາມມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດ ຂອບຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກປົກປ້ອງຕ້ອງມີເນື້ອໃນສິນທີສັນຍາ ແລະ ຕ້ອງຮູ່ໂດຍສະເພາະຂຶ້ນຍັດ ຕ່າງໆຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 145

ລັດພາຄືຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກັນຊາບ ໂດຍຜ່ານລັດຖະບານສະວິດ ແລະ, ໃນຍາມສົງຄາມ ຜ່ານ ບັນດາປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ, ກ່ຽວກັບປົດແປທາງການຂອງສິນທີສັນຍາ, ກຳລັງກິດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດ ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 146

ບັນດາລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຄຳໜັນສັນຍາ ທີ່ຈະເອົາມາດຕະການທາງນິຕີ ບັນຍັດອັນຈຳເປັນ ເພື່ອກຳນົດມາດຕະການລົງໂຫດທາງອາຍາອັນສັກສົດຕໍ່ຜູ້ທີ່ທຳການລະເມີດ ຫຼື ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ທຳການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາຕໍ່ ນີ້.

ແຕ່ລະລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງມີພັນທະຕາມຫາບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖືກຕູ້ຫາວ່າ ໄດ້ກະທຳ ຫຼື ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ກະທຳການລະເມີດອັນຮ້າຍແຮງນັ້ນ, ແລະ ຈະຕ້ອງນຳຕົວບຸກຄົນດັ່ງ ກ່າວຂຶ້ນສານຂອງຕົນເຖິງວ່າຜູ້ກ່ຽວຈະເປັນຄົນສັນຊາດໄດ້ກຳຕາມ. ຖ້າລັດນັ້ນຕ້ອງການກຳສາມາດ ມອບບຸກຄົນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ເພື່ອຂຶ້ນສານຢູ່ໃນລັດພາຄືອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກໍໄດ້, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າລັດທີ່ ຈະຮັບນັ້ນຫາກມີຂໍ້ມູນ ແລະ ຫຼັກຖານເບື້ອງຕົ້ນໜັກແໜ້ນເພື່ອຄຳເນີນຄະດີ.

ແຕ່ລະລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຄວບ ຄຸມທຸກການກະທຳທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຂຶ້ນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ນອກເໜີ້ອຈາກການລະ ເມີດອັນຮ້າຍແຮງດັ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາຕໍ່ໄປ.

ໃນທຸກສະພາບການ, ຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວຫາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດດ້ວຍການຮັບປະກັນໃຫ້ມີ ການພື້ຈາລະນາ ແລະ ສູ້ຄະດີອັນເໝາະສົມ ຊຶ່ງບໍ່ໃຫ້ໜັດຄວາມຍຸຕິທີ່ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ

105 ແລະ ໃນສິນທີສັນຍາເຊື່ອແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949.

ມາດຕາ 147

ການລະເມີດວັນຮ້າຍແຮງ ຊຶ່ງມາດຕາທີ່ຜ່ານມາໄດ້ເອີ້ນເຖິງນັ້ນຈະຕ້ອງແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາ
ການກະທຳຕໍ່ໄປນີ້ ຖ້າທາກໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນຕ້າມກັບບຸກຄົມ ຫຼື ຂັບສິນທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິນທີ່ສັນ
ຍາສະບັບນີ້ຄື: ການຂ້າຄົມໂດຍເຈດຕະນາ; ການທຳລະມານ ຫຼື ການກະທຳໄຮ້ມະນຸດສະຫຼັກ, ນັບທັງ
ການທິດລອງຫາງຊົວສາດ, ການກະທຳທີ່ກໍ່ຄວາມເຈັບປວດວັນຮ້າຍແຮງ ຫຼື ບາດເຈັບວັນສາຫັດຕໍ່
ຮ່າງກາຍ ຫຼື ສຸຂະພາບ ໂດຍເຈດຕະນາ, ບັງຄັບບຸກຄົມທີ່ຖືກປົກປ້ອງໃຫ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນກອງທັບຂອງ
ປະເທດກົງກັນຂ້າມ ຫຼື ເຈດຕະນາຕັດສິດຂອງເຂົ້າເຈົ້າໃນການໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຄະດີຂອງຕົນ
ຢ່າງຖືກຕ້ອງເປັນທຳຕາມທີ່ໄດ້ບໍ່ໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້, ການຈັບຕົວປະກັນ ແລະ ການທຳ
ລາຍໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ການຍິດຂັບສິນບັດ ທີ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຈຳເປັນຫາງດ້ານການທະຫານ
ແລະ ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ.

II.ການລະ
ເມີດວັນ
ຮ້າຍແຮງ

ມາດຕາ 148

ບໍ່ມີລັດພາຄີໃດທີ່ຈະສາມາດຫລິກເວັ້ນ ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ລັດພາຄີອື່ນຫຼືກເວັ້ນຈາກຄວາມຮັບ
ຜິດຂອບຫາງກົດໝາຍຕໍ່ການກະທຳ ຂອງຕົນ ຫລື ຂອງລັດພາຄີອື່ນທີ່ເປັນການລະເມີດດັ່ງໄດ້ບໍ່ໄວ້
ໄວ້ໃນມາດຕາຂ້າງເທິງນີ້.

III.ຄວາມຮັບ
ຜິດຂອບຫາງ
ລັດພາຄີ

ມາດຕາ 149

ຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງຝ່າຍໄດ້ນຶ່ງທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ, ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການສອບ
ສວນໃນລັກສະນະທີ່ຈະຕັດສິນລະຫວ່າງທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕູ່ຫາວ່າ ມີການລະເມີດສິນ
ທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ລະບົບການ
ດຳເນີນການ
ສືບສວນຫາງ
ການ

ຖ້າວ່າບໍ່ຫັນມີການລົງລອຍກັນກ່ຽວກັບລະບົບການດຳເນີນການສອບສວນ, ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງຄວນຈະຕິກລົງກັນເລືອກເອົາກຳມະການຕັດສິນກ່ຽວກັບລະບົບການດຳເນີນການສອບສວນ.

ຖ້າກາມມີການພົບເຫັນວ່າມີການລະເມີດແທ້, ທຸກຝ່າຍຈະຕ້ອງຮັດໃຫ້ການລະເມີດນັ້ນຢຸດ
ຕີ ແລະ ຈະຕ້ອງຄວບຄຸມການລະເມີດນັ້ນໃນເວລາອັນຄວນ ປາສະຈາກການຂັກຊ້າເທົ່າທີ່ເປັນໄປ
ໄດ້.

ຕອນທີ II

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ເຮັດເປັນພາສາຝົ່ງ ແລະ ອັງກິດ. ທັງສອງສະບັບນີ້ມີຄຸນຄ່າເຫຼົ່າ
ທຸກມັງກວນ.

ພາສາທາງ
ການ ຂອງ
ສົມທິສັນຍາ

ລັດຖະບານສະວິດ ຈະຈັດໃຫ້ມີການແປເປັນທາງການສົນທິສັນຍານີ້ ເປັນພາສາລັດຊາຍ
ແລະ ແອດສະບາຍ.

ມາດຕະ 151

ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ຊື່ງລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ຈະເປີດຮັບການລົງນາມຈົນຮອດວັນທີ 12 ກຸມພາ 1950 ສຳລັບບັນດາປະເທດທີ່ໄດ້ສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນເຂົ້າຮ່ວມໃນກອງປະຊຸມທີ່ໄດ້ເປີດຂຶ້ນທີ່ເຊີແນວ ໃນວັນທີ 21 ເມສາ 1949.

ການລົງ
ນາມ

ມາດຕະ ສັນຕະກຳ

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນໂດຍໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ
ສາມສັດຕະຍາບັນຈະຕ້ອງເນັບຮັກສາໄວ້ທີ່ມະຄອນໜໍລວງເບີນ.

ການໃຫ້ສັດ
ຕະຫຍາບັນ

ລັດຖະບານສະວິດ ຈະຕ້ອງບັນທຶກການຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນແຕ່ລະຄົ້ງ ແລະ ສົ່ງສຳເນົາ
ອັນທຶກຕ້ອງຂອງບັນທຶກດັ່ງກ່າວໃຫ້ທຸກປະເທດທີ່ໄດ້ລົງນາມ ຫຼື ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທີ
ສັນຍາສະບັບນີ້.

ମାର୍ଗୀ 153

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນກຳນົດ ຫຼິກເດືອນຫຼັງຈາກໄດ້ມີການຢືນສາມສັດຕະຍາບັນຢ່າງໜ້ອຍສອງສະບັບ.

ການມີ
ຜົນບ້າງ
ຄັ້ງໃຊ້

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ສິນທີສັນຍານີ້ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບແຕ່ລະລັດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສິນທີສັນຍາທີ່ກາເດືອນພາຍຫຼຸງທີ່ໄດ້ຢືນສານສັດຕະຍາບັນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 154

ໃນການພົວພັນລະຫວ່າງບັນດາປະເທດທີ່ເປັນພາຕີຂອງສິນທີສັນຍາລາໄຮ ກ່ຽວກັບກະຕິກາ
ແລະ ປະເພນີທຳສົງຄາມທາງໜ້າດິນ, ຈະແມ່ນສະບັບລົງວັນທີ 29 ກໍລະກົດ 1899 ກຳດີ ຫຼື ສະ
ບັບລົງວັນທີ 18 ຕຸລາ 1907, ແລະ ຫ້າງເປັນປະເທດພາຕີ ຂອງ ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້, ສິນທີສັນ
ຍາສະບັບນີ້ຈະຕັ້ງອຸເປັນການເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ຕອນທີ II ແລະ III ຂອງ ລະບຽບການຕິດແນບກັບ
ບັນດາສິນທີສັນຍາລາໄຮທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້.

ການພົວພັນກັບ ສິນທີສັນຍາລາ ໄຊ

ມາດຕາ 155

ນັບແຕ່ມີເລີ່ມມືຜົນບັງຄັບໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບເອົາການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາກສີຂອງທຸກປະເທດທີ່ບໍ່ຫັນໄດ້ລົງນາມໃນສິນທີສັນຍາ.

ການຂົ້າ
ຮ່ວມເປັນຍາດີ

ມາດຕະ 156

ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາກໃຈຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ລັດຖະບານສະວິດ ແລະ ຈະມີຜົນສັກສິດ ຫຼືກເດືອນຫຼັງຈາກມີໄດ້ຮັບການແຈ້ງດັ່ງກ່າວ.

ການເຈົ້າກາມ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນ ພາສີ

ລັດຖະບານສະວິດ ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີດໆກ່າວໃຫ້ທຸກປະເທດທີ່ໄດ້ລົງ
ນາມ ຫຼື ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັນນີ້ຊາບ .

ມາດຕະ 157

ສະຖານະການດັ່ງທີ່ໄດ້ບົງໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ແລະ 3 ຈະເຮັດໃຫ້ການສັດຕະຍາບັນ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຂອງ ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນນັ້ນມີຜົນສັກສິດໃນທັນ ທີ່ກ່ອນ ຫຼື ລຸ່ມຫຼັງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປະທະວັນ ຫຼື ການຢຶດຄອງ. ລັດຖະບານສະຫວິດຈະແຈ້ງ ທຸກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະວັນ ດ້ວຍວິທີທາງທີ່ໄວ້ທີ່ສູດ.

ການມີຜົນ
ສ້າງສິດໃນ
ບໍ່ນີ້

ມາດຕາ 158

ທຸກລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງມີອີດສະຫລະພາບໃນການຖອນຕົວຈາກສິນທີສັນຍາສະບັບນີ້.

ການຖອນຕົວ

ການຖອນຕົວນີ້ຈະຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກສອນໄປຢັ້ງລັດຖະບານສະວິດ ຂໍ້ງຈະເປັນຜູ້ສື່ງຕໍ່ໄປຢັ້ງລັດຖະບານຂອງບັນດາລັດພາດີ.

ການຖອນຕົວຈະຕ້ອງມີຜົນສັກສິດພາຍຫຼັງໜຶ່ງປິນບັດແຕ່ມີເລື່ອທີ່ໄດ້ມີການແຈ້ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄປຢ້າງລັດຖະບານສະວິດ. ເຖິງຢ່າງໄດ້ກໍຕາມ, ໃນກໍລະນີລັດພາຄີທີ່ໄດ້ແຈ້ງການຖອນຕົວນັ້ນກຳລັງເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມ, ການຖອນຕົວດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜົນສັກສິດຈົນວ່າສົງຄາມຢຸດຕິລົງ ແລະ ຈົນກ່ວາຈະສຳເລັດການດຳເນີນການປ່ອຍຕົວ ແລະ ຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດບຸກຄົມທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້.

ລັດຖະບານສະວິດຈະຕ້ອງລົງທະບຽນສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້ນຳກອງເລຂາຂອງສະຫະປະຊາດ
ຊາດ. ລັດຖະບານສະຫວິດຢ້າງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກອງເລຂາຂອງສະຫະປະຊາຊາດຊາບກ່ຽວກັບທຸກ
ການໃຫ້ສັດຕະຍາບໍ່, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຫຼື ການຖອນຕົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທີສັນຍາສະບັບ
ນີ້.

ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານ, ຜູ້ທີ່ມີລາຍເຊັນລຸ່ມນີ້ຈຶ່ງໄດ້ລົງນາມໃນສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ຮັບ
ການມອບສືດອຳນາດເຕັມຈາກລັດຖະບານຂອງຕົນ.

ເຮັດທີ່ເຊີ້ແວ, ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ເປັນພາສາຝົ່ງເສດ ແລະ ອັງກິດ. ສະບັບຕົ້ນຂອງ
ສົນທີສັນຍາຈະຕ້ອງຖືກເກັບມັງນໃນຫ້ອງສາລະບັນຂອງສະຫວິດ. ລັດຖະບານສະຫວິດຈະຕ້ອງສົ່ງ
ນຳເນົາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງສົນທີສັນຍາສະບັບນີ້ໄປໃຫ້ແຕ່ລະປະເທດ ທີ່ໄດ້ລົງນາມ ແລະ ປະເທດທີ່
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ.

ເອກກະສານຕິດແນບທີ I

ຮ່າງຂໍ້ຕິກລົງກ່ຽວກັບເຂດ ແລະ ສະຖານທີ່ຕັ້ງໂຮງໝໍ ແລະ ຄວາມປອດໄພ

ມາດຕາ 1

ເຂດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຈະໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ໃຫ້ສະເພາະບຸກຄົນທີ່ຖືກປົ່ງໄວ້ໃນ
ມາດຕາ 23 ຂອງສົນທີສັນຍາເຊີ້ແວວ່າດ້ວກການບັນເທິ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບ
ບ່ວຍຂອງກໍາລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮົບສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ແລະ ມາດຕາ 14
ຂອງສົນທີສັນຍາເຊີ້ແວ ວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນໃນຍາມສົງຄາມສະບັບລົງ
ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ແລະ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານທີ່ມີໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງ ແລະ ບໍລິຫານເຂດ ແລະ
ສະຖານທີ່ຕັ້ງດັ່ງກ່າວ ແລະ ມີໜ້າທີ່ເປົ່າແຍງດູແລຜູ້ທີ່ຖືກນຳມາເຕົ້າໂຮມຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໄດ້ກຳຕາມ, ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີທີ່ຢູ່ຖ້າວອນຢູ່ພາຍໃນເຂດນັ້ນກໍມີສືດທີ່ຈະຢູ່ເຂດນັ້ນໄດ້.

ມາດຕາ 2

ຫ້າມຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດ ແລະ ສະຖານທີ່ຕັ້ງໂຮງໝໍ ແລະ ໃນເຂດປອດໄພຈະແມ່ນໃນຖານະ
ໄດ້ກຳຕາມ ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໄດ້ຈະແມ່ນຢູ່ໃນ ຫຼື ນອກເຂດດັ່ງກ່າວກຳຕາມທີ່ພົວພັນໄດ້ກົງກັບ
ການປະຕິບັດງານຫາງທະຫານ ຫຼື ກັບການຜະລິດອາວຸດຍຸດໂທປະກອນສົງຄາມ.

ມາດຕາ 3

ປະເທດທີ່ສ້າງເຂດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອ
ຫ້າມບຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີສືດ ເຂົ້າໄປໃນເຂດນັ້ນ.

ມາດຕາ 4

ເຂດໄຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ). ຈະຕ້ອງກວມເອົາພື້ນທີ່ສ່ວນນັອຍໆໜຶ່ງຂອງດິນແດນທີ່ປົກຄອງໄດ່ປະເທດທີ່ສ້າງເຂດດັ່ງກ່າວ;
- (ຂ). ຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ຄົນອາໄສຢູ່ຢ່າງໝາແໜ້ນທຸກໃສ່ຄວາມອາດສາມາດຮອງຮັບ;
- (ຄ). ຕ້ອງຢູ່ຫ່າງໄກ ແລະບໍ່ມີເບື້ອໝາຍການທະຫານ ແລະ ສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງອຸດສາຫະກຳຫຼືການປົກຄອງທີ່ສຳຄັນ;
- (ງ). ບໍ່ໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ໃນເຂດທີ່ມີຄວາມອາດສາມາດສູງວ່າຈະມີຄວາມສຳຄັນແກ່ການທຳສົງຄາມ.

ມາດຕາ 5

ເຂດໄຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພັນທະດັ່ງນີ້:

- ກ. ເສັ້ນຫາງຄົມມະນາຄົມ ແລະ ພາຫະນະຂົນສົ່ງທີ່ອາດມີຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຍິກຍ້າຍພະນັກງານ ແລະ ຂົນສົ່ງອຸປະກອນການທະຫານ, ໃນກໍລະນີການເດີນຫາງຜ່ານກຳເຊັ່ນດຽວກັນ;
- ຂ. ໃນສະພາບການໄດ້ກໍຕາມ ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ການທະຫານມາປ້ອງກັນ.

ມາດຕາ 6

ເຂດໄຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພຈະຕ້ອງມີເຄື່ອງໝາຍດ້ວຍຜ້າແພແດງຢູ່ໃນທ່າບ່ຽງບິນພື້ນສີຂາວຕິດໄວ້ຕາມອ້ອມແອັນ ແລະ ບິນຕິກ.

ເຂດທີ່ຖືກສະຫງວນໄວ້ສະເພາະສຳລັບຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍອາດຈະຖືກຕິດເຄື່ອງໝາຍກາແດງ (ກາຊີກວິງເດືອນແດງ, ກາສົງ ແລະ ດວງຕາເວັນແດງ) ບິນພື້ນສີຂາວ.

ໃນເວລາກາງຄົນຕ້ອງໄດ້ມີໄພໄຕ້ເຢືອງຢ່າງເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 7

ໃນຍາມສັນຕິ ຫຼື ເລີ່ມມີສົງຄາມ ແຕ່ລະປະເທດຈະຕ້ອງແຈ້ງບັນຊີເຂດໄຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນດິນແດນທີ່ຕົນຄຸມຄອງໃຫ້ທຸກໆລັດພາຄືສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ຊາບ. ແຕ່ລະປະເທດຍັງຈະຕ້ອງແຈ້ງກ່ຽວກັບເຂດໃໝ່ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາສົງຄາມ.

ນັບແຕ່ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມໄດ້ຮັບແຈ້ງການທີ່ເວົ້າມາຂ້າງເທິງນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງທີ່ວ່າເຂດນີ້ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

ແຕ່ຖ້າວ່າຝ່າຍກົງກັນຂ້າມທາກເຫັນວ່າເງື່ອນໄຂທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍຕົກລົງນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ, ຝ່າຍນັ້ນອາດຈະປະຕິເສດການຮັບຮູ້ເຂດດັ່ງກ່າວໂດຍແຈ້ງດ່ວນກ່ຽວກັບການປະຕິເສດນັ້ນໄປຍ້ງຝ່າຍທີ່ຮັບຜິດອອບເຂດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຫຼື ອາດຈະໃຫ້ການຮັບຮູ້ເຂດດັ່ງກ່າວໄດ່ມີເງື່ອນໄຂວ່າໃຫ້ມີການກວດກາຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 8.

ມາດຕາ 8

ແຕ່ລະົງໄຟຍ້ອັນຫຼາຍໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍເຊີດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພທີ່ຟ່າຍກົງກັນຂ້າມໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຈະຕ້ອງມີສິດສະເໜີໃຫ້ໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຄະນະກຳມາທິການພິເສດກວດກາວ່າເຂດດັ່ງກ່າວປະຕິບັດຕາມຄໍ່ອນໄຂ ແລະ ພັນທະຕາມທີ່ໄດ້ນຶ່ງໄວ້ໃນຂໍຕົກລົງນີ້ຫຼືບໍ່.

ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ສະມາຊີກຂອງຄະນະກຳມາທິການພິເສດຍາມໄດ້ກຳຈະຕ້ອງສາມາດເຂົ້າໄປເຂດຕ່າງໆໄດ້ທຸກເມື່ອ ແລະ ຍັງສາມາດຄ້າງຢູ່ທີ່ນີ້ຢ່າງເປັນປະຈຳ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບທຸກຂໍ້ສະດວກເພື່ອການປະຕິບັດໜ້າທີ່ກວດກາຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 9

ໃນກໍລະນີທີ່ຄະນະກຳມາທິການພິເສດຫາກສັງເກດເຫັນວ່າມີເຫດການທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບທີ່ກົງລະບຸໄວ້ໃນຂໍຕົກລົງສະບັບນີ້ ຄະນະກຳມາທິການດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ຄຸ້ມຄອງເຂດດັ່ງກ່າວທັນທີ ແລະ ໃຫ້ເວລາສູງສຸດຫ້າວັນເພື່ອແກ້ໄຂ ແລະ ຍັງຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະເທດທີ່ຮັບຮູ້ເຂດນີ້ນັ້ນຊາບນຳ.

ຖ້າວ່າໃນເມື່ອກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວສົ່ນສຸດລົງແລ້ວ ປະເທດທີ່ຄຸ້ມຄອງເຂດດັ່ງກ່າວນັ້ນຫາກບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄໍາຕີອນ, ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມສາມາດປະກາດວ່າຕົນຈະບໍ່ຖືກຜູ້ກັນໂດຍຂໍຕົກລົງສະບັບນີ້ໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວກັບເຂດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 10

ປະເທດທີ່ສ້າງໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍເຊີດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພ ເຊັ່ນດູວກັບຝ່າຍກົງກັນຂ້າມທີ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງກ່ຽວກັບເຂດດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງ ຫຼື ໃຫ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຫຼືປະເທດເປັນກາງອື່ນໆແຕ່ງຕັ້ງບຸກຄົນທີ່ສາມາດປະກອບເຂົ້າໃນຄະນະກຳມາທິການພິເສດຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 8 ແລະ 9.

ມາດຕາ 11

ໃນສະພາບການໄດ້ກຳຕາມ ເຂດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພ ບໍ່ອາດຈະຕົກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການໄຈມຕີ. ເຂດດັ່ງກ່າວຍາມໄດ້ກຳຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບຈາກປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ.

ມາດຕາ 12

ໃນກໍລະນີການຍືດຄອງດິນແດນ, ເຂດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພທີ່ຕັ້ງຢູ່ດິນແດນນັ້ນຈະສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະ ຖືກນຳໃຊ້ຕາມເຕີຍ.

ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ປະເທດທີ່ຍືດຄອງສາມາດດັດແປງຈຸດປະສົງຂອງເຂດເຫັນນີ້ໂດຍມີມາດຕະການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງບັນດາບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເຂດນີ້.

ມາດຕາ 13

ຂໍ້ຕົກລົງສະບັບນີ້ຢ່າງຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ປະຕິບັດຕໍ່ສະຖານທີ່ຂໍ້ງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນຳໃຊ້ເພື່ອ
ຈຸດປະສົງດ່ວຍກັນກັບເຂດໂຮງໝໍ ແລະ ເຂດປອດໄພ.

ເອກະສານຕິດແນບທີ II

ຮ່າງລະບຽບການກ່ຽວກັບການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ
ແບບລວມໝູ່ແກ່ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທີ່ເປັນພິນລະເຮືອນ.

ມາດຕາ 1

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ແຈກຢາຍເຕື່ອງທີ່ຝາກມາຊ່ວຍ
ເຫຼືອແບບລວມໝູ່ຂໍ້ງຕົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກກັກຂ້າງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດການ
ຄຸ້ມຄອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງຂອງຕົນກຳຄືໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ນອນຢູ່ໂຮງໝໍ, ຫຼື ຢູ່ໃນຄຸກ ຫຼື ສະຖານທີ່ດັດສ້າງ
ຫື່ນໆ.

ມາດຕາ 2

ການແຈກຢາຍເຕື່ອງທີ່ຝາກມາຊ່ວຍເຫຼືອແບບລວມໝູ່ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມຄຳ
ແນະນຳຂອງຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບແຜນການທີ່ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກ
ກັກຂ້າງວາງອອກ. ເຖິງຢ່າງໃດກຳຕາມ, ການແຈກຢາຍຢາຊ່ວຍເຫຼືອດີແທ້ແມ່ນໃຫ້ດຳເນີນໄປໂດຍ
ການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງຫົວໜ້າແයດ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນໂຮງໝໍ ແລະ ສຸກສາລາ. ຫົວໜ້າແຍດ
ນັ້ນອາດຈະບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳດັ່ງກ່າວຂອງຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທ້າວ່າຄວາມຈຳເປັນຂອງ
ຄົນເຈັບຂອງຕົນຫາກຮຽກຮອງເຊັ່ນນັ້ນໃນຂອບເຂດດັ່ງກ່າວນີ້ການແຈກຢາຍຈະຕ້ອງຖືກດຳເນີນໄປ
ຢ່າງຍຸດຕິທິກີ.

ມາດຕາ 3

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດກວດຄຸນນະພາບກຳຄົງ ປະລິມານຂອງເຕື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະ ເພື່ອ
ເຮັດວຽກລາຍງານລະອຽດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ, ສະມາຊີກຂອງຄະນະກຳມະ
ການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໄປຢັ້ງສະຖານິລິດໄພ ແລະ ຈຸດມາເຖິງອື່ນໆຂອງ
ເຕື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຢູ່ໄກກັບສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ.

ມາດຕາ 4

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກກັກຂ້າງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອກວດກາເບື່ງ
ວ່າການແຈກຢາຍເຕື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ ໃນທຸກໆໜ່ວຍ ແລະ ອາຄານທີ່ຕິດກັບສະຖານທີ່ກັກ
ຂ້າງນັ້ນໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມການແນະນຳຫຼືບໍ່.

ມາດຕາ 5

ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຂຽນ ຫຼື ໃຫ້ແນະນຳສະມາຊີກຂອງຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງໃນເຂດອອກແຮງງານ ຫຼື ຫົວໜ້າໜ່ວຍແພດຂອງສຸກສາລາ ແລະ ໂຮງໝໍເພື່ອຂຽນໃສ່ໃປສອບຖາມທີ່ຈະສິ່ງໄປຢ່າງຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ທີ່ພົວພັນກັບການຊ່ວຍເຫຼືອແບບລວມໝູ່ (ການແຈກຢາຍ, ຄວາມຕ້ອງການ, ປະລິມານ ແລະອື່ນໆ). ໃປສອບຖາມດັ່ງກ່າວຊື່ງໄດ້ຂຽນຄໍາຕອບແລ້ວນັ້ນຈະຕ້ອງຜູ້ຖືກສິ່ງໄປຢ່າງຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໄດຍ໌ໄວ.

ມາດຕາ 6

ເພື່ອຮັບປະກັນການແຈກຢາຍເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ຢ່າງເປັນປົກກະຕິໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງໃນເຂດວັກຂໍ້ງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນພາຍໜ້າທີ່ອາດມີຂຶ້ນຍ້ອນການມາເຖິງຂອງຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງໃໝ່ນັ້ນ, ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຈັດຫາ ແລະ ຮັກສາເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ສໍາຮອງໄວ້. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງມີສາງເຄື່ອງທີ່ເໝາະສີມ; ແຕ່ລະສາງຈະຕ້ອງມີໜ້າວ່ອງກຸນແຈສອງໜ່ວຍ, ຄະນະກຳມະການຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງຈະຕ້ອງຮັກສາຂໍກຸນແຈລູກໜຶ່ງ ແລະ ຜູ້ບັນຊາການສະຖານທີ່ກັກຂໍ້ງຮັກສາອີກລູກໜຶ່ງ.

ມາດຕາ 7

ເຖິງທີ່ສາມາດຮັດໄດ້ ແລະ ພາຍໃຕ້ເຖິ່ອນໄຂຂອງລະບູບການກົງວັກບການລຳລູງ, ລັດໝາຄີສິນທີ່ສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໂດຍສະເພາະປະເທດທີ່ກັກຂໍ້ງ ຈະຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຂຶ້ນເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອຢູ່ໃນດິນແດນຂອງຕົນເພື່ອແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງ. ລັດພາຄີ ແລະ ປະເທດທີ່ກັກຂໍ້ງຢູ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການໂອນທຶນ ແລະ ມາດຕະການທາງດ້ານການເງິນອື່ນໆ ທີ່ມີລັກສະນະເຕັກນິກ ຫຼື ບໍລິຫານ ເພື່ອການຈັດຊື້ດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 8

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ກ່າວມານີ້ຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນອຸປະສົກຕໍ່ສິດຂອງຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງໃນການຮັບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ກ່ອນພວກເຂົາເຈົ້າຈະມາເຖິງເຂດວັກຂໍ້ງ ຫຼື ພວມຖືກຍິກຢ້າຍ ແລະ ຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນອຸປະສົກຕໍ່ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການຮັບປະກັນການແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ວຍທຸກວິທີການຊື່ງເຫັນວ່າເໝາະສີມ ໂດຍຜູ້ຕາງໜ້າປະເທດທີ່ໃຫ້ການວິກປ້ອງ, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼື ອົງການມະນຸດສະຫະອື່ນໆທີ່ມາຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຖືກວັກຂໍ້ງ ຂຶ້ນໜ້າທີ່ຈັດສິ່ງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອເຫຼືອເຫຼືອນັ້ນ.

I. ບັດສະຖານທີກ້ອຂ້າງ

ເວກກະສານຕິດແມບ III

1.ເປົ້ອງໜັນ

ພະແນກໄປບະສະນີພັນສຳລັບຜູ້ຖືກກ້ອຂ້າງພື້ນລະເຮືອນ

ຢັກເວັນຄ່າທຳນຽມໄປບະສະນີ

ບັດໄປບະສະນີ

ສຳຄັນ

ບັດນີ້ຈະຕ້ອງຖືກຂູນໄດຍຜູ້ຖືກກ້ອຂ້າງແຕ່ລະຄົມໃນແຕ່ລະເຫຼືອທີ່ຖືກກ້ອຂ້າງ ແລະ ແຕ່ລະເຫຼືອທີ່ມີການປ່ຽນທີ່ຢູ່, ພາຍຫຼັງມີການຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ບ່ອນກ້ອຂ້າງໃໝ່ ຫຼືເຂົ້າໂຮງໝໍ.

ບັດນີ້ບໍ່ແມ່ນອັນດູງວັນກັນກັບບັດພື້ນເຊີ້ງຜູ້ຖືກກ້ອຂ້າງ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໄປຫາຍາດພື້ນອົງຂອງຕົນ.

ອີງການຂັ້ນສູນກາງດ້ານຂ່າວສານກ່ຽວກັບຜູ້ທີ່
ຖືກປົກປ້ອງ

ຄະນະກຳມະການ
ກາແດງສາກົນ

ໃຫ້ຂູນແຈ້ງ ແລະເປັນຕົວໃຫຍ່

1. ສັນຊາດ

2. ນາມສະກຸນ

3. ຂໍ(ຕົວໃຫຍ່)

4. ຂຶ່ໜໍ່

5. ວັນເດືອນປີເກີດ

6. ສະຖານທີ່ເກີດ

7. ອາຊີບ

8. ທີ່ຢູ່ກ່ອນຖືກກ້ອຂ້າງ

9. ທີ່ຢູ່ຂອງຍາດພື້ນອົງຜູ້ໄກຂີດ

10. ຖືກຂ້າງວັນທີ (ຫຼື) :

ມາຈາກ(ໂຮງໝໍ, ອື່ນໆ)

11. ສະພາບສຸຂະພາບ

12. ທີ່ຢູ່ປະຈຸບັນ

14. ລາຍເຊັນ

13. ວັນທີ

ຮັນໄດບໍ່ເໝາະໃຫ້ຂ້າອອກ. ບໍ່ໃຫ້ຕື່ມຫຍ້າໃສ່ຂໍ້ຄວາມດັ່ງກ່າວ. ເບິ່ງຄໍອະທິບາຍ
ຢູ່ເປົ້ອງໜັນ

(ຂະໜາດ ຂອງບັດກ້ອຂ້າງ: 10x15ຊມ)

II. ເອກກະສານຕິດແນບທີ III

ຈົດໝາຍ

ພະແນກຜູ້ຖືກວັກຂ້າງພິນລະເຮືອນ

ຢັກເວັ້ນຄ່າທຳນຸ່ມໄປສະນີ

ສົ່ງ:

ຖະໜົນ ແລະ ເລກທີ

ບ່ອນສົ່ງ (ຕົວອັກສອນໃຫຍ່)

ແຂວງ ຫຼືແລ້ວນ

ປະເທດ (ຕົວອັກສອນໃຫຍ່)

ຜູ້ສົ່ງ:
ຊື່ແລະນາມສະກຸນ
ວັນເດືອນປີເກີດ
ທີ່ຢູ່ບ່ອນຖືກວັກຂ້າງ

III. ບັດສົ່ງຂ່າວ

ເອກກະສານຕິດແນບທີ III

1.ເບື້ອງໜ້າ

ພະແນກໄປສະນີພັນຜູ້ຖືກວັກພິນລະເຮືອນ

ຢັກເວັ້ນຄ່າທຳນຸ່ມໄປສະນີ

ບັດໄປສະນີ

ຜູ້ສົ່ງ:
ຊື່ແລະນາມສະກຸນ
ວັນເດືອນປີເກີດ
ທີ່ຢູ່ບ່ອນຖືກວັກຂ້າງ

ເຖິງ
ຖະໜົນ ແລະເລກທີ
ບ່ອນສົ່ງ (ຕົວອັກສອນໃຫຍ່)
ແຂວງ ຫຼືແລ້ວນ
ປະເທດ (ຕົວອັກສອນໃຫຍ່)

ວັນທີ:

ໃຫ້ຊັງນໃສ່ແຕ່ເທິງແຖວ ແລະ ສາມາດອ່ານອອກໄດ້

2.ເບື້ອງໜ້າ

ຂະໜາດຂອງບັດສົ່ງຂ່າວ: 10x15ຊມ

ມະຕິຕິກລົງ

ຂອງກອງປະຊຸມການຫຼຸດ ທີ່ເຊີແນວປີ 1949

ມະຕິຕິກລົງ 1

ກອງປະຊຸມສະເໜີແນະວ່າ, ໃນກໍລະນີມີການຕິຄວາມໝາຍ ແລະ ປະຕິບັດບັນດາສິນທີສັນຍາເຫຼື່ອນີ້ແຕກຕ່າງກັນ ຂໍ້ແນວໄດ້ກຳບໍ່ສາມາດລົງລອຍກັນໄດ້ແລ້ວ, ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຕິກລົງກັນນຳເອົາຂໍ້ຂັດແຍ້ງກັນນັ້ນຂຶ້ນຫາສາມຢູ່ຕິທໍາສາກົນ.

ມະຕິຕິກລົງທີ 2

ໃນເມື່ອວ່າໃນເວລາສິງຄາມລະຫວ່າງປະເທດເກີດຂຶ້ນອາດເກີດມີສະໜາບການທີ່ວ່າຈະບໍ່ມີປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ການຮ່ວມມື ຫຼື ກວດກາການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກສິງຄາມ;

ໃນເມື່ອວ່າມາດຕາ 10 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ມາດຕາ 10 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ຖືກກຳປັ້ນຫລືມຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດຢູ່ຫະເລ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ມາດຕາ 10 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ແລະ ມາດຕາ 11 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນໃນເວລາສິງຄາມ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949, ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າລັດພາຄີຍາມໄດ້ກຳຕິກລົງກັນໄດ້ ເພື່ອມອບໃຫ້ອົງການໄດ້ນຶ່ງທີ່ມີການຮັບປະກັນຄວາມບໍ່ເຂົ້າຂ້າງຝ່າຍໃດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບຂອງວູງກາງານທີ່ເປັນພາລະຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຂໍ້ສິນທີສັນຍາໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້.

ກອງປະຊຸມຈຶ່ງສະເໜີແນະໃຫ້ມີການຄົ້ນຄ້ວາໃນເວລາອັນໄວເທິງທີ່ຈະໄວໄດ້ເພື່ອເບິ່ງຄວາມອາດສາມາດໃນການສ້າງຕັ້ງອົງກອນສາກົນໂດຍຈະມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ແກ່ນບັນດາປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໃນດ້ານການປະຕິບັດບັນດາສິນທີສັນຍາວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກສິງຄາມໃນກໍລະນີບໍ່ມີປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ.

ມະຕິຕິກລົງທີ 3

ໃນເມື່ອວ່າມີຄວາມຫຼັງຍາກທີ່ຈະຕິກລົງກັນໃນການເຮັດສັນຍາໃນເວລາມີການສູ້ລົບກັນ;

ໃນເມື່ອວ່າມາດຕາ 28 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮືບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າ ໃນໄລຍະມີການສູ້ຮົບປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕິກລົງກັນກ່ຽວກັບການປ່ຽນແກນພະນັກງານທີ່ຖືກຈ່ອງດຶງໄວ້ ແລະ ຈະວາງລະບຽບການອອກ;

ໃນເມື່ອວ່າມາດຕາ 31 ຂອງສິນທີສັນຍາດັ່ງກ່າວໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າ ນັບແຕ່ເລີ່ມມີການສູ່ຮົບບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕິກລົງກັນເຮັດສັນຍາພື້ນເສດເພື່ອກຳນົດອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນພະນັກງານທີ່ຈະຖືກຈ່ອງດຶງໄວ້ໂດຍອີງໃສ່ຈຳນວນສະເລີຍ ແລະ ການແບ່ງປັນຈຳນວນດັ່ງກ່າວໄປໃຫ້ແຕ່ລະສູນ;

ກອງປະຊຸມໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຮ່າງເອກະສານສັນຍາຕົວແບບກ່ຽວກັບສອງບັນຫາທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນສອງມາດຕາທີ່ຖືກກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ແລະ ນຳສະເໜີຮ່າງດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຂໍການອະນຸມັດຈາກລັດພາຄືສິນທີສັນຍາ.

ມະຕິຕິກລົງທີ 4

ໃນເມື່ອວ່າມາດຕາ 33 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິກໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮົບ, ສະບັບລົງວັນທີ 27 ກໍລະກິດ 1929 ກ່ຽວກັບບັດປະຈຳຕົວຊີ້ງພະນັກງານແພດຕອງມີຕິດຕົວໄວ້ ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດສ່ວນໃດສ່ວນໜີ່ໃນໄລຍະສິງຄາມໄລກຄົ້ງທີ່ສອງ ແລະ ຈາກນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແກ່ພະນັກງານດັ່ງກ່າວ, ກອງປະຊຸມຈຶ່ງໄດ້ມີຄວາມຫວັງວ່າລັດຕ່າງໆ ແລະ ອົງການກາແດງແຫ່ງຊາດຈະດຳເນີນຫຼຸກມາດຕະການໃນຍາມສັນຕິ ເພື່ອໃຫ້ພະນັກງານແພດໄດ້ມີການໝາຍ ແລະ ບັດປະຈຳຕົວຢ່າງຄັກແນ່ ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 40 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບໃໝ່ນີ້.

ມະຕິຕິກລົງທີ 5

ໃນເມື່ອວ່າມີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍກາແດງຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງເລື້ອຍໆ, ກອງປະຊຸມຈຶ່ງໄດ້ຫວັງວ່າ ຫຼຸກລັດຈະເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງເຂັ້ມງວດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍກາແດງ ນັບໜັງເຄື່ອງໝາຍການປົກປ້ອງຊື່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 38 ຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການບັນເທິກໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍຂອງກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ສະໜາມຮົບ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ພຽງແຕ່ໃນຂອບເຂດຂອງບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີແນວເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອຮັກສາອິດທິພິນ ແລະ ຄວາມໝາຍອັນສູງສົງຂອງເຄື່ອງໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນ.

ມະຕິຕິກລົງທີ 6

ໃນເມື່ອວ່າກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ບໍ່ສາມາດຍິກບັນຫາຂອງການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກກ່ຽວກັບພາຫະນະສື່ສານຂອງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ ດ້ວນໜີ່ ແລະ ອີກດ້ານໜີ່ຂອງກຳປັ້ນຮົບ ແລະ ເຮືອບິນຫະຫານຂຶ້ນມາປົກສາຫາລື ເພາະວ່າການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກດັ່ງກ່າວຢູ່ນອກຂອບເຂດຂໍ້ກຳນົດໜັກທີ່ຂອງກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້.

ໃນເມື່ອວ່າບັນຫາດັ່ງກ່າວມີຄວາມສຳຄັນຢູ່ສຳລັບຄວາມປອດໄພຂອງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງການດຳເນີນງານ.

ກອງປະຊຸມຈຶ່ງໄດ້ສະແດງຄວາມປາຖະໜາຍາກໃຫ້ບັນດາລັດພາຄືແນະນຳໃຫ້ຄະນະກຳມາທີ່ການ ຂູ່ວຊານເອົາໃຈໃສ່ຄືນຄົວາໃນອະນາຄົດອັນໄກ້ງ ກ່ຽວກັບການສ້າງພາຫະນະເຕັກນິກສື

ສາມທີ່ທັນສະໄໝຂອງກຳປັນ-ໂຮງໝໍ ດ້ວມນີ້ງ ແລະ ອີກດ້ານນີ້ງຂອງກຳປັນຮືບ ແລະ ເຮືອບິນ
ຫະຫານ ແລະ ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການເຮັດວຽກສາກົນເພື່ອວາງລະບຽບການຢ່າງຊັດເຈນ
ໃນການນຳໃຊ້ພາຫະນະດັ່ງກ່າວທັງນີ້ກຳເພື່ອຈຸດປະສົງຮັບປະກັນໃຫ້ກຳປັນ-ໂຮງໝໍໄດ້ຮັບການປົກ
ປ້ອງ ແລະ ສາມາດເຕືອນໄຫວຍ່າງມີປະສິດທິຜົນໃນລະດັບສູງສຸດ.

ມະຕິຕົກລົງທີ 7

ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາຍາກຮັບປະກັນການປົກປ້ອງໃນລະດັບສູງສຸດໃຫ້ແກ່ກຳປັນ-ໂຮງໝໍ,
ກອງປະຊຸມຫວັງວ່າ ບຸກເຫຼືອທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ລັດພາຄີທັງໝົດຂອງສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍ
ການບັນເທິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ຖືກກຳປັນຫລື່ມ, ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງ
ຫາ 1949, ຈະດຳເນີນຫຼຸກມາດຕະການທີ່ເປັນປະໂຫຍດເພື່ອໃຫ້ກຳປັນ-ໂຮງໝໍດັ່ງກ່າວນັ້ນສົ່ງຂ່າວ
ສາມກ່ຽວກັບທີ່ຕັ້ງ, ທິດທາງເດີນ ແລະ ລະດັບຄວາມໄວຂອງຕົນເປັນແຕ່ລະໄລຍະຍ່າງເປັນປົກຕິ.

ມະຕິຕົກລົງທີ 8

ກອງປະຊຸມຢືນຢັນຕໍ່ໜ້າຫຼຸກ່າງປະຊາຊາດວ່າ:

ໄດຍໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃນວຽກງານຂອງຕົນຈາກຄວາມເປັນຫ່ວງດ້ານມະນຸດສະຫຼຸດທຳເຫິນນັ້ນ,
ກອງປະຊຸມຈຶ່ງຫວັງວ່າໃນອະນາຄີດລັດຖະບານປະເທດຕ່າງໆອາດຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ປະຕິ
ບັດບັນດາສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກສົ່ງຄາມອີກ;

ຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າຂອງກອງປະຊຸມແມ່ນວ່າບັນດາປະເທດທັງໃຫຍ່ ແລະ ນັ້ອຍ
ຈະສາມາດບັນລຸການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ້ງແບບເພື່ອນມິດໄດຍຜ່ານການຮ່ວມມື ແລະ ຄວາມເຂົ້າອີກ
ເຂົ້າໃຈຂອງປະຊາຊາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂລກມີສັນຕິພາບຕະຫລອດກາລະນານ.

ມະຕິຕົກລົງທີ 9

ໃນເມື່ອວ່າມາດຕາ 71 ຂອງສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ເລີຍ, ສະບັບລົງ
ວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ໄດ້ລະບຸໄວ່ວ່າສະເລີຍທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວຈາກຍາດພື້ນໜອງໄກຊີດເປັນເວ
ລາດີນນານ ຫຼືທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ ຫຼື ສົ່ງຂ່າວຕາມສາຍປົກກະຕິ ກໍາຕີ ຜູ້ທີ່ຖືກແຍກອອກຈາກຍາດຕີ
ພື້ນໜອງໄປຢູ່ໄກແສນໄກຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງໂທລະເລກຊື່ງຄ່າທຳນົງການສົ່ງຈະຖືກຫັກເອົາ
ຈາກບັນຊີເງິນຝາກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນປະເທດທີ່ກັກຂັງ ຫຼື ຈະຖືກຈ່າຍດ້ວຍເງິນທີ່ພວກເຂົາ
ເຈົ້າມີ ແລະ ສະເລີຍເສີກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດເຊັ່ນດູວກັນຈາກການອໍານວຍຄວາມສະດວກ
ເຫັນນີ້ໃນກໍລະນີຮືບດ່ວນ; ແລະ

ໃນເມື່ອວ່າ, ເພື່ອລົດຄ່າໂທລະເລກຊື່ງບາງຄັ້ງແມ່ນຈະຖືກເກືອດຫ້າມ, ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່
ຈະຕ້ອງມີລະບົບລວມຂ່າວ ຫຼື ເຮັດເປັນຕົວແບບຂໍ້ຄວາມສົ່ງຂ່າວຫຍໍ້ກ່ຽວກັບສຸຂະພາບຂອງນັກ
ໂທດ, ຂອງຍາດພື້ນໜອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ຂ່າວການຮຽນ ແລະ ການເງິນອື່ນໆ, ຂ່າວຊື່ງສາມາດ
ເຮັດເປັນກົດຕົວເລກ ເພື່ອໃຫ້ສະເລີຍທີ່ຕົກຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ກ່າວມາໃນວັກທີ 1 ນັ້ນ ໄດ້ນຳໃຊ້,

ກອງປະຊຸມຈຶ່ງຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຮ່າງຕົວແບບຂໍຄວາມສິ່ງຂ່າວ
ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ນຳສະເໜີຂໍຄວາມເຫັນດີຈາກລັດພາຄືຂອງສິນທີສັນຍາ.

ມະຕີຕົກລົງທີ 10

ກອງປະຊຸມເຫັນວ່າເຖິງອນໄຂທີ່ຈະພາໃຫ້ປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນສາມາດໄດ້
ຮັບການຮັບຮູ້ຈາກປະເທດທີ່ຢູ່ນອກສົງຄາມວ່າເປັນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສູ່ລົບນັ້ນແມ່ນຖືກຄຸມ
ຄອງດ້ວຍລະບຽບທີ່ໄປຂອງກົດໝາຍສາກົນໃນບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນ ແລະ ຈະບໍ່ຖືກດັດແປງໂດຍ
ບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີແວວ.

ມະຕີຕົກລົງທີ 11

ໃນເມື່ອວ່າບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີແວວໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນກຽມ
ພົມທຸກເມື່ອ ແລະ ໃນທຸກເຖິງອນໄຂເພື່ອປະຕິບັດໜີ້ທີ່ມະນຸດສະຫັກທີ່ສິນທີສັນຍາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້
ມອບໝາຍໃຫ້;

ກອງປະຊຸມຮັບຮູ້ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕົວງໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນຢ່າງເປັນ
ປົກກະຕິໃຫ້ແກ່ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ.

ສາລະບານ

ຄຳນຳ.....

ສິນທີສັນຍາເຊີແວວວ່າດ້ວຍການບັນເທິາຊາຕາກຳ
ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ໃນກຳລັງກອງຫັບ
ທີ່ພວມດຳເນີນການສູ່ລົບສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949

ໝວດທີ I

ບົດບັນຍັດທີ່ໄປ

- ມາດຕາ 1 ການເຄື່ອງລົບສິນທີສັນຍາ
- ມາດຕາ 2 ການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາ
- ມາດຕາ 3 ການປະທະກັນທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະສາກົນ
- ມາດຕາ 4 ການປະຕິບັດໂດຍປະເທດທີ່ເປັນກາງ
- ມາດຕາ 5 ກຳນົດເວລາການປະຕິບັດ
- ມາດຕາ 6 ສັນຍາສະເພາະ (ຂໍຕົກລົງພິເສດ)
- ມາດຕາ 7 ສິດທີ່ຕົດອອກບໍ່ໄດ້ (ການບໍ່ປະຕິເສດສິດ)
- ມາດຕາ 8 ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ່ອງ

- ມາດຕາ 9 ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄະນະກຳມະການກາແຮງສາກົນ
 ມາດຕາ 10 ການປັງນແບນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
 ມາດຕາ 11 ຂັ້ນຕອນຂອງການໄວ່ເກ່ຍ

ໝວດທີ II

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບບ່ວຍ

- ມາດຕາ 12 ການປຶກປ້ອງ, ການປິ່ນປົວ ແລະ ການເບິ່ງແຍງຮັກສາ
 ມາດຕາ 13 ຜູ້ທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ
 ມາດຕາ 14 ຖານະ (ກົດບັດ)
 ມາດຕາ 15 ການຊອກຫາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ການຂົນຍ້າຍ
 ມາດຕາ 16 ການຂຶ້ນທະບຽນ ແລະການຈັດສິ່ງຂໍ້ມູນ
 ມາດຕາ 17 ການວາງລະບຽບການກົງວັບຜູ້ຕາຍ
 ການບໍລິຫານຊຸມຝັງສີບ
 ມາດຕາ 18 ພາລະບິ່ນບາດຂອງປະຊາຊົນ

ໝວດທີ III

ໜ່ວຍ ແລະ ສະຖານທີ່ ບິ່ນວິວ

- ມາດຕາ 19 ການປຶກປ້ອງ
 ມາດຕາ 20 ການປຶກປ້ອງກຳປິ່ນ-ໂຮງພະຍາບານ
 ມາດຕາ 21 ການຢຸດຕິໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
 ແກ່ໜ່ວຍ ແລະ ສະຖານທີ່ບິ່ນວິວ

 ມາດຕາ 22 ການກະທຳທີ່ປາສະຈາກການປຶກປ້ອງ
 ມາດຕາ 23 ທີ່ຕັ້ງ ແລະເຂດສາຫາລະນະສຸກ

ໝວດທີ IV

ພະນັກງານ

- ມາດຕາ 24 ການປຶກປ້ອງພະນັກງານປະຈຳ
 ມາດຕາ 25 ການປຶກປ້ອງພະນັກງານຊ່ວຍຊື່ວຄາວ
 ມາດຕາ 26 ພະນັກງານຂອງສະມາຄົມເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ
 ມາດຕາ 27 ສະມາຄົມຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງ
 ມາດຕາ 28 ພະນັກງານທີ່ຖືກກັກຂ້າງໄວ້(ຫຼືຈ່ອງດື່ງ)
 ມາດຕາ 29 ຊາຕາກຳຂອງພະນັກງານຊ່ວຍຊື່ວຄາວ
 ມາດຕາ 30 ການສື່ງຄືນພະນັກງານການແພດ ແລະ ສາດສະໜາ

- ມາດຕາ 31 ການເລື່ອກພະນັກງານທີ່ຈະຕ້ອງສົ່ງຄືນ
ມາດຕາ 32 ການກັບຄືນຂອງພະນັກງານຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງ

ໝວດທີ V

ອາຄານ ແລະ ວັດຖຸປະກອນ

- ມາດຕາ 33 ຊາຕາກຳຂອງອາຄານ ແລະ ວັດຖຸປະກອນ
ມາດຕາ 34 ຂັບສິນບັດຂອງສະມາຄົມເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ ຫຼື ສົງເຄາະ

ໝວດທີ VI

ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ

- ມາດຕາ 35 ການປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ 36 ຍິນຍານດ້ານການແພດ
ມາດຕາ 37 ການບິນຜ່ານປະເທດທີ່ເປັນກາງ. ຜູ້ບາດເຈັບທີ່ຖືກນຳມາລົງ

ໝວດທີ VII

ເຄື່ອງໝາຍພື້ເສດ(ສັນຍາລັກພື້ເສດ)

- ມາດຕາ 38 ເຄື່ອງໝາຍຂອງສົນທີສັນຍາ
ມາດຕາ 39 ການຕິດເຄື່ອງໝາຍ
ມາດຕາ 40 ການກຳນົດເອກະລັກຂອງພະນັກງານແພດ ແລະ ສາດສະໜາ
ມາດຕາ 41 ການກຳນົດພະນັກງານຊ່ວຄາວ
ມາດຕາ 42 ເຄື່ອງໝາຍຊື້ບ່ອກກ່ຽວກັບໜ່ວຍການແພດ ແລະ ສະຖາບັນ
ມາດຕາ 43 ເຄື່ອງໝາຍຊື້ບ່ອກກ່ຽວກັບໜ່ວຍງານທີ່ເປັນກາງ
ມາດຕາ 44 ການຈຳກັດການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ກໍລະນີພື້ເສດ

ໝວດທີ VIII

ການປະຕິບັດສົນທີສັນຍາ

- ມາດຕາ 45 ລະອຽດກ່ຽວກັບການປະຕິບັດ ແລະ ກໍລະນີທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດກະໄວ
ມາດຕາ 46 ການເກືອດຫ້າມການໂຕຕອບ
ມາດຕາ 47 ການເຜີຍແຜ່ສົນທີສັນຍາ
ມາດຕາ 48 ການແປກົດໝາຍ ແລະ ຫຼັກການປະຕິບັດ

ໝວດທີ IX

ກ່ຽວກັບການປາບການສວຍໂອກາດ ແລະ ການລະເມີດ

- ມາດຕາ 49 ການລົງໄທດທາງອາຍາ: I ຫຼັກການລວມ
ມາດຕາ 50 II ການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງ
ມາດຕາ 51 III ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ຮ່ວມ
ໃນຂໍ້ຕົກລົງ

ມາດຕາ 52 ການດຳເນີນການ ການສອບສວນ (ຂະບວນການສອບສວນ)

ມາດຕາ 53 ການສວຍໂອກາດໃນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ (ສັນຍາລັກ)

ມາດຕາ 54 ການບ້ອງກັນການໃຊ້ໄປໃນທາງທີ່ຜິດ

ບົດບັນຍັດສູດທ້າຍ

- ມາດຕາ 55 ພາສາ
ມາດຕາ 56 ການລົງນາມ
ມາດຕາ 57 ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ
ມາດຕາ 58 ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້
ມາດຕາ 59 ການພົວພັນຮັບສິນທີສັນຍາທີ່ມີມາກ່ອນ
ມາດຕາ 60 ການເຂົ້າຮ່ວມ
ມາດຕາ 61 ການແຈ້ງການເຂົ້າຮ່ວມ
ມາດຕາ 62 ການມີຜົນໄດຍຫັນໄດ
ມາດຕາ 63 ການປະຕິເສດ
ມາດຕາ 64 ການລົງທະບຽນຢູ່ອີງການສະຫະປະຊາຊາດ

ເອກະສານຕິດແນບທີ I

ຮ່າງຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບເຂດ ແລະ ທີ່ຕັ້ງຂອງໂຮງໝໍ

ເອກະສານຕິດແນບທີ II

ບັດປະຈຳຕົວສຳລັບສະມາຊີການໜ່ວຍການແພດ ແລະ ສາດສະໜາທີ່ຂຶ້ນກັບກອງທັບ

ສິນທິສັນຍາເຊື້ອແນວ ເພື່ອບັນເທິາຊາຕາກຳຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້
ຮັບບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິກລົງໃນທະເລຂອງ
ກອງຫັບທາງທະເລ ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949

ພາກທີ I

ບົດບັນຍັດທີ່ໄຍ

ມາດຕາ	1	ການເຄົາລົບສິນທິສັນຍາ
ມາດຕາ	2	ການປະຕິບັດສິນທິສັນຍາ
ມາດຕາ	3	ການປະທະກັນທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະສາກົນ
ມາດຕາ	4	ຂອບເຂດການປະຕິບັດ
ມາດຕາ	5	ການປະຕິບັດໂດຍປະເທດທີ່ເປັນກາງ
ມາດຕາ	6	ຂໍ້ຕິກລົງພິເສດ
ມາດຕາ	7	ສິດທີ່ຕັດອອກບໍ່ໄດ້ (ການບໍ່ສາມາດຕັດສິດ)
ມາດຕາ	8	ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ	9	ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄະນະກຳມະການກາແງສາກົນ
ມາດຕາ	10	ການປ່ຽນແນນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ	11	ຂັ້ນຕອນຂອງການໄວ່ເກ່ຍ

ພາກທີ II

- ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ຕິກລົງໃນທະເລ**
ມາດຕາ	12	ການປຶກປ້ອງ, ການບຶ້ມປົວ ແລະ ການເບື້ອງແຍງຮັກສາ
ມາດຕາ	13	ຜູ້ທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ	14	ການສ່າງມອບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໃຫ້ຝ່າຍສູ້ລົບກັນ
ມາດຕາ	15	ຜູ້ບາດເຈັບທີ່ຖືກກູ້ຈາກກຳບໍ່ມີລົບຂອງປະເທດທີ່ເປັນກາງ
ມາດຕາ	16	ຜູ້ບາດເຈັບຕິກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ
ມາດຕາ	17	ຜູ້ບາດເຈັບທີ່ຖືກສ່ົງລົງຮອດໃນທ່າເຮືອທີ່ເປັນກາງ
ມາດຕາ	18	ການຊອກຫາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍຈາກການສູ້ລົບ
ມາດຕາ	19	ການຈົດບັນທຶກ ແລະ ການຈັດສົ່ງຂໍ້ມູນ
ມາດຕາ	20	ການກຳນົດກົງວຂ້ອງກັບຜູ້ຕາຍ
ມາດຕາ	21	ການຮ້ອງຫາກຳບໍ່ທີ່ເປັນກາງ

ພາກທີ III

ກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ (ໂຮງພະຍາບານ)

- ມາດຕາ 22 ການແຈ້ງການ ແລະ ການປຶກປ້ອງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍທະຫານ
ມາດຕາ 23 ການປຶກປ້ອງອາຄານສາຫາລະນະສຸກຕາມແຄມຟ່າຍເລ
ມາດຕາ 24 ກຳປັ້ນໂຮງໝໍຂອງສະມາຄົມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຂອງເອກະພະຊີນ:
I. ຂອງຝ່າຍໜີ້ທີ່ປະຫະກັນ
ມາດຕາ 25 II. ຂອງປະເທດເປັນກາງ
ມາດຕາ 26 ຂະໜາດໜັກ (ຂອງກຳປັ້ນ)
ມາດຕາ 27 ເຮືອແຍເພື່ອຊ່ວຍກັງຕາມແຄມຟ່າງ
ມາດຕາ 28 ການປຶກປ້ອງຫ້ອງພະຍາບານໃນກຳປັ້ນ
ມາດຕາ 29 ກຳປັ້ນໂຮງໝໍ ໃນທ່າເຮືອທີ່ຖືກຍິດຄອງ
ມາດຕາ 30 ການນຳໃຊ້ກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ ແລະ ເຮືອແຍ
ມາດຕາ 31 ສິດໃນການຄວບຄຸມ ແລະ ກວດຄົ້ນ
ມາດຕາ 32 ການຈອດຢູ່ໃນທ່າເຮືອທີ່ເປັນກາງ
ມາດຕາ 33 ການບັບປຸງນຳກຳປັ້ນສົນຄ້າ
ມາດຕາ 34 ການຢຸດຕິການໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ 35 ເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ປາສະຈາກການປຶກປ້ອງ

ພາກທີ IV

ພະນັກງານ

- ມາດຕາ 36 ການປຶກປ້ອງພະນັກງານຂອງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ
ມາດຕາ 37 ພະນັກງານແພດ ແລະ ສາດສະໜາຂອງກຳປັ້ນລົ້ມໆ

ພາກທີ V

ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ

- ມາດຕາ 38 ກຳປັ້ນທີ່ເຊົ້າໄວ້ຕ່າງເຄື່ອງອຸປະກອຍການແພດ
ມາດຕາ 39 ຍິນຍານຫາງການແພດ
ມາດຕາ 40 ການບັບຜ່ານປະເທດທີ່ເປັນກາງ. ຜູ້ບາດເຈັບທີ່ສົ່ງລົງເດີນ

ພາກທີ VI

ເຄື່ອງໝາຍພິເສດ (ສັນຍາລັກພິເສດ)

- ມາດຕາ 41 ການຕິດເຄື່ອງໝາຍ (ຫຼືການນຳໃຊ້ສັນຍາລັກ)
ມາດຕາ 42 ການຊື້ບອກເອກະລັກຂອງພະນັກງານແພດ ແລະ ສາດສະໜາ
ມາດຕາ 43 ເຄື່ອງໝາຍຊື້ບອກເຖິງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ ແລະ ເຮືອແຍ

- ມາດຕາ 44 ການຈຳກັດການນຳໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ (ຫຼືສັນຍາລັກ)
 ມາດຕາ 45 ການສະກັດກັນການສວຍໂອກາດໃນການນຳໃຊ້

ພາກທີ VII

ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສິນທີສັນຍາ

- ມາດຕາ 46 ລະອງດ່ວງກ່ຽວກັບການປະຕິບັດ ແລະ ກໍລະນີທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸໄວ້
 ມາດຕາ 47 ການເກືອດຫ້າມການໂຕ້ຕອບ
 ມາດຕາ 48 ການເຜີຍແຜ່ສິນທີສັນຍາ
 ມາດຕາ 49 ການແປປົດໝາຍ ແລະ ຫຼັກການປະຕິບັດ

ພາກທີ VIII

ກ່ຽວກັບການປາບການສວຍໃຊ້ ແລະ ການລະເມີດ

- ມາດຕາ 50 ການລົງໂທດທາງອາຍາ: I. ຫຼັກການລວມ
 ມາດຕາ 51 II. ການລະເມີດຮ້າຍແຮງ
 ມາດຕາ 52 III. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ຮ່ວມ
 ໃນຂໍ້ຕົກລົງ
- ມາດຕາ 53 ການດຳເນີນການສອບສວນ

ບົດບັນຍັດສູດຫ້າຍ

- ມາດຕາ 54 ພາສາ
 ມາດຕາ 55 ການລົງນາມ
 ມາດຕາ 56 ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ
 ມາດຕາ 57 ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້
 ມາດຕາ 58 ການພົວພັນກັບສິນທີສັນຍາປີ 1907
 ມາດຕາ 59 ການເຂົ້າຮ່ວມຮັບ
 ມາດຕາ 60 ການແຈ້ງການເຂົ້າຮ່ວມຮັບ
 ມາດຕາ 61 ຜົນບັງຄັບທັນທີ
 ມາດຕາ 62 ການປະຕິເສດ
 ມາດຕາ 63 ການລົງທະບຽນນຳອົງການສະຫະປະຊາຊາດ

ເອກະສານຕິດແນບ

ບັດປະຈຳຕົວສຳລັບສະມາຊີກຂອງໜ່ວຍແພດ ແລະ ສາດສະໜາທີ່ປະຈຳກັບກຳລັງກອງຫັບຫາງທະເລ.

ສົນທິສັນຍາເຊື້ອແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ
ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949

ຫົວຂໍ້ທີ I

ບົດບັນຍັດທີ່ໄປ

- ມາດຕາ 1 ການເຄົາລົບສົນທິສັນຍາ
- ມາດຕາ 2 ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ
- ມາດຕາ 3 ການປະທະກັນທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະສາກົນ
- ມາດຕາ 4 ສະເລີຍເສີກ
- ມາດຕາ 5 ໄລຍະຕັນ ແລະ ສັນສົດການປະຕິບັດ
- ມາດຕາ 6 ຂຶ້ຕົກລົງພິເສດ
- ມາດຕາ 7 ສິດທີ່ຕັດອອກບໍ່ໄດ້
- ມາດຕາ 8 ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
- ມາດຕາ 9 ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ
- ມາດຕາ 10 ການປ່ຽນແທນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
- ມາດຕາ 11 ຂັ້ນຕອນການໄວ່ເກ່ຍ

ຫົວຂໍ້ທີ II

ການປຶກປ້ອງທີ່ໄປບັນດາສະເລີຍເສີກ

- ມາດຕາ 12 ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ (ນັກໂທດ)
- ມາດຕາ 13 ການປະຕິບັດດ້ວຍມະນຸດສະຫຼັກຕໍ່ສະເລີຍເສີກ
- ມາດຕາ 14 ການເຄົາລົບສິດທິສ່ວນບຸກຄົນຂອງສະເລີຍເສີກ
- ມາດຕາ 15 ການເບິ່ງແຍ່ງຮັກສາສະເລີຍເສີກ
- ມາດຕາ 16 ການປະຕິບັດຢ່າງສະເໝີຍາບ

ຫົວຂໍ້ທີ III

ການກັກຂັງ

ພາກທີ I ໄລຍະຕິ່ນຂອງການກັກຂ້າງ

- ມາດຕາ 17 ການສອບຖາມນັກໂທດ
ມາດຕາ 18 ຂັບສິນຂອງນັກໂທດ
ມາດຕາ 19 ການເຄື່ອນຍ້າຍນັກໂທດ
ມາດຕາ 20 ເງື່ອນໄຂການເຄື່ອນຍ້າຍ
ມາດຕາ 21 ການຈຳກັດອິດສະລະຍາບໃນການເຄື່ອນໄປມາ
ມາດຕາ 22 ສະຖານທີ່ ແລະ ລະບຽບການກັກຂ້າງ
ມາດຕາ 23 ຄວາມປອດໄພຂອງນັກໂທດ
ມາດຕາ 24 ສູນຜ່ານທີ່ປະຈຳ

ໝວດທີ II ທີ່ພັກອາໄສ, ອາຫານການກິນ ແລະ ການນຸ່ງຖືຂອງນັກໂທດ

- ມາດຕາ 25 ທີ່ພັກ
ມາດຕາ 26 ອາຫານການກິນ
ມາດຕາ 27 ການນຸ່ງຖື (ເຄື່ອງນຸ່ງໜຶ່ມ)
ມາດຕາ 28 ຮັນຄ້າ

ໝວດທີ III ອະນາໄມ ແລະ ການບິນປົວຫາງການແຍດ

- ມາດຕາ 29 ອະນາໄມ
ມາດຕາ 30 ການບິນປົວຫາງການແຍດ
ມາດຕາ 31 ການກວດກາທາງການແຍດ
ມາດຕາ 32 ນັກໂທດທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ການແຍດ

ໝວດທີ 4 ພະນັກງານການແຍດ ແລະ ສາດສະໜາທີ່ຖືກກັກໄວ້ເບື້ອຊ່ວຍສະເລາຍເສີກ.

- ມາດຕາ 33 ສີດ ແລະ ອະພີສີດຂອງພະນັກງານທີ່ຖືກກັກຕົວ

ໝວດທີ V ສາດສະໜາ, ການເຄື່ອນໄຫວຫາງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຮ່າງກາຍ

- ມາດຕາ 34 ສາດສະໜາ
ມາດຕາ 35 ຄຸນພໍ່ທີ່ຖືກຈ່ອງໄວ້
ມາດຕາ 36 ນັກໂທດທີ່ເປັນຜູ້ນຳສາດສະໜາ
ມາດຕາ 37 ນັກໂທດທີ່ມີຜູ້ນຳທາງສາດສະໜາຂອງຕົນ
ມາດຕາ 38 ການມ່ວນຊື່ນ, ການສຶກສາຮ່າງວູນ, ກິລາ ແລະ ແມ່ນີ້ນ

ឧណ្ណលិក VI លខប្បញ្ញន

- មាតា 39 រាយការព័ត៌មាន, រាយការចាំបាច់
មាតា 40 រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង និង រាយការចាប់ផ្តើម
មាតា 41 រាយការពិនិត្យសំណង់, រិតិត្តប្បញ្ញ និង ទាំងអ្នករាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
មាតា 42 រាយការចាំបាច់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

ឧណ្ណលិក VII ខ្លួនខ្លួនសម្រាប់សេវាទី

- មាតា 43 រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
មាតា 44 រាយការបច្ចុប្បន្នពីរាយការចាប់ផ្តើមបានបង្កើតឡើង
មាតា 45 រាយការបច្ចុប្បន្នពីរាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

ឧណ្ណលិក VIII រាយការពិនិត្យសម្រាប់សេវាទី

- មាតា 46 ពេះនៃខ្លួន
មាតា 47 សម្រាប់រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
មាតា 48 លខប្បញ្ញរាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

យាយកិ III រាយការនៃក្រសួងខ្លួនសម្រាប់សេវាទី

- មាតា 49 ខ្លួនរាយការនៃក្រសួង
មាតា 50 វិភាគទីនៃក្រសួងនៃក្រសួង
មាតា 51 ពេះនៃខ្លួននៃក្រសួង
មាតា 52 វិភាគទីនៃក្រសួង និង រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
មាតា 53 រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
មាតា 54 រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង. នូវបច្ចុប្បន្ន និង ធម្មាធិធានក្រសួង
មាតា 55 រាយការក្រសួងក្រសួង (រាយការក្រសួងក្រសួង)
មាតា 56 ទីនៃក្រសួង
មាតា 57 នាមីក្រសួងដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

យាយកិ IV ខ្លួនសិក្សាបានបង្កើតខ្លួនសម្រាប់សេវាទី

- មាតា 58 ខ្លួនសិក្សាបានបង្កើតឡើង
មាតា 59 ទីនៃក្រសួងក្រសួង
មាតា 60 រាយការដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

ມາດຕາ	61	ເງິນເດືອນເພີ່ມ
ມາດຕາ	62	ການຈ່າຍຄ່າແຮງງານ
ມາດຕາ	63	ການໂອນເງິນ
ມາດຕາ	64	ບັນຊີທະນາຄານຂອງນັກໂທດ
ມາດຕາ	65	ການຄຸ້ມຄອງບັນຊີທະນາຄານ
ມາດຕາ	66	ການລົບລ້າງບັນຊີທະນາຄານ
ມາດຕາ	67	ການໃຊ້ແນນຄືນລະຫວ່າງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ມາດຕາ	68	ການຂໍເງິນຫົດແນນ

ພາກທີ V ການພົວພັນຂອງສະເລີຍເສີກກັບພາຍນອກ

ມາດຕາ	69	ການແຈ້ງກ່ຽວກັບມາດຕະການທີ່ຖືກວາງອອກ
ມາດຕາ	70	ບັດຜູ້ຖືກຈັບ
ມາດຕາ	71	ການສື່ງຂ່າວຫາກັນ
ມາດຕາ	72	ການສື່ງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ: I ຫຼັກການທີ່ໄປ
ມາດຕາ	73	II ການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໜູ້
ມາດຕາ	74	ການຍົກເວັນຄ່າທຳນຽມໄປສະນີ ແລະ ຂົນສື່ງ
ມາດຕາ	75	ການຂົນສົ່ງພິເສດ
ມາດຕາ	76	ການກວດກາເນື້ອໃນ ແລະ ການພິຈາລະນາ
ມາດຕາ	77	ການປະກອບ ແລະ ສື່ງເອກະສານຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ

ພາກທີ VI ການພົວພັນລະຫວ່າງສະເລີຍເສີກກັບເຈົ້າໝ້າທີ່

ໝວດທີ I	ການຮ້ອງທຸກຂອງສະເລີຍເສີກກ່ຽວກັບລະບຽບການກັກຊ້າ	
ມາດຕາ	78	ການຮ້ອງທຸກ ແລະ ການຮ້ອງຂໍ

ໝວດທີ II ຜູ້ແນນຂອງສະເລີຍເສີກສົງຄາມ

ມາດຕາ	79	ການເລືອກຕັ້ງ
ມາດຕາ	80	ໝ້າທີ່
ມາດຕາ	81	ອະພິສິດ

ໝວດທີ III ການລົງໂທດຫາງອາຍາ ແລະ ທາງວິໄນ

I. ບັນຍັດທີ່ໄປ

ມາດຕາ	82	ການປະຕິບັດກົດໝາຍ
-------	----	------------------

ມາດຕາ	83	ການເລື້ອກລະຫວ່າງເສັ້ນຫາງວິໄນ ແລະ ຫາງຍຸຕີທຳ
ມາດຕາ	84	ສານ
ມາດຕາ	85	ການລະເມີດທີ່ກະທຳກ່ອນຖືກຈັບ
ມາດຕາ	86	“ ໃນບັນຫາດຽວ ບໍ່ມີເຫື່ອສອງ ”
ມາດຕາ	87	ການລົງໂທດ
ມາດຕາ	88	ການປະຕິບັດການລົງໂທດ

II. ການລົງໂທດຫາງວິໄນ

ມາດຕາ	89	ຫຼັກການລວມ: I. ປະເພດໂທດ
ມາດຕາ	90	II. ກຳນົດເວລາການລົງໂທດ
ມາດຕາ	91	I. ການກະທຳຜິດທີ່ກ່ຽວພັນກັບການໂຕນໝີ
ມາດຕາ	92	II. ການແຈ້ງກ່ຽວກັບການຈັບນັກໂທດໄດ້ຄືນ
ມາດຕາ	93	III. ການກະທຳຜິດທີ່ກ່ຽວພັນກັບການໂຕນໝີ
ມາດຕາ	94	IV. ການແຈ້ງກ່ຽວກັບການຈັບນັກໂທດໄດ້ຄືນ
ມາດຕາ	95	ຂະບວນການດຳເນີນ: I. ການກັກຂ້າງເພື່ອສອບສວນ
ມາດຕາ	96	II. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ສິດປ້ອງກັນ
ມາດຕາ	97	ການປະຕິບັດໂທດ: I. ສະຖານທີ່
ມາດຕາ	98	II. ການຄ້ຳປະກັນອັນຕົ້ນຕຳ

III ການດຳເນີນຄະດີຫາງຍຸຕີທຳ

ມາດຕາ	99	ລະບຽບການຕົ້ນຕຳ: I. ຫຼັກການທີ່ວໄປ
ມາດຕາ	100	II. ໂທດປະຫານຊີວິດ
ມາດຕາ	101	III. ໄລຍະເວລາປະຕິບັດການລົງໂທດປະຫານຊີວິດ
ມາດຕາ	102	ຂະບວນການ: I. ເງື່ອນໄຂສໍາລັບໃຊ້ໄດ້ຂອງຄຳຕັດສິນ
ມາດຕາ	103	II. ການກັກຕົວເພື່ອສອບສວນ
ມາດຕາ	104	III. ການແຈ້ງກ່ຽວກັບການດຳເນີນຄະດີ
ມາດຕາ	105	IV. ສິດ ແລະ ພາຫະນະບ້ອງກັນ
ມາດຕາ	106	V. ອຸທອນ
ມາດຕາ	107	VI. ການແຈ້ງກ່ຽວກັບຄຳຕັດສິນ
ມາດຕາ	108	ການປະຕິບັດໂທດ: ລະບອບການກັກຂ້າງ

ຫົວຂໍ້ຫີ IV

ສິນສຸດການກັກຂ້າງ

ឧណ្ណាតី I : ការសៀវភៅបច្ចេកទេស និងការសៀវភៅទៅលើការ និងការសៀវភៅទៅលើការ

- មានចាំ 109 ង្ហាយការាលវម
មានចាំ 110 រំលែកនិងការសៀវភៅបច្ចេក, ទៅលើការសៀវភៅទៅលើការ
មានចាំ 111 ការការពិនិត្យការសៀវភៅបច្ចេកទេស
មានចាំ 112 ទំនាក់ទំនងការងារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 113 ឯកសារការងារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 114 ឯកសារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 115 ឯកសារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 116 តាមដឹកជញ្ជូនការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 117 ការងារការងារបច្ចេកទេស

ឧណ្ណាតី II ការបិទប័ណ្ណ និង សៀវភៅលើសេវាកម្មបច្ចេកទេស

- មានចាំ 118 ការបិទប័ណ្ណ និង សៀវភៅបច្ចេកទេស
មានចាំ 119 លទ្ធផលការងារបច្ចេកទេស

ឧណ្ណាតី III ការបង្កើតរឹងការងារបច្ចេកទេស

- មានចាំ 120 ឯកសារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 121 ឯកសារការងារបច្ចេកទេស

ទិន្នន័យ V

ទិន្នន័យការងារបច្ចេកទេស និង សេវាកម្មបច្ចេកទេស

- មានចាំ 122 ទិន្នន័យការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 123 ទិន្នន័យការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 124 ទិន្នន័យការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 125 ទិន្នន័យការងារបច្ចេកទេស

ទិន្នន័យ VI

ការបង្កើតរឹងការងារបច្ចេកទេស

ឧណ្ណាតី I បិទប័ណ្ណទៅលើ

- មានចាំ 126 ការងារការងារបច្ចេកទេស
មានចាំ 127 ការងារបច្ចេកទេស

ມາດຕາ	128	ການແປ້ງການປະຕິບັດ
ມາດຕາ	129	ການລົງໂທດທາງອາຍາ: I. ຫຼັກການລວມ
		II. ການລະເມີດຮ້າຍແຮງ
ມາດຕາ	131	III. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຝ່າຍທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ
ມາດຕາ	132	ຂັ້ນຕອນການສອບສວນ

ໝວດທີ II ບົດບັນຍັດສຸດຫ້າຍ

ມາດຕາ	133	ພາສາ
ມາດຕາ	134	ການພົວພັນກັບສິນທີສັນຍາປີ 1929
ມາດຕາ	135	ການພົວພັນກາບສິນທີສັນຍາລາແຮ
ມາດຕາ	136	ການລົງນາມ
ມາດຕາ	137	ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ
ມາດຕາ	138	ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້
ມາດຕາ	139	ການເຂົ້າຮ່ວມຮັບ
ມາດຕາ	140	ການແຈ້ງກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມຮັບ
ມາດຕາ	141	ການມີຜົນທັນທີ
ມາດຕາ	142	ການປະຕິເສດ
ມາດຕາ	143	ການຂຶ້ນລົງທະບຽນໄວ້ນຳສະຫະປະຊາຊາດ

ເອກະສານຕິດແນບທີ I

ຕົວແບບຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບການຈັດສິ່ງສະເລີຍເສີກທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍກັບຄືນປະເທດໄດຍກົງ ຫຼື ເຂົ້າໂຮງໝໍໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງ.....

ເອກະສານຕິດແນບທີ II

ລະບຽບການກ່ຽວກັບຄະນະກຳມາທີ່ການ ການແພດປະສົມ.....

ເອກະສານຕິດແນບທີ III

ລະບຽບການກ່ຽວກັບການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ໃຫ້ແກ່ສະເລີຍເສີກ.....

ເອກະສານຕິດແນບທີ IV

ບັດປະຈຳຕົວ, ບັດຜູ້ຕົກຈັບ, ບັດຈົດໝາຍສື່ງຂ່າວ, ແຈ້ງການຕາຍ,
ໃບຢັ້ງຢືນການກັບຄືນປະເທດ

ເອກະສານຕິດແນບທີ V

ຕົວແບບລະບຽບການກ່ຽວກັບການຈ່າຍເງິນທີ່ສະເລີຍເສີກສົ່ງໄປປະເທດອງເຊົາ.....

ສົນທິສັນຍາເຊື້ອແນວວ່າດ້ວຍການປຶກປ້ອງພິບລະເຮືອນ

ໃນເວລາມີສົງຄາມ ສະບັບລົງວັນທີ 12 ສົງຫາ 1949

ຫົວຂໍ້ທີ I

ບົດບັນຍັດທີ່ວ່າໄປ

- ມາດຕາ 1 ການເຄີາລົບສົນທິສັນຍາ
- ມາດຕາ 2 ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ
- ມາດຕາ 3 ການປະທະກັນທີ່ບໍລິກສະນະສາກົນ
- ມາດຕາ 4 ການນຶ່ຍາມຄໍາສັບຂອງຜູ້ທີ່ຖືກປຶກປ້ອງ
- ມາດຕາ 5 ການໂຍະຍານ
- ມາດຕາ 6 ໄລຍະຕົ້ນ ແລະ ສິ້ນສຸດການປະຕິບັດ
- ມາດຕາ 7 ສັນຍາພິເສດ (ຂໍ້ຕົກລົງ)
- ມາດຕາ 8 ສິດທິຕັດອອກບໍ່ໄດ້
- ມາດຕາ 9 ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
- ມາດຕາ 10 ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ
- ມາດຕາ 11 ການປ່ຽນແໜນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
- ມາດຕາ 12 ຂັ້ນຕອນການໄກ່ເກ່ຍ

ຫົວຂໍ້ທີ II

ການປຶກປ້ອງປະຊາຊົນໂດຍທີ່ວ່າໄປຕົ້ນບາງເຜີນສະຫຼອນຂອງສົງຄາມ

- ມາດຕາ 13 ຂອບເຂດການປະຕິບັດຫົວຂໍ້ທີ II
- ມາດຕາ 14 ເຮັດ ແລະ ພື້ນທີ່ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ເຮັດປອດໄພ
- ມາດຕາ 15 ເຮັດປອດອາວຸດ (ເປັນກາງ)
- ມາດຕາ 16 ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ: I. ການປຶກປ້ອງທີ່ວ່າໄປ
II. ການເຄື່ອນຍ້າຍ
III. ການປຶກປ້ອງໂຮງໝໍ
IV ການຢຸດຕິໃຫ້ການປຶກປ້ອງໂຮງໝໍ
V. ພະນັກງານຂອງໂຮງໝໍ
- ມາດຕາ 17
- ມາດຕາ 18
- ມາດຕາ 19
- ມາດຕາ 20

ມາດຕາ	21	VI. ການຂົນສົງທາງປິກ ແລະ ທາງທະເລ
ມາດຕາ	22	VII. ການຂົນສົງທາງອາກາດ
ມາດຕາ	23	ການສື່ງຢາປົວພະຍາດ, ເຄື່ອງບໍລິໂພກ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ
ມາດຕາ	24	ມາດຕະການທີ່ພົວພັນເຖິງສະຫວັດດີການຂອງເດັກ
ມາດຕາ	25	ຂ່າວຂອງຄອບຄົວ
ມາດຕາ	26	ຄອບຄົວກະແຈກກະຈາຍ

ຫົວຂັ້ງທີ III

ຖານະຂອງຜູ້ທີ່ຖືກປິກປ້ອງ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາ
ພາກທີ I ບົດບັນຍັດລວມສໍາລັບດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ແລະ ດິນແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ

ມາດຕາ	27	ການປະຕິບັດຕໍ່ : I. ຫຼັກການລວມ
ມາດຕາ	28	II. ແຮດອັນຕະລາຍ
ມາດຕາ	29	III. ຄວາມຮັບຜິດຊອບ
ມາດຕາ	30	ການຂໍຮອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປິກປ້ອງ ແລະ ອົງກອນຊ່ວຍເຫຼືອ
ມາດຕາ	31	ການເກືອດຫ້າມການບັງຄັບ
ມາດຕາ	32	ຫ້າມການລົງໄທດທາງຮ່າງກາຍ. ການທຳລະມານ, ^{ອື່ນໆ}
ມາດຕາ	33	ຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນບຸກຄົນ, ໄທດລວມໜູ່ ການບຸ້ນສະດີມ, ການແກ້ແຄ້ນຄືນ
ມາດຕາ	34	ຕົວປະກັນ

ພາກທີ II ຄົນຕ່າງດ້າວໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ

ມາດຕາ	35	ສິດທີ່ຈະອອກຈາກດິນແດນ
ມາດຕາ	36	ຂໍ້ກຳນົດຂອງການສົ່ງກັບຄືນປະເທດ
ມາດຕາ	37	ຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂ້າງ
ມາດຕາ	38	ຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືກສົ່ງກັບຄືນປະເທດ : I. ຫຼັກການລວມ
ມາດຕາ	39	II. ພາຫະນະການຄົງຊືບ
ມາດຕາ	40	III. ການອອກແຮງງານ
ມາດຕາ	41	IV. ການບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ບ່ອນໄດບ່ອນໜີ້ງ

ການກັກຂ້າງ

ມາດຕາ	42	V. ເຫດຜົນການກັກຂ້າງ ຫຼື ການໃຫ້ຢູ່ບ່ອນໄດ ບ່ອນໜີ້ງແບບບັງຄັບ ການຖືກກັກຂ້າງໄດຍ
-------	----	---

ສະໜັກໃຈ

ມາດຕາ	43	VI. ຂັ້ນຕອນການດຳເນີນ
ມາດຕາ	44	VII. ອົບພະຍົບ
ມາດຕາ	45	VIII. ການໂອນໃຫ້ປະເທດອື່ນ
ມາດຕາ	46	ສື້ນສຸດມາດຕະການຈຳກັດ

ພາກທີ III

ດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ

ມາດຕາ	47	ສິດທີ່ແຕະຕັອງບໍ່ໄດ້
ມາດຕາ	48	ການຈັດສິ່ງກັບຄືນປະເທດເປັນກໍລະນີພືເສດ
ມາດຕາ	49	ການສົ່ງໄປສູນດັດສ້າງ, ການຍົກຍ້າຍ, ການອົບພະຍົບ
ມາດຕາ	50	ເດັກນ້ອຍ
ມາດຕາ	51	ການເກນ, ແຮງງານ
ມາດຕາ	52	ການປຶກປ້ອງຜູ້ທີ່ອກແຮງງານ
ມາດຕາ	53	ການທຳລາຍທີ່ຖືກຫ້າມ (ການຫ້າມທຳລາຍ)
ມາດຕາ	54	ພະນັກງານຕຸລາການ ແລະ ພະນັກງານຂອງລັດ
ມາດຕາ	55	ການລຳລຽງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ
ມາດຕາ	56	ອະນາໄມ ແລະ ສາຫາລະນະສຸກ
ມາດຕາ	57	ການເກນໂຮງໝໍ
ມາດຕາ	58	ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານຈິດໃຈ
ມາດຕາ	59	ການຊ່ວຍເຫຼືອ: I. ການຊ່ວຍເຫຼືອແບບລວມໝູ່ II. ພັນທະຂອງປະເທດທີ່ຍິດຄອງ
ມາດຕາ	61	III. ການແຈກຢ່າຍ
ມາດຕາ	62	IV. ການຊ່ວຍເຫຼືອເປັນສ່ວນບຸກຄົນ
ມາດຕາ	63	ອົງການກາແງ່ແຫ່ງຊາດ ແລະ ສະມາຄົມຊ່ວຍເຫຼືອອື່ນໆ
ມາດຕາ	64	ກົດໝາຍອາຍາ: I. ຫຼັກການລວມ II. ການພິມເຜີຍແຜ່ III. ສ່ວນທີ່ມີອຳນາດ
ມາດຕາ	67	IV. ບົດບັນຍັດທີ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້
ມາດຕາ	68	V. ການລົງໄທດ. ໄທດປະຫານຊຸວິດ
ມາດຕາ	69	VI. ການຫັກໄລຍະວັກເພື່ອສອບສວນອອກ
ມາດຕາ	70	VII. ການກະທຳຜິດກ່ອນການຍິດຄອງ
ມາດຕາ	71	ການດຳເນີນຄະດີທາງອາຍາ: I. ຫຼັກການລວມ II. ສິດໃນການປ້ອງກັນ
ມາດຕາ	72	

ມາດຕາ	73	III. ສິດອຸທອນ
ມາດຕາ	74	IV. ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງປະເທດ ທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ
ມາດຕາ	75	V. ການຕັດສິນປະຫານຂີວິດ
ມາດຕາ	76	ການປະຕິບັດຕື່ຜູ້ຕ້ອງຂ້າງ
ມາດຕາ	77	ການມອບຜູ້ຕ້ອງຂ້າງພາຍຫຼັງສິນສຸດການຍືດຄອງ
ມາດຕາ	78	ມາດຕະການຄວາມປອດໄພ, ການກັກຂ້າງ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ໄດ້ ກຳນົດໄວ້. ສິດອຸທອນ

ພາກທີ IV ລະບຽບການ ການປະຕິບັດຕື່ຜູ້ຕ້ອງຂ້າງ

ໝວດ ທີ 1 ຂຶ້ບັນຍັດທີ່ວ່ໄປ

ມາດຕາ	79	ກໍລະນີການກັກຂ້າງ ແລະ ບົດບັນຍັດທີ່ການປະຕິບັດ
ມາດຕາ	80	ຄວາມເປັນພິນລະເມືອງ
ມາດຕາ	81	ການຄູແລຮັກສາ
ມາດຕາ	82	ການເຕົ້າໂຮມຜູ້ຖືກຂ້າງ

ໝວດທີ 2 ສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ

ມາດຕາ	83	ທີ່ຕັ້ງຂອງສະຖານທີ່ກັກຂ້າງ ແລະ ສັນຍານແຈ້ງໝາຍສູນ
ມາດຕາ	84	ການກັກຂ້າງຕ່າງໆຫາກ
ມາດຕາ	85	ບ່ອນພັກເຊີາ, ອະນາໄມ
ມາດຕາ	86	ສະຖານທີ່ເພື່ອປະຕິບັດ
ມາດຕາ	87	ຮ້ານຄ້າ
ມາດຕາ	88	ບ່ອນລື້ໄພ, ມາດຕະການປຶກປ້ອງ

ໝວດທີ 3 ອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ

ມາດຕາ	89	ອາຫານການກິນ
ມາດຕາ	90	ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມ

ໝວດທີ 4 ອະນາໄມ ແລະ ການເປັນປົວຫາງການແພດ

ມາດຕາ	91	ການເປັນປົວຫາງການແພດ
ມາດຕາ	92	ການກວດກາຫາງການແພດ

ໝວດທີ 5 ສາດສະໜາ, ການເຄື່ອນໄຫວຫາງສະຕິບັນຍາ ແລະ ພາງກາຍ

- ມາດຕາ 93 ສາດສະໜາ
ມາດຕາ 94 ການມ່ວນຊື້ນ, ການສຶກສາຮ່ວງນີ້, ກິລາ
ມາດຕາ 95 ການອອກແຮງງານ
ມາດຕາ 96 ຂໍ້ວຍອອກແຮງງານ

- ໝວດທີ 6 ກຳມະສິດສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນບັດດ້ານການເງິນ**
ມາດຕາ 97 ເຄື່ອງຂອງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວ
ມາດຕາ 98 ຊັບສິນບັດດ້ານການເງິນ ແລະ ບັນຊີທະນາຄານສ່ວນຕົວ

- ໝວດທີ 7 ການປົກຄອງ ແລະ ລະບຽບວິໄນ**
ມາດຕາ 99 ການປົກຄອງສູນ, ການຕິດສິນທີສັນຍາ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ
ມາດຕາ 100 ລະບຽບວິໄນ
ມາດຕາ 101 ການຮັບອຸທຸກ ແລະ ການຮັບອຳນວຍ
ມາດຕາ 102 ຄະນະກຳມະການຜູ້ຕ້ອງຈັງ: I. ການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກ
ມາດຕາ 103 II. ຫັ້ນທີ່
ມາດຕາ 104 III. ພິເສດ

- ໝວດທີ 8 ການພົວພັນກັບພາຍນອກ**
ມາດຕາ 105 ການແຈ້ງມາດຕະການທີ່ຖືກແຈ້ງອອກ
ມາດຕາ 106 ບັດການກັກຂັງ
ມາດຕາ 107 ການສົ່ງຂ່າວຫາກັນ
ມາດຕາ 108 ການສົ່ງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ: I. ຫຼັກການທີ່ວໄປ
ມາດຕາ 109 II. ການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໜູ້
ມາດຕາ 110 III. ການຍົກເວັ້ນຄ່າທຳນຽມໄປສະນີ ແລະ ການຂົນສົງ
ມາດຕາ 111 ການຂົນສົງພິເສດ
ມາດຕາ 112 ການກວດກາ ແລະ ການພິຈາລະນາ
ມາດຕາ 113 ການເຮັດ ແລະ ສົ່ງເອກກະສານທາງກິດໝາຍ
ມາດຕາ 114 ການຄຸ້ມຄອງຊັບສິນບັດ
ມາດຕາ 115 ຄວາມສະດວກໃນກໍລະນີມີການດຳເນີນຄະດີ
ມາດຕາ 116 ການຢືນຢັນຍາມ

- ໝວດທີ 9 ການລົງໂທດທາງອາຍາ ແລະ ທາງວິໄນ**
ມາດຕາ 117 ບິດບັນຍັດທີ່ວໄປ. ກິດໝາຍທຶນທຳໃຊ້

- ມາດຕາ 118 ໂທດ (ການລົງໂທດ)
 ມາດຕາ 119 ການລົງໂທດທາງວິໄນ
 ມາດຕາ 120 ການໂຕນໍາ
 ມາດຕາ 121 ການລະເມີດທີ່ກ່ຽວພັນ
 ມາດຕາ 122 ການສອບສວມ, ການກັກຕົວກ່ອນການຕັດສິບ
 ມາດຕາ 123 ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຫີ້ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ລະບູບການ
 ມາດຕາ 124 ສະຖານທີ່ ຫີ້ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ລະບູບການ
 ມາດຕາ 125 ການຄົ້ປະກັນຕົນຕຳ
 ມາດຕາ 126 ລະບູບການປະຕິບັດໃນກໍລະນີ
 ມີການດຳເນີນຄະດີທາງຍຸຕິຫົ່ງ

ໝວດທີ 10 ການໂຍກລັງຜູ້ຕ້ອງຂ້າງ

- ມາດຕາ 127 ເງື່ອນໄຂ
 ມາດຕາ 128 ຂໍ້ກຳນົດ

ໝວດທີ 11 ການຕາຍ (ການມໍລະນາ)

- ມາດຕາ 129 ພິໄນກຳ, ໃບຢັ້ງຢືນການຕາຍ
 ມາດຕາ 130 ການຝັງ, ການຈຸດສິບ
 ມາດຕາ 131 ຜູ້ຕ້ອງທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຫຼື ຖືກຂ້າຕາຍໃນເງື່ອນໄຂພິເສດ

**ໝວດທີ 12 ການປິບປ່ອຍ, ການສົ່ງກັບປະເທດ ແລະ ການເຂົ້າ
 ອົງໝໍໃນປະເທດທີ່ເປັນກາງ**

- ມາດຕາ 132 ໃນເວລາມີການສູ້ລົບ ຫຼື ມີການຍືດຄອງ
 ມາດຕາ 133 ພາຍຫຼັງການສູ້ລົບໄດ້ສື່ນສຸດ
 ມາດຕາ 134 ການຈັດສົ່ງກັບຄົນປະເທດ ແລະ ກັບຄົນທີ່ຢູ່ເກົ່າ
 ມາດຕາ 135 ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ

ພາກທີ V ຫ້ອງການ ແລະ ອົງກອນກາງ ເພື່ອຂ່າວສານ

- ມາດຕາ 136 ຫ້ອງການແຫ່ງຊາດ
 ມາດຕາ 137 ການສົ່ງຂ່າວຂໍ້ມູນ
 ມາດຕາ 138 ຂໍ້ມູນລະອຽດທີ່ຕ້ອງສົ່ງໃຫ້
 ມາດຕາ 139 ການຈັດສົ່ງເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວ
 ມາດຕາ 140 ອົງກອນກາງ

ຫົວຂໍ້ຫີ IV

ການປະຕິບັດສືນທິສັນຍາ

ພາກທີ I ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

- ມາດຕາ 142 ສະມາຄົມເພື່ອການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ອົງການອື່ນໆ
ມາດຕາ 143 ການກວດກາ
ມາດຕາ 144 ການເຜີຍແຜ່ສິນທິສັນຍາ
ມາດຕາ 145 ການແປປົດໝາຍຫຼັກການປະຕິບັດ
ມາດຕາ 146 ການລົງໂທດທາງອາຍາ: I. ຫຼັກການລວມ
ມາດຕາ 147 II. ການລະເມີດທີ່ຮ້າຍແຮງ
ມາດຕາ 148 III. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຝ່າຍທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ
ມາດຕາ 149 ຂັ້ນຕອນໃນການສອບສວນ

ພາກທີ II ບົດບັນຍັດ

- ມາດຕາ 150 ພາສາ
ມາດຕາ 151 ການລົງນາມ
ມາດຕາ 152 ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ
ມາດຕາ 153 ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້
ມາດຕາ 154 ການພົວພັນກັບສົນທິສັນຍາລາແຮ
ມາດຕາ 155 ການຂໍເຂົ້າຮ່ວມ
ມາດຕາ 156 ການແຈ້ງກ່ຽວກັບການຂໍເຂົ້າຮ່ວມກັບ
ມາດຕາ 157 ການມີຜົນບັງຄັບຫັນທີ
ມາດຕາ 158 ການບອກເລີກ
ມາດຕາ 159 ການຂຶ້ນທະບຽນກັບອົງການສະຫະປະຊາຊາດ

ເອກະສານຕິດແນບ I

ຮ່າງຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບເຂດ ແລະ ພື້ນທີ່ສາຫາລະນະສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ.....

ເອກະສານຕິດແນບ II

ຮ່າງລະບຽບການກ່ຽວກັບການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໝູ່ໃຫ້ແກ່ພົນລະເຮືອນທີ່ຖືກກັກຂັງ.....

ເອກະສານຕິດແນບ III

ມະຕິຕິກລົງຂອງກອງປະຊຸມການຫຼຸດທີ່ເຊື້ອແນວ ປີ 1949

- ມະຕິຕິກລົງທີ 1 ການນຳບັນຫາການຂັດແຍ້ງຂຶ້ນສາມສາກົນ ລາເຮັດ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 2 ການສ້າງອົງການສາກົນ ໃນກໍລະນີບໍ່ມີປະເທດ
ທີ່ໃຫ້ການວິກປ້ອງ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 3 ການເຮັດຂໍຕິກລົງຕົວແບບກ່ຽວກັບອັດຕາເປີເຊັນ
ແລະ ການສັບປຸງນິຍົມກາງານທີ່ຖືກຈ່ອງໄວ້
- ມະຕິຕິກລົງທີ 4 ເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ບັດປະຈຳຕົວຂອງ
ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 5 ການສວຍໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍກາແດງ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 6 ການຈັດສ້າງພາຫະນະສື່ສານລະຫວ່າງກຳປັນ-ໂຮໝໍ
ແລະ ກຳປັນສິງຄາມ ແລະ ການສ້າງກົດສາບກົນ
ເພື່ອການນຳໃຊ້ພາຫະນະດັ່ງກ່າວ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 7 ການແຜ່ຂ່າວສານໂດຍກຳປັນ-ໂຮໝໍ
ກ່ຽວກັບທີ່ຕັ້ງຂອງຕົນ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 8 ຄວາມປາຖະໜາຂອງກອງປະຊຸມກ່ຽວກັບການບໍ່ປະຕິບັດ
ສິນທີສັນຍາໃນອະນາຄົດ, ເຊັ່ນດູວກັບການແກ້ໄຂບັນຫາ
ການຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງປະເທດໂດຍສັນຕິວິທີ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 9 ການເຮັດສານໂທລະເລກສຳລັບສະເລີຍເສີກ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 10 ການຮັບຮູ້ຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະຫະກັນ
ໂດຍປະເທດທີ່ຢູ່ນອກສິງຄາມ
- ມະຕິຕິກລົງທີ 11 ການອຸ້ມຫຼັດ້ານການເງິນໃຫ້ແກ່
ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ

ການຂຽນຢູ່ທາງຂອບນີ້ບໍ່ມີລັກສະນະທາງການ, ເພາະກອງປະຊຸມບໍ່ໄດ້ຮັບຮອງເອົາ.
ແມ່ນກອງເລົາກອງປະຊຸມ ແລະ ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນທີ່ເປັນຜູ້ຮ່າງຂຶ້ນເພາະເຫັນວ່າ
ມັນມີປະໂຫຍດໃນການທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການອ່ານສິນທີສັນຍາງ່າຍຂຶ້ນ.

92. Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War

*Adopted on 12 August 1949 by the Diplomatic Conference for the Establishment of
International Conventions for the Protection of Victims of War, held in Geneva
from 21 April to 12 August 1949*

ENTRY INTO FORCE: 21 OCTOBER 1950

PART I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

The High Contracting Parties undertake to respect and to ensure respect for the present Convention in all circumstances.

Article 2

In addition to the provisions which shall be implemented in peacetime, the present Convention shall apply to all cases of declared war or of any other armed conflict which may arise between two or more of the High Contracting Parties, even if the state of war is not recognized by one of them.

The Convention shall also apply to all cases of partial or total occupation of the territory of a High Contracting Party, even if the said occupation meets with no armed resistance.

Although one of the Powers in conflict may not be a party to the present Convention, the Powers who are parties thereto shall remain bound by it in their mutual relations. They shall furthermore be bound by the Convention in relation to the said Power, if the latter accepts and applies the provisions thereof.

Article 3

In the case of armed conflict not of an international character occurring in the territory of one of the High Contracting Parties, each Party to the conflict shall be bound to apply, as a minimum, the following provisions:

1. Persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed *hors de combat* by sickness, wounds, detention, or any other cause, shall in all circumstances be treated humanely, without any adverse distinction founded on race, colour, religion or faith, sex, birth or wealth, or any other similar criteria.

To this end, the following acts are and shall remain prohibited at any time and in any place whatsoever with respect to the above-mentioned persons:

- (a) Violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;
- (b) Taking of hostages;
- (c) Outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;
- (d) The passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgment pronounced by a regularly constituted court, affording all the judicial guarantees which are recognized as indispensable by civilized peoples.

2. The wounded and sick shall be collected and cared for.

An impartial humanitarian body, such as the International Committee of the Red Cross, may offer its services to the Parties to the conflict.

The Parties to the conflict should further endeavour to bring into force, by means of special agreements, all or part of the other provisions of the present Convention.

The application of the preceding provisions shall not affect the legal status of the Parties to the conflict.

Article 4

Persons protected by the Convention are those who, at a given moment and in any manner whatsoever, find themselves, in case of a conflict or occupation, in the hands of a Party to the conflict or Occupying Power of which they are not nationals.

Nationals of a State which is not bound by the Convention are not protected by it. Nationals of a neutral State who find themselves in the territory of a belligerent State, and nationals of a co-belligerent State, shall not be regarded as protected persons while the State of which they are nationals has normal diplomatic representation in the State in whose hands they are.

The provisions of Part II are, however, wider in application, as defined in Article 13.

Persons protected by the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949, or by the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea of August 12, 1949, or by the Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War of August 12, 1949, shall not be considered as protected persons within the meaning of the present Convention.

Article 5

Where, in the territory of a Party to the conflict, the latter is satisfied that an individual protected person is definitely suspected of or engaged in activities hostile

to the security of the State, such individual person shall not be entitled to claim such rights and privileges under the present Convention as would, if exercised in the favour of such individual person, be prejudicial to the security of such State.

Where in occupied territory an individual protected person is detained as a spy or saboteur, or as a person under definite suspicion of activity hostile to the security of the Occupying Power, such person shall, in those cases where absolute military security so requires, be regarded as having forfeited rights of communication under the present Convention.

In each case, such persons shall nevertheless be treated with humanity, and in case of trial, shall not be deprived of the rights of fair and regular trial prescribed by the present Convention. They shall also be granted the full rights and privileges of a protected person under the present Convention at the earliest date consistent with the security of the State or Occupying Power, as the case may be.

Article 6

The present Convention shall apply from the outset of any conflict or occupation mentioned in Article 2.

In the territory of Parties to the conflict, the application of the present Convention shall cease on the general close of military operations.

In the case of occupied territory, the application of the present Convention shall cease one year after the general close of military operations; however, the Occupying Power shall be bound, for the duration of the occupation, to the extent that such Power exercises the functions of government in such territory, by the provisions of the following Articles of the present Convention: 1 to 12, 27, 29 to 34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61 to 77, and 143.

Protected persons whose release, repatriation or re-establishment may take place after such dates shall meanwhile continue to benefit by the present Convention.

Article 7

In addition to the agreements expressly provided for in Articles 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132, 133 and 149, the High Contracting Parties may conclude other special agreements for all matters concerning which they may deem it suitable to make separate provision. No special agreement shall adversely affect the situation of protected persons, as defined by the present Convention, nor restrict the rights which it confers upon them.

Protected persons shall continue to have the benefit of such agreements as long as the Convention is applicable to them, except where express provisions to the contrary are contained in the aforesaid or in subsequent agreements, or where more favourable measures have been taken with regard to them by one or other of the Parties to the conflict.

Article 8

Protected persons may in no circumstances renounce in part or in entirety the rights secured to them by the present Convention, and by the special agreements referred to in the foregoing Article, if such there be.

Article 9

The present Convention shall be applied with the cooperation and under the scrutiny of the Protecting Powers whose duty it is to safeguard the interests of the Parties to the conflict. For this purpose, the Protecting Powers may appoint, apart from their diplomatic or consular staff, delegates from amongst their own nationals or the nationals of other neutral Powers. The said delegates shall be subject to the approval of the Power with which they are to carry out their duties.

The Parties to the conflict shall facilitate to the greatest extent possible the task of the representatives or delegates of the Protecting Powers.

The representatives or delegates of the Protecting Powers shall not in any case exceed their mission under the present Convention. They shall, in particular, take account of the imperative necessities of security of the State wherein they carry out their duties.

Article 10

The provisions of the present Convention constitute no obstacle to the humanitarian activities which the International Committee of the Red Cross or any other impartial humanitarian organization may, subject to the consent of the Parties to the conflict concerned, undertake for the protection of civilian persons and for their relief.

Article 11

The High Contracting Parties may at any time agree to entrust to an organization which offers all guarantees of impartiality and efficacy the duties incumbent on the Protecting Powers by virtue of the present Convention.

When persons protected by the present Convention do not benefit or cease to benefit, no matter for what reason, by the activities of a Protecting Power or of an organization provided for in the first paragraph above, the Detaining Power shall request a neutral State, or such an organization, to undertake the functions performed under the present Convention by a Protecting Power designated by the Parties to a conflict.

If protection cannot be arranged accordingly, the Detaining Power shall request or shall accept, subject to the provisions of this Article, the offer of the services of a humanitarian organization, such as the International Committee of the Red Cross, to assume the humanitarian functions performed by Protecting Powers under the present Convention.

Any neutral Power, or any organization invited by the Power concerned or offering itself for these purposes, shall be required to act with a sense of responsibility towards the Party to the conflict on which persons protected by the present Convention depend, and shall be required to furnish sufficient assurances that it is

in a position to undertake the appropriate functions and to discharge them impartially.

No derogation from the preceding provisions shall be made by special agreements between Powers one of which is restricted, even temporarily, in its freedom to negotiate with the other Power or its allies by reason of military events, more particularly where the whole, or a substantial part, of the territory of the said Power is occupied.

Whenever in the present Convention mention is made of a Protecting Power, such mention applies to substitute organizations in the sense of the present Article.

The provisions of this Article shall extend and be adapted to cases of nationals of a neutral State who are in occupied territory or who find themselves in the territory of a belligerent State with which the State of which they are nationals has not normal diplomatic representation.

Article 12

In cases where they deem it advisable in the interest of protected persons, particularly in cases of disagreement between the Parties to the conflict as to the application or interpretation of the provisions of the present Convention, the Protecting Powers shall lend their good offices with a view to settling the disagreement.

For this purpose, each of the Protecting Powers may, either at the invitation of one Party or on its own initiative, propose to the Parties to the conflict a meeting of their representatives, and in particular of the authorities responsible for protected persons, possibly on neutral territory suitably chosen. The Parties to the conflict shall be bound to give effect to the proposals made to them for this purpose. The Protecting Powers may, if necessary, propose for approval by the Parties to the conflict, a person belonging to a neutral Power or delegated by the International Committee of the Red Cross who shall be invited to take part in such a meeting.

PART II

GENERAL PROTECTION OF POPULATIONS AGAINST CERTAIN CONSEQUENCES OF WAR

Article 13

The provisions of Part II cover the whole of the populations of the countries in conflict, without any adverse distinction based, in particular, on race, nationality, religion or political opinion, and are intended to alleviate the sufferings caused by war.

Article 14

In time of peace, the High Contracting Parties and, after the outbreak of hostilities, the Parties thereto, may establish in their own territory and, if the need arises, in occupied areas, hospital and safety zones and localities so organized as to protect from the effects of war, wounded, sick and aged persons, children under fifteen, expectant mothers and mothers of children under seven.

Upon the outbreak and during the course of hostilities, the Parties concerned may conclude agreements on mutual recognition of the zones and localities they have created. They may for this purpose implement the provisions of the Draft Agreement annexed to the present Convention, with such amendments as they may consider necessary.

The Protecting Powers and the International Committee of the Red Cross are invited to lend their good offices in order to facilitate the institution and recognition of these hospital and safety zones and localities.

Article 15

Any Party to the conflict may, either directly or through a neutral State or some humanitarian organization, propose to the adverse Party to establish, in the regions where fighting is taking place, neutralized zones intended to shelter from the effects of war the following persons, without distinction:

- (a) Wounded and sick combatants or non-combatants;
- (b) Civilian persons who take no part in hostilities, and who, while they reside in the zones, perform no work of a military character.

When the Parties concerned have agreed upon the geographical position, administration, food supply and supervision of the proposed neutralized zone, a written agreement shall be concluded and signed by the representatives of the Parties to the conflict. The agreement shall fix the beginning and the duration of the neutralization of the zone.

Article 16

The wounded and sick, as well as the infirm, and expectant mothers, shall be the object of particular protection and respect.

As far as military considerations allow, each Party to the conflict shall facilitate the steps taken to search for the killed and wounded, to assist the shipwrecked and other persons exposed to grave danger, and to protect them against pillage and ill-treatment.

Article 17

The Parties to the conflict shall endeavour to conclude local agreements for the removal from besieged or encircled areas, of wounded, sick, infirm, and aged persons, children and maternity cases, and for the passage of ministers of all religions, medical personnel and medical equipment on their way to such areas.

Article 18

Civilian hospitals organized to give care to the wounded and sick, the infirm and maternity cases, may in no circumstances be the object of attack, but shall at all times be respected and protected by the Parties to the conflict.

States which are Parties to a conflict shall provide all civilian hospitals with certificates showing that they are civilian hospitals and that the buildings which they

occupy are not used for any purpose which would deprive these hospitals of protection in accordance with Article 19.

Civilian hospitals shall be marked by means of the emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949, but only if so authorized by the State.

The Parties to the conflict shall, in so far as military considerations permit, take the necessary steps to make the distinctive emblems indicating civilian hospitals clearly visible to the enemy land, air and naval forces in order to obviate the possibility of any hostile action.

In view of the dangers to which hospitals may be exposed by being close to military objectives, it is recommended that such hospitals be situated as far as possible from such objectives.

Article 19

The protection to which civilian hospitals are entitled shall not cease unless they are used to commit, outside their humanitarian duties, acts harmful to the enemy. Protection may, however, cease only after due warning has been given, naming, in all appropriate cases, a reasonable time limit, and after such warning has remained unheeded.

The fact that sick or wounded members of the armed forces are nursed in these hospitals, or the presence of small arms and ammunition taken from such combatants which have not yet been handed to the proper service, shall not be considered to be acts harmful to the enemy.

Article 20

Persons regularly and solely engaged in the operation and administration of civilian hospitals, including the personnel engaged in the search for, removal and transporting of and caring for wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases, shall be respected and protected.

In occupied territory and in zones of military operations, the above personnel shall be recognizable by means of an identity card certifying their status, bearing the photograph of the holder and embossed with the stamp of the responsible authority, and also by means of a stamped, water-resistant armlet which they shall wear on the left arm while carrying out their duties. This armlet shall be issued by the State and shall bear the emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949.

Other personnel who are engaged in the operation and administration of civilian hospitals shall be entitled to respect and protection and to wear the armlet, as provided in and under the conditions prescribed in this Article, while they are employed on such duties. The identity card shall state the duties on which they are employed.

The management of each hospital shall at all times hold at the disposal of the competent national or occupying authorities an up-to-date list of such personnel.

Article 21

Convoys of vehicles or hospital trains on land or specially provided vessels on sea, conveying wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases, shall be respected and protected in the same manner as the hospitals provided for in Article 18, and shall be marked, with the consent of the State, by the display of the distinctive emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949.

Article 22

Aircraft exclusively employed for the removal of wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases, or for the transport of medical personnel and equipment, shall not be attacked, but shall be respected while flying at heights, times and on routes specifically agreed upon between all the Parties to the conflict concerned.

They may be marked with the distinctive emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949.

Unless agreed otherwise, flights over enemy or enemy-occupied territory are prohibited.

Such aircraft shall obey every summons to land. In the event of a landing thus imposed, the aircraft with its occupants may continue its flight after examination, if any.

Article 23

Each High Contracting Party shall allow the free passage of all consignments of medical and hospital stores and objects necessary for religious worship intended only for civilians of another High Contracting Party, even if the latter is its adversary. It shall likewise permit the free passage of all consignments of essential food-stuffs, clothing and tonics intended for children under fifteen, expectant mothers and maternity cases.

The obligation of a High Contracting Party to allow the free passage of the consignments indicated in the preceding paragraph is subject to the condition that this Party is satisfied that there are no serious reasons for fearing:

- (a) That the consignments may be diverted from their destination;
- (b) That the control may not be effective; or
- (c) That a definite advantage may accrue to the military efforts or economy of the enemy through the substitution of the above-mentioned consignments for goods which would otherwise be provided or produced by the enemy or through the release of such material, services or facilities as would otherwise be required for the production of such goods.

The Power which allows the passage of the consignments indicated in the first paragraph of this Article may make such permission conditional on the distribution to the persons benefited thereby being made under the local supervision of the Protecting Powers.

Such consignments shall be forwarded as rapidly as possible, and the Power which permits their free passage shall have the right to prescribe the technical arrangements under which such passage is allowed.

Article 24

The Parties to the conflict shall take the necessary measures to ensure that children under fifteen, who are orphaned or are separated from their families as a result of the war, are not left to their own resources, and that their maintenance, the exercise of their religion and their education are facilitated in all circumstances. Their education shall, as far as possible, be entrusted to persons of a similar cultural tradition.

The Parties to the conflict shall facilitate the reception of such children in a neutral country for the duration of the conflict with the consent of the Protecting Power, if any, and under due safeguards for the observance of the principles stated in the first paragraph.

They shall, furthermore, endeavour to arrange for all children under twelve to be identified by the wearing of identity discs, or by some other means.

Article 25

All persons in the territory of a Party to the conflict, or in a territory occupied by it, shall be enabled to give news of a strictly personal nature to members of their families, wherever they may be, and to receive news from them. This correspondence shall be forwarded speedily and without undue delay.

If, as a result of circumstances, it becomes difficult or impossible to exchange family correspondence by the ordinary post, the Parties to the conflict concerned shall apply to a neutral intermediary, such as the Central Agency provided for in Article 140, and shall decide in consultation with it how to ensure the fulfilment of their obligations under the best possible conditions, in particular with the cooperation of the National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Societies.

If the Parties to the conflict deem it necessary to restrict family correspondence, such restrictions shall be confined to the compulsory use of standard forms containing twenty-five freely chosen words, and to the limitation of the number of these forms despatched to one each month.

Article 26

Each Party to the conflict shall facilitate enquiries made by members of families dispersed owing to the war, with the object of renewing contact with one another and of meeting, if possible. It shall encourage, in particular, the work of organizations engaged on this task provided they are acceptable to it and conform to its security regulations.

PART III

STATUS AND TREATMENT OF PROTECTED PERSONS

SECTION I

PROVISIONS COMMON TO THE TERRITORIES OF THE PARTIES TO THE CONFLICT AND TO OCCUPIED TERRITORIES

Article 27

Protected persons are entitled, in all circumstances, to respect for their persons, their honour, their family rights, their religious convictions and practices, and their manners and customs. They shall at all times be humanely treated, and shall be protected especially against all acts of violence or threats thereof and against insults and public curiosity.

Women shall be especially protected against any attack on their honour, in particular against rape, enforced prostitution, or any form of indecent assault.

Without prejudice to the provisions relating to their state of health, age and sex, all protected persons shall be treated with the same consideration by the Party to the conflict in whose power they are, without any adverse distinction based, in particular, on race, religion or political opinion.

However, the Parties to the conflict may take such measures of control and security in regard to protected persons as may be necessary as a result of the war.

Article 28

The presence of a protected person may not be used to render certain points or areas immune from military operations.

Article 29

The Party to the conflict in whose hands protected persons may be is responsible for the treatment accorded to them by its agents, irrespective of any individual responsibility which may be incurred.

Article 30

Protected persons shall have every facility for making application to the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross, the National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Society of the country where they may be, as well as to any organization that might assist them.

These several organizations shall be granted all facilities for that purpose by the authorities, within the bounds set by military or security considerations.

Apart from the visits of the delegates of the Protecting Powers and of the International Committee of the Red Cross, provided for by Article 143, the Detaining or Occupying Powers shall facilitate as much as possible visits to protected persons by

the representatives of other organizations whose object is to give spiritual aid or material relief to such persons.

Article 31

No physical or moral coercion shall be exercised against protected persons, in particular to obtain information from them or from third parties.

Article 32

The High Contracting Parties specifically agree that each of them is prohibited from taking any measure of such a character as to cause the physical suffering or extermination of protected persons in their hands. This prohibition applies not only to murder, torture, corporal punishment, mutilation and medical or scientific experiments not necessitated by the medical treatment of a protected person but also to any other measures of brutality whether applied by civilian or military agents.

Article 33

No protected person may be punished for an offence he or she has not personally committed. Collective penalties and likewise all measures of intimidation or of terrorism are prohibited.

Pillage is prohibited.

Reprisals against protected persons and their property are prohibited.

Article 34

The taking of hostages is prohibited.

SECTION II

ALIENS IN THE TERRITORY OF A PARTY TO THE CONFLICT

Article 35

All protected persons who may desire to leave the territory at the outset of, or during a conflict, shall be entitled to do so, unless their departure is contrary to the national interests of the State. The applications of such persons to leave shall be decided in accordance with regularly established procedures and the decision shall be taken as rapidly as possible. Those persons permitted to leave may provide themselves with the necessary funds for their journey and take with them a reasonable amount of their effects and articles of personal use.

If any such person is refused permission to leave the territory, he shall be entitled to have such refusal reconsidered as soon as possible by an appropriate court or administrative board designated by the Detaining Power for that purpose.

Upon request, representatives of the Protecting Power shall, unless reasons of security prevent it, or the persons concerned object, be furnished with the reasons for refusal of any request for permission to leave the territory and be given, as expe-

ditiously as possible, the names of all persons who have been denied permission to leave.

Article 36

Departures permitted under the foregoing Article shall be carried out in satisfactory conditions as regards safety, hygiene, sanitation and food. All costs in connection therewith, from the point of exit in the territory of the Detaining Power, shall be borne by the country of destination, or, in the case of accommodation in a neutral country, by the Power whose nationals are benefited. The practical details of such movements may, if necessary, be settled by special agreements between the Powers concerned.

The foregoing shall not prejudice such special agreements as may be concluded between Parties to the conflict concerning the exchange and repatriation of their nationals in enemy hands.

Article 37

Protected persons who are confined pending proceedings or serving a sentence involving loss of liberty shall during their confinement be humanely treated.

As soon as they are released, they may ask to leave the territory in conformity with the foregoing Articles.

Article 38

With the exception of special measures authorized by the present Convention, in particular by Articles 27 and 41 thereof, the situation of protected persons shall continue to be regulated, in principle, by the provisions concerning aliens in time of peace. In any case, the following rights shall be granted to them:

1. They shall be enabled to receive the individual or collective relief that may be sent to them.
2. They shall, if their state of health so requires, receive medical attention and hospital treatment to the same extent as the nationals of the State concerned.
3. They shall be allowed to practise their religion and to receive spiritual assistance from ministers of their faith.
4. If they reside in an area particularly exposed to the dangers of war, they shall be authorized to move from that area to the same extent as the nationals of the State concerned.
5. Children under fifteen years, pregnant women and mothers of children under seven years shall benefit by any preferential treatment to the same extent as the nationals of the State concerned.

Article 39

Protected persons who, as a result of the war, have lost their gainful employment, shall be granted the opportunity to find paid employment. That opportunity

shall, subject to security considerations and to the provisions of Article 40, be equal to that enjoyed by the nationals of the Power in whose territory they are.

Where a Party to the conflict applies to a protected person methods of control which result in his being unable to support himself, and especially if such a person is prevented for reasons of security from finding paid employment on reasonable conditions, the said Party shall ensure his support and that of his dependents.

Protected persons may in any case receive allowances from their home country, the Protecting Power, or the relief societies referred to in Article 30.

Article 40

Protected persons may be compelled to work only to the same extent as nationals of the Party to the conflict in whose territory they are.

If protected persons are of enemy nationality, they may only be compelled to do work which is normally necessary to ensure the feeding, sheltering, clothing, transport and health of human beings and which is not directly related to the conduct of military operations.

In the cases mentioned in the two preceding paragraphs, protected persons compelled to work shall have the benefit of the same working conditions and of the same safeguards as national workers, in particular as regards wages, hours of labour, clothing and equipment, previous training and compensation for occupational accidents and diseases.

If the above provisions are infringed, protected persons shall be allowed to exercise their right of complaint in accordance with Article 30.

Article 41

Should the Power in whose hands protected persons may be consider the measures of control mentioned in the present Convention to be inadequate, it may not have recourse to any other measure of control more severe than that of assigned residence or internment, in accordance with the provisions of Articles 42 and 43.

In applying the provisions of Article 39, second paragraph, to the cases of persons required to leave their usual places of residences by virtue of a decision placing them in assigned residence elsewhere, the Detaining Power shall be guided as closely as possible by the standards of welfare set forth in Part III, Section IV of this Convention.

Article 42

The internment or placing in assigned residence of protected persons may be ordered only if the security of the Detaining Power makes it absolutely necessary.

If any person, acting through the representatives of the Protecting Power, voluntarily demands internment, and if his situation renders this step necessary, he shall be interned by the Power in whose hands he may be.

Article 43

Any protected person who has been interned or placed in assigned residence shall be entitled to have such action reconsidered as soon as possible by an appropriate court or administrative board designated by the Detaining Power for that purpose. If the internment or placing in assigned residence is maintained, the court or administrative board shall periodically, and at least twice yearly, give consideration to his or her case, with a view to the favourable amendment of the initial decision, if circumstances permit.

Unless the protected persons concerned object, the Detaining Power shall, as rapidly as possible, give the Protecting Power the names of any protected persons who have been interned or subjected to assigned residence, or who have been released from internment or assigned residence. The decisions of the courts or boards mentioned in the first paragraph of the present Article shall also, subject to the same conditions, be notified as rapidly as possible to the Protecting Power.

Article 44

In applying the measures of control mentioned in the present Convention, the Detaining Power shall not treat as enemy aliens exclusively on the basis of their nationality *de jure* of an enemy State, refugees who do not, in fact, enjoy the protection of any government.

Article 45

Protected persons shall not be transferred to a Power which is not a party to the Convention.

This provision shall in no way constitute an obstacle to the repatriation of protected persons, or to their return to their country of residence after the cessation of hostilities.

Protected persons may be transferred by the Detaining Power only to a Power which is a party to the present Convention and after the Detaining Power has satisfied itself of the willingness and ability of such transferee Power to apply the present Convention. If protected persons are transferred under such circumstances, responsibility for the application of the present Convention rests on the Power accepting them, while they are in its custody. Nevertheless, if that Power fails to carry out the provisions of the present Convention in any important respect, the Power by which the protected persons were transferred shall, upon being so notified by the Protecting Power, take effective measures to correct the situation or shall request the return of the protected persons. Such request must be complied with.

In no circumstances shall a protected person be transferred to a country where he or she may have reason to fear persecution for his or her political opinions or religious beliefs.

The provisions of this Article do not constitute an obstacle to the extradition, in pursuance of extradition treaties concluded before the outbreak of hostilities, of protected persons accused of offences against ordinary criminal law.

Article 46

In so far as they have not been previously withdrawn, restrictive measures taken regarding protected persons shall be cancelled as soon as possible after the close of hostilities.

Restrictive measures affecting their property shall be cancelled, in accordance with the law of the Detaining Power, as soon as possible after the close of hostilities.

SECTION III

OCCUPIED TERRITORIES

Article 47

Protected persons who are in occupied territory shall not be deprived, in any case or in any manner whatsoever, of the benefits of the present Convention by any change introduced, as the result of the occupation of a territory, into the institutions or government of the said territory, nor by any agreement concluded between the authorities of the occupied territories and the Occupying Power, nor by any annexation by the latter of the whole or part of the occupied territory.

Article 48

Protected persons who are not nationals of the Power whose territory is occupied may avail themselves of the right to leave the territory subject to the provisions of Article 35, and decisions thereon shall be taken according to the procedure which the Occupying Power shall establish in accordance with the said Article.

Article 49

Individual or mass forcible transfers, as well as deportations of protected persons from occupied territory to the territory of the Occupying Power or to that of any other country, occupied or not, are prohibited, regardless of their motive.

Nevertheless, the Occupying Power may undertake total or partial evacuation of a given area if the security of the population or imperative military reasons so demand. Such evacuations may not involve the displacement of protected persons outside the bounds of the occupied territory except when for material reasons it is impossible to avoid such displacement. Persons thus evacuated shall be transferred back to their homes as soon as hostilities in the area in question have ceased.

The Occupying Power undertaking such transfers or evacuations shall ensure, to the greatest practicable extent, that proper accommodation is provided to receive the protected persons, that the removals are effected in satisfactory conditions of hygiene, health, safety and nutrition, and that members of the same family are not separated.

The Protecting Power shall be informed of any transfers and evacuations as soon as they have taken place.

The Occupying Power shall not detain protected persons in an area particularly exposed to the dangers of war unless the security of the population or imperative military reasons so demand.

The Occupying Power shall not deport or transfer parts of its own civilian population into the territory it occupies.

Article 50

The Occupying Power shall, with the cooperation of the national and local authorities, facilitate the proper working of all institutions devoted to the care and education of children.

The Occupying Power shall take all necessary steps to facilitate the identification of children and the registration of their parentage. It may not, in any case, change their personal status, nor enlist them in formations or organizations subordinate to it.

Should the local institutions be inadequate for the purpose, the Occupying Power shall make arrangements for the maintenance and education, if possible by persons of their own nationality, language and religion, of children who are orphaned or separated from their parents as a result of the war and who cannot be adequately cared for by a near relative or friend.

A special section of the Bureau set up in accordance with Article 136 shall be responsible for taking all necessary steps to identify children whose identity is in doubt. Particulars of their parents or other near relatives should always be recorded if available.

The Occupying Power shall not hinder the application of any preferential measures in regard to food, medical care and protection against the effects of war, which may have been adopted prior to the occupation in favour of children under fifteen years, expectant mothers, and mothers of children under seven years.

Article 51

The Occupying Power may not compel protected persons to serve in its armed or auxiliary forces. No pressure or propaganda which aims at securing voluntary enlistment is permitted.

The Occupying Power may not compel protected persons to work unless they are over eighteen years of age, and then only on work which is necessary either for the needs of the army of occupation, or for the public utility services, or for the feeding, sheltering, clothing, transportation or health of the population of the occupied country. Protected persons may not be compelled to undertake any work which would involve them in the obligation of taking part in military operations. The Occupying Power may not compel protected persons to employ forcible means to ensure the security of the installations where they are performing compulsory labour.

The work shall be carried out only in the occupied territory where the persons whose services have been requisitioned are. Every such person shall, so far as possible, be kept in his usual place of employment. Workers shall be paid a fair wage

and the work shall be proportionate to their physical and intellectual capacities. The legislation in force in the occupied country concerning working conditions, and safeguards as regards, in particular, such matters as wages, hours of work, equipment, preliminary training and compensation for occupational accidents and diseases, shall be applicable to the protected persons assigned to the work referred to in this Article.

In no case shall requisition of labour lead to a mobilization of workers in an organization of a military or semi-military character.

Article 52

No contract, agreement or regulation shall impair the right of any worker, whether voluntary or not and wherever he may be, to apply to the representatives of the Protecting Power in order to request the said Power's intervention.

All measures aiming at creating unemployment or at restricting the opportunities offered to workers in an occupied territory, in order to induce them to work for the Occupying Power, are prohibited.

Article 53

Any destruction by the Occupying Power of real or personal property belonging individually or collectively to private persons, or to the State, or to other public authorities, or to social or cooperative organizations, is prohibited, except where such destruction is rendered absolutely necessary by military operations.

Article 54

The Occupying Power may not alter the status of public officials or judges in the occupied territories, or in any way apply sanctions to or take any measures of coercion or discrimination against them, should they abstain from fulfilling their functions for reasons of conscience.

This prohibition does not prejudice the application of the second paragraph of Article 51. It does not affect the right of the Occupying Power to remove public officials from their posts.

Article 55

To the fullest extent of the means available to it the Occupying Power has the duty of ensuring the food and medical supplies of the population; it should, in particular, bring in the necessary foodstuffs, medical stores and other articles if the resources of the occupied territory are inadequate.

The Occupying Power may not requisition foodstuffs, articles or medical supplies available in the occupied territory, except for use by the occupation forces and administration personnel, and then only if the requirements of the civilian population have been taken into account. Subject to the provisions of other international Conventions, the Occupying Power shall make arrangements to ensure that fair value is paid for any requisitioned goods.

The Protecting Power shall, at any time, be at liberty to verify the state of the food and medical supplies in occupied territories, except where temporary restrictions are made necessary by imperative military requirements.

Article 56

To the fullest extent of the means available to it, the Occupying Power has the duty of ensuring and maintaining, with the cooperation of national and local authorities, the medical and hospital establishments and services, public health and hygiene in the occupied territory, with particular reference to the adoption and application of the prophylactic and preventive measures necessary to combat the spread of contagious diseases and epidemics. Medical personnel of all categories shall be allowed to carry out their duties.

If new hospitals are set up in occupied territory and if the competent organs of the occupied State are not operating there, the occupying authorities shall, if necessary, grant them the recognition provided for in Article 18. In similar circumstances, the occupying authorities shall also grant recognition to hospital personnel and transport vehicles under the provisions of Articles 20 and 21.

In adopting measures of health and hygiene and in their implementation, the Occupying Power shall take into consideration the moral and ethical susceptibilities of the population of the occupied territory.

Article 57

The Occupying Power may requisition civilian hospitals only temporarily and only in cases of urgent necessity for the care of military wounded and sick, and then on condition that suitable arrangements are made in due time for the care and treatment of the patients and for the needs of the civilian population for hospital accommodation.

The material and stores of civilian hospitals cannot be requisitioned so long as they are necessary for the needs of the civilian population.

Article 58

The Occupying Power shall permit ministers of religion to give spiritual assistance to the members of their religious communities.

The Occupying Power shall also accept consignments of books and articles required for religious needs and shall facilitate their distribution in occupied territory.

Article 59

If the whole or part of the population of an occupied territory is inadequately supplied, the Occupying Power shall agree to relief schemes on behalf of the said population, and shall facilitate them by all the means at its disposal.

Such schemes, which may be undertaken either by States or by impartial humanitarian organizations such as the International Committee of the Red Cross, shall consist, in particular, of the provision of consignments of foodstuffs, medical supplies and clothing.

All Contracting Parties shall permit the free passage of these consignments and shall guarantee their protection.

A Power granting free passage to consignments on their way to territory occupied by an adverse Party to the conflict shall, however, have the right to search the consignments, to regulate their passage according to prescribed times and routes, and to be reasonably satisfied through the Protecting Power that these consignments are to be used for the relief of the needy population and are not to be used for the benefit of the Occupying Power.

Article 60

Relief consignments shall in no way relieve the Occupying Power of any of its responsibilities under Articles 55, 56 and 59. The Occupying Power shall in no way whatsoever divert relief consignments from the purpose for which they are intended, except in cases of urgent necessity, in the interests of the population of the occupied territory and with the consent of the Protecting Power.

Article 61

The distribution of the relief consignments referred to in the foregoing Articles shall be carried out with the cooperation and under the supervision of the Protecting Power. This duty may also be delegated, by agreement between the Occupying Power and the Protecting Power, to a neutral Power, to the International Committee of the Red Cross or to any other impartial humanitarian body.

Such consignments shall be exempt in occupied territory from all charges, taxes or customs duties unless these are necessary in the interests of the economy of the territory. The Occupying Power shall facilitate the rapid distribution of these consignments.

All Contracting Parties shall endeavour to permit the transit and transport, free of charge, of such relief consignments on their way to occupied territories.

Article 62

Subject to imperative reasons of security, protected persons in occupied territories shall be permitted to receive the individual relief consignments sent to them.

Article 63

Subject to temporary and exceptional measures imposed for urgent reasons of security by the Occupying Power:

(a) Recognized National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Societies shall be able to pursue their activities in accordance with Red Cross principles, as defined by the International Red Cross Conferences. Other relief societies shall be permitted to continue their humanitarian activities under similar conditions;

(b) The Occupying Power may not require any changes in the personnel or structure of these societies, which would prejudice the aforesaid activities.

The same principles shall apply to the activities and personnel of special organizations of a non-military character, which already exist or which may be estab-

lished, for the purpose of ensuring the living conditions of the civilian population by the maintenance of the essential public utility services, by the distribution of relief and by the organization of rescues.

Article 64

The penal laws of the occupied territory shall remain in force, with the exception that they may be repealed or suspended by the Occupying Power in cases where they constitute a threat to its security or an obstacle to the application of the present Convention. Subject to the latter consideration and to the necessity for ensuring the effective administration of justice, the tribunals of the occupied territory shall continue to function in respect of all offences covered by the said laws.

The Occupying Power may, however, subject the population of the occupied territory to provisions which are essential to enable the Occupying Power to fulfil its obligations under the present Convention, to maintain the orderly government of the territory, and to ensure the security of the Occupying Power, of the members and property of the occupying forces or administration, and likewise of the establishments and lines of communication used by them.

Article 65

The penal provisions enacted by the Occupying Power shall not come into force before they have been published and brought to the knowledge of the inhabitants in their own language. The effect of these penal provisions shall not be retroactive.

Article 66

In case of a breach of the penal provisions promulgated by it by virtue of the second paragraph of Article 64, the Occupying Power may hand over the accused to its properly constituted, non-political military courts, on condition that the said courts sit in the occupied country. Courts of appeal shall preferably sit in the occupied country.

Article 67

The courts shall apply only those provisions of law which were applicable prior to the offence, and which are in accordance with general principles of law, in particular the principle that the penalty shall be proportionate to the offence. They shall take into consideration the fact that the accused is not a national of the Occupying Power.

Article 68

Protected persons who commit an offence which is solely intended to harm the Occupying Power, but which does not constitute an attempt on the life or limb of members of the occupying forces or administration, nor a grave collective danger, nor seriously damage the property of the occupying forces or administration or the installations used by them, shall be liable to internment or simple imprisonment, provided the duration of such internment or imprisonment is proportionate to the offence committed. Furthermore, internment or imprisonment shall, for such offences, be the only measure adopted for depriving protected persons of liberty.

The courts provided for under Article 66 of the present Convention may at their discretion convert a sentence of imprisonment to one of internment for the same period.

The penal provisions promulgated by the Occupying Power in accordance with Articles 64 and 65 may impose the death penalty on a protected person only in cases where the person is guilty of espionage, of serious acts of sabotage against the military installations of the Occupying Power or of intentional offences which have caused the death of one or more persons, provided that such offences were punishable by death under the law of the occupied territory in force before the occupation began.

The death penalty may not be pronounced against a protected person unless the attention of the court has been particularly called to the fact that, since the accused is not a national of the Occupying Power, he is not bound to it by any duty of allegiance.

In any case, the death penalty may not be pronounced against a protected person who was under eighteen years of age at the time of the offence.

Article 69

In all cases, the duration of the period during which a protected person accused of an offence is under arrest awaiting trial or punishment shall be deducted from any period of imprisonment awarded.

Article 70

Protected persons shall not be arrested, prosecuted or convicted by the Occupying Power for acts committed or for opinions expressed before the occupation, or during a temporary interruption thereof, with the exception of breaches of the laws and customs of war.

Nationals of the Occupying Power who, before the outbreak of hostilities, have sought refuge in the territory of the occupied State, shall not be arrested, prosecuted, convicted or deported from the occupied territory, except for offences committed after the outbreak of hostilities, or for offences under common law committed before the outbreak of hostilities which, according to the law of the occupied State, would have justified extradition in time of peace.

Article 71

No sentence shall be pronounced by the competent courts of the Occupying Power except after a regular trial.

Accused persons who are prosecuted by the Occupying Power shall be promptly informed, in writing, in a language which they understand, of the particulars of the charges preferred against them, and shall be brought to trial as rapidly as possible. The Protecting Power shall be informed of all proceedings instituted by the Occupying Power against protected persons in respect of charges involving the death penalty or imprisonment for two years or more; it shall be enabled, at any time, to obtain information regarding the state of such proceedings. Furthermore, the Protecting Power shall be entitled, on request, to be furnished with all particulars

of these and of any other proceedings instituted by the Occupying Power against protected persons.

The notification to the Protecting Power, as provided for in the second paragraph above, shall be sent immediately, and shall in any case reach the Protecting Power three weeks before the date of the first hearing. Unless, at the opening of the trial, evidence is submitted that the provisions of this Article are fully complied with, the trial shall not proceed. The notification shall include the following particulars:

- (a) Description of the accused;
- (b) Place of residence or detention;
- (c) Specification of the charge or charges (with mention of the penal provisions under which it is brought);
- (d) Designation of the court which will hear the case;
- (e) Place and date of the first hearing.

Article 72

Accused persons shall have the right to present evidence necessary to their defence and may, in particular, call witnesses. They shall have the right to be assisted by a qualified advocate or counsel of their own choice, who shall be able to visit them freely and shall enjoy the necessary facilities for preparing the defence.

Failing a choice by the accused, the Protecting Power may provide him with an advocate or counsel. When an accused person has to meet a serious charge and the Protecting Power is not functioning, the Occupying Power, subject to the consent of the accused, shall provide an advocate or counsel.

Accused persons shall, unless they freely waive such assistance, be aided by an interpreter, both during preliminary investigation and during the hearing in court. They shall have the right at any time to object to the interpreter and to ask for his replacement.

Article 73

A convicted person shall have the right of appeal provided for by the laws applied by the court. He shall be fully informed of his right to appeal or petition and of the time limit within which he may do so.

The penal procedure provided in the present Section shall apply, as far as it is applicable, to appeals. Where the laws applied by the Court make no provision for appeals, the convicted person shall have the right to petition against the finding and sentence to the competent authority of the Occupying Power.

Article 74

Representatives of the Protecting Power shall have the right to attend the trial of any protected person, unless the hearing has, as an exceptional measure, to be held *in camera* in the interests of the security of the Occupying Power, which shall

then notify the Protecting Power. A notification in respect of the date and place of trial shall be sent to the Protecting Power.

Any judgment involving a sentence of death, or imprisonment for two years or more, shall be communicated, with the relevant grounds, as rapidly as possible to the Protecting Power. The notification shall contain a reference to the notification made under Article 71, and, in the case of sentences of imprisonment, the name of the place where the sentence is to be served. A record of judgments other than those referred to above shall be kept by the court and shall be open to inspection by representatives of the Protecting Power. Any period allowed for appeal in the case of sentences involving the death penalty, or imprisonment for two years or more, shall not run until notification of judgment has been received by the Protecting Power.

Article 75

In no case shall persons condemned to death be deprived of the right of petition for pardon or reprieve.

No death sentence shall be carried out before the expiration of a period of at least six months from the date of receipt by the Protecting Power of the notification of the final judgment confirming such death sentence, or of an order denying pardon or reprieve.

The six months period of suspension of the death sentence herein prescribed may be reduced in individual cases in circumstances of grave emergency involving an organized threat to the security of the Occupying Power or its forces, provided always that the Protecting Power is notified of such reduction and is given reasonable time and opportunity to make representations to the competent occupying authorities in respect of such death sentences.

Article 76

Protected persons accused of offences shall be detained in the occupied country, and if convicted they shall serve their sentences therein. They shall, if possible, be separated from other detainees and shall enjoy conditions of food and hygiene which will be sufficient to keep them in good health, and which will be at least equal to those obtaining in prisons in the occupied country.

They shall receive the medical attention required by their state of health.

They shall also have the right to receive any spiritual assistance which they may require.

Women shall be confined in separate quarters and shall be under the direct supervision of women.

Proper regard shall be paid to the special treatment due to minors.

Protected persons who are detained shall have the right to be visited by delegates of the Protecting Power and of the International Committee of the Red Cross, in accordance with the provisions of Article 143.

Such persons shall have the right to receive at least one relief parcel monthly.

Article 77

Protected persons who have been accused of offences or convicted by the courts in occupied territory shall be handed over at the close of occupation, with the relevant records, to the authorities of the liberated territory.

Article 78

If the Occupying Power considers it necessary, for imperative reasons of security, to take safety measures concerning protected persons, it may, at the most, subject them to assigned residence or to internment.

Decisions regarding such assigned residence or internment shall be made according to a regular procedure to be prescribed by the Occupying Power in accordance with the provisions of the present Convention. This procedure shall include the right of appeal for the parties concerned. Appeals shall be decided with the least possible delay. In the event of the decision being upheld, it shall be subject to periodical review, if possible every six months, by a competent body set up by the said Power.

Protected persons made subject to assigned residence and thus required to leave their homes shall enjoy the full benefit of Article 39 of the present Convention.

SECTION IV

REGULATIONS FOR THE TREATMENT OF INTERNEES

Chapter I

*GENERAL PROVISIONS**Article 79*

The Parties to the conflict shall not intern protected persons, except in accordance with the provisions of Articles 41, 42, 43, 68 and 78.

Article 80

Internees shall retain their full civil capacity and shall exercise such attendant rights as may be compatible with their status.

Article 81

Parties to the conflict who intern protected persons shall be bound to provide free of charge for their maintenance, and to grant them also the medical attention required by their state of health.

No deduction from the allowances, salaries or credits due to the internees shall be made for the repayment of these costs.

The Detaining Power shall provide for the support of those dependent on the internees, if such dependants are without adequate means of support or are unable to earn a living.

Article 82

The Detaining Power shall, as far as possible, accommodate the internees according to their nationality, language and customs. Internees who are nationals of the same country shall not be separated merely because they have different languages.

Throughout the duration of their internment, members of the same family, and in particular parents and children, shall be lodged together in the same place of internment, except when separation of a temporary nature is necessitated for reasons of employment or health or for the purposes of enforcement of the provisions of Chapter IX of the present Section. Internees may request that their children who are left at liberty without parental care shall be interned with them.

Wherever possible, interned members of the same family shall be housed in the same premises and given separate accommodation from other internees, together with facilities for leading a proper family life.

Chapter II

PLACES OF INTERNMENT

Article 83

The Detaining Power shall not set up places of internment in areas particularly exposed to the dangers of war.

The Detaining Power shall give the enemy Powers, through the intermediary of the Protecting Powers, all useful information regarding the geographical location of places of internment.

Whenever military considerations permit, internment camps shall be indicated by the letters IC, placed so as to be clearly visible in the daytime from the air. The Powers concerned may, however, agree upon any other system of marking. No place other than an internment camp shall be marked as such.

Article 84

Internees shall be accommodated and administered separately from prisoners of war and from persons deprived of liberty for any other reason.

Article 85

The Detaining Power is bound to take all necessary and possible measures to ensure that protected persons shall, from the outset of their internment, be accommodated in buildings or quarters which afford every possible safeguard as regards hygiene and health, and provide efficient protection against the rigours of the climate and the effects of the war. In no case shall permanent places of internment be situated in unhealthy areas or in districts the climate of which is injurious to the internees. In all cases where the district, in which a protected person is temporarily interned, is in an unhealthy area or has a climate which is harmful to his health, he shall be removed to a more suitable place of internment as rapidly as circumstances permit.

The premises shall be fully protected from dampness, adequately heated and lighted, in particular between dusk and lights out. The sleeping quarters shall be sufficiently spacious and well ventilated, and the internees shall have suitable bedding and sufficient blankets, account being taken of the climate, and the age, sex, and state of health of the internees.

Internees shall have for their use, day and night, sanitary conveniences which conform to the rules of hygiene and are constantly maintained in a state of cleanliness. They shall be provided with sufficient water and soap for their daily personal toilet and for washing their personal laundry; installations and facilities necessary for this purpose shall be granted to them.

Showers or baths shall also be available. The necessary time shall be set aside for washing and for cleaning.

Whenever it is necessary, as an exceptional and temporary measure, to accommodate women internees who are not members of a family unit in the same place of internment as men, the provision of separate sleeping quarters and sanitary conveniences for the use of such women internees shall be obligatory.

Article 86

The Detaining Power shall place at the disposal of interned persons, of whatever denomination, premises suitable for the holding of their religious services.

Article 87

Canteens shall be installed in every place of internment, except where other suitable facilities are available. Their purpose shall be to enable internees to make purchases, at prices not higher than local market prices, of foodstuffs and articles of everyday use, including soap and tobacco, such as would increase their personal well-being and comfort.

Profits made by canteens shall be credited to a welfare fund to be set up for each place of internment, and administered for the benefit of the internees attached to such place of internment. The Internee Committee provided for in Article 102 shall have the right to check the management of the canteen and of the said fund.

When a place of internment is closed down, the balance of the welfare fund shall be transferred to the welfare fund of a place of internment for internees of the same nationality, or, if such a place does not exist, to a central welfare fund which shall be administered for the benefit of all internees remaining in the custody of the Detaining Power. In case of a general release, the said profits shall be kept by the Detaining Power, subject to any agreement to the contrary between the Powers concerned.

Article 88

In all places of internment exposed to air raids and other hazards of war, shelters adequate in number and structure to ensure the necessary protection shall be installed. In case of alarms, the internees shall be free to enter such shelters as quickly as possible, excepting those who remain for the protection of their quarters

against the aforesaid hazards. Any protective measures taken in favour of the population shall also apply to them.

All due precautions must be taken in places of internment against the danger of fire.

Chapter III

FOOD AND CLOTHING

Article 89

Daily food rations for internees shall be sufficient in quantity, quality and variety to keep internees in a good state of health and prevent the development of nutritional deficiencies. Account shall also be taken of the customary diet of the internees.

Internees shall also be given the means by which they can prepare for themselves any additional food in their possession.

Sufficient drinking water shall be supplied to internees. The use of tobacco shall be permitted.

Internees who work shall receive additional rations in proportion to the kind of labour which they perform.

Expectant and nursing mothers and children under fifteen years of age shall be given additional food, in proportion to their physiological needs.

Article 90

When taken into custody, internees shall be given all facilities to provide themselves with the necessary clothing, footwear and change of underwear, and later on, to procure further supplies if required. Should any internees not have sufficient clothing, account being taken of the climate, and be unable to procure any, it shall be provided free of charge to them by the Detaining Power.

The clothing supplied by the Detaining Power to internees and the outward markings placed on their own clothes shall not be ignominious nor expose them to ridicule.

Workers shall receive suitable working outfits, including protective clothing, whenever the nature of their work so requires.

Chapter IV

HYGIENE AND MEDICAL ATTENTION

Article 91

Every place of internment shall have an adequate infirmary, under the direction of a qualified doctor, where internees may have the attention they require, as

well as an appropriate diet. Isolation wards shall be set aside for cases of contagious or mental diseases.

Maternity cases and internees suffering from serious diseases, or whose condition requires special treatment, a surgical operation or hospital care, must be admitted to any institution where adequate treatment can be given and shall receive care not inferior to that provided for the general population.

Internees shall, for preference, have the attention of medical personnel of their own nationality.

Internees may not be prevented from presenting themselves to the medical authorities for examination. The medical authorities of the Detaining Power shall, upon request, issue to every internee who has undergone treatment an official certificate showing the nature of his illness or injury, and the duration and nature of the treatment given. A duplicate of this certificate shall be forwarded to the Central Agency provided for in Article 140.

Treatment, including the provision of any apparatus necessary for the maintenance of internees in good health, particularly dentures and other artificial appliances and spectacles, shall be free of charge to the internee.

Article 92

Medical inspections of internees shall be made at least once a month. Their purpose shall be, in particular, to supervise the general state of health, nutrition and cleanliness of internees, and to detect contagious diseases, especially tuberculosis, malaria, and venereal diseases. Such inspections shall include, in particular, the checking of weight of each internee and, at least once a year, radioscopic examination.

Chapter V

RELIGIOUS, INTELLECTUAL AND PHYSICAL ACTIVITIES

Article 93

Internees shall enjoy complete latitude in the exercise of their religious duties, including attendance at the services of their faith, on condition that they comply with the disciplinary routine prescribed by the detaining authorities.

Ministers of religion who are interned shall be allowed to minister freely to the members of their community. For this purpose, the Detaining Power shall ensure their equitable allocation amongst the various places of internment in which there are internees speaking the same language and belonging to the same religion. Should such ministers be too few in number, the Detaining Power shall provide them with the necessary facilities, including means of transport, for moving from one place to another, and they shall be authorized to visit any internees who are in hospital. Ministers of religion shall be at liberty to correspond on matters concerning their ministry with the religious authorities in the country of detention and, as far as possible, with the international religious organizations of their faith. Such cor-

respondence shall not be considered as forming a part of the quota mentioned in Article 107. It shall, however, be subject to the provisions of Article 112.

When internees do not have at their disposal the assistance of ministers of their faith, or should these latter be too few in number, the local religious authorities of the same faith may appoint, in agreement with the Detaining Power, a minister of the internees' faith or, if such a course is feasible from a denominational point of view, a minister of similar religion or a qualified layman. The latter shall enjoy the facilities granted to the ministry he has assumed. Persons so appointed shall comply with all regulations laid down by the Detaining Power in the interests of discipline and security.

Article 94

The Detaining Power shall encourage intellectual, educational and recreational pursuits, sports and games amongst internees, whilst leaving them free to take part in them or not. It shall take all practicable measures to ensure the exercise thereof, in particular by providing suitable premises.

All possible facilities shall be granted to internees to continue their studies or to take up new subjects. The education of children and young people shall be ensured; they shall be allowed to attend schools either within the place of internment or outside.

Internees shall be given opportunities for physical exercise, sports and outdoor games. For this purpose, sufficient open spaces shall be set aside in all places of internment. Special playgrounds shall be reserved for children and young people.

Article 95

The Detaining Power shall not employ internees as workers, unless they so desire. Employment which, if undertaken under compulsion by a protected person not in internment, would involve a breach of Articles 40 or 51 of the present Convention, and employment on work which is of a degrading or humiliating character are in any case prohibited.

After a working period of six weeks, internees shall be free to give up work at any moment, subject to eight days' notice.

These provisions constitute no obstacle to the right of the Detaining Power to employ interned doctors, dentists and other medical personnel in their professional capacity on behalf of their fellow internees, or to employ internees for administrative and maintenance work in places of internment and to detail such persons for work in the kitchens or for other domestic tasks, or to require such persons to undertake duties connected with the protection of internees against aerial bombardment or other war risks. No internee may, however, be required to perform tasks for which he is, in the opinion of a medical officer, physically unsuited.

The Detaining Power shall take entire responsibility for all working conditions, for medical attention, for the payment of wages, and for ensuring that all employed internees receive compensation for occupational accidents and diseases. The standards prescribed for the said working conditions and for compensation shall be in accordance with the national laws and regulations, and with the existing prac-

tice; they shall in no case be inferior to those obtaining for work of the same nature in the same district. Wages for work done shall be determined on an equitable basis by special agreements between the internees, the Detaining Power, and, if the case arises, employers other than the Detaining Power, due regard being paid to the obligation of the Detaining Power to provide for free maintenance of internees and for the medical attention which their state of health may require. Internees permanently detailed for categories of work mentioned in the third paragraph of this Article shall be paid fair wages by the Detaining Power. The working conditions and the scale of compensation for occupational accidents and diseases to internees thus detailed shall not be inferior to those applicable to work of the same nature in the same district.

Article 96

All labour detachments shall remain part of and dependent upon a place of internment. The competent authorities of the Detaining Power and the commandant of a place of internment shall be responsible for the observance in a labour detachment of the provisions of the present Convention. The commandant shall keep an up-to-date list of the labour detachments subordinate to him and shall communicate it to the delegates of the Protecting Power, of the International Committee of the Red Cross and of other humanitarian organizations who may visit the places of internment.

Chapter VI

PERSONAL PROPERTY AND FINANCIAL RESOURCES

Article 97

Internees shall be permitted to retain articles of personal use. Monies, cheques, bonds, etc., and valuables in their possession may not be taken from them except in accordance with established procedure. Detailed receipts shall be given therefor.

The amounts shall be paid into the account of every internee as provided for in Article 98. Such amounts may not be converted into any other currency unless legislation in force in the territory in which the owner is interned so requires or the internee gives his consent.

Articles which have above all a personal or sentimental value may not be taken away.

A woman internee shall not be searched except by a woman.

On release or repatriation, internees shall be given all articles, monies or other valuables taken from them during internment and shall receive in currency the balance of any credit to their accounts kept in accordance with Article 98, with the exception of any articles or amounts withheld by the Detaining Power by virtue of its legislation in force. If the property of an internee is so withheld, the owner shall receive a detailed receipt.

Family or identity documents in the possession of internees may not be taken away without a receipt being given. At no time shall internees be left without iden-

tity documents. If they have none, they shall be issued with special documents drawn up by the detaining authorities, which will serve as their identity papers until the end of their internment.

Internees may keep on their persons a certain amount of money, in cash or in the shape of purchase coupons, to enable them to make purchases.

Article 98

All internees shall receive regular allowances, sufficient to enable them to purchase goods and articles, such as tobacco, toilet requisites, etc. Such allowances may take the form of credits or purchase coupons.

Furthermore, internees may receive allowances from the Power to which they owe allegiance, the Protecting Powers, the organizations which may assist them, or their families, as well as the income on their property in accordance with the law of the Detaining Power. The amount of allowances granted by the Power to which they owe allegiance shall be the same for each category of internees (infirm, sick, pregnant women, etc.), but may not be allocated by that Power or distributed by the Detaining Power on the basis of discrimination between internees which are prohibited by Article 27 of the present Convention.

The Detaining Power shall open a regular account for every internee, to which shall be credited the allowances named in the present Article, the wages earned and the remittances received, together with such sums taken from him as may be available under the legislation in force in the territory in which he is interned. Internees shall be granted all facilities consistent with the legislation in force in such territory to make remittances to their families and to other dependants. They may draw from their accounts the amounts necessary for their personal expenses, within the limits fixed by the Detaining Power. They shall at all times be afforded reasonable facilities for consulting and obtaining copies of their accounts. A statement of accounts shall be furnished to the Protecting Power on request, and shall accompany the internee in case of transfer.

Chapter VII

ADMINISTRATION AND DISCIPLINE

Article 99

Every place of internment shall be put under the authority of a responsible officer, chosen from the regular military forces or the regular civil administration of the Detaining Power. The officer in charge of the place of internment must have in his possession a copy of the present Convention in the official language, or one of the official languages, of his country and shall be responsible for its application. The staff in control of internees shall be instructed in the provisions of the present Convention and of the administrative measures adopted to ensure its application.

The text of the present Convention and the texts of special agreements concluded under the said Convention shall be posted inside the place of internment, in a language which the internees understand, or shall be in the possession of the Internee Committee.

Regulations, orders, notices and publications of every kind shall be communicated to the internees and posted inside the places of internment, in a language which they understand.

Every order and command addressed to internees individually must likewise be given in a language which they understand.

Article 100

The disciplinary regime in places of internment shall be consistent with humanitarian principles, and shall in no circumstances include regulations imposing on internees any physical exertion dangerous to their health or involving physical or moral victimization. Identification by tattooing or imprinting signs or markings on the body is prohibited.

In particular, prolonged standing and roll-calls, punishment drill, military drill and manoeuvres, or the reduction of food rations, are prohibited.

Article 101

Internees shall have the right to present to the authorities in whose power they are any petition with regard to the conditions of internment to which they are subjected.

They shall also have the right to apply without restriction through the Internee Committee or, if they consider it necessary, direct to the representatives of the Protecting Power, in order to indicate to them any points on which they may have complaints to make with regard to the conditions of internment.

Such petitions and complaints shall be transmitted forthwith and without alteration, and even if the latter are recognized to be unfounded, they may not occasion any punishment.

Periodic reports on the situation in places of internment and as to the needs of the internees may be sent by the Internee Committees to the representatives of the Protecting Powers.

Article 102

In every place of internment, the internees shall freely elect by secret ballot every six months, the members of a Committee empowered to represent them before the Detaining and the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and any other organization which may assist them. The members of the Committee shall be eligible for re-election.

Internees so elected shall enter upon their duties after their election has been approved by the detaining authorities. The reasons for any refusals or dismissals shall be communicated to the Protecting Powers concerned.

Article 103

The Internee Committees shall further the physical, spiritual and intellectual well-being of the internees.

In case the internees decide, in particular, to organize a system of mutual assistance amongst themselves, this organization would be within the competence of the Committees in addition to the special duties entrusted to them under other provisions of the present Convention.

Article 104

Members of Internee Committees shall not be required to perform any other work, if the accomplishment of their duties is rendered more difficult thereby.

Members of Internee Committees may appoint from amongst the internees such assistants as they may require. All material facilities shall be granted to them, particularly a certain freedom of movement necessary for the accomplishment of their duties (visits to labour detachments, receipt of supplies, etc.).

All facilities shall likewise be accorded to members of Internee Committees for communication by post and telegraph with the detaining authorities, the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and their delegates, and with the organizations which give assistance to internees. Committee members in labour detachments shall enjoy similar facilities for communication with their Internee Committee in the principal place of internment. Such communications shall not be limited, nor considered as forming a part of the quota mentioned in Article 107.

Members of Internee Committees who are transferred shall be allowed a reasonable time to acquaint their successors with current affairs.

Chapter VIII

RELATIONS WITH THE EXTERIOR

Article 105

Immediately upon interning protected persons, the Detaining Power shall inform them, the Power to which they owe allegiance and their Protecting Power of the measures taken for executing the provisions of the present Chapter. The Detaining Power shall likewise inform the Parties concerned of any subsequent modifications of such measures.

Article 106

As soon as he is interned, or at the latest not more than one week after his arrival in a place of internment, and likewise in cases of sickness or transfer to another place of internment or to a hospital, every internee shall be enabled to send direct to his family, on the one hand, and to the Central Agency provided for by Article 140, on the other, an internment card similar, if possible, to the model annexed to the present Convention, informing his relatives of his detention, address and state of health. The said cards shall be forwarded as rapidly as possible and may not be delayed in any way.

Article 107

Internees shall be allowed to send and receive letters and cards. If the Detaining Power deems it necessary to limit the number of letters and cards sent by each internee, the said number shall not be less than two letters and four cards monthly; these shall be drawn up so as to conform as closely as possible to the models annexed to the present Convention. If limitations must be placed on the correspondence addressed to internees, they may be ordered only by the Power to which such internees owe allegiance, possibly at the request of the Detaining Power. Such letters and cards must be conveyed with reasonable despatch; they may not be delayed or retained for disciplinary reasons.

Internees who have been a long time without news, or who find it impossible to receive news from their relatives, or to give them news by the ordinary postal route, as well as those who are at a considerable distance from their homes, shall be allowed to send telegrams, the charges being paid by them in the currency at their disposal. They shall likewise benefit by this provision in cases which are recognized to be urgent.

As a rule, internees' mail shall be written in their own language. The Parties to the conflict may authorize correspondence in other languages.

Article 108

Internees shall be allowed to receive, by post or by any other means, individual parcels or collective shipments containing in particular foodstuffs, clothing, medical supplies, as well as books and objects of a devotional, educational or recreational character which may meet their needs. Such shipments shall in no way free the Detaining Power from the obligations imposed upon it by virtue of the present Convention.

Should military necessity require the quantity of such shipments to be limited, due notice thereof shall be given to the Protecting Power and to the International Committee of the Red Cross, or to any other organization giving assistance to the internees and responsible for the forwarding of such shipments.

The conditions for the sending of individual parcels and collective shipments shall, if necessary, be the subject of special agreements between the Powers concerned, which may in no case delay the receipt by the internees of relief supplies. Parcels of clothing and foodstuffs may not include books. Medical relief supplies shall, as a rule, be sent in collective parcels.

Article 109

In the absence of special agreements between Parties to the conflict regarding the conditions for the receipt and distribution of collective relief shipments, the regulations concerning collective relief which are annexed to the present Convention shall be applied.

The special agreements provided for above shall in no case restrict the right of Internee Committees to take possession of collective relief shipments intended for internees, to undertake their distribution and to dispose of them in the interests of the recipients.

Nor shall such agreements restrict the right of representatives of the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross, or any other organization giving assistance to internees and responsible for the forwarding of collective shipments, to supervise their distribution to the recipients.

Article 110

All relief shipments for internees shall be exempt from import, customs and other dues.

All matter sent by mail, including relief parcels sent by parcel post and remittances of money, addressed from other countries to internees or despatched by them through the post office, either direct or through the Information Bureaux provided for in Article 136 and the Central Information Agency provided for in Article 140, shall be exempt from all postal dues both in the countries of origin and destination and in intermediate countries. To this end, in particular, the exemption provided by the Universal Postal Convention of 1947 and by the agreements of the Universal Postal Union in favour of civilians of enemy nationality detained in camps or civilian prisons, shall be extended to the other interned persons protected by the present Convention. The countries not signatory to the above-mentioned agreements shall be bound to grant freedom from charges in the same circumstances.

The cost of transporting relief shipments which are intended for internees and which, by reason of their weight or any other cause, cannot be sent through the post office, shall be borne by the Detaining Power in all the territories under its control. Other Powers which are Parties to the present Convention shall bear the cost of transport in their respective territories.

Costs connected with the transport of such shipments, which are not covered by the above paragraphs, shall be charged to the senders.

The High Contracting Parties shall endeavour to reduce, so far as possible, the charges for telegrams sent by internees, or addressed to them.

Article 111

Should military operations prevent the Powers concerned from fulfilling their obligation to ensure the conveyance of the mail and relief shipments provided for in Articles 106, 107, 108 and 113, the Protecting Powers concerned, the International Committee of the Red Cross or any other organization duly approved by the Parties to the conflict may undertake the conveyance of such shipments by suitable means (rail, motor vehicles, vessels or aircraft, etc.). For this purpose, the High Contracting Parties shall endeavour to supply them with such transport, and to allow its circulation, especially by granting the necessary safe-conducts.

Such transport may also be used to convey:

(a) Correspondence, lists and reports exchanged between the Central Information Agency referred to in Article 140 and the National Bureaux referred to in Article 136;

(b) Correspondence and reports relating to internees which the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross or any other organization

assisting the internees exchange either with their own delegates or with the Parties to the conflict.

These provisions in no way detract from the right of any Party to the conflict to arrange other means of transport if it should so prefer, nor preclude the granting of safe-conducts, under mutually agreed conditions, to such means of transport.

The costs occasioned by the use of such means of transport shall be borne, in proportion to the importance of the shipments, by the Parties to the conflict whose nationals are benefited thereby.

Article 112

The censoring of correspondence addressed to internees or despatched by them shall be done as quickly as possible.

The examination of consignments intended for internees shall not be carried out under conditions that will expose the goods contained in them to deterioration. It shall be done in the presence of the addressee, or of a fellow-internee duly delegated by him. The delivery to internees of individual or collective consignments shall not be delayed under the pretext of difficulties of censorship.

Any prohibition of correspondence ordered by the Parties to the conflict, either for military or political reasons, shall be only temporary and its duration shall be as short as possible.

Article 113

The Detaining Powers shall provide all reasonable facilities for the transmission, through the Protecting Power or the Central Agency provided for in Article 140, or as otherwise required, of wills, powers of attorney letters of authority, or any other documents intended for internees or despatched by them.

In all cases the Detaining Power shall facilitate the execution and authentication in due legal form of such documents on behalf of internees, in particular by allowing them to consult a lawyer.

Article 114

The Detaining Power shall afford internees all facilities to enable them to manage their property, provided this is not incompatible with the conditions of internment and the law which is applicable. For this purpose, the said Power may give them permission to leave the place of internment in urgent cases and if circumstances allow.

Article 115

In all cases where an internee is a party to proceedings in any court, the Detaining Power shall, if he so requests, cause the court to be informed of his detention and shall, within legal limits, ensure that all necessary steps are taken to prevent him from being in any way prejudiced, by reason of his internment, as regards the preparation and conduct of his case or as regards the execution of any judgment of the court.

Article 116

Every internee shall be allowed to receive visitors, especially near relatives, at regular intervals and as frequently as possible.

As far as is possible, internees shall be permitted to visit their homes in urgent cases, particularly in cases of death or serious illness of relatives.

Chapter IX

*PENAL AND DISCIPLINARY SANCTIONS**Article 117*

Subject to the provisions of the present Chapter, the laws in force in the territory in which they are detained will continue to apply to internees who commit offences during internment.

If general laws, regulations or orders declare acts committed by internees to be punishable, whereas the same acts are not punishable when committed by persons who are not internees, such acts shall entail disciplinary punishments only.

No internee may be punished more than once for the same act, or on the same count.

Article 118

The courts or authorities shall in passing sentence take as far as possible into account the fact that the defendant is not a national of the Detaining Power. They shall be free to reduce the penalty prescribed for the offence with which the internee is charged and shall not be obliged, to this end, to apply the minimum sentence prescribed.

Imprisonment in premises without daylight, and, in general, all forms of cruelty without exception are forbidden.

Internees who have served disciplinary or judicial sentences shall not be treated differently from other internees.

The duration of preventive detention undergone by an internee shall be deducted from any disciplinary or judicial penalty involving confinement to which he may be sentenced.

Internee Committees shall be informed of all judicial proceedings instituted against internees whom they represent, and of their result.

Article 119

The disciplinary punishments applicable to internees shall be the following:

1. A fine which shall not exceed 50 per cent of the wages which the internee would otherwise receive under the provisions of Article 95 during a period of not more than thirty days.

2. Discontinuance of privileges granted over and above the treatment provided for by the present Convention.

3. Fatigue duties, not exceeding two hours daily, in connection with the maintenance of the place of internment.

4. Confinement.

In no case shall disciplinary penalties be inhuman, brutal or dangerous for the health of internees. Account shall be taken of the internee's age, sex and state of health.

The duration of any single punishment shall in no case exceed a maximum of thirty consecutive days, even if the internee is answerable for several breaches of discipline when his case is dealt with, whether such breaches are connected or not.

Article 120

Internees who are recaptured after having escaped or when attempting to escape shall be liable only to disciplinary punishment in respect of this act, even if it is a repeated offence.

Article 118, paragraph 3, notwithstanding, internees punished as a result of escape or attempt to escape, may be subjected to special surveillance, on condition that such surveillance does not affect the state of their health, that it is exercised in a place of internment and that it does not entail the abolition of any of the safeguards granted by the present Convention.

Internees who aid and abet an escape, or attempt to escape, shall be liable on this count to disciplinary punishment only.

Article 121

Escape, or attempt to escape, even if it is a repeated offence, shall not be deemed an aggravating circumstance in cases where an internee is prosecuted for offences committed during his escape.

The Parties to the conflict shall ensure that the competent authorities exercise leniency in deciding whether punishment inflicted for an offence shall be of a disciplinary or judicial nature, especially in respect of acts committed in connection with an escape, whether successful or not.

Article 122

Acts which constitute offences against discipline shall be investigated immediately. This rule shall be applied, in particular, in cases of escape or attempt to escape. Recaptured internees shall be handed over to the competent authorities as soon as possible.

In case of offences against discipline, confinement awaiting trial shall be reduced to an absolute minimum for all internees, and shall not exceed fourteen days. Its duration shall in any case be deducted from any sentence of confinement.

The provisions of Articles 124 and 125 shall apply to internees who are in confinement awaiting trial for offences against discipline.

Article 123

Without prejudice to the competence of courts and higher authorities, disciplinary punishment may be ordered only by the commandant of the place of internment, or by a responsible officer or official who replaces him, or to whom he has delegated his disciplinary powers.

Before any disciplinary punishment is awarded, the accused internee shall be given precise information regarding the offences of which he is accused, and given an opportunity of explaining his conduct and of defending himself. He shall be permitted, in particular, to call witnesses and to have recourse, if necessary, to the services of a qualified interpreter. The decision shall be announced in the presence of the accused and of a member of the Internee Committee.

The period elapsing between the time of award of a disciplinary punishment and its execution shall not exceed one month.

When an internee is awarded a further disciplinary punishment, a period of at least three days shall elapse between the execution of any two of the punishments, if the duration of one of these is ten days or more.

A record of disciplinary punishments shall be maintained by the commandant of the place of internment and shall be open to inspection by representatives of the Protecting Power.

Article 124

Internees shall not in any case be transferred to penitentiary establishments (prisons, penitentiaries, convict prisons, etc.) to undergo disciplinary punishment therein.

The premises in which disciplinary punishments are undergone shall conform to sanitary requirements; they shall in particular be provided with adequate bedding. Internees undergoing punishment shall be enabled to keep themselves in a state of cleanliness.

Women internees undergoing disciplinary punishment shall be confined in separate quarters from male internees and shall be under the immediate supervision of women.

Article 125

Internees awarded disciplinary punishment shall be allowed to exercise and to stay in the open air at least two hours daily.

They shall be allowed, if they so request, to be present at the daily medical inspections. They shall receive the attention which their state of health requires and, if necessary, shall be removed to the infirmary of the place of internment or to a hospital.

They shall have permission to read and write, likewise to send and receive letters. Parcels and remittances of money, however, may be withheld from them until the completion of their punishment; such consignments shall meanwhile be entrusted to the Internee Committee, who will hand over to the infirmary the perishable goods contained in the parcels.

No internee given a disciplinary punishment may be deprived of the benefit of the provisions of Articles 107 and 143 of the present Convention.

Article 126

The provisions of Articles 71 to 76 inclusive shall apply, by analogy, to proceedings against internees who are in the national territory of the Detaining Power.

Chapter X

TRANSFERS OF INTERNEES

Article 127

The transfer of internees shall always be effected humanely. As a general rule, it shall be carried out by rail or other means of transport, and under conditions at least equal to those obtaining for the forces of the Detaining Power in their changes of station. If, as an exceptional measure, such removals have to be effected on foot, they may not take place unless the internees are in a fit state of health, and may not in any case expose them to excessive fatigue.

The Detaining Power shall supply internees during transfer with drinking water and food sufficient in quantity, quality and variety to maintain them in good health, and also with the necessary clothing, adequate shelter and the necessary medical attention. The Detaining Power shall take all suitable precautions to ensure their safety during transfer, and shall establish before their departure a complete list of all internees transferred.

Sick, wounded or infirm internees and maternity cases shall not be transferred if the journey would be seriously detrimental to them, unless their safety imperatively so demands.

If the combat zone draws close to a place of internment, the internees in the said place shall not be transferred unless their removal can be carried out in adequate conditions of safety, or unless they are exposed to greater risks by remaining on the spot than by being transferred.

When making decisions regarding the transfer of internees, the Detaining Power shall take their interests into account and, in particular, shall not do anything to increase the difficulties of repatriating them or returning them to their own homes.

Article 128

In the event of transfer, internees shall be officially advised of their departure and of their new postal address. Such notification shall be given in time for them to pack their luggage and inform their next of kin.

They shall be allowed to take with them their personal effects, and the correspondence and parcels which have arrived for them. The weight of such baggage may be limited if the conditions of transfer so require, but in no case to less than twenty-five kilograms per internee.

Mail and parcels addressed to their former place of internment shall be forwarded to them without delay.

The commandant of the place of internment shall take, in agreement with the Internee Committee, any measures needed to ensure the transport of the internees' community property and of the luggage the internees are unable to take with them in consequence of restrictions imposed by virtue of the second paragraph.

Chapter XI

*DEATHS**Article 129*

The wills of internees shall be received for safe-keeping by the responsible authorities; and in the event of the death of an internee his will shall be transmitted without delay to a person whom he has previously designated.

Deaths of internees shall be certified in every case by a doctor, and a death certificate shall be made out, showing the causes of death and the conditions under which it occurred.

An official record of the death, duly registered, shall be drawn up in accordance with the procedure relating thereto in force in the territory where the place of internment is situated, and a duly certified copy of such record shall be transmitted without delay to the Protecting Power as well as to the Central Agency referred to in Article 140.

Article 130

The detaining authorities shall ensure that internees who die while interned are honourably buried, if possible according to the rites of the religion to which they belonged, and that their graves are respected, properly maintained, and marked in such a way that they can always be recognized.

Deceased internees shall be buried in individual graves unless unavoidable circumstances require the use of collective graves. Bodies may be cremated only for imperative reasons of hygiene, on account of the religion of the deceased or in accordance with his expressed wish to this effect. In case of cremation, the fact shall be stated and the reasons given in the death certificate of the deceased. The ashes shall be retained for safe-keeping by the detaining authorities and shall be transferred as soon as possible to the next of kin on their request.

As soon as circumstances permit, and not later than the close of hostilities, the Detaining Power shall forward lists of graves of deceased internees to the Powers on whom the deceased internees depended, through the Information Bureaux provided for in Article 136. Such lists shall include all particulars necessary for the identification of the deceased internees, as well as the exact location of their graves.

Article 131

Every death or serious injury of an internee, caused or suspected to have been caused by a sentry, another internee or any other person, as well as any death the cause of which is unknown, shall be immediately followed by an official enquiry by the Detaining Power.

A communication on this subject shall be sent immediately to the Protecting Power. The evidence of any witnesses shall be taken, and a report including such evidence shall be prepared and forwarded to the said Protecting power.

If the enquiry indicates the guilt of one or more persons, the Detaining Power shall take all necessary steps to ensure the prosecution of the person or persons responsible.

Chapter XII

RELEASE, REPATRIATION AND ACCOMMODATION IN NEUTRAL COUNTRIES

Article 132

Each interned person shall be released by the Detaining Power as soon as the reasons which necessitated his internment no longer exist.

The Parties to the conflict shall, moreover, endeavour during the course of hostilities, to conclude agreements for the release, the repatriation, the return to places of residence or the accommodation in a neutral country of certain classes of internees, in particular children, pregnant women and mothers with infants and young children, wounded and sick, and internees who have been detained for a long time.

Article 133

Internment shall cease as soon as possible after the close of hostilities.

Internees, in the territory of a Party to the conflict, against whom penal proceedings are pending for offences not exclusively subject to disciplinary penalties, may be detained until the close of such proceedings and, if circumstances require, until the completion of the penalty. The same shall apply to internees who have been previously sentenced to a punishment depriving them of liberty.

By agreement between the Detaining Power and the Powers concerned, committees may be set up after the close of hostilities, or of the occupation of territories, to search for dispersed internees.

Article 134

The High Contracting Parties shall endeavour, upon the close of hostilities or occupation, to ensure the return of all internees to their last place of residence, or to facilitate their repatriation.

Article 135

The Detaining Power shall bear the expense of returning released internees to the places where they were residing when interned, or, if it took them into custody while they were in transit or on the high seas, the cost of completing their journey or of their return to their point of departure.

Where a Detaining Power refuses permission to reside in its territory to a released internee who previously had his permanent domicile therein, such Detaining Power shall pay the cost of the said internee's repatriation. If, however, the internee elects to return to his country on his own responsibility or in obedience to the Government of the Power to which he owes allegiance, the Detaining Power need not pay the expenses of his journey beyond the point of his departure from its territory. The Detaining Power need not pay the costs of repatriation of an internee who was interned at his own request.

If internees are transferred in accordance with Article 45, the transferring and receiving Powers shall agree on the portion of the above costs to be borne by each.

The foregoing shall not prejudice such special agreements as may be concluded between Parties to the conflict concerning the exchange and repatriation of their nationals in enemy hands.

SECTION V

INFORMATION BUREAUX AND CENTRAL AGENCY

Article 136

Upon the outbreak of a conflict and in all cases of occupation, each of the Parties to the conflict shall establish an official Information Bureau responsible for receiving and transmitting information in respect of the protected persons who are in its power.

Each of the Parties to the conflict shall, within the shortest possible period, give its Bureau information of any measure taken by it concerning any protected persons who are kept in custody for more than two weeks, who are subjected to assigned residence or who are interned. It shall, furthermore, require its various departments concerned with such matters to provide the aforesaid Bureau promptly with information concerning all changes pertaining to these protected persons, as, for example, transfers, release, repatriations, escapes, admittances to hospitals, births and deaths.

Article 137

Each national Bureau shall immediately forward information concerning protected persons by the most rapid means to the Powers of whom the aforesaid persons

are nationals, or to Powers in whose territory they resided, through the intermediary of the Protecting Powers and likewise through the Central Agency provided for in Article 140. The Bureaux shall also reply to all enquiries which may be received regarding protected persons.

Information Bureaux shall transmit information concerning a protected person unless its transmission might be detrimental to the person concerned or to his or her relatives. Even in such a case, the information may not be withheld from the Central Agency which, upon being notified of the circumstances, will take the necessary precautions indicated in Article 140.

All communications in writing made by any Bureau shall be authenticated by a signature or a seal.

Article 138

The information received by the national Bureau and transmitted by it shall be of such a character as to make it possible to identify the protected person exactly and to advise his next of kin quickly. The information in respect of each person shall include at least his surname, first names, place and date of birth, nationality, last residence and distinguishing characteristics, the first name of the father and the maiden name of the mother, the date, place and nature of the action taken with regard to the individual, the address at which correspondence may be sent to him and the name and address of the person to be informed.

Likewise, information regarding the state of health of internees who are seriously ill or seriously wounded shall be supplied regularly and if possible every week.

Article 139

Each national Information Bureau shall, furthermore, be responsible for collecting all personal valuables left by protected persons mentioned in Article 136, in particular those who have been repatriated or released, or who have escaped or died; it shall forward the said valuables to those concerned, either direct, or, if necessary, through the Central Agency. Such articles shall be sent by the Bureau in sealed packets which shall be accompanied by statements giving clear and full identity particulars of the person to whom the articles belonged, and by a complete list of the contents of the parcel. Detailed records shall be maintained of the receipt and despatch of all such valuables.

Article 140

A Central Information Agency for protected persons, in particular for internees, shall be created in a neutral country. The International Committee of the Red Cross shall, if it deems necessary, propose to the Powers concerned the organization of such an Agency, which may be the same as that provided for in Article 123 of the Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War of August 12, 1949.

The function of the Agency shall be to collect all information of the type set forth in Article 136 which it may obtain through official or private channels and to transmit it as rapidly as possible to the countries of origin or of residence of the per-

sons concerned, except in cases where such transmissions might be detrimental to the persons whom the said information concerns, or to their relatives. It shall receive from the Parties to the conflict all reasonable facilities for effecting such transmissions.

The High Contracting Parties, and in particular those whose nationals benefit by the services of the Central Agency, are requested to give the said Agency the financial aid it may require.

The foregoing provisions shall in no way be interpreted as restricting the humanitarian activities of the International Committee of the Red Cross and of the relief Societies described in Article 142.

Article 141

The national Information Bureaux and the Central Information Agency shall enjoy free postage for all mail, likewise the exemptions provided for in Article 110, and further, so far as possible, exemption from telegraphic charges or, at least, greatly reduced rates.

PART IV

EXECUTION OF THE CONVENTION

SECTION I

GENERAL PROVISIONS

Article 142

Subject to the measures which the Detaining Powers may consider essential to ensure their security or to meet any other reasonable need, the representatives of religious organizations, relief societies, or any other organizations assisting the protected persons, shall receive from these Powers, for themselves or their duly accredited agents, all facilities for visiting the protected persons, for distributing relief supplies and material from any source, intended for educational, recreational or religious purposes, or for assisting them in organizing their leisure time within the places of internment. Such societies or organizations may be constituted in the territory of the Detaining Power, or in any other country, or they may have an international character.

The Detaining Power may limit the number of societies and organizations whose delegates are allowed to carry out their activities in its territory and under its supervision, on condition, however, that such limitation shall not hinder the supply of effective and adequate relief to all protected persons.

The special position of the International Committee of the Red Cross in this field shall be recognized and respected at all times.

Article 143

Representatives or delegates of the Protecting Powers shall have permission to go to all places where protected persons are, particularly to places of internment, detention and work.

They shall have access to all premises occupied by protected persons and shall be able to interview the latter without witnesses, personally or through an interpreter.

Such visits may not be prohibited except for reasons of imperative military necessity, and then only as an exceptional and temporary measure. Their duration and frequency shall not be restricted.

Such representatives and delegates shall have full liberty to select the places they wish to visit. The Detaining or Occupying Power, the Protecting Power and when occasion arises the Power of origin of the persons to be visited, may agree that compatriots of the internees shall be permitted to participate in the visits.

The delegates of the International Committee of the Red Cross shall also enjoy the above prerogatives. The appointment of such delegates shall be submitted to the approval of the Power governing the territories where they will carry out their duties.

Article 144

The High Contracting Parties undertake, in time of peace as in time of war, to disseminate the text of the present Convention as widely as possible in their respective countries, and, in particular, to include the study thereof in their programmes of military and, if possible, civil instruction, so that the principles thereof may become known to the entire population.

Any civilian, military, police or other authorities, who in time of war assume responsibilities in respect of protected persons, must possess the text of the Convention and be specially instructed as to its provisions.

Article 145

The High Contracting Parties shall communicate to one another through the Swiss Federal Council and, during hostilities, through the Protecting Powers, the official translations of the present Convention, as well as the laws and regulations which they may adopt to ensure the application thereof.

Article 146

The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the following Article.

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance with the provisions of its own

legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a *prima facie* case.

Each High Contracting Party shall take measures necessary for the suppression of all acts contrary to the provisions of the present Convention other than the grave breaches defined in the following Article.

In all circumstances, the accused persons shall benefit by safeguards of proper trial and defence, which shall not be less favourable than those provided by Article 105 and those following of the Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War of August 12, 1949.

Article 147

Grave breaches to which the preceding Article relates shall be those involving any of the following acts, if committed against persons or property protected by the present Convention: wilful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, wilfully causing great suffering or serious injury to body or health, unlawful deportation or transfer or unlawful confinement of a protected person, compelling a protected person to serve in the forces of a hostile Power, or wilfully depriving a protected person of the rights of fair and regular trial prescribed in the present Convention, taking of hostages and extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly.

Article 148

No High Contracting Party shall be allowed to absolve itself or any other High Contracting Party of any liability incurred by itself or by another High Contracting Party in respect of breaches referred to in the preceding Article.

Article 149

At the request of a Party to the conflict, an enquiry shall be instituted, in a manner to be decided between the interested Parties, concerning any alleged violation of the Convention.

If agreement has not been reached concerning the procedure for the enquiry, the Parties should agree on the choice of an umpire who will decide upon the procedure to be followed.

Once the violation has been established, the Parties to the conflict shall put an end to it and shall repress it with the least possible delay.

SECTION II

FINAL PROVISIONS

Article 150

The present Convention is established in English and in French. Both texts are equally authentic.

The Swiss Federal Council shall arrange for official translations of the Convention to be made in the Russian and Spanish languages.

Article 151

The present Convention, which bears the date of this day, is open to signature until February 12, 1950, in the name of the Powers represented at the Conference which opened at Geneva on April 21, 1949.

Article 152

The present Convention shall be ratified as soon as possible and the ratifications shall be deposited at Berne.

A record shall be drawn up of the deposit of each instrument of ratification and certified copies of this record shall be transmitted by the Swiss Federal Council to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

Article 153

The present Convention shall come into force six months after not less than two instruments of ratification have been deposited.

Thereafter, it shall come into force for each High Contracting Party six months after the deposit of the instrument of ratification.

Article 154

In the relations between the Powers who are bound by The Hague Conventions respecting the Laws and Customs of War on Land, whether that of 29 July, 1899, or that of 18 October, 1907, and who are parties to the present Convention, this last Convention shall be supplementary to Sections II and III of the Regulations annexed to the above-mentioned Conventions of The Hague.

Article 155

From the date of its coming into force, it shall be open to any Power in whose name the present Convention has not been signed, to accede to this Convention.

Article 156

Accessions shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, and shall take effect six months after the date on which they are received.

The Swiss Federal Council shall communicate the accessions to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

Article 157

The situations provided for in Articles 2 and 3 shall give immediate effect to ratifications deposited and accessions notified by the Parties to the conflict before or after the beginning of hostilities or occupation. The Swiss Federal Council shall

communicate by the quickest method any ratifications or accessions received from Parties to the conflict.

Article 158

Each of the High Contracting Parties shall be at liberty to denounce the present Convention.

The denunciation shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, which shall transmit it to the Governments of all the High Contracting Parties.

The denunciation shall take effect one year after the notification thereof has been made to the Swiss Federal Council. However, a denunciation of which notification has been made at a time when the denouncing Power is involved in a conflict shall not take effect until peace has been concluded, and until after operations connected with the release, repatriation and re-establishment of the persons protected by the present Convention have been terminated.

The denunciation shall have effect only in respect of the denouncing Power. It shall in no way impair the obligations which the Parties to the conflict shall remain bound to fulfil by virtue of the principles of the law of nations, as they result from the usages established among civilized peoples, from the laws of humanity and the dictates of the public conscience.

Article 159

The Swiss Federal Council shall register the present Convention with the Secretariat of the United Nations. The Swiss Federal Council shall also inform the Secretariat of the United Nations of all ratifications, accessions and denunciations received by it with respect to the present Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, having deposited their respective full powers, have signed the present Convention.

DONE at Geneva this twelfth day of August 1949, in the English and French languages. The original shall be deposited in the Archives of the Swiss Confederation. The Swiss Federal Council shall transmit certified copies thereof to each of the signatory and acceding States.

ANNEX I**Draft agreement relating to hospital and safety zones and localities***Article I*

Hospital and safety zones shall be strictly reserved for the persons mentioned in Article 23 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of 12 August, 1949, and in Article 14 of the Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War of 12 August, 1949, and for the personnel entrusted with the organization and administration of these zones and localities and with the care of the persons therein assembled.

Nevertheless, persons whose permanent residence is within such zones shall have the right to stay there.

Article 2

No persons residing, in whatever capacity, in a hospital and safety zone shall perform any work, either within or without the zone, directly connected with military operations or the production of war material.

Article 3

The Power establishing a hospital and safety zone shall take all necessary measures to prohibit access to all persons who have no right of residence or entry therein.

Article 4

Hospital and safety zones shall fulfil the following conditions:

- (a) They shall comprise only a small part of the territory governed by the Power which has established them.
- (b) They shall be thinly populated in relation to the possibilities of accommodation.
- (c) They shall be far removed and free from all military objectives, or large industrial or administrative establishments.
- (d) They shall not be situated in areas which, according to every probability, may become important for the conduct of the war.

Article 5

Hospital and safety zones shall be subject to the following obligations:

- (a) The lines of communication and means of transport which they possess shall not be used for the transport of military personnel or material, even in transit.
- (b) They shall in no case be defended by military means.

Article 6

Hospital and safety zones shall be marked by means of oblique red bands on a white ground, placed on the buildings and outer precincts.

Zones reserved exclusively for the wounded and sick may be marked by means of the Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) emblem on a white ground.

They may be similarly marked at night by means of appropriate illumination.

Article 7

The Powers shall communicate to all the High Contracting Parties in peacetime or on the outbreak of hostilities, a list of the hospital and safety zones in the territories governed by them. They shall also give notice of any new zones set up during hostilities.

As soon as the adverse Party has received the above-mentioned notification, the zone shall be regularly established.

If, however, the adverse Party considers that the conditions of the present agreement have not been fulfilled, it may refuse to recognize the zone by giving immediate notice thereof to the Party responsible for the said zone, or may make its recognition of such zone dependent upon the institution of the control provided for in Article 8.

Article 8

Any Power having recognized one or several hospital and safety zones instituted by the adverse Party shall be entitled to demand control by one or more Special Commissions, for the purpose of ascertaining if the zones fulfil the conditions and obligations stipulated in the present agreement.

For this purpose, members of the Special Commissions shall at all times have free access to the various zones and may even reside there permanently. They shall be given all facilities for their duties of inspection.

Article 9

Should the Special Commissions note any facts which they consider contrary to the stipulations of the present agreement, they shall at once draw the attention of the Power governing the said zone to these facts, and shall fix a time limit of five days within which the matter should be rectified. They shall duly notify the Power who has recognized the zone.

If, when the time limit has expired, the Power governing the zone has not complied with the warning, the adverse Party may declare that it is no longer bound by the present agreement in respect of the said zone.

Article 10

Any Power setting up one or more hospital and safety zones, and the adverse Parties to whom their existence has been notified, shall nominate or have nominated by the Protecting Powers or by other neutral Powers, persons eligible to be members of the Special Commissions mentioned in Articles 8 and 9.

Article 11

In no circumstances may hospital and safety zones be the object of attack. They shall be protected and respected at all times by the Parties to the conflict.

Article 12

In the case of occupation of a territory, the hospital and safety zones therein shall continue to be respected and utilized as such.

Their purpose may, however, be modified by the Occupying Power, on condition that all measures are taken to ensure the safety of the persons accommodated.

Article 13

The present agreement shall also apply to localities which the Powers may utilize for the same purposes as hospital and safety zones.

ANNEX II**Draft regulations concerning collective relief***Article 1*

The Internee Committees shall be allowed to distribute collective relief shipments for which they are responsible, to all internees who are dependent for administration on the said Committee's place of internment, including those internees who are in hospitals, or in prisons or other penitentiary establishments.

Article 2

The distribution of collective relief shipments shall be effected in accordance with the instructions of the donors and with a plan drawn up by the Internee Committees. The issue of medical stores shall, however, be made for preference in agreement with the senior medical officers, and the latter may, in hospitals and infirmaries, waive the said instructions, if the needs of their patients so demand. Within the limits thus defined, the distribution shall always be carried out equitably.

Article 3

Members of Internee Committees shall be allowed to go to the railway stations or other points of arrival of relief supplies near their places of internment so as to enable them to verify the quantity as well as the quality of the goods received and to make out detailed reports thereon for the donors.

Article 4

Internee Committees shall be given the facilities necessary for verifying whether the distribution of collective relief in all subdivisions and annexes of their places of internment has been carried out in accordance with their instructions.

Article 5

Internee Committees shall be allowed to complete, and to cause to be completed by members of the Internee Committees in labour detachments or by the senior medical officers of infirmaries and hospitals, forms or questionnaires intended for the donors, relating to collective relief supplies (distribution, requirements, quantities, etc.). Such forms and questionnaires, duly completed, shall be forwarded to the donors without delay.

Article 6

In order to secure the regular distribution of collective relief supplies to the internees in their place of internment, and to meet any needs that may arise through the arrival of fresh parties of internees, the Internee Committees shall be allowed to create and maintain sufficient reserve stocks of collective relief. For this purpose, they shall have suitable warehouses at their disposal; each warehouse shall be provided with two locks, the Internee Committee holding the keys of one lock, and the commandant of the place of internment the keys of the other.

Article 7

The High Contracting Parties, and the Detaining Powers in particular, shall, so far as is in any way possible and subject to the regulations governing the food supply of the population, authorize purchases of goods to be made in their territories for the distribution of collective relief to the internees. They shall likewise facilitate the transfer of funds and other financial measures of a technical or administrative nature taken for the purpose of making such purchases.

Article 8

The foregoing provisions shall not constitute an obstacle to the right of internees to receive collective relief before their arrival in a place of internment or in the course of their transfer, nor to the possibility of representatives of the Protecting Power, or of the International Committee of the Red Cross or any other humanitarian organization giving assistance to internees and responsible for forwarding such supplies, ensuring the distribution thereof to the recipients by any other means they may deem suitable.

ANNEX III

I. INTERNMENT CARD

ANNEX III

1. Front

CIVILIAN INTERNEE MAIL		Postage free
POST CARD		
IMPORTANT		
<p>This card must be completed by each internee immediately on being interned and each time his address is altered by reason of transfer to another place of internment or to a hospital.</p> <p>This card is not the same as the special card which each internee is allowed to send to his relatives.</p>		
CENTRAL INFORMATION AGENCY FOR PROTECTED PERSONS INTERNATIONAL COMMITTEE OF THE RED CROSS		

2. Reverse side

Write legibly and in block letters— 1. Nationality			
2. Surname	3. First names (<i>in full</i>)	4. First name of father	
5. Date of birth	6. Place of birth		
7. Occupation			
8. Address before detention			
9. Address of next of kin			
*10. Interned on: (or) Coming from (hospital, etc.) on: *11. State of health			
12. Present address			
13. Date	14. Signature		
*Strike out what is not applicable—Do not add any remarks—See explanations on other side of card			

(Size of internment card—10 x 15 cm.)

II. ANNEX III

LETTER

CIVILIAN INTERNEE SERVICE

Postage free

To

Street and number

Place of destination (in block capitals)

Province or Department

Country (*in block capitals*)

Interneemt address

Date and place of birth

Surname and first names

Sender:

(Size of letter — 29 × 15 cm.)

III. CORRESPONDENCE CARD

ANNEX III

<u>CIVILIAN INTERNEE MAIL</u>	<u>Postage free</u>
POST CARD	
Sender :	Surname and first names
Place and date of birth	Street and number
Internment address	<u>Place of destination</u> (<i>in block capitals</i>)
	Province or Department
	Country (<i>in block capitals</i>)

(Size of correspondence card—10 x 15 cm.)

ອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສົນທິສັນຍາເຊື້ແນວ ລົງວັນທີ
12 ສິງຫາ 1949
ວ່າດ້ວຍການປຶກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍ ຈາກການປະ
ທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດລະຫວ່າງຊາດ (ອະນຸສັນຍາທີ
I), 8 ມິຖຸນາ 1977

ອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສົນທິສັນຍາເຊື້ແນວ ລົງວັນທີ
12 ສິງຫາ 1949 ວ່າດ້ວຍການປຶກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະ
ຮ້າຍ ຈາກການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດຢູ່ພາຍປະ
ເທດ (ອະນຸສັນຍາທີ II)

- ບັນດາມະຕິຂອງກອງປະຊຸມການຫຼຸດ
- ຂໍ້ຄວາມທີ່ຄັດມາຈາກອົງປະກອບສຸດທ້າຍຂອງກອງປະຊຸມການຫຼຸດ
ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ເຊື້ແນວ ປີ 1977.

ອະນຸສັນຍາສະບັບ ທີ I

ອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊີແນວ ສະບັບລົງ
ວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະ
ຮ້າຍ ຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງຊາດ. (ອະນຸສັນຍາ
I).

ອາລົ້ມພະບົດ

ໂດຍປະກາດວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າຂອງຕົນທີ່ຢັກ
ເຫັນບັນດາປະຊາຊາດຄົງຕົວ ຢູ່ໃນສັນຕິພາບອັນຖາວອນ ໃນທົ່ວ
ໄລກ,

ໂດຍຫວນຄືນວ່າ ໂດຍປະຕິບັດຕາມກົດບັດສະຫະປະຊາ
ຊາດທຸກລັດມີພັນຫະ ໃນການພົວພັນສາກົນທີ່ຈະບໍ່ຂຶ້ນຂຶ້ນ ຫຼື ໃຊ້ກຳ
ລັງອາວຸດຕໍ່ອະທິປະໄຕ, ຜົນແຜ່ນດິນອັບຄົບຖ້ວນ ຫຼື ເອກະລາດ
ທາງການເມືອງຂອງລັດອື່ນ, ຫຼື ໃນລັກສະນະອື່ນໄດ ໂດຍຂັດກັບ
ຈຸດປະສົງຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ,

ໂດຍເຊື່ອວ່າ ເຖິງຢາງໄດ້ກຳຕາມ, ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຢືນຢັນ
ຄືນ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນບັນຍັດຕ່າງໆ ທີ່ປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍ
ຈາກການປະທະກັນດ້ວຍກໍາລັງອາວຸດ ແລະ ຈະເສີມມາດຕະການ
ໃຫ້ສົມບູນຕົ້ມ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການນຳໃຊ້ບັນດາຂຶ້ນບັນຍັດເຫຼົ່າ
ນັ້ນ,

ໂດຍສະແດງອອກທິງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງຕົນວ່າຈະບໍ່ມີຂໍ້
ຄວາມໃດໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຫຼື ສິນທີສັນຍາເຊີແນວ ລົງວັນທີ
12 ສິງຫາ 1949 ທີ່ຈະຖືກຕິຄວາມໝາຍໄປໃນທາງທີ່ຈະອະນຸຍາດ
ໃຫ້ມີການກະທຳຮູກຮານ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ກະທຳການຮູກຮານ ຫຼື ການ
ໃຊ້ກຳລັງອາວຸດແບບອື່ນທີ່ຂັດກັບກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດນັ້ນເປັນ
ທີ່ຖືກຕັ້ງຕາມກົດໝາຍ,

ໂດຍຕື່ນຍິນຍື່ນຄົນຕົ້ນອີກວ່າ ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາເຊື້ອ
ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສີງຫາ 1949 ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະ
ຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນທຸກສະພາບການກັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບ
ການປົກປ້ອງ ໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນ,
ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃນທາງລົບໄດ້ ຫີ້ອີງໃສ່ລັກສະນະ
ໜີ້ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດນັ້ນ ຫີ້ ອີງໃສ່
ສາຍເຫດຊື່ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນເປັນຜູ້ສະໜັບສະ
ໜູນ ຫີ້ ກໍ່ຂຶ້ນ.

ບັນດາລັດພາຄືຈົ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນຕົ້ງຕົ່ງໄປນີ້ :

ພາກ I

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ໄປ

ມາດຕາ 1 : ຫຼັກການທີ່ໄປ ແລະ ຂອບເຂດຂອງການນຳໃຊ້.

1. ບັນດາລັດພາຄືຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້
ຄົນສັນຍາທີ່ຈະເຄົາລົບແລະ ຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ມີ
ການເຄົາລົບອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ໃນທຸກສະພາບ
ການ.
2. ໃນກໍລະນີທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດ ຂອງອະນຸສັນຍາສະ
ບັບນີ້ ຫີ້ ຂ້ຕົກລົງສາກົນອື່ນໆ, ບຸກຄົນພົນລະເຮືອນ
ແລະ ນັກລົບຢູ່ຄົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງ ແລະ ອຳ
ນາດຂອງຫຼັກການກົດໝາຍສາກົນ ອັນສືບເນື່ອງມາ
ຈາກປະເທົມສາກົນທີ່ຖືກຍອມຮັບແລ້ວ, ມາຈາກຫຼັກ
ການມະນຸດສະຫັກ ແລະ ຈາກຄຳສັງຫາງມະໂນຫຳ
ຂອງສັງຄົມ.
3. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຫີ້ງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ສິນທີສັນ
ຍາເຊື້ອແນວລົງວັນທີ 12 ສີງຫາປີ 1949 ວ່າດ້ວຍການ
ປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກສິງຄາມ, ຈະຕັ້ງ

ນាດໃຊ້ໃນສະພາບການຕ່າງໆທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 2
ຊື່ເປັນຂຶ້ນຍັດລວມຂອງສິນທີ່ສັນຍາຫຼາສື່ສະບັບ.

4. ໃນສະພາບການທີ່ກ່າວເຖິງຢູ່ໃນວັກທີ່ສາມນັ້ນລວມຫຼາ
ການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດຊື່ບັນດາປະຊາຊາດ
ກຳລັງຕໍ່ສູ້ ຕ້ານກັບການຄອບຄອງຂອງພວກລ່າທີ່ໄວ
ເມືອງຂຶ້ນ ແລະ ການຍິດຄອງຂອງຕ່າງຊາດ ແລະ
ຕ້ານກັບລະບອບຫຍຸດຫຍາມເຊື້ອຊາດໃນການໃຊ້ສິດ
ຕັດສິນບັນຫາໂດຍຕືນເອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່
ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ໃນຖະ
ແຫຼງການວ່າດ້ວຍສູ້ກົດໝາຍສາກົນ ກ່ຽວກັບຄວາມ
ພົວພັນມິດຕະພາບ ແລະ ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງບັນດາ
ປະເທດໄດຍສອດຄ່ອງກັບກົດບັດສະຫະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 2: ຄໍານິຍາມ

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ :

- ກ. ຄໍາວ່າ “ສິນທີ່ສັນຍາທີ I” “ ສິນທີ່ສັນຍາ ທີ II ” “ ສິນທີ່ສັນຍາທີ III ” ແລະ ສິນທີ່ສັນຍາທີ IV ” ຂໍາຍເຖິງສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການ
ບັນເທິໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃນ
ກອງທັບທີ່ສະໜາມຮົບ, ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949; ສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວ ວ່າດ້ວຍການບັນເທິ
ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກ
ກຳປັ້ນຫຼືມໃນກອງທັບເຮືອ, ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ
ປີ 1949; ສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປະຕິ
ບັດຕໍ່ສະເລີຍເສີກ, ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949
; ສິນທີ່ສັນຍາເຊີແນວວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງບຸ
ກຄົນພົນລະເຮືອນໃນຍາມສິງຄາມ, ລົງວັນທີ 12
ສິງຫາ ປີ 1949 ; ຄໍາວ່າ “ ບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ”

ធម្មាយពេទ្យសិនិមីសំណើលាចិដ្ឋិយោវ លើវង់វិ 12 សីរី
ខាង បី 1949 ថ្ងៃសិក្សាបែប ដើមីរុកប៉ែងចៀងបែប
សិបតែទៅការបានឱ្យសិរីតាម.

ມາດຕາ 3 : ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ສັນສົດການນຳໃຊ້

ໂດຍບໍ່ກະທິບຕໍ່ຂຶ້ນຍັດທີ່ໃຊ້ໄດ້ຕະລອດເວລານີ້ນ:

(ก). บันดาสินห์สันยາ และอชมนุสันยາสະບັບນີ້

ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ ນັບແຕລີ່ມີສະ ພາບທີ່ກ່າວ
ເຖິງໃນ ມາດຕາ 1 ຂອງອະນຸສັນຍາ ສະບັບ
ນີ້.

- (ຂ). ການນຳໃຊ້ບັນດາສົນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາ
ສະບັບນີ້ຈະສື່ນສຸດລົງໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າ
ຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ເມື່ອການປະຕິບັດການ
ທາງທະຫານໄດ້ສື່ນສຸດລົງໂດຍທົ່ວໄປ, ໃນກໍລະນີ
ຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງຈະຢຸດຕີເມື່ອການຍືດ
ຄອງນັ້ນໄດ້ສື່ນສຸດ, ຍົກເວັນ, ທັງສອງກໍລະນີ,
ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ຈະຖືກປ່ອຍຕົວ ຫຼື ສົ່ງກັບຄືນປະ
ເທດເດີມ ຫຼື ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່ລຸ່ມຫຼັງການຢຸດຕີ
ການປະຕິບັດການທາງທະຫານ ຫຼື ການສື່ນສຸດ
ການຍືດຄອງ. ບຸກຄົນເຫຼົ້ານີ້ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະ
ໂຍດຈາກຂໍ້ບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງບັນດາສົນທີ່ສັນ
ຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈຶນກວ່າພວກເຂົ້າ
ເຈົ້າໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວຢ່າງຖາວອນ,ໄດ້ຖືກສົ່ງ
ກັບຄືນສູ່ປະເທດເດີມ ຫຼື ໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່.

ມາດຕາ 4 : ສະຖານະພາບທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ

ການນຳໃຊ້ບັນດາສົນທີ່ສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບ
ນີ້ ຕະລອດເຖິງການຮັດຂໍ້ຕົກລົງທີ່ບໍ່ໄວ້ພາຍໃຕ້ບັນດາ
ເອກະສານດ້າງກ່າວຈະບໍ່ມີຜົນກະທິບສະຖານະພາບ
ທາງກົດໝາຍຂອງທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະ
ທະກັນ. ທັງການເຂົ້າຍືດຄອງດິນແດນ ແລະ ການນຳ
ໃຊ້ບັນດາສົນທີ່ສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້

ມາດຕາ 5: ການແຕ່ງຕັ້ງປະເທດທີ່ປົກປ້ອງ ແລະ ໜູ້ປ່ຽນແປນ.

1. ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມເກີດມີການປະຫະກັນ, ທຸກຝຳຍໍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຕ້ອງຖືວ່າເປັນໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ຈະໃຫ້ການຄ້າປະກັນການກວດກາ ແລະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໂດຍການນຳໃຊ້ລະບົບປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ, ນັບທັງການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະຮັບຮູ້ບັນດາປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດໃນວັກຕໍ່ໄບນີ້. ປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງຈະຕ້ອງມີພາລະປຶກປ້ອງຮັກສາຜົນປະໂໄດຂອງທຸກຝຳຍໍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນ.
2. ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມມີສະຖານະການທີ່ຢື່ໄວ້ໃນ ມາດຕາ 1, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງໄດ້ໜຶ່ງໂດຍໄວເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການນຳໃຊ້ບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໃນທຳນອງດູງວັກນຈະຕ້ອງອະນຸມັດກິດຈະກຳເຄື່ອນໄຫວຂອງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງໂດຍໄວ ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນດູງວັກນ, ຫຼື ຕົນໄດ້ຍອມຮັບຫຼັງຈາກຝ່າຍທີ່ເປັນປໍລະບົກໄດ້ສະເໜີແຕ່ງຕັ້ງມາແລ້ວ.
3. ຖ້າຫາກຍັງບໍ່ມີການແຕ່ງຕັ້ງ ຫຼື ຮັບຮູ້ປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງ ນັບແຕ່ເລີ່ມເກີດມີສະຖານະການທີ່ຢື່ໄວ້ໃນມາດຕາ 1, ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນສະເໜີໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຂອງຕົນແກ່ວໜັດາຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນແນວໃສ່ແຕ່ງຕັ້ງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ ຫຼື ທຸກຝຳຍໍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຫະກັນເຫັນດີນັ້ນໂດຍບໍ່ມີການຊັກຊ້າ, ການຮັດຕື່ແນວນັ້ນຈະຕ້ອງບໍ່ເປັນການແຕະຕ້ອງສິດຂອງອົງການມະນຸດສະຫັກທີ່ອື່ນໃດທີ່ບໍ່ເຂົ້າຂ້າງອອກຂາທີ່ຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອເຊັ່ນດູງວັກນນັ້ນ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ

ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນອາດຊໍໃຫ້ແຕ່ລະ
ຝ່າຍສື່ບັນຊີລາຍຊື່ປະເທດຢ່າງໜ້ອຍຫ້າປະເທດ ຂຶ່ງ
ຝ່າຍນັ້ນເຫັນວ່າເປັນທີ່ຮັບໄດ້ໃນການມີບິດບາດເປັນ
ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງຜົນປະໂໄດຂອງຕົນໃນ
ສ່ວນທີ່ພົວພັນກັບຝ່າຍທີ່ເປັນບໍລະບັກນັ້ນໄດ້ ແລະ ໃນ
ຂະນະດຸງວັນກຳໆຂໍໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍກົງກັນຂ້າມນັ້ນ ສົ່ງ
ບັນຊີລາຍຊື່ ຫຼື ຢ່າງນ້ອຍຫ້າປະເທດທີ່ຕົນຍອມຮັບ
ໃຫ້ເປັນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງແກ່ຝ່າຍທີ່ທຳອິດ;
ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບ ຫຼື ໄດ້ສະເໜີ, ບັນຊີລາຍຊື່ເຫຼົ່ານີ້
ຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ຄະນະກຳມະການ ພາຍໃນສອງອາຫິດ;
ຄະນະກຳມະການຈະມີການປູບໜູບບັນຊີລາຍຊື່ເຫຼົ່າ
ນັ້ນ ແລະ ຂໍຄວາມເຫັນດີທຸກປະເທດທີ່ໄດ້ຖືກສະເໜີ
ຊື່ມາໃນບັນຊີລາຍຊື່ທັງສອງສະບັບນັ້ນ.

4. ເຖິງວ່າໄດ້ດຳເນີນຕາມທີ່ກຳມົດໄວ້ໃນວັກທີ່ຜ່ານມາກຳ
ຕາມ, ຖ້າວ່າຫ້າປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງບໍ່ໄດ້,
ທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງຍອມ
ຮັບໂດຍບໍ່ມີການຊັກຊ້າ ຂໍສະເໜີຂອງຄະນະກຳມະ
ການກາແດງສາກົນ ຫຼືຂອງອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆທີ່ໃຫ້
ການຄົ້ນປະກັນຄວາມບໍລິຄົງ ແລະ ປະສິດຕິພາບ
ເພື່ອເປັນໂຕແທນປະເທດທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ເມື່ອໄດ້
ມີການປົກສາຫາລືຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບຄູ່ບໍລະບັກ ແລະ
ໄດ້ຄົໍນິງເຖິງຜົນຂອງການປົກສາດັ່ງກ່າວ. ການປະຕ
ໜັດໜ້າທີ່ເປັນໂຕແທນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນ
ພ້ອມຈາກທຸກຝ່າຍ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ;
ທຸກຝ່າຍ ທີ່ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນຈະຕ້ອງພະ
ຍາຍາມອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນ
ໄຫວຂອງໂຕແທນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ
ພາຍໃຕ້ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍະສະບັບນີ້.

5. ໄດຍສອດຄ່ອງກັບ ມາດຕາ 4, ການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ການຮັບຮູ້ປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ ເພື່ອຈຸດປະສົງ ຂອງການນຳໃຊ້ບັນດາສິນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຖານະຫາງກິດໝາຍຂອງທຸກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຫຼື ຂອງດິນແດນໄດ້, ລວມທັງດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງອີກດ້ວຍ.
6. ການຮັກສາສາຍພິວພັນທາງການຫຼຸດລະຫວ່າງຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທະກັນ ຫຼືການມອບໝາຍການປຶກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງຝ່າຍໄດ້ນີ້ໃນການປະທະກັນນີ້ ແລະ ຂອງພິນລະເມືອງຂອງຝ່າຍດັ່ງກ່າວໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ສາມຕາມຫຼັກການຂອງກິດໝາຍສາກົນທີ່ກ່ຽວກັບການພິວພັນທາງການຫຼຸດນີ້ ຈະບໍ່ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການແຕ່ງຕັ້ງປະເທດທີ່ໃຫ້ການປຶກປ້ອງ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ບັນດາສິນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
7. ທຸກໆເຄີ້ງທີ່ມີການກ່າວເຖິງໃນລຳດັບຕໍ່ໄປຢູ່ໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງຈະລວມທັງໂຕແໜນອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 6: ບຸກຄົນທີ່ມີຄຸນນະວຸດ

1. ທັງໃນຍາມສັນຕິພາບ ບັນດາລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃນການຝຶກອົບຮົມບຸກຄົນທີ່ມີຄຸນນະວຸດ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການນຳໃຊ້ບັນດາສິນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະ, ໄດຍສະເພາະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳຂອງປະເທດທີ່ປຶກປ້ອງ, ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງອົງການກາແດງແຫ່ງຊາດ(ອົງການກາຊີກວົງເດືອນແດງ, ອົງການກາສີງ ແລະ ດາວ່ອາຫິດແດງ).

2. ການຮັບສະໜັກ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມບຸກຄົນຄືດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດສິດທຳນາດພາຍໃນຂອງລັດ.
 3. ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນຈະໄດ້ເກັບຮັກສາບັນດາບັນຊີລາຍຊື້ຂອງບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໄວ້ໃຫ້ລັດພາຄີ ຂຶ້ງລັດພາຄີອາດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ແກ່ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ.
 4. ເຖິງນໄຂຄຸມຄອງການນຳໃຊ້ພະນັກງານດັ່ງກ່າວຢູ່ນອກປະເທດນີ້ຈະຕ້ອງເນື້ອຫາຂອງຂໍຕິກລົງພືເສດລະຫວ່າງຝ່າຍຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕະກ 7: ການປະຊຸມ

ຕາມການສະເໜີ ຂອງລັດພາຄີໄດ້ໜຶ່ງ ຫຼື ຂອງໝາຍລັດ
ພາຄີດວຍກັນ ແລະ ດ້ວຍການເຫັນດີຂອງລັດພາຄີ
ສ່ວນໝາງໝາຍ, ໜູ້ເກັບຮັກກາສາອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະ
ຕ້ອງຮຽກປະຊຸມບັນດາລັດພາຄີເພື່ອພິຈາລະນາບັນຫາ
ທົ່ວໄປກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້.

ພາກ II

ផ្លូវកិរបាត់ខែបី, ផ្លូវខែមីនា និងផ្លូវកិរបាត់ខែកញ្ញា

ໝວດ I - ການປຶກປ້ອງໂດຍທີ່ວໄປ

ມາດຕາ 8: ຄຳສັບວິຊາງານ

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ :

ກ. ຄຳວ່າ “ຜູ້ຖືກບາດເຈັບ” ແລະ “ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ”
ຂໍາຍເຕິງບວກຄົນ, ຈະເປັນທະຫານ ຫີ້ ພິນລະ

ເຮືອນກຳຕາມ, ຂຶ້ງຕ້ອງການການປິ່ນປົວ ຫຼື ເບີງ
ແຍງຈາກແພດໝໍ ຍ້ອນຖືກບາດເຈັບ, ເປັນພະ
ຍາດ ຫຼື ຄວາມຜິດປົກຕິ ຫຼື ຄວາມພິການທາງ
ກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈອື່ນໆ ແລະຖອນຕົວຈາກການສູ່
ລົບ. ຄວາມໝາຍຂອງຄົກສັບດັ່ງກ່າວ ຍັງລວມຫັງ
ແມ່ມານ, ເດັກນັ້ອຍເກີດໃໝ່ ແລະບຸກຄົນອື່ນໆ
ຫຼືອາດຈະຕ້ອງການການປິ່ນປົວ ແລະເບີງ
ແຍງຈາກແພດໝໍຫັນທີ, ເຊັ່ນວ່າ ຜູ້ພິການ ແລະ
ແມ່ມານໃນເດືອນຄອງ, ແລະຜູ້ທີ່ຢັດຕິຈາກການສູ່
ລົບ;

៥. ຄាំវ່າ “ຜູ້ຖືກກຳປັ້ນຫຼື້ມ” ໝາຍເຖິງບຸກຄົນ, ຈະ
ເປັ້ນທະຫານ ຫຼື ພິນລະຮີອນກຳຕາມ, ຊຶ່ງພວມ
ປະສິບໄພອັນຕະລາຍໃນທະເລ ຫຼື ໃນເຂດນ່ານ
ນັ້ນຕື່ນໆ ຍ້ອນເຄາະຮ້າຍທີ່ກະທິບໃສຜູ້ກ່ຽວເຈັງ
ຫຼື ໄສ່ກຳປັ້ນ ຫຼື ເຮືອບິນບັນຫຼຸງຜູ້ກ່ຽວ ແລະເປັນ
ບຸກຄົນທີ່ຖອນຕົວຈາກການສູ້ລົບ. ໂດຍພາຍໃຕ້
ເຖິງນ້ອນໄຂທີ່ວ່າສິບຕົ່ນໆເຂົ້າຮ່ວມໃນການສູ້ລົບ, ບຸກ
ຄົນເງົ່ານີ້ ຍັງຄົງຈະຕ້ອງຖືກຖືວ່າຜູ້ຖືກກຳປັ້ນ
ຫຼື້ມໃນເວລາທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອກູ້ຂື້ວິດ ຈົນກ່
ວາບຸກຄົນດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຖານະອື່ນ ພາຍໃຕ້ບັນ
ດາສິນທີສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ຄ. ສຳນົມວນທີ່ວ່າ “ພະນັກງານແພດ” ຂາຍເຖິງບຸກ
ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ
ໃນການປະຫະວັນໃຫ້ເຮັດວຽກຈຸດປະສົງສະເພາະ
ແຕ່ດ້ານການແພດຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ (ຈ) ຫຼື
ໃຫ້ບໍລິຫານໜ່ວຍແພດໝຳ ຫຼື ໃຫ້ເຮັດວຽກ
ງານຄຸມຄອງໜ່ວຍແພດໝຳ ຫຼື ໃຫ້ເຮັດວຽກຄຸມ
ຄອງບໍລິຫານການຂົນສົ່ງທາງການແພດ.
ການມອບໝາຍໜ້າທີ່ຄົດຕ່າງ່ວ່າວັນນີ້ອາດມີລັກສະ

ນະຖາວອນ ຫຼືຊີ່ວຄາວ. ສຳນວນດັ່ງກ່າວ

ລວມທັງ:

- (i) ພະນັກງານແພດຂອງຝ່າຍໄດ້ໜຶ່ງໃນການ
ປະທະກັນ, ຈະເບັນທະຫານ ຫຼືພິນລະ
ເຮືອນກຳຕາມ, ແມ່ນລວມທັງພະນັກງານທີ່
ລະບຸໄວ້ໃນສິນທີສັນຍາສະບັບທີ I ແລະ
ສະບັບທີ II ແລະພະນັກງານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບ
ມອບໝາຍໃຫ້ເຮັດວຽກໃນອົງການປົກປ້ອງ
ພິນລະເຮືອນ;
- (ii) ພະນັກງານແພດຂອງອົງການກາແດງແຫ່ງ
ຊາດ(ອົງການກາຊີກວົງເດືອນແດງ, ອົງ
ການກາສົງ ແລະດວງຕາເວັນແດງ) ແລະ
ອົງການອາສາສະໜັກສົງເຄາະແຫ່ງຊາດ
ທີ່ນັງ ຂຶ່ງໄດ້ໂຄຮັບສູ້ ແລະໄດ້ຮັບອະນຸ
ຍາດຈາກຝ່າຍໄດ້ໜຶ່ງຂອງການປະທະກັນ;
- (iii) ພະນັກງານແພດຂອງໜ່ວຍແພດໝໍ ຫຼື
ການຂົນສົ່ງຫາງການແພດຕາມທີ່ລະບຸໄວ້
ໃນ ມາດຕາ 9, ວັກ 2;

ງ. ສຳນວນທີ່ວ່າ “ ພະນັກງານສາດສະໜາ ” ໝາຍ
ເຖິງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ຫຼື ທະ ຫານ ເຊັ່ນ “ນັກ
ສອນສາສະໜາ ” ຜູ້ມີໜ້າທີ່ສະເພາະໃນກິດຈະ
ການສາດສະໜາ **ແລະ ປະຈຳການຢູ່ໃນ:**

- (1) ກອງທັບຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ;
- (2) ໜ່ວຍດ້ານການແພດ ຫຼືສົ່ງອຳນວຍການຂົນ
ສົ່ງດ້ານການແພດຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ;
- (3) ໜ່ວຍດ້ານການແພດ ຫຼືສົ່ງອຳນວຍການຂົນ
ສົ່ງດ້ານການແພດຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດ 9,
ວັກ 2;

(4) ອົງການປ້ອງກັນພິນລະເຮືອນຂອງຝ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນ;

ການປະທະກັນຂອງພະນັກງານສາດສະໜາໃນບັນ
ດາໜ່ວຍງານດັ່ງກ່າວອາດເປັນການປະຈຳການຖາ
ວອນ ຫຼືຊົ່ວຄາວ ແລະ ໄຫັນທີ່ບິດບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ດັ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ຢ່ອຍ(ຖ)ການປະຕິບັດກັບເຈົ້າ
ໜັນທີ່ດັ່ງກ່າວດ້ວຍ;

- ຈ. ສໍາມວນເວົ້າ “ ພ່ວຍຫາງການແພດ ” ເຊົ້າໃຈເຖິງ
ບັນດາສະຖານທີ່ ແລະ ການຈັດຕັ້ງອື່ນໆ ຈະເປັນ
ທະຫານ ຫຼືພິນລະເຮືອນ, ຫຼືໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍ
ຈຸດປະສົງດ້ານການແພດ ຕົວໆການຄົ້ນຫາ,
ການຈັດສິ່ງ, ການຂົນສົ່ງ, ການບໍ່ງມະຕິພະຍາດ
ຫຼືການໃຫ້ການປິ່ນປົວຮັກສາ ຫຼື່ງລວມຫັງການປະ
ທຶນພະຍາບານຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ພ້ອມກັບການໃຫ້ການ
ປ້ອງກັນພະຍາດ. ຄວາມສັບນີ້ຍັງບີກຄຸມເຖິງ
ບັນດາໂຮງໝໍ ແລະ ພ່ວຍງານອື່ນມີລັກສະນະ
ຄ້າຍຄືກັນ, ສູນສົ່ງເລືອດ, ບັນດາສູນ ແລະ
ສະຖາບັນການແພດກັນພະຍາດ ແລະ ສະຖານີ
ສະໜອງການແພດພ້ອມກັບຈຸດເຕີ້າໂຮມວັດ
ສະດຸຫາງການແພດ ແລະ ພະລິດຕະພັນການ
ຢາຂອງໜ່ວຍງານດັ່ງກ່າວ. ພ່ວຍດ້ານການ
ແພດ ອາດສາມາດຕັ້ງຢູ່ກັບທີ່ຫຼື ເປັນໜ່ວຍ
ເຄື່ອນທີ່, ມີລັກສະນະປະຈຳການຖາວອນ ຫຼື
ຊົ່ວຄາວກໍໄດ້;
- ສ. ສໍາມວນເວົ້າ “ ອົມສົ່ງດ້ານການແພດ ” ເຊົ້າ
ໃຈເຖິງການຂົນສົ່ງໂດຍຫາງບີກ, ຫາງນີ້ ຫຼື
ຫາງອາກາດຂອງຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ

- ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ ແລະເຄື່ອງວັດ ສະດຸດ້ານການ ແພດ ແລະການຢາ ຂຶ້ງໄດ້ ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້;
- ຊ. ສຳນວນເວົ້າ “ສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານ ການແພດ” ເຊົ້າໃຈເຖິງສົ່ງອຳນວຍທຸກຢ່າງຂອງ ການຂົນສົ່ງໄດ້, ຈະຮັບໃຫ້ທີ່ເຈາະຈົງຕໍ່ການ ຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ ຈະເປັນທະຫານ ຫຼືພິນ ລະເຮືອນ, ປະຈຳການຖາວອນ ຫຼືຊົ່ວຄາວ ແລະຢູ່ພາຍໃຕ້ ການຄວບ ອຸມເບິ່ງແຍງຂອງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນາດອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ;
- ຍ. ສຳນວນເວົ້າ “ພາຫະນະທາງການແພດ” ເຊົ້າ ໃຈເຖິງທຸກໆສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ ແພດໂດຍທາງບິກ;
- ດ. ສຳນວນເວົ້າ “ກຳປັ້ນແລະເຮືອແພທາງການ ແພດ” ເຊົ້າໃຈເຖິງທຸກໆສົ່ງອຳນວຍການຂົນ ສົ່ງດ້ານການແພດໂດຍທາງນັ້ນ;
- ຕ. ສຳນວນເວົ້າ “ລົນຍານທາງການແພດ” ເຊົ້າ ໃຈເຖິງທຸກໆສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ ແພດໂດຍທາງອາກາດ;
- ຖ. ຄຳເວົ້າ “ປະຈຳ” ແມ່ນພະນັກງານແພດ, ບັນ ດາໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະບັນດາສົ່ງອຳ ນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດໄດ້ປະຈຳການ ເຈາະຈົງເພື່ອຈຸດປະສົງໃນທາງການແພດ ໃນ ໄລບຍະເວລາບໍ່ໄດ້ມີການກຳນົດໄວ້. ຄຳເວົ້າ “ຊົ່ວຄາວ” ແມ່ນພະນັກງານແພດ, ບັນດາ ໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະບັນດາສົ່ງອຳນວຍ ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດນຳໃຫ້ເຈາະຈົງເພື່ອ

- ຈຸດປະສົງໃນທາງການແພດ, ຕໍ່ຂ້ວງເວລາອັນ
ຈຳກັດ, ໃນທຸກໄລຍະເວລາຂອງຊ້ວງດັ່ງກ່າວ.
ທາກປໍ່ມີການກຳນົດໄວ້ເປັນແນວອື່ນ,ສໍານວນ
ເວົ້າ “ພະນັກງານແພດ” “ໜ່ວຍທາງການ
ແພດ” ແລະ “ສິ່ງອຳນວຍການຂຶນສິ່ງດ້ານ
ການແພດ” ປຶກຄຸມຕໍ່ບຸກຄົນ, ບັນດາໜ່ວຍ
ງານ ຫຼືສິ່ງອຳນວຍການຂຶນສິ່ງຊື່ອາດສາມາດ
ມີລັກສະນະປະຈຳ ແລະຊື່ວຄາວ;
- ທ. ສໍານວນເວົ້າ “ສັນຍາລັກພືເສດ” ເຊົ້າໃຈເຖິງ
ສັນຍາລັກພືເສດຂອງກາກະບາດສີແຮງ, ກາ
ຊີກວົງເຕືອນແຮງ ຫຼືກາສິ່ງ ແລະດວງອາຫິດ
ແຮງ, ບິນພື້ນສົຂາວ,ເພື່ອໃຊ້ສໍາລັບການປິກ
ປ້ອງບັນດາໜ່ວຍງານ ແລະສິ່ງອຳນວຍການ
ຂຶນສິ່ງດ້ານການແພດ, ແລະພະນັກງານແພດ,
ພະນັກງານສາດສະໜາ ແລະເຄື່ອງວັດສະດຸ
ຂອງພາກສ່ວນດັ່ງກ່າວ;
- ນ. ສໍານວນເວົ້າ “ສັນຍານພືເສດ” ເຊົ້າໃຈເຖິງ
ທຸກໆສິ່ງອຳນວຍຂອງສັນຍານຫວັງເຈາະຈີ່
ໃສ່ຄວາມສາມາດຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກຂອງ
ບັນດາໜ່ວຍງານແລະສິ່ງອຳນວຍການຂຶນ
ສິ່ງດ້ານການແພດ, ລະບຸໄວ້ໃນບົດທີ III
ຂອງເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍທີ I ແຫ່ງອະນຸສັນ
ຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 9 : ຂອບເຂດຂອງການບັງຄັບໃຊ້

ບົດບັນຍັດຕ່າງໆໃນພາກນີ້ຊື່ງມີເປົ້າໝາຍເພື່ອໃຫ້ຜູ້ບາດ
ເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລີມີສະບາວະຕີ
ຂຶ້ນ, ຈະບັງຄັບໃຊ້ກັບທຸກໆບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຊື່ງໄດ້ຮັບຜົນ
ກະທົບຈາກສະຖານະການທີ່ກຳນົດໃນມາດຕານີ້, ໂດຍ

- บิดบัมยัดที่ตั้งกับบัมตามมาตรฐาน 27 และ 32
ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ I ຈະບັງຄົບໃຊ້ກັບໜ່ວຍ
ທາງການແພດ ແລະສື່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ
ແພດຖາວອນ(ນອກເໜີ້ອຈາກກຳປັ້ນ-ໄຮ້ໝໍ, ຫຼືຢູ່
ໃຕ້ບັງຄົບຂອງມາດຕາ 25 ແຫ່ງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II),
ພ້ອມຄູວກັນກັບພະນັກງານຂອງໜ່ວຍ ແລະ
ການຂົນສົ່ງດ້າງກ່າວ ຫຼືຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບຜ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນດ້ານມະນຸດສະຫຼຳ :
ກ. ໂດຍລັດເປັນກາງ ຫຼືລັດວິ່ນຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນ;
ຂ. ໂດຍສະມາຄີມສົງເຄາະທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ແລະ
ໄດ້ຮັບອະນຍາດຂອງລັດດ້າງກ່າວ.
ຄ. ໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງສາງວິນມີລັກສະນະມະນຸດສະ
ຫຼຳບໍ່ມີຂັ້ນວັນນະ, ທ່າງທຳ;

ມາດຕາ 10 : ການປຶກເປົ້ອງ ແລະ ການບໍ່ເປົ້ອງແລງຮັກສາ.

1. ບັນດາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນຊາດຂອງຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນຝ່າຍໃດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ແລະປຶກປ້ອງ.
 2. ບໍ່ວ່າໃນສະພາບການຮັນໃດໆບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມື້ມະນຸດສະຫຼຳ ແລະຈະໄດ້ຮັບການເບື້ງແຍງຮັກສາດ້ານການແພດ ແລະເອົາໃຈໃສ່ຕາມສະພາບທີ່ກຽກຂອງຂອງພວກເຮົາ, ດ້ວຍການ

ວາງມາດຕະການຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ໃໄລຍະສັນທີ່
ສຸດ, ໂດຍບໍ່ມີການຈຳແນກແຍກປູງວິນລະຫວ່າງບຸກ
ຄືນເຫຼົ້ານັ້ນດ້ວຍເຫດໃດໜຶ່ງ, ນອກຈາກຕໍ່ມາດຕະ
ຖານດ້ານການແພດ.

ມາດຕາ 11 : ການບັນຫຼາຍບຸກຄົນ

ສຸຂະພາບ ແລະ ບຸລະນະພາບຂອງທາງກາຍແລະຈິດ
ນາດຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ຫຼືຜູ້ຊື່ຖືກຄວຍຄຸມຕົວກັກຂ້າງ
ຫຼືເຮັດໃຫ້ສູນເສຍເສລີພາບ, ອັນເປັນຜົນມາຈາກສະຖາ
ນະການທີ່ອ້າງອີງຕາມມາດຕານີ້ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະ
ລາຍ ໂດຍການປະເພີດ ຫຼືການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຈາກການປະ
ຕິບັດທີ່ບໍ່ເປັນທຳໃດໆຫຼັງສັ່ນ. ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ,
ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບັງຄັບໃຫ້ບຸກຄົນຕາມມາດຕານີ້ ຕີກຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ຂະບວນການຮັກສາທາງການແພດຊື່ຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຕ້ອງ
ຕາມສຸຂະພາບຂອງບຸກຄົນນັ້ນ ແລະຊື່ຈະບໍ່ຖືກຕ້ອງ
ຕາມບັນຫຼາດຖານທາງການແພດອັນເປັນທີ່ຍອມຮັບໂດຍ
ທີ່ວ່າໄປ ແລະມັນອາດໃຊ້ພາຍໃຕ້ສະພາບການທາງການ
ແພດທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບບຸກຄົນຊື່ເປັນຄືນຊາດດຽວຂອງ
ຝ່າຍທີ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດການທາງການແພດນັ້ນ ແລະເປັນ
ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ສູນເສຍເສລີພາບແຕ່ຢ່າງໃດ.

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດໂດຍສະເພາະກັບບຸກຄົນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້,

ແມ່ນວ່າບຸກຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນມີຄວາມຍືນຍອມກໍ່ຕາມຄື
:

ກ. ການເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍພິການ;

ຂ. ການທິດລອງທາງການແພດ ຫຼືທາງວິທະຍາສາດ;

ຄ. ການເຈາະເກັບເນື້ອໜັງ ຫຼືອະໄວຍະວະຂອງຮ່າງ

ກາຍ ເພື່ອການປຸກກ່າຍອະໄວຍະວະ; ຍົກເວັ້ນ

ແຕ່ຖ້າການກະທິດັ່ງກ່າວມານີ້ຫາກສອດຄ່ອງກັບ
ເຖິງອນໄຂທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນວັກ 1.

2. ຂໍ້ມູນເວັນຈາກຂໍ້ຫ້າມຕາມວັກ 2 (ຄ) ມັນອາດບໍ່ໄດ້ສະເພາະໃນກໍລະນີຂອງການບໍລິຈາກເລືອດເພື່ອການສົ່ງເລືອດ ຫຼືການບໍລິຈາກຜົວໜັງ ເພື່ອການປຸກຕິດພາຍໃຕ້ເຖິ່ງນີ້ໃຊ້ທີ່ວ່າຜູ້ບໍລິຈາກໄດ້ບໍລິຈາກໂດຍສະໜັກໃຈ ແລະ ໂດຍປາສະຈາກການບົບປັງຄົບຂູ້ເຂັ້ມ ຫຼື ການຊັກຊວນໃດໆ ແລະທັງນີ້ເປັນພຽງເພື່ອວັດຖຸປະສົງໃນຫາງການບັນປິບ. ພາຍໃຕ້ເຖິ່ງນີ້ໃຊ້ຕ່າງໆຊື່ສອດຄອອງກັບບັນຫັດຖານ ແລະການກວດກາຄວບຄຸມທາງການແພດອັນເປັນທີ່ອມຮັບກັນໂດຍທົ່ວໄປ ຂຶ້ງໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນເພື່ອປະໂຍດແກ່ທັງຜູ້ບໍລິຈາກ ແລະຜູ້ຮັບການບໍລິຈາກ.
 3. ການສະໜັກໃຈປະຕິບັດ ຫຼືບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດການໃດໆ ຂຶ້ງກໍໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງຕໍ່ສຸຂະພາບຫຼືຕໍ່ບຸລະນະພາບທາງຮ່າງກາຍ ຫຼືຈີດໃຈຂອງຫຼຸກາງບຸກຄົນຜູ້ຊື່ງຢ່າຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຝ່າຍໜຶ່ງ ນອກເໝົ້ອຈາກຝ່າຍຊື່ງບຸກຄົນນັ້ນສົງກັດຢູ່ ແລະຊື່ງລະເມີດຕໍ່ຂ້າມໃດໆທີ່ກຳນົດໃນວັກ 1 ແລະ 2, ຫຼືເປັນການບໍ່ເຄີຍບົດຕໍ່ບັນດາເຖິ່ງນີ້ໃຊ້ຫຼືລະບຸໄວ້ໃນວັກ 3 ນັ້ນ, ຈະຖືເປັນການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
 4. ບຸກຄົນຕໍ່ງໆຕາມທີ່ກຳນົດແຈ້ງໃນວັກ 1 ມີສິດທິ່ນີ້ຈະປະຕິເສດຕໍ່ຫຼຸກາງການພ່າຕັດໃດໆ ໃນກໍລະນີຂອງການປະຕິເສດນີ້, ພະນັກງານແພດຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃນການໃຫ້ໄດ້ຮັບຂຶ້ງຄຳທະແຫງງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຂຶ້ງໄດ້ຮັບການລົງນາມ ຫຼືຮັບຮູ້ໂດຍຜູ້ເຈັບປ່ວຍ.
 5. ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ແຕ່ລະຝ່າຍຕ້ອງໄດ້ເກັບຮັກສາບັນທຶກທາງການແພດ ສຳລັບການບໍລິຈາກເລືອດເພື່ອການສົ່ງເລືອດ ຫຼື ການບໍລິຈາກຜົວໜັງ ເພື່ອການປຸກ

ຕິດໄດຍ່າງຄືນຕ່າງໆຕາມທີ່ກ່າວໃນວັກ1, ຖ້າການບໍລິຈາກນັ້ນຫາກມີການດຳເນີນການພາຍໃຕ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຝ່າຍນັ້ນ. ນອກຈາກນີ້, ຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນ ແຕ່ລະຝ່າຍຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃນການເວັບຮັກສາບັນທຶກຂອງທຸກໆການປະົດທາງການແພດທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ຖືກຄວຍຄຸມຕົວ, ກັກຂັງ ຫຼືເຮັດໃຫ້ສູນເສຍເສລີພາບໄດຍຜົນຂອງສະຖານະການທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາໜີ້ງ. ບັນທຶກດັ່ງກ່າວເງື່ອນນີ້ຈະຕັ້ງພ້ອມໃຫ້ປະເທດທີ່ປົກປ້ອງໄດ້ມີກ່ານກວດສອບໄດ້ທຸກເວລາ.

ມາດຕາ 12 : ການວິກຫ້ອງໝໍວຍທາງການແພດ

1. ບັນດາໜ່ວຍທາງການແພດຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄີລິບນັບຖື ແລະປຶກປ້ອງໃນຫຼຸກເວລາ ແລະຈະບໍ່ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການໂຈມຕີ.
 2. ຂໍ້ຄວາມໃນວັກ 1 ຈະໃຊ້ບັງຄັບກັບໜ່ວຍທາງການແພດຂອງພົນລະເຮືອນພາຍໃຕ້ໜຶ່ງໃນຫຼາຍເຖື່ອນໄຂດັ່ງລົງໄປນີ້ :
 - ກ. ເປັນຂອງຝ່າຍໜຶ່ງໃນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
 - ຂ. ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ແລະການອະນຸຍາດໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີສິດອ່ານາດຂອງຝ່າຍໜຶ່ງໃນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຫຼື;
 - ຄ. ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດຕາມມາດຕາ 9, ວັກ 2, ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຫຼືມາດຕາ 27 ຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບທີ I.
 - ດ. ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນທາງມີປະສົງກໍາອາດແຈ້ງການຕໍ່ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອີກຝ່າຍໜຶ່ງເຖິງບ່ອນທີ່ຕັ້ງຂອງໜ່ວຍທາງການແພດຫຼັງປະຈຳ. ການໃຈຕໍ່ການແຈ້ງການ

- ດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍໄດ້ໜຶ່ງໜຸດພນຈາກພັນທະກຳລະນີທີ່ຈະຕັ້ງປະຕິບັດຕາມບົດບັນຍັດຂອງວັກ 1.
4. ຈະຢູ່ໃນສະພາບການອັນໄຕງ່, ຫໍ່ວຍທາງການແພດຈະບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຄວາມພະຍາຍາມເປັນບ່ອນກຳບັງເປົ້າໝາຍທາງການທະຫານຈາກການບຸກໂຈມຕີ. ທຸກໆຄັ້ງທີ່ສາມາດຈະເປັນໄປໄດ້ ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໃຫ້ຫຼັກຮັບປະກັນວ່າ ຫໍ່ວຍທາງການແພດຈະຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມີຄວາມປອດໄພຈາກການບຸກໂຈມຕີຕໍ່ເປົ້າໝາຍທາງການທະຫານ.

ມາດຕາ 13 : ການສັ່ນສົດຕໍ່ການປົກປ້ອງໜໍ່ວຍທາງການແພດຂອງພິນລະເຮືອນ

1. ການປົກປ້ອງໜໍ່ວຍທາງການແພດຂອງພິນລະເຮືອນຕາມສີດທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ສັ່ນສົດລົງ ເວັ້ນແຕ່ຈະມີການນຳໃຊ້ໜໍ່ວຍທາງການແພດຂອງພິນລະເຮືອນດັ່ງກ່າວໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ກໍໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ຝ່າຍສັດຕູ, ຫ້ານີ້ໂດຍນອກເໜີອຈາກໜ້າທີ່ຫາງມະນຸດສະຫົມຂອງຕົນ. ຢ່າງໄດ້ກໍຕາມການປົກປ້ອງຈະສັ່ນສົດລົງໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອພາຍຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີການເຕືອນໃນກໍລະນີທີ່ເໝາະສີມ, ໂດຍການກຳນົດໄລຍະເວລາອັນສີມຄວນ ແລະພາຍຫຼັງຈາກຄຳເຕືອນນັ້ນຍັງຄົງບໍ່ມີຜົນ ຫຼືຖືກປະຕິເສດ.
2. ລັກສະນະດັ່ງກ່າວຕໍ່ລົງໄປນີ້ ຈະບໍ່ທີ່ວ່າເປັນການເຮັດໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ສັດຕູ :

 - ກ. ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງໜໍ່ວຍທາງການແພດໄດ້ປະກອບຫາວຸດປະຈຳຕົວຂະໜາດເວົາ ເພື່ອສຳລັບການປົກປ້ອງກັນຕົວ ຫຼືສຳລັບປົກປ້ອງກັນຜູ້ບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍທີ່ຢູ່ໃນການເບິ່ງແຍ້ງ

ຂອງຕົນ.

- ຂ. ການທີ່ໜ່ວຍທາງການແພດໄດ້ມີການຮັກສາໄດຍ້
ໜ່ວຍເວນຍາມທະຫານຍາມ ຫຼືໝ່ວຍຄຸ້ມກັນ;
- ຄ. ການທີ່ໜ່ວຍທາງການແພດໄດ້ມີອາວຸດມີທີ່
ແລະ ລູກກະສຸນບຶນຊື່ຖອນຄືນມາຈາກຜູ້ບາດ
ເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍໂດຍບໍ່ທັນໄດ້ສິ່ງມອບ
ຕໍ່ພະແນກວິຊາການທີ່ຊຳນານ;
- ງ. ການທີ່ມີມາຊີກຂອງກອງຫັບຫຼືນກລົບຢູ່ໃນໜ່ວຍ
ທາງການແພດດ້ວຍເຫດຜົນທາງການແພດ.

ມາດຕາ 14 : ການຈຳກັດຕໍ່ການລະດັບເກີນບັນດາໜ່ວຍທາງການ ແພດຂອງພົນລະເຮືອນ

1. ປະເທດທີ່ຍິດຄອງມີໜ້າທີ່ໃຫ້ປະກັນວ່າ ຄວາມຕ້ອງ¹
ການທາງການແພດຂອງປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນພາຍ
ໃນເຂດແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງ
ຕອບຕໍ່ໄປ.
2. ເນື້ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ປະເທດທີ່ຍິດຄອງຈະບໍ່ທຳການລະ
ດົມເກີນໜ່ວຍທາງການແພດຂອງພົນລະເຮືອນ, ອຸ
ປະກອນ, ເຄື່ອງວັດສະດຸ ຫຼືບຸກຄະລາກອນຂອງ
ໜ່ວຍທາງການແພດນັ້ນ, ເທິງນານເທົ່າທີ່ຊັບພະຍາ
ກອນເຫຼົ່ານີ້ຢັ້ງເປັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນຕໍ່ການໃຫ້ການບໍລິ
ການທາງການແພດທີ່ພຽງພໍສຳລັບປະຊາກອນພົນລະ
ເຮືອນ ແລະ ຕໍ່ການເບິ່ງແຍງຮັກສາທາງການແພດຢ່າງ
ຕໍ່ເນື້ອງສຳລັບຜູ້ບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ຫຼືກໍາລັງ
ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປິ່ນປົວຮັກສາ.
3. ປະເທດທີ່ຍິດຄອງອາດສາມາດລະດົມເກີນຊັບພະຍາ
ກອນຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້ ໃນເງື່ອນໄຂທີ່
ຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບູບທີ່ໄປທີ່ຈັດວາງໄວ້
ໃນວັກ 2 ແລະຢູ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

- ก. บันดาสື່ງອໍານວຍຕ່າງໆນັ້ນຈະເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນຕໍ່ການປິ່ນປົວຮັກສາທາງການແພດຕ່າງໝາງໝໍ ແລະໃນຫັນໄດ ສຳລັບຜູ້ບໍາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍຊື່ງເປັນກຳລັງພົນຂອງກອງທັບຂອງປະເທດ ທີ່ຢືດ

ຄອງຫຼືສຳລັບສະເລີຍເສີມສົງຄາມ;

ຂ. ການລະດົມເກນຍຸງມີຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈະເປັນເຖິງນັ້ນ ແລະ;

ຄ. ມີການຕົກລົງກັນໂດຍກັນທີ່ເພື່ອໃຫ້ການປະວັນວ່າ “ຄວາມຈະເປັນຕ້ອງການທາງການແພດຕ່າງໆໆຂອງປະຊາກອນພົນລະເຮືອນຕະຮອດຜູ້ບໍາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍຊື່ງກຳລັງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຮັກສາຢູ່ ແລະໄດ້ຮັບຜົນກະທິບຈາກການລະດົມເກນນັ້ນ, ຈະຍັງຄົງໄດ້ຮັບການສະໜອງຕອບຕໍ່ໄປ”.

ມາດຕາ 15 : ການປົກປ້ອງພະນັກງານແຍດ ແລະພະນັກງານ
ສາດສະໜາທີ່ເປັນພິບລະເວັບ

1. ພະນັກງານແພດພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະປົກປ້ອງ.
 2. ໃນກໍລະນີທີ່ຈະເປັນ, ທຸກໆຄວາມຕ້ອງການຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອຈະຕ້ອງໄດ້ຈັດຫາໃຫ້ຕໍ່ພະນັກງານແພດພິນລະເຮືອນ ໃນພື້ນທີ່ຂໍ້ງການບໍລິການຫາງການແພດພິນລະເຮືອນຖືກຢູ່ດສະວັກ ຍ້ອນເຫດຜົນຂອງການສັ້ລືບ.
 3. ປະເທດາທີ່ຍິດຄອງຈະໃຫ້ຄວາມໆຊ່ວຍເຫຼືອທຸກຢ່າງສຳລັບພະນັກງານແພດພິນລະເຮືອນໃນເຂດແດນທີ່ຍິດຄອງ ເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວປະຕິບັດໜ້າທີ່ຫາງມະນຸດສະຫຼັກໄດ້ຕື່ອື່ສູດຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນ. ປະເທດາທີ່ຍິດຄອງປ່ອງດາຈະການມີດໄດ້ວ່າ ໃນການ

ປະຕິບັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ພະນັກງານການແພດນີ້ນ
ຈະຕ້ອງປຶ້ນປົວຮັກສາບຸກຄົນໃດເປັນຄົນທຳອິດ(ເປັນບຸ
ລິມະສິດ), ເວັ້ນແຕ່ເພື່ອເຫດຜົນທາງການແພດ. ພະ
ນັກງານດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະບໍ່ຖືກບໍ່ຮັບໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່
ສົ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບວຽກທາງດ້ານມະນຸດສະຫຼຸບຂໍຂອງ
ຕົນ.

4. ພະນັກງານແພດພິນລະເຮືອນຈະເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ໄດ້ກໍ່ໄດ້ ຂຶ້ງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເປັນສົ່ງຈະເປັນ, ແຕ່ກໍ່ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບມາດຕະການດ້ານການກວດກາ ແລະຄວາມປອດໄພ ຂຶ້ງຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນກ່ຽວຂ້ອງ ອາດເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງກໍານົດຂຶ້ນ.
 5. ພະນັກງານສາດສະໜາພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະປົກປ້ອງ. ບົດບັນຍັດຂອງບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຂຶ້ງກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງ ແລະການກຳນົດເອກະລັກຂອງພະນັກງານແພດຈະໃຊ້ບັງຄັບກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວເຊັ່ນດູວກັນ.

ມາດຕາ 16 : ການລົງທະບຽນທີ່ໄປກ່ຽວກັບພາລະກິດດ້ານການແພດ

1. ບໍ່ວ່າໃນສະພາບການແນວໃດ, ບຸກຄົນໄດ້ໜຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕໍ່ການດຳເນີນກິດຈະກຳດ້ານການແພດທີ່ສອດຄ່ອງກັບຈັນຍາບັນຫາງານແພດ. ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄຳນິ້ງເຖິງຜູ້ຂຶ້ນໄດ້ຮັບປະໂຍດຈາກກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວແຕ່ຢ່າງໃດ.
2. ບຸກຄົນຜູ້ຂຶ້ນເຮັດວຽກກ່ຽວຂ້ອງກັບກິດຈະກຳດ້ານການແພດຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດໜັ້ນທີ່ ຫຼືເຮັດວຽກໃນລັກສະນະກົງກັນຂ້າມກັບຫຼັກຈັນຍາບັນຫາງານແພດ ຫຼືລະບຸບການອື່ນໆຂອງການແພດຂຶ້ງກໍານິດຂຶ້ນເພື່ອ

ບົກບ້ອງຜູ້ບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຫຼືບົດບັນຍັດ ຂອງບັນດາສິນທີສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຫຼືບໍ່ ໃຫ້ຢຸດເຊົາການປະຕິບັດໜັກທີ່ຕາມທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນລະ ບູບການ ແລະບົດບັນຍັດດັ່ງກ່າວ.

3. ບໍ່ມີບຸກຄົນໄດ້ຊື່ເຮດວຽກງ່າງວຂ້ອງກັບກົດຈະກຳດ້ານ ການແພດຈະຖືກບໍ່ຄັບຕ້ອງໃຫ້ຂໍ້ມູນໄດ້ທີ່ກ່າງວັນກັບຜູ້ ບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ຜູ້ຊື່ເຄີຍຢູ່ໃນການເບິ່ງ ແຍງຮັກສາ ຫຼືຢູ່ໃນການປິ່ນປົວຮັກສາຂອງຕົນຕໍ່ບຸກ ຄົນໄດ້ຊື່ເປັນຄົນສັນຊາດຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ, ຫຼືຕໍ່ ຝ່າຍຕົນເອງ, ເວັ້ນແຕ່ກົດໝາຍຂອງຝ່າຍຕົນໄດ້ມີ ການກຳນົດໄວ້, ຄັນຖ້າບຸກຄົນນັ້ນເຫັນວ່າ ຂໍ້ມູນດັ່ງ ກ່າວອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ຜູ້ບາດເຈັບທີ່ກ່າງວ ຂ້ອງ ຫຼືຄອບຄົວຂອງຜູ້ເຈັບປ່ວຍນັ້ນ. ບັນດາລະບຽບ ການສໍາລັບການບັງຄັງໃຫ້ມີການແຈ້ງ ເລື່ອງພະຍາດ ຕິດຕໍ່ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ

ມາດຕາ 17 : ບົດບາດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະສະມາ ຄົມໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ.

1. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະຕ້ອງເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ຜູ້ ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນນັ້ນຈະເປັນຄົນສັນຊາດຂອງຝ່າຍ ກົງກັນຂ້າມ, ແລະຈະບໍ່ໃຊ້ມາດຕະການຮຸນແຮງຕໍ່ບຸກ ຄົນເງົ່ານັ້ນ. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະສະພາ ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ, ເຊັນສະພາກາແດງແຫ່ງຊາດ (ສະພາກາຊີກວົງເດືອນແດງ, ສະພາກາສີງ ແລະດວງ ອາທິດແດງ), ຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ, ແມ່ນດ້ວຍຫົວຄິດ ລືເລີມຂອງຕົນເອງ ໃນການເຕັບຮັກສາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ແມ່ນວ່າຈະຢູ່

ໃນເຂດທີ່ຖືກຮູກຮານ ຫຼືຖືກຍິດຄອງ ຈະບໍ່ມີບຸກຄົນ
ໄດ້ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ, ຖືກດຳເນີນຄະດີ, ຖືກຕັດ
ສິນ ຫຼືຖືກລົງໂທດສຳລັບການປະພິດທາງດ້ານມະນຸດ
ສະຫັດໆດັ່ງກ່າວມານີ້.

2. ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດຮັບອູ້ຂຶ້ນຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນ ແລະສະພາໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຕາມທີ່ກ່າວ
ເຖິງໃນວັກ 1 ເພື່ອເກັບຮັກສາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບ
ປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ ແລະໃຫ້ການປິ່ນປົວ
ຮັກສາແກ່ພວກເຂົາ, ພ້ອມນັ້ນຍັງໃຫ້ການຊອກຫາຜູ້
ເສຍຊີວິດ ແລະໃຫ້ລາຍງານສະຖານທີ່ຂຶ້ງພວກເຂົາ
ໄດ້ຖືກຄືນພິບ; ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໃຫ້ການປົກປ້ອງ
ແລະອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ຈະເປັນແກ່ປະຊາກອນ
ພິນລະເຮືອນ ແລະສະພາໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຂຶ້ງ
ຕອບຮັບຄໍ້ຮັບອູ້ຂຶ້ນ. ໃນກໍລະນີຂຶ້ງຝ່າຍກົງກັນຂໍາມ
ທາກຍິດໄດ້ມາ ຫຼືຍິດໄດ້ຄືນຕໍ່ການຄວບຄຸມພາກພື້ນ,
ຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະໃຫ້ການປົກປ້ອງ ແລະອໍານວຍຄວາມ
ສະດວກເຫັ່ງນານເຫົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂຶ້ງອັນນັ້ນເປັນສິ່ງ
ທີ່ຈະເປັນ.

ມາດຕາ 18 : ການກຳນົດເອກະລັກ

1. ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຕົ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃນ
ການໃຫ້ປະກັນວ່າ : ພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກ
ງານສາດສະໜາ, ພ້ອມດ້ວຍໜ່ວຍທາງການແພດ
ແລະສິ່ງອໍານວຍການຂົນສົງດ້ານການແພດຈະສາ
ມາດກຳນົດເອກະລັກໄດ້.
2. ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຕົ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ
ເໝືອນກັນໃຫ້ການຮັບຮອງ ແລະຈັດວາງບັນດາວິທີ
ການ ແລະຂະບວນການທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການກຳ
ນົດເອກະລັກ ບັນດາໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະສິ່ງ

ឧាំណវយការងិនសៀវភៅនការងារឃុំ
ខ្លួន និង ត្រូវបានរៀបចំឡើង

3. ในเขตแรมตีกยิด侗垌 และในพื้นที่ดังานสูลิบได้เกิดขึ้น ภูชาดตีจะเกิดขึ้น, ขณะภูงานแผลพินละเรือนจะได้รับภูงานรักษาโดยสิ่งที่นำวายของເຄືອງໝາຍພິເສດ ແລະບັດປະຈຳຕົວຮັບຮອງຖານມະຂອງຕົນ.
 4. โดยความยินยอมຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອໍານາດ, ໜ່ວຍຫາງภูงานແພດ ແລະສິ່ງທຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດຈະມີການກຳນົດໂດຍເຄືອງໝາຍພິເສດ. ກຳບັນ ແລະເຮືອແພຕາມມາດຕາ 22 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະມີການກຳນົດເຄືອງໝາຍຖືກຕ້ອງຕາມບົດບັນຍັດໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ II .
 5. ນອກຈາກໄນເລື່ອງເຄືອງໝາຍພິເສດ, ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດມີອໍານາດໃນການໃຊ້ສັນຍານພິເສດ ເພື່ອສາມາດເຮັດການກຳນົດເອກະລັກຂອງໜ່ວຍຫາງການແພດ ແລະສິ່ງທຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ, ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນບົດທີ III ຂອງເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ໂດຍຖືກເປັນຂໍ້ມູນເວັ້ນ, ໃນກໍລະນີສະເພາະກຳນົດໄວ້ກວດສອບຂອງບົດດັ່ງກ່າວ, ບັນດາສິ່ງທຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດອາດນຳໃຊ້ສັນຍານພິເສດໂດຍບໍ່ໄສເຄືອງໝາຍພິເສດໄດ້.
 6. ການໃຊ້ບົດບັນຍັດກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 1 ຫາ 5 ເປັນການກຳນົດໂດຍບົດທີ I ຫາ ທີ III ຂອງເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ສັນຍານທີ່ຊັງໄວ້ຂອງບົດທີ III ຂອງເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍດັ່ງກ່າວ ແລະເຈາະຈີ່ຕໍ່ການມຳໃຊ້ສະເພາະຂອງໝ່ວຍ

ທາງການແພດ ແລະສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົງດ້ານການ
ແພດນັ້ນຈະບໍ່ອາດໄດ້ນຳໃຊ້ ກໍ່ເພື່ອສາມາດຮັດໃຫ້
ການກຳນົດເອກະລັກບັນດາຂໍ່ວຍທາງການແພດ
ແລະສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົງດ້ານການແພດ, ຍົກເວັ້ນ
ແຕ່ກໍລະນີທີ່ມີການກຳນົດໄວ້ການກວດສອບຂອງບົດ
ດັ່ງກ່າວ.

7. ບັນດາບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາສະບັບນີ້ ບໍ່ສາມາດ
ຮັດໃຫ້ການໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍພິເສດໃນຍາມສັນຕິພາບ,
ເກີນວ່າວ່າທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 44ຂອງສິນທີສັນ¹⁹
ຍາສະບັບທີ I .
8. ບັນດາບົດບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາ ແລະຂອງອະນຸສັນ²⁰
ຍາສະບັບນີ້ທີ່ພື້ນເຖິງການກວດກາການໃຊ້ເຄື່ອງ²¹
ໝາຍພິເສດ; ພ້ອມດ້ວຍການປ້ອງກັນ ແລະການ
ບາບປາມທີ່ນຳມາປະຕິບັດຕໍ່ການລະເມີດ ການໃຊ້
ສັນຍານພິເສດນີ້ນ.

ມາດຕາ 19 : ບັນດາລັດທີ່ເປັນກາງ ແລະລັດອື່ນໆງິ້ງຊື່ງບໍ່ມີສ່ວນນຳ ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ

ບັນດາລັດທີ່ເປັນກາງ ແລະບັນດາລັດອື່ນໆງິ້ງຊື່ງບໍ່ມີ
ສ່ວນນຳຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໄດ້ປະຕິບັດບົດບັນຍັດທີ່
ກ່ຽວຂ້ອງຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຕໍ່ບຸກຄົນຊື່ງໄດ້ຮັບ
ການປົກປ້ອງໃນພາກນີ້ ຜູ້ຊື່ງອາດຈະຖືກຮັບຕົວ ຫຼື
ຄວບຄຸມຕົວພາຍໃນເຊີດແນນຂອງລັດນີ້, ພ້ອມ
ດ້ວຍຜູ້ທີ່ເສຍຊີວິດຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຊື່ງຝ່າຍດັ່ງ
ກ່າວອາດສາມາດໄດ້ພື້ນບໍ່ເຫັນ.

ມາດຕາ 20 : ຫ້າມດຳເນີນການຕອບໄຕຄົນ

ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ດຳເນີນການຕອບໄຕຄົນຕໍ່ບຸກຄົນ ແລະຂັບສິນຂອງ ຂໍ້ໄດ້ຮັບການປົກ ປ້ອງໃນປີດັບນັ້ນຈະອາພາກນີ້.

ໝວດ II - ການຂົນສົງດ້ານການແພດ

ມາດຕາ 21 : ຍານພາຫະນະດ້ານການແພດ

ຍານພາຫະນະດ້ານການແພດຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄືາລົບ ແລະປົກປ້ອງເຊັ່ນດູວກັນກັບໜ່ວຍທາງການແພດເຄື່ອນຫຼືພາຍໃຕ້ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 22 : ກຳຍື່ນ-ໂຮງໝໍແລະເຮືອແພຊ່ວຍຊີວິດຕາມແຄມຜົ່ງ

1. ບິດບັນຍັດຂອງສິນທີສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງດັ່ງນີ້
 - ກ. ບັນດາກຳປັ້ນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 22,24,25,26 ແລະ 27 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II;
 - ຂ. ເຮືອກາໂນຊ່ວຍຊີວິດ ແລະເຮືອແພຂອງເຮືອກຳປັ້ນດັ່ງກ່າວ;
 - ຄ. ລູກເຮືອ ແລະພະນັກງານຂອງກຳປັ້ນ ຫຼືເຮືອແພດັ່ງກ່າວ;
 - ງ. ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລທີ່ຢູ່ຢືນເຮືອ;

ຈະໃຊ້ປະຕິບັດໄດ້ເຊັ່ນດູວກັນໃນກໍລະນີກຳປັ້ນ, ກາໂນຫຼືເຮືອແພດັ່ງກ່າວບັນຫຼຸກຂົນສົງຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ຜູ້ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນປະເພດຕ່າງໆ ດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II. ບາງທີ, ພິນລະເຮືອນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ໄດ້ຖືກສິ່ງມອບຕົວຕໍ່ຝ່າຍໄດ້ຊັ້ງຕົນບໍ່ໄດ້ສັງກັດຢູ່, ຫຼືຖືກຈັບຕົວໃນທະເລ. ຖ້າຫາກວ່າພິນລະເຮືອນດັ່ງກ່າວຕົກຢູ່ໃນອໍາ

ນາດຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຊື່ງບໍ່ແມ່ນຝ່າຍຂອງຕົນ, ບຸກຄົນນັ້ນຈະ
ຖືກໃຫ້ການປະຕິບັດຕໍ່ຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບທີ IV ແລະອະນຸສັນ
ຍາສະບັບນີ້ເປັນຢ່າງດີ.

2. ການປົກປ້ອງທີ່ຮັບປະກັນຕາມບັນດາສິນທີສັນຍາສຳລັບ

ກຳປັ້ນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 25 ຂອງສິນທີສັນຍາສະ
ບັບທີ II ຈະກວມເອົາເຖິງກຳປັ້ນໂຮງໝໍຊື່ງມີ ຈຸດປະ
ສົງນຳໃຊ້ທາງດ້ານມະນຸດສະຫຼຸບສຳລັບຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ໂດຍທີ່ໄດ້ຈັດຫາມາໃຫ້.

ກ. ໂດຍລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໜີຊື່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນ, ຫຼື

ຂ. ໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ທົ່ງທຳບໍ່ຈຳແນກຂັ້ນວັນ
ນະ ແລະລັກສະນະມະນຸດສະຫຼຸບ, ພາຍໃຕ້ເຫດ
ຜົນວ່າ, ໃນທັງສອງກໍລະນີຊື່ງບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່
ກຳນົດອອກຮັນໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາຕັ້ງກ່າວຈະ
ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມ.

3. ເຮືອແພດ້ງຊູນໄວ້ໃນມາດຕາ 27 ຂອງສິນທີສັນຍາສະ
ບັບ ທີ II ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແມ່ນວ່າບໍ່ໄດ້ມີການ
ແຈ້ງໃຫ້ຊາບດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕານັ້ນ. ບາງທີ່ບັນ
ດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນສະເໜີຂໍໃຫ້ແຈ້ງຂ່າວຕໍ່ຊື່ງກັນ ແລະ
ກັນສຳລັບທຸກອົງປະກອບທີ່ກ່ຽວພັນກັບເຮືອແພດ້ງກ່າວ
ຊື່ງຈະສາມາດຮັດໃຫ້ການກຳນົດເອກະລັກ ແລະ ການ
ຮັບຮູ້ຢ່າງສະດວກສະບາຍຫຼາຍຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 23 : ກຳປັ້ນ ແລະເຮືອແພດ້ານການແພດຊະນີດອື່ນໜີ

1. ບັນດາກຳປັ້ນ ແລະເຮືອແພດ້ານການແພດຊະນີດອື່ນໜີ
ຈາກທີ່ໄດ້ອ້າງອີງໃນມາດຕາ 22 ຂອງອະນຸສັນຍາສະ

ບັນນີ້ ແລະມາດຕາ 38 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລືບ ແລະປົກປ້ອງໃນລັກສະນະຄົກັນກັບໜ່ວຍທາງການແພດເຄື່ອນຫ້ພາຍໃຕ້ ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນເຂດທະເລ ຫຼື ເຊັ່ນນຳນັ້ນຕື່ອື່ນໆ. ການປົກປ້ອງບັນດາພາຫະນະທາງນັ້ນດັ່ງກ່າວນີ້ຈະມີປະສິດທິຜົນໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເນື້ອສາມາດກຳນົດເອກະລັກຂອງຕົນ ແລະຮັບຮູ້ໄດ້ໃນຖານະທີ່ເປັນກຳປັ້ນ ຫຼືເຮືອແພດໆານການແພດ, ດັ່ງນັ້ນ ເຮືອດັ່ງກ່າວມານີ້ ຈຶ່ງຄວນມີເຄື່ອງໝາຍພືເສດ ແລະໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້, ເຖິ່ງທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ຕາມບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາ 43, ຂໍ້ຢ່ອຍ 2 ແຫ່ງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II.

2. บันดา García ยังคงเป็น ระยะเริ่มต้นที่ได้อ้างอิงในวัก 1
จะถูกญี่ปุ่นนำตัวกีดขวางอย่างเดียวของสิ่งของ. García ยังคงลับ
ทุกภาษาเข้มที่เดินญี่ปุ่นมาที่จะเลี้ยวขวาตามทางบัญชีลับให้
ประเทศบัตรตามคำสั่งดังกล่าวที่วันนี้ได้โดยทันที และ
ก้าวไปทางซ้ายนั่นจะต้องประเทศบัตรตามทุกครั้งที่เป็น
ระบบทุกภาษาและนี้; เช่นเดียวกัน : อาจสั่งให้ยุด, ให้เดิน
ออกนอกเส้นทาง ซึ่งให้ใช้เส้นทางที่ได้ก้าวมิดໄວ.
มองจากกำลังมีที่เว้ามา มีแล้ว ก้าวไป และ เริ่ม
ระยะต่อไป ก้าวไปตามเส้นทางบัญชี ระยะต่อไป ก้าวไป
ทุกภาษาและ ตามที่ได้ก้าวไป ระยะต่อไป ก้าวไป
ยังมีความจำจ้าเป็นสิ่งที่บันดาเจ็บ, ผู้เจ็บป่วย
และผู้ที่ติดภัยในทุกครั้งที่ได้รับการช่วยเหลือ
3. ภาระภัยที่บันดาได้รับในวัก 1 จะสืบสานต่อไป
แต่พายໃต้เรื่องนี้จะดังที่ก้าวมิดໄວในมาตรา 34
และ 35 ของสินทรัพย์สาธารณะบัญชี II. ภาระประเทศ
เสนอต่อไปนี้จะถูกยกไปตามประเทศบัตรตามคำสั่งที่ได้รับ
ตามวัก 2 จะถูกยกไปตามที่ได้รับการช่วยเหลือทุกครั้งที่

II.

4. ຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະກະວັນອາດສາມາດແຈ້ງຕໍ່ຈ່າຍໜຶ່ງທີ່
ກົງກັນຂ້າມໃຫ້ຮູ້ຈັກ, ກ່ອນການອອກເດີນຫາງໄວ້ທີ່ສຸດ
ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ກ່ຽວກັບຊື່, ສັນຖານຮູບປະພັນ,
ກຳນົດເວລາການເດີນຫາງທີ່ຄາດກະໄວ້, ເສັ້ນຫາງ
ແລະອັດຕາຄວາມໄວຂອງກຳປັນ ຫຼືເຮືອແພດ້ານການ
ແພດ, ໂດຍສະເພາະກຳປັນທີ່ມີຂະໜາດຄັບນຳ ລະ
ຫວ່າງ 2000 ໂຕນ ຂຶ້ນໄປ ແລະອາດສາມາດໃຫ້ຂໍ
ມູນອື່ນໆໄດ້. ຂໍ້ຈະຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນ
ດ້ານການກຳນົດເອກະລັກ ແລະ ການຮັບຮູ້. ຝ່າຍທີ່
ກົງກັນຂ້າມຈະໃຫ້ການຕອບຮັບວ່າໄດ້ຮັບຊາບຂໍມູນ
ດັ່ງກ່າວແລ້ວ.
5. ບັນດາບົດບັນຍັດໃນມາດຕາ 37 ຂອງສິນທີສັນຍາ
ສະບັບທີ II ໃຊ້ປະຕິບັດກັບພະນັກງານການແພດ
ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ ຂໍ້ງໝູ່ໃນກຳປັນ ແລະ
ເຮືອແພດ້ງກ່າວ.
6. ບັນດາບົດບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ
II ຈະໃຊ້ປະຕິບັດກັບຜູ້ບໍາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ ຂໍ້ຈັດເຂົ້າໃນປະເພດງວ
ກັນກັບທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງສິນທີສັນຍາ
ສະບັບທີ II ແລະໃນມາດຕາ 44 ຂອງອະນະສັນຍາ
ສະບັບນີ້ ຜູ້ຂໍ້ງໝູ່ນຳກຳປັນ ແລະເຮືອແພດ້ານ
ການແພດດັ່ງກ່າວ. ພົນລະເຮືອນຜູ້ບໍາດເຈັບຜູ້ເຈັບ
ປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ, ຜູ້ຂໍ້ງບໍ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າຢູ່
ໃນປະເພດໄດ້ດັ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງສິນ
ທີສັນຍາສະບັບທີ II ຊັ້ນຢູ່ໃນທະເລ ຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກ
ສ່າງມອບຕົວຕໍ່ຈ່າຍໄດ້ຈ່າຍໜຶ່ງຂໍ້ງບໍ່ແມ່ນເປັນຂອງ
ຈ່າຍຕົນສັງກັດ ຫຼືຖືກຈຳຕ້ອງລົງລົງຍ້າຍອອກກຳປັນ;

ຖ້າທາກປະກິດມີພິບລະເຮືອນຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບ
ປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕິກາລົງໃນທະເລ; ຕິກຢູ່ໃນອຳນາດ
ຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ ຊຶ່ງ
ບໍ່ແມ່ນເປັນປະເທດຂອງຕົນ; ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວມານີ້ນ
ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ IV ແລະອະນຸສັນ
ຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 24 : ການປຶກປ້ອງຍືນຍານດ້ານການແພດ

ຢືນຍານດ້ານການແພດຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ແລະ
ປົກປ້ອງຖືກຕັ້ງຕາມບົດບັນຍັດໃນພາກນີ້.

ມາດຕາ 25 : ຍືນຍານດ້ານການແພດໃນບັນດາເຊັດທີ່ໄດ້ຄວບຄຸມໂດຍຜ່າຍຫຼົງກັນຂ້າມ

ໃນເຂດແດນທາງບົກທີ່ໄດ້ມີການຄວບຄຸມໂດຍກຳລັງພັນ
ທະມິດ ຫຼື ທັງໃນເຂດນ່າມນັ້ນທາງທະເລ ຂຶ້ງຝ່າຍທີ່ກົງ
ກັນຂ້າມບໍ່ໄດ້ມີການຄວບຄຸມນັ້ນ ແລະ ລວມທັງໃນເຂດ
ນ່າມຝ້າອີກດ້ວຍ, ການເຄົາລົບ ແລະການປົກປ້ອງຢືນ
ຢານດ້ານການແພດຂອງຝ່າຍໜີ່ທີ່ປະທະກັນບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບ
ຄວາມຕົກລົງໃດໆກັບຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ຢ່າງໄດ້ກໍ່ດີ,
ເພື່ອເພີ່ມໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພໝາຍຂຶ້ນ, ຝ່າຍໜີ່ທີ່ປະ
ທະກັນຂຶ້ງໄດ້ນຳໃຊ້ຢືນຢານດ້ານການແພດຂອງຕົນໃນ
ເຂດຕ້ຳກ່າວວ່າດສາມາດແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມຊາບ
ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 29, ໂດຍສະເພາະເມື່ອ
ຢືນຢານດ້ຳກ່າວໄດ້ທຳການບົນຂຶ້ງເຊື້ອຢູ່ໃນລັດສະໜີຂອງ
ບັນດາລະບົບອາວຸດລົງຈາກພື້ນດິນສູ່ອາກາດຂອງຝ່າຍທີ່
ກົງກັນຂ້າມ.

ມາດຕາ 26 : ຍິນຍານດ້ານການແພດໃນບັນຫາເຂດຕິດແພດ ຫຼື ເຂດອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັນ

1. ໃນບໍລິເວນເຂດຕິດແພດຊື່ງຖືກຄວບຄຸມໂດຍກຳລັງ
ພັນທະມິດ, ແລະ ໃນເຂດຊື່ງຍັງບໍ່ຫັນມີກຳລັງໄດ້ຄວບ
ຄຸມຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ລວມຫ້າໃນເຂດນ່ານຝ້າທີ່ກົງ
ກັນ, ການປຶກປ້ອງຍິນຍານດ້ານການແພດຈະບໍ່ສາ
ມາດດຳເນີນໄປໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບກໍ່ແຕ່ ໂດຍ
ການຮັດຂຶ້ຕົກລົງກັນລ່ວງໜ້າລະຫວ່າງເຈົ້າໜ້າທີ່ຫາງ
ທະຫານ ຜູ້ມີອຳນາດຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ, ຕາມທີ່
ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 29. ໃນກໍລະນີບໍ່ໄດ້ມີການ
ຕົກລົງກັນດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ຍິນຍານດ້ານການແພດປະຕິ
ບັດການຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົ່ງໄພຂອງຕົນເອງກໍ່ຕາມ;
ຍິນຍານດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ພາຍຫຼັງທີ່
ໄດ້ມີການຮັບຮູ້ຄືດູ້ທີ່ກ່າວມາແລ້ວ.
2. ສໍານວນເວົ້າ “ ເຂດຕິດແພດ ” ເຊົ້າໃຈເຖິງຫຼາງໝົດ
ເຂດແນ ຂື່ງໜ່ວຍແນວໜ້າຂອງກຳລັງຝ່າຍວິກິຂ້າມ
ກັນ ຕິດແພດຢູ່ກັບອີກຝ່າຍໜີ້ງ, ໂດຍສະເພາະຂື່ງໃນ
ທີ່ນັ້ນ, ກອງກຳລັງແຕ່ລະຝ່າຍສາມາດປະທະກັນດ້ວຍ
ການຢືນທະລົ່ມໂດຍວິກິໄດ້ຈາກທາງໜ້າດິນ.

ມາດຕາ 27 : ຍິນຍານດ້ານການແພດໃນເຂດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍຝ່າຍ ທີ່ກົງກັນຂ້າມ

1. ຍິນຍານດ້ານການແພດຂອງຝ່າຍໜີ້ງທີ່ປະທະກັນຈະ
ຍັງຄົງໄດ້ຮັບການປຶກປ້ອງເວລາບິນເທິງເຂດແນຫາງ
ບົກ ຫຼືເຂດນ່ານນຳຫາງທະເລ ຂື່ງຖືກຄວບຄຸມໂດຍ
ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າໄດ້ຍອມຮັບ
ການຕົກລົງລ່ວງໜ້າໃນເລື້ອງການບິນຕັ້ງກ່າວຈາກ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ.

2. ຍິນຍານດ້ານການແພດບົນເທິງເຊັດຊື່ຖືກຄວບຄຸມ ໂດຍຝ່າຍຫີ່ກົງກັນຂ້າມ, ໂດຍບໍ່ມີ ຫຼືບໍ່ເປັນປະຕາມ ເງື່ອນໄຂຂອງຂໍຕົກລົງດັ່ງໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນວັກ 1 ມັນ, ດ້ວຍວ່າມັນອາດເວົ້າຈາກຄວາມຜິດພາດທາງການ ບົນ ຫຼືໄດ້ສະເພາະເຫດສຸກເສີນອັນສິ່ງເຜີນຕໍ່ຄວາມ ປອດໄພໃນການບົນນັ້ນ, ຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາ ຍາມຖຸກວິທີທາງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການກຳນົດເອກະລັກ ຂອງຕົນ ແລະ ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍຫີ່ກົງກັນຂ້າມຊາບ ເຖິງສະພາບການດັ່ງກ່າວ. ໃນໄລຍະເວລາຝ່າຍຫີ່ກົງ ກັນຂ້າມໄດ້ຮັບຮູ້ຍິນຍານດ້ານການແພດດັ່ງກ່າວ, ຜ່າຍນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມຕາມ ສົມຄວາມເພື່ອອອກຄ໌ສິ່ງໃຫ້ຍິນຍານນັ້ນລົງຈອດ ຫຼື ລົ່ນລົງສູ່ນ່ານນັ້ນຂະເລ. ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດ ຕາ 30 ວັກ 1, ຫຼືເພື່ອຕຳເນີນມາດຕະການຂຶ້ນໜີໃນ ການຄຸ້ມກັນຜົນປະໂໄດຂອງຝ່າຍຕົນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ ເວລາແກ່ຍິນຍານນັ້ນ ຊຶ່ງຕົກຢູ່ໃນສອງກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ມາຂ້າງເທິງ, ຍອມປະຕິບັດຕາມ, ກ່ອນທີ່ຈະຫຳການ ບຸກໄຈມຕີຍິນຍານດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 28 : ແຂ້ຈຳກັດຕໍ່ການນຳໃຊ້ຍິນຍານດ້ານການແພດ

1. ທ້າມບໍ່ໃຫ້ຝ່າຍຫີ່ປະທະກັນໃຊ້ຍິນຍານດ້ານການແພດ ເພື່ອຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຫ້ໄດ້ປົງປັດຕຸມການທະ ທານເໝີ້ອຝ່າຍຫີ່ກົງກັນຂ້າມ; ຍິນຍານດ້ານການ ແພດທີ່ມີຢູ່ຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ນໍາມາໃຊ້ ເພື່ອຄວາມພະຍາ ຍາມທີ່ຈະຄຸ້ມກັນເປົ້າໝາຍທາງທະຫານໃຫ້ພົນຈາກ ການບຸກໄຈມຕີ.
2. ຍິນຍານດ້ານການແພດຈະຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ໃນການຄົ້ນຫາ ຫຼືສິ່ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ມີລັກສະນະທາງທະຫານ ແລະ

ຈະຕ້ອງບໍ່ໃຊ້ຍິນສົ່ງວັດຖຸພັນເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ.
ຍິນຍານດັ່ງກ່າວແມ່ນຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ບັນຫຼຸກບຸກຄົນ ຫຼື
ຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ຂໍ້ງບໍ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນຄໍານິຍາມໃນມາດ
ຕາ 8 ຂໍ້ຍ່ອຍ(ສ). ການຂົນສົ່ງເຄື່ອງຂອງລ່ວມບຸກ
ຄົນຂອງຜູ້ຄວບຄຸມ ຫຼື ອຸປະກອນເຄື່ອງມືເຄື່ອງໃຊ້.
ແນໃສ່ອໍານວຍຄວາມສະດວກທາງການບິນ, ການສື່
ສານ ຫຼືການກຳນົດເອກະລັກນັ້ນ ຈະບໍ່ຖືວ່າຖືກ
ຫ້າມ.

3. ຍິນຍານດ້ານການແພດຈະບໍ່ໄດ້ບັນຫຼຸກອາວຸດໄດ,
ເວັ້ນແຕ່ອາວຸດມີຖື ແລະ ລູກບິນຂຶ້ງທອນຄົນມາຈາກຜູ້
ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິກລົງໃນທະເລທີ່ຢູ່
ນຳຍິນຍານດ້ານການແພດນີ້ນ ແລະ ຂຶ້ງຍູ້ບໍ່ຫັນໄດ້
ສິ່ງມອບຕໍ່ໃຫ້ພະແນກວິຊາການທີ່ຊຳນານ ແລະ ອາ
ວຸດຊະນິຕເວົາສ່ວນຕົວຫັນຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ພະນັກ
ງານແພດທີ່ຢູ່ນຳຍິນຍານໄວ້ໃຊ້ບ້ອງກັນຕົນເອງ ແລະ
ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິກລົງ ໃນທະເລ
ຂຶ້ງ ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບນັ້ນ.

4. ໄລຍະກຳລັງປະຕິບັດການບິນຕາມທີ່ເວົ້າໃນມາດຕາ
26 ແລະ 27 ຍິນຍານດ້ານການແພດຈະບໍ່ຕ້ອງນຳ
ໃຊ້ໃນການຊອກຄົນຫາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ
ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິກລົງ ໃນທະເລ, ເວັ້ນແຕ່ໄດ້ມີຂຶ້ຕິກລົງໄວ້
ນຳກັນກັບຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ.

ມາດຕາ 29 : ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ ແລະ ຂຶ້ຕິກລົງກ່ຽວກັບບໍ່ມາຍິນ
ຍານດ້ານການແພດ

1. ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບພາຍໃຕ້ມາດຕາ 25 ຫຼືຄຳຮ້ອງຂໍສຳລັບຂໍ້ຕົກລົງໄວ້ນຳກັນ ພາຍໃຕ້ມາດຕາ 26,27,28 ວັກ 4, ແລະມາດຕາ 31 ຈະບໍ່ຢູ່ບອກເຖິງຈຳນວນຍືນຍານດ້ານການແພດທີ່ໄດ້ສະເໜີໄວ້, ແຜນການບິນ ແລະສິ່ງອຳນວຍຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກ ແລະຈະມີການຕື່ຄວາມໝາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຖຸກຖຸກວຈະຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາ 28.
2. ຝ່າຍຊື່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງໃຫ້ຊາບພາຍໃຕ້ມາດຕາ 25 ຈະຕ້ອງສະແດງການຕອບຮັບຄືນການແຈ້ງດັ່ງກ່າວໂດຍຫັນທີ.
3. ຝ່າຍຊື່ໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍສຳລັບຂໍ້ຕົກລົງໄວ້ນຳກັນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄືໃນມາດຕາ 26,27 ຫຼື 31, ຄືໃນມາດຕາ 28 ວັກ 4 ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຊາບຕໍ່ຝ່າຍທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ໄວ້ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ :
 - ຄຳຮ້ອງຂໍໄດ້ຮັບການຕົກລົງຍອມຮັບ;
 - ຄຳຮ້ອງຂໍຖືກປະຕິເສດ ຫຼື;
 - ຄືຂໍສະເໜີອັນສົມເຫດສົມຜົນຕໍ່ການແກ້ໄຂຂອງຄຳຮ້ອງຂໍ. ຝ່າຍຮັບຄຳຮ້ອງຂໍ ອາດສະເໜີການຫັກມ ຫຼື ການຈຳກັດຖຸກວິນອື່ນໆ; ໃນພື້ນທີ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຖ້າຝ່າຍຊື່ ສົ່ງຄຳຮ້ອງຂໍຍອມຮັບຂໍສະເໜີຕໍ່ການແກ້ໄຂຝ່າຍນັ້ນຈະຕ້ອງແຈ້ງຕໍ່ໃຫ້ອີກຝ່າຍໜີ້ຊາບເຖິງການຍອມຮັບດັ່ງກ່າວ.
4. ບັນດາຝ່າຍຈະໄດ້ວາງມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນໃນການໃຫ້ປະກັນວ່າການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ ແລະ ການຮັດຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆຈະສາມາດຮັດໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ. ບັນດາຝ່າຍຈະໄດ້ວາງມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນຄືດຸງວັນເພື່ອໃຫ້ເນື້ອໃນຖືກກັບແຕ່ກໍລະນີຂອງການແຈ້ງໃຫ້

ຊາບ ແລະ ຂຶ້ຕົກລົງເຊັ່ນວ່າມັນໄດ້ຖືກເຜີຍແຜ່ຢ່າງ
ວ່ອງໄວໄປຢູ່ໜ່ວຍ ທາງທະຫານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ແລະ ຈະສັ່ງໃຫ້ໜ່ວຍຕ່າງໆດັ່ງກ່າວຕໍ່ສົ່ງອຳນວຍ
ຂອງການກຳນົດເອກະລັກຊື່ງຈະໃຊ້ໂດຍຍືນຍານ
ດ້ານການແພດນັ້ນ.

ມາດຕາ 30 : ການລົງຈອດ ແລະ ການກວດເບື້ອຍືນຍານດ້ານການ ແພດ

1. ຍືນຍານດ້ານການແພດທີ່ຍືນຢູ່ເຂດແດນທີ່ຖືກຄວບ^{ຄຸມ} ໂດຍຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ, ຫຼືເຂດແດນຊົ່ງຍ້າຍໍ່ຫັນມີ
ກຳລັງໄດ້ຄວບຄຸມຢ່າງຈະແຈ້ງ, ອາດສາມາດໄດ້ຮັບ
ຄຳສັ່ງໃຫ້ລົງຈອດ ຫຼືລົ້ນລົງສູ່ນ່າມນັ້ນທະເລ, ຕາມແຕ່
ລະກຳລະນີ ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມີການກວດເບື້ອຍືນຍານ
ຄວາມໃນວັກຕໍ່ໄປ. ຍືນຍານດ້ານການແພດຈະຕ້ອງ
ເຊື້ອຟັງຄຳສັ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
2. ຖ້າຫາກຍືນຍານດ້ານການແພດໄດ້ລົງຈອດ ຫຼືລົ້ນລົງ
ສູ່ນ່າມທີ່ທະເລໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ຫຼື
ໄດ້ເຫດຜົນອື່ນໆ, ຍືນຍານອາດສາມາດໄດ້ຮັບ
ການກວດເບື້ອຍົງແຕ່ ເພື່ອພິຈາລະນາ ກໍລະນີທີ່ໄດ້
ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 3 ແລະ ວັກ 4. ການກວດສອບຈະ
ຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດໄດ້ຍໍ່ຂ້າກຊ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້
ສຳເລັດຜົນໄດ້ໄວ. ຝ່າຍທີ່ກວດເບື້ອຍົງຈະບໍ່ກຳນົດໃຫ້
ມີການຍິກຍ້າຍຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍອອກຈາກຍືນ
ຍານ ເວັນແຕ່ຖ້າການເຄື່ອນຍ້າຍດັ່ງກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ຈຳ
ເປັນສຳລັບການກວດເບື້ອຍົງ. ຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະໃຫ້ການ
ປະກັນໃນທຸກກໍລະນີວ່າໃນການກວດເບື້ອຍົງ ຫຼືການ
ເຄື່ອນຍ້າຍສະໜາບຂອງຜູ້ບາດເຈັບ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ
ຈະບໍ່ເກີດມີຜົນກະທົບໃນທາງທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ.

3. ຖ້າການກວດເບື້ງຍິນຍາມປະກິດວ່າ :

- ກ. ເປັນຍິນຍານດ້ານການແພດໃນຄວາມໝາຍ
ຂອງມາດຕາ 8 ຂຶ້ຢ່ອຍ(ຕ)
ຂ. ບໍລະເມີດເຖິ່ງນໄຂທີ່ກຳນົດໃນມາດຕາ 28, ຫຼື
ຄ. ບໍລິການບິນໂດຍປາສະຈາກ ຫຼືບໍລະເມີດຂຶ້ຕົກ
ລົງເບື້ອງຕົນ ໃນກ

ມາຕາ 31 : ບັນດາລົດທີ່ເປັນກາງ ຫຼື ລົດທີ່ບໍ່ມີສ່ວນນຳ
ຜ່າຍຫະຫະກັນ

1. យិនយានតាមការណេរដជាប់ໄតបិនមិញ, លើចុចុទ ឱ្យ
តូលិនុម្ភានមីទាមលេ និងកិនណែនខទៅលុតិថ្លៀការា
ឱ្យលុតិថ្លៀការាដីមិញបំពីសោរុណាំដោយទីប័ព្យភាព, ឡើងពេល
ໄតបិនឱ្យពិភាក្សាឯវ៉ានាំរាមបើចូចុង. នេះវិតំពាក់ពាក់,
ទីក្រុងការមិនឱ្យពិភាក្សាតុកការ, យិនយានចាប់ពីការឱ្យតាម
គ្រាមក្នុងការឱ្យបិនិយត្តន៍ និងឱ្យបានឱ្យតាម
លទ្ធផលរបស់ការឱ្យបិនិយត្តន៍. យ៉ាងឱ្យតាម, យិនយាន
ចាប់ពីការឱ្យបិនិយត្តន៍ និងឱ្យបានឱ្យតាមការ
តាមពេលរាល់រាល់នូវវិធី.
 2. និងការលិនិប់ໄតបិនិយត្តន៍ ឱ្យការលិនិប់បំបែក
ពាក់ពាក់ទៅក្នុងការឱ្យបិនិយត្តន៍, ទាក់ទងយិនយានតាមការ
ណេរដបិនិយត្តន៍ និងកិនណែនខទៅលុតិថ្លៀការា ឱ្យលុតិថ្លៀការាដី
ឱ្យបិនិយត្តន៍ និងឱ្យបានឱ្យតាមការដោយទីប័ព្យភាព, បំបែក

ເພາະຄວາມຜິດພາດຫາງດ້ານການບົນ ຫຼືເນື່ອງຈາກ
ສະພາບການສຸກເສີນ ອັນສິ່ງຜົນກະທິບຕໍ່ຄວາມປອດ
ໄພຂອງການບົນ, ຍິນຍານນັ້ນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາ
ຍາມທຸກວິທີຫາງໃນການແຈ້ງໃຫ້ຊາບກັບການບົນ
ແລະໃນການກຳນົດເອກະລັກຂອງຕົນຫັນທີ ຫຼືລັດ
ດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຮູ້ຍິນຍານດ້ານການແພດ, ລັດນັ້ນຈະ
ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຫຼຸກຄວາມພະຍາຍາມຕາມຄວາມເໝາະ
ສົມ ເພື່ອທີ່ຈະອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ລົງຈອດ ຫຼືລື່ນລົງນ່ານ
ນຳຫະເລ ຕາມທີ່ອ້າງເຖິງໃນມາດຕາ 30 ວັກ 1, ຫຼື
ເພື່ອຈັດການຕາມມາດຕະການອື່ນໃນການບ້ອງກັນ
ຜົນປະໂໄດຂອງຕົນ ແລະເພື່ອໃຫ້ໂອກາດແກ່ຍິນ
ຍານ, ໃນຫັງສອງກໍລະນີ ມີເວລາພໍ ຍອມປະຕິບັດ
ຕາມ ກ່ອນທີ່ຈະຮັດການບຸກໂຈມຕີຍິນຍານນັ້ນ.

3. ຖັນຫາກຍິນຍານດ້ານການແພດໄດ້ລົງຈອດ ຫຼືລື່ນລົງ
ນ່ານນຳຫະເລໃນດິນແດນຂອງລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດ
ອື່ນ ຫຼືບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ, ບໍ່ວ່າຈະໄດ້ຮັບ
ຄຳສັ່ງໃຫ້ລົງຈອດ ຫຼືດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນ, ຍິນຍານອາດ
ຈະໄດ້ຮັບການກວດເບື່ງ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການພິຈາ
ລະນາວ່າເປັນຍິນຍານດ້ານການແພດ ຢ່າງແຫ້ຈີງແຫ້
ບໍ່; ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍຕົກລົງ ຫຼືໃນເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້
ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 2. ການກວດເບື່ງຈະຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມປະ
ຕິບັດໂດຍບໍ່ຂັກຂ້າ ແລະຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຜົນໄດຍໄວ.
ຝ່າຍທີ່ກວດເບື່ງຈະບໍ່ກຳນົດໃຫ້ມີການຍົກຍ້າຍຜູ້ບາດ
ເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍຂອງຝ່າຍທີ່ໃຊ້ຍິນຍານນັ້ນ,
ອອກຈາກຍິນຍານ, ເວັ້ນແຕ່ຖ້າການເຄື່ອນຍ້າຍດັ່ງ
ກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນສໍາລັບການກວດເບື່ງ. ຝ່າຍດັ່ງ
ກ່າວຈະໃຫ້ການປະກັນໃນຫຼຸກກໍລະນີວ່າໃນການກວດ
ເບື່ງ ຫຼືການເຄື່ອນຍ້າຍສະພາບຂອງຜູ້ບາດເຈັບ
ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍຈະບໍ່ເກີດມີຜົນກະທິບໃນຫາງທີ່ຮ້າຍ

ແຮງຂຶ້ນ ຖ້າການກວດເບື່ອປະກິດວ່າຍືນຍານດັ່ງກ່າວ
ເປັນຍືນຍານດ້ານການແພດຢ່າງແທ້ຈີງ, ຍືນຍານ
ພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຢູ່ໃນຍົນ, ນອກເໜີ້ອຈາກຜູ້ຂໍ້ງຈະຕ້ອງ
ຖືກກັກຕົວໄວ້ຕາມລະບຸບການຂອງກົດໝາຍສາກົນ
ທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ຈະໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດໃຫ້ສືບຕໍ່ການບິນ ແລະ ຈະຕັ້ງອາກົນວ່າ
ຄວາມສະດວກຕາມຄວາມເໝາະສົມສຳລັບການບິ
ນຕໍ່ໄປ. ຖ້າຫາກການ ກວດເບື່ອ ປະກິດເຫັນວ່າຍືນ
ຍານດັ່ງກ່າວບໍ່ເປັນຍືນຍານຫາງການແພດ, ຍືນຍານ
ນັ້ນຈະຖືກຍືດ ແລະຜູ້ຢູ່ໃນຍົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການປະຕິ
ບັດຖືກຕັ້ງຕາມບົດບັນຍັດຂອງວັກ 4.

4. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ໄດ້ມີການຕົກລົງລະຫວ່າງລັດນັ້ນ ແລະ
ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ, ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້
ຕົກລົງໃນທະເລ ໄດ້ລົງຈາກຍືນຍານຫາງການແພດ
ແລວໂດຍບໍ່ແມ່ນໃນລັກສະນະລົງຊີ່ວຄາວ, ໂດຍການ
ເຫັນພ້ອມຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຫ້ອງຖື່ນ ໃນດິນແດນຂອງ
ລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນຂໍ້ງບໍ່ເປັນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ຈະຕັ້ງຖືກກັກຕົວໂດຍລັດນັ້ນ, ໃນເມື່ອບັນດາລະ
ບຸບການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບຕໍ່ໃນກໍລະນີ
ທີ່ປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ໂດຍເຫັນວ່າບຸກຄົນເຫຼົ້ານັ້ນ
ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສູ້ລົບໄດ້ອີກ.
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍການນອນເປັນປິວຢູ່ໂຮງໝໍ ແລະການກັກ
ຂ້າງເປັນພາລະຂອງລັດຂໍ້ງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂຶ້ນກັບເປັນຜູ້
ຮັບຜິດຊອບ.
5. ບັນດາລັດເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໆຂໍ້ງບໍ່ເປັນຝ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນອາດໃຊ້ຕື່ອນໄຂ ແລະຂໍ້ຈຳກັດທີ່ພົວພັນເຖິງ
ການບິນຜ່ານ ຫຼືການລົ່ມລົງສູ່ດົນແດນຂອງຕົນໄດ້
ຍືນຍານດ້ານການແພດໃນລັກສະນະຄືກັນຕໍ່ທຸກໆ
ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ.

ໝວດ III - ບຸກຄົນທີ່ຫາຍສາບສູນ ແລະ ຖາຍ

ມາດຕະ 32 : ຫຼັກການທົ່ວໄປ

ໃນການບັງຄັບໃຊ້ຂວດນີ້, ການດຳເນີນກົດຈະກຳຂອງ
ຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ, ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ແລະ
ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະນຸດສະຫຼັກນິກີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ
ບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ເປັນຮັນ
ຈູງໃຈໃນຂັ້ນທຳອິດໂດຍຄອບຄົວມີສິດທີ່ກັບຮັ້ງຊາຕາກຳ
ຂອງສະມາຊິກພວກເຂົາ

ມາດຕາ 33 : ບຸກຄົນທີ່ຫາຍສາບສູນ

1. ในเมืองพากาสจะอดำนวยให้ และป่าๆเข้าที่สุด นับแต่กานั้นสุดของกานี้กางลังปะทะกัน, ฝ่ายที่ปะทะกันแต่ละฝ่ายจะต้องถึนชาบุกถินผู้เข้าได้รับลายงานจากฝ่ายกิจกันข้ามว่าได้ชาด สงบนิ่งไป. ฝ่ายกิจกันข้ามดั้งกว่าจะจะสูงขึ้นมุนห์ที่กู่วังข้อห้างมีดของบุกถินมั่น เพื่ออดำนวยความสัมภาระในกานถึนชา.
 2. เพื่อกานอดำนวยความสัมภาระในกานเก็บผลผลิตของทางวิถี ให้ส่วนที่กู่วังกับบุกถินผู้เข้าได้รับผิบัณฑ์โดยได้ในลักษณะที่เหมาะสมกับภูมิภาค ยกยิ่งไปได้บันดาลสินห์สันยา และจะบุสันยาสะบับมี, ฝ่ายที่ปะทะกันแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินด้วยกัน :
 - ก. บันห์กขั้มดั้งได้ลักษบุไว้ในมาตรา 138 ของสินเทศสันยาสะบับที่ IV ในส่วนที่ กู่วังกับบุกถินดั้งก่าวผู้เข้าที่กางกังห้,

- ຄຸກ ຫຼືຖືກຄວບຄຸມຕົວໄວ້ເປັນເວລາດິນນານກໍ
ວາ 2 ອາຫີດ ອັນເນື່ອງຈາກການສູ່ລົບ ຫຼື
ການຍິດຄອງ ຫຼືບຸກຄົນຜູ້ຂຶ້ງໄດ້ເສຍຊີວິໃນ
ຊ່ວງເວລາຖືກກັກຂ້າງ;
2. ອຳນົມວຍຄວາມສະດວກເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້
ແລະ ຖ້າຫາກຈຳເປັນກໍ່ດີເນີນການຄົ້ນຫາ
ແລະບັນທຶກຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ
ທັງໄດ້ເສຍຊີວິດໃນສະພາວະການອື່ນໆອັນເປັນ
ຜົນຈາກການປະທະວັນ ຫຼືການຍິດຄອງ.
3. ຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບຸກຄົນຂຶ້ງໄດ້ຮັບລາຍງານວ່າຫາຍ
ສາບສູນ ຕາມວັກ 1 ແລະຄຳຮັບອົງຊໍທີ່ພົວພັນກັບຂໍ້
ມູນດັ່ງກ່າວຈະຖືກສື່ງໄປ ທ້າງທາງກົງ ຫຼືຫັງຜ່ານປະ
ເທດທີ່ບີກປ້ອງ ຫຼືອົງການກາງເພື່ອການຄົ້ນຫາຂອງ
ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຫຼືສະພາກາແດງ
ແຫ່ງຊາດ(ສະພາກາຊີກວົງເດືອນແດງ,ສະພາກາສີງ
ແລະດວງອາຫີດແດງ). ໃນກໍລະນີທີ່ຂໍ້ມູນບໍ່ໄດ້ສົ່ງ
ຜ່ານຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ແລະອົງການ
ກາງ ເພື່ອການຄົ້ນຫາຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ,
ຝ່າຍທີ່ປະທະວັນແຕ່ລະຝ່າຍຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ບັນ
ດາຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກສະໜອງໄປຢັງອົງການກາງ
ເພື່ອການຄົ້ນຫາເຊັ້ນດູວ.
4. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະວັນ ໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະ
ຕິກລົງກັນຕໍ່ເລື້ອງການກະກຽມຄະນະຄົ້ນຫາ ເພື່ອພື້ນ
ສູດຫຼັກຖານ ແລະເກັບເອົາສົບຜູ້ຕາຍອອກຈາກສະ
ໝາມສູ່ລົບ; ໃນກໍລະນີທີ່ເປັນໄປໄດ້ກໍ່ອາດກະກຽມ
ໃຫ້ຄະນະດັ່ງກ່າວໄດ້ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນ
ຂ້າມຮ່ວມຕິດຕາມຄະນະຄົ້ນຫາໃນເຂດແນນຂຶ້ງຖືກ
ຄວບຄຸມໂດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ສັງກັດ

ຄະນະດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ແລະ
ການປຶກປ້ອງ ໃນເມື່ອກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວຢູ່.

ມາດຕາ 43 : ເສດວັດຖຸຂອງບັນດາບຸກຄົນທີ່ຕ່າຍ

1. ເສດວັດຖຸຂອງບຸກຄົນຊື່ງໄດ້ເສຍຊີວິດດ້ວຍເຫດຜົນທີ່
ຕິດພັນກັບການຍືດຄອງ ຫຼືການກັກຂ້າອັນເປັນຜົນ
ຈາກການຍືດຄອງ ຫຼືການສູ່ລົບ ແລະ ເສດວັດຖຸຂອງ
ບຸກຄົນຊື່ງບໍ່ໄດ້ມີສັນຊາດຂອງປະເທດຊື່ງຕົນໄດ້ເສຍຊີ
ວິດອັນເປັນຜົນຈາກການສູ່ລົບນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການ
ເຄົາລົບ ແລະ ບ່ອນຝ່າສິບຂອງບຸກຄົນທັງໝົດເງື່ອນັ້ນ
ຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ, ປຶກປັກຮັກສາ ແລະ ຈັດທຳ
ເຄື່ອງໝາຍໄວ້ຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 130
ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ IV, ເນື່ອງຈາກເປັນກໍລະນີ
ທີ່ເສດວັດຖຸ ຫຼືບ່ອນຝ່າສິບອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການພິຈາ
ລະນາໃນລະບອບທີ່ເໝາະສົມກ່ວານີ້ ພາຍໃຕບັນດາ
ສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ຫັນທີ່ສະພາວະການ ແລະ ຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງບັນ
ດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນຈະສາມາດຮັດໄດ້ ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງຕໍ່ເຂດແນນ ຂຶ່ງມີຊຸມຝ່າສິບ ແລະ
ສະຖານທີ່ອື່ນໆ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີທີ່ພົບປ່ອນບັນຈຸເສດ
ອັດຖຸຂອງບຸກຄົນ ຂຶ່ງໄດ້ເສຍຊີວິດຈາກຜົນການສູ່ລົບ
ຫຼືເວລາການຍືດຄອງ ຫຼື ໃນການກັກຂ້ານັ້ນ ຕ້ອງ
ຮັດຂໍ້ຕົກລົງເພື່ອທີ່ຈະ
ກ. ອຳນວຍຄວາມສະດວກຕໍ່ບັນດາຍາດຕິພື້ນອ່າງ
ຄອບຄົວຂອງຜູ້ຕ່າຍ ແລະ ຜູ້ແຂນພະແນກບໍລິ
ການທະບຽນຊຸມຝ່າສິບທາງການ ໃນການເຂົ້າໄປ
ຢູ່ບ່ອນຝ່າສິບ ແລະ ເມື່ອທີ່ຈະລະບຽບການຕົກລົງ
ໃນທາງປະຕິບັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ ເຂົ້າໄປ
ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວ;

- ຂ. ຮັບປະກັນຢ່າງຖາວອນກ່ຽວກັບການບ້ອງກັນ ແລະ
ປົກປັກຮັກບ່ອນຝັງສີບຕັ້ງກ່າວ;
- ຄ. ອຳນວຍຄວາມສະດວກຕໍ່ການຈັດສິ່ງຄືນເສດວັດຖື
ແລະເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ຕາຍກັບໄປຍັງປະ
ເທດເດີມຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງປະເທດນັ້ນ ຫຼືຕາມ
ຄຳຮ້ອງຂໍຂອງຄອບຄົວຜູ້ກ່ຽວ, ຫາກບໍ່ໄດ້ມີການ
ຄັດຄ້ານຈາກປະເທດດັ່ງກ່າວ.
3. ຊັ້ນບໍ່ມີຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນວັກ 2 (ຂ) ຫຼື (ຄ)
ແລະຫຼາປະເທດເດີມຂອງຜູ້ຕາຍບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະ
ຮັບປະກັນພາລະໃນການປົກປັກກສາບ່ອນຝັງສີບ
ດ້ວຍການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ, ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກ
ລົງຕໍ່ເຂດແດນຊື່ໄດ້ມີບໍ່ອນຝັງສີບຕັ້ງຢູ່ ອາດສາມາດ
ສະເໜີໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນການຈັດສິ່ງຄືນເສດວັດຖື
ໄປຍັງປະເທດເດີມໄດ້. ຊັ້ນຄຳສະເໜີດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຮັບ
ການຕອບສະໜອງ ຫຼັງຈາກການສົ່ນສຸດໄລຍະເວ
ລາ 5 ປີ, ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງອາດສາ
ມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຂັນຍັດກົດໝາຍຂອງຕົນທີ່
ກ່ຽວກັບປ່າຊ້າ ແລະບ່ອນຝັງສີບ ພາຍຫຼັງວັນທີທີ່ໄດ້
ສະເໜີ ແລະໄດ້ມີການແຈ້ງການໄປຍັງປະເທດເດີມ
ແລ້ວ.
4. ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງຕໍ່ເຂດແດນຊື່ໄດ້ມີ
ບໍ່ອນຝັງສີບຕັ້ງຢູ່ ແລະໄດ້ເວົ້າເຖິງໃນມາດຕານີ້ ຈະ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຊຸດສີບໄດ້ແຕ່ໃນກໍລະນີ :
- ກ. ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ກໍມີດໄວ້ໃນວັກ 2 (ຄ) ແລະ 3,
ຫຼື
- ຂ. ກໍລະນີການຊຸດຄົນນີ້ເກີດມີບັນຫາສຳຄັນຕໍ່ຜົນ
ປະໂຍດມະຫາຊົມ, ຮວມທັງໃນກໍລະນີຂອງ
ຄວາມຈຳເປັນທາງການແຍດ ແລະ ການສັນ

ລະສຸດສົບ, ຂໍ້ເປັນກໍລະນີຝ່າຍຂັ້ນສູງຮ່ວມໃນ
ຂໍຕິກລົງຈະຕ້ອງໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເສດອັດຖື
ຕະລອດເວລາ ແລະ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໄປຢ້າງປະ
ເທດເດີມ ຈຸດປະສົງຂອງຕົນໃນການຂຸດສົບຂຶ້ນ
ມາ, ພ້ອມທັງໃຫ້ລາຍລະອຽດຂອງສະຖານທີ່ທີ່
ກໍານົດໃຫ້ເປັນປ່ອນຝ່າສົບແຫ່ງໃໝ່.

ພາກ III

ວິທີການ ແລະສິ່ງອຳນວຍກໍສົງຄາມ

ຖານະຂອງນັກລົບ ແລະຖານະຂອງສະເລີຍເສີກສົງຄາມ

ໝວດ I - ວິທີການ ແລະສິ່ງອຳນວຍກໍສົງຄາມ

ມາດຕາ 35 : ລະບຽບການພື້ນຖານ

1. ໃນທຸກໆງານປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ສິດທິຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນໃນການເລືອກວິທີການ ແລະສິ່ງອຳນວຍໃນການເຮັດສົງຄາມແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ.
2. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ອາວຸດ, ລູກກະສຸນ ແລະວັດຖຸ ພ້ອມທັງວິທີການເຮັດສົງຄາມໃນລັກສະນະທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການບາດເຈັບເກີນຂອບຈຳເປັນ.
3. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ວິທີການ ຫຼື ສິ່ງອຳນວຍໃນການເຮັດສົງຄາມ ຂໍ້ສ້າງຂຶ້ນ ເພື່ອທຳລາຍ ຫຼືຂໍ້ອາດຄາດໄວ້ກໍຈະເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດເສຍທາຍ ຫຼືຖືກທຳລາຍໃນລັກສະນະເປັນວົງກວ້າງ, ເລາຍາວນານ ແລະມີລັກສະນະໜັກໜ່ວງ.

ມາດຕາ 36 : ອາວຸດຊະນິດໃໝ່

ໃນການສຶກສາ, ການພັດທະນາ, ການໄດ້ຄອບຄອງ ຫຼື ການຮັບຮອງອາວຸດຊະນິດໃໝ່ສົ່ງອຳນວຍອັນໃໝ່ ຫຼືວິທີ ການເຮັດສົງຄາມແບບໃໝ່, ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ມີພັນທະຕ່ການວິນິໄສວ່າ ຖ້າການນຳໃຊ້ອາວຸດຊະນິດໃໝ່ ສົ່ງອຳນວຍອັນໃໝ່ ຫຼື ວິທີການເຮັດສົງຄາມແບບໃໝ່ນັ້ນໆ ໃນບາງສະພາບການ ຫຼື ໃນຫຼຸກງາງສະພາວະການ ຈະຖືກຫ້າມໂດຍບິດບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຫຼືໂດຍຫຼຸກງາງລະບຽບການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບກັບຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆກ່າວ.

ມາດຕາ 37 : ຫ້າມທຳລະຍົດ (ຫຼອກລວງ)

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປະຫານຂີວິດ, ເຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ ຫຼືຄວບຄຸມຕົວຝ່າຍກົງກັນຂ້າມໂດຍການຫຼອກລວງ. ການປະພິດທີ່ຂັກຊວນໃຫ້ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມເກີດມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ຫຼືຈະນຳໄປສູ່ຄວາມເຊື້ອຖືວ່າຕົນມີສິດໄດ້ຮັບ ຫຼືມີພັນທະຕ້ອງໃຫ້ການປົກປ້ອງພາຍໃຕ້ລະບຽບການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະນີປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ໂດຍມີເຈດຕະນາຕົວລະຍັອນຄວາມໄວ້ວາງໃຈນັ້ນ. ການປະພິດດ້າງກ່າວຈະຖືວ່າເປັນການຫຼອກລວງ. ຕົວຢ່າງຂອງການຫຼອກລວງມີດ້ວຍ :

- ກ. ການທຳທ່າວ່າມີເຈດຕະນາຈະເຈລະຈາພາຍໃຕ້ຄັນຫຼຸງຢຸດພັກ ຫຼືທຳທ່າຍອມຈຳນິນ;
- ຂ. ການທຳທ່າບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ເນື່ອງຈາກໄດ້ຮັບການບາດເຈັບ ຫຼືເຈັບປ່ວຍ;
- ຄ. ການທຳທ່າວ່າມີຖານະເປັນພິນລະເຮືອນຫຼືບໍ່ເປັນນັກລົບ
- ງ. ການທຳທ່າວ່າມີຖານະຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍການນຳໃຊ້ສັນຍາລັກເຄື່ອງໝາຍ ຫຼື ເຄື່ອງ

ແບບຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ, ຂອງລັດທີ່
ເປັນກາງໜີ້ ຂອງລັດອື່ນໆຊື່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່ປະ
ທະວັນ.

2. ກິນອຸບາຍທາງສົງຄາມນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ມີການຫ້າມ. ກິນອຸ
ບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ່ການປະພິດຂຶ້ງມີເປົ້າໝາຍເພື່ອ
ຮັດໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ຫຼືຊຸກ
ຂ້ອນໃຫ້ລົງມີຮັດໄປໂດຍປາສະຈາກການຮອບຄອບ,
ແຕ່ວ່າການປະພິດທີ່ວ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ລະເມີດຕໍ່ລະບຽບ
ການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະນີປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດ ແລະບໍ່ໄດ້ມີລັກສະນະໜ້ອກລວງ
ເພາະການປະພິດນີ້ບໍ່ໄດ້ຂັງຈູງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມໃຫ້
ເກີດຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ໃນບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງການ
ປົກປ້ອງພາຍໃຕ້ກົດໝາຍນີ້. ຕົວຢ່າງຂອງກິນອຸ
ບາຍດັ່ງກ່າວມີຕັ້ງນີ້ :

ການໃຊ້ເຄື່ອງແຊມຕົວ, ເຄື່ອງລັ້ລວງ, ປະຕິ
ບັດການຄ້າຍຄືຮັດແທ້ (ປະຕິບັດການໜູອກ) ແລະ
ການໃຫ້ຂໍ້ມູນບໍ່ຖືກຕອງ.

ມາດຕາ 38 : ເຄື່ອງໝາຍທີ່ອມຮັບ(ຫຼືຮັບຮອງເອົາ)

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການໃຊ້ສັນຍາລັກພື້ນສະຂອງສະພາກາ
ແດງ, ກາຊີກວົງເດືອນແດງ ຫຼືກາສົງ ແລະດວງອາ
ຫົດແດງ ຫຼືເຄື່ອງໝາຍ ສັນຍາລັກ ຫຼື ສັນຍານ
ອື່ນໆຊື່ງກຳນົດໄວ້ໃນບັນດາສົນທີສັນຍາ ຫຼື ອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້ ໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ. ຫ້າມຈົງ
ໃຈຝ່າຜົນການນຳໃຊ້ເໝີອນກັນໃນກໍລະນີການປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດ, ເຄື່ອງໝາຍ, ສັນຍາລັກ ຫຼືສັນຍາ
ລັກປົກປ້ອງອື່ນໆຊື່ງເປັນທີ່ຮັບຮູ້ໃນເວທີສາກົນ ພ້ອມ

- ກົມກັບຄົນຫຼຸດພັກ, ແລະ ເຄື່ອງໝາຍປົກປັງຊັບ
ສິນທາງວັດທະນະທຳ.
2. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍພິເສດຂອງອົງການສະ
ຫະປະຊາຊາດ ຍົກເວັນໃນກໍລະນີອົງການດັ່ງກ່າວໄດ້
ອະນຸຍາດໃຫ້ນຳໃຊ້ເຖິ່ງນັ້ນ.

ມາດຕາ 39 : ສັນຍາລັກງ່າງວັກສັນຊາດ

1. ໃນກໍລະນີການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີ
ການໃຊ້ຫຼຸງຊາດ ຫຼືຫຼຸງທີ່ວ ແກ່ນເຄື່ອງແບບທາງທະຫານຂອງ
ທາງການທະຫານ ຫຼື ເຄື່ອງແບບທາງທະຫານຂອງ
ລັດທີ່ເຢັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໆ ຫຼູ້ບໍ່ແມ່ນຝ່າຍທີ່ປະຫະ
ກັນ.
2. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການໃຊ້ຫຼຸງຊາດ ຫຼືຫຼຸງທີ່ວ, ແກ່ນເຄື່ອງ[໨]
ໝາຍ, ການຍາຍຫາງການທະຫານຫຼື ເຄື່ອງແບບທາງ
ທະຫານຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມໃນເວລາມີການບຸກ
ໂຈມຕີ ຫຼືເພື່ອເຊື່ອອຳນວຍ, ໃຫ້ໂອກາດ, ປົກປັງຫຼືຂັດ
ພາງການປະຕິບັດການທາງທະຫານ.
3. ບົດບັນຍັດໃນມາດຕານີ້ ຫຼືມາດຕາ 37, ວັກ 1 (ງ)
ຈະບໍ່ມີຜົນກະທິບຕໍ່ລະບຽບການຂອງກິດໝາຍສາກົນ
ທີ່ມີຢູ່ ແລະໄດ້ຮັບຮູ້ໂດຍທີ່ວໄປ. ໃນບັນຫາການໂຈ[໩]
ລະກຳ ຫຼືການໃຊ້ຫຼຸງທີ່ວໃນກໍລະນີນຳພາການປະຫະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດຢູ່ທະເລ.

ມາດຕາ 40 : ຄວາມເມດຕາກະລຸນາ

ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ອອກຄໍາສັ່ງວ່າ : ຈະບໍ່ໃຫ້ມີບຸກຄົນໄດລອດຊີ
ວິດ, ຫຼືນາບຄູ່ແບບນີ້ຕໍ່ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ ຫຼືນຳພາການສູ້
ລົບທີ່ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ.

**ມາດຕາ 41 : ການຊ່ວຍວັກສາສັດຖາ ແຫ່ງທຶກບ້າເຂົ້າແຂ່ຍອອກຈາກ
ການສູ້ລົບ**

1. ບຸກຄົນຜູ້ຊື່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ຫຼືຜູ້ຊື່ໃນສະພາວະ
ການທີ່ຄວນຈະໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ວ່າເປັນຜູ້ຊື່ທຶກບໍດ
ເຂົ້າແຂ່ຍອອກຈາກການສູ້ລົບຈະບໍ່ຕົກເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງ
ການບຸກໄຈມຕີ.
2. ບຸກຄົນຈະເປັນຜູ້ຊື່ທຶກບໍດເຂົ້າແຂ່ຍອອກຈາກການສູ້ລົບ
ໃນກໍລະນີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
 - ກ. ຜູ້ຕົກຢູ່ໃນອໍານາດຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ;
 - ຂ. ຜູ້ຊື່ໄດ້ສະແດງເຈດຕະນາຢ່າງຈະແຈ້ງທີ່ຈະຍອມ
ຈຳນິນ, ຫຼື
 - ຄ. ຜູ້ຊື່ໝີດສະຕີ ຫຼືຢູ່ໃນສະພາບບໍ່ມີຄວາມສາມາດ
ຍົກຍາວນການບາດເຈັບ ຫຼືເຈັບປ່ວຍ ແລະ ເກີດຜົນສະ
ຫັກນຕາມມາຈຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດບ້ອງກັນຕົນເອງ
ໄດ້. ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ ໃນທຸກໆກໍລະນີທີ່ກ່າວມາ
ນັ້ນ, ບຸກຄົນຕັ້ງກ່າວໄດ້ຢຸດເຊົາອອກຈາກຫຼຸກການ
ສູ້ລົບ ແລະ ຈະບໍ່ພະຍາຍາມຫຼືບໜີ.
3. ໃນກໍລະນີທີ່ບຸກຄົນຜູ້ຊື່ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໃນ
ຖານະສະເລີຍເສີກໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອໍານາດຂອງຝ່າຍກົງ
ກັນຂ້າມ ໃນເງື່ອນໄຂບໍ່ປົກຕົງການລົບຈົນທຳໃຫ້
ບໍ່ສາມາດອີບພະຍົບອອກໄບ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນ
ພາກ III ໝວດ I ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ່ III
ນັ້ນໄດ້, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍ
ແລະ ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ທຸກໆມາດຕະການ ເພື່ອຮັບປະ
ກັນຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນນັ້ນ.

ມາດຕາ 42 : ຜູ້ຕົກຢູ່ໃນຍົນຍານ

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ບຸກຄົນຜູ້ຂຶ້ງໄດ້ຈົອງຈາກຍິນຍານທີ່ຢູ່ໃນພາວະຄັບຂັນ ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການໂຈມຕີ ໃນເວລາກໍາລັງລົງໜ້າດິນ..
2. ໄລຍະລົງຮອດໜ້າດິນໃນເຂດແດນຊື່ຖືກຄອບຄອງໄດ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມນັ້ນ, ບຸກຄົນຜູ້ຂຶ້ງໄດ້ຈົອງຈາກຍິນຍານທີ່ຢູ່ໃນພາວະຄັບຂັນຈະມີໂອກາດໃນການຂໍຍອມຈຳນິນ ກ່ອນທີ່ຈະຕີກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການບຸກໂຈມຕີ, ເວັນຈາກເປັນທີ່ຮູ້ຈົກວ່າບຸກຄົນຕັ້ງກ່າວກໍາລັງສະແດງຫັດສະນະເປັນປໍລະບັກ.
3. ກອງບິນຂະຫານໄດ້ຈົອງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມມາດຕາສະບັບນີ້.

ໝວດ II - ຖານະຂອງນັກລົງ ແລະຖານະຂອງສະເລີຍເສີກສົງຄາມ

ມາດຕາ 43 : ກໍາລັງກອງ

1. ກໍາລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍໜີ່ທີ່ປະທະກັນຈະປະກອບມີຫຼຸກາງກໍາລັງ, ທຸກາງກຸ່ມ ແລະຫຼຸກາງໜ່ວຍປະກອບອາວຸດ ແລະມີການຈັດຕັ້ງເປັນລະບົບຊື່ຢູ່ໝາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຮັບຜິດຊອບການຊັ້ນຳຕໍ່ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງຝ່າຍນັ້ນ; ເຖິງແມ່ນວ່າຝ່າຍທີ່ປະທະກັນດັ່ງກ່າວຈະມີຜູ້ແນ່ນເປັນບຸກຄົນຂອງລັດຖະບານ ຫຼືເຈົ້າໜ້າທີ່ຄະນະໜີ່ຊື່ຢູ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ໄດ້ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ກໍາລັງກອງຫັບດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຢູ່ໝາຍໃຕ້ລະບົບວິໄນພາຍໃນ ຂື່ງປະກັນໃຫ້ມີການເຄົາລົບບັນດາລະບົງບການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະມີປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ.

ມາດຕາ 44 : ບັນດານັກລົບ ແລະ ສະເລີຍເສີກສິງຄາມ

1. ນັກລົບທຸກຄົມຕາມຂໍ້ຄວາມໃນມາດຕາ 43, ຜູ້ຂໍ້ຕົກຢ່າງໄຕ້ອ່ານາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມຈະຖືເປັນສະເລີຍເສີກສິ່ງຄາມ.
 2. ກໍ່ຄືຫັງໝົດບັນດານັກລົບມີພັນທະຕ່ການເຄີາລົບ ບັນດາລະບູງການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະມົງການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ການລະເມີດຕໍ່ລະບູງການດັ່ງກ່າວມານັ້ນ, ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ນັກລົບນັ້ນໝົດສິດໃນການເປັນນັກລົບ, ຫຼືເປັນສະເລີຍເສີກ, ຖ້າທາງຕົກຢ່າງພາຍໃຕ້ອ່ານາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ, ເວັ້ນແຕ່ກໍລະນີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 3 ແລະ 4.
 3. ເພື່ອປົກປ້ອງຊະຊາຊົນພົນລະເຮືອນຕ້ານຕໍ່ຜົນກະທິບຂອງການສູ້ລົບນັ້ນຈະເປັນມີການເພີ່ມກຳລັງປົກປ້ອງ, ບັນດານັກລົບຈະມີພັນທະສະແດງຕົນໃຫ້ແຕກຕ່າງຈາກປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນໃນຂະນະທີ່ດຳເນີນການບຸກໂຈມຕີ ຫຼືໃນຂະນະທີ່ມີການກະກຳມານປະຕິບັດ

ການທາງທະຫານເພື່ອບຸກໄຈມຕີ. ຍ້າງໄດ້ກຳດີ, ບາງ
ຄັ້ງມັນອາດມີສະພາບການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນການປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດຊື່ງເປັນເຫດຜົນສະເພາະໜຶ່ງຂອງການ
ສູລິບັນນີ້, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນກຳລົບບໍ່ສາມາດສະແດງຕົນໃຫ້
ແຕກຕ່າງຈາກປະຊາຊົນພິນລະເຮືອນໄດ້, ນັກລົບດັ່ງ
ກ່າວຈະຢັງຄົງຮັກສາຖານະຂອງການເປັນນັກລົບໄວ້
ໃນເງື່ອນໄຂຂຶ້ນໃນສະພາບການທີ່ວ່ານີ້ ນັກລົບນັ້ນຈະ
ຕ້ອງຖືອາວຸດໄດ້ເປີດເຜີຍ:

ກ. ໃນເວລາປະຕິບັດການທາງທະຫານແຕ່ລະຄັ້ງ;

ແລະ

ຂ. ໃນຂໍ້ເວລາຊື່ງນັກລົບໄດ້ຖືກຝ່າຍກົງກັນຂ້າມສາ
ມາດມອງເຫັນ, ໂດຍທີ່ເຂົ້າກຳລັງດຳເນີນການຢູ່ໃນ
ຂະບວນ ຂະຫຍາຍແຖວທະຫານກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມ
ການບຸກໄຈມຕີຊື່ງນັກລົບນັ້ນຈະຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມ
ດ້ວຍ.ບັນດາການກະທຳດັ່ງກ່າວຂຶ້ນສອດຄ່ອງຕໍ່
ເງື່ອນໄຂທີ່ກຳນົດໄວ້ຢູ່ວັກນີ້ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການ
ໝອກລວງຕາມຂໍ້ຄວາມໃນມາດຕາ 37, ວັກ 1
(ຄ).

4. ນັກລົບບຸກຄົມຂຶ້ງຕິກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງ
ກັນຂ້າມ, ໂດຍທີ່ເຂົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບັນດາ
ເງື່ອນໄຂທີ່ລະບຸໄວ້ໃນປະໂຫຍກທີ່ສອງຂອງວັກ 3
ນັ້ນ, ຈະໝົດສິດຕໍ່ການເປັນຄືສະເລີຍເສີກສົງຄາມ,
ແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະເຫັນອີກເຫັນໃຈເຫົ່າ
ທຽມກັນທີ່ໃຫ້ກັບສະເລີຍເສີກ ຕາມຄວາມໃນສິນທີ່
ສັນຍາສະບັບທີ III ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ການ
ປົກປ້ອງນີ້ລວມມີບັນດາການປົກປ້ອງເຫົ່າທຽມກັນທີ່
ໃຫ້ກັບສະເລີຍເສີກສົງຄາມຕາມຄວາມໃນສິນທີ່ສັນ
ຍາສະບັບ ທີ III, ໃນກໍລະນີທີ່ບຸກຄົມດັ່ງກ່າວຖືກຝ່າຍ

ເມີນຄະດີ ແລະ ຖືກຕັດສິນລົງໂທດ ດ້ວຍການລະ
ເມີດຂໍ້ກຳນົດໄດ້ອ່ອງຕົນ

5. ນັກລົບຜູ້ຊື່ຕົກຢ່າຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນ
ຂ້າມ ໂດຍທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການບຸກໂຈມຕີ ຫຼື
ໃນການກະກຽມການປະຕິບັດການທາງທະຫານເພື່ອ
ການບຸກໂຈມຕົນນີ້ຈະບໍ່ໜົດສິດໃນການເປັນນັກລົບ
ຂອງຕົນ ແລະ ການເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ ເນື່ອງ
ຈາກການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນກ່ອນໜ້ານັ້ນ.
6. ບົດບັນຍັດແຫ່ງມາດຕານີ້ຈະບໍ່ເປັນຜົນເສື່ອມເສຍຕໍ່
ສິດຂອງບຸກຄົນໄດ້ໃນການເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ
ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ຂອງສິນທີສັນຍາສະ
ບັບທີ III.
7. ບົດບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້ບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະປຸ່ງແບ່ງ
ແນວທາງປະຕິບັດທີ່ບັນດາລັດໄດ້ໃຫ້ການຍອມຮັບໃນ
ລັກສະນະທີ່ວ່າປັກງ່າວກັບການນຸ່ງເຄື່ອງແບບຂອງມັກ
ລົບທີ່ສັງກັດໜ່ວຍທະຫານປະຈຳການຕາມປົກຕິຂຶ້ງ
ແຕ່ງເຄື່ອງແບບ ແລະ ປະກອບອາວຸດຂອງຝ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນ.
8. ນອກເໜືອຈາກປະເພດບຸກຄົນຕ່າງໆຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດ
ໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ I
ແລະ ທີ II ແລ້ວ, ບັນດາສະມາຊີກສັງກັດໃນກຳລັງ
ກອງຫັບຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຫັງໝົດຕາມທີ່ໄດ້ນີ້
ຍາມໄວ້ໃນມາດຕາ 43 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້,
ຈະໄດ້ຮັບສິດປົກປ້ອງພາຍໃຕ້ສິນທີສັນຍາທັງ 2 ສະ
ບັບນີ້ນີ້, ຖ້າຫາກບຸກຄົນນີ້ນີ້ເປັນຜູ້ບາດເຈັບ ຫຼືຜູ້ເຈັບ
ປ່ວຍ, ຫຼືໃນກໍລະນີຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II, ຖ້າ
ຫາກເປັນຜູ້ຕົກລົງໃນທະເລ ຫຼືໃນນ່າມນີ້ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 45 : ການປົກປ້ອງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນການສູ້ລົບ

1. ບຸກຄົມຜູ້ຊື່ເຂົາມີສ່ວນໃນການສູ່ລົບ ແລະ ຕິກຢ່າໄຕ ອຳນາດຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຈະໄດ້ຮັບການສັນນິ ຖານວ່າເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ ແລະ ດັ່ງນີ້ຈະໄດ້ ຮັບການປົກປ້ອງຕາມສົນທີສັນຍາສະບັບທີ III ໃນ ເມື່ອບຸກຄົມນັ້ນອ້າງເອົາສີດໃນຖານະຂອງການເປັນ ສະເລີຍເສີກສົງຄາມ, ຫຼືຫາກປະກິດວ່າບຸກຄົມດັ່ງ ກ່າວອາດມີສີດໃນຖານະຂອງການເປັນສະເລີຍເສີກ ຫຼືໃນເມື່ອຝ່າຍຊື່ບຸກຄົມນັ້ນສັງກັດຢູ່ຮຽກຮ້ອງເອົາສີດ ເພື່ອເຂົາໃນຖານະດັ່ງກ່າວຕາມທາງແຈ້ງການຕໍ່ປະ ເທດທີ່ຄວບຄຸມຕົວໜີປະເທດທີ່ປົກປ້ອງ. ຖ້າເກີດມີ ການສົງໄສໃเด້ນີ້ຕໍ່ບຸກຄົມຜູ້ນັ້ນວ່າສົມຄວນໄດ້ຮັບສ ໂດໃນຖານະຂອງການເປັນສະເລີຍເສີກ, ບຸກຄົມດັ່ງ ກ່າວຈະໄດ້ສືບຕໍ່ຮັບສິດດັ່ງກ່າວ, ແລະ ຕໍ່ນີ້ໄປຈະໄດ້ ຮັບຄວາມປົກປ້ອງຕາມສົນທີສັນຍາສະບັບທີ III ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ອັນເປັນການລຳຖ້າເຖິງເວ ລາຖານະຂອງຕົນຈະໄດ້ມີການກຳນົດໂດຍສ່ວນທີ່ມີ ອຳນາດວິນິໄສຕໍ່.
2. ຖ້າບຸກຄົມນີ້ຕິກຢ່າພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນ ຂ້າມບໍ່ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາວ່າເປັນສະເລີຍເສີກ ແລະ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີໂດຍຝ່າຍດັ່ງກ່າວ ໃນຂໍ້ຫາ ວ່າໄດ້ຮັດຄວາມຜົດທີ່ຕິດພັນກັບການສູ່ລົບ, ບຸກຄົມ ນັ້ນຈະມີສີດທີ່ຈະອ້າງສິດໃນຖານະຂອງການເປັນສະ ເລີຍເສີກສົງຄາມຕໍ່ສານຍຸດຕິທຳ ແລະ ຈະຂໍໃຫ້ສານພື ຈາລະນາຕັດສິນບັນຫາດັ່ງກ່າວໄດ້. ແຕ່ລະເຫື້ອຊື່ ຂະບວນການປະຕິບັດທີ່ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້, ຄວນ ເຮັດໃຫ້ບັນຫາດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນກ່ອນການໄຕ່ ສວນກ່າວພ້ອງການເຮັດຜິດ. ບັນດາຜູ້ແກນຂອງປະ ເທດທີ່ປົກປ້ອງຈະມີສີດເຂົາຮ່ວມຝັງການໄຕ່ສວນໃນ ການຕັດສິນບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ເວັນແຕ່ໃນກໍລະນີຂໍ້ຍົກ

ເວັ້ນຊື່ງການໄຕ່ສ່ວນຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນຢ່າງລັບ ເພື່ອ
ປະໂຍດທາງດ້ານຄວາມໜັ້ນຄົງແຫ່ງລັດ. ໃນກໍລະນີ
ດັ່ງກ່າວ, ກອງກຳລັງທີ່ຄວບຄຸມຕົວບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຈະ
ຕ້ອງແຈ້ງຕໍ່ປະເທດທີ່ປິກປ້ອງຊາບຕາມເຫດຜົນດັ່ງ
ກ່າວ.

3. ທຸກໆຄົນຜູ້ຊື່ໄດ້ເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສູ່ລົບ, ບໍ່ມີ
ສິດໃນຖານະຂອງການເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ
ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຍດຈາກການປະຕິບັດທີ່ໃຫ້ໂອ
ກາດດີກ່າວນີ້, ສອດຄ່ອງວັບສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ່ IV
, ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຈະມີສິດໄດ້ຮັບການປິກປ້ອງຕາມມາດ
ຕາ 75 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ຕະລອດເວລາ.
ໃນເຂດແນວທີ່ຍິດຄອງ, ບຸກຄົນໄດ້ໜີ່ຈະມີສິດໃນ
ເລື່ອງການຕິດຕໍ່ສື່ສານພາຍໃຕ້ສິນທີ່ສັນຍາດັ່ງກ່າວ
ອີກດ້ວຍ, ເວັ້ນແຕ່ຖາຕົນເອງບໍ່ໄດ້ຖືກກັກຕົວ
ເພື່ອດຳລະກຳ(ນັກສືບ, ຈຳລະກຳ) ໂດຍບໍ່ຄຳນີ້
ເຖິງບົດບັນຍັດໃນມາດຕາ 5 ຂອງສິນທີ່ສັນຍາ
ສະບັບທີ່ IV.

ມາດຕາ 46 : ນັກສືບຂ່າວ (ຈາລະຊົນ)

- ສະມາຊິກສັງກັດກຳລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ຊື່ງຕິກຸ່າພາຍໃຕ້ອ່ານາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມໂດຍ
ທີ່ເຂົາກຳລັງຮັດການສືບຂ່າວ (ຈຳລະກຳ)ຢູ່ນັ້ນ ຈະບໍ່
ໄດ້ຮັບສິດໃນຖານະຂອງການເປັນສະເລີຍເສີກສົງ
ຄາມ ແລະອາດສາມາດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຖາ
ນະເປັນນັກສືບຂ່າວ.
- ສະມາຊິກສັງກັດກຳລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍໜີ່ທີ່ປະທະ
ກັນ ຊື່ງຮັດການເກັບກຳຂ່າວ ຫຼືພະຍາຍາມທີ່ຈະ

ເຕັບກຳຂ່າວ ໂດຍຮັດໄປໃນນາມຂອງຝ່າຍຕັ້ງກ່າວ.
ໃນເຂດແດນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ
ຈະບໍ່ຖືວ່າກ່ຽວຂ້ອງກັບກຳລັງຮັດການສືບຂ່າວ. ຖ້າ
ບຸກຄົນນັ້ນຫາກໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງແບບທະຫານຂອງກຳລັງ
ກອງຫັບຂອງຕົນໃນໄລຍະທີ່ກຳລັງຮັດການເຕັບກຳ
ຂ່າວດັ່ງກ່າວ.

3. ສະມາຊິກສັງກັດກຳລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະ
ກັນ ຂຶ້ງມີບ້ານເຮືອນຢູ່ໃນເຂດແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ
ໂດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ ແລະຂຶ້ງຮັດການເຕັບກຳ
ຂ່າວ ຫຼືພະຍາຍາມທີ່ຈະເຕັບກຳຂ່າວ. ຂຶ້ມູນອັນມີຄຸນ
ປະໂຍດຫາງງານທະຫານພາຍໃນເຂດແດນນັ້ນ ໂດຍ
ໄດ້ຮັດໄປໃນນາມຂອງຝ່າຍທີ່ຕົນສັງກັດຢູ່ ຈະບໍ່ຖືວ່າ
ກ່ຽວຂ້ອງກັບກຳລັງຮັດການສືບຂ່າວ. ເວັ້ນເສຍແຕ່
ວ່າບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ດຳເນີນການໃນລັກສະນະເວີວະຍົວະ
ດ້ວຍວິທີການລັບລື້ໂດຍຈິງໃຈ. ນອກຈາກນັ້ນ ບຸກຄົນ
ທີ່ມີບ້ານເຮືອນຢູ່ໃນເຂດແດນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສູນເສຍສິດ
ໃນຖານະຂອງງານເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ ແລະບໍ່
ອາດສາມາດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຖານະເປັນນັກ
ສືບ ເວັ້ນແຕ່ຫາກບຸກຄົນນັ້ນຖືກຈັບໄດ້ໂດຍທີ່ເຂົາກຳ
ລັງຮັດການສືບຂ່າວຢູ່ນັ້ນ.

4. ສະມາຊິກສັງກັດກຳລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະ
ກັນຂຶ້ງບໍ່ມີບ້ານເຮືອນຢູ່ໃນເຂດແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ
ໂດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ ແລະຂຶ້ງກ່ຽວຂ້ອງກັບກຳລັງ
ຮັດການສືບຂ່າວພາຍໃນເຂດແດນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສູນ
ເສຍສິດໃນຖານະຂອງງານເປັນສະເລີຍເສີກສົງຄາມ
ແລະບໍ່ອາດສາມາດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຖານະ
ເປັນນັກສືບ ເວັ້ນແຕ່ຫາກບຸກຄົນນັ້ນຖືກຈັບໄດ້ເສຍ
ກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ກັບຄືນກຳລັງກອງຫັບທີ່ຕົນສັງກັດຢູ່.

ມາດຕາ 47 : ທະຫານຮັບຈຳງ

1. ທະຫານຮັບຈຳງຈະບໍ່ມີສິດໃນຖານະເປັນນັກລົບ ຫຼື

ສະເລີຍເສີກສົງຄາມ.

2. ຄຳເວົ້າ “ທະຫານຮັບຈຳງ” ເຊົ້າໃຈເຖິງທຸກໆຄົນຜູ້ຂ່າງ

:

ກ. ໄດ້ຮັບການວ່າຈຳງເປັນພິເສດຢູ່ໃນປະເທດ ຫຼືຈາກ
ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເຂົ້າຕໍ່ສູ່ໃນການປະທະກັນດ້ວຍ
ອາວຸດ;

ຂ. ໄດ້ເຂົ້າມາມີສ່ວນໃນການສູ້ລົບໂດຍກົງຢ່າງເຫັນຈີ;

ຄ. ໄດ້ມີສ່ວນໃນການສູ້ລົບສະເພາະອັນມີຈຸດປະສົງ
ເພື່ອຜົນປະໄໂດສ່ວນຕົວ, ແລະ ໃນຕົວຈິງແລ້ວ
ແມ່ນໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາຈາກ ຫຼືໃນນາມຂອງຝ່າຍ
ໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນຝ່າຍໜຶ່ງວ່າຈະໃຫ້ຄ່າຫິດແທນ
ເປັນຊັບສິນຫຼາຍກ່ວາທີ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະ ໃຫ້ ຫຼື ທີ່
ໄດ້ຈ່າຍໃຫ້ຕໍ່ນັກລົບທີ່ມີຂັ້ນຕໍ່ແໜ່ງ ຫຼື ທີ່ມີໜັກທີ່
ຄ້າຍຄືກັນໃນກຳລັງກອງຫັບຂອງຝ່າຍນັ້ນ;

ງ. ບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນສັນຊາດຂອງຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຝ່າຍ
ໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຫຼືເປັນຜູ້ມີບ້ານເຮືອນຢູ່ໃນເຂດແດນ
ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມກວດກາຂອງຝ່າຍໜຶ່ງຝ່າຍ
ໃດ;

ຈ. ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊີກສົງກັດໃນກຳລັງກອງຫັບຂອງ
ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນໃດໜຶ່ງ ແລະ;

ສ. ບໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດສິ່ງໂດຍລັດທີ່ບໍ່ແມ່ນຝ່າຍໜຶ່ງທີ່
ປະທະກັນໃຫ້ໄປປະຕິບັດໜັກທີ່ຢ່າງເປັນທາງການ
ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊີກສົງກັດໃນກຳລັງກອງຫັບ
ຂອງລັດນັ້ນ.

ພາກທີ IV

ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ

ໝວດ I - ການປຶກປ້ອງທີ່ວ່າໄປຕ້ານກັບຜົນກະທິບ
ຂອງການສູ້ລົບ

ບົດທີ I - ລະບຽບການພື້ນຖານ ແລະຂອບເຂດ
ຂອງການໃຊ້ບັງຄັບ

ມາດຕາ 48 : ລະບຽບການພື້ນຖານ

ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຕ້ອງຈຳແນກລະຫວ່າງປະຊາ
ກອນພິນລະເຮືອນ ແລະນັກລົບພ້ອມກັນກັບລະຫວ່າງຊັບ
ສິນຂອງພິນລະເຮືອນ ແລະເປົ້າໝາຍທາງທະຫານ ອອກ
ຈາກກັນຢ່າງຄັກແນ່ ແລະເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງຈະດຳ
ເນີນການປະຕິບັດການໂດຍເລັ່ງເປົ້າໝາຍສຸມໃສ່ທາງທະ
ຫານເທົ່ານັ້ນ, ອັນນີ້ ເພື່ອທີ່ຈະຮັບປະກັນຕໍ່ການເຄົາລົບ
ແລະປຶກປ້ອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະຊັບສິນຂອງ
ພິນລະເຮືອນ.

ມາດຕາ 49 : ຄໍານິຍາມການບຸກໄຈມຕີ ແລະຂອບເຂດການໃຊ້ບັງ
ຄັບ

- ສຳນົວ “ ການບຸກໄຈມຕີ ” ເຊົ້າໃຈເຖິງການກະທຳ
ໃນລັກສະນະຮຸນແຮງຕ້ານຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ, ບໍ່ວ່າຈະ
ເປັນການບຸກລູກ ຫຼືທຳຮ້າຍ.
- ບົດບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍານີ້ທີ່ກ່ຽວພັນກັບການບຸກ
ໄຈມຕີຈະໃຊ້ສຳລັບຕໍ່ທຸກໆການບຸກໄຈມຕີ, ບໍ່ກໍ່ຈະ
ດຳເນີນໃນດິນແດນໄດ, ລວມທັງເຂດແດນແຫ່ງຊາດ
ຂອງຝ່າຍໜີ້ທີ່ປະທະກັນແຕ່ຕົກຢູ່ໝາຍໃຕ້ການຄວບ
ຄຸມກວດກາຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ.

3. ບົດບັນຍັດຂອງໝວດນີ້ຈະໃຊ້ສຳລັບການປະຕິບັດ
ການທາງໜ້າດິນ, ທາງອາກາດ ຫຼື ທາງທະເລ ຫຼື
ອາດສາມາດສຶ່ງຜົນກະທິບຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ,
ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ແລະ ຂັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນທີ່
ຢູ່ໜ້າດິນ. ບົດບັນຍັດດັ່ງກ່າວນີ້ຍີ້ໃຊ້ບັງຄັບສຳລັບ
ການບຸກຈົມຕີໃນທຸກກໍລະນີຈາກທາງທະເລ ຫຼື ຈາກ
ອາກາດຕໍ່ເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງຢູ່ໜ້າດິນ, ແຕ່ຈະບໍ່ກະທິບຕໍ່
ລະບຽບການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະ
ນີການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດຢູ່ທາງທະເລ ຫຼື ໃນອາ
ກາດ.
 4. ບົດບັນຍັດຂອງໝວດນີ້ເປັນບົດທີ່ເພີ້ມເຕີມຕໍ່ກັບບັນ
ດາລະບຽບການທີ່ພົວພັນກັບການປົກປ້ອງທາງມະ
ນຸດສະຫຼຸບທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ່
IV, ໂດຍສະເພາະໃນພາກ II, ແລະ ໃນຂໍ້ຕົກລົງ
ສາກົນອື່ນໆໃຊ້ມີຜົນຜູກພັນຕໍ່ຝາຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້
ຕົກລົງ, ລວມທັງລະບຽບການອື່ນໆຂອງກົດໝາຍສາ
ກົນທີ່ພົວພັນກັບການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ແລະ ຂັບ
ສິນຂອງພິນລະເຮືອນຕ້າມກັບຜົນກະທິບຂອງການສູ້
ລົບຢູ່ໜ້າດິນ, ຢູ່ທາງທະເລ ແລະ ໃນອາກາດ.

ບົດທີ II - ບຸກຄືນພິນລະເຮືອນ ແລະ ປະຊາກອນພິນ ລະເຮືອນ

ມາດຕາ 50 : ຕຳມື່ອງມຊອງບັນດາບຸກຄົນພິບລະເຮືອນ ແລະປະຊາກອນພິບລະເຮືອນ

1. ຮົງກວ່າ : ພິນລະເຮືອນ ໄດ້ແກບຸກຄົນໄດ້ຊີ້ງບໍ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນປະເພດບຸກຄົນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 4 (ກ) : 1).2).3). ແລະ 6) ຂອງສັນຫຼິສັນ

ຍາສະບັບທີ III ແລະ ໃນມາດຕາ 43 ຂອງອະນຸສັມ
ຍາສະບັບນີ້. ໃນກໍລະນີເປັນທີ່ສິໄສວ່າ ບຸກຄົນນັ້ນ
ເປັນພິນລະເຮືອນ ຫຼື່ບໍ່, ບຸກຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການພິ
ຈາລະນາວ່າເປັນພິນລະເຮືອນ.

2. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນປະກອບດ້ວຍໝົດຖຸກຄົນທີ່ເປັນພິນລະເຮືອນ.
 3. ທ່າງກມືບຸກຄົນແບກໜ້າປະກົດຢູ່ໃນທ່າມກາງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຊື່ງປໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຕາມຄໍານິຍາມຂອງພິນລະເຮືອນ, ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາກອນແຫ່ງນັ້ນສູນເສຍຄຸນສົມບັດທີ່ເປັນພິນລະເຮືອນໄປ.

ມາດຕາ 51 : ການປຶກປ້ອງປະຊາກອນພິບລະເຮືອນ

1. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ວ່າປະຈາກໄພອັນຕະລາຍທີ່ເກີດຈາກຜົນການປະຕິບັດການທ່າງໜະຫານ. ໃຫ້ການອໍານວຍປະສິດທິຜົນຕໍ່ການປົກປ້ອງຕໍ່ງໆກ່າວ, ບັນດາລະບູບການຕໍ່ໄປນີ້ຂຶ້ງເອກະສານຊັ້ນທ້າຍເພີ່ມເຕີມຕໍ່ລະບູບການອື່ນໆຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄົບນັ້ນ, ຈະຕັ້ງອີງໃຫ້ການພິຈາລະນາໃນຖຸກໆງາສະພາບການ.
 2. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນດັ່ງກ່າວຕະລອດຮອດບຸກຄົນພິນລະເຮືອນຈະບໍ່ຕົກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການບຸກໄຈມຕີ; ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການກະທຳ ຫຼືການນາບຄຸ້ວ່າຈະໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໂດຍມີເປົ້າໝາຍຫຼັກ ເພື່ອເປັນການສ້າງຄວາມຢ້ານກົວໃຫ້ແພ່ອອກໄປໃນໝູ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.
 3. ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວໃນໝວດນີ້, ເວັ້ນແຕ່ກັ້ວ່າແລະຕະລອດ

ຊ່ວງເວລາທີ່ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນນັ້ນເຊົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສູ່ລົບໂດຍກົງ.

ບົດທີ III - ທັບສິນທີມີລັກສະນະພົນລະເຮືອນ

ທາງຕາ 52 : ການບິກບ້ອງທີ່ໄປຕໍ່ຊັບສິນທີ່ມີລັກສະນະພືນລະເວືອນ.

ມາດຕາ 53 : ການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງວັດທະນະທຳ ແລະປູຊະນີສະຖານ

ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເສຍຫາຍຕໍ່ບັນດາບິດບັນຍັດຂອງສົນທີສັນຍາ
ລາແກ ທີ່ກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງວັດທະນະທຳ
ໃນກໍລະນີປະທະວັນດ້ວຍອາວຸດ, ລົງວັນທີ 14 ພຶດສະ
ພາ ປີ 1954 ຫຼືເຄື່ອງມືສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ, ມັນເປັນ
ທີ່ຕັອງຫຼາມ:

- ກ. ທຳການສູ່ລົບໄດ້ໆໂດຍກົງຕໍ່ອະນຸວາລີຫາງປະ
ຫວັດສາດ, ສີປະປະກຳ ຫຼືປຸຊະນີ ສະຖານ;
- ຂ. ການນຳໃຊ້ຊັບສິນດັ່ງກ່າວ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ
ຄວາມພະຍາຍາມທາງການທະຫານ;
- ຄ. ການຮັດໃຫ້ຊັບສິນດັ່ງກ່າວກາຍເປັນເບົ້າໝາຍໃນ
ການຕອບໄຕ;

**ມາດຕາ 54 : ການປົກປ້ອງຊັບສິນທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອການຢູ່
ລອດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.**

1. ຫ້າມນຳໃຊ້ຄວາມຂາດແຄນອາຫານຕໍ່ຕ້ານພິນເຮືອນ
ເປັນວິທີການທາງສົງຄາມ.
2. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບຸກໄຈມຕີ, ທຳລາຍ, ເຄື່ອນຍ້າຍ ຫຼື ເຮັດ
ໃຫ້ເຊື່ອມເສຍຊັບສິນທີ່ມີລັກສະນະຈຳເປັນຕໍ່ການດຳ
ລົງຊີວິດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ, ເຊັ່ນເຄື່ອງບໍລິ
ໄພກ(ອາຫານ) ເຂດດິນກະສິກຳ ເພື່ອການຜະລິດສະ
ບູງອາຫານ, ພິດຜົນ, ສັດສາວາສິ່ງ ຫຼືສະຖານທີ່
ເກັບ ແລະ ແຈກຢາຍນັ້ນຕື່ມ ແລະ ລະບົບຊຸມລະປະ
ທານ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງສະເພາະສະກັດວັນບໍ່ໃຫ້ປະ
ຊາກອນພິນລະເຮືອນ ຫຼືຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ໄດ້ຮັບຜົນ
ປະໂຍດ ເພື່ອການຄົງຊີວິດຂອງພວກຕົນ, ບໍ່ສະ

ເພາະແຕ່ວ່າຈະດ້ວຍເຫດຜົນຈູງໃຈແນວໄດ້, ບໍ່ວ່າແຕ່
ເພື່ອໃຫ້ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນອືດທິວ ຫຼືເຮັດໃຫ້ມີ
ການຍົກຍ້າຍສະຖານທີ່ຢູ່ອອກໄປ ຫຼືດ້ວຍເຫດຜົນ
ແນວອື່ນ.

3. ການຫ້າມຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນວັກ2 ຈະບໍ່ໃຊ້ບໍ່
ຄັບຕໍ່ບັນດາຂັບສິນທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງລຸ່ມນີ້ຖ້າຝ່າຍກົງ
ກັນຂ້າມເປັນຜູ້ນຳໃຊ້ :

ກ. ເພື່ອການຄົງຊີວິດສະເພາະບັນດາສະມາຊຸກກຳລັງ
ກອງຂອງຕົນ;

ຂ. ການສະໜັບສະໜູນໂດຍກົງຕໍ່ການປະຕິບັດການ
ທາງໆທະໜານ, ແຕ່ທ່າກບໍ່ແມ່ນເອົາໃຊ້ເພື່ອຄົງຊີ
ວິດ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ: ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນກໍລະນີໄດ້,
ຈະບໍ່ມີການກະທຳຕໍ່ຂັບສິນເຫຼົ່ານັ້ນ ຂຶ້ງອາດສາ
ມາດຄາດກະໄດ້ວ່າຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນຂາດແຄນອາຫານ ຫຼື ນັ້ນຕື່ມຈົນເປັນເຫດ
ເຮັດໃຫ້ຂະຊາກອນພິນລະເຮືອນຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນສະ
ພາບອືດຍາກ ຫຼືເປັນການບັງຄັບໃຫ້ມີການຍົກ
ຍ້າຍຖື່ນທຸນ.

4. ຂັບສິນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ເປັນເປົ້າໝາຍໃນກາ
ຕອບໂຕ້.

5. ໂດຍຄໍານິ່ງເຖິງຄວາມຈຳເປັນສຳຄັນຂອງຫຼຸກໆຝ່າຍທີ່
ທະຫະກັນເພື່ອປ້ອງກັນເຂດແດນແຫ່ງຊາດຂອງຕົນ
ຕ້ານການຮູກຮານ, ການຍົກເວັ້ນຈາກຂໍ້ຫ້າມຕາມທີ່
ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ2 ອາດສາມາດດຳເນີນໄດ້ໂດຍຝ່າຍ
ໜຶ່ງທີ່ປະຫະກັນໃນເຂດແດນພາຍໃຕ້ການຄວບ
ຄຸມກວດກາຂອງຕົນ ຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນທາງໆທະໜານ
ທີ່ບໍ່ອາດຫຼືກໄດ້.

1. ການກໍສົງຄາມຈະຕັອງດຳເນີນການຕິດຕາມປົກປ້ອງ ສົງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດຕ້າມຕໍ່ການທຳລາຍທີ່ມີລັກສະນະກ້ວາງຂວາງ, ໄລຍະຍາວນານ ແລະໜັກໜ່ວງ. ການປົກປ້ອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ລວມເຖິງການຫ້າມໃຊ້ວິທີການ ຫຼືສົງອໍານວຍທາງສົງຄາມ ຂີ່ມີຈຸດປະສົງ ຫຼື ອາດຕາດກະໄດວ່າຈະກໍໃຫ້ເກີດການທຳລາຍຕໍ່ສົງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດ ແລະ ດ້ວຍສາຍເໜດດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອມເສຍຕໍ່ສຸຂະພາບ ຫຼືການດຳລົງຂີ່ວິດຂອງປະຊາກອນ.
 2. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການບຸກໂຈມຕີຕໍ່ສົງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດໃນລັກສະນະຂອງການຕອບໂຕ້

ມາດຕາ 56 : ການປຶກບ້ອງບັນດາທີ່ວານ ແລະ ສະຖານທີ່ຕົວຕັ້ງ
ບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ

1. ຜົນງານສີລະປະ ຫຼືສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງບັນຈຸພະລັງງານ
ອັນຕະລາຍ ຕີ : ເຄືອນກັນນຳ ຖູກັນນຳ ແລະ ໂຮງ
ງານໄໝຟ້າ ພະລັງນິວຄະເລຍ, ຈະບໍ່ຖືກໃຫ້ເປັນເປົ້າ
ໝາຍການບຸກໂຈມຕີ, ເຖິງແມ່ນວ່າສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້
ປະກອບເປັນເປົ້າໝາຍຫາງທະຫານກໍ່ຕາມ, ທາກມີ
ການບຸກໂຈມຕີດັ່ງກ່າວອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດການປິດປ່ອຍພ
ະລັງງານອັນຕະລາຍ ແລະເປັນຜົນສະຫຼອນໃຫ້ເກີດ
ຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໝັກໜ່ວງຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະ
ຮຶອນ. ເປົ້າໝາຍຫາງການທະຫານອື່ນໆຊື່ຕັ້ງຢູ່ໃກ້
ຄົງຫົວງານ ຫຼືສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວ ຫຼື ໃນບໍລິເວນໃກ້
ຄົງກັນນັ້ນຈະບໍ່ຕິກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການບຸກໂຈມ
ຕີ, ທາກມີການບຸກໂຈມຕີດັ່ງກ່າວກໍ່ໃຫ້ເກີດການປິດ
ປ່ອຍພະລັງງານອັນຕະລາຍ ແລະເປັນຜົນສະຫຼອນ
ໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໝັກໜ່ວງຕໍ່ປະຊາກອນ
ພິນລະຮຶອນ.

2. ການໃຫ້ຄວາມປົກປ້ອງເປັນພິເສດຕໍ່ການບຸກໂຈມຕີ
ຕາມທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນວັກ 1 ຈະສັນສຸດລົງດັ່ງນີ້:
 - ກ. ກໍາລະນີເຂື້ອນກັນນຳ ຫຼືຖຸກັນນຳ, ສະເພາະຫາກ
ໄດ້ນຳໃຊ້ນອກເໜີອໄປຈາກໜ້າທີ່ຕາມປົກຕີ
ແລະເພື່ອໃຊ້ໃນການສະໜັບສະໜູນເປັນປະຈຳ,
ສຳຄັນແລະ ໂດຍກົງຕໍ່ການປະຕິບັດການທາງທະ
ຫານ ແລະຖ້າຫາກການບຸກໂຈມຕີດັ່ງກ່າວເປັນວິ
ທີ່ການອັນດູວທີ່ຈະຢຸດຕິຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນ
ນັ້ນ.
 - ຂ. ກໍາລະນີໂຮງງານໄຟຟ້າພະລັງນິວຄະເລຍ, ສະ
ເພາະຖ້າຫາກໄດ້ຜະລິດກະແສໄຟຟ້າເພື່ອໃຊ້ໃນ
ການສະໜັບສະໜູນເປັນປະຈຳ, ສຳຄັນ ແລະ
ໂດຍກົງຕໍ່ການປະຕິບັດການທາງທະຫານ ແລະ
ຖ້າຫາກການບຸກໂຈມຕີດັ່ງກ່າວເປັນວິທີການອັນ
ດູວທີ່ຈະຢຸດຕິຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນນັ້ນ.
 - ຄ. ກໍາລະນີເບົ້າໝາຍທາງການທະຫານອື່ນງຸຊີ້ງຕັ້ງຢູ່
ໃກ້ຄູງທີ່ວຽນ ຫຼືສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວ ຫຼືໃນບໍລິ
ເວນໃກ້ຄູງກັນນັ້ນ, ສະເພາະຫາກໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອ
ການສະໜັບສະໜູນເປັນປະຈຳ, ສຳຄັນ ແລະ
ໂດຍກົງຕໍ່ການປະຕິບັດການທາງທະຫານ ແລະ
ຖ້າຫາກການບຸກໂຈມຕີດັ່ງກ່າວເປັນວິທີການອັນ
ດູວທີ່ຈະຢຸດຕິຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນນັ້ນ.
3. ໃນຫຼຸກໆກໍາລະນີ, ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະບຸກ
ຄົນພິນລະເຮືອນ ສີບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂໄດດຕໍ່ຫຼຸກໆການ
ປົກປ້ອງ ຊື່ງກີດໝາຍສາກົນໄດ້ກໍານົດອອກໃຫ້ພວກ
ເຂົາ, ລວມທັງບັນດາມາດຕະການຄວາມລະມັດລະ
ວັງລ່ວງໜ້າຕາມທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 57; ຖ້າ
ທາກການປົກປ້ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນສັນສຸດລົງ ແລະຖ້າ
ທາກນີ້ໃນທີ່ວຽນ, ໜີ້ໃນສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງ ຫຼືນີ້

- ໃນບັນດາເປົ້າໝາຍທາງການທະຫານຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1 ຖືກບຸກໄຈມຕີ, ບຸກງ່າຄວາມລະມັດລະວັງທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນພາກປະຕິບັດຈະຕ້ອງໄດ້ນຳມາໃຊ້ເພື່ອຫຼັກເວັ້ນການປົດປ່ອຍພະລັງງານອັນຕະລາຍນັ້ນ.
4. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໜຶ່ງໃນຫົວງານ, ໜຶ່ງໃນສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງຫຼືໜຶ່ງໃນບັນດາເປົ້າໝາຍທາງການທະຫານຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1, ເປັນເປົ້າໝາຍໃນການຕອບໂຕ້.
 5. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃນການຫຼົງການຈັດຕັ້ງເປົ້າໝາຍທາງການທະຫານໃນສະຖານທີ່ໄກຄົງກັບຫົວງານ ຫຼື ສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1. ແມ່ວໄດ້ກໍດີ, ບັນດາສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນສະເພາະແຕ່ການປ້ອງກັນບັນດາຫົວງານ ຫຼືສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງປົກປ້ອງຕໍ່ຕ້ານການບຸກໄຈມຕີຈະໃຫ້ມີການອະນຸຍາດ ແລະຈະບໍ່ຕ້ອງຖືວ່າຕົວຂອງມັນເອງເປັນເປົ້າໝາຍໃນການບຸກໄຈມຕີ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າຈະບໍ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການສູ່ລົບ, ຍົກເວັ້ນເປັນການກະທຳເພື່ອການປ້ອງກັນເທົ່າທີ່ຈະເປັນໃນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ການບຸກໄຈມຕີທີ່ມີຕໍ່ຫົວງານ ຫຼືສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງທີ່ມີການປົກປ້ອງນັ້ນ ແລະການຕິດຕັ້ງກຳລັງອາວຸດຈະຈຳກັດສະເພາະແຕ່ອາວຸດຊື່ງມີຄວາມສາມາດນຳໃຊ້ກໍແຕ່ຊຸກດັນຄືນການຈູ້ໄຈມຂອງສັດຖຸຕໍ່ຫົວງານຫຼືສະຖານທີ່ຕິດຕັ້ງທີ່ມີການປົກປ້ອງ.
 6. ຜ່າຍຂັ້ນສູ່ທີ່ຮ່ວມໃນຂຶ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໄດ້ຖືກຮູ່ກາເຊີນໃນລັກສະນະບົບຄົ້ນໃຫ້ເຮັດຂຶ້ຕົກລົງອື່ນໆອີກເພື່ອຮັບປະກັນການປົກປ້ອງເພີ່ມເຕີມສໍາລັບຊັບສິນທີ່ບັນຈຸພະລັງງານອັນຕະລາຍ.
 7. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດສາມາດກຳນົດສັນຫຼັກພີເສດເພື່ອຄວາມສະດວກຕໍ່ການຈຳແນກບັນດາຊັບສິນ

ທີ່ປົກບ້ອງພາຍໃຕມາດຕານີ້ ຂຶ້ງປະກອບດ້ວຍຖຸມ
ວົງມິນສີໝາກກັງລືດ 3 ວົງ, ຈັດໄວຢູ່ບົນຫຼັກແດນຂັ້ນ
ດູວກັນ, ດັ່ງທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 16 ຂອງພາກ
ເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍສະບັບທີ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະ
ບັບນີ້. ການຂາດການກໍານົດເຄື່ອງໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ
ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນພນຈາກພັນທະກຳ
ລະນີຂອງຕົນພາຍໃຕ້ບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາສະບັບ
ນີ້.

ບົດທີ IV - ມາດຕະການຂອງຄວາມລະມັດລະວັງ

ມາດຕາ 57 : ຄວາມລະມັດລະວັງໃນການບຸກໂຈມຕີ.

1. ການປະຕິບັດການທາງທະຫານຈະຕ້ອງໄດ້ຕິດຕາມ
ຕະລອດເວລາເພື່ອຫຼັກເວັ້ນການກະທິບກະເທືອນຕໍ່ປະ
ຊາກອນພິນລະເຮືອນ, ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ແລະບັນ
ດາຂັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ.
2. ສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການບຸກໂຈມຕີ, ຄວາມລະມັດ
ລະວັງລ່ວງໜ້າຕໍ່ໄປຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຄື :
 - ກ. ຜູ້ວາງແຜນ ຫຼືຜູ້ຕັດສິນໃຈໃນການບຸກໂຈມຕີຈະ
ຕ້ອງ :
 - i) ເຮັດທຸກວິທີທາງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້
ເພື່ອກວດສອບວ່າເປົ້າໝາຍໃນການບຸກ
ໂຈມຕີບໍ່ໄດ້ເປັນບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ, ຫຼື
ຂັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ ແລະບໍ່ແມ່ນກໍ
ລະນີທີ່ໄດ້ຮັບການປົກບ້ອງເປັນພິເສດ,
ແຕ່ເປັນເປົ້າໝາຍທາງທະຫານຕາມ
ຄວາມໝາຍທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນວັກ 2 ຂອງ
ມາດຕາ 52 ແລະຂຶ້ງບໍ່ແມ່ນກໍລະນີຕ້ອງ

- ຫ້າມຂອງການບຸກໄຈມຕີຕາມບົດບັນຍັດ
ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
- ii) ເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອການລະມັດລະວັງ
ລ່ວງໜ້າທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການຄັດເລືອກ
ສິ່ງອຳນວຍ ແລະວິທີການເຂົ້າບຸກໄຈມຕີ
ໄດ້ມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອຫຼັກເວັ້ນ ແລະໃນ
ທຸກກໍລະນີ ກໍ່ເພື່ອຫຼຸດພ່ອນການສູນເສຍ
ຂຶ້ນໄດ້ຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນໃຫ້ນ
ອຍທີ່ສຸດ, ການບາດເຈັບຂອງບຸກຄົນພິນ
ລະເຮືອນ ແລະການທຳລາຍຊັບສິນຂອງ
ພິນລະເຮືອນຊື່ງອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້.
iii) ງົດການຕັດສິນໃຈທີ່ຈະບຸກໄຈມຕີຊື່ງອາດ
ຄາດໝາຍໄດ້ວ່າຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສູນ
ເສຍຕໍ່ຂຶ້ນໄດ້ຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ
ຊື່ງອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້, ການບາດເຈັບ
ຂອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ, ການທຳລາຍ
ຊັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ; ຫຼົງການສູນ
ເສຍ ແລະການທຳລາຍດັ່ງກ່າວລວມກັນ
ຊື່ງຈະເປັນການສູນເສຍທີ່ມາກາມຍາຍເກີນ
ກ່າວຄວາມໄດ້ປູງທາງການທະຫານຊື່ງ
ມີລັກສະນະເປັນຮູບປະທຳ ແລະໄດຍ
ກົງ.

ຂ. ການບຸກໄຈມຕີຕ້ອງໄດ້ໂຈະ ຫຼືຍົກເລີກ ຫາກປະ
ກົດວ່າເປົ້າໝາຍໃນການບຸກໄຈມຕີນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປົ້າ
ໝາຍຫາງຫະຫານຫຼືເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ມີອິງການ
ປົກປ້ອງເປັນພືເສດ ຫຼົງການບຸກໄຈມຕີນັ້ນອາດ
ຄາດໝາຍໄດ້ວ່າຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສູນເສຍຕໍ່ຂຶ້ນ

ວິດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຊື່ອາດຈະເກີດ
ຂຶ້ນໄດ້, ການບາດເຈັບຂອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ,
ການທຳລາຍຊັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ ຫຼືການສູນ
ເສຍ ແລະການທຳລາຍດັ່ງກ່າວລວມກັນຊື່ຈະ
ເປັນການສູນເສຍທຶນກາມຍເກີນກ່າວຄວາມ
ໄດ້ປົງບຫາງການທະຫານຊື່ມີລັກສະນະເປັນຮູບ
ປະທຳ ແລະ ໂດຍກົງ.

- ຄ. ຈະຕ້ອງມີການເຕືອນລ່ວງໜ້າໃນເວລາທີ່ເໝາະ
ສົມ ແລະດ້ວຍສົ່ງອຳນວຍທີ່ມີປະ
ສິດທິຜົນ, ກ່ອນການບຸກໂຈມຕີໄດ້ຊື່ອາດສົ່ງ
ຜົນກະທິບຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ, ເວັນໄວ
ແຕ່ສະພາບການນັ່ງອຳນວຍໃຫ້.
3. ໃນເນື່ອມີການຄັດເລືອກລະຫວ່າງໝາຍເປົ້າໝາຍຫາງ
ທະຫານເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອຈະບັນລຸຄວາມໄດ້ປົງບຫາງ
ການທະຫານທຶນມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນ, ການຄັດ
ເລືອກດັ່ງກ່າວຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ເປົ້າໝາຍຊື່ອາດຄືດວ່າ
ການບຸກໂຈມຕີຈະກໍໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍນ້ອຍທີ່ສຸດຕໍ່
ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ຫຼືຊັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ.
4. ໃນການປະຕິບັດການທາງທະຫານໃນທະເລ ຫຼືໃນອາ
ກາດ, ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໃຊ້ຫຼຸກໆຄວາມລະ
ມັດລະວັງລ່ວງໜ້າຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ເພື່ອຫຼືກເວັ້ນ
ການສູນເສຍຊື່ວິດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ
ແລະການທຳລາຍຕໍ່ຊັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ, ໂດຍ
ສອດຄ່ອງຕໍ່ກັບສິດ ແລະໜ້າທີ່ຕາມບັນດາລະບຽບ
ການຂອງກິດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະນີປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດ.
5. ຈະປໍ່ມີບົດບັນຍັດໄດ້ຂອງມາດຕານີ້ທີ່ອາດຕີຄວາມ
ໝາຍໄປໃນຫາງທີ່ເປັນການໃຫ້ອຳນາດໃນການເຂົາ

ມາດຕາ 58 : ຄວາມລະມັດລະວັງຕ້ານຜົນທີ່ເກີດຈາກການບຸກໂຈມຕີ.

ໃນຖ່າງມາດຕະການຂຶ້ງພາກປະຕິບັດຈະເປັນໄປໄດ້,
ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນ :

ບົດທີ V - ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຂດແນມພາຍໃຕ້ການ
ປຶກປ້ອງໆພື້ນເສດ.

ມາດຕາ 59 : ຫ້ອງຖືນບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນ.

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນບຸກໄຈມຕີ, ບໍ່ວ່າ ໂດຍສື່ງອໍານວຍໄດ້ງຕໍ່ຫ້ອງຖິ່ນບໍ່ໄດ້ບ້ອງກັນ.
 2. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຫົ້ວໜີຂໍ້ຈຳນານຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ ອາດປະກາດໃຫ້ຫ້ອງຖິ່ນໄດ້ເປັນຫ້ອງຖິ່ນບໍ່ໄດ້ບ້ອງ ກັນ ເມືອຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນເບັນສະຖານທີ່ຢູ່ອາໄສຂຶ້ງຢູ່ໄກ ຄູງ ຫຼືຢູ່ພາຍໃນເຂດແດນຂຶ້ງມີກຳລັງກອງຫັບຕັ້ງປະເ ຂັນໜ້າກັນ ແລະຂຶ້ງໄດ້ເປີດໃຫ້ມີການຍິດຄອງໄດ້ ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ຫ້ອງຖິ່ນ ເຊັ່ນວ່ານັ້ນຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບ ບັນດາເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :
- ກ. ນັກລົບທຸກໆຄົນພ້ອມກັບອາວຸດ ແລະອຸປະກອນ ທາງທະໜານເຄື່ອນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຍົກຍ້າຍອອກໄປ ຈາກຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ;
- ຂ. ຈະບໍ່ໃຊ້ສື່ງຕິດຕັ້ງ ຫຼືສື່ງປຸກສ້າງທາງທະໜານປະ ຈຳຢູ່ໃນການສູ່ລົບ ;
- ຄ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ແລະປະຊາກອນຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມການສູ່ ລົບ ;
- ງ. ຈະບໍ່ເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳໄດ້ທີ່ເປັນການສະໜັບ ສະໜູນການປະຕິບັດການທາງທະໜານ ;
3. ການມີໜ້າ, ໃນຫ້ອງຖິ່ນດັ່ງກ່າວຂອງບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ ຮັບການປົກປ້ອງເປັນພື້ນເສດພາຍໃຕ້ບັນດາສິນທີສັນ ຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະກອງກຳລັງຕຳ ຫຼວດໄດ້ມີຈຸດປະສົງເຈະຈິງໃນການຮັກສາຄວາມ ສະຫຼົບຮຽບຮ້ອຍຈະບໍ່ຖືວ່າຂັດຕໍ່ບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ຈັດ ວາງໄວ້ໃນວັກ 2.
 4. ຄຳຖະແຫຼງການທີ່ໄດ້ຈັດທຳຂຶ້ນພາຍໃຕ້ວັກ 2 ນັ້ນຈະ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມຊາບ ແລະຕ້ອງວິນິໄສ ແລະໃຫ້ຄຳອະຫິບາຍໃນເລື້ອງຂອບເຂດຂອງຫ້ອງຖິ່ນ ບໍ່ໄດ້ບ້ອງກັນ, ໃນລັກສະນະຊັດເຈນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະ ເປັນໄປໄດ້. ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຂຶ້ງໄດ້ຮັບຄຳຖະແຫຼງ

ການຈະຕ້ອງໄດ້ສະແດງການຮັບຊາບຄືນ ແລະ ຈະປະ
ຕີບັດຕໍ່ຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນຄືກັນກັບຫ້ອງຖິ່ນບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນ,
ເວັ້ນແຕ່ບັນດາເງື່ອນໄຂຈົດວາງໄວ້ໃນວັກ 2 ນັ້ນຈະບໍ່
ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມ, ຂຶ້ງໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວຝ່າຍ
ທີ່ໄດ້ຮັບແຈ້ງການ ຈະຕ້ອງແຈ້ງຄືນໃຫ້ຝ່າຍທີ່ແຈ້ງໃຫ້
ຊາບນັ້ນໃນທັນທີ. ເຖິງແມ່ນວ່າບັນດາເງື່ອນໄຂຈົດ
ວາງໄວ້ໃນວັກ 2 ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມ,
ຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນຈະສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຂອງການປົກປ້ອງຕາມ
ທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນບິດບັນຍັດອື່ນໆຂອງອະນຸສັນຍາສະ
ບັນນີ້ ແລະ ບັນດາລະບູບການອື່ນໆຂອງກົດໝາຍສາ
ກິນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບກັບກໍລະນີການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ.

5. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນອາດສາມາດຕິກລົງຕໍ່ການ
ສ້າງຕັ້ງຫ້ອງຖິ່ນບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຫ້ອງຖິ່ນ
ດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສອດຄ່ອງເຕັ້ງບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ຈົດວາງໄວ້
ໃນວັກ 2. ການຕິກລົງດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງວິນິໄສ ແລະ
ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍໃນເລື້ອງຂອບເຂດຂອງຫ້ອງຖິ່ນບໍ່ໄດ້
ປ້ອງກັນ ໃນລັກສະນະຊັດເຈນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປ
ໄດ້; ໃນກໍລະນີທີ່ຈະເປັນ, ການຕິກລົງກັນນັ້ນອາດສາ
ມາດຈົດວາງຂໍ້ຄວາມຂອງການກວດກາຕື່ມ.

6. ຜ່າຍທີ່ກໍາອຳນາດຊື່ງຫ້ອງຖິ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍຕິກລົງດັ່ງ
ກ່າວຕັ້ງຢູ່, ຈະຕ້ອງມີການກໍານົດຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ດ້ວຍ
ມາດຕະການອັນຈາດເປັນໂດຍການໃຊ້ສັນຍາລັກຊື່ງ
ອາດສາມາດໄດ້ຕິກລົງໄວ້ນຳຝ່າຍໜີ້ອີກ, ຂຶ້ງສັນຍາ
ລັກນັ້ນຈະຕ້ອງຈັດວາງໄວ້ໃນຫ້ອງຖິ່ນຊື່ງສາມາດແນມ
ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຢູ່ອົມບໍລິ
ເວນ ແລະ ຂອບເຂດຂອງຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ແລະ ບິນເສັ້ນ
ຫາງໝວງ.

7. ຫ້ອງຖິ່ນນັ້ນຈະສູນເສຍຖານະຂອງການເປັນຫ້ອງຖິ່ນ
ບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນໃນເມື່ອຫ້ອງຖິ່ນແຫ່ງນັ້ນບໍ່ປະຕິບັດຕາມ

ບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ຈົດວາງໄວ້ໃນວັກ 2 ຫຼືໃນຂໍ້ຕົກລົງ
ທີ່ກ່າວໄວ້ໃນວັກ 5 ອີກຕໍ່ໄປ. ໃນກໍລະນີການສັນສຸດ
ດັ່ງກ່າວ, ທັກຖື່ນັ້ນຈະຍັງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຂອງການ
ປົກບ້ອງຕາມທີ່ກໍມີດໄວ້ໃນບົດບັນຍັດອື່ນໆຂອງອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະບັນດາລະບຽບການອື່ນໆຂອງ
ກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄົບໃນກໍລະນີການປະຫະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດ.

ມາດຕາ 60 : ແຂດປອດທະຫານ

1. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບັນດາຜ່າຍທີ່ປະຫະກັນຂະຫຍາຍການປະຕິ
ບັດການຫາງຂະຫານເຊົ້າໄປໃນເຂດໄດ້ຂຶ້ງເຂດນັ້ນໄດ້
ຮັບຖານະເປັນເຂດປອດທະຫານ. ຕາມການຕົກລົງທີ່
ໄດ້ເຫັນພ້ອມນຳກັນໄວ້. ຖ້າຫາກການຂະຫຍາຍການ
ປະຕິບັດການດັ່ງກ່າວເປັນການກະທຳທີ່ຂັດຕໍ່ຂັ້ນຍັດ
ຂອງການຕົກລົງເຊັ່ນນັ້ນ.
2. ຂໍ້ຕົກລົງນີ້ຈະເປັນການຕົກລົງຊັດເຈນ; ໂດຍອາດສາ
ມາດຈັດທຳຂຶ້ນດ້ວຍວາຈາ ຫຼືເປັນລາຍລັກອັກສອນ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນກໍລະນີໂດຍກິງ ຫຼືຜ່ານປະເທດທີ່ປົກບ້ອງ
ຫຼືອົງການຈັດຕັ້ງມະນຸດສະຫົບມື້ມີຊັນວັນນະ ເປັນທຳ
ແລະປະກອບດ້ວຍຄຳຖະແຫຼງການທີ່ຕອບສະໜອງຕໍ່
ກັນ ແລະປ່ອງດອງກັນ. ຂໍ້ຕົກລົງນີ້ອາດສາມາດຈັດ
ຮັດຂຶ້ນໃນຍາມສະຫງົບເສີກ ກໍ່ຄືໃນພາຍຫຼັງການ
ເປັດການສູ້ລົບຂຶ້ນ ແລະຈະຕ້ອງໄດ້ວິນິໄສ ແລະໃຫ້
ຄຳອະທິບາຍ ໃນເລື້ອງຂອບເຂດຂອງເຂດປອດທະ
ຫານ, ໃນລັກສະນະຊັດເຈນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປ
ໄດ້; ໃນກໍລະນີທີ່ຈໍາເປັນ, ການຕົກລົງກັນນັ້ນອາດສາ
ມາດຈັດວາງຂໍ້ຄວາມຂອງການກວດກາຕື່ມ.
3. ເປົ້າໝາຍຂອງຂໍ້ຕົກລົງເຊັ່ນນັ້ນ, ຕາມປົກຕິແລ້ວ
ຈະເປັນເຂດທີ່ສະໜອງຕອບບັນດາເງື່ອນໄຂດັ່ງຕໍ່ໄປ

ນີ້ :

- ກ. ນັກລົບທຸກໆຄືນພ້ອມກັບອາວຸດ ແລະ ອຸປະກອນເຕື່ອນທີ່ທາງທະຫານຈະຕ້ອງໄດ້ຢັກຍິນ
ອອກຈາກສະຖານທີ່ນັ້ນ;
- ຂ. ຈະບໍ່ໃຊ້ສິ່ງຕິດຕັ້ງ ຫຼື ສິ່ງປຸກສ້າງທາງທະຫານ
ປະຈຳຢູ່ໃນການສູ່ລົບ ;
- ຄ. ເຈົ້ານັ້ນທີ່ ແລະ ປະຊາກອນຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມ
ການສູ່ລົບ ;
- ງ. ຈະຕ້ອງຢຸດຕິທຸກການເຕື່ອນໄຫວກິດຈະກຳທີ່
ຕິດພັນກັບຄວາມພະຍາຍາມທາງທະຫານ.
ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນຈະຕ້ອງຕິກລົງກັນກ່ຽວ
ກັບການຕິຄວາມໝາຍໃຫ້ຕໍ່ກັບເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້
ຈັດວາງໄວ້ໃນຂໍ້ຢ່ອຍ (ງ) ແລະ ກ່ຽວກັບບຸຄົນ
ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ໃນເຂດປອດທະ
ຫານ, ນອກເໜີ້ອໄປຈາກບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງ
ໃນວັກ 4.
4. ການມີໜ້າໃນເຂດດັ່ງກ່າວຂອງບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການ
ບົກປ້ອງເປັນພື້ເສດພາຍໃຕ້ບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະ
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ກອງກຳລັງຕຳຫຼວດໂດຍມີ
ຈຸດປະສົງເຈາະຈຶງໃນການຮັກສາຄວາມສະຫງົບຫຼາຍ
ຮອຍ ຈະບໍ່ຖືວ່າຂັດຕໍ່ເງື່ອນໄຂທີ່ຈັດວາງໄວ້ໃນວັກ 3.
5. ຝ່າຍທີ່ກຳອົດນຳມາດຊື່ງມີເຂດປອດທະຫານຕັ້ງຢູ່ຈະຕ້ອງ
ມີການກຳນົດເຂດນັ້ນ ດ້ວຍມາດຕະການອັນຈາດເປັນ
ໂດຍການໃຊ້ສັນຍາລັກຊື່ງອາດສາມາດໄດ້ຕິກລົງໄວ້
ນຳຝ່າຍໜີ້ອີກ ຂື່ງສັນຍາລັກນັ້ນຈະຕ້ອງຈັດວາງໄວ້
ໃນສະຖານທີ່ຂື່ງສາມາດແນມເຫັນໄດ້ຂັດເຈນ, ໂດຍ
ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຢູ່ອົມບໍລິເວນ ແລະ ຂອບເຂດຂອງ
ເຂດປອດທະຫານນັ້ນ ແລະ ບິນເສັ້ນທາງໝວງ.

6. ຖ້າຫາກການສູ່ລົບໄດ້ຍັບເຂົ້າໄກເຊດປອດທະຫານ ແລະ ຖ້າຫາກບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນໄດ້ມີຂໍ້ຕົກລົງ ກັນໄວ້ແລ້ວ ຈະບໍ່ມີຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງນຳໃຊ້ເຊດດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການປະຕິບັດການທາງທະໜານ ຫຼືປະກາດຕົກລົງເລີກຖານະຂອງເຊດນັ້ນໂດຍລຳພັງແຕ່ຝ່າຍດູງວໄດ້.
7. ໃນກໍລະນີມີການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງໄດ້ຍັງໃດ ຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ ຕໍ່ບັນດາບົດບັນຍັດໃນວັກ 3 ຫຼື ວັກ 6, ຝ່າຍອື່ນທີ່ບໍ່ໄດ້ລະເມີດຈະຖືກປິດປ່ອຍອອກຈາກພັນທະຂອງຕົນ ພາຍໃຕ້ການຕົກລົງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂດມີຖານະເປັນເຂດປອດທະຫານ. ໃນກໍລະນີມີການສັນສົດດັ່ງກ່າວ, ເຂດນັ້ນຈະສູນເສຍຖານະໄປໃນຕົວແຕ່ຍັງຈະສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຂອງການປົກປ້ອງຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນບົດບັນຍັດໃໝ່ນໆຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະບັນດາລະບຽບການອື່ນໆຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນກໍລະນີມີການປະທະກັນຕ້ວຍອາວຸດ.

ບົດທີ VI - ການປົກປ້ອງພົນລະເຮືອນ.

ມາດຕາ 61 : ຄຳນິຍາມ ແລະຂອບເຂດການບັງຄັບໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ :

ກ. ສຳນວນເວົ້າ “ການປົກປ້ອງພົນລະເຮືອນ” ເຂົ້າໃຈເຖິງການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດກົດຈະກຳດ້ານມະນຸດສະຫັກໜີມີ ຫຼືຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຕໍ່ໄປນີ້ຂຶ້ນມີຈຸດມັງໝາຍໃນການປົກປ້ອງປະຊາກອນພົນລະເຮືອນຈາກອັນຕະລາຍຂອງການສູ່ລົບຫຼືໄພພົບ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຜ່ານພນ

- 1). ការាណເຕិອនໄយេ ;
 - 2). ការាណອិបមិបិរាយៗ ;
 - 3). ការាណຈុំខាស់ទាមទី និងត្រូវទីផ្សារ
ឱ្យខ្សោត ;
 - 4). ការាណចុំខ្លឹះការាណເធិំនិងប៉ាណ្ហាមាត់
ពេលវេលាអារមិនដឹងដឹង ;
 - 5). ការាណឲ្យឱយ ;
 - 6). ការាណបំលិការាណជាការាណແណែងធម៌រួមគេ
ការាណបច្ចុប្បន្នមិនមានបាយណា និងការាណ
ឱ្យគ្មាមខ្លួយហើយខ្លួយខាងក្រោមសាធារណៈ
ឱ្យឱយ ;
 - 7). ការាណចិត្តាមិន (មនុស្ស) ;
 - 8). ការាណខ្លួយការាណទុក និងការាណរៀនតែង
ឱ្យមានបំលិកេវនេខេត្តធមាពាយ ;
 - 9). ការាណវារិកចុំការាណពិនិត្យ និងវារិកចុំ
ពេលវេលាអិនិញ្ញាត្រូវការាណបិកប៉ុងទីតាមតិកាប៊ិក
 - 10). ការាណចុំខាស់ទាមទីផ្សារទីផ្សារទីផ្សារ
ឱ្យឱយសម្រាប់រាជការាណស្ថាប់សេរី ;
 - 11). ការាណខ្លួយហើយនិងការាណមិនស្ថាប់សេរី ដើម្បី
ការាណឱ្យឱយ និង ការាណរៀនគ្មាមបែងចែក
ឱ្យឱយនិងទីបំផុតឱ្យឱយឱ្យឱយ ;
 - 12). ការាណចុំសារិកទីតាម(សៀវភៅទីតាម) យ៉ាង
ស្ថាប់សេរីនិងតែងតាំងសារិកទីតាមបែងចែក
ឱ្យឱយ ;
 - 13). ការាណបំលិការាណតែងតាំងសិបតិកាប៊ិកយ៉ាងស្ថាប់
សេរី ;

14). ການຊ່ວຍເຫຼືອໃນການຊ່ວຍຮັກສາຊັບ
ສິນອັນຈາດເປັນໃນການມີຂີວິດຢູ່ລອດ ;

15). ກິດຈະກຳເສີມອັນຈາດເປັນໃນການປະຕິ
ບັດໃຫ້ສໍາເລັດຂອງໜຶ່ງໃນໝາຍກິດຈະກຳ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຢູ່ຂາງເຖິງນີ້, ໂດຍ
ລວມເຖິງການວາງແຜນ ແລະການຈັດ
ຕັ້ງ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນມີການກຳຈັດຂອບເຂດ ;

ຂ. ສໍານວນເວົ້າ “ ອົງການປົກປ້ອງພິນລະ
ເຮືອນ ” ເຊົ້າໃຈເຖິງບັນດາທີ່ຕັ້ງອົງການ
ແລະໝ່ວຍງານອື່ນໆຊີ່ງໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຫຼື
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດ
ຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ ເພື່ອການປະຕິ
ບັດໃຫ້ສໍາເລັດຂອງໜຶ່ງໃນໝາຍກິດຈະກຳດັ່ງ
ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນຂໍ້ຢ່ອຍ (ກ) ແລະຊີ່ງໄດ້ຮັບ
ມອບໝາຍ ແລະເຈາະຈົງສະເພາະສຳລັບ
ກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ;

ຄ. ຄຳສັບ “ ພະນັກງານ ” ຂອງອົງການປົກ
ປ້ອງພິນລະເຮືອນເຂົ້າໃຈເຖິງບຸກຄົນຊີ່ງໄດ້
ຮັບມອບໝາຍໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນໃນ
ລັກສະບະເຈາະຈົງສະເພາະການປະຕິບັດໃຫ້
ສໍາເລັດບັນດາກິດຈະກຳທີ່ຍົກຂຶ້ນໃນຂໍ້ຢ່ອຍ
(ກ) ລວມທັງພະນັກງານຜູ້ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ
ໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຂອງຝ່າຍດັ່ງ
ກ່າວໃນການບໍລິຫານອົງການນັ້ນໂດຍສະ
ເພາະ;

ງ. ຄຳສັບ “ ພັດສະດຸ ” ຂອງອົງການປົກປ້ອງ
ພິນລະເຮືອນ ເຂົ້າໃຈເຖິງເຄື່ອງອຸປະກອນ

ການສະໜອງອຸປະກອນ ແລະສິ່ງອຳນວຍ
ການຂົນສົ່ງຊື່ງອີງການດັ່ງກ່າວນຳໃຊ້ ເພື່ອ¹
ການປົກປ້ອງທົ່ວໄປ ;

ມາດຕາ 62 : ການປົກປ້ອງທົ່ວໄປ

1. ອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງຝ່າຍພິນລະ
ເຮືອນພ້ອມດ້ວຍພະນັກງານຂອງອົງການຈະຕັອງ
ເດັກບຄວາມເຄົາລົບ ແລະປົກປ້ອງ, ຫຼືກຕັອງ
ຕາມປົດບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ
ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍໍ່ງປົດບັນຍັດຂອງໝວດນີ້.
ພະນັກງານດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບສິດໃນການປະຕິບັດ
ໃຫ້ສຳເລັດກິດຈະກຳປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ, ເວັ້ນ
ແຕ່ໃນກໍລະນີຂອງຄວາມຈຳເປັນຫາງການທະ
ຫານທີ່ບີບປັງຄັບ.
2. ບັນດາປົດບັນຍັດຂອງວັກ 1 ຈະໃຊ້ບັງຄັບເຊັ່ນ
ດຽວກັນກັບພິນລະເຮືອນຜູ້ຊື່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊີກ
ຂອງອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງຝ່າຍພິນ
ລະເຮືອນ. ແຕ່ຫາກໄດ້ຕອບຮັບຄຳຂໍຮ້ອງຂອງ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນາດ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການ
ປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ນັ້ນ.
3. ອາຄານ ແລະພັດສະດຸຊື່ງນຳໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນ
ການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນພ້ອມດ້ວຍສະຖານທີ່
ຫຼືບໄພຊື່ງຈັດຕູນໄວ້ສຳລັບປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມາດຕາ
52. ຂັບສິນຊື່ງນຳໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການປົກ
ປ້ອງພິນລະເຮືອນບໍ່ອາດສາມາດຫຼົກທຳລາຍ ຫຼື
ປັ້ງນຸດໝາຍຂອງການໃຊ້ຂັບສິນນັ້ນ, ເວັ້ນແຕ່
ໂດຍຝ່າຍຊື່ງເປັນເຈົ້າຂອງອາຄານ ຫຼືຂັບສິນດັ່ງ
ກ່າວ.

ມາດຕາ 63 : ການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນໃນເດີນແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ

1. ອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງຝ່າຍພິນລະເຮືອນ ຈະໄດ້ຮັບການອໍານວຍຄວາມສະດວກເຫຼົ່າທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຂອງອົງການ ຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະຖານະການໄດ້ ພະນັກງານຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກບັງຄັບ ໃຫ້ເຮັດບັນດາກິດຈະກຳຊື່ງຂັດຂວາງຕໍ່ການປະຕິບັດ ພາລະກິດທີ່ເໝາະສົມຂອງຕົນ. ປະເທດທີ່ຍືດຄອງຈະ ບໍ່ປັບປຸງໂຄງສ້າງ ຫຼືພະນັກງານຂອງອົງການດັ່ງ ກ່າວແຕ່ຢ່າງໄດ້ ຊື່ງອາດສາມາດເຮັດໃຫ້ເສຍໜ້າຍຕໍ່ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ບັນດາອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ບຸລິມະສິດ ຕໍ່ຄົນໃນຊາດ ຫຼືຜົນປະໂໄດຂອງປະເທດທີ່ຍືດຄອງນັ້ນ.
2. ປະເທດທີ່ຍືດຄອງຈະບໍ່ຕ້ອງບັງຄັບ, ຫຼູ້ເຂັ້ມ ຫຼື ຍົວະ ຍົງອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນໃຫ້ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກິດຈະກຳຂອງອົງການໃນລັກ ສະນະທີ່ອາດເປັນຜົນເສຍໜ້າຍຕໍ່ຜົນປະໂໄດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.
3. ປະເທດທີ່ຍືດຄອງອາດສາມາດປິດອາວຸດຂອງພະນັກງານປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ, ເພື່ອເຫດຜົນທາງດ້ານ ຄວາມໝັ້ນຄົງໄດ້.
4. ປະເທດທີ່ຍືດຄອງບໍ່ຕ້ອງປັງປຸງຈຸດໝາຍຂອງການນຳໃຊ້ສະເພາະ ຫຼືເກັບເກນ ຂຶ້ງອາຄານ ຫຼືພັດສະດຸເປັນຂອງອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ຫຼືທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໂດຍອົງການດັ່ງກ່າວທາກການປັງປຸງຈຸດໝາຍ ຫຼືການເກັບ

ແກນນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ສະຫາຍຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນ.

5. ປະເທດທີ່ຢືດຄອງອາດສາມາດເວັບແກນ ຫຼືປົງນຈຸດ
ໝາຍາຕໍ່ສິ່ງອຳນວຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂສືບຕໍ່
ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການທີ່ໄປທີ່ຈັດວາງໄວ້ໃນວັກ
4 ແລະພາຍໃຕ້ບັນດາເງື່ອນໄຂສະເພາະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :
ກ. ອາຄານຫຼືພັດສະດຸນັ້ນມີຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອ¹
ຄວາມຕ້ອງການອື່ນໆຂອງປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນ ແລະ ;
ຂ. ການເວັບແກນ ຫຼືການປົງນຈຸດໝາຍຈະແກ່ຍາວ
ໄປພຽງຊີວໄລຍະຂອງຄວາມຈຳເປັນທີ່ມີຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.
6. ປະເທດທີ່ຢືດຄອງຈະບໍ່ຕ້ອງປົງນຈຸດໝາຍ ຫຼືເວັບແກນ
ມາໃຊ້ບັນດາທີ່ພັກພາອາໄສ ຂໍ້ຈັດກຽມຮັບໃຊ້ປະຊາ
ກອນພິນລະເຮືອນ ຫຼືຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງ
ປະຊາກອນດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 64 : ອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຂອງ
ລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໆຫຼືໆ
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມມື່ງໆຢ່າຍທີ່ປະທະກັນ ແລະອົງການປະ
ສານງານສາກົນ

1. ບັນດາມາດຕາ 62 ,63 ແລະ 66 ຈະນຳໃຊ້ໃນກໍລະ
ນິດງວກັນສຳລັບພະນັກງານ ແລະພັດສະດຸຂອງອົງ
ການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຂອງລັດ
ທີ່ເປັນກາງ ຫຼື ລັດອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ຊັ້ງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບັນດາກົດຈະກຳຂອງການປົກປ້ອງ
ພິນລະເຮືອນຕາມທີ່ໄດ້ຢັກຂຶ້ນໃນມາດຕາ 61 ຕໍ່ດິນ
ແຕນຂອງຝ່າຍໜີ້ງທີ່ປະທະກັນ, ໂດຍຄວາມເຫັນດີ
ເຫັນພັອມ ແລະພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມກວດກາຂອງ
ຝ່າຍດັ່ງກ່າວ. ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງ

ໄດ້ແຈ້ງການຕໍ່ທຸກໆຝ່າຍກົງກັນຂ້າມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ ຊາບໂດຍໄວ້ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບການອັນໄດ; ການປະຕິບັດກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການແຊກແຊາງໃນການປະທະກັນ. ບາງທີ, ກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ຮັດໂດຍຄຳນິ່ງເຕິ່ງເຜີນປະໂໄລດ້ານຄວາມຂຶ້ນຄົງຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນກ່ຽວຂ້ອງ.

2. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຂຶ້ງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຕາມທີ່ໄດ້ຍິກຂຶ້ນໃນວັກ 1 ແລະ ຜ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂີ້ຕົກລົງຜູ້ຊົ່ງໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນ ຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກ ເມື່ອມັນຫາກມີຂຶ້ນຕໍ່ການປະສານງານກັບສາກົນໃນເລື້ອງຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວບັນດາບົດບັນຍັດຂອງບົດນີ້ຈະນຳມາໃຊ້ຕໍ່ອົງການສາກົນທີ່ຊຳນິ້ນຊຳນານ.
3. ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ, ປະເທດທີ່ຍິດຄອງອາດກິດກັນ ຫຼືຈໍາກັດບັນດາກິດຈະກຳຂອງອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຂອງລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ແລະຂອງອົງການຈັດຕັ້ງການຮ່ວມມືສາກົນໄດ້ກໍ່ພົງແຕ່ຫາກຕົນສາມາດໃຫ້ການປະກັນໄດ້ວ່າການປະຕິບັດບັນດາກິດຈະກຳການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຈາກສົ່ງອໍານວຍຂອງຕົນ ຫຼືຂອງເຂດແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງມີຄວາມພູງໝໍດ້ວຍ.

ມາດຕາ 65 : ການມຸດເຊົາການປົກປ້ອງ (ຫຼືການສື່ນສຸດ)

1. ການໃຫ້ການປົກປ້ອງຕໍ່ບັນດາອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນ, ພະນັກງານ, ອາຄານ, ທີ່ພັກພາອາໄສ ແລະ ພັດສະດຸຂອງອົງການຈະບໍ່ອາດຢຸດເຊົາໄດ້ກໍ່ແຕ່ມັນໄດ້ຮັດການກະທຳ ຫຼືມີການນຳ

ໃຊ້ເພື່ອເຮັດການກະທຳອັນກໍ່ໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ສັດຖຸ, ນອກເໜີອຈາກກົດຈະກຳສະເພາະຂອງອົງການ. ບາງທີການປົກປ້ອງຈະຢຸດເຊົາໄດ້ກໍ່ແຕ່ງຢູ່ພາຍຫຼັງຈາກໄດ້ມີຄໍາຕີອນໃຫ້ຊາບ, ແຕ່ລະຄົ້ງທີ່ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້, ໂດຍໄດ້ກຳນົດເວລາອັນແຫດເໝາະທີ່ຈະຢຸດສະຈັກໂດຍບໍ່ມີຜົນ

2. ການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການກະທຳກໍ່ໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍຕໍ່ສັດຖຸ :

ກ. ການດຳເນີນກົດຈະກຳປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມ ຫຼືຕິດຕາມຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງການທະຫານ ;

ຂ. ການທີ່ພະນັກງານປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຮ່ວມມືກັບພະນັກງານທາງການທະຫານໃນການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກົດຈະກຳປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ຫຼືກໍລະນີພະນັກງານທະຫານໄດ້ຜູ້ກັບຜູ້ງໝ່ງກັບອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ;

ຄ. ການທີ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບັນດາກົດຈະກຳປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນອາດສາມາດກໍ່ໃຫ້ເກີດປະໄໂດຍບັງເອີນສຳລັບຜູ້ປະສົບໄພທາງທະຫານ ໂດຍສະເພາະຜູ້ຊື່ຖືກປັດເຂົ່ຍອອກຈາກການສັ້ລົບ.

3. ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການເຮັດໃຫ້ເກີດມີອັນຕະລາຍຕໍ່ສັດຖຸ, ການທີ່ພະນັກງານພິນລະເຮືອນສັງກັດໃນໜ່ວຍປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຫຼືອາວຸດບຸກຄົນຊະນິດເບີາ. ເພື່ອຈຸປະສົງໃນການຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຫຼືສຳລັບການປ້ອງກັນຕົນເອງ. ບາງທີ່, ໃນເຂດທີ່ມີການຕໍ່ສູ້ ຫຼືກຳລັງຈະມີການຕໍ່ສູ້ກັນທາງປົກ, ບັນດາຜ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະດຳເນີນມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຈະກັດອາວຸດດັ່ງກ່າວໃຫ້ໃຊ້ແຕ່ສະເພາະປົນພົກເຊັ່ນປົນສັ້ນ ຫຼືປົນຫັນລື, ກໍເບື້ອຂ່ວຍໃຫ້ຄວາມສະ

ດວກຕໍ່ການຈຳແນກລະຫວ່າງພະນັກງານປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ແລະນັກລົບ. ເຖິງແມ່ນວ່າພະນັກງານປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຈະຖືອາວຸດບຸກລົນຊະນິດເບີາອື່ນໆໃນເຂດດັ່ງກ່າວ, ພະນັກງານຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄີຍລົບ ແລະການປົກປ້ອງໂດຍທັນທີໃນເມື່ອໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ຄື້ນໃດກ່າວໄວ້ແລ້ວ.

4. ການທີ່ອີງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນມີການຈັດຕັ້ງຕາມຮູບແບບຂອງທະຫານໜີ່ອມກັບລັກສະນະວຽກງານບໍ່ຈັດຂອງພະນັກງານທີ່ດຳເນີນງານໃນອີງການນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂາດການປົກປ້ອງເຊັ່ນດູວ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນບົດນີ້.

ມາດຕາ 66 : ການກຳນົດເອກະລັກ

1. ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຕັ້ງອົງພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເຫັນວ່າອີງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຂອງຕົນ, ພະນັກງານ, ອາຄານ ແລະພັດສະດຸຂອງອີງການດັ່ງກ່າວສາມາດກຳນົດເອກະລັກໄດ້ ໃນເມື່ອມີການເຈາະຈົງຕໍ່ການເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດກິດຈະກຳປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ. ບັນດາທີ່ພັກພາອາໄສຊື່ງຈັດກົມຮັບໃຊ້ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດເອກະລັກໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.
2. ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຕັ້ງອົງພະຍາຍາມຮັບຮອງເອົາຄືກັນ ແລະຈັດເຂົ້າການເຄື່ອນໄຫວບັນດາວິທີການ ແລະຂະບວນການຊື່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ການກຳນົດແຈ້ງທີ່ພັກພາອາໄສ, ພ້ອມທັງພະນັກງານ, ອາຄານ ແລະພັດສະດຸຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຊື່ງໄດ້ຖື່ນປະດັບສັນຍາລັກພືເສດລະຫວ່າງປະເທດຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ.

3. ໃນເຂດແນນທີ່ຖືກຍິດຄອງ ແລະ ໃນເຂດທີ່ມີການຕໍ່ສູ້ ຫຼືກໍາລັງຈະມີການຕໍ່ສູ້ກັນ, ພະນັກງານປົກປ້ອງພິນລະ ເຮືອນຂອງພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບການຮັບຮອງໃນລະ ບຸງບານທີ່ວໄປ. ໂດຍສັນຍາລັກພື້ນລະຫວ່າງປະ ແທດຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ ແລະ ໂດຍບັດ ປະຈຳຕົວຮັບຮອງຖານະຂອງຕົນ.
4. ສັນຍາລັກພື້ນລະຫວ່າງປະ ແທດຂອງການປົກປ້ອງ ພິນລະເຮືອນປະກອບເປັນຮູບສາມຫຼຸ່ມທີ່ມີສາມຂ້າງ ເທົ່າກັນ ສີ້ຟ້າແກ່ ພື້ນສີແສດ(ສັນຍາກວັງ). ເມື່ອ ນຳໃຊ້ເພື່ອປົກປ້ອງອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ, ພະນັກ ການ, ອາຄານ ແລະ ພັດສະດຸຂອງອົງການ ຫຼື ເພື່ອ ປົກປ້ອງທີ່ພັກພາອາໄສຂອງພິນລະເຮືອນ.
5. ນອກເໜື້ອໄປຈາກສັນຍາລັກພື້ນແລ້ວ, ບັນດາ ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດສາມາດຕິກລົງກັນໃນການນຳ ໄຊສັນຍາລັກພື້ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການກຳນົດເອ ກະລັກຂອງໜ່ວຍງານປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນໄດ້.
6. ການບັງຄັບໄຊ້ບັນດາບົດບັນຍັດໃນວັກ 1 ເຖິງ 4 ແມ່ນກຳນົດໄວ້ໃນບົດທີ V ຂອງເອກະສານຂ້ອນ ທ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
7. ໃນຍາມສັນຕິພາບ, ສັນຍາລັກທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນວັກ 4 ອາດສາມາດ; ໂດຍຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງເຈົ້າ ຫ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນາດແຫ່ງຊາດ, ມີການໃຊ້ເພື່ອຈຸດປະສົງ ໃນການກຳນົດເອກະລັກຂອງໜ່ວຍງານປົກປ້ອງພິນ ລະເຮືອນໄດ້.
8. ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງແລະ ບັນດາຝ່າຍ ທີ່ປະທະກັນຈະໃຊ້ມາດຕະການທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອກວດ ກາການນຳໃຊ້ສັນຍາລັກພື້ນລະຫວ່າງປະ ແທດຂອງ

ການປົກປ້ອງພົນລະເສືອນ ແລະ ເພື່ອການປ້ອງກັນ
ແລະ ການປາບປາມ ໃນການນຳໃຊ້ໄປທາງທີ່ຜິດ ຫຼື ຜໍາ
ຜົນການນຳໃຊ້

9. ການກຳນົດເອກະລັກຂອງພະນັກງານການແຜດ ແລະ
ພະນັກງານຫາງສາດສະໜາ, ບັນດາໜ່ວຍຫາງການ
ແຜດ ແລະສິ່ງອຳນວຍຂອງການຂົນສິ່ງດ້ານການ
ແຜດ ຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຈະກຳນົດໄວ້ຄື
ກັນໃນມາດຕາ 18.

ມາດຕາ 67 : ສະມາຊິກຂອງກໍາລັງກອງຫັບ ແລະ ຂໍວຍທາງການ
ທະຫາວັນຂຶ້ງຖືກມາປະຈິງຢູ່ນິ

ອົງການປິກປ້ອງພິບລະເຮືອນ.

1. ສະມາຊິກຂອງງານລັງກອງທັບ ແລະໜ່ວຍຫາງການທະຫານຂຶ້ນຖືກມາປະຈຳການໃນອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບການເຄີຍລືບ ແລະປົກປ້ອງໄດ້ມີເຕືອນໄຂວ່າ:

ກ). ພະນັກງານ ແລະ ນໍວຍຄັ້ງກ່າວໄດ້ຖືກ
ມາປະຈຳງານນີ້ຢ່າງຖາວອນຕໍ່ການເຮັດໃຫ້ສຳ
ເລັດຫຼຸກໆກົດຈະກຳທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 61
ແລະ ເຈະຈິງໃສ່ໃນການດຳເນີນວຽກງານ
ຕ່າງໆ ;

ຂ). ທ່ານໄດ້ຮັບມາປະຈຳການດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ພະນັກງານນີ້ຈະບໍ່ປະຕິບັດໝາຍໜ້າຫຼືທ່າງການທະໜານອື່ນໆໃນເວລາມີການປະທະກັນ;

ເໝາະສົມ ແລະພະນັກງານນັ້ນຈະປະກອບມີ
ບັດປະຈຳຕົວຕາມທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນບົດທີ່ V

ຂອງເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາ
ສະບັບນີ້, ສຳລັບການຮັບຮອງຖືກຕ້ອງຖານະ
ຂອງຕົມ;

- ၅). ພະນັກງານ ແລະໜ່ວຍດັ່ງກ່າວຈະມີຢູ່ງອາ
ວຸດເບົາປະຈຳຕົວເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນ
ການຮັກສາລະບູບຮຽບຮ້ອຍ ຫຼືເພື່ອປ້ອງກັນ
ຕົນເອງ. ບັນດາບິດບັນຍັດຂອງມາດຕາ 65,
ວັກ 3 ຈະນຳມາໃຊ້ໄດ້ຄືກັນໃນກໍລະນີນີ້.
၆). ພະນັກງານດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍກົງໃນ
ການສູ່ລົບ ແລະນອກເໝີອຈາກກົດຈະກຳປຶກ
ປ້ອງພິນລະເຮືອນແລ້ວຈະບໍ່ເຮັດການກະທຳ
ຮັນໃດ ຫຼືໄດ້ຖືກໃຫ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອເຮັດການກະທຳ
ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ;
၇). ພະນັກງານ ແລະໜ່ວຍດັ່ງກ່າວຈະປະຕິບັດກິດ
ຈະກຳຂອງຕົນໃນການປຶກປ້ອງພິນລະເຮືອນ
ພູ້ງູ້ໃນເຂດແດນແຫ່ງຊາດຂອງຝ່າຍຕົນ
ເທົ່ານັ້ນ.ການທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ລະບຸ
ໄວ້ໃນຂໍ້ຢ່ອຍ (ຈ) ໂດຍສະມາຊີກຂອງກຳ
ລັງກອງຫັບຫຼຸກໆຄົນຊີ່ງເປັນອັນຕິດພັນກັບບັນ
ດາເງື່ອນໄຂທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ຢ່ອຍ (ກ) ແລະ
(ຂ) ແມ່ນຖືກຫ້າມ.

2. ບັນດາສະມາຊີກຂອງພະນັກງານຫາງການທະຫານຊື່ງ
ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນບັນດາອົງການປຶກປ້ອງພິນລະເຮືອນຈະ
ຖືກຖືເປັນສະເລີຍເສີກ, ຖ້າຫາກຕິກູ່ໄຕອໍານາດຂອງ
ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ໃນເຕີມແດນທີ່ຖືກຍິດອອງນັ້ນ,
ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວອາດສາມາດໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນ
ກິດຈະກຳປຶກປ້ອງພິນລະເຮືອນໃນໄລຍະທີ່ມີຄວາມ

ຈຳເປັນເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ເປັນພູງເພື່ອຜົນປະໄໂດຂອງ
ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຂອງເຂດແດນນັ້ນ, ໂດຍມີ
ເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ: ທາກວຽກງານນີ້ເປັນວຽກອັນຕະ
ລາຍຊື່ພວກເຂົາເປັນຜູ້ອາສາສະໜັກໃຈເຂົ້າເວັດ.

3. ບັນດາອາຄານ ແລະ ອົງປະກອບຂອງຊຸປະກອນທີ່ສຳ
ຄັນ ແລະ ບັນດາສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງຂອງໜ່ວຍທະ
ຫານຖືກມາປະຈຳຢູ່ກັບອົງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ
ນັ້ນຈະຕັ້ງມີເຄື່ອງໝາຍແຈ້ງຂອງສັນຍາລັກພືເສດ
ລະຫວ່າງປະເທດຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ.
ສັນຍາລັກດັ່ງກ່າວຈະຕັ້ງມີຂະໜາດໃຫຍ່ຕາມຄວາມ
ເໝາະສີມ.
4. ບັນດາອາຄານແລະ ພັດສະດຸຂອງໜ່ວຍທະຫານຖືກ
ມາປະຈຳຢ່າງຖາວອນຢູ່ກັບອົງການປົກປ້ອງພິນລະ
ເຮືອນ ແລະ ຊົກມາປະຈຳສະເພາະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບັນ
ດາກິດຈະກຳຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ, ຖ້າທາກ
ອາຄານ ແລະ ພັດສະດຸດັ່ງກ່າວຕີກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງ
ຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ, ຈະຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃຕ້ກິດໝາຍສົງ
ຄາມ. ໃນເວລານັ້ນ, ອາຄານ ແລະ ພັດສະດຸຂອງ
ໜ່ວຍດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ອາດສາມາດປູ່ນຈຸດໝາຍໄປຈາກ
ຈຸດປະສົງຂອງການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ, ເວັ້ນແຕ່ກໍ
ລະມີຈຳເປັນທາງການທະຫານບີບບັງຄັບ, ເມື່ອທາກ
ໄດ້ມີຂໍຕິກລົງກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ໃນການຈັດກົງມໃຫ້ພົງພໍ
ໄວ້ແລ້ວເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນຈຳເປັນ
ຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.

ໝວດ II - ການຊ່ວຍເຫຼືອສົງເຕາະອັນພົມໃຈຕໍ່ປະ ຊາກອນພິນລະເຮືອນ

ມາດຕາ 68 : ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບ

ບັນດາບົດບັນຍັດຂອງໝວດນີ້ໃຊ້ສໍາລັບປະຊາກອນ
ພິນລະເຮືອນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນອະນຸສັນຍາສະ
ບັບນີ້ ແລະເປັນການເພີ່ມເຕີມຕໍ່ມາດຕາ 23, 55,
59, 60, 61 ແລະ 62 ແລະບົດບັນຍັດອື່ນໆທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ່ IV.

ມາດຕາ 69 : ຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ

1. ນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ຜູກພັນທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 55 ຂອງສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ່ IV ກ່ຽວກັບການສະໜອງອາຫານ ແລະຢາປຶ່ມປົວ, ປະເທດທີ່ຍິດຄອງຈະໃຫ້ປະກັນຄືກັບໃນທຸກໆມາດຕະການທີ່ຮັດໄດ້ ແລະ ໂດຍບໍ່ຈໍາແນກລັກສະນະບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ການຈັດຫາເຄື່ອງນູ່ງ
ທີ່ມ, ເຄື່ອງນອນ, ທີ່ພັກພ່ອນກະທັນຫັນ, ການສະໜອງເຄື່ອງອຸປະໂພກອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການມີຊີວິດ
ຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຂອງເຂດແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ ແລະສິ່ງຂອງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການນັບຖືສາດສະໜາ.
2. ການບັນເທິ່ງທຸກເພື່ອປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຂອງ
ເຂດແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງນີ້ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 59, 60, 61, 62, 108, 109, 110 ແລະ 111 ຂອງ
ສິນທີ່ສັນຍາສະບັບທີ່ IV, ພ້ອມກັບມາດຕາ 71
ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຈະບັງຄັບໃຊ້ໂດຍບໍ່
ຊັກຊ້າ.

ມາດຕາ 70 : ການດຳເນີນການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິ່ງທຸກ

1. ໃນເມື່ອປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຂອງເຂດແດນພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມກວດກາຂອງຜ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ,
ນອກຈາກເຂດແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ, ບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜອງພັດສະດຸ ແລະອາຫານທີ່ພຽງພໍຕາມທີ່ລະບຸໄວ້
ໃນມາດຕາ 69, ບັນດາການດຳເນີນການບັນເທິ່ງທຸກ

ມີລັກສະນະຫາງດ້ານມະນຸດສະຫຼຸບ
ແລະປະຕິບັດການໂດຍບໍ່ມີການຈຳແນກລັກສະນະບໍ່
ຝໍໃຈ ຈະໄດ້ເອົາໃຈໄສ່, ພາຍໃຕ້ຂໍຕິກລົງຂອງບັນດາ
ຜ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການດຳເນີນການບັນເທົາທຸກດັ່ງ
ກ່າວ. ການສະເໜີໃຫ້ການບັນເທົາທຸກຖືກຕ້ອງຕາມ
ເງື່ອນໄຂຂ້າງເທິງນີ້ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການແຊກແຊງໃນ
ການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຫຼືຄົກບັນການກະທຳທີ່ບໍ່
ເປັນມິດ. ໃນການແຈກຢາຍເຄື່ອງຂອງເພື່ອການບັນ
ເທົາທຸກນັ້ນ ຈະໃຫ້ບຸລິມະສິດເປັນລະດັບທີ່ອີດຕໍ່ບຸກ
ຄົນຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ : ເຕັກນ້ອຍ, ແມ່ຍິງຖືພາ ຫຼືຄອດ
ລູກແລະແມ່ຍິງກຳລັງລົງລູກດ້ວຍນົມຕົນເອງ, ຈະ
ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ການປະຕິບັດຕໍ່ເປັນຢ່າງດີ ຫຼືໃຫ້ການ
ປົກປ້ອງພືເສດ, ພາຍໃຕ້ສິນທິສັນຍາສະບັບທີ IV ຫຼື
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

2. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນ ແລະແຕ່ລະຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງຈະອະນຸຍາດ ແລະອຳນວຍຄວາມ
ສະດວກຕໍ່ການຜ່ານຍ່າງວ່ອງໄວໂດຍບໍ່ມີການໜ່ວງ
ໜ່ງວ່າທຸກໆການຂົນສົ່ງສົ່ງຂອງຊ່ວຍບັນເທົາທຸກ, ບັນ
ດາອຸປະກອນ ແລະພະນັກງານບັນເທົາທຸກທີ່ຈັດໃຫ້
ໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນໝວດນີ້, ເຖິງແມ່ນ
ວ່າການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວຈະມີຈຸດປະສົງສຳລັບປະຊາ
ກອນພິນລະຮົອນຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ.
3. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນ ແລະແຕ່ລະຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ແກ່ການຂົນຜ່ານສົ່ງ
ຂອງຊ່ວຍບັນເທົາທຸກ, ອຸປະກອນ ແລະພະນັກງານ
ຖືກຕ້ອງຕາມວັກ 2 :
ກ). ຈະມີສິດຈັດວາງລະບູບການທາງເຕັກນິກ, ພ້ອມ

ດែលរាយការណ៍រាជសាធារណៈ និងប្រជាពលរដ្ឋ នាមខ្លួន
យករាយការណ៍ទីផ្សារ និងប្រជាពលរដ្ឋ នាមខ្លួន គឺជាផ្លូវការ
នឹងរាយការណ៍ទីផ្សារ និងប្រជាពលរដ្ឋ នាមខ្លួន ដែលបានបង្កើតឡើង និង
រាយការណ៍ទីផ្សារ និងប្រជាពលរដ្ឋ នាមខ្លួន ដែលបានបង្កើតឡើង និង

ມາດຕາ 71 : ບຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມການດຳເນີນການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງຢູ່ກ

1. ในกำลังนี้ที่จำเป็นกานด้วยสหชุมอาจสาลีบกานบัน เหิากุกกาดสามาดปะกอบมีพะนักกานบันเหิาก ทุกตึ่มอิก เผื่นว่า : เพื่อกานลำလျှောင်စိ แล กานเจကယายເຄိองဇ္ဈားด้วยเหှိอันเหิากุก; กาน มีส่วนร่วมຂອງพะนักกานดဲ့ก่าวจะจัดညံພາຍໃຕ

- ຄວາມເຫັນດີຂອງຝ່າຍທີ່ຢູ່ຢືນດິນແດນຊື່ເຂົາກຳລັງ
ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານນີ້.
2. ພະນັກງານດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບແລະປົກ
ບ້ອງ.
 3. ແຕ່ລະຝ່າຍຊື່ໄດ້ຮັບສິ່ງຂອງຊ່ວຍບັນເທິງທຸກຈະໄດ້
ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ; ໃນທຸກວິທີທາງທີ່ຈຳເປັນຕິ່ພະ
ນັກງານທີ່ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1 ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດ
ບັນເທິງທຸກຂອງເຂົາສຳເລັດໄປໂດຍດີ. ການປະຕິ
ບັດການຂອງພະນັກງານບັນເທິງທຸກອາດສາມາດ
ຖືກຈຳກັດ ແລະການເຄື່ອນໄຫວໄປມາຂອງບຸກ
ຄົນນັ້ນອາດຖືກຈຳກັດຂອບເຂດໄວ້ຊື່ວຄາວຳແຕ່
ສະເພາະໃນກໍລະນີຄວາມຈຳເປັນທາງການທະ
ຫານບີບບັງຄັບເທົ່ານັ້ນ.
 4. ບໍ່ວ່າຍຸ່ໃນສະພາບການອັນໄດ້ພະນັກງານບັນເທິງທຸກ
ຈະບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກງານລ່ວງເກີນຂອບເຂດພາລະກິດ
ຂອງຕົນພາຍໃຕ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ
ຈະຕ້ອງຄຳນິງເຖິງຂໍ້ກໍານິດຕໍ່ຄວາມໜັ້ນຄົງຂອງຝ່າຍ
ທີ່ຢູ່ຢືນດິນແດນຊື່ເຂົາກຳລັງເຄື່ອນໄຫວພາ
ລະໜັ້ນທີ່ຢູ່. ພະນັກງານບັນເທິງທຸກທຸກຄົນຜູ້ຊື່ງບໍ່
ໄດ້ເຄົາລົບຕໍ່ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວບຸກຄົນນັ້ນອາດຈະຖືກ
ໃຫ້ຢຸດຕິພາລະກິດຂອງຕົນໄດ້.

**ໝວດ III - ການປະຕິບັດຕໍ່ບັນດາບຸກຄົນຊື່ເຕິກຍູ່ໃນ
ອຳນາຄຂອງຝ່າຍໜີ້ທີ່ປະທະກັນ.**

**ບົດທີ I - ຂອບເຂດຂອງການໃຊ້ບັງຄັບ ແລະການ
ປົກປ້ອງບຸກຄົນ ແລະຫຼັບສິນ**

ມາດຕາ 72 : ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບ

ບັນດາບົດບັນຍັດໃນໝວດນີ້ຖືເປັນການເພີ່ມເຕີມບັນ
ຫັດຖານກ່ຽວກັບການປິກປ້ອງ
ທາງມະນຸດສະຫຼັກຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະ
ບັນດາຂັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນຂຶ້ງຕົກຢູ່ໃນອຳນາດ
ຂອງຝ່າຍໜີ້ງທີ່ປະທະກັນຕາມສິນທີສັນຍາສະບັບທີ
IV ໂດຍສະເພາະພາກທີ I ແລະທີ III ພ້ອມທັງ
ບັນຫັດຖານອື່ນໆທີ່ນຳໃຊ້ຂອງກົດໝາຍລະຫວ່າງປະ
ເທດ ຂຶ້ງກຳນົດໄວ້ໃນການປິກປ້ອງສິດທິພື້ນຖານຂອງ
ມະນຸດໃນເວລາມີການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລັກສະ
ນະສາກົນ.

ມາດຕາ 73 : ຜູ້ອົບພະຍົບ ແລະຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ

ບັນດາບຸກຄົນຜູ້ຂຶ້ງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ; ກ່ອນໜີ້
ການສູ່ລົບຈະເລີ່ມຂຶ້ນແລ້ວ, ວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດ ຫຼື
ຜູ້ລົ້ນໄພພາຍໃຕ້ເຄື່ອງມີສາກົນທີ່ກ່ຽວຂອງ, ເປັນທີ່
ຍອມຮັບໂດຍບັນດາຝ່າຍຕໍ່ງກ່າວ ຫຼື ພາຍໃຕ້ກົດ
ໝາຍແຫ່ງຊາດຂອງລັດທີ່ໃຫ້ການຮັບຕ້ອນ ຫຼືໃຫ້ທີ່
ພັກພາອາໄສນີ້ນ, ຈະເປັນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປິກ
ປ້ອງໃນຄວາມໝາຍຂອງພາກທີ I ແລະທີ III ຂອງ
ສິນທີສັນຍາສະບັບທີ IV , ໃນຫຼຸກງານສະພາບການ
ໂດຍບໍ່ມີການຈໍາແນກລັກສະນະບໍ່ພື້ນທີ່ອາດມີຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 74: ການເຕີ້ມໂຮມບັນດາຄອບຄົວທີ່ກະຈັດກະຈາຍ

ມາດຕາ 75 : ຫຼັກປະກັນພື້ນຖານ

ສັກ, ຄວາມສັດທາ ແລະ ການປະຕິບັດທາງສາດສະໜາ
ຂອງໝີດທຸກຄົນດັ່ງກ່າວ.

2. ການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຈະຖືກຖືເປັນການຕ້ອງຫ້າມ ໃນ
ທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສະຖານທີ່, ບໍ່ວ່າຈະກະທຳໄດຍ
ເຈົ້າໜັງທີ່ທາງພິມລະເຮືອນິ້ນທາງທະຫານ :

ກ). ການກະທຳຮຸ່ນຕໍ່ຊີວິດ, ສຸຂະພາບແລະ ຄວາມ
ເປັນຢູ່ທາງຮ່າງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈຂອງ

ບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະ :

- i) ການຄາດຕະກຳ ;
- ii) ການທຳລະມານທຸກຮູບແບບບໍ່ວ່າທາງຮ່າງ
ກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈ ;
- iii) ການລົງໂທດທາງຮ່າງກາຍ; ແລະ
- iv) ການຕັດສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ ;

ຂ). ການກະທຳຕໍ່ກົງດສັກສີຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະ
ເພາະການປະຕິບັດອັນເປັນການປະ

ຈານໜັງ, ຢົງຢູ່ ແລະ ເຊື້ອມຊາມ, ການບັງຄັບ
ໃຫ້ເປັນໂສເຍນີ້ ແລະ ທຸກຮູບ

ແບບຂອງການກະທຳອານາຈານ;

- ຄ). ການຈັບເປັນຕົວປະກັນ;
- ງ). ການລົງໂທດລວມໝູ່; ແລະ
- ຈ). ການນາບຄູ່ທີ່ຈະກະທຳແນວໄດແນວໜຶ່ງທີ່ເວົ້າ
ມາຂ້າງເທິງນີ້.

3. ທຸກໆຄົນທີ່ຖືກຈັບກຸມ, ກັກຂ້າງ ຫຼື ຄວບຄຸມຕົວໄດຍການ
ກະທຳທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປະ

ທະກັນດ້ວຍອາວຸດຈະໄດ້ຮັບການແຈ້ງຂ່າວໄດຍໜັນທີ່
ໃນພາສາທີ່ຕົນສາມາດເຮັ້າໃຈເຖິງເຫດຜົນໃນການນຳ
ໃຊ້ມາດຕະການດັ່ງກ່າວ. ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນິການຈັບ
ກຸມ ຫຼື ການກັກຂ້າງເນື້ອງຈາກມີຄວາມຜິດທາງອາຍາ,

ບຸກຄົມດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວໃນເວລາສັນຫຼື
ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນ ແລະເນື່ອງຈາກນັ້ນໃນເມື່ອສະພາບ
ການຕົ້ນເຫດຂອງການຈັບຖຸມ, ການກັກຂັງ ຫຼືການ
ຄວບຄຸມຕົວໄດ້ຢູ່ດເຊົາແລ້ວ.

3. ບໍ່ມີການອອກສົງຕັດສິນລົງໄທດ ຫຼື ບໍ່ມີການລົງໄທດປະຫານຊີວິດຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ຊື່ເຮັດຄວາມຜິດໃນຄະດີອາຍາທີ່ກ່ຽວພັນການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ຖ້າຫາກການຕັດສິນລົງໄທດຊື່ໄດ້ຕັດສິນໂດຍສານທີ່ມີລົກສະນະບໍ່ລໍາອຸງຕໍ່ຝ່າຍໄດ ແລະ ໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມປົກຕິ, ຂື່ງຖືກຕ້ອງຕາມສັງການທີ່ວ່າບ້ອນເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບຂະບວນການພິຈາລະນາຄວາມໃນສານປົກຕິຊື່ລວມມີການປະກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

ກ). ຂະບວນການພິຈາລະນາຈະຈັດລະບຽບໃຫ້ຜູ້ຖືກກ່າວຫາໄດຮັບແຈ້ງຂ່າວໄດຍໍບໍ່ຊັກຊ້າເຖິງລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ກ່າວຫາຄວາມຜິດຂອງຕົນ ແລະ ຈະຕໍ່ຜູ້ຕ້ອງຫາກ່ອນແລະ ໃນເວລາການພິຈາລະນາຄະດີທຸກໆສິດ ແລະ ສິ່ງອໍານວຍທີ່ຈຳເປັນໃນການຕໍ່ສູ້ຄະດີ;

ຂ). ຈະບໍ່ມີຜູ້ໄດ້ຮັບການລົງໄທດເວັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງອາຍາສະເພາະບຸກຄົນ;

ຄ). ຈະບໍ່ມີຜູ້ໄດ້ຖືກກ່າວຫາ ຫຼືໄດ້ຮັບການລົງໄທດໂດຍການກະທຳສູ້ການປະລະການກະທຳຊື່ບໍ່ໄດ້ກໍໃຫ້ເງິດຄວາມຜິດທາງອາຍາພາຍໃຕ້ກິດໝາຍແຫ່ງຊາດ ຫຼືກິດໝາຍລະຫວ່າງປະເທດຊື່ຈະໃຊ້ບັງຄັບກັບບຸກຄົນນັ້ນໃນເວລາທີ່ກະທຳຄວາມຜິດ.ຂຶ້ນດ່ວງກັນ, ມັນກໍຈະໄດ້ຮັບໄທດໜັກໄປກວ່າທີ່ໄດ້ເຄີຍກຳນົດໄວ້ຕໍ່ແຕ່ເວ

ລາທີໄດ້ມີການກະທຳຄວາມຜິດນັ້ນ. ຖ້າພາຍ
ໜັງຈາກການກະທຳຄວາມຜິດນັ້ນໄດ້ມີກົດ
ໝາຍກຳນົດໂທດໍ່ເປົາກ່ວາ, ຜູ້ກະທຳຄວາມ
ຜິດຈະໄດ້ຮັບຜົນຈາກກຳລະນີດັ່ງກ່າວ;

- ၅). ບຸກງົດທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດ
ຈະໄດ້ຮັບການສັນນິຖານວ່າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດຈົນກ່
ວາຈະໄດ້ມີການພິສູດວ່າມີຄວາມຜິດຕາມກົດ
ໝາຍ;
- ၆). ບຸກງົດທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດມີ
ສິດທີ່ຈະໄຮັບການໄຕ່ສວນຕໍ່ໜ້າຕົນເອງ ;
- ၇). ຈະບໍ່ມີການບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ໄດ້ໃຫ້ຄໍາໃຫ້ການຕໍ່
ຕ້ານຕົນເອງ ຫຼືໃຫ້ຄໍາສາລະໝາບວ່າໄດ້ຮັດ
ຄວາມຜິດ;
- ၈). ບຸກງົດທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດມີສິດ
ທີ່ຈະສອບຖາມ ຫຼືຮັດໃຫ້ມີການສອບຖາມພະ
ຍານຜູ້ກ່າວຟ້ອງ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ມາປະກົດຕົວຕໍ່
ໜ້າສານ ແລະ ມີການສອບຖາມບັນດາພະຍາ
ນບໍ່ກ່າວຟ້ອງໃນເງື່ອນໄຂອັນດູງວັກນັກບັນ
ດາພະຍານຜູ້ກ່າວຟ້ອງ;
- ၉). ຈະບໍ່ມີບຸກຄົນໄດ້ຖືກດຳເນີນຄະດີ ຫຼືຖືກລົງ
ໂທດໂຍຟ່າຍດູງວັກນັກສໍາລັບການຮັດຄວາມ
ຜິດຊີ້ງໄດ້ມີການຕັດສິນຂັ້ນສຸດທ້າຍໃຫ້ມີການ
ປ່ອຍຕົວ ຫຼືການລົງໂທດບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກ່ອນ
ໜ້ານັ້ນແລ້ວຖືກຕ້ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ຂະ
ບວນການຍຸຕື່ທຳອັນດູງວັກນັກ;
- ၁၀). ບຸກງົດທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດ ມີ
ສິດທີ່ຈະ ໃຫ້ມີການອ່ານຄໍາຕັດສິນຂອງສານຕໍ່
ຕົນນັ້ນຮັດຢ່າງເປີດເຜີຍ;
- ၁၁). ບຸກງົດທີ່ຖືກລົງໂທດຈະໄດ້ຮັບການແຈ້ງ

ການ, ໃນເວລາຖືກຕັດສິນລົງໂທດນັ້ນ, ເຖິງ

ສິດຂອງຕົນຂໍອ່ອທອນຕໍ່ສາມຄືນຫຼືທາງອື່ນ

ແລະຫັງຮູ້ເຖິງການກໍານົດໄລຍະເວລາທີ່ຈະ

ຕ້ອງຂໍການອຸທອນນັ້ນ.

4. ບັນດາເພດຍິ່ງທີ່ຖືກຈຳກັດເສີລືພາບໄດ້ເຫດຜົນທີ່
ກ່ຽວພັນກັບການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດຈະຕ້ອງກັກໃຫ້ຢູ່
ໃນສະຖານທີ່ຄວບຄຸມທີ່ແຍກຕ່າງໆຫາຈາກເພດຊາຍ.

ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມຮັກສາຢ່າງໃກ້
ຂຶດໄດ້ເພດຍິ່ງດ້ວຍກັນ. ບາງຄັ້ງ, ຖ້າຫາກຄອບຄົວຖືກ
ຈັບຄຸມ, ກັກຂ້າງ ຫຼືຄວບຄຸມຕົວ, ການເຕີ້າໄຮມຄອບ
ຄົວຈະຖືກຮັກສາໄວ້ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ເພື່ອຈັດໃຫ້ຢູ່
ໃນທີ່ພັກດວກວັນ.

5. ບຸກຄົນທີ່ຖືກຈັບຄຸມ, ກັກຂ້າງ ຫຼືຄວບຄຸມຕົວໄດ້ເຫດ
ຜົນທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດຈະໄດ້ຮັບ
ຜົນປະໂໄດຈາກບົດບັນຍັດປົກປ້ອງຂອງມາດຕານີ້ ຈິນ
ກ່າວໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃນທີ່ສຸດ, ການເດີນຫາງກັບ
ຄືນບ້ານເດີມ(ບ້ານເກີດເມືອງນອນ) ຫຼືການໄປຕັ້ງຖື່ນ
ຖານໃໝ່; ແມ່ນວ່າຈະມີຂຶ້ນພາຍຫຼັງການປະທະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດສັນສຸດລົງ.

6. ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການສົງໄສທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕິດຕາມ
ແລະການຕັດສິນຄະດີຂອງບຸກຄົນຜູ້ຖືກກ່າວຫາໃນ
ເລື້ອງອາດສະຍາກອນສົງຄາມ ຫຼືອາດສະຍາກອນຕໍ່
ດ້ານມະນຸດຊາດນັ້ນ ຈະໄດ້ໃຊ້ຫຼັກການບັງຄັບດັ່ງຕໍ່ໄປ
ນີ້:

ກ). ບັນດາບຸກຄົນຊື່ງຖືກກ່າວຂ້ອງໃນຂໍ້ຫາອາດສະ
ຍາກອນດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຖືກນຳສົ່ງຕົວ ເພື່ອຈຸດ
ປະສົງໃນການດຳເນີນໄປຕາມກົດໝາຍ ແລະ
ການຕັດສິນຄະດີໄດ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຸບ
ການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບ; ແລະ

- ៥). ທຸກ່າງຄົມຜູ້ຊີ້ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໄຍດຈາກການ
ປະຕິບັດທີ່ໜ້າພໍໃຈກ່າວຕາມບັນດາສິນທີສັນ
ຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະໄດ້ຮັບການປະຕິ
ບັດທີ່ກຳນົດໄວ້ໂດຍມາດຕານີ້ ແມ່ນວ່າອາດ
ສະຍາກອນຊີ້ງໄດ້ຖຸກກ່າວຫານັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດ
ຫຼືບໍ່ ການລະເມີດຢ່າງໝັກໝ່າງຕໍ່ບັນດາສິນທີ
ສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

7. ບໍ່ມີບິດບັນຍັດໄດ້ຂອງມາດຕານີ້ທີ່ບໍ່ອາດໄດ້ຮັບການຕີ
ຄວາມໝາຍຄືມືອັນຈາກກັດ ຫຼືການລະເມີດຕໍ່ບິດບັນດ
ຍັດອື່ນໆທີ່ໜ້າພໍໃຈກ່າວ. ໃນການໃຫ້ການປົກປ້ອງທີ່
ໃຫຍ່ໂຕກ່າວຕໍ່ບຸກຄົມປົກຄຸມໂດຍວັກ 1 ພາຍໃຕ້ບັນ
ດາລະບຸກການຂອງກົດໝາຍສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄັບ.

ບົດທີ II - ມາດຕະການຫົ່ວໝຶກຕົ້ນເພດຍິງ ແລະເດັກນູ້ອຍ

ມາດຕາ 76 : ການລົກປ້ອງບັນດາເພດຍິງ

3. ໃນທຸກມາດຕະການທີ່ຈໍາເປັນ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະຫະກັນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເຫຼົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ຫຼືກເວັ້ນການຕັດສິນປະຫານຂີວິດຕໍ່ແມ່ຍົງຖືພາມານ ຫຼືແມ່ທີ່ມີເດັກອາຍຸຢັ້ງຕໍ່ຕິດຕາມ ຕໍ່ຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ຮັດໄປຊື່ພົວພັນນຳການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ. ການລົງໂທດປະຫານຂີວິດຕໍ່ບັນດາແມ່ຍົງດັ່ງກ່າວໂດຍຄວາມຜິດຕາມທີ່ຢືກຂຶ້ນມານັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດ.

ມາດຕາ 77 : ການປຶກປ້ອງບັນດາເດັກນົມຍ.

ប៉ូរីយិសោចាមទីតាំងក្នុងប្រទេសអាមេរិក។ ដើម្បីបង្កើតការងារនេះ គឺជាប្រព័ន្ធឌីជីថលដែលបានរៀបចំឡើងដោយក្រសួងសាធារណការរាជរដ្ឋបាល។

8. ຖ້າທ່າກເດັກນ້ອຍຖືກຈັບຖຸມ, ກັກຂ້າງ ຫຼືຄວບຄຸມຕົວໄດຍເຫດຜົນທີ່ຜູກພັນກັບການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ບັນດາເດັກນ້ອຍຈະຖືກວັກຮັກສາໄວ້ໃນສະຖານທີ່ແຍກຂັ້ນອອກຈາກຜູກໃຫຍ່, ເວັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີຄອບຄົວຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ເປັນຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ ຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 5 ຂອງມາດຕາ 75.
 9. ການຕັດສິນລົງໂທດປະຫານຊີວິດ ເພື່ອການຝ່າຜົນທີ່ຜູກພັນກັບການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຈະບໍ່ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ບັນດາບຸກຄົນຂຶ້ງມີອາຍຸບໍ່ທັນເຖິງ 18 ປີໃນໄລຍະທີ່ມີການຝ່າຜົນ.

ມາດຕາ 78 : ການອືບພະຍົບບັນດາເຕັກນົ້ອຍ

1. ຈະບໍ່ມີຜ່າຍຫຼືປະຫະກັນຜ່າຍໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການອົບພະຍົບເດັກນ້ອຍ ໄປຢັງຕ່າງປະເທດ, ນອກຈາກບຸກຄົນສັນຊາດຕົນເອງ, ເວັນໄວ້ແຕ່ເພື່ອການອົບພະຍົບຊົ່ວຄາວ ຍ້ອນຄວາມຈຳເປັນໂດຍເຫດຜົນບັງຄັບທາງສູຂະພາບ ຫຼືການຮັກສາເປັນປົວທາງການແພດຕໍ່ເດັກນ້ອຍ ຫຼືຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາ, ຍິກເວັນໃນເຂດແດນທີ່ຖືກຍືດຄອງ ໃນເນື້ອສາມາດເຂົ້າເຖິງໜໍ່ແມ່ ຫຼືຜູ້ປົກຄອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຈະຕ້ອງມີການຍືນຍອມເປັນລາຍລັກອັກສອນຈາກບຸກຄົນດັ່ງກ່າວໃນຄວາມຈຳເປັນຂອງການອົບພະຍົບ. ຖ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໜໍ່ແມ່ ຫຼືຜູ້ປົກຄອງ, ການອົບພະຍົບກໍສາມາດຈັດຂຶ້ນໄດ້ດ້ວຍການຍືນຍອມເປັນລາຍລັກອັກສອນຈາກບຸກຄົນ ຫຼືຕາມກົດໝາຍ ຫຼືປະເພນີແລ້ວໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜົດຊອບຂຶ້ນຕົ້ນໃນການເບິ່ງແຍງລົງດູເດັກນ້ອຍ. ປະເທດທີ່ປົກປ້ອງຈະ

ຄວບຄຸມກວດກາທຸກໆການອົບພະຍົບໃນລະດັບນີ້,
ໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈກັບບັນດາຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ກໍ່ລື
ຝ່າຍທີ່ໄດ້ມີການກະກຽມການອົບພະຍົບ, ຝ່າຍທີ່ຮັບ
ຕ້ອນເດັກນ້ອຍ ແລະທຸກໆຝ່າຍຊື່ງຄືນສັນຊາດຕົນ
ກຳລັງຖືກອົບພະຍົບ. ໃນທຸກກໍາລະນີ, ທຸກໆຝ່າຍທີ່
ປະຫະກັນຈະໃຊ້ທຸກໆມາດຕະການລະມັດລະວັງເທົ່າ
ທີ່ມີໃນພາກປະຕິບັດເພື່ອຫຼັກເວັ້ນຄວາມສູງອັນຕະ
ລາຍໃນການອົບພະຍົບ.

2. ໃນເມື່ອໄດ້ມີຂະບວນການອົບພະຍົບເກີດຂຶ້ນໃນບັນ
ດາເງື່ອນໄຂຂອງວັກ 1 ຈະຕ້ອງຈັດໃຫ້ມີການສຶກສາ
ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົມ, ລວມໜູກການສຶກສາຫາງສາດ
ສະໜາ ແລະຫາງທີ່ມະຈະລືຍາຕາມຄວາມປະສົງ
ຂອງພໍ່ແມ່ພວກເຂົາ, ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມຕໍ່
ເນື່ອງໝາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະຮັດໄດ້.
 3. ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການເດີນຫາງ ກັບ
ຄົນໄປສູ່ຄ່ອບຄົວ ແລະປະເທດຂອງພວກເດັກນ້ອຍ
ອົບພະຍົບຖືກຕ້ອງຕາມບົດບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້,
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງ ຝ່າຍທີ່ໄດ້ມີການກະກຽມການອົບພະ
ຍົບ ແລະ, ໃນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ແທດເໝາະ ,
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະເທດຮັບຕ້ອນ ຈະຈັດວາງໃຫ້ເດັກ
ແຕ່ລະຄົມ ໄດ້ມີບັດຕິດຕາມຮູບຖ່າຍຊື່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່
ກ່າວຈະສົ່ງໄປຢັງ ສຳນັກງານກາງ ຝ່າຍສືບຫາວໜາ
ຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ. ໃນແຕ່ລະກໍ
ລະນີທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະກໍລະນີທີ່ບໍ່ສູງ ຕໍ່ເຜີນເສຍ
ຫາຍສຳລັບເດັກ, ບັດແຕ່ລະໄປຈະປະກອບດ້ວຍຂໍ້
ມູນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :
- ກ). ນາມສະກຸນຂອງເດັກນ້ອຍ;
 - ຂ). ຂຶ້ຂອງເດັກນ້ອຍ;
 - ຄ). ເພດຂອງເດັກນ້ອຍ.

- ၅). ສະຖານທີ່ແລະວັນເກີດ(ຫຼື, ຖ້າບໍ່ຮັຈກວັນເກີດ
ໃຫ້ເປົ່າອາຍຸທີ່ເໝາະສິມ)
- ຈ). ຂຶ້ມ ແລະນາມສະກຸນຂອງພໍ;
- ສ). ຂຶ້ແລະນາມສະກຸນຂອງແມ່ ແລະຂຶ້ໃນເວລາ
ເປັນໜຸ່ມສາວ;
- ຊ). ຍາດພື້ນໜອງທີ່ໄກ້ຊີດຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ຍ). ສັນຊາດຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ດ). ພາສາເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍແຕ່ເກີດ ແລະຫຼຸກໆພາ
ສາອິນໆງໍທີ່ເດັກເວົ້າໄດ້;
- ຕ). ທີ່ຢູ່ຂອງຄອບຄົວຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ຖ). ຫຼຸກໆເລັກໝາຍປະຈຳເດັກນ້ອຍ;
- ທ). ສຸຂະພາບຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ນ). ໝວດເລືອດຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ບ). ໃນທີ່ສຸດແມ່ນສັນຍາລັກສະເໜາຂອງເດັກນ້ອຍ;
- ປ). ວັນທີ ແລະສະຖານທີ່ຂຶ້ງເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກພືບ
ເຫັນ;
- ຜ). ວັນທີ ແລະສະຖານທີ່ຂຶ້ງເດັກນ້ອຍເດີນທາງ
ອອກນອກປະເທດ;
- ັ). ໃນທີ່ສຸດ ສາດສະໜາຂອງເດັກ;
- ພ). ທີ່ຢູ່ປະຈຸບັນໃນປະເທດທີ່ຮັບຕ້ອນ;
- ົ). ຖ້າເດັກນ້ອຍຕາຍກ່ອນກັບຄືນປະເທດ, ວັນທີ,
ສະຖານທີ່ ແລະສະພາບຂອງການຕາຍ ແລະສະ
ຖານທີ່ຜົງສືບ;

ບົດທີ III - ນັກສື່ຂ່າວ

ມາດຕາ 79 : ມາດຕະການປົກປ້ອງບັນດານັກສື່ຂ່າວ

1. ບັນດານັກສື່ຂ່າວ ຂໍ້ປະຕິບັດພາລະກິດວຽກງານວິຊາ ຂີບທີ່ສູງອັນຕະລາຍໃນເຂດຂອງການປະຫະກັນດ້ວຍ ອາວຸດຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຄືກັບບຸກຄົມພິນລະ ເຮືອນ ໃນຄວາມໝາຍຂອງມາດຕາ 50, ວັກ 1.
2. ນັກສື່ຂ່າວຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ ທຶກ ຕ້ອງຕາມບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່ານັກສື່ຂ່າວດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີການກະທຳ ຫີ້ສະຫຼອນເຖິງຖານະການເປັນບຸກຄົມພິນລະເຮືອນ ແລະ ມີຜົນເສຍຫາຍຕໍ່ສິດທິຂອງນັກສື່ຂ່າວສົງຄາມທີ່ໄດ້ ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປະຈຳການໃນກຳລັງກອງທັບໃນອັນ ຫີ້ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂໄດຂອງຖານະຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ ໃນມາດຕາ 4 ກ. 4,ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ III.
3. ນັກສື່ຂ່າວອາດສາມາດໄດ້ຮັບບັດປະຈຳຕົວ, ທຶກຕ້ອງ ຕາມແບບທີ່ຈັດໄວ້ໃນເອກະສານຂ້ອນຫ້າຍທີ II ຂອງ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ບັດດັ່ງກ່າວຊີ້ງໄດ້ອອກໃຫ້ໂດຍ ລັດຖະບານຂອງລັດຊີ້ງນັກສື່ຂ່າວເປັນຄົນສັນຊາດນັ້ນ, ຫຼີ່ຢູ່ເຂດແນຊີ້ງນັກສື່ຂ່າວຕັ້ງຖິ່ນຖານຍູ່ ຫຼີ້ຊີ້ງເປັນທີ່ຕັ້ງ ຂອງສຳນັກງານ ຫຼີ້ອົງການຂ່າວທີ່ຈ້າງພວກເຂົາ, ຈະຮັບ ຮອງຄຸນນະພາບການເປັນນັກສື່ຂ່າວຂອງຕົນ.

ພາກ V

ການບັງຄັບໃຊ້ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນ ຍາສະບັບນີ້.

ໝວດທີ I - ບົດບັນຍັດທີ່ໄວ່

ມາດຕາ 80 : ມາດຕະການບັງຄັບໃຊ້

1. ບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂຶ້ຕົກລົງ ແລະ ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະໃຊ້ທຸກມາດຕະການທີ່ຈະເປັນໂດຍບໍ່ຂັກຂ້າເພື່ອການປະຕິບັດບັນດາຂຶ້ຜູກພັນຊີ່ງຝ່າຍຕ່າງໆໄດ້ຮັບພາລະ ພາຍໃຕ້ບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
 2. ບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂຶ້ຕົກລົງ ແລະ ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະອອກຄຳສັ່ງ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳເພື່ອການປະກັນຕໍ່ການເຄົາລົບບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໃຫ້ມີການຕິດຕາມການປະຕິບັດຕາມ.

ມາດຕາ 81 : ກົດຈະກຳຂອງອີງການກາແດງ ແລະອີງການຈັດຕັ້ງ
ມະນຸດສະຫຼິອື່ນໆ

1. บันดาฝ่ายที่ปะทะกันจะตีกลิ้งให้昏迷ประจำ ก้าແດງสาภินความสสะดวบทุกอย่างพยายามให้ตัวเองบาด ช่องตินท์มี เพื่อสาમาดเดร็สให้昏迷ประจำน้ำดี ภ่า่วยังตีขัดพลาลีกิดขาๆ ตามที่ได้รับ มชอบน้ำยาจากบันดาสินที่สัมภัย และอ่อนนุสัมภัยสะ บับนี้ เพื่อรักบปะกันกานปิกปอง และความช่วย เยื้อตัวผู้ปะสิบให้จากกานปะทะกัน; 昏迷ประจำ กานก้าແດງสาภินยังหาดสาามาดเดร็สทุกอย่างกิดจะทำ หึ่นๆ ทางด้านมนุสุดสสะท์ได้เพื่อผิบปะໂโยดของผู้ ปะสิบให้เยี่ยวมี โดยกานยืนยอมຂອງบันดาฝ่ายที่ ปะทะกัน.
 2. บันดาฝ่ายที่ปะทะกันจะได้ตีกลิ้งให้อิงกานก้า ແຕງ(ກາຊີກວົງເດືອນແຕງ. ກາສົງ ແລະດວງຕາເວັນ ແຕງ) ຂອງພວກເຂົາ គາມສະດວກທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການ ເຄືອນໄຫວກິດຈະກຳທາງດ້ານມະນຸດສະຫຼັກ ເພື່ອຜົນ ປະໂຍດຂອງຜູ້ປະສົບໃພເງື່ອນີ້ ໂດຍການຍືນຍອມຂອງบันดาฝ่ายທີ່ ປະทะກັນ.

- ຍາ ແລະກັບບັນດາຫຼັກການພື້ນຖານຂອງກາແດງ ຂຶ່ງ
ກຳນົດອອກໄດຍກອງປະຊຸມກາແດງສາກົນ.
3. ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂີ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນຈະໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະດວກໃນຫຼຸກວິທີທາງເທົ່າທີ່
ເປັນໄປໄດ້ໃນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂຶ່ງບັນດາອົງການກາ
ແດງ(ກາຊີກວິງເດືອນແດງ, ກາສິງ ແລະດວງຕາເວນ
ແດງ) ແລະສັນນິບາດສະພາກາແດງຈັດໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະສົບ
ໄພຈາກການປະທະກັນ, ຖືກຕ້ອງກັບບົດບັນຍັດຂອງບັນ
ດາສົນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະກັບບັນ
ດາຫຼັກການພື້ນຖານຂອງກາແດງ ຂຶ່ງກຳນົດອອກ
ໄດຍກອງປະຊຸມກາແດງສາກົນ.
 4. ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂີ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນຈະໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ຄວາມສະດວກໝາຍເທົ່າທີ່
ເປັນໄປໄດ້ຄ້າຍຄືກັບທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນວັກ 2 ແລະ 3 ຕໍ່
ອົງການຈັດຕັ້ງມະນຸດສະຫຼັບອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວເຕິງໃນ
ບັນດາສົນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຂຶ່ງເປັນ
ອົງການທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະຂຶ່ງດຳເນີນກິດຈະກຳທາງດ້ານມະນຸດສະ
ຫຼັບຖືກຕ້ອງກັບບົດບັນຍັດຂອງບັນດາສົນທີສັນຍາ ແລະ
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 82 : ທີ່ບິກສາທາງກົດໝາຍໃນກໍາລັງກອງຫ້າຍ
 ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂີ້ຕົກລົງ ບໍ່ວ່າໃນເວລາໄດ້
 ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນໃນຊ່ວງເວລາທີ່ປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ
 ຈະຕິດຕາມເບິ່ງວ່າທີ່ບິກສາທາງກົດໝາຍໄດ້ມີການກຽມພ້ອມແນວ
 ໄດໃນເມື່ອຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ ຈະຈັດໃຫ້ມີທີ່ບິກສາທາງກົດໝາຍ
 ເພື່ອໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ບັນດາຜູ້ບັນຊາການທາງໜະຫານໃນລະດັບທີ່
 ເໝາະສົມ,ໃນການບັງຄັບໃຊ້ບັນດາສົນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາ
 ສະບັບນີ້ ແລະການນຳມາໃຊ້ໃນການສິດສອນທີ່ແກດເໝາະສົນທີ່

ສັນຍາດັ່ງກ່າວຕໍ່ກໍລັງກອງທີ່ບ.

ມາດຕາ 83 : ການເຜີຍແຜ່

1. ບັນດາຜ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງໃຫ້ສັນຍາວ່າຈະເຜີຍແຜ່ໃນລັກສະນະທີ່ກ້ວາງຊວາງທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ທັງໃນເວລາສັນຕິພາບກໍ່ຄືທັງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ແມ່ໄສ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ໃນບັນດາປະເທດຂອງພວກຕົນ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງເອົາເຂົ້າຮ່ວມການສຶກສາເລື້ອງດັ່ງກ່າວໃນໂຄງການສຶດສອນທາງການທະຫານ ແລະ ໃນການສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການສຶກສາເລື້ອງນີ້ ໂດຍປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນດາເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍກຳລັງກອງທີ່ບ ແລະປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.
2. ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງການທະຫານ ຫຼືພິນລະເຮືອນຊື່ງ, ໃນຊ່ວງເວລາການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ຈະໄດ້ຮັບພາລະໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການບັງຄັບໃຊ້ບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ເນື້ອໃນຂອງບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 84 : ກົດໝາຍໃຊ້ບັງຄັບ

ບັນດາຜ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງຈະໄດ້ແຈ້ງຕໍ່ກັນແລະກັນໂດຍໄວ້ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ໂດຍຜ່ານຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນ ແລະໃນກໍລະນີທີ່ເກີດມີ, ໂດຍຜ່ານບັນດາປະເທດທີ່ປົກປ້ອງ, ໃຫ້ຮັບຊາບເຖິງຄຳແບ່ຢ່າງເປັນທາງການຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຕະລອດຈົນຮອດບັນດາກົດໝາຍ ແລະລະບຽບການຊື້ອົງພວກຕົນ ອາດສາມາດໃຫ້ການຮັບຮອງ ເພື່ອຮັບປະກັນການໃຊ້ບັງຄັບອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ໝວດທີ II - ການປາບປາມເຕັການລະເມີດສົນທິສັນຍາ
ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 85 : ການປາຍບາມຕີບັນດາການລະເມືອຂະນຸສັນຍາສະຫຼັບນີ້.

1. บัมดาบิดบัมยัดຂອງສິນທີສັນຍາທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປາບປາມການລະເມີດ ແລະການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຂໍ້ເພີ້ມເຕີມຄວາມໄດຍໝວດນີ້ ຈະໃຊ້ບັງຄັບກັບການປາບປາມການລະເມີດ ແລະການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
 2. ການກະຫົວໜ້າຂໍ້ງເຫັນວ່າເປັນການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃນບັນດາສິນທີສັນຍາ ໃຫ້ຖືປັນການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕາມອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ຖ້າຫາກໄດ້ມີການກະຫົວໜ້າຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນອໍານາດຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມຂໍ້ງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມມາດຕາ 44, 45, ແລະ 73 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຫຼືຕໍ່ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ຫຼືຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ ຂໍ້ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຫຼືຕໍ່ພະນັກງານແຜດ ຫຼືພະນັກງານສາດສະໜາ, ນໍ່ວຍທາງການແຜດ ຫຼືສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແຜດ ຂໍ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມກວດກາຂອງຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ ແລະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
 3. ນອກເນີ້ນຈາກການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຂໍ້ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 11 ບັນດາການກະຫົວໜ້າຕໍ່ໄປນີ້, ໃນເມື່ອໄດ້ມີການກະຫົວໜ້າໂດຍເຈດຕະນາຈະຖືວ່າເປັນການລ່ວງລະເມີດ ບັນດາບິດບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່
ຄວາມຕາຍ ຫຼືໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍຢ່າງສາຫັດຕໍ່ຮ່າງ
ກາຍ ຫຼືຕໍ່ສຸຂະພາບ:

- ກ). ການບີບຄົນໃຫ້ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ຫຼືບຸກ
ຄົນພິນລະເຮືອນເປັນເປົ້າຂອງການບຸກໂຈມຕີ;
- ຂ). ການດຳເນີນການບຸກໂຈມຕີໂດຍບໍ່ມີການ
ເລືອກເພີ້ນຊື່ເປັນຜົນກະທົບຕໍ່ປະຊາກອນພິນ
ລະເຮືອນ ຫຼືຂັບສິນຂອງພິນລະເຮືອນ, ຫັງທີ່ຮູ້
ວ່າການບຸກໂຈມຕີຕໍ່ງໆກ່າວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມ
ສູນເສຍຂີວິດມະນຸດ, ການບາດເຈັບຕໍ່ບຸກຄົນ
ພິນລະເຮືອນ ຫຼືຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຂັບສິນຫາງ
ພິນລະເຮືອນຊື່ງມີມາກາມຍ່າຍກ່າວທີ່ຄິດຕາມທີ່
ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 57, ວັກ 2 (ກ) iii;
- ຄ). ການດຳເນີນການບຸກໂຈມຕີຫົວໜານ ຫຼືສິ່ງຕິດ
ຕັ້ງບັນຈຸພະລົງງານທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ຫັງທີ່ຮູ້
ວ່າການບຸກໂຈມຕີຕໍ່ງໆກ່າວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມ
ສູນເສຍຂີວິດມະນຸດ, ການບາດເຈັບຕໍ່ບຸກຄົນ
ພິນລະເຮືອນ ຫຼື ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຂັບສິນ
ຫາງພິນລະເຮືອນຊື່ງມີມາກາມຍ່າຍກ່າວທີ່ຄິດ
ຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 57, ວັກ 2(ກ) iii;
- ງ). ການບີບຄົນຫ້ອງຖຸນີ້ຊື່ງບໍ່ສາມາດບ້ອງກັນຕົນ
ເອງໄດ້ ແລະເຂັດປອດທະຫານເປັນເປົ້າຂອງ
ການບຸກໂຈມຕີ;
- ຈ). ການບີບຄົນໃຫ້ບຸກຄົນກາຍເປັນເປົ້າຂອງການ
ບຸກໂຈມຕີຫັງທີ່ຮູ້ວ່າບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກປັດເຂິ່ງ
ອອກຈາກການສູ້ລົບແລ້ວ;
- ສ). ການນຳໃຊ້ການຫລອກລາງ, ນີ້ເປັນການລ່ວງ
ລະເມີດຕໍ່ມາດຕາ 37, ສັນຍາລັກທີ່ແຕກຕ່າງ
ຂອງກາແດງ, ກາຊີກວົງເດືອນແດງ ຫຼືກາສິງ

ແລະດວງຕາເວັນແດງ ຫຼືສົນຍາລັກປິກບ້ອງທີ່
ຮັບຮູ້ອື່ນໆຕາມບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້.

4. ນອກເໜືອຈາກການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕາມທີ່ໄດ້ນີ້
ຍາມໄວ້ໃນວັກກ່ອນ ແລະ ໃນບັນດາສິນທີສັນຍານັ້ນ,
ການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຈະຖືວ່າເປັນການລະເມີດຢ່າງ
ຮ້າຍແຮງຕໍ່ອະນຸສັນຍາໃນເນື້ອໄດ້ກະທຳໂດຍເຈດຕະ
ນາ ແລະເປັນການລ່ວງລະເມີດບັນດາບົດບັນຍັດ ຫຼື
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້:
- ກ). ການເຄື່ອນຍ້າຍພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຊາກອນ
ພົນລະເຮືອນໄດ້ປະເທດທີ່ມີຄອງໄປຢ້າງດິນ
ແດນທີ່ໄດ້ຍິດຄອງ, ຫຼືຍິກຍ້າຍໄປໄວ້ຕ້າຍກັກ
ກັ່ນ ຫຼືເຄື່ອນຍ້າຍຫັ້ງໝົດ ຫຼືບາງສ່ວນປະຊາ
ຊົນຂອງດິນແດນທີ່ຖືກຍິດຄອງ, ພາຍໃນ ຫຼື
ພາຍນອກດິນແດນດັ່ງກ່າວ, ອັນນີ້ເປັນການ
ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ມາດຕາ 49 ຂອງສິນທີສັນຍາ
ສະບັບທີ IV;
- ຂ). ທຸກໆການຊັກຊ້ອັນເປັນທີ່ສິ່ງໄສໃນການຈັດ
ສົ່ງສະເລີຍເສີກສົ່ງຄາມ ຫຼືພົນລະເຮືອນກັບຄືນ
ສູ່ຖິ່ນຖານເດີມ;
- ຄ). ການດຳເນີນການແບ່ງແຍກເຜື່ອພັນ ແລະການ
ປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງບໍ່ມີມະນຸດສະຫຼຸບ
ຊາມ, ບົນພື້ນຖານການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ຫຼື
ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການທຳລາຍກຽດສັກສືຂອງບຸກຄົນ;
- ງ). ການທີ່ເຮັດໃຫ້ມີການບຸກໂຈມຕິບັນດາອະນຸ
ສາລະປະ ຫຼືສະຖານທີ່ເຄົາລົບສັກກະລະບູຊາ,
ໄດ້ຮັບການລັບຮອງຢ່າງຈະແຈ້ງຂໍ້ງປະກອບ
ເປັນມູນມໍລະດິກາກາງວັດທະນະທຳ ຫຼືທາງຈິດ
ໃຈຂອງປະຊາຊົນ ແລະຂໍ້ງໄດ້ຮັບການປິກຢ້ອງ

ເປັນພິເສດໄດ້ຢືນຢັງທີ່ມີການຮັບຮອງເປັນ
ສະເພາະ, ດັ່ງຕົວຢ່າງເຊື້ນພາຍໃຕ້ອີງການຈັດ
ຕັ້ງສາງົນທີ່ຂໍາດີ່ນຳຂໍານານ, ກໍ່ໃຫ້ເງິດການເສຍ
ໜາຍຢ່າງຈະໝາດກ້າງຂວາງ, ນີ້ເປັນກໍລະນີ
ຂໍ້ງບໍ່ມີພະຍານຫຼັກຖານວ່າມີການລ່ວງລະເມີດ
ໄດ້ຢູ່ຢ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມຕໍ່ມາດຕາ 53, ຫຼື
ຢ່ອຍ(ຂ), ແລະບັນດາອະນຸສາວະລີທາງປະ
ຫວັດສາດ, ການສືລະປະ ແລະສະຖາມທີ່ເຄົາ
ລົບສັກລະບຸຊາດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຂອບ
ຂົດໄກ້ຄົງງົດກັບເບົ້າໝາຍທາງທະຫານ.

ຈ). ການທີ່ເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຂໍ້ງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ
ໄດ້ບັນດາສົນທີ່ສັນຍາ ຫຼືທີ່ອ້າງອີງໃນວັກ 2
ຂອງມາດຕານີ້, ຖືກສູນເສຍສິດທິທີ່ຈະໄດ້ຮັບ
ການພົຈາລະນາຄະເວີຕາມປົກເຕີ ແລະ ບໍ່ງ
ທີ່ບໍ່ລຳອຽງ.

5. ພາຍໃຕ້ການສະຫງວນຕໍ່ການໃຊ້ບັງຄັບບັນດາສົນທີ່
ສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັນນີ້, ບັນດາການລະ
ເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ເຄື່ອງມືເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືວ່າເປັນອາດ
ຊະຍາກອນສົງຄາມ.

ມາດຕາ 86 : ການລະເລົງການກະທຳ

1. ບັນດາຜ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາ
ຜ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະຕ້ອງປາບປາມການລະເມີດຢ່າງ
ຮ້າຍແຮງ ແລະດຳເນີນມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອ
ເຮັດໃຫ້ຢູ່ດເຊົາຫຼຸກໆການລະເມີດອື່ນໆຂອງສົນທີ່ສັນ
ຍາທັງໝົດ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັນນີ້ຂໍ້ງເປັນຜົນຈາກ
ການລະເລົງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບໜ້າທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ.
2. ການທີ່ເຮັດໃຫ້ການລະເມີດສົນທີ່ສັນຍາທັງໝາຍ ຫຼື
ອະນຸສັນຍາສະບັນນີ້ ໄດ້ມີການກະທຳໄດ້ຜູ້ໄຕ

ການບັງຄັບບັນຊາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຕົນພນຈາກຄວາມຮັບຜິດຂອບໃນທາງອາຍາ ຫຼືທາງວິໄນ, ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີ, ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ບັງຄັບບັນຊານີ້ໄດ້ຮູ້ ຫຼືໄດ້ມີບັນດາຂໍ້ມູນຈະເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດເຮັດການສະຫຼຸບສະພາບການໃນເວລານີ້ໄດ້ວ່າຜູ້ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາໄດ້ກະທຳ ຫຼືກຳລັງທີ່ຈະກະທຳການລະເມີດດັ່ງກ່າວ, ແລະຖ້າຫາກຜູ້ບັງຄັບບັນຊານີ້ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຫຼຸກໆມາດຕະການທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຕົນ ເພື່ອສະກັດກັນ ຫຼືປາບປາມການລະເມີດນີ້.

ມາດຕາ 87 : ໝໍາທີ່ອງຜູ້ບັງຄັບຂັ້ນຊາ

1. ບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະຕັ້ງມອບໃຫ້ບັນດາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການທະຫານ, ໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນດາສະມາຊີກຂອງກຳລັງກອງທີ່ບໍ່ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາ ແລະບຸກຄົນອື່ນໜູ່ພາຍໃນການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ບັງຄັບບັນຊາດັ່ງກ່າວ, ສະກັດກັນການກະທຳຕໍ່ບັນດາການລະເມີດສິນທີ່ສັນຍາຫັງໝົດ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ເມື່ອຕົ້ງການກໍ່ເຮັດການປາບປາມ ແລະ ລາຍງານຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ຊຳນິ້ນຊຳນານໃນເລື້ອງການລະເມີດສິນທີ່ສັນຍາຫັງໝົດ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ເພື່ອສະກັດກັນຕໍ່ການລະເມີດທີ່ຖືກເກີດມີຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ການປາບປາມຕໍ່ການລະເມີດດັ່ງກ່າວ, ບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະຕັ້ງກຳນິດໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ, ໂດຍຄຳນິ້ງເຖິງລະດັບຄວາມຮັບຜິດຂອບຂອງພວກຕົນ, ໃຫ້ຫຼັກປະກັນວ່າສະມາຊີກຂອງກຳລັງກອງທັບພາຍໃຕ້ການ

3. ບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ ແລະ ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຈະຕ້ອງກຳນົດໃຫ້ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທຸກຄົນຂຶ້ນຂຶ້ນໄດ້ຮູ້ວ່າຜູ້ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາ ຫຼືບຸກຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຕົນກຳລັງທີ່ຈະກະທຳ ຫຼືໄດ້ກະທຳການລະເມີດສິນທີ່ສັນຍາທັງມິດ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຈະຕ້ອງເລີ້ມວາງບັນດາມາດຕະການຂຶ້ງເທັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອສະວັດກັນຕໍ່ການລ່ວງລະເມີດບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໃນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນ, ຈະຕ້ອງລືເລີ້ມດຳເນີນການທາງວິໄນ ຫຼືທາງອາຍາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ລ່ວງລະເມີດ.

ມາດຕາ 88 : ການຊ່ວຍເຫຼືອກັບດ້ານສານໃນເລື້ອງທາງອາຍາ

1. บันดาฝ่ายขั้นสูงที่ร่วมในขั้ติกลิงจะได้มีกานติก
ลิงຊ່ວຍເຫຼືອຊົງກັນ ແລະ ກັນດຳນາມສານໃຫ້ກັວາງ
ຂວາງທີ່ສຸດໃນທຸກໆຂະບວນການທີ່ພິວພັນກັບການ
ລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ຫຼືອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້.
 2. ພາຍໃຕ້ການສະຫງວນບັນດາສິດທິ ແລະ ຂຶ້ຜູກພັນຈັດ
ວາງອອກໂດຍບັນດາສິນທີ່ສັນຍາ ແລະ ຢູ່ໃນມາດຕາ
85, ວັກ 1 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະ ໃນເມື່ອ¹
ສະພາບການສາມາດເຮັດໃຫ້ດຳເນີນການຄົດໜ່າງວ່າ
ໄດ້, ບັນດາฝ่ายขั้นสูงທີ່ຮ່ວມໃນຂັ້ຕິກລົງຈະໄດ້ໃຫ້
ຄວາມຮ່ວມມືໃນເລື້ອງຂອງການຈັດສິ່ງຜູກຮ້າຍຂັ້ມ
ແດນ. ບັນດາฝ่ายขั้นสูงທີ່ຮ່ວມໃນຂັ້ຕິກລົງຈະໃຫ້
ການພິຈາລະນາຢ່າງເໝາະສິມເຕິງການຮອງ

ຂໍຂອງລັດທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງດິນແດນ ຂຶ້ງການລະເມີດ
ຕາມທີ່ກ່າວຫານັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

3. ໃນທຸກໆກໍລະມີ, ກົດໝາຍທີ່ໃຊ້ບັງຄັບ ເປັນກົດໝາຍ
ຂອງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງຮອງຂໍຈະນຳມາ
ໃຊ້. ບາງຄັ້ງ ບັນດາບິດບັນຍັດຂອງວັກກ່ອນຈະບໍ່ມີ
ຜົນກະທິບັດຂຶ້ນຜູ້ພັນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກບິດບັນຍັດຂອງ
ສັນຍາອື່ນໆໃນລັກສະນະສັນຍາສອງຝ່າຍ ຫຼືໜ້າຍ
ຝ່າຍຂຶ້ງກໍມີດເຖິງ ຫຼືຈະໄດ້ກໍານົດ ຄວບຄຸມຫຼັງມີດ
ຫຼືບາງສ່ວນໃນເລື່ອງຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອຂຶ້ງກັນ ແລະ
ກັນໃນທາງອາຍາ.

ມາດຕາ 89 : ການຮ່ວມມື

ໃນກໍລະນີທີ່ລ່ວງລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ບັນດາສົນທີ
ສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງໃຫ້ຄວາມໝັ້ນສັນຍາຈະກະທຳຮ່ວມ
ກັນ ຫຼືແຍກກັນ, ໃນການຮ່ວມມືກັບອົງການສະຫະ
ປະຊາຊາດ ແລະ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດບັດສະຫະປະ
ຊາຊາດ.

ມາດຕາ 90 : ອະນະກຳມະຫີການສາກົນຈັດຫາຂຶ້ແຂ້ຈິງ

1. ກ). ຈະໄດ້ມີການສ້າງຕົ້ງອະນະກຳມາທີ່ການສາກົນ
ຈັດຫາຂຶ້ແຂ້ຈິງຂຶ້ນຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ “ອະນະກຳ
ມາທີ່ການ” ຂຶ້ງປະກອບດ້ວຍສະມາຊີກຈຳ
ຖານະພູບພ້ອມດ້ວຍສິລະຫຳສູງ ແລະໄດ້ຮັບ
ການຮັບຮູ້ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າຝ່າຍໄດ, ທ່ຽງທຳ.
2). ເມື່ອຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງບໍ່ຕໍ່ກ່ວາ
20 ຄົນ ໄດ້ຕົກລົງທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມຊຳນິ
ຊຳນານຂອງອະນະກຳມາທີ່ການ, ຖືກຕ້ອງ
ຕາມວັກ 2 ແລ້ວ, ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະ

ຮຽກປະຊຸມບັນດາຜູ້ແທນຂອງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ເພື່ອການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກ
ຂອງຄະນະກຳມາທິການ ແລະຈະຕ້ອງຈັດໃຫ້
ມີກອງປະຊຸມນີ້ຂັ້ນຖຸກ່າງ 5 ປີ. ໃນລະຫວ່າງ
ການປະຊຸມ, ບັນດາສະມາຊິກຂອງຄະນະ
ກຳມາທິການຈະໄດ້ທຶກເລືອກໄດ້ການປ່ອນ
ບັດປິດລັບຈາກບັນຊີລາຍຊື່ຂອງບຸກຄົນຂຶ້ງ
ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງແຕ່ລະປະເທດ
ອາດສາມາດສະເໜີຂຶ້ນໄດ້ຈຳນວນໜີ່ຄືນ.

ມາດໃນໄອກາດການລົງລາຍເຊັນ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼືການເຂົ້າຮ່ວມໃນອະນຸສັນຍາ, ຫຼືຫຼັງຈາກທຸກໂອກາດອື່ນໆຕໍ່ມາ, ອອກຖະແຫຼງການຮັບຮູ້ໄດ້ລືດເຕັມສ່ວນ ແລະໄດ້ປາສະຈາກຂໍ້ຕົກລົງພິເສດ, ສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຸກໆຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງຊື່ງຍອມຮັບຂໍ້ຜູກພັນເຊັ່ນດູວກັນ, ຄວາມຊຳນິຊຳນານຂອງຄະນະກຳມາທິການ ເພື່ອສອບສວນຕໍ່ຂໍ້ກ່າວຫາໄດ້ຍົກຝ່າຍໜຶ່ງ, ຄົກັນກັບການອະນຸຍາດໃຫ້ໄວ້ໃນມາດຕານີ້.

- ຂ). ບັນດາຄຳຖະແຫຼງການທີ່ອ້າງອີງຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້ຈະໄດ້ລົງທະບຽນໄວ້ກັບຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຊື່ງຈະໄດ້ຈັດສົ່ງສໍາເນົາຄຳຖະແຫຼງການດັ່ງກ່າວໄປໃຫ້ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ.
- ຄ). ຄະນະກຳມາທິການຈະຕ້ອງຊຳນິຊຳນານເພື່ອ:
- ສອບສວນຫາຂໍ້ແທ້ຈີງໄດ້ທີ່ມີການກ່າວຫາວ່າເປັນການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາ ຫຼືການລ່ວງລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງອື່ນໆຕໍ່ບັນດາສົນທິສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
 - ອໍານວຍຄວາມສະດວກໄດ້ຍອາໄສການໄກ່ເກົ່ຍ, ການກັບມາສັງເກດຄືນ ບັນດາບົດບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາຫຼັງໝົດ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.
- ງ). ໃນສະຖານະການອື່ນໆ ຄະນະກຳມາທິການຈະເປັດການສອບສວນຄຳຮ້ອງຂໍຂອງ ຝ່າຍ

ໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນແຕ່ລະເພາະດ້ວຍການຕິກລົງ
ເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງອີກຝ່າຍໜຶ່ງ ຫຼືຂອງບັນ^{ດາ}ຝ່າຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຖິ່ງນັ້ນ.

- ຈ.). ພາຍໃຕ້ການສະຫງວນຂອງບັນດາບົດບັນຍັດຢູ່ຂ້າງບົນຂອງວັກນີ້, ບັນດາບົດບັນຍັດໃນມາດຕາ 52 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ I ມາດຕາ 53 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ II ມາດຕາ 132 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ III ແລະມາດຕາ 149 ຂອງສິນທີສັນຍາສະບັບທີ IV ຈະຢູ່ຄົງໃຊ້ບັງຄັບໄດ້ຕໍ່ທຸກໆການກ່າວຫາທີ່ມີການລ່ວງລະເມີດສິນທີສັນຍາຫັ້ງໝົດ ແລະຈະໃຊ້ບັງຄັບລວມເຖິງທຸກໆການກ່າວຫາທີ່ມີການລ່ວງລະເມີດອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ດ້ວຍ.

ກ). ຫາກບັນດາຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງບໍ່ໄດ້ຕົກລົງໄປແນວອື່ນ, ທຸກໆການສອບສວນຈະດຳເນີນການໂດຍສະພາຊື່ງປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກຈຳນວນເຈັດຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

 - i) ສະມາຊິກຈຳນວນຫ້າຄົນຂອງຄະນະກຳມາທີ່ການຊື່ງບໍ່ຕ້ອງເປັນຄົນໃນຊາດຂອງຝ່າຍໄດ້ຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ, ຈະໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍປະການຄະນະກຳມາທີ່ການບົນພື້ນຖານຂອງການມີຕົວແທນຈາກໝູມີພາກຕ່າງໆຕາມຮັດສ່ວນທີ່ເທົ່າ ທຽມກັນ, ພາຍຫຼັງຈາກໄດ້ມີການປຶກສາກັບບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ;
 - ii) ສະມາຊິກສະເພາະກິດຈຳນວນສອງຄົນຊື່ງບໍ່ຕ້ອງເປັນຄົນໃນຊາດຂອງຝ່າຍໄດ້ຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ ຈະໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ.

ຂ). เมื่ອໄດ້ຮັບຄໍາດັ່ງນີ້ໃຫ້ມີການສອບສວນ, ບະທານຄະນະກຳມາທິການຈະໄດ້ກຳນົດໄລຍະເວລາທີ່ເໝາະສົມເພື່ອການສ້າງຕັ້ງສະພາ. ຖ້າທາງໝັ້ງໃນສອງສະມາຊີກສະເພາະກິດບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງພາຍໃນໄລຍະເວລາທີ່ກຳນົດ, ປະທານຈະຈັດການແຕ່ງຕັ້ງສະມາຊີກແກ່ນ ຫຼືແຕ່ງຕັ້ງສະມາຊີກທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ຄົບຕາມຈຳນວນຂອງສະພາທີ່ກຳນົດອອກ.

4. ກ). ສະພາຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຖືກຕ້ອງຕາມບັນດາປິດບັນຍັດຂອງວັກ 3 ເພື່ອດຳເນີນການສອບສວນຈະໄດ້ເຊື້ອເຊີນບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນໃຫ້ການຮ່ວມມືຂ່ວຍເຫຼືອ ແລະຂອງກາຫາບັນດາຫຼັກຖານອື່ນໆອີກຕາມທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ແລະຈັດການດຳເນີນການສືບສວນໃນຫ້ອງຖຸນນີ້ນັ້ນກໍໄດ້.

ຂ). ທຸກໆອີງປະກອບຂອງຫຼັກຖານຈະມີການແຈ້ງການຕໍ່ບັນດາຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊື່ງຈະມີສິດທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມຄິດຄຳເຫັນສໍາລັບພະຍານຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວຕໍ່ຄະນະກຳມາທິການ.

ຄ). ແຕ່ລະຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະໄດ້ມີສິດທີ່ຈະອະນີປາຍພະຍານຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວ.

5. ກ). ຄະນະກຳມາທິການຈະຈັດສິ່ງລາຍງານການສະຫຼຸບຜົນຂອງການສອບສວນຂອງສະພາໄປຢ້າງບັນດາຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງພ້ອມກັບຂໍ້ແນະນຳຕາມທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ.

ຂ). ຖ້າຫາກສະພາບໍ່ສາມາດເຕັ້ງໄຮມພະຍານຫຼັກຖານໄດ້ຢ່າງຍງ່າຍໆສໍາລັບຈະຮັດຂີ້ສະຫຼຸບໃນຄວາມເປັນຈີງ ຫ່ງໆທຳ, ຄະນະກຳມາທິການຈະຊື້ເຫດຜົນໃຫ້ອາບການທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ຄ). ຄະນະກຳມາທິການຈະບໍ່ແຈ້ງການຂຶ້ສະຫຼຸບ

ຂອງຕົນຕໍ່ສາທາລະນະ, ເວັນແຕ່ທຸກໆຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນໄດ້ຮັບອ້າງຊື່ໃຫ້ຄະນະກຳມາທິການດຳ
ເນີນການແນວນັ້ນ

6. ຄະນະກຳມາທິການຈະຈັດວາງລະບຽບການພາຍໃນ
ຂອງຕົນ, ລວມທັງລະບຽບການທີ່ກ່ຽວກັບການເປັນ
ປະທານຂອງຄະນະກຳມາທິການ ແລະປະທານຂອງ
ສະພາ. ລະບຽບການດັງກ່າວຄາຕະກະໄວ້ຕໍ່ກັບໜ້າທີ່
ຂອງປະທານຄະນະກຳມາທິການວ່າຈະດຳເນີນການ
ໄດ້ໃນທຸກເວລາ ແລະໃນກໍລະນີການສອບສວນ, ກໍ
ຈະດຳເນີນການໂດຍບຸກຄົນຊື່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນໃນຊາດ
ຂອງຝ່າຍໃດໜີ້ທີ່ປະທະກັນ.

7. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບໍລິຫານຂອງຄະນະກຳມາທິການ
ຈະໄດ້ຮັບການອຸດໝູນໂດຍການບໍ່ ລົງຈາກ ຈາກບັນ
ດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງຊື່ງໄດ້ຮັດຖະແຫຼງ
ການໄວ້ພາຍໃຕ້ວັກ 2 ແລະໂດຍການອຸດໝູນດ້ວຍ
ຄວາມສະໜັກໃຈ. ຜ່າຍໜີ້ທີ່ປະທະກັນ ຫຼືໝາຍຝ່າຍ
ທີ່ປະທະກັນຊື່ງຮັບອ້າງຊື່ໃຫ້ມີການສອບສວນຈະຈ່າຍ
ເງິນລ່ວງໜ້າທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອປົກຄຸມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເກີດ
ຂຶ້ນຂອງສະພາ ແລະຈະໄດ້ຮັບການໃຊ້ແທນຄືນໂດຍ
ຝ່າຍ

ໜີ້ງ ຫຼືໝາຍຝ່າຍຝ່າຍຊື່ງຖືກກ່າວຫາຈະຮັບການແຂ່ງຂັນ
ໃນອັດຕາຫ້າສືບສ່ວນຮັບອີກສຳລັບ

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງສະພາ. ຫ້າຫາກຂໍ້ກ່າວຫາເປັນອັນກົງ
ກັນຂ້າມທີ່ສະພາສະເໜີ, ແຕ່
ລະຝ່າຍຈະຈ່າຍລ່ວງໜ້າໃນອັດຕາຫ້າສືບສ່ວນຮັບ
ຂອງຈຳນວນເງິນທີ່ຈຳເປັນ.

ມາດຕາ 91 : ຄວາມຮັບຜິດຊອບ

ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນຂຶ້ງໄດ້ລ່ວງລະເມີດບັນດາບົດບັນຍັດ
ຂອງສົນທິສັນຍາຫຼາຍໆນິດ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະ
ຕ້ອງຮັບຜິດໃນການໃຊ້ຄ່າທິດແກນຄືນຕໍ່ການເສຍ
ທາຍທີ່ເກີດມີຂຶ້ນ. ຝ່າຍນີ້ຈະຮັບຜິດຊອບທຸກໆການ
ກະທຳຫຼາຍໆນີ້ໄດ້ກໍຂຶ້ນໂດຍບຸກຄົນຂຶ້ງເປັນພາກ
ສ່ວນນີ້ຂອງກຳລັງກອງທັບຂອງຕົນ.

ພາກ ທີ VI

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 92 : ການລົງລາຍເຊັນ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະເປີດໃຫ້ບັນດາຝ່າຍຂອງສົນທິ
ສັນຍາເພື່ອການລົງລາຍເຊັນໃນເວລາທີກເດືອນ ພາຍ
ຫຼາຍໄດ້ມີການລົງລາຍເຊັນໃນເອກະສານສຸດທ້າຍ
ແລະຈະຄົງເປີດໃຫ້ມີການລົງລາຍເຊັນໃນຊ່ວງໄລຍະ
ເວລາສືບສອງເດືອນ.

ມາດຕາ 93 : ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະມີການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນໂດຍ
ໄວທີ່ສູດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ບັນດາເຄື່ອງມີໃຫ້ສັດ
ຕະຍາບັນຈະມອບໄວ້ນຳຄະນະມິນຄືສະຫະພັນຂູ້ຍເຊື້
ຂຶ້ງເປັນຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຂອງບັນດາສົນທິສັນຍາ.

ມາດຕາ 94 : ການເຂົ້າຮ່ວມ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະໄດ້ເປີດໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມ
ໂດຍທຸກໆຝ່າຍຂອງສົນທິສັນຍາຂຶ້ງຢູ່ບໍ່ທັນໄດ້ລົງ

ລາຍເຊັນ ໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາເຄື່ອງມື
ຂອງການເຂົ້າຮ່ວມຈະມອບໄວ້ນຳຜູ້ຮັບຈິດທະບຽນ.

ມາດຕາ 95 : ການມີຜົນໃຊ້ບໍ່ຄັບ

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີຜົນໃຊ້ບໍ່ຄັບໃນໄລຍະ
ເວລາທີກາເດືອນພາຍຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີການມອບ
ເຄື່ອງມືຫັງສອງສະບັບ, ຫັງສັດຕະຍາບັນ ຫຼືຫັງ
ການເຂົ້າຮ່ວມ.
2. ແຕ່ລະຝ່າຍຂອງສິນທິສັນຍາຫັງໝົດທີ່ໄດ້ໃຫ້ສັດ
ຕະຍາບັນ ຫຼືໃຫ້ການເຂົ້າຮ່ວມໃນອະນຸສັນຍາສະ
ບັບນີ້ພາຍຫຼັງຈາກນັ້ນມາ, ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້
ຈະມີຜົນໃຊ້ບໍ່ຄັບທີກາເດືອນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີ
ການມອບເຄື່ອງມືຂອງສັດຕະຍາບັນ ຫຼືຂອງການ
ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍຝ່າຍດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 96 : ຄວາມສົ່ງພົມໃນກາງປະເມນີນີ້ຢືນ ພັນແຕ່ການມີ ຜົນບໍ່ຄັບໃຊ້ອະນຸສັນຍາ ສະບັບນີ້.

1. ເມື່ອບັນດາຝ່າຍຂອງສິນທິສັນຍາເຂົ້າເປັນຝ່າຍຂອງ
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ເຊັ່ນດູວກັນແລ້ວ, ບັນດາສິນທິ
ສັນຍາຈະ ໃຊ້ບໍ່ຄັບໂດຍມີການເພີ່ມເຕີມດ້ວຍອະນຸ
ສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ຖ້າຝ່າຍໄດ້ຝ່າຍນີ້ທີ່ປະທະກັນຢ່າງເປົ້າໄດ້ຜູ້ກັນໂດຍອະ
ນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາຝ່າຍຂອງອະນຸສັນຍາສະ
ບັບນີ້ຈະຍັງຄົງຜູ້ກັນໂດຍອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃນ
ການພົວພັນຕໍ່ກັນ. ບັນດາຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຜູ້ກັນ
ດ້ວຍໂດຍອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃນການພົວພັນກັບ
ຝ່າຍທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຜູ້ກັນໂດຍອະນຸສັນຍານີ້, ຖ້າຫາກ

ຝ່າຍດັ່ງກ່າວຍອມຮັບ ແລະປະຕິບັດຕາມບົດບັນຍັດ
ດັ່ງກ່າວ.

3. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊື່ເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນເຂົ້າໄປຕໍ່
ຕ້ານຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງໃນການປະຫະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດໃນລັກສະນະທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 1,
ວັກ 4, ອາດສາມາດໃຫ້ຄຳໜັ້ນສັນຍາທີ່ຈະໃຊ້ບັນດາ
ສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ໃນກໍລະນີ
ການປະຫະກັນດັ່ງກ່າວ ໂດຍເຮັດຄຳຖະແໜ່ງການແຕ່
ຝ່າຍດູງວໄປຢ້າງຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນ. ຫຼັງຈາກຝ່າຍຜູ້
ຮັບຈົດທະບຽນໄດ້ຮັບຄຳຖະແໜ່ງການໄວ້, ຄຳຖະ
ແໜ່ງການດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນຕໍ່ການປະຫະກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້
- ກ). ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້
ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໂດຍຫັນທີ່ສຳລັບເຈົ້າໜ້າທີ່
ດັ່ງກ່າວໃນຖານໝີທີ່ເປັນຝ່າຍຫຼືປະຫະກັນ;
- ຂ). ເຈົ້າໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ສິດ ແລະປະຕິບັດໃຫ້
ສຳເລັດພັນທະເຊັນດູງວກັນກັບຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່
ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງຂອງສິນທີ່ສັນຍາຫັ້ງໝົດ
ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້; ແລະ
- ຄ). ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້
ຜູ້ກັດຕໍ່ບັນດາທຸກຝ່າຍຫຼືທະກັນໃນລັກສະນະ
ເທົ່າທຽມກັນ.

ມາດຕາ 97 : ການແກ້ໄຂ

1. ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງທຸກໆຝ່າຍອາດສາມາດ
ສະເໜີໃຫ້ມີການແກ້ໄຂອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້. ເນື້ອ
ໃນທີ່ສະເໜີໃຫ້ມີການແກ້ໄຂຈະຕ້ອງສົ່ງໄປໃຫ້ຝ່າຍຜູ້
ຮັບຈົດທະບຽນ ຊຶ້ງຈະຕັດສິນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ບີກສາຮັບ
ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ ແລະຄະນະກຳ
ມະການກາແດງສາກົນວ່າຄວນທີ່ຈະຈັດກອງປະຊຸມ

ເພື່ອພິຈາລະນາການແກ້ໄຂເນື້ອໃນທີ່ໄດ້ຮັບສະເໜີມາ
ນັ້ນ ຫຼື່ປໍ່.

2. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະເຊື້ອເຊີນບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນ
ສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງຕະລາຄອດຈົນຮອດບັນດາ
ຝ່າຍຂອງສົນຫີສັນຍາໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ,
ບໍ່ວ່າຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະເປັນຜູ້ລົງລາຍເຊັນຫຼື່ປໍ່ໃນ
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 98 : ການທຶນທວນຄືນເອກະສານຂໍອ້ອນທ້າຍ I

1. ສີ່ປີເຊົາສຸດຫຼັງຈາກອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບ
ແລະ, ຫຼັງຈາກນັ້ນມາ, ເປັນໄລຍະເວລາບໍ່ຕໍ່ກ່າວສີ່
ປີ, ຄະນະກຳດຳມະການກາແດງສາກົນຈະປຶກສາບັນດາ
ຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງກ່ຽວກັບເອກະສານ
ຂໍອ້ອນທ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ແລະ, ຫາກພີ
ຈາລະນາເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ, ອາດສາມາດສະ
ເໜີໃຫ້ມີການປະຊຸມຜູ້ຊ່າງວຊານຕັກນິກໃນການເບິ່ງ
ຄືນເອກະສານຂໍອ້ອນທ້າຍ I ແລະສະເໜີການແກ້ໄຂ
ເອກະສານດັ່ງກ່າວທີ່ປະກິດວ່າຢາກແກ້ໄຂ. ໃນໄລ
ຍະເວລາທີ່ກາເດືອນຕໍ່ຈາກການສິ່ງຂໍ້ສະເໜີໃຫ້ມີການ
ປະຊຸມດັ່ງກ່າວໄປຍັງບັນດາຝ່າຍຂຶ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້
ຕົກລົງ, ຫາກຈຳນວນນີ້ງສ່ວນສາມຂອງຝ່າຍຂຶ້ນສູງ
ດັ່ງກ່າວໄດ້ສະແດງຄວາມເຫັນຄັດຄ້ານນັ້ນ, ຄະນະ
ກຳດຳມະການກາແດງສາກົນຈະຈັດໃຫ້ມີການປະຊຸມນີ້,
ແລະຈະເຊື້ອເຊີນຜູ້ສູງເກດການຈາກບັນດາອົງການ
ຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຂົ້າຮ່ວມດ້ວຍ. ການປະຊຸມ
ດັ່ງກ່າວຈະຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນເຊື້ນດູວກັນໂດຍຄະນະກຳດຳມະ
ການກາແດງສາກົນໄດ້ໃນທຸກເວລາ, ຕາມຄຳຮ້ອງຂໍ

2. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະຈັດໃຫ້ມີກອງປະຊຸມບັນດາ ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍຂອງ ສິນທິສັນຍາ ເພື່ອພິຈາລະນາການແກ້ໄຂຕາມທີ່ໄດ້ ສະເໜີໂດຍການປະຊຸມຂອງຜູ້ຊີ່ງວ່າມານທາງເຕັກນິກ ທັກ, ຕ່າງໆຈາກການປະຊຸມທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ຄະນະຮຳມະ ການກາແຕງສາກົນ ຫຼືໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງບັນດາຝ່າຍ ຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງໄດ້ຮັບອີ້ນ.
 3. ບັນດາການແກ້ໄຂເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ I ອາດສາ ມາດໄດ້ຮັບການຮັບຮອງໂດຍກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍສູງສ່ວນໝາຍຈຳນວນສອງສ່ວນສາມຂອງບັນ ດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງທີ່ໄດ້ເຂົ້າປະຊຸມ ແລະລົງຄະແນນສູງ.
 4. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະສັ່ງແຈ້ງການໄປຢ້າງບັນດາ ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍຂອງ ສິນທິສັນຍາທຸກໆຂີ້ແກ້ໄຂທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ. ການແກ້ໄຂຈະຖືກຖືວ່າໄດ້ຮັບການຍອມຮັບກໍຕໍ່ເມື່ອ ໝົດຊ່ວງເວລານີ້ຢີ. ໂດຍນັບແຕ່ໄດ້ມີການຈັດສິ່ງຂີ້ ແກ້ໄຂນັ້ນ, ເວັ້ນແຕ່ທັກ, ໃນຊ່ວງເວລາດັ່ງກ່າວ, ໄດ້ມີ ຖະແຫຼງການບໍ່ຍອມຮັບຂີ້ແກ້ໄຂ ໂດຍຖືກຈັດສິ່ງໄປ ຢ້າງຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນໂດຍຈຳນວນນັ້ອຍກ່າວ໌ນີ້ ສ່ວນສາມຂອງບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ.
 5. ຂີ້ແກ້ໄຂທີ່ໄດ້ພິຈາລະນາວ່າໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຖືກ ຕ້ອງຕາມວັກ 4 ແລ້ວຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນເວລາ ສາມເດືອນພາຍຫຼັງການຍອມຮັບຂອງທຸກໆຝ່າຍຂັ້ນ ສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມ ໃນຂໍ້ຕົກລົງຜູ້ຊີ່ງໄດ້ຈັດເຮັດຄຳຖະແຫຼງການບໍ່ຍ່ອມຮັບ ຖືກຕ້ອງຕາມວັກດັ່ງກ່າວ. ທຸກໆຝ່າຍຜູ້ຊີ່ງໄດ້ເຮັດຄຳ

ທະແຫຼງການດັ່ງກ່າວນັ້ນອາດສາມາດຖອນຄຳຖະແຫຼງການນັ້ນໄດ້ທຸກເວລາ, ແລະຂີ້ແກ້ໄຂຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບຝ່າຍຂັ້ນສູງດັ່ງກ່າວພາຍໃນເວລາສາມເດືອນຫຼັງຈາກການຖອນຄຳທະແຫຼງການຄືນ.

6. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະແຈ້ງໄປຢ້າງບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ ແລະບັນດາຝ່າຍຂອງສິນທິສັນຍາໃຫ້ຊາບເຖິງການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຂອງທຸກຂີ້ແກ້ໄຂ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ຜູ້ພັນຕາມຂີ້ແກ້ໄຂນັ້ນ, ເຖິງວັນທີຂຶ້ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບແຕ່ລະຝ່າຍ, ເຖິງຄຳທະແຫຼງການບໍ່ຍອມຮັບທີ່ໄດ້ຮັດຖືກຕ້ອງຕາມວັກ 4 ແລະເຖິງການຖອນຄຳທະແຫຼງການດັ່ງກ່າວຄືນ.

ມາດຕາ 99 : ການບອກເລີກ

1. ໃນກໍລະນີທີ່ໜີ້ງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງໄດ້ບອກເລີກຂອບນຸ້ສັນຍາສະບັບນີ້, ການບອກເລີກຈະມີຜົນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພາຍໃນໜີ້ງປີຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບເຄື່ອງມືຂອງການບອກເລີກນັ້ນ. ຖ້າບາງທີ່, ທາກໝີດກຳນົດເວລາໜີ້ງປີ, ຝ່າຍທີ່ບອກເລີກມີສ່ວນຢູ່ໃນສະຖານະການຕາມທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາໜີ້ງ; ຜົນຂອງການບອກເລີກຈະຖືກໂຈ່ໄວ້ຈິນກວ່າສັນສົດການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຫຼື ການຍືດຄອງ ແລະ, ໃນທຸກກໍລະນີ, ເທິງນານເທົ່າທີ່ການດຳເນີນການປົດປ່ອຍສິມບູນ, ການກັບຄືນຖື່ນຖານເດີມ ຫຼື ການຕັ້ງຖື່ນຖານໃໝ່ຂອງບຸກຄົນຜູ້ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໄດ້ບັນດາສິນທິສັນຍາ ຫຼື ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຍັງບໍ່ຫັນໄດ້ສັນສົດລົງ.
2. ການບອກເລີກຈະໄດ້ມີການແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຢ້າງຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຊຶ້ງຈະຈັດສິ່ງຂ່າວ

ການບອກຍົກເລີກດັ່ງກ່າວໄປຢັງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນ
ຂໍ້ຕິກລົງທຸກໆຝ່າຍ.

3. ການບອກຍົກເລີກຈະມີຜົນສະເພາະຕໍ່ຝ່າຍທີ່ເປັນ
ຜູ້ບອກຍົກເລີກເທົ່ານັ້ນ.
4. ການບອກຍົກເລີກໄດ້ພາຍໃຕ້ວັກນີ້ຈະບໍ່ມີຜົນກະ
ທິບຕໍ່ພັນທະຂອງຝ່າຍທີ່ເປັນຜູ້ບອກຍົກເລີກ, ຂໍ້ໄດ້
ເກີດຂຶ້ນແລ້ວໂດຍເຫດຜົນຂອງການປະຫະວັນດ້ວຍ
ອາວຸດ. ພາຍໃຕ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ໃນທຸກການ
ກະທຳທີ່ໄດ້ລົງມີຂໍ້ໄດ້ຮັດກ່ອນການທີ່ບອກຍົກເລີກ
ນີ້ໄດ້ເກີດມີຜົນ.

ມາດຕາ : 100 ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ

ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະບອກຂ່າວໃຫ້ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນ
ສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕິກລົງຕະລອດບັນດາຝ່າຍຂອງສົນທີ່ສັນຍາ, ບໍ່
ວ່າຈະເປັນຜູ້ລົງລາຍເຊັນ ຫຼືບໍ່ລົງລາຍເຊັນໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້,
ໃຫ້ຊາບຄື :

- ກ. ການລົງລາຍເຊັນປະຫັບໄວ້ອະນຸສັນຍາສະບັບ
ນີ້ ແລະບັນດາເຄື່ອງມືຂອງການໃຫ້ສັດຕະຍາ
ບັນ ແລະການເຂົ້າຮ່ວມຈັດວາງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ
ຕາມບັນດາມາດຕາ 93 ແລະ 94;
- ຂ. ວັນທີຂໍ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບ
ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 95;
- ຄ. ການຕິດຕໍ່ສື່ສານຫາງເອກະສານ ແລະຄຳຖະ
ແຫຼງການທີ່ໄດ້ຮັບຖືກຕ້ອງຕາມບັນດາມາດຕາ
84,90 ແລະ 97;
- ງ. ບັນດາຄຳຖະແຫຼງການທີ່ໄດ້ຮັບຖືກຕ້ອງຕາມ
ມາດຕາ 96, ວັກ 3, ຂໍ້ຈະແຈ້ງໃຫ້ຊາບໂດຍ
ເສັ້ນທາງທີ່ໄວ້ທີ່ສຸດ;

ມາດຕາ 101 : ການລົງທະບຽນ

1. ພາຍຫຼັງຈາກອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້,
ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈິດທະບຽນຈະຈັດສື່ງອະນຸສັນຍາດັ່ງກ່າວໄປ
 - ຢັ້ງສຳນັກງານເລຂາທີການຂອງອົງການສະຫະປະຊາ
ຊາດ ເພື່ອການລົງທະບຽນ ແລະການພິມເຜີຍແຜ່,
ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 102 ຂອງກິດບັດສະຫະປະຊາ
ຊາດ.
 2. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈິດທະບຽນຈະແຈ້ງຂ່າວຕໍ່ສຳນັກງານເລຂາ
ທີການຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດເຖິງຫຼຸກໆບັນດາ
ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ, ການເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ
ການບອກຍົກເລີກຂຶ້ນຕົນອາດສາມາດໄດ້ຮັບກ່ຽວກັບ
ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 102 : ເນື້ອໃນແທ້ຈິງ

ຕົ້ນສະບັບຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ຈະໄດ້ວາງໄວ້
ນຳຝ່າຍຜູ້ຮັບຈິດທະບຽນໂດຍສະບັບມີເນື້ອໃນເປັນພາສາອັງກິດ,
ອາລັບ, ຈຶນ, ແອຊັບາຍໂຍນ, ຜັ່ງເສດ ແລະລັດເຊຍ ຈະມີຖານະ
ເທົ່າທຸງມກັນໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ, ຜ່າຍຜູ້ຮັບຈິດທະບຽນຈະສົ່ງສຳ
ເນົາທີ່ມີການຢືນຢັນຖືກຕ້ອງກັບສະບັບເດີມໃຫ້ບັນດາທຸກໆຝ່າຍຂອງ
ສິນທີສັນຍາ.

ເອກະສານຂໍອນທ້າຍ I

ລະບົງບການທີ່ກ່ຽວພັນກັບການກຳນົດເອກະລັກ

ບົດທີ I - ບັດປະຈຳຕົວ

ມາດຕາ 1 : ບັດປະຈຳຕົວສຳລັບພະນັກງານແຜດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ, ພິມລະເຮືອນ ແລະ ຖາວອນ.

1. ບັດປະຈຳຕົວສຳລັບພະນັກງານແຜດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ, ພິມລະເຮືອນ ແລະ ຖາວອນ,
ຕາມທີ່ອ້າງອີງໃນມາດຕາ 18, ວັກ 3 ຂອງອະນຸສັນຍາ, ຈະຕັ້ງອີງ :
 - ກ. ທີ່ເຄື່ອງໝາຍພິເສດ ແລະມີຂະໜາດທີ່ໝຳດີທີ່ຈະເອົາໄສ່ໃນຖິ່ງໄດ້;
 - ຂ. ເຮັດດ້ວຍວັດສະດຸທີ່ມີຄວາມຫິນຫານເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້;
 - ຄ. ມີການຂຽນໄສ່ໃນບັດເປັນພາສາແຫ່ງຊາດ ຫຼືພາສາຫາງລັດຖະການ (ມັນອາດສາມາດຂຽນຄໍາສັບເປັນພາສາອື່ນໆເພີ່ມຕົມຢູ່ດ້ວຍ);
 - ງ. ຂຶ້ນ່ຳບອກຊື້ ແລະວັນທີເກີດຂອງຜູ້ຖືບັດ (ຫຼື, ຫາກບໍ່ມີວັນທີເກີດ, ໄສ່ອາຍຸໃນເວລາທີ່ອອກບັດ) ພ້ອມດ້ວຍໝາຍເລກປະຈຳຕົວຂອງຜູ້ຖືບັດ ຖ້າຫາກມີ;
 - ຈ. ຂຶ້ນ່ຳບອກຜູ້ຖືບັດມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະອະນຸສັນຍາ;
 - ສ. ມີຮູບຖ່າຍຂອງຜູ້ຖືບັດພ້ອມທັງລາຍເຊັນ ຫຼືລາຍພິມນີ້ວໂບມີຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຫຼືທັງສອງຢ່າງ;
 - ຊ. ມີກາປະຫັບ ແລະລົງລາຍເຊັນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນັດ;
 - ຍ. ຂຶ້ນ່ຳບອກວັນທີທີ່ອອກໃຫ້ ແລະວັນທີທີ່ບັດໝົດອາຍຸ.

1. ບັດປະຈຳຕົວຈະຕ້ອງມີລັກສະນະຢ່າງດູວກັນຕໍ່ທຸກ
ດິນແດນຂອງແຕ່ລະຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ
ແລະ, ເຖິງທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ຈະຕ້ອງໃຫ້ເປັນແບບດູວ
ກັນສໍາລັບທຸກໆຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນອາດສາມາດຖືຕາມແບບພາສາດູວທີ່ສະແດງ
ໃນຮູບທີ່ 1. ເນື່ອເລີ້ມຕົ້ນສູ້ລົບ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະ
ທະກັນຈະຕ້ອງສຶ່ງຕົວຢ່າງຂອງບັດປະຈຳຕົວທີ່ຕົນນຳ
ໃຊ້ຢູ່ໃຫ້ກັນແລະກັນ ຖ້າຫາກຕົວຢ່າງບັດດັ່ງກ່າວ
ແຕກຕ່າງຈາກແບບ ທີ່ສະແດງໃນຮູບທີ່ 1. ຖ້າຫາກ
ເປັນໄປໄດ້, ບັດປະຈຳຕົວຈະຕ້ອງເຮັດຂຶ້ນເປັນສອງ
ສະບັບ, ຂຶ້ງສະບັບທີ່ນີ້ເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເຈົ້າໜ້າທີ່
ຜູ້ອອກບັດ, ຂຶ້ງຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດການຄວບຄຸມກວດ
ກາບັນດາບັດທີ່ຕົນອອກໃຫ້.
2. ບໍ່ວ່າໃນສະຖານະການໄດ້, ພະນັກງານແພດ ແລະ
ພະນັກງານສາດສະໜາ, ພິນລະເຮືອນ ແລະປະຈຳ
ຖາວອນ, ຈະບໍ່ຖືກຍືດບັດຂອງຕົນ. ໃນກໍລະນີທີ່ບັດ
ເສຍໜ້າຍ, ບຸກຄົນຖືກບັດມີສີດທີ່ຈະໄດ້ຮັບສໍາເນົາ
ບັດ.

3.

ມາດຕາ 2 : ບັດປະຈຳຕົວສໍາລັບພະນັກງານແພດ ແລະສາດສະໜາ, ພິນລະເຮືອນແລະຊື່ວຄາວ.

1. ບັດປະຈຳຕົວສໍາລັບພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກ
ງານສາດສະໜາ, ພິນລະເຮືອນ ແລະຊື່ວຄາວ, ຈະ
ຕ້ອງເຮັດຄ້າຍຄືກັນກັບບັດທີ່ບັນຍົດໄວ້ໃນມາດຕາ
1, ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ຖືກຕາມລະບຽບການສະບັບ
ນີ້. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດສາມາດຖືຕາມແບບ
ທີ່ສະແດງໃນຮູບທີ່ 1.
2. ໃນເນື່ອມີສະພາບການເປັນອຸປະສົກຕໍ່ການອອກບັດ
ປະຈຳຕົວສໍາລັບພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກງານ

ສາດສະໜາ, ພິນລະເຮືອນ ແລະຊື່ວຄາວ, ບັນດາ
ບັດຄ້າຍຄືກັນກັບບັດທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 1

ຂອງລະບຽບການສະບັບນີ້, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວອາດສາ
ມາດໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຍືນ, ລົງລາຍເຊັນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້
ມີອຳນາດ, ຮັບຮອງວ່າບຸກຄົນຂຶ້ງບັດນີ້ໄດ້ອອກໃຫ້
ນັ້ນ ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ຮັດໜ້າທີ່ເປັນພະນັກງານ
ບໍ່ຖາວອນ ແລະຖ້າທາກເປັນໄປໄດ້ຈະບົ່ງບອກໄລ
ຍະເວລາທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໜ້າທີ່ນັ້ນ ແລະສີດ
ຂອງຜູ້ນັ້ນທີ່ຈະຖືເຄື່ອງໝາຍພື້ເສດ. ໃບຢັ້ງຍືນດັ່ງ
ກ່າວຕ້ອງກຳນົດບອກຊື່ ແລະວັນທີເກີດ (ບູ້ທາກບໍ່ມີ
ວັນທີເກີດ, ໄສ່ອາຍຸໃນເວລາທີ່ອອກໃບຢັ້ງຍືນ),
ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຖືບັດພ້ອມດ້ວຍໝາຍ ເລກປະຈິຕົວ
ຂອງຜູ້ຖືບັດ ຖ້າທາກມີ.

ໃບຢັ້ງຍືນເຕືອງລົງລາຍເຊັນຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຫຼືພິມນັ້ວໂປ້
ມີຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ຫຼືທັງສອງຢ່າງ.

ດោយខ្មៅ

(ເນື້ອທີ່ສະຫງວນໄວ້ສຳລັບ

ຊື່ປະເທດແລະເຈົ້າ

ໝາຍທີ່ອອກບັດ)

ບັດປະຈຳຕົວ

621

ປະຈຳທາວອນ

ສຳລັບຍະນາກມ

ພິມລະເຮືອນ

សំណង់

ບໍລິສັດ

-३-

ວັນທີເຕີມ (ຫຼືອາຍ)

ແລກປະຈຳຕົວ (ບໍານົມ)

ຜູ້ຖືບໍດີນີ້ໄດ້ຮັກການປົກປ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສຶງຫາ ປີ 1949 ແລະ ໂດຍອ່ານຸ້ມັນຍາເພີ້ມເຕີມຂອງບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສຶງຫາ ປີ 1949 ຫຼືກ່ຽວຝັ້ນກັບການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບໃຈຈາກບັນດາຝ່າຍຫຼືປະທະກັນດັວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸມັນຍາສະບັບທີ 1) ໃນຖານາມຫຼືບັນ

.....

วัฒนธรรม บัณฑิต

ລາຍເຊັນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ອອກບັດ

ວັນທີໝັດອາຍ :

ပါဂ္ဂီ II - ဆံပြုရလားကိုစေ

ມາດຕາ 3 : ຮູບຮ່າງ ແລະ ລັກສະນະ

1. ສັນຍາລັກພິເສດ (ສີແດງບົນພື້ນສີຂາວ) ຕອງມີຂະໜາດໃຫຍ່ກ່ວາ ອີງຕາມສະພາບການທີ່ແທດເໝາະ. ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງອາດສາມາດຖືຕາມຮູບທ່າງການທະບາດສີແດງ, ກາຊີກວົງເດືອນແດງ ຫຼືກາສີ່ງ ແລະດວງອາຫິດແດງນັ້ນ, ຕາມແບບທີ່ສະແດງໄວ້ໃນຮູບທີ່ 2.

2. ຍາມກາງຄືນ ຫຼັການແນ່ມເຫັນລຸດພ່ອນລົງ, ສັນຍາລັກພິເສດອາດສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວັງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ຮ່າງເຮືອງ

ຮູບທີ 2 : ສັນຍາລັກພິເສດສີແຕງຢືນຫຸ້ນສີຂາວ

ມາດຕະ 4 : ການນຳໄຊ

1. ສັນຍາລັກພິເສດຈະເອົາແນວໃໄວ້ບິນທຸງ ຫຼືເອົາໄວ້ບິນພື້ນທີ່ຮາບພຽງ ຂໍ້ແນມເຫັນໄດ້ ຈາກທຸກພິທີທາງເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແລະ ແນມເຫັນໄດ້ຈາກບ່ອນໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.
 2. ພາຍໃຕ້ຄົ້ນສັງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອໍານາດ, ພະນັກງານແພດ ແລະ ພະນັກງານສາດສະໜາທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນບໍລິເວັນສະໜາມລົບຈະຕ້ອງຖື່ມວກ ຫຼືເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີສັນຍາລັກພິເສດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

ပါဂ္ဂီ III - ဆုမျက်နှာ

ມາດຕາ 5 : ການນຳໃຊ້ຕາມໃຈມັກ (ການເລືອກໃຊ້)

1. ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບຂອງບົດບັນຍັດຂອງມາດຕາ 6 ຂອງລະບຸບການສະບັບນີ້, ບັນດາສັນຍານທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນບົດນີ້ ເພື່ອນໃຊ້ສະເພາະໄດຍບັນດາໜ່ວຍ ແລະສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດຈະບໍ່ຕ້ອງມຳນຸກໃຊ້ໄປໃນຈຸດປະສົງຫາງໜີ້ນ. ການໃຊ້ຫຼັກງານສັນຍານທີ່ໄດ້ເນັ້ນເຖິງໃນບົດນີ້ສາມາດເລືອກໃຊ້ໄດ້.
 2. ບັນດາຍືນຍານດ້ານການແພດຊົ່ວຄາວຊື່ບໍ່ສາມາດປະທັບກາສັນຍາລັກພືເສດ, ເນື່ອງຈາກບໍ່ມີເວລາໆນີ້ເນື່ອງຈາກລັກສະນະພືເສດຂອງອາກາດ, ຍືນຍານອາດສາ

ມາດໃຊ້ສັນຍານພື້ເສດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນບົດນີ້. ບາງທີ,
ວິທີໃຫ້ສັນຍານທີ່ມີປະສິດທິພາບຕໍ່ຢັນຍານດ້ານການ
ແພດ ແນໃສ່ເບິ່ງການກຳນົດເອກະລັກ ແລະການຮັບ
ຮອງເອົາໄດ້ແມ່ນການໃຊ້ສັນຍານທີ່ສາມາດແນມເຫັນ
ດ້ວຍຕາ, ໄດ້ແກ່ການໃຊ້ສັນຍາລັກພື້ເສດ ຫຼືສັນຍານ
ໄຟທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 6, ຫຼືທັງສອງຢ່າງ, ເພີ່ມເຕີມ
ດ້ວຍສັນຍາອື່ນທີ່ອ້າງເຖິງໃນມາດຕາ 7 ແລະ 8
ຂອງລະບູບການສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 6 : ສັນຍານແສງໄຟ

1. ສັນຍານແສງໄຟປະກອບດ້ວຍໄຟສະຫຼອນແສງສີໜັງ,
ຖືກກຳນົດໃຫ້ໃຊ້ສຳລັບເຄື່ອງບິນດ້ານການແພດເພື່ອສົ່ງ
ສັນຍານເອກະລັກຂອງຕົນ. ຍິນຍານປະເພດອື່ນບໍ່ສາ
ມາດນຳໃຊ້ສັນຍານນີ້ໄດ້. ສີໜັງທີ່ແນະນຳໄດ້ມາຈາກ
ການໃຊ້ສາມສີປະສິມກັນດັ່ງນີ້ :

$$\text{ຂອບເຂດຂອງສີໜັງວ} \quad y = 0,065 + 0,805x$$

$$\text{ຂອບເຂດຂອງສີຂາວ} \quad y = 0,400 - x$$

$$\text{ຂອບເຂດຂອງສີມ່ວງ} \quad x = 0,133 + 0,600y$$

ຄວາມທີ່ຂອງໄຟສະຫຼອນແສງສີໜັງທີ່ແນະນຳຢ່າງລະຫວ່າງ
ທີກສິບ ທາ ໝຶ່ງຮ້ອຍສະຫວ່າງຕໍ່ນາທີ.

2. ບັນດາຢັນຍານດ້ານການແພດຈະຕ້ອງປະກອບໄຟທີ່ເວົ້າ
ມານີ້ເຫັນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ໄຟສັນຍານເບິ່ງເຫັນໄດ້ຈາກ
ໝາຍທິດທາງເຫັນທີ່ເປັນໄປໄດ້.
3. ໃນກໍລະນີບໍ່ໄດ້ມີການຕົກລົງພື້ເສດລະຫວ່າງບັນດາຝ່າຍ
ທີ່ປະທະກັນ, ເພື່ອສະຫງວນການໃຊ້ໄຟສະຫຼອນແສງສີໜັງ
ແນໃສ່ການກຳນົດເອກະລັກຂອງບັນດາຍານພາຫະ
ນະດ້ານການແພດ ແລະບັນດາກຳປັນ ແລະເຮືອແພ

ດោនាការណេយោះ, ការងារឯកត្រាសំណើរាយការណ៍
មិនមែន ឱ្យការបំបាត់ខ្លួនទូលាថ្នូរបាន.

ມາດຕາ 7 : ສັນຍານວິທະຍຸ

1. ສັນຍານວິທະຍຸຈະປະກອບດ້ວຍສື່ສານທາງວິທະຍຸໂທລະຂະບ
ລະຂັບ ຫຼືວິທະຍຸໂທລະເລກ ແຊີມສຳດັບຢູ່ຫຼາງສັນ
ຍານພິເສດທີ່ມີບຸລິມະສິດກ່ອນ, ແຊີຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກກຳ
ນົດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນຂອບໂດຍກອງປະຊຸມ
ການບໍລິຫານແຫ່ງໂລກກ່ຽວກັບວິທະຍຸສື່ສານຂອງສະ
ຫະພາບການໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນ. ສັນຍານ
ຈະຖືກສື່ໄປສາມເຫື້ອ ກ່ອນທີ່ຈະແຈ້ງສື່ຮຽງເອັນຕໍ່
ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດນັ້ນ. ສື່ສານນີ້ຈະຖືກສື່ໄປ
ເປັນພາສາອັງກິດໂດຍຊ່ວງໄລຍະທີ່ເໝາະສົມ, ດ້ວຍ
ຄວາມທີ່ ຫຼື້ໝາຍຄວາມທີ່ເຈາະຈິງ. ຄືທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້
ໃນວັກ 3 ການໃຊ້ສັນຍານທີ່ມີລະດັບບຸລະມະສິດ
ກ່ອນ ເປັນການສະຫງວນສະເພາະເຈາະຈິງສຳລັບບັນ
ດາໜ່ວຍ ແລະ ສົ່ງອໍານວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ
ແພດ.
 2. ສື່ສານທາງວິທະຍຸຊື່ມີລຳດັບຢູ່ຫຼາງສັນຍານພິເສດທີ່ມີ
ບຸລິມະສິດກ່ອນລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1 ຈະນຳສົ່ງບັນດາອົງ
ປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
 - ກ. ສື່ຮຽງເອັນຕໍ່ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ;
 - ຂ. ຕຳແໜ່ງຂອງສົ່ງອໍານວຍຕໍ່ການຂົນສົ່ງດ້ານ
ການແພດ;
 - ຄ. ຈຳນວນ ແລະ ຊະນະນິດຂອງສົ່ງອໍານວຍການຂົນ
ສົ່ງດ້ານການແພດ;
 - ງ. ເສັ້ນທາງທີ່ເລືອກໄວ້;
 - ຈ. ໄລຍະເວລາໃນການເຕີນຫາ ແລະ ໂມາຈະ

- ອອກເດີນທາງ ແລະ ໂມງມາຮອດຕາມທີ່ກຳ
ນິດໄວ້, ໂດຍອື່ງຕາມກຳລະນີ;
- ສ. ບັນດາຂ່າວສານອື່ນໆເຊັ່ນລະດັບຄວາມສູງ
ຂອງການບິນ, ຄວາມຖືຂອງຄົ້ນວິທະຍຸທີ່ຮັກ
ສາໄວ້, ພາສາທີ່ນີຍົມ, ບັນດາຮູບແບບ ແລະ
ລະຫັດຂອງບັນດາລະບົບລາດາລຳດັບສອງ
ຂອງການເຝຶ້ກວດ.
3. ເພື່ອເປັນການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການສື່ສານທີ່
ອ້າງອີງເຖິງໃນວັກ 1 ແລະ 2, ພ້ອມທັງສື່ສານທີ່ອ້າງ
ອີງເຖິງໃນມາດຕາ 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29,
30 ແລະ 31 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາ
ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ, ບັນດາຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນ ຫຼືຝ່າຍໜີ້ຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ,
ທີ່ເຮັດຕາມການເຕີກລົງນຳກັນ ຫຼືຕາມລະພັງຍົງ
ຝ່າຍດູງວ, ອາດສາມາດກຳນົດ ແລະເຜີຍແຜ່ຄວາມ
ທີ່ແຫ່ງຊາດທີ່ໄດ້ຄົດເລືອກໄວ້ ເພື່ອນຈຳໄປໃຊ້ສຳລັບ
ການສື່ສານດັ່ງກ່າວ, ຖືກຕ້ອງຕາມຕາຕະລາງການ
ຈັດສັນຄວາມທີ່ທີ່ມີໃນລະບຽບທາງວິທະຍຸສື່ສານຂຶ້ງ
ເປັນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍຂອງສິນທີ່ສັນຍາ. ໂທລະ
ຄົມມະນາຄົມສາກົນ. ຄວາມຖື່ເໜີ້ນີ້ຈະຕ້ອງແຈ້ງໄປ
ຢ່າງສະຫະພາບວານໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນ, ຖືກ
ຕ້ອງຕາມວິທີດຳເນີນການທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີໄດຍ
ກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໂລກກ່ຽວກັບວິທະຍຸສື່
ສານ.

**ມາດຕາ 8 : ການກຳນົດເອກະລັກດ້ວຍສື່ອໍານວຍທາງເອເລັກ
ໄຕ້ນິກ**

1. ລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຝຶ້ກວດ(SSR)
ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ 10 ຂອງສິນທີ່ສັນ

ຢາຊີກາໄກ ວ່າດ້ວຍການບິນພົນລະເຮືອນລະຫວ່າງ
ປະເທດສະບັບລົງວັນທີ 7 ຫັນວາ ປີ 1944 ຂໍ້ໄດ້
ຮັບການແກ້ໄຂໃນຊ່ວງເວລາຕໍ່ມາ, ອາດສາມາດນຳ
ມາໃຊ້ ເພື່ອການກຳນົດເອກະລັກ ແລະເພື່ອຕິດຕາມ
ເສັ້ນຫາງົບນອງຍືນຍານດ້ານການແຜດ. ຮູບແບບ
ແລະລະຫັດຂອງລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການ
ເຝົ້າກວດ ທີ່ຈະສະຫງວນໄວ້ໃຊ້ສະເພາະສຳລັບຍືນ
ຍານດ້ານການແຜດ ຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດໂດຍບັນດາ
ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກລົງ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະ
ກັນ ຫຼືຝ່າຍໜຶ່ງຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຂໍ້ໄດ້
ເຮັດຕາມການຕິກລົງນຳກັນ ຫຼືຕາມລຳພັງພົງຝ່າຍ
ດູວ, ທີ່ກັບຕ້ອງຕາມວິທີດຳເນີນການແຜະນຳໂດຍອົງ
ການການບິນພົນລະເຮືອນສາກົນ.

ບົດທີ IV - ການຄົມມະນາຄົມ

ມາດຕາ ၁ : ວິທະຍຸສື່ສານ

ສັນຍານທີ່ມີລຳດັບບຸລິມະສິດທິບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ
7 ຂອງລະບຽບການສະບັບນີ້ ອາດສາມາດມີລຳດັບ
ກ່ອນການສ້າງພາຍໃນທະຍຸອັນເໝາະສົມຂອງບັນດາ
ໜ່ວຍດ້ານການແພດ ແລະບັນດາສິ່ງອໍານວຍການ
ໃນສົ່ງດ້ານການແພດ. ເພື່ອປະຕິບັດວິທີດຳເນີນການ

ເອົາເຂົ້າການເຄື່ອນໄຫວຖືກຕອງຕາມບັນດາມາດຕາ
22, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30 ແລະ 31 ຂອງ
ອະນຸສັນຍາ.

ມາດຕາ 10 : ການນຳໃຊ້ບັນດາລະຫັດລະຫວ່າງປະເທດ.

ບັນດາໜ່ວຍ ແລະສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ
ແພດອາດສາມາດນຳໃຊ້ລະຫັດ ແລະສັນຍານທີ່ສ້າງ
ຕັ້ງໂດຍສະຫະພາບໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນໄດ້,
ອີງການການບິນພິນລະເຮືອນສາກົນ ແລະອີງການທີ່
ບຶກສາການເດີນເຮືອໃນທະເລະຫວ່າງລັດຖະບານ.
ບັນດາລະຫັດ ແລະສັນຍານເງື່ອນນີ້ ເປັນທີ່ນຳໃຊ້ຖືກ
ຕາມບັນຫັດທານ, ພາກປະຕິບັດ ແລະວິທີດຳເນີນ
ການສ້າງຕັ້ງໂດຍອີງການເງື່ອນນີ້.

ມາດຕາ 11 : ສິ່ງອຳນວຍອື່ນໆຂອງການຄົມມະນາຄົມ ເພື່ອການສື່ສານທາງວິທະຍຸສອງຝ່າຍບໍ່ເປັນໄປໄດ້, ອາດສາມາດໃຊ້ບັນດາສັນຍານທີ່ບັນຍັດໄວ້ໂດຍລະ ຫັດສັນຍານລະຫວ່າງປະເທດທີ່ຮັບຮອງເອົາໄດ້ອີງ ການທີ່ບຶກສາການເດີນເຮືອໃນທະເລະຫວ່າງລັດຖະ ບານ ຫຼືໃນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສິນທີ່ ສັນຍາຊີກາໄກ ວ່າດ້ວຍການບິນພິນລະເຮືອນລະ ຫວ່າງປະເທດ ສະບັບລົງວັນທີ 7 ທັນວາ ປີ 1944 ຊື່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃນຊ່ວງເວລາຕໍ່ໆມາ.

ມາດຕາ 12 : ແຜນການບິນ

ບັນດາຂັ້ນຕິກລົງ ແລະການແຈ້ງການກ່ຽວກັບແຜນການ
ບິນທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 29 ຂອງອະນຸສັນຍານີ້ຈະ
ຕອງຈັດເປັນສູດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ຖືກຕອງຕາມວິທີ

ດាំເើងភាពទីសាខាត្រឹមដោយទិញភាពភាពបិនិយនលະ
ត្រូវនសាកុំ.

ມາດຕາ 13 : ສັນຍານ ແລະ ຂະບວນການ ເພື່ອການກົດກັ້ນຍິນ
ຍານເວັນການແພດ

ບົດທີ V - ການລຶກປ້ອງພິບລະເຮືອນ

ມາດຕະ 14 : ບັນລະຈຳຕົວ

1. ขัดประจําติวําຂອງບຸກຄະລາກອນປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 66, ວັກ 3 ຂອງອະນຸສັນຍານີ້, ເປັນການກຳນົດໂດຍບັນດາບົດບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງມາດຕາ 1 ຂອງລະບົງການສະບັບນີ້.
 2. ขัดประจําติວ່າຂອງບຸກຄະລາກອນປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນອາດສາມາດຖືກກັບຮູບແບບທີ່ສະແດງໄວ້ໃນຮູບທີ່ 3.

3. ຊັ້ນການບຸກຄະລາກອນປົກປ້ອງພິມລະເຮືອນໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດໃຫ້ຖືອາວຸດເປົາສ່ວນບຸກຄົນ, ຈະຕ້ອງລະບຸ
ອາວຸດນັ້ນໄວ້ໃນບັດທີ່ເວົ້າເຖິງນີ້.

ດ້ານໜ້າ

(ເນື້ອທີ່ສະຫງວນໄວ້ສໍາລັບຊື່ປະເທດ
ແລະຈົ່າໜ້າທີ່ທ້ອອກບັດນີ້)

ບັດປະຈຳຕົວ

ສໍາລັບບຸກຄະລາກອນປົກປ້ອງກັນພິມລະເຮືອນ

ຂໍ

ວັນທີເກີດ (ຫຼືອາຍຸ)

ເລກປະຈຳຕົວ (ຫາກມີ)

ຜູ້ຖືບັດນີ້ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍບັນດາສິນທິສັນຍາ ເຊີແນວ

ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ແລະ ໂດຍອະນຸສັນຍາເພັ່ມຕົ້ນ

ຂອງບັນດາສິນທິສັນຍາເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949

ທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບໄພຈາກບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ

ດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I) ໃນຖານະ :

· · · · ·

· · · · ·

· · · · ·

ວັນທີອອກ ບັດເລກທີ

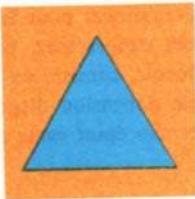
ລາຍເຊັນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ອອກບັດ

ວັນທີໝົດອາຍຸ

ມາດຕາ 15 : ສັນຍາລັກພິເສດລະຫວ່າງປະເທດ

1. ສັນຍາລັກພິເສດລະຫວ່າງປະເທດຂອງການບ້ອງກັນ
ພິນລະເຮືອທີ່ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 66, ວັກ 4 ຂອງ
ອະນຸສັນຍາເປັນຮູບສາມແຈສະເໝີ. . . . ສີ້ຳແກ່
ບົນພື້ນສິນຕີ່ຂາກກັງ, ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນຮູບທີ 4
ລຸ່ມນີ້ :

ຮູບທີ 4 : ສາມຫຼູ່ມສີ້ຳແກ່ບົນພື້ນສິນຕີ່ຂາກກັງ

2. ມີຂໍ້ແນະນຳວ່າ :

- ກ. ຖ້າຫາກຮູບສາມແຈສະເໝີສີ້ຳແກ່ຢູ່ບົນທຸງ,
ຜ້າພັນແຂນ ຫຼື ແຜ່ນຜ້າມີຮູບດັ່ງກ່າວຕິດໃສ່
ເສື້ອ, ຂຶ່ງແຜ່ນທຸງ, ຜ້າພັນແຂນ ຫຼື ຜ້າມີຮູບ
ສາມແຈສະເໝີນີ້ນັບປະກອບມີພື້ນສິນຕີ່ຂາກ
ກັງ.
- ຂ. ມູມໝົ່ງຂອງສາມແຈສະເໝີຈະຂຶ້ນເບື້ອງເຫິງ.
- ຄ. ທຸກມູມຂອງສາມແຈສະເໝີຈະບໍ່ຕິດຂອບຂອງ
ພື້ນສິນຕີ່ຂາກກັງ

3. ສັນຍາລັກພິເສດສາກົນຈະຕ້ອງມີຂະໜາດໃຫຍ່ຕາມ
ສະພາບການທີ່ແທດເໝາະ. ສັນຍາລັກຈະຕ້ອງເອົາ
ແນບໄວ້ບົນທຸງ ຫຼືເອົາໄວ້ບົນພື້ນທີ່ຮາບພຽງຊື່ງແນມ
ເຫັນໄດ້ຈາກທຸກທີ່ມີຄວາມສົດເຫຼົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ແລະແນມ
ເຫັນໄດ້ຈາກບໍລອນໄກທີ່ສູດເຫຼົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ພາຍ
ໃຕຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອຳນາດ, ພະນັກງານ

ການບ້ອງກັນພົນລະເຮືອນຈະຕ້ອງຖື່ມວກ ແລະນຸ່ງ
ເຄື່ອງທີ່ມີສັນຍາລັກພິເສດສາກົນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຍາມກາງຄືນ ຫຼືການແມມເຫັນຫຼຸດຜ່ອນລົງ, ສັນຍາ
ລັກອາດສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ຫຼືຮັດໃຫ້ຮູ່ງ
ເຮືອງດ້ວຍແສງ; ສັນຍາລັກອາດສາມາດຮັດດ້ວຍ
ວັດສະດຸທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພໍທີ່ຈະສັງເກດໄດ້ດ້ວຍບັນດາສິ່ງ
ອຳນວຍກວດທາງເຕັກນິກ.

ບົດທີ VI - ທິວາງານ ແລະກ່ອນຕິດຕັ້ງບັນຈຸພະ ລັງອັນຕະລາຍ

ມາດຕາ 16 : ສັນຍາລັກພິເສດສາກົນ

1. ສັນຍາລັກພິເສດສາກົນສຳລັບທິວາງານ ແລະສິ່ງຕິດຕັ້ງທີ່
ບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ, ທີ່ໄດ້ບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ 56
ວັກ 7 ຂອງອະນຸສັນຍາ ຈະເປັນກຸ່ມວົງມິນສິນໃໝ່ນາກ
ກັງງເຂັ້ມສາມວົງ ຊຶ່ງມີໜ້າຕ້າງຈະໝາດເທົ່າກັນ. ຕັ້ງຢູ່
ບົນແກນອັນດູງກັນ, ໄລຍະຫ່າງແຕ່ລະວົງເທົ່າກັບເສັ້ນ
ລັດສະໜີຂອງວົງມິນ, ຖືກຕ້ອງຕາມຮູບພາບທີ 5 ດັ່ງ
ລຸ່ມນີ້.
2. ສັນຍາລັກຈະຕ້ອງມີຂະໜາດໃຫຍ່ຕາມສະພາບການທີ່
ແທດເໝາະ, ສັນຍາລັກອາດສາມາດປະດັບຊຳດູງ
ໝາຍເທື່ອອົງຕາມສະພາບການທີ່ເໝາະສົມ, ເມື່ອສັນຍາ
ລັກນັ້ນໃກ້ຈັດວາງໄວ້ບົນພື້ນທີ່ມີໜ້າກ້ວາງໃຫຍ່. ໃນ
ມາດຕະການທີ່ຮັດໄດ້ສັນຍາລັກຈະຕ້ອງເອົາແນບໄວ້
ບົນຫຼຸງ ຫຼືເອົາໄວ້ບົນພື້ນທີ່ຮາບພຽງຊື່ງແນມເຫັນໄດ້ຈາກ
ທຸກທີດທາງເທົ່າທີ່ຈະຮັດໄດ້ ແລະແນມເຫັນໄດ້ຈາກ
ບ່ອນໄກທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.
3. ຢູ່ບົນຫຼຸງ, ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງຂອບນອກຂອງສັນຍາລັກ
ແລະດ້ານຂ້າງທີ່ໄກ້ກັບຂອບ

ຂອງທຸງຈະມີໄລຍະເຖິງກັບໜຶ່ງເສັ້ນລັດສະໜີຂອງວົງ
ມືນ. ທຸງຈະເປັນຮູບສິ່ງມາຍາວ
ຂອງຜົນຜັນ ແລະພື້ນສີຂາວ.

4. ໃນຍາມກາງຄືນ ຫຼືການແນມເຫັນໜູດຜ່ອນລົງ, ສັນຍາ
ລັກອາດສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ຫຼືເຮັດໃຫ້ຮຸ່ງ
ເຮືອງດ້ວຍແສງ; ສັນຍາລັກອາດສາມາດເຮັດດ້ວຍວັດ
ສະດຸທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພໍທີ່ຈະສັງເກດໄດ້ດ້ວຍບັນດາສິ່ງອຳນວຍກວດຫາງເຕັກນິກ.

ຮູບທີ 5 : ສັນຍາລັກພື້ນເສດລະຫວ່າງປະເທດ ສຳລັບທີ່ວຽງານ ແລະສິ່ງຕິດຕັ້ງທີ່ບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ

ເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ II

ບັດປະຈຳຕິວ
ສຳລັບນັກສື່ຂ່າວທີ່ປະຕິບັດການວິຊາຂຶ້ນທີ່ສູງວັນຕະລາຍ

ຫນ້າປົກ

<p>ປະກາດ</p> <p>ບັດປະຈຳຕົວນີ້ອອກໃຫ້ແກ່ນັກສື່ຂ່າວທີ່ປະຕິບັດການ ວິຊາຊີບທີ່ສັງລັບຕະລາຍໃນເດືອນທີມີການປະທິກັນ ດ້ວຍອາວຸດ. ຜູ້ທີ່ບັດມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ ໃນຖານນະທີ່ເປັນພິນລະເອນພາຍໃຕ້ບັນດາສິນຫິສັນ ຍາຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສຸກຫາ ປີ 1949 ແລະອະນຸ ນຸ້ສັນຍາເພີ້ນຕື່ມສະບັບທີ່ນີ້ຂອງສິນທີສັນຍາ ເຖິງນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ຕ້ອງນີ້ບັດນີ້ປະຈຳຕົວຕະລົດເວລາ. ຖ້າທາກນັກສື່ຂ່າວຖືກປັບຖາມຈະຕ້ອງຢືນບັດນີ້ ແກ່ເຈົ້າຫຼັກທີ່ເຜົ້າປັບຖາມເພື່ອຊ່ວຍໃນການພື້ນຖາບ.</p> <p>ພາສາອັງກິດ</p> <p>ພາສາອາລັບ</p> <p>ພາສາແອດສະບາຍໄຍນ</p> <p>ພາສາດັ່ງເສດ</p> <p>ພາສາລັດເຊຍ</p>	<p>(ຂຶ່ນປະເທດທີ່ອອກບັດນີ້)</p> <p>ພາສາອັງກິດ</p> <p>ພາສາອາລັບ</p> <p>ພາສາແອດສະບາຍໄຍນ</p> <p>ພາສາດັ່ງເສດ</p> <p>ພາສາລັດເຊຍ</p> <p>ບັດປະຈຳຕົວສຳລັບນັກສື່ຂ່າວທີ່ປະຕິບັດການວິຊາຊີບທີ່ສັງລັບຕະລາຍ</p> <p>ພາສາອັງກິດ</p> <p>ພາສາອາລັບ</p> <p>ພາສາແອດສະບາຍໄຍນ</p> <p>ພາສາດັ່ງເສດ</p> <p>ພາສາລັດເຊຍ</p>
---	---

<p>ອອກໂດຍ (ເຈົ້າຫຼັກທີ່ຜູ້ນີ້ອໍານາດ)</p> <p>ສະຖານທີ່</p> <p>ວັນທີ</p> <p style="text-align: center;">ບ່ອນຕິດຮູບຂອງ ຜູ້ທີ່ບັດ</p> <p>ປະກັບກາລັດຖະການ ລາຍເຊັນຜູ້ທີ່</p> <p>ນາມສະກຸນ</p> <p>ຂໍ້</p> <p>ສະຖານທີ່ ແລະວັນທີເກີດ.</p> <p>ເປັນນັກສື່ຂ່າວສັງກັດ</p> <p>ອາຊີບສະເພາະ</p> <p>ບັດນີ້ອໍານາດ</p>	<p>ຄວາມສູງ. ຕາ</p> <p>ນັ້ນກ ຜົມ</p> <p>ໝວດເລືອດ ຕົວ Rh</p> <p>ສາດສະໜາ (ເລືອກຕອບໄດ້)</p> <p>ລາຍເໝີມນັ້ນມີ(ເລືອກໄດ້)</p> <p>ນັ້ນຊື້ຂ້າຍ ນັ້ນຊື້ຂ້າວ.</p> <p>ຕົ້ນໃນຮູບປະກັນນີ້ເສດ</p> <p>•</p> <p>•</p> <p>•</p>
---	---

ເບື້ອງໃນ

ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ II

ອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊື້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະລະຫວ່າງປະເທດ(ອະນຸສັນຍາສະບັບ ທີ II)

ອາລຳພະບິດ

ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ

ສໍານິກຄືນວ່າ ຫຼັກການທາງມະນຸດສະທຳຕາມທີ່ໄດ້ຮັບຮອງໄວ້ໃນມາດຕາ 3 ຮ່ວມກັນແຫ່ງສິນທີສັນຍາເຊື້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ທັງສີສະບັບນີ້ໄດ້ສ້າງຕັ້ງເປັນພື້ນຖານຕໍ່ການເຄົາລົບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງບຸກຄົນໃນກໍລະນີມີການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະລະຫວ່າງປະເທດ, ສໍານິກຄືນຄືກັນວ່າຂັ້ນດາເຄື່ອງມີລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກ່ຽວພັນກັບສິດທິຂອງບຸກຄົນໄດ້ໃຫ້ການປົກປ້ອງຂັ້ນພື້ນຖານຕໍ່ບຸກຄົນ. ຍັ້ງຄວາມຈຳເປັນໃນການໃຫ້ປະກັນການປົກປ້ອງທີ່ດີຂຶ້ນສໍາລັບຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ສໍານິກຄືນວ່າ, ໃນກໍລະນີທີ່ກົດໝາຍຂຶ້ງບັງຄັບໃຫ້ບໍ່ທັນໄດ້ຄວບຄຸມນັ້ນ, ບຸກຄົນຈະຄົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຮັກສາຂອງຫຼັກມະນຸດສະຫຼຳ ແລະ ຈາກຄວາມຮຽກຮ້ອງແຫ່ງມະໂນທຳຂອງສາຫາລະນະຊືນ; ໄດ້ຕົກລົງກັນເຕັ້ງຕໍ່ໄປນີ້:

ພາກທີ I

ຂອບຂ່າຍຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້

ມາດຕາ 1 ຂອບເຂດການໃຫ້ບັງຄັບເປົ້ນຮູບປະຫຼາດ

- ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຂຶ້ງໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ເພີ່ມເຕີມມາດຕາ 3 ຮ່ວມກັນແຫ່ງອະນຸສັນຍາເຊື້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ໂດຍບໍ່ໄດ້ມີການປິ່ງປົງບັນດາເງື່ອນໄຂການບັງຄັບໃຫ້ທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ, ຈະໃຫ້

ບັງຄັບກັບທຸກໆການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດຊີ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປຶກຄຸມຂອງ ມາດຕາ 1 ຂອງອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ, ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ແລະກ່ຽວພັນກັບການປຶກປ້ອງຜູ້ທີ່ປະລົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ(ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I) ແລະຊີ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນດິນແດນຂອງຝ່າຍຂຶ້ນສູງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກິລົງລະຫວ່າງກຳລັງກອງທັບຂອງຕິນ ແລະກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ຊື່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະສາມາດຄວບຄຸມດິນແດນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຝ່າຍນັ້ນ ຈິນສາມາດຮັດໃຫ້ກອງກຳລັງປະກອບອາວຸດດັ່ງກ່າວດຳເນີນການປະຕິບັດການທາງໜະຫານໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື້ອງ ແລະພ້ອມພຽງ ແລະສາມາດຫຼືຈະບັງຄັບໃຊ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້.

- ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະບໍ່ໃຊ້ບໍ່ຄັບໃນສະຖານະການເຄື່ອງຕິງພາຍໃນ, ການວຸ້ນວາຍພາຍໃນເຊັ່ນ: ການຈະລາຈົນ, ການໃຊ້ກຳລັງຮູນແຮງທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງເປັນຄາວ ແລະ ໂດດ່ວງວ ແລະ ການປະພິດອິນໆງທີ່ຄ້າຍຄືກັນຂຶ້ງບໍ່ຖືກຖືວ່າເປັນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ.

ມາດຕາ 2: ຂອບເຂດການບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບບຸກຄົນ

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີການໃຊ້ບັງຄັບໂດຍປາສະ
ຈາກຄວາມແຕກຕ່າງໆຫັດສະນະດ້ວຍອະຄະຕິອັນ
ເກີດຈາກເລື່ອງເຊື້ອຊາດ, ສີຜົວ, ເພດ, ພາສາ,
ສາດສະໜາ ຫຼືການເຊື່ອຖື, ຄວາມຄືດເຫັນທາງ
ການເມືອງ ຫຼືຄວາມຄືດເຫັນອື່ນໆ, ຕົ້ນກຳເນີດດ້ານ
ສັນຊາດ ຫຼືສົງຄົມ, ຖານະຫາງຊັບສິນ, ຊາດກຳ
ເນີດ ຫຼືສະຖານະການອື່ນໆ, ຕົ້ນກຳເນີດດ້ານສັນ

ຊາດ ຫຼືສັງຄົມ, ຖານະຫາງຂັບສິນ, ຊາດກຳເນີດ ຫຼື
ສະຖານະການອື່ນໆ ຫຼື ບັນດາມາດຕະຖານອື່ນໆ ຫຼື
ຄ້າຍຄືວັນ(ຕໍ່ໄປນີ້ຈະໃຊ້ຄຳວ່າ “ ຄວາມແຕກຕ່າງ
ຫັດສະນະດ້ວຍອະຄະຕີ” ສຳລັບບັນດາບຸກຄົນຂຶ້ນ
ໄດ້ຮັບຜົນກະທິບຈາກການປະທະວັນດ້ວຍອາວຸດດັ່ງ
ນີ້ຢາມໄວ້ໃນມາດຕາ 1.

2. เมื่อภาระปะทายภัยอาวุโสสื้นสุดลิ่ງ ทุกๆคนผู้
เข้าได้สูบเสยเสลิพาบ ชี้ทีก้าจำภัดเสลิพาบโดย
เหตุผิดที่กู่วัพนภักภานปะทายภันดั่งก่าวนะ
ลดจิมภานสูบเสยเสลิพาบ ชี้ทีก้าจำภัดเสลิ
พาบ ห้างจากได้มีภาระปะทายภันมั่นด้วยเหตุผิด
รับดูวภัน, จะได้รับผิดโทษโดยบันดาล
บันยัดใจอยบันดาลมาดาตร 5 และ 6 จิมก่าว
ภานสูบเสยเสลิพาบ ชี้ภาระทีก้าจำภัดเสลิพาบ
ดั่งก่าวนะได้สื้นสุดลิ่ง.

ມາດຕາ 3: ການບໍ່ເຂົ້າແຂງແຊງ

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃນການກ່າວຫາເພື່ອຄວາມມຸ່ງໝາຍອັນກະທິບຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງລັດ ຫຼືຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດຖະບານໃນການຮັກສາ ຫຼືພື້ນຟຸຄວາມເປັນລະບູບຮຽບຮ້ອຍໃນລັດ ຫຼືຈະບໍ່ອງກັນເອກະພາບແຫ່ງຊາດ ແລະບຸລະນະພາບທາງດົນແດນຂອງລັດໂດຍທຸກໆວິທີການອັນຊອບດ້ວຍກົດໝາຍ.
 2. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໃນການກ່າວຫາ ເພື່ອຊອກຫາຄວາມຖືກຕ້ອງໃນການແຊກແຊງໂດຍກີ່ ຫຼືໂດຍທາງອ້ອມ, ຫຼືດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນໆ ໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຫຼືໃນບັນດາກິດຈະການພາຍໃນ ຫຼື

ພາຍນອກຂອງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ຕໍ່ດິນ
ແດນຂຶ້ງການປະທະກັນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ພາກທີ II

ການປະຕິບັດຢ່າງມືມະນຸດສະຫຼຸມ

ມາດຕາ 4: ການປະກັນຂຶ້ນພື້ນຖານ

1. ບຸກຄົນຜູ້ຊື່ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມໂດຍກົງ ຫຼືຜູ້ຊື່
ໄດ້ຢູ່ເຊົາການເຂົ້າຮ່ວມໃນການສູ່ລົບ, ກໍລະນີນີ້ບໍ່ວ່າ
ເສີ່ພາບຂອງບຸກຄົນນີ້ຈະຖືກຈຳກັດ ຫຼືບໍ່ກຳຕາມ;
ມັນກໍມີສິດທິທ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ສ່ວນຕົວບຸກ
ຄົນ, ກුດສັກສື, ເຊື້ອົງ ແລະການປະຕິບັດພື້ນຫາງ
ສາດສະໜາ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່
ຢ່າງມືມະນຸດສະຫຼຸມໃນບຸກສະພາບການ ໂດຍປາສະ
ຈາກຄວາມແຕກຕ່າງໆຫັດສະນະດ້ວຍອະຄະຕີ, ຫ້າມບໍ່
ໃຫ້ມີການອອກຄໍາສັ່ງຈະບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ໄດລອດຂີວິດຢູ່ໄດ້.
2. ໂດຍບໍ່ເປັນການເສຍຫາຍຕໍ່ລັກສະນະທີ່ໄປຂອງບັນ
ດາບີດບັນຍັດທີ່ກ່າວມາໃນເບື້ອງຕົ້ນໃຫ້ຖື ແລະຈະຖື
ເປັນການຕ້ອງຫ້າມບໍ່ວ່າໃນເວລາໄດ້ ແລະສະຖານທີ່
ໄດ້ ຂຶ້ງການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ກ່າວໄວ້ໃນ
ວັກ 1:
 - ກ. ການກະທຳທາລຸນເຖິງແກ່ຂີວິດ, ສຸຂະພາບ
ແລະຄວາມສົມບູນທາງຮ່າງກາຍ ແລະຈິດໃຈ
ຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະເໜາການຄາດຕະກຳ
ຕະລອດອດການປະຕິບັດອັນໂຫດຫຼັງມເຊັ່ນ:
ການທຳລະມານ, ການຕັດສ່ວນ ຂອງຮ່າງກາຍ
ຫຼືການທຳລະມານຫຼຸກ່າງຮູບແບບອັນເປັນການ
ລົງໂທດຕໍ່ຮ່າງກາຍ;

- ၁) ການປົກບ້ອງພິເສດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ
ມາດຕານີ້ສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸຕ່າງໆກ່ວາສືບ
ຫັກເປົຈະຍັງຄົງໃຊ້ບໍ່ຄັບໄດ້, ຖ້າໃນກໍລະນີເດັກ
ໄດ້ເຂົ້າມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງໃນການສູ່ລົບ
ອັນເຢັນການຝ່າຝຶນບົດບັນຍັດໃນຂໍ້ຍ່ອຍ (ຄ)
ແລະເດັກນັ້ນຖືກຈັບໄດ້;
- ၂) ບັນດາມາດຕະການຈະຖືກນຳມາໃຊ້, ຖ້າຈຳ
ເຢັນ ແລະ, ແຕ່ລະຄັ້ງເທົ່າທີ່ຈະເຢັນໄປໄດ້,
ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຍິນຍອມຈາກຜູ້ປົກ
ຄອງ ຫຼືຈາກບຸກຄົນອື່ນຜູ້ຊື່ມີໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍງ
ເດັກໃນຖານະຕົ້ນຕຳຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຫຼື
ຕາມປະເພນີ, ເພື່ອຍິກຍ້າຍເດັກ, ໃນລັກສະ
ນະຊື່ວຄາວ, ອອກຈາກບໍລິເວນທີ່ມີການສູ່ລົບ
ກັນໄປຢັ້ງບໍລິເວນທີ່ປອດໄພກ່ວາພາຍໃນປະ
ເທດນັ້ນ, ແລະຈະມີບຸກຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນ
ເລື້ອງຄວາມປອດໄພ ແລະຄວາມເປັນຢູ່ຂອງ
ເດັກນຳພາການເດັ່ນທາງໄປໜ້ອມ.

ມາດຕາ 5: ບຸກຄົນຂາດສິດເສລີພາບ

- ນອກເໜືອຈາກບັນດາບົດບັນຍັດໃນມາດຕາ 4, ບັນ
ດາບົດບັນຍັດຕໍ່ໄປນີ້ຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມ
ເຄົາລົບ ໂດຍຄຳນິງເຖິງບຸກຄົນຊື່ງສູນເສຍເສລີພາບ
ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ,
ອັນນີ້ປໍ່ວ່າຈະຖືກຄວບຄຸມຕົວ ຫຼື ວັກຂ້າງ.
- ກ. ຜູ້ບາດເຈັບ ແລະຜູ້ເຈັບປ່ວຍຈະໄດ້ຮັບການປະຕິ
ບັດຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ

7;

- ບັນດາບຸກຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນວັນນີ້ຈະໄດ້ຮັບ
ອາຫານ ແລະນີ້ດີມສະອາດ ແລະໄດ້ໃຫ້

- ການປະກັນຕໍ່ສູຂະພາບ ແລະອະນາໄມ ແລະ
ການປຶກປ້ອງຕ້ານຕໍ່ຄວາມຮຸນແຮງຂອງພູມອາ
ກາດ ແລະອັນຕະລາຍຈາກການປະທະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດໃນຂອບຂ່າຍດູວກັນກັບທີ່ປະຊາ
ກອນພິນລະເຮືອນຫ້ອງຖິ່ນໄດ້ຮັບ;
๓. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໄດ້ຮັບ
ການບັນເທິ່ງທຸກໃນລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື
ລວມໝູ່;
 - ໆ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດ
ທາງສາດສະໜາຂອງຖິ່ນໄດ້ ແລະທ້າທາກມີ
ການຮັບອົງຊຳ ແລະມີຄວາມເໝາະສົມກໍຈະໄດ້
ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານຈິດໃຈຈາກບຸກ
ຄົນທີ່ມີໜັນທີ່ທາງສາດສະໜາ ເຊັ່ນ: ຄຸນພໍ່,
ຫຼືບາດໝວງ;
 - ໇. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕັ້ງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ, ຖ້າ
ເຂົາຕັ້ງຮັບຜົນງາງການຕາມເງື່ອນໄຂຂອງວຽກ
ແລະຮັບການປະກັນໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍກັນ
ກັບທີ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຫ້ອງຖິ່ນໄດ້ຮັບ.
2. ຜູ້ທີ່ຂໍ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຄວບຄຸມຕົວ ຫຼືກັກຂ້າງ
ບຸກຄົນຕາມທີ່ກໍານົດໄດ້ໃນວັກ 1 ຈະໄດ້ເຄີາລົບໃນ
ທຸກໆມາດຕາການທີ່ອຳນວຍຕໍ່ບັນດາບິດບັນຍັດດັ່ງຕໍ່
ໄປນີ້ທີ່ກ່ຽວກັບບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ:
 - ກ. ເວັ້ນແຕ່ໃນເນື້ອເພດຊາຍ ແລະເພດຍົງຢູ່ຄອບ
ຄົວດູວກັນຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັນ, ບັນດາເພດ
ຍົງຈະຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ພັກແຍກອອກ
ຈາກສະຖານທີ່ຂຽງເພດຊາຍ ແລະຈະຢູ່ໝາຍໃຕ້
ການຕິດຕາມຮັກສາໂດຍກົງຈາກເພດຍົງ;
 - ຂ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕາມທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນວັກ 1 ຈະ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສົ່ງແລະຮັບຈົດໝາຍ ແລະ

ប័ណ្ណតាំងឱ្យខ្វែចាំនាប់នូវនានាជាសាមាតិការជា
ការណ៍ឯកសារទីផ្សារមិនមែនជាការណ៍ឯកសារមិនមែនជាការ
លើនាមុននៅវាអាមិត្តភាពមិនមែនជាការណ៍ឯកសារមិនមែនជាការ
នៅពេលដែលបានរៀបចំឡើងដោយការណ៍ឯកសារមិនមែនជាការ

๓. บันดาสชาทนาห์ຄວບຄຸມຕົວ ແລະກັກຂ້າງຈະ
ບໍ່ຈະບໍ່ຕັ້ງຢູ່ໜຶ່ເຊດການສູ້ລົບ. บันดาບຸກຄົນ
ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 1 ຈະໄດ້ຮັບການອິບ
ພະຍົບໃນເມື່ອສະຖານທີ່ ຫີ້ພວກເຂົາຖືກຄວບ
ຄຸມຕົວ ຫຼື ກັກຂ້າງຈະກາຍເປັນບ່ອນເປີດເຜີຍ
ຕໍ່ອັນຕະລາຍຈາກການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ,
ຖົາຫາກການອິບພະຍົບບຸກຄົນດັ່ງກ່າວອາດສາ
ມາດດຳເນີນການ ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ຮັບປະ
ກັນຄວາມປອດໄພພຽງໆ;

ງ. ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕັ້ອງໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກ
ການກວດກາທາງການແພດ;

ຈ. ສຸຂະພາບ ແລະບຸລະນະພາບທາງຮ່າງກາຍ ຫຼື
ທາງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະ
ລາຍຈາກການປະພິດ ຫຼື ການລະເລີງທີ່ຢູ່ດັຕິ
ທຳ: ສະນັ້ນ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບຸກຄົນຕາມທີ່ໄດ້ກຳ
ນົດໃນມາດຕານີ້ຕັ້ອງຖືກບັນເຄີ້ມເຂົ້າສູ່ການປະ
ຕິບັດທາງແພດ ຂຶ້ງສະພາບສຸຂະພາບຂອງ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮູ່ກວ້ອງ ແລະຈະບໍ່ໄດ້ສອດ
ຄ່ອງກັບບັນຫັດຖານທາງການແພດອັນເປັນທີ່
ຍອມຮັບໂດຍທີ່ວໄປ ແລະໃຊ້ໃນສະພາບການ
ທາງການແພດທີ່ຄ້າຍກັນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ມີເສລີ
ພາບ.

3. ບັນດາບຸກຄົນຂຶ້ງບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄຸມໄດ້ວັກ 1 ແຕ່ໄດ້
ຖືກຈຳກັດເສລີພາບບໍ່ວ່າໃນທາງໄດ້ທາງໜຶ່ງ, ໂດຍ
ເຫດຜົນທີ່ກ່າວ່າພັນກັບການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ຈະ

ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງມີມະນຸດສະຫຼຸບຖືກຕ້ອງ
ຕາມມາດຕາ 4 ແລະບັນດາວັກ 1(ກ),(ຄ), (ງ),
ແລະ 2 (ຂ) ຂອງມາດຕາ ມື້.

4. ຖ້າທ່ານມີການຕັດສິນປິດປ່ອຍບັນດາບຸກຄົນຊື່ງສູນ
ເສຍເສີ່ພາບ, ຈະມີບັນດາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ
ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຕໍ່ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວໂດຍ
ບຸກຄົນຜູ້ຊື່ງມີອຳນາດໃນການຕັດສິນປິດປ່ອຍພວກ
ເຂົາ.

ມາດຕາ 6: ການດຳເນີນຄະດີທາງອາຍາ

1. ມາດຕານີ້ໃຫ້ໃຊ້ໃນເລື່ອງການດຳເນີນຄະດີ ແລະ
ການປາຍປາມການກະທຳຜິດທາງອາຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ກັບການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ.
2. ຈະບໍ່ມີການພິພາກສາ ແລະການລົງໂທດຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່
ໄດ້ມີຄວາມຜິດຈິງເວັ້ນແຕ່ໄດ້ມີການຕັດສິນລົງໂທດ
ໂດຍສານ ຂຶ່ງໃຫ້ຫຼັກປະກັນທີ່ເປັນພື້ນຖານ ໃນ
ຄວາມເປັນອິດສະລະ ແລະບໍ່ມີຄວາມລຳອຽງຕໍ່ຝ່າຍ
ໃດຝ່າຍໜຶ່ງ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ:
 - ກ. ຂະບວນການພິຈາລະນາຈະກຳນົດໃຫ້ຜູ້ຖືກ
ກ່າວຫາຕ້ອງໄດ້ຮັບແຈ້ງການໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າກ່ຽວ
ກັບລາຍລະອຽດຂອງການກະທຳຜິດ ຂຶ່ງຖືກ
ກ່າວຫາວ່າມີຄວາມຜິດ ແລະຈະຮັບປະກັນໃຫ້
ຜູ້ຖືກກ່າວຫາດັ່ງກ່າວໃນໄລຍະກ່ອນ ແລະເວ
ລາການພິຈາລະນາຄະດີ, ໃນການໃຫ້ສືດ
ແລະວິທີການທີ່ຈຳເປັນຫຼາຍໜົດ ເພື່ອຕໍ່ສັນຄະດີ
ຂອງຕົມ;
 - ຂ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າມີຄວາມຜິດ. ຖ້າມັນ
ເປັນການຕັດສິນອີງໃສ່ພື້ນຖານຂອງຄວາມຮັບ
ຜິດຊອບທາງອາຍາສ່ວນບຸກ ຄົນ;
 - ຄ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າມີຄວາມຜິດທາງອາ

ယາເນື່ອງຈາກການກະທຳ ຫຼືການຫຼົກເວັ້ນການ
ກະທຳຂຶ້ນໄດ້ຊີ້ງບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຜິດຫາງອາຍາ
ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍແຫ່ງຊາດ ຫຼື ສາກົນໃນເວ
ລາທີມີການກະທຳ. ຄົງວັນ, ຈະບໍ່ມີການ
ລົງໂທດທີ່ໜັກກ່ວ່າໂທດທີ່ໄດ້ໃຊ້ບັງຄັບໃນເວ
ລາທີ່ໄດ້ມີຄວາມຜິດຫາງອາຍານັ້ນ. ຖ້າພາຍ
ຫຼັງມີຄວາມຜິດດັ່ງກ່າວ ກົດໝາຍຄາດລ່ວງ
ໜັ້ນຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກບົດ
ບັນຍັດນັ້ນໂດຍໄດ້ຮັບໂທດເບົາກ່ວ່າ.

၅. ບຸກຄົນໄດ້ທີ່ຖືກກ່ວ່າວໜາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດຈະ
ໄດ້ຮັບການສັນນິຖານວ່າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ຈິນກ່
ວ່າໄດ້ມີການພິສູດວ່າມີຄວາມຜິດຫາງກົດ
ໝາຍ.
 ၇. ບຸກຄົນໄດ້ທີ່ຖືກກ່ວ່າວໜາວ່າໄດ້ມີຄວາມຜິດຈະ
ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຄວາມຜິດ
ໂດຍການມີໜ້າຂອງຕົນເອງ;
 ၈. ຈະບໍ່ມີການບັງຄັບໃຫ້ບຸກຄົນໄດ້ ໃຫ້ການໃນ
ລັກສະນະທີ່ຕ້ານຕໍ່ຕົນເອງ ຫຼື ໃຫ້ການສາລະ
ພາບວ່າໄດ້ເຮັດຜິດ.
3. ບຸກຄົນທີ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດຈະໄດ້ຮັບການສື່ງຂ່າວ,
ໃນເມື່ອຖືກຕັດສິນວ່າມີຄວາມຜິດ, ແນະນຳໃຫ້ຮູ້ຈັກ
ສິດທີ່ຂອງຕົນ ຂໍອຸທອນຄົນຕໍ່ສານ ຫຼືຫາງອື່ນໆ
ພ້ອມທັງກຳມີດເວລາສຳລັບການດຳເນີນການແກ້ໄຂ
ອີກ.
4. ຈະບໍ່ມີການຕັດສິນປະຫານຊື່ວິດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຕໍ່
ກ່ວ່າ 18 ປີ ໃນເວລາໄດ້ມີການກະທຳຄວາມຜິດ
ແລະຈະບໍ່ໄສໂທດປະຫານຊື່ວິດຕໍ່ແມ່ຍິງຖືພາ ແລະ
ແມ່ຂອງເດັກທີ່ມີອາຍຸຕໍ່.

5. เมื่อภาระสัญลิบสืบสานสุดลิ่ง, เจ้าหน้าที่ผู้มีอิทธิพล
พยายามให้มีภาระมีลักษณะทำง่ายในลักษณะที่ก้าว
ๆ ขึ้นๆ ขึ้นๆ ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้สักลับบุกคืนผู้
ต้องการได้เข้าร่วมในการประชุมด้วยอาวุโส หัวผู้นำ
สูงเสียเสลิฟชาบดีอย่างเหตุผลที่กว้างพัฒนาภาระ
ของรัฐด้วยอาวุโส, อันมีข้อสำคัญคือมีความต้องการ
ความต่อไปนี้ ที่ภาระต้องถูกแบ่งปัน.

ພາກ III

ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ ຕິກລົງໃນທະເລ

ມາດຕາ 7: ການປຶກປ້ອງ ແລະ ການບິວລະບັດຮັກສາ

1. ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕິກລົງໃນຂະເລ
ທຸກໆຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ການປຶກປ້ອງ,
ອັນນີ້ ບໍ່ວ່າພວກນີ້ຈະເຂົ້າມີສ່ວນໃນການປະຫະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດ ຫຼືບໍ່.
 2. ໃນທຸກສະພາບການ, ບຸກຄົນຕັ້ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການ
ປະຕິບັດຢ່າງມີມະນຸດສະຫັກ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການບົວ
ລະບັດຮັກສາ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຫາງການແພດຕາມສະ
ພາບທີ່ຈຳເປັນຂອງເຂົ້າເຖິ່ງທີ່ປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ໃນໄລ
ຍະເວລາສັນທື່ສຸດ. ຈະບໍ່ມີການແບ່ງແຍກບົນພື້ນຖານ
ບັນດາມາດຕະຖານ ລະຫວ່າງບຸກຄົນຕ່າງໆດ້ວຍກັນ
ນອກເໝີອຈາກເຫດຜົນດ້ານການແພດເຖິ່ງນັ້ນ.

ມາດຕາ 8: ການຊອກຄົນ

ແຕ່ລະເທື່ອທີ່ສະພາບການໄດ້ອໍານວຍ ແລະ ໂດຍສະເໝັງ

ຢ່າງຍິ່ງພາຍຫຼັງການສູລົບ, ຈະມີການຈັດວາງບັນດາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ໂດຍບໍ່ຂັກຊ້າ ເພື່ອຊອກຄົນ ແລະເກັບກູ້ບັນດາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ຕົກລົງໃນທະເລ ແນໃສ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕໍ່ການບຸນສະດົມ ແລະການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະໃຫ້ການປະກັນໃນດ້ານການບົງລະບັດຮັກສາຢ່າງຍູງໝໍ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຊອກຄົນຫາຜູ້ເສຍຊີວິດ ຫຼືກາລົງການເປົ່ອຍເນື່ອຂອງສົບແລະຈັດການຝັ້ງສືບຕາມໜ້າທີ່ສຸດມໜ້າຍ.

ມາດຕາ 9: ການບົກປ້ອງພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ

1. ພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບ ແລະປົກປ້ອງ ແລະຈະໄດ້ຮັບທຸກການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ມີໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດກິດຈະກຳອື່ນໄດ້ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ທາງມະນຸດສະຫຼັບຂອງຕົນ.
2. ມັນຈະບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດວ່າ, ພະນັກງານແພດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂອງຕົນຈະສາມາດໃຫ້ບຸລິມະສິດຕໍ່ບຸກຄົນໄດ້ໜຶ່ງ, ເວັ້ນແຕ່ເພື່ອເຫດຜົນທາງການແພດເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 10: ການບົກປ້ອງທີ່ວ່າໄປຕໍ່ການປະຕິບັດພາລະກິດຕົວນການແພດ

1. ບຸກຄົນໄດ້ໜຶ່ງຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ເນື່ອງຈາກການປະຕິບັດກິດຈະກຳທີ່ມີລັກສະນະທາງການແພດຖືກຕ້ອງຕາມຈັນຍາບັນການແພດ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບການໄດ້ ຫຼືບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວມານັ້ນ.

ມາດຕາ 11: ການປຶກບ້ອງບັນດາໝ່ວຍທາງການແພດ ແລະສິ່ງອຳນວຍການຂືນສົ່ງດ້ານການແພດ.

1. ບັນດາໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະສິ່ງອຳນວຍການຂຶນສິ່ງດ້ານການແພດ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລືບ ແລະ ການປົກປ້ອງທຸກເວລາ ແລະຈະບໍ່ຕີກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການບູກໂຈມຕີ.

2. ການປົກປ້ອງຂໍ້ງໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດມີສິດໄດ້ຮັບນັ້ນ ຈະບໍ່ອາດຈົບລົງ ເວັນໄວ້ແຕ່ຫາກໄດ້ນຳໄປໃຊ້ ເພື່ອຮັດການປະພິດທີ່ປ້ອງຮ້າຍ, ນອກເໜືອໄປຈາກການປະຕິບັດໜັ້ນທີ່ທາງດ້ານມະນຸດສະຫຼັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການປົກປ້ອງຈະຈົບລົງໄດ້ ແຕ່ສະເພາະພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ໃຫ້ຄໍາເຕືອນແນ່ນອນ, ໂດຍກໍມີດໄລຍະເວລາຟໍສົມຄວນ ແລະຫຼັງຈາກທີ່ຄໍາເຕືອນນັ້ນຍັງຄົງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຫຼືເມີນເສີຍ.

ມາດຕາ 12: ສັນຍາລັກພືເສດ

ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີອໍານາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ພະນັກງານແພດ ແລະ ພະນັກງານສາດສະໜາ, ບັນດາໜ່ວຍດ້ານການແພດ ແລະ ສົ່ງອໍານວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ ຈະໄດ້ຖືສັນຍາລັກພິເສດຂອງງາແດງ, ກາຊີກວົງເດືອນແດງ ຫຼື ກາສົ່ງ ແລະ ດວງອາຫິດແດງ ບົນພື້ນສີຂາວ. ສັນຍາລັກດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບໃນທຸກສະພາບການ ແລະ ຈະຕ້ອງຢືນໃຊ້ໄປໃນຫາງທີ່ຜູ້.

ክፍል IV

ປະຊາກອນພິບລະເຮືອນ

ມາດຕາ 13: ການປຶກປໍອງປະຊາກອນພິບລະເຄືອນ

1. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍທີ່ວ່າປຈາກອັນຕະລາຍຂຶ້ງ ເງິດຂຶ້ນຈາກການປະຕິບັດຫາງໜະຫານ. ເພື່ອໃຫ້ການປົກປ້ອງດັ່ງກ່າວມີປະສິດທິຜົນ, ບັນດາລະບຸບການ

ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຈະຕັອງໄດ້ຮັບຄວາມເຄີຍລົບໃນທຸກສະພາບ
ການ.

2. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ ແລະບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ
ຈະບໍ່ຕ້ອງຖືກຕີກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການບຸກໂຈມຕີ.
ຫ້າມປໍ່ໃຫ້ມີການປະພິດ ຫຼິນາບຊູ່ວ່າຈະໃຊ້ຄວາມຮຸນ
ແຮງໄດ້ຍົມເປົ້າໝາຍເບື້ອງຕົ້ນ ເພື່ອແຜ່ຜາຍຄວາມ
ຢ້ານກົວໃນໜູ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.
 3. ບັນດາປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ
ໃນຍິດບັນຍັດພາກນີ້, ນອກຈາກກ້າພວກເຂົ້າໄດ້ເຂົ້າມີ
ສ່ວນຮ່ວມໄດ້ກົງໃນການສູ້ລົບ ແລະຕະລອດເວລາ
ຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 14: ການປິກປ້ອງບັນດາຊັບສິນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອການນູ່
ລອດຂອງປະຊາກອນພົນລະເຮືອນ

ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ການກໍ່ໃຫ້ເກີດການອິດຍາກເປັນວິທີການໃນ
ການສູລືບຕໍ່ຕ້ານປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ. ດ້ວຍນັ້ນໄດ້ຍຸດປະສົງດັ່ງ
ກ່າວ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ບຸກໂຈມຕີ, ພໍາລາຍ, ຍົກຍ້າຍ ຫຼືເຮັດໃຫ້ເສຍ
ໝາຍຕໍ່ການການນຳໃຊ້ຂຶ້ງອັບສິນທີ່ຈໍາເປັນ ເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງ
ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນເຊັ່ນ: ອາຫານ ແລະເຂດທຳການຜະລິດ
ຂຶ້ງຜະລິດພິດຜົນ, ສັດສາວາສົ່ງ, ສົ່ງທີ່ຕິດຕັ້ງ ແລະອ່າງເກັບນຳດືມ
ສະອາດ ແລະຫົວໜານຂົນລະປະຫານ.

ມາດຕາ 15: ການປຶກປ້ອງບັນດາທີ່ວຽກນ ແລະ ການຕິດຕັ້ງພະລັງ
ອັນຕະລາຍ

ບັນດາງານສີລະປະ ຫຼືບັນດາການຕິດຕັ້ງພະລັງອັນຕະລາຍ
ຄື: ເຊື່ອນ, ອຸກັນນິຫ້ ແລະ ໂຮງງານໄຟຟ້າ ພະລັງນິວຄະເລຍ, ຈະ
ບໍ່ຖືກກໍານົດໃຫ້ເປັນເບົ້າຂ່າຍການບຸກໂຈມຕີ, ແມ່ນວ່າຊັບສິນເຫຼົ່າ
ນີ້ຈະໃຊ້ເປັນເບົ້າຂ່າຍທາງການທະຫາມ, ທາການບຸກໂຈມຕີດໍາ

ກ່າວອາດກໍໃຫ້ເກີດການປົດປ່ອຍພະລັງຮັນຕະລາຍ ແລະມີການສູນເສຍຢ່າງໜັກຕິດຕາມມາຕໍ່ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ.

ມາດຕາ 16: ການປົກປ້ອງບັນດາຊັບສິນທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ສະຖານທີ່ສັກກາລະບຸຊາ (ສັກສິດ)

ພາຍໃຕ້ການສະຫງວນຂອງສິນທີສັນຍາ ລາແຮ ລົງວັນທີ 14 ພຶດສະພາ ປີ 1954 ເພື່ອປົກປ້ອງບັນດາຊັບສິນວັດຖຸທາງວັດທະນະທຳ ໃນກໍລະນີການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດການກະທຳອັນເປັນການປະພິດທີ່ຈະລຳລາຍໄດ້ເລັ່ງເປົ້າ ຕ້າມບັນດາອະນຸສາວະລົງທາງປະຫວັດສາດ, ບັນດາງານສີລະປະ ຫຼືສະຖານທີ່ສັກກະລະບຸຊາ ຂຶ້ງເປັນມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳ ຫຼືທາງຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນ ແລະຫ້າມບໍ່ໃຫ້ນຳໃຊ້ສັ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມພະຍາຍາມໃນທາງການທະຫານຂອງຕົນ

ມາດຕາ 17: ຫ້າມການເຄື່ອນຍ້າຍປະຊາຊົນໄດ້ການບັງຄັບ

1. ການເຄື່ອນຍ້າຍປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະບໍ່ອາດສັ່ງໃຫ້ມີການດຳເນີນການດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ກ່ຽວກັບການປະທະກັນ ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ຫຼື ດ້ວຍເຫດຜົນຄວາມຈຳເປັນທາງການທະຫານອັນຫຼົງບໍ່ໄດ້. ຖ້າທາງມີການເຄື່ອນຍ້າຍດ້າງກ່າວຈະຕ້ອງມີການຈັດວາງມາດຕະການຈຳເປັນທຸກຢ່າງ ເພື່ອວ່າປະຊາກອນພິນລະເຮືອນຈະຖືກຮັບຕ້ອນໃນບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ເພົ່າໃຈຂອງບ່ອນພັກອາໄສດ້ານສຸຂະອນນາໄມ, ສິ່ງເສີມອານາໄມ, ຄວາມປອດໄພ ແລະໂພສະນາການ.
2. ບັນດາບຸກຄົນພິນລະເຮືອນຈະບໍ່ອາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ເດີນທາງອອກຈາກເກີນແດນຂອງເຕີນດ້ວຍເຫດຜົນຄວາມຈຳເປັນທີ່ກ່ຽວກັບການປະທະກັນ.

**ມາດຕາ 18: ສະມາຄົມຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງທຸກ ແລະການດຳເນີນ
ການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງທຸກ.**

1. ບັນດາສະມາຄົມບັນເທິງທຸກຂຶ້ງຕັ້ງຢູ່ໃນດິນແດນຂອງ ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ເຊັ່ນ: ບັນດາອົງການ ຈັດຕັ້ງກາແດງ(ກາຊື້ກວົງເຕືອນແດງ, ກາສີງ ແລະ ດວງອາຫິດແດງ) ອາດຈະສະເໜີໃຫ້ການບໍລິການສຳລັບການດຳເນີນກິດຈະກຳຕາມປະເພນີຂອງຕົນໄດ້ ເຫັນແກ່ຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍ ອາວຸດ. ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນອາດສາມາດລືເລີ່ມ ດ້ວຍຕົນເອງກໍໄດ້ໃນການທີ່ເວັບຖຸລວບລວມ ແລະ ເບິ່ງແຍງຮັກສາຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ.
2. ໃນເມື່ອປະຊາກອນພິນລະເຮືອນໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດ ຮັອນຂາດແຄນຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ ໂດຍຂາດການສະໜອງວັດຖຸບັດໃຈທີ່ຈະເປັນຕ່າງໆນີ້ລອດ ເຊັ່ນ: ອາຫານການກິນ ແລະການລຳລູງຢາປົວພະຍາດ, ບັນດາການປະຕິບັດການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງທຸກສຳລັບປະຊາກອນພິນລະເຮືອນດັ່ງກ່າວໃນລັກສະນະສະເພາະ ເພື່ອມະນຸດສະຫຼັກ ແລະບໍ່ລຳອຽງຕໍ່ຝ່າຍໄດ້ ຫຼື່ງດຳເນີນການໂດຍປາສະຈາກການແບ່ງແຍກທີ່ບໍ່ເໝັນຈະສິມ, ຈະຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຍືນຍອມຂອງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ພາກ V

ບົດບັນຍັດສຸດຫ້າຍ

ມາດຕາ 19: ການເຜີຍແຜ່

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່ຢ່າງກົວາງ ຂວາງເທົ່າທີ່ຈະຮັດໄດ້.

ມາດຕາ 20: ການລົງລາຍເຊັນ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະໄດ້ເປີດໃຫ້ບັນດາຝ່າຍຂອງສິນທີສັນຍາ ເພື່ອການລົງລາຍເຊັນໃນເວລາທີກເດືອນພາຍຫຼັງໄດ້ມີການລົງລາຍເຊັນໃນເອກະສານສຸດທ້າຍແລ້ວ ແລະຈະຄົງໄດ້ເປີດໃຫ້ມີການລົງລາຍເຊັນສືບຕໍ່ໃນຂ່າວງໄລຍະເວລາ 12 ເດືອນ.

ມາດຕາ 21: ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະໄດ້ມີການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍໄວ້ທີ່ສຸດເຖິ່ງທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ບັນດາເຄື່ອງມີໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຈະມອບໄວ້ນຳຄະນະມິນຕີສະຫະພັນຂູ້ຍເຊີ, ຂຶ້ງເປັນຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຂອງບັນດາສິນທີສັນຍາ.

ມາດຕາ 22: ການເຂົ້າຮ່ວມ

ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມໂດຍຫຼຸກ່າງຝ່າຍຂອງສິນທີສັນຍາຂໍ້ງຍ້າບໍ່ທັນໄດ້ລົງລາຍເຊັນໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້. ເຄື່ອງມີຂອງຂອງການເຂົ້າຮ່ວມຈະມອບໄວ້ນຳຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນ.

ມາດຕາ 23: ການມີຜົນບັງຄັບໃຫ້

1. ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບໃນໄລຍະເວລາທີກເດືອນ ພາຍຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີການມອບເຄື່ອງມີຫຼັງສອງສະບັບ, ຫ້າງສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ຫ້າງການເຂົ້າຮ່ວມ.
2. ແຕ່ລະຝ່າຍຂອງສິນທີສັນຍາຫ້າຍໝີດທີ່ໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼືໃຫ້ການເຂົ້າຮ່ວມໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ພາຍຫຼັງມາ, ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບທີກເດືອນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ມີການມອບເຄື່ອງມີຂອງສັດຕະຍາບັນ ຫຼືຂອງການເຂົ້າຮ່ວມໂດຍຝ່າຍດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 24: ການແກ້ໄຂ

1. ຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງທຸກໆຝ່າຍອາດສາມາດສະເໜີໃຫ້ມີການແກ້ໄຂອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້. ເນື້ອໃນທີ່ສະເໜີໃຫ້ມີການແກ້ໄຂຈະຕ້ອງສິ່ງໄປໃຫ້ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນ, ຫຼືຈະຕັດສິນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປຶກສາກັບບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງ ແລະຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນວ່າຄວນທີ່ຈະຈັດກອງປະຊຸມເພື່ອພົບຈາລະນາການແກ້ໄຂເນື້ອໃນທີ່ໄດ້ຮັບສະເໜີມານັ້ນຫຼືໆ.
2. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະເຊື້ອເຊັນບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງຕະລອດຈົນຮອດບັນດາຝ່າຍຂອງສິນທີ່ສັນຍາໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ, ບໍ່ວ່າຝ່າຍດັ່ງກ່າວຈະເປັນຜູ້ລົງລາຍເຊັນ ຫຼືໆ ໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 25: ການຍົກເລີກ

1. ໃນກໍລະນີທີ່ໜຶ່ງຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງໄດ້ບອກຍົກເລີກອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ການບອກຍົກເລີກຈະມີຜົນໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອພາຍໃນທີກາເດືອນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບເຄື່ອງມືຂອງການບອກຍົກເລີກນັ້ນ. ຖ້າບາງທີ່, ຫາກໝົດກຳນົດເວລາທີກາເດືອນ, ຝ່າຍທີ່ບອກຍົກເລີກມີສ່ວນຢູ່ໃນສະຖານການຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາໜຶ່ງ, ການບອກຍົກເລີກຈະເລີ່ມເກີດຜົນກໍ່ຕໍ່ເມື່ອການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດສັ້ນສຸດລົງ. ບັນດາບຸກຄົນຂຶ້ງໄດ້ຖືກເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການຂາດແຄນ ຫຼືການຈຳກັດເສລີພາບເນື່ອງຈາກເຫດຜົນທີ່ກ່ຽວພັນກັບການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ. ຈະຍັງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດໃນບັນດາບົດບັນຍັດຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ຈົນຮອດການປິດປ່ອຍພວກເຂົາຢ່າງຖາວອນ.

2. ການບອກຢືກເລີກຈະໄດ້ມີການແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຢັ້ງຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຊື່ງຈະຈັດສິ່ງຂ່າວ ການບອກຢືກເລີກດັ່ງກ່າວໄປຢັ້ງບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕິກລົງຫ້າງໝົດ.

ມາດຕາ 26: ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ

ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະບອກຂ່າວໃຫ້ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕິກລົງຕະລອດຮອດບັນດາຝ່າຍຂອງສິນທີສັນຍາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ລົງລາຍເຊັນ ຫຼືບໍ່ລົງລາຍເຊັນໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຊາບຄື:

- ກ) ການລົງລາຍເຊັນປະຫັບໄວ້ໃນອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະບັນດາເຄື່ອງມືຂອງການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະການເຂົ້າຮ່ວມຈັດວາງຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 21 ແລະ 22;
- ຂ) ວັນທີຂໍ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນໃຊ້ບໍ່ຄັບຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 23; ແລະ
- ຄ) ການຕິດຕໍ່ສີສານຫາງເອກະສານ ແລະຄຳຖະແຫຼງການທີ່ໄດ້ຮັບຖືກຕ້ອງຕາມບັນດາມາດຕາ 24.

ມາດຕາ 27: ການລົງທະບຽນ

1. ພາຍຫຼັງຈາກອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບໍ່ຄັບໃຊ້, ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະຈັດສິ່ງອະນຸສັນຍາດັ່ງກ່າວໄປຢັ້ງສຳນັກງານເລົາທີການຂອງອີງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອການລົງທະບຽນ ແລະການພິມເຜີຍແຜ່, ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 102 ຂອງກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ຝ່າຍຜູ້ຮັບຈົດທະບຽນຈະໄດ້ແຈ້ງຂ່າວຕໍ່ສຳນັກງານເລົາທີການຂອງອີງການສະຫະປະຊາຊາດ ເຖິງຫຼຸກາງ

บันดาภรณ์ให้สอดคลายกับ และภารณ์เข้าร่วมชุด
ศิษยาดสามาดได้รับภูวภัยบอยบุสันยาสังข์บันนี.

ມາດຕາ 28: ໝັ້ອນໃນແກ້ຈິງ

ມະຕີທີ່ກປກອງເອົາໃນກອງປະຊຸມການຫຼັດ ສະໄໝໜ້າທີ່ IV ມະຕີ 17

ການນຳໃຊ້ສິ່ງອຳນວຍບາງອັນຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກ
ທາງເອເລັກໄຕ້ນິກ ແລະທາງຕາເປົ່າໂດຍຢືນຍານຫາງ
ການແພດຂຶ້ງປົກປ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແວວິ
1949 ແລະ ໂດຍອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊີ້
ແວວ ລົງວັນທີ 12 ສີ່ງຫາ ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ
ປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະຫະກັນດ້ວຍອາ
ວຸດລະຫວ່າງປະເທດ(ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I).

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຍືນຍັນຄືນ ແລະ
ການພັດທະນາກິດໝາຍມະນຸດສະຫົ່ງສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄັບ
ໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ເຊີແນວ, 1974-1977,
ພິຈາລະນາ:

- ก) เพื่อซึ่งเว้นจากภาระบุกรุจมิติโดยกำลัง
มักลิบพากผึ้งดิน, มันมีความจำเป็น
อันธิบดิ่วตนต่ำลงยานพาหนะภาระแยกตัวริ่ำลำ

ບິນ ຄວນປະກອບສົ່ງອຳນວຍຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກທາງເອເລັກໄຜູນີກທາງຕາເປົ່າ;

- ឧ) លະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຟັ້ກວດ
(SSR) ສາມາດຮັດໃຫ້ຮັບປະກັນການກຳນົດເອກະລັກຂອງຍືນຍານ ແລະບັນດາລາຍລະອງດັບສອງການບິນໄດ້ຢ່າງຄືບຖ້ວນ,

ຕ) ອົງການການບິນພົນເຮືອນສາກົນເປັນອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງປະເທດທີ່ມີຄຸນວຸທີດີທີ່ສຸດເພື່ອອອກແບບວິທີການ ແລະລະຫັດຂອງລາດາລຳດັບສອງໃຊ້ບັງຄັບຕາມທີ່ຕ້ອງການຂອງສະພາບການ,

ງ) ກອງປະຊຸມໄດ້ຕົກລົງການນຳໃຊ້ໄຟສີຟ້າສະຫອນແສງຄືກັນກັບສິ່ງອຳນວຍຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກທາງຕາເບິ່ງ ຕ້ອງໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ສະເພາະໃຫ້ຍືນຍານ ທີ່ຮັດການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດເຫຼົ້ານັ້ນ. (2) ການຮັບຮອງຕໍ່ການອອກແບບເບື້ອງຕົ້ນ ວິທີການ ແລະລະຫັດຂອງລາດາລຳດັບສອງຢ່າງດູວ ແລະທົ່ວໂລຮເພື່ອການກຳນົດເອກະລັກຂອງບັນດາຍືນຍານທາງການແພດອາດບໍ່ເປັນໄປໄດ້ຕ້ວຍເທດຜົນທີ່ວ່າການນຳໃຊ້ລະບົບລາດາ ລຳດັບສອງໂດຍທົ່ວ-----

1. ທີ່ຍິກຂຶ້ນມາເວົ້າຢູ່ນີ້ມີແຕ່ມະຕີ 17, 18, 19, 20, 21, 22 ແລະ 24 ຮັບຮອງໂດຍກອງປະຊຸມຈັດຂຶ້ນສະໄໝ ທີ່ IV ບັນດາມະຕີອື່ນໆ, ທີ່ໄດ້ຮັບຮອງໃນໄລຍະສາມ ສະໄໝຕົ້ນ, ຕະລອດຮອດມະຕີ 23 ຂອງສະໄໝ ທີ່ IV ຫຼືງກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານຂອງກອງປະຊຸມ ແລະ ບໍ່ ມີຂອບຂ່າຍໂດຍທົ່ວໄປ; ເພີ່ນຈະພົບຢູ່ນຳເນື້ອໃນໃນ ເອກະສານຂອງກອງປະຊຸມການຫຼຸດ.

ເອກະສານຂໍອນຫ້າຍ

ມາດຕາ 6 ແລະ 8 ຂອງລະບຸການທີ່ວາງໄວ້ຢູ່ໃນເອ

გასამჯომობელი I ხორცის სამყალის სახელი I

ມາດຕະ 6: ສັນຍານແສງໄຟ

1. สัมยานແສງໄຟ, ປະກອບດ້ວຍໄຟສະຫຼອນແສງສີຟ້າ, ຖືກກຳນົດໃຫ້ໃຊ້ສໍາລັບຍືນຍານທາງການແພດ ເພື່ອສົ່ງສັນຍານເອກະລັກຂອງຕົນ. ຍືນຍານປະເພດອື່ນບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ສັນຍານນີ້ໄດ້. ສີຟ້າແກ່ທີ່ແນະນຳໄດ້ມາຈາກການໃຊ້ສາມສີປະສົມກັນດັ່ງນີ້:

$$\text{ອອບເຂດຂອງສື່ຂໍາວ} \quad y = 0.065 + 0.805x$$

ຂອບເຂດຂອງສີຂາວ $y = 0.400 - x$

$$\text{ອອບເຂດອອງສີມ່ວງ} \quad x = 0.133 + 0.600y$$

ຄວາມຖືຂອງໄຟສະຫັບນແສງສີຟ້າທີ່ແນະນຳຢູ່ສະຫວັກ

ບົກສີບ ຫາໜຶ່ງຮ້ອຍສະຫວ່າງຕົ້ນາທີ.

1. ບັນດາຍົນຍານທາງການແພດຈະຕັ້ງປະກອບໄຟທີ່ເວົ້າມານີ້ເຫົ່າຫຼືຈຳເປັນເພື່ອຮັດໃຫ້ແສງໄຟສັນຍານເບິ່ງເຫັນໄດ້ຈາກຫຼາຍຫົດທາງເຫື່ອທີ່ເປັນໄປໄດ້.
 2. ໃນກໍລະນີ່ໄດ້ມີການຕິກລົງພິເສດລະຫວ່າງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ, ເພື່ອສະຫງວນການໃຊ້ໄຟສະຫອນແສງສີພັດແມ່ໃສ່ການກຳນົດເອກະລັກຂອງບັນດາຍານພາຫະນະທາງການແພດ ແລະບັນດາກຳປັ້ນ ແລະເຮືອແພທາງການແພດ, ການໃຊ້ສັນຍານດັ່ງກ່າວສຳລັບຍານພາຫະນະ ຫຼື ກຳປັ້ນອື່ນໆໃດມີການຫ້າມ.

ມາດຕາ 8: ການກຳນົດເອກະລັກໄດ້ສິ່ງອຳນວຍຫາງເອເລັກ ໂຕໜິກ

1. ລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຟື້ອກວດ(SSR), ທີ່
ລະບຸໄວ້ໃນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ 10 ຂອງສິນທີສັນ¹
ຢາຊີກາໂກ ວ່າດ້ວຍການບິນພິນລະເຮືອນລະຫວ່າງ
ປະເທດ, ສະບັບລົງວັນທີ 7 ພັນວາ ປີ 1944 ຊຶ່ງໄດ້
ຮັບການແກ້ໄຂໃນຊ່ວງເວລາຕໍ່ໆມາ, ອາດສາມາດນຳ
ມາໃຊ້ເຟື້ອການກຳນົດເອກະລັກ ແລະ ເຟື້ອຕິດຕາມ
ເສັ້ນຫາງບິນຂອງຍົນຍານຫາງການແພດ. ວິທີ ແລະ
ລະຫັດຂອງລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຟື້ອ
ກວດທີ່ຈະສະຫງວນໄວ້ໃຊ້ສະເພາະສຳລັບຍົນຍານ
ຫາງການແພດ, ຈະຕັອງໄດ້ກຳນົດໄດ້ບັນດາຝ່າຍ
ຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕິກລົງ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຫຼື
ຝ່າຍໜຶ່ງຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຊຶ່ງເຮັດຕາມ
ການຕິກລົງນຳກັນ ຫຼື ຕາມລຳພັງພູງຝ່າຍດຽວ, ຖືກ
ຕ້ອງຕາມຂະບວນດຳເນີນການແນະນຳໄດ້ອົງການ
ການບິນພິນລະເຮືອນສາກົນ.
2. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດຮັບຮອງເອົາ
ລະບົບເອເລັກໂຕໜິກທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ເຟື້ອການກຳນົດເອ
ກະລັກບັນດາຍານພາຫະນະຫາງການແພດ ແລະບັນ
ດາກຳປັນ ແລະເຮືອແພຫາງການແພດ, ໂດຍການ
ເຮັດຂໍ້ຕິກລົງພືເສດ ເຟື້ອນນຳໃຊ້ສະຫວ່າງກັນຕໍ່ກັນ.

ມະຕີ 18

ການນຳໃຊ້ສັນຍານຫາງຕາເປົ້າເຟື້ອກຳນົດເອກະລັກ
ສຳລັບສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດຊຶ່ງປົກປ້ອງໄດ້ບັນດາ
ສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ປີ 1949 ແລະໄດ້ອະນຸສັນຍາເພີ້ມເຕີມຂອງ
ສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ

ການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລະ
ຫວ່າງປະເທດ(ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I)

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຕື່ນິດຕິດ
ກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼັກນິດໃຫ້ບໍ່ຕັບໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ,
ຫວ່າງປະເທດ, 1974-1977, ພິຈາລະນາ :

- (ກ) ມັນມີຄວາມຈຳເປັນຄວນແກ້ໄຂການກຳນົດເອ
ກະລັກທາງຕາເປົ່າຕໍ່ບັນດາສິ່ງອຳນວຍການຂຶ້ນ
ສິ່ງດ້ານການແພດ ເພື່ອໜີກເວັ້ນຈາກການບຸກ
ໂຈມຕີ,
- (ຂ) ກອງປະຊຸມໄດ້ຕົກລົງການນຳໃຫ້ໄຟສີຟ້າສະ
ຫ້ອນແສງຄືກັນກັບສິ່ງອຳນວຍຕໍ່ການກຳນົດ
ເອກະລັກທາງຕາເປົ່າ ຕ້ອງໄດ້ຖືກສະຫງວນ
ໄວ້ສະເພາະໃຫ້ຍືນຍານທີ່ເຮັດການຂຶ້ນສິ່ງດ້ານ
ການແພດເທົ່ານັ້ນ. (1)
- (ຄ) ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດສາມາດສະຫງວນ
ການນຳໃຫ້ໄຟສີຟ້າສະຫ້ອນແສງໃນການກຳ
ນົດເອກະລັກບັນດາຍານພາຫະນະທາງການ
ແພດ, ຕະລອດຮອດກຳປັ້ນແລະເຮືອແພທາງ
ການແພດ ໂດຍການຕົກລົງພື້ນເສດ. ແຕ່ວ່າ
ເມື່ອຂາດການຕົກລົງເຊັ່ນນັ້ນ, ການນຳໃຫ້ບັນ
ດາສັນຍານໂດຍຍານພາຫະນະ ຫຼືກຳປັ້ນອື່ນໆ
ບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼັມ,
- (ງ) ນອກເຫີ້ອຈາກສັນຍາລັກພື້ນເສດ ແລະໄຟສີຟ້າ
ສະຫ້ອນແສງແລ້ວ, ຍັງມີສິ່ງອຳນວຍການກຳ
ນົດເອກະລັກທາງຕາເປົ່າອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ສັນຍານ
ທາງທຸງທົວ ແລະ ຮ່ວມກັນກັບ ການຍົງລູກ
ໄຟ(ຈະຫລວດແສງໄຟ) ອາດສາມາດໄດ້ຖືກ

ນាໃຊ້ເພື່ອການຂົນສົງດ້ານການແພດ,
 (ຈ) ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ປຶກສາລະຫວ່າງລັດຖະບານ
 ກ່ຽວກັບການເດີນເຮືອຢ່າງທະເລ ເປັນອົງການ
 ຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ມີຄຸນວຸທິດີທີ່ສຸດ ເພື່ອກຳນົດ
 ແລະປະກາດໃຊ້ບັນດາສັນຍານຫາງຕາເປົ່າທີ່
 ໃຊ້ໃນແວດວົງຫາງທະເລ, ມີການຈົດຈຳຂໍ້
 ຄວາມ, ແມ່ນວ່າບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີແນວ
 ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ໄດ້ຮັບຮອງເອົາ
 ການນຳໃຊ້ສັນຍາລັກພິເສດ ຂໍ້ງກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ
 ແລະເຮືອແພທາງການແພດຕັ້ງ

1. ເບີ່ງເອກະສານຂ້ອນຫ້າຍມະຕິສະບັບນີ້.
 ໄດ້ຕິດໃສ່ແລ້ວກຳຕາມ, ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນອັນເວົ້າເຖິງຕໍ່ການນຳໃຊ້ດັ່ງ
 ກ່າວຢ່າງໃນເອກະສານຖືກກັບກຳລະນີຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ປຶກສາ ລະ
 ຫວ່າງລັດຖະບານກ່ຽວກັບການເດີນເຮືອຢ່າງທະເລ.

1. ຂໍ້ຮັງຕໍ່ປະທານກອງປະຊຸມສິ່ງຕໍ່ໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ປຶກ
 ສາລະຫວ່າງລັດຖະບານກ່ຽວກັບການເດີນເຮືອຢ່າງທະເລ.

ມະຕິສະບັບນີ້, ຕິດຕາມບັນດາເອກະສານຂອງກອງປະ
 ຊຸມທີ່ແນບຕິດມາດ້ວຍ, ໂດຍຮຽກເຊັນອົງການຕັ້ງກ່າວ
 ຄື:

- ກ) ຄາດລ່ວງໜ້າວ່າ, ມັນຈຳຕ້ອງມີການກຳນົດ
 ອອກ ໄພສີຟ້າສະຫ້ອນແສງຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້
 ໃນມາດຕາ 6 ຂອງບົດທີ III ຂອງລະບຽບ
 ການທີ່ສະເໜີໄວ້ໃນເອກະສານຂ້ອນຫ້າຍ I
 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I, ໃນເອກະສານທີ່
 ເນັ້າສົມ ເຊັ່ນ: ກິດສັນຍານສາກົນ;
- ຂ) ຄາດຄະເນກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາສັນຍາລັກ
 ພິເສດໃນເອກະສານທີ່ກົງວັນ (ເບີ່ງຢ່າມມາດຕາ
 3 ຂອງບົດທີ II ກ່ຽວກັບລະບຽບການທີ່ເວົ້າ

- (ເຖິງນີ້),
- ຄ) ຕາດລ່ວງໜ້າການສ້າງຕັ້ງບາງເທື່ອລະບົບສັນຍານໂດຍຫຼຸງທີ່ວັນນັງວ ແລະຮ່ວມກັນກັບການຍົງລູກໄຟ(ຈະຫລວດແສງໄຟ) ຕົວຢ່າງ:
ມີສີຂາວ, ສີແຕງ ແລະສີຂາວ, ຂຶ້ງອາດສາມາດຈະໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ້າເພີ່ມຕົ້ມ ຫຼືການປຸ່ງແນນ ເພື່ອການກຳນົດເອກະລັກຂອງບັນດາການຂຶ້ນສິ່ງລົານການແພດ;
2. ການຮ້ອງຂໍຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ບັນດາລັດຖະບານທີ່ຖືກເຊື້ອເຊີນມາຮ່ວມກອງປະຊຸມນັ້ນໃຫ້ການຮ່ວມມື່ຢ່າງເຕັມປ່ຽນຕໍ່ການປະຕິບັດການ ໃນຂອບຂ່າຍຂອງບັນດາກົນໄກທີ່ບົກສາຂອງອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບການບົກສາສຳລັບການເດີນເວື່ອຢູ່ໜະເລ.

ສະໄໝຍະຊຸມຕັ້ງທີ 54 ວັນທີ 7 ມິຖຸນາ 1977

ເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ

ມາດຕາ 3, 6, 10 ແລະ 11 ຂອງລະບຽບການທີ່ວາງໄວ້ຢູ່ໃນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I

ມາດຕາ 3: ຖະບາຍ ແລະລັກສະນະ

- ສັນຍາລັກພິເສດ(ສີແຕງບົນພື້ນສີຂາວ) ຕ້ອງມີຂະໜາດໃຫຍ່ກ່ວາ ອົງຕາມສະພາບການທີ່ແທດເໝາະ. ບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕິກົລົງອາດສາມາດ ທີ່ຕາມຮູບຮ່າງກາກະບາດສີແຕງ, ກາຊີກວົງເດືອນແຕງ

ຫຼືກາສົງ ແລະ ດວງອາທິດແດງນັ້ນ, ຕາມແບບທີ່ສະແດງໄວ້ໃນຮູບທີ 2.

2. ယາມກາງຄືນ ຫຼືການແນມເຫັນຫຼຸດຜ່ອນລົງ, ສັນຍາລັກພິເສດອາດສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ຫຼືເຮັດໃຫ້ຮູງເຮືອງດ້ວຍແສງ; ສັນຍາລັກອາດສາມາດເຮັດດ້ວຍວັດສະດຸທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພິທີ່ຈະສັງເກດໄດ້ດ້ວຍບັນດາສິ່ງອຳນວຍກວດຈັບຫາງເຕັກນິກ.

ຮບທີ 2: ສັນຍາລັກພິເສດສີແດງຢືນພື້ນສີຂາວ

ມາດຕາ 6: ສັບລານແສງໄຍ

1. สัมยานแสงไไฟปะกອບດ້ວຍไไฟສະຫອນแสงສີຟ້າ,
ຖືກກຳນົດໃຫ້ໃຊ້ສໍາລັບຍືນຍານທາງການແພດ ເພື່ອ
ສົ່ງສັນຍານເອກະລັກຂອງຕົນ. ຍືນຍານປະເພດອື່ນບໍ່
ສາມາດນຳໃຊ້ສັນຍານນີ້ໄດ້. ສີຟ້າທີ່ແນະນຳໄດ້ມາ
ຈາກການໃຊ້ສາມສິປະສົມກັນດັ່ງນີ້:

ឧរបខេត្តឧរោសិទ្ធិវ

$$0.065+0.805x$$

ຂອບເຂດຂອງສີຂາວ y= 0.400 -

x

ឧទបនេណដឧទរសិម្ពល់

$$0.133+0.600y$$

ຫວັງຕໍ່ນາທີ.

ມາດຕາ 10: ການນຳໃຊ້ບັນດາລະຫັດລະຫວ່າງປະເທດ

บັນດາໜ່ວຍ ແລະບັນດາສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດອາດສາມາດນຳໃຊ້ລະຫັດ ແລະສັນຍານທີ່ສ້າງຕັ້ງໂດຍສະຫະພາບໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນ, ອົງການການບິນພົນລະເຮືອນສາກົນ ແລະອົງການທີ່ບຶກສາການເດີນເຮືອຢູ່ທະເລະຫວ່າງລັດຖະບານໄດ້. ບັນດາລະຫັດ ແລະສັນຍານເງື່ອນນີ້. ເປັນທີ່ນຳໃຊ້ຖືກຕາມບັນຫັດຖານ, ພາກປະຕິບັດ ແລະວິທີດຳເນີນການສ້າງຕັ້ງໂດຍອົງການເຫຼົ່ານີ້.

ມາດຕາ 11: ວິທີການສ້າງອົບໆງ

ເມື່ອການສື່ສານທາງວິທະຍຸ, ສອງຝ່າຍບໍ່ເປັນໄປໄດ້, ອາດສາມາດໃຊ້ບັນດາສັນຍານທີ່ບັນຍັດໄວ້ໂດຍລະຫັດສັນຍານລະຫວ່າງປະເທດທີ່ຮັບຄອງເອົາໂດຍອົງການທີ່ປຶກສາການເດີນເຮືອຢ່າງເລັກທີ່ລັດຖະບານ ຫຼືໃນເອກະສານຂ້ອນທ້າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄອງລືມທີ່ສັນຍາຊີກາໂກ ວ່າດ້ວຍການບິນພິນລະເຮືອນລະຫວ່າງປະເທດ, ສະບັບລົງວັນທີ 7 ທັນວາ ປີ 1944ໝາຍ ຫຼືໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃນຊ່ວງເວລາຕໍ່ໆມາ, ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້.

မာတိ 19

- ການ ຊື່ງການປະທະວັນອາດເກີດຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້
ການເລືອກເພີ້ນລ່ວງໜັກຄວາມຖືຂອງຄືນວິທະ
ຍຸເປັນໄປໄດ້ຍາກ ເພື່ອການຕິດຕໍ່ສື່ສານ,
(ຈ) ຄວາມຖືຂອງຄືນວິທະຍຸທຶນນຳໃຊ້ເພື່ອການຕິດຕໍ່
ສື່ສານສຳລັບຂ່າວຄາວທີ່ກ່ຽວພັນກັບການກຳ
ນິດເອກະລັກ ແລະການເຄື່ອນໄຫວຂອງສົ່ງອຳ
ນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດຈະຕັອງນຳສະ
ເໝີຕື່ຖຸກາງຝ່າຍຮັບຮູ້ຊື່ງມີຫ່າຍາງວ່ານຳໃຊ້ບັນ
ດາສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ,
ມີການຈົດຂໍ້ຄວາມ
- ກ. ບົດແຜນນຳເລກທີ 2 ຂອງກອງປະຊຸມຜູ້ມີອຳ
ນາດເຕັມສະຫະພາບການໂທລະຄົມມະນາ
ຄົມລະຫວ່າງປະເທດ (UIT- 1973) ທີ່ກ່ຽວ
ພັນກັບການນຳໃຊ້ການສື່ສານທາງວິທະຍຸເພື່ອ¹
ໃຫ້ສັນຍານ ແລະການກຳນິດເອກະລັກ ບັນ
ດາກຳປັ້ນ ແລະຢືນຍານທາງການແພດທີ່ປົກ
ປ້ອງໂດຍບັນດາສັນຍາເຊີແນວປີ 1949,
- ຂ. ບົດແຜນນຳເລກທີ Mar 2-17 ຂອງກອງປະ
ຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໂລກກ່ຽວກັບການສື່
ສານທາງວິທະຍຸຢູ່ທະເລໂດຍອົງການໂທລະ
ຄົມມະນາຄົມລະຫວ່າງປະເທດ(ເຊີແນວ,
1974), ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳໃຊ້ບັນດາການ
ສື່ສານທາງວິທະຍຸເພື່ອການຕິດຕໍ່, ການໃຫ້
ສັນຍານ, ການກຳນິດເອກະລັກ ແລະການ
ຊອກຫາທີ່ຕັ້ງທາງວິທະຍຸຕໍ່ບັນດາສົ່ງອຳນວຍ
ການຂົນສົ່ງ(ຊື່ງປົກປ້ອງໂດຍບັນດາສົນທິສັນ²
ຢາເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949ກ່ຽວ
ກັບການປົກປ້ອງບັນດາຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກສົງ
ຄາມ ແລະທຸກໆເຄື່ອງມີເພີ້ມເຕີມຂອງບັນ

ດាសិនិត្យសំណើមី, ពະលវណទណទដយ៉ែន
គាមម្លៃកិច្ចខេត្តបុរាណភ្នំ និង
យានខេត្តបុរាណភ្នំជាលើលិខិត្តបំផែនផោយទីបំបាត់រាជក្រឹង
តែងតាំងទីបំបាត់រាជក្រឹង,

- ຄ. ບົດຂີ້ຈຳຂອງຄະນະກຳມະການລົງທະບຽນ
ບັນດາຄວາມຖໍລະຫວ່າງປະເທດ(IFRB),
ໝ່ວຍງານປະຈຳຂອງສະຫະພາບໂທລະຄົມ
ມະນາຄົມລະຫວ່າງປະເທດ(UIT), ທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງກັບການປະສານງານທີ່ຈະເປັນ, ໃນລະ
ດັບຊາດ, ບັນດາບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສື່
ສານທາງວິທະຍຸ, ການຮັບຮອງເອົາ:

- ก) ภาคกำนิด และภาคมหาดีใช้ความที่, ๗๘
ลดเที่ยงภาคมหาดีใช้ความที่สำคัญอุบัติภูภายนะ
ไข่(ความลับบาง),

- ວິທີດຳເນີນການນຳພາໃຊ້ຢູ່ໃນພະແນກເຄື່ອນທີ່,
 - ສັນຍານອຸທຸກຂະໄພ, ເຕືອນໄພ, ກະຫັນຫັນ ແລະຄວາມປອດໄພ,
 - ລຳດັບບຸລະມະສິດຕໍ່ການປຶ້ມສານຢູ່ໃນພະແນກເຄື່ອນທີ່.

- ຂ) ມີແຕ່ງກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໄລກກ່ຽວ
ກັບການສື່ສານທາງວິທະຍຸຂອງສະຫະພາບ
ໂທລະຄົມມະນາຄົມລະຫວ່າງປະເທດ
(CAMR) ທີ່ຊຳນິຊຳນຳນານອາດສາມາດທີ່
ທວນຄືນລະບຽບການດັ່ງກ່າວ;
ຄ) ກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໄລກກ່ຽວກັບ
ການສື່ສານທາງວິທະຍຸທີ່ຊຳນິຊຳນານໃນຕໍ່

ໜ້າຈະຕັ້ງຈັດຂຶ້ນໃນປີ 1979 ແລະບັນດາຂໍ້ສະເໜີທີ່ຂົງກ່ຽວຂ້ອງກັບການທິບທວນຄືນລະບູບການຂອງການສື່ສານທາງວິທະຍຸຕ້ອງຖືກສະເໜີໄດ້ບັນດາລັດຖະບານປະມານໜຶ່ງປີລ່ວງໜ້າກ່ອນການເປີດກອງປະຊຸມ;

1. ຈິດຂໍ້ຄວາມດ້ວຍຄວາມພໍໃຈຂຶ້ງຈຸດຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ມີການຂົງໄວ້ຢູ່ໃນລະບູບປະຈຳວັນຂອງກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໄລກກ່ຽວກັບການສື່ສານທາງວິທະຍຸ, ຂຶ້ງຈະໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ທີ່ເຊີ້ແນວປີ 1979: “2.6 ສຶກສາເບື່ງບັນດາລັກສະນະເຕັກນິກການນຳໃຊ້ການສື່ສານທາງວິທະຍຸ ເພື່ອການໂຄດຕໍ່, ການໃຫ້ສັນຍານ, ການກຳນົດເອກະລັກ ແລະການຂອງກາຫ້ຕັ້ງທາງວິທະຍຸຕໍ່ບັນດາສິ່ງອຳນວຍການຂຶ້ນສິ່ງດ້ານການແພດ(ຂຶ້ງປົກປ້ອງໄດ້ບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ປີ 1949 ແລະໄດ້ທຸກໆເຄື່ອງມີເພີ່ມເຕີມຂອງບັນດາສິນທີສັນຍາເຫຼົ່ານີ້”;
2. ຂໍຮອງຕໍ່ປະທານກອງປະຊຸມສິ່ງເອກະສານສະບັບນີ້ ຕະລອດຮອດບັນດາເອກະສານເກາະຫ້ອຍ, ຫຼືຖືກແຈ້ງອອກເປັນຂໍ້ກຳນົດສໍາລັບຄວາມຖໍ່ຂອງຄົ້ນວິທະຍຸ, ໄຫ້ທຸກໆລັດຖະບານ ແລະທຸກໆອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຖືກເຊື້ອເຊີ່ນມາຮ່ວມກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ຕາມແຜນການລະຫວ່າງປະເທດ ແລະຄວາມຈຳເປັນຄວນຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສັນຍາລັກທີ່ເປັນບຸລິມາສິດອັນເໝາະສົມ ຫຼືຈະຕັ້ງໃຫ້ຄຳຕອບຢູ່ບັນດາໜັງຈີງຂອງກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໄລກກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການສື່ສານທາງວິທະຍຸ; (10)
3. ການຮັກອົງຂໍຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ບັນດາລັດຖະບານທີ່ຖືກເຊື້ອເຊີ່ນມາຮ່ວມກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ໃຫ້ດຳເນີນການສຸກເສີນສໍາລັບການກະກຽມທີ່ຈຳເປັນຂອງກອງປະຊຸມການບໍລິຫານແຫ່ງໄລກກ່ຽວກັບການສື່ສານທາງວິທະຍຸຂຶ້ງຕ້ອງ

ຈັດຂຶ້ນໃນປີ 1979, ຕາມແບບຂອງລະບົບການສື່ສານທາງວິທະຍຸທີ່ຈົດຫາໃຫ້ນີ້ແມ່ນແທດເນັ້ນຈະກັບຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານຕໍ່ການສື່ສານ. ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກຕໍ່ການຂົມສິ່ງດ້ານການແພດ ປີກປ້ອງໃນບັນດາກໍລະນີປະທະກັນດ້ວຍອາວຸ.

ສະໄໝປະຊຸມຄົ້ງທີ 54 ວັນທີ 7 ມິຖຸນາ 1977

ເອກະສານຂໍອນຫ້າຍ

ມາດຕາ 7, 8 ແລະ 9 ຂອງລະບຽບການທົ່ວາງໄວ້ຢູ່ໃນເອກະສານ
ຊັ້ນທ້າຍ I ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I

ມາດຕາ 7: ສັນຍານວິທະຍຸ

1. ສັນຍານວິທະຍຸຈະປະກອບດ້ວຍສານທາງວິທະຍຸໂທລະຫັດ ຫຼື ວິທະຍຸໂທລະເລກ ແຊ້ມີລຳດັບຢູ່ຫຼັງສັນຍານພື້ນຖານທີ່ມີບຸລິມະສິດກ່ອນ ແຊ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນຊອບໄດ້ກອງປະຊຸມການບໍລິຫານ ແຫ່ງໂລກ ກ່ຽວກັບວິທະຍຸສີສານຂອງສະຫະພາບການໂທລະຄົມມະນາຄົມສາກົນ. ສັນຍານພື້ນຖານທີ່ມີສິ່ງໄປສາມເຫັນວ່າມີຫຼັງຈາກເອັນຕໍ່ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດນັ້ນ. ສານນີ້ຈະຖືກສົ່ງໄປເປັນພາສາອົງກິດໄດ້ອ່ວງໄລຍະທີ່ເບີນຈະສົມ, ດ້ວຍຄວາມທີ່ ຫຼືໜ້າຍຄວາມທີ່ເຈາະຈົງຄືທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 3. ການໃຊ້ສັນຍານທີ່ມີລະດັບບຸລິມະສິດກ່ອນ, ເປັນການສະຫງວນສະເພາະເຈາະຈົງສຳລັບບັນດາໜ່ວຍ ແລະສົ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ.
 2. ສານທາງວິທະຍຸຊື່ມີລຳດັບຢູ່ຫຼັງສັນຍານພື້ນຖານທີ່ມີບຸລິມະສິດກ່ອນຈະລະບຸໄວ້ໃນວັກ 1 ຈະນຳສົ່ງບັນດາອົງປະກອບດ້ານຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ຂໍຮຽກເອີ້ນຕໍ່ການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ;

1. ເບື່ງເວກະສານຊ້ອນທ້າຍຂອງມະຕິສະບັບນີ້.
 2. ຕຳແໜ່ງຂອງສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ;
 3. ຈຳນວນ ແລະ ຊຸດຂອງສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ;
 4. ເສັ້ນຫາງທີ່ເລືອກໄວ້;
 5. ໄລຍະເວລາໃນການເດີນຫາງ ແລະ ໂມງຈະອອກເດີນຫາງ ແລະ ໂມງມາຮອດຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້, ໂດຍອີງຕາມກໍລະນີ;
 6. ບັນດາຂ່າວສານອ້ຳນ່າງເຊັ່ນລະດັບຄວາມສູງຂອງການບິນ, ຄວາມຖືຂອງຄົ້ນວິທະຍຸທີ່ຮັກສາໄວ້, ພາສາທີ່ນີ້ຍືມ, ບັນດາຮູບແບບ ແລະ ລະຫັດຂອງບັນດາລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຝົ້າກວດ.
3. ເພື່ອເປັນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການສື່ສານທີ່ອ້າງອີງເຖິງໃນວັກ 1 ແລະ 2, ພັອມຫັງສື່ສານທີ່ອ້າງອີງເຖິງໃນມາດຕາ 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30 ແລະ 31 ຂອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້, ບັນດາຝ່າຍເຂັ້ມສົງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ, ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຫຼື ຝ່າຍໜົ່ງຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ, ທີ່ເຮັດຕາມການຕົກລົງນຳກັນ ຫຼືຕາມລຳພັງພູງຝ່າຍດູວ, ອາດສາມາດກຳນົດ ແລະ ເຜີຍແຜ່ ຄວາມຖືແຫ່ງຊາດທີ່ໄດ້ຄັດເລືອກໄວ້ ເພື່ອນທີ່ໄປໃຊ້ສຳລັບການສື່ສານດັ່ງກ່າວ, ຖືກຕ້ອງຕາມຕາຕະລາງການຈັດສັນຄວາມຖືທີ່ມີໃນລະບົງທາງວິທະຍຸສື່ສານຂຶ້ງເປັນເວກະສານຊ້ອນທ້າຍຂອງສົນທິສັນຍາໂທລະຄົມມະນາຄົມສາ

ກົມ. ຄວາມຖືເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງແຈ້ງໄປຍັງສະຫະພາບ
ການໂຫລຍຄົມມະນາຄົມສາກົມ, ຖືກາຕ້ອງຕາມວິທີ
ດຳເນີນການທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີໄດ້ຢອງປະຊຸມ
ການບໍລິຫານແຫ່ງໆໂລກກ່ຽວກັບວິທະຍຸສື່ສານ.

ມາດຕາ 8: ການກໍານົດເອກະລັກດ້ວຍສິ່ງອໍານວຍຫາງເອົ້າກ
ໂຄນິກ

1. ລະບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຟັກວດ(SSR). ຫຼື
ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນເອກະສານຂໍອນຫ້າຍ 10 ຂອງສິນທີສັນ
ຍາຊົກາໄກວ່າດ້ວຍການບິນພິນລະເຮືອນລະຫວ່າງປະ
ເທດສະບັບລົງວັນທີ 7 ພັນວາ ປີ 1944 ຂຶ້ງໄດ້ຮັບການ
ແກ້ໄຂໃນຊ່ວງເວລາຕໍ່ໆມາ, ອາດສາມາດນຳມາໃຊ້ເພື່ອ
ການກຳນົດເອກະລັກ ແລະເພື່ອຕິດຕາມເສັ້ນຫາງົບນິນ
ຂອງຍືນຍານຫາງການແພດ. ວິທີ ແລະລະຫັດຂອງລະ
ບົບລາດາລຳດັບສອງຂອງການເຟັກວດທີ່ຈະສະຫງວນ
ໄວ້ໃຊ້ສະເພາະສຳລັບຍືນຍານຫາງການແພດ, ຈະຕ້ອງ
ໄດ້ກຳນົດໂດຍບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍຕົກລົງ,
ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ຫຼືຝ່າຍໜຶ່ງຂອງບັນດາຝ່າຍທີ່
ປະທະກັນ ຂຶ້ງໄດ້ຮັດຕາມການຕົກລົງມຳກັນ ຫຼືຕາມລຳ
ພັງພຽງຝ່າຍດູວ, ຖືກຕ້ອງຕາມວິທີດຳເນີນການແນະນຳ
ໂດຍອົງການການບິນພິນລະເຮືອນສາກົນ.
 2. ບັນດາຝ່າຍທີ່ປະທະກັນອາດສາມາດຮັບຮອງເອົາລະບົບ
ເອເລັກໄຕ້ນິກທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເພື່ອການກຳນົດເອກະລັກບັນ
ດາຍານພາຫະນະຫາງການແພດ ແລະບັນດາກຳບັນ
ແລະເຮືອແພທາງການແພດໂດຍການຮັດຂໍຕົກລົງພິເສດ
ເພື່ອນມີໃຊ້ລະຫວ່າງກັນຕໍ່ກັນ.

ມາດຕາ 9: ວິທະຍຸສື່ສານ

ສັນຍານທີ່ມີລຳດັບບຸລິມະສິດທິບັນຍັດໄວ້ໃນມາດຕາ

- 7 ຂອງລະບຽບການສະບັບນີ້, ອາດສາມາດມີລຳດັບກ່ອນ
ການສື່ສານທາງວິທະຍຸອັນເນົາຈະສົມຂອງບັນດາໝ່ວຍທາງ
ການແພດ ແລະບັນດາສິ່ງອຳນວຍການຂຶນສົງດ້ານການແພດ
ເພື່ອປະຕິບັດວິທີດຳເນີນການເອົາເຂົ້າການເຄື່ອນໄຫວຖືກ
ຕ້ອງຕາມບັນດາມາດຕາ 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29,
30 ແລະ 31 ຂອງອະນຸສັນຍາ

ມະຕີ 20

ການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງວັດທະນະຫຳ.

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຍືນຍັນຄືນ ແລະ
ການພັດທະນາກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼັກສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄັບໃນ
ການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ເຊີແນວ, 1974-1977,

ສະແດງຄວາມຍືນດີຕໍ່ການຮັບຮອງເອົາມາດຕາ 53
ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງວັດທະນະຫຳ ແລະບັນດາປູ້
ຊະນິສະຖານ ເຊັ່ນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕານີ້ ຂໍ້ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ
ອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສົນທິສັນຍາເຊີແນວ, ລັງວັນທີ 12 ສີງຫາ
ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປົກປ້ອງບັນດາຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍໃນ
ການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ
I) ການຮັບຮອງວ່າສົນທິສັນຍາ ເພື່ອການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງວັດ
ທະນະຫຳໃນກໍລະນີປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ແລະອະນຸສັນຍາເພີ່ມ
ເຕີມຂອງສົນທິສັນຍາເງົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ລົງລາຍເຊັ່ນຢູ່ ລາແຮ, ວັນທີ 14
ພຶດສະພາ ປີ 1954 ປະກອບເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງ ເພື່ອ
ການປົກປ້ອງລະຫວ່າງປະເທດຕໍ່ມໍລະດົກທາງວັດທະນະຫຳ
ຂອງມວນມະນຸດທັງໂລກຕ້ານກັບຜົນກະທິບຂອງການປະທະກັນ

ສະໄໝປະຊຸມຄົ້ງທີ 55 ວັນທີ 7 ມິຖຸນາ 1977

បច្ចុប្បន្ន 21

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຢືນຢັນຄົນ ແລະ
ການພັດທະນາກິດຂາຍໄມຈະນຸດສະຫຼຳສາກິນທີ່ໃຊ້ບໍ່ເກີນໃນ
ການປະຫະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ເຊີແນວ, 1974-1977.

ເຮັດໃຫ້ແນບໃຈວ່າ ຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ດີກ່ຽວກັບກົດໝາຍມະນຸດ
ສະຫຼັກສາກົນຈະປະກອບປັດໃຈພື້ນຖານຂອງການນຳມາໃຊ້
ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ,

ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອໝັ້ນວ່າ ການເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍດັ່ງນັ້ນຈະປະກອບສ່ວນຕໍ່ການແຜ່ຂະຫຍາຍແນວນິກຄົດມະນຸດສະຫຼັກ
ແລະຈິດໃຈສັນຕິພາບ ລະຫວ່າງປະຊາຊົນ.

1. ລະນິກຄົນວ່າຄຸນທຳຂອງບັນດາຝ່າຍຂັ້ນສູງທີ່ຮ່ວມໃນຂໍ້ຕົກລົງໃຫ້ສັນຍາຈະເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບສື່ສົນທີ່ສັນຍາເຊື້ແນວ ປີ 1949 ນັ້ນໃຫ້ກ່ວາງຂວາງເຖິ່ງທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ບັນດາບົດບັນຍັດຂອງສົນທີ່ສັນຍາ ແລະ ຕະລອດເຖິງອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມທີ່ໄດ້ຮັບຮອງໂດຍກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວຢືນຢັນຄົນ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວອອກການບັງລັບໃຊ້ດັ່ງກ່າວ:

2. ເຊື້ອເຊີນບັນດາລັດ ຂຶ້ງໄດ້ລົງລາຍເຊັນແລ້ວ ເວົາໃຈໃສ່
ວາງໜຸກ່າມາດຕະການອັນເປັນປະໂຫຍດ ເພື່ອຮັບຮອງ
ການເຜີຍແຜ່ທີ່ມີຜົນຂອງກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼຳສາກົນທີ່
ບັງຄັບໃຊ້ໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ແລະບັນດາຫຼັກ
ການພື້ນຖານ ຂຶ້ງປະກອບເປັນເພື່ນໃຫ້ແກ່ກົດໝາຍດັ່ງ
ກ່າວ, ໂດຍສະເພາະຍ່າງຍິ່ງ:

- ກ. ໃຫ້ການລະດົມຈິດໃຈອໍານາດການປົກຄອງທີ່
ຊຳນານ ມີຈິນຕະນາການ ແລະລົງພາກຕົວຈິງ
ບັນດາຂໍ້ຄວາມທີ່ໃຫ້ການສອນ ສຳລັບກົດ
ໝາຍມະນຸດສະຫຼຳສາກົນອັນສອດຄ່ອງກັບບັນ
ດາເຖິ່ນໄຂແຫ່ງຊາດ, ເນື້ອເຫັນວ່າມີຄວາມ
ຈຳເປັນກໍ່ຂໍ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະການປົກສານຳ
ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ; ການສອນ
ແມ່ນເຈາະຈິງສະເພາະນຳກຳລັງກອງທີ່ ແລະ
ບັນດາອໍານາດການປົກຄອງທີ່ຊຳນານ;
- ຂ. ໃຫ້ລົງມີສ້າງໃນໄລຍະເວລາສັນຕິພາບ, ການ
ຜິກອົບຮົມບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຄຸນວຸທີເໝາະສົມ
ຕໍ່ການສິດສອນກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼຳສາກົນ
ແລະໃຫ້ຄວາມສະດວກຕໍ່ການນຳໃຊ້, ໂດຍສະ
ເພາະຍ່າງຍິ່ງຕາມຄວາມໝາຍຢູ່ມາດຕາ 6
ແລະ 82 ຂອງອະນຸສັນຍາເນື້ມເຕີມຂອງສົນທີ່
ສັນຍາເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949
ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປົກປ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍ
ໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ລະຫວ່າງປະ
ເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I);
- ຄ. ໃຫ້ຄຳແນະນຳຕໍ່ອໍານາດການປົກຄອງທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງເນື້ມທະວີການສິດສອນກົດໝາຍມະນຸດ
ສະຫຼຳສາກົນຢູ່ໃນມະຫາວິທະຍາໄລ(ຄະນະວິ
ຊຸກົດໝາຍ, ວິທະຍາສາດ

ການເມືອງ, ຄະນະວິຊາການແຍດ ຕໍ່ງໄປ...)

၅. ໃຫ້ຄຳແນະນຳຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງທີ່ຊຳ
ນານ ນຳເຂົ້າມາສືດສອນຢູ່ໃນບັນດາໂຮງຮຽນ
ມັດທະຍົມຕອນປາຍ ຫຼືການສັງເຄາະການ
ສອນດ້ວຍຫຼັກການຂອງກິດໝາຍມະນຸດສະຫຼິ
ສາກົມ;

3. ເຊື້ອເຊີນບັນດາສະມາຄົມກາແດງແຫ່ງຊາດ(ກາຊີກວົງ ເດືອນແດງ, ກາສິງ ແລະ ດວງອາຫິດແດງ) ໃຫ້ສະເໜີ ຄວາມພ້ອມຂອງອົງການກາແດງຈະຂ່ວຍໝູນຕໍ່ບັນດາ ລັດຖະບານຂອງປະເທດພວກຕົນ ແນໃສ່ປະກອບຄວາມ ເຂົ້າໃຈ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ທີ່ມີປະສິດທິຜົນຂອງກິດໝາຍ ມະນຸດສະທຳສາກົນ;

4. ເຊື້ອເຊື້ນຄະນະກຳມະການກາແຮງສາກົນ ພະຍາຍາມ ກ່ວມກັນຢ່າງເຕັ້ງຮ້ອນຕໍ່ການເຜີຍແຜ່ງກົດໝາຍມະນຸດສະ ທຳສາກົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ:

- ກ. ການຈັດພິມອຸປະກອນ ແນໃສ່ຄວາມສະດວກ
ຂອງການສືບສອນກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼຳສາ
ກົນ ແລະເຮັດການເຈກຢາຍຫຼັກໜ້າວສານທີ່
ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ການເຜີຍແຜ່ບັນດາສິນຫຼັສັນ
ຍາເຊື້ແນວ ແລະບັນດາອະນຸສັນຍາເພີ່ມຕົ້ມ;
ຂ. ການຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນດ້ວຍອົງການຂອງຕົນເອງ ຫຼື
ຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງບັນດາລັດຖະບານ ຫຼືບັນດາອົງ
ການກາແດງແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບການສໍາມະນາ
ແລະການສອນດ້ານກົດໝາຍມະນຸດສະຫຼຳສາ
ກົນ ແລະໂດຍການຮ່ວມມືຕໍ່ບັນຫານັ້ນທີ່ບັນ
ດາລັດ ແລະບັນດາສະຖາບັນທີ່ເໝາະສິມ.

ມະຕີ 22

ສືບຕໍ່ເຮດໃຫ້ວຽກງານວ່າດ້ວຍການຫ້າມ ຫຼືການຈຳກັດ
ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່ນີ້ຢືມໃຊ້ກັນບາງຊະນິດ.

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຢືນຢັນຄືນ ແລະການພັດ
ທະນາກິດໝາຍມະນຸດສະຫັກນິກີນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນການປະຫະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດ, ເຊີແນວ, 1974-1977,

ນ້ຳມກັນຈັດປະຊຸມຢູ່ທີ່ເຊີແນວຕະລອດທັງສີສະໄໝ, ປີ
1974, 1975, 1976 ແລະ 1977, ແລະໄດ້ມີການຮັບຮອງເອົາລະ
ບຽບການມະນຸດສະຫັກໃໝ່ທີ່ວຽກຂ້ອງກັບການປະຫະກັນດ້ວຍອາ
ວຸດ ແລະບັນດາວິທີການ ແລະສົ່ງອຳນວຍທາງສົງຄາມ,

ເຮດໃຫ້ເຊື່ອໜີ້ນັ້ນວ່າ ບັນດາຄວາມທຸກທຳລະມານຂອງປະຊາ
ກອນພິນລະເຮືອນ ແລະບັນດານັກລົບ ອາດສາມາດໄດ້ຖືກຜ່ອນ
ຄາຍລົງ ຖ້າເພີ່ມອາດສາມາດສຳເລັດຂຶ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຫ້າມ ຫຼື
ການຈຳກັດກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່ນີ້ຢືມໃຊ້ກັນໂດຍສະເພາະ,
ເພື່ອເຫດຜົນທາງດ້ານມະນຸດສະຫັກ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງອາວຸດຊື່ງ
ອາດສາມາດຖືກຈັດວ່າເປັນພິດຍ່າງມາກາມາຍ ຫຼືເນີ້ອນກັບການທຳ
ລາຍໂດຍປ່ອຈຳແນກ,

ລະນີກເຖິງວ່າ: ບັນຫາການປະກາດໃຊ້ບັງຄັບເປັນກິດໝາຍ
ບັນດາການຫ້າມ ຫຼືບັນດາການຈຳກັດກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່
ນີ້ຢືມໃຊ້ກັນໂດຍສະເພາະ, ເພື່ອເຫດຜົນທາງດ້ານມະນຸດສະຫັກ,
ໄດ້ເປັນຈຸດປະສົງຂອງການອະທິບາຍຢ່າງເລີກເຊົ່າຍຸ່ຄະນະກຳມາທີ່
ການ “ອັດນອໍກ” Ad Hoc ວ່າດ້ວຍບັນດາອາວຸດທີ່ນີ້ຢືມໃຊ້ກັນ
ຂອງກອງປະຊຸມ ຕະລອດສີສະໄມລົງຕິດ, ເຊັ່ນດູກວັນກັບ ບັນ
ດາກອງປະຊຸມຂ່ຽວຂານຂອງລັດຖະບານຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນພາຍໃຕ້ການອຸ

ປະຖຳຂອງຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ທີ່ເມືອງ ລູແຊກເນີ, ປີ 1974, ແລະ ທີ່ເມືອງ ລູກາໂນ, ປີ 1976,

ລະນິກເຕິງວ່າ: ຄວາມເຫັນແກ່ການອະທິບາຍ ແລະບັນດາ
ມະຕືຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ທີ່ກົງກັບເລື້ອງເຫຼົ່ານີ້,
ເຂັ້ມງວວັນກັບການຮຽກຮ້ອງໂດຍບັນດາປະມຸກລັດ ແລະຫົວໜ້າ
ລັດຖະບານຂອງໝາຍປະເທດ,

ໄດ້ມີການລົງຄວາມເຫັນຜ່ານການອະພິປາຍທີ່ມີຂໍ້ຕິກລົງວ່າ
ດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດ ຂຶ້ງຜູກຕິດຢູ່ນຳການຫ້າມກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາ
ວຸດທີ່ນີ້ຍືມໃຊ້ກັນ ຂຶ້ງມີຈຸດສຳຄັນ ເພື່ອຮັດໃຫ້ບາດເຈັບ ໂດຍບັນ
ດາເສດສະເກັດ ບໍ່ສາມາດຜ່ານລັງສີອີກໄດ້, ແລະມັນມີພື້ນທີ່ກັວາງ
ຂວາງພໍທີ່ຈະບັນຄວາມເຂົ້າໃຈກັນຕໍ່ກໍລະນີກ່ຽວກັບມິນໜ້າດີນ
ແລະບັນດາກັບດັກ,

ໄດ້ມີການກວດກາຜົນສະຫອນຂອງການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່ນີ້ຢືມ
ໃຊ້ກັນອື່ນໆເຊັ່ນ: ລູກວ່ານຊະນິດນ້ອຍ ແລະບາງຊະນິດອາວຸດມີ
ຜົນຫາງລົມພັດ ແລະເສດສະເກັດ, ແລະໄດ້ມີການເລີ່ມຕົ້ນກວດກາ
ຄວາມເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບການຫ້າມ ຫຼືຈະກັດກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາ
ວຸດຊະນິດເຊັ່ນນີ້,

ຮັບຮອງວ່າມັນມີຄວາມສຳຄັນຂຶ້ງວຽກງານດັ່ງກ່າວຈະມີການ
ຕໍ່ເນື້ອງ ແລະ ຈະດຳເນີນການຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມເຕັ້ງຮອນ ຫຼືມັນ
ຮຽກເອີ້ນເຖິງຄວາມນັບຖືດ້ານມະນຸດສະທິວັນຊັດເຈນ,

ເຮັດໃຫ້ເຊື່ອຂຶ້ນວ່າ ວຽກງານສືບຕໍ່ມາ ຈະຕ້ອງວາງຮາກ
ຖານບາງລັ້ງວ່າດ້ວຍພື້ນທີ່ ສະແດງເອກະລັກຂອງຄວາມເຂົ້າ
ໃຈຈິນຮອດບັດນີ້ ແລະປະກອບດ້ວຍການຊອກຫາພື້ນທີ່ທຳ
ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່, ແລະເພີ່ມຈະຕ້ອງຊອກຫາຂໍ້ຕົກລົງຢ່າງກັ
ວາງຂວາງເຊັ່ນກັນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ຢູ່ໃນແຕ່ລະກຳລະນີ,

1. ການຕັດສິນໃຈສົ່ງປິດສະຫຼຸບຂອງຄະນະກຳມາທີ່ການ
ຮັດຮ່ອກ Ad Hoc ແລະບັນດາຂໍ້ສະເໜີທີ່ນຳສະເໜີຢູ່
ໃນຄະນະກຳມາທີ່ການຕ້ົງກ່າວຕໍ່ບັນດາລັດຖະບານຂອງ
ບັນດາລັດທີ່ມີຜູ້ແທນມາກອງປະຊຸມ, ເຊັ່ນດູວກັນກັບເລ
ຂາທີ່ການໃຫຍ່ອີງການສະຫະປະຊາຊາດ;
2. ການຮັງຂໍວ່າ: ມັນຈະໄດ້ຕົກລົງໄດ້ຍິບໍ່ຂັກຂໍ້າສຳລັບ
ການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະອຽດຕໍ່ບັນດາເອກະສານເຫຼົ່ານີ້,
ເຊັ່ນດູວກັນກັບບົດລາຍງານຂອງກອງປະຊຸມນັກຂ່າງວ
ຊານຂອງລັດຖະບານຢູ່ທີ່ລູແຮກ ແລະລູກາໂນ;
3. ການແນະນຳວ່າກອງປະຊຸມລັດຖະບານຄວນຕົກລົງນັດ
ໝາຍ ຂ້າສຸດໃນປີ 1979 ແມ່ໄສ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ:
 - ກ. ຕໍ່ບັນດາຂໍ້ຕົກລົງນຳມາຂໍ້ງການຫ້າມ ຫຼືການ
ຈຳກັດສຳລັບການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່ນີ້ຍົມໃຊ້ກັນ
ໄດ້ສະເພາະ, ນັບທັງອາວຸດຂໍ້ອາດສາມາດ
ຖືກຈັດວ່າເປັນພິດຢ່າງມາກມາຍ ຫຼືການທຳ
ລາຍໄດ້ຍິບໍ່ຈຳແນກຕໍ່ການນັບຖືດ້ານມະນຸດ
ສະຫັກ ແລະກົດການທະຫານ; ແລະ
 - ຂ. ຕໍ່ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງກົນໄກ ເພື່ອພິ
ຈາລະນາຄືນບັນດາຂໍ້ຕົກລົງ ເຊັ່ນວ່ານີ້ ແລະ
ເພື່ອກວດສອບບັນດາຂໍ້ສະເໜີແນວໃໝ່ປະ
ເພດງວກັນ;
4. ການຮັງຂໍຢ່າງຈິງຈັງວ່າ ຈະໄດ້ມີການດຳເນີນການສຳ
ລັບການປົກສາຫາລືກ່ອນການກວດສອບຕໍ່ບັນຫາດ້ັງ

- ກ່າວ. ຢູ່ໃນວາລະກອງປະຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຄັ້ງທີສາມສືບສອງ ແນໃສ່ບັນລຸເຖິງຂໍຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຖືເອົາຂໍ້ກຳນົດ ເພື່ອກະກຽມກອງປະຊຸມ;
5. ການແນະນຳວ່າການປະຊຸມປຶກສາຂອງທຸກໆລັດຖະບານກ່ຽວຂ້ອງ ຄວນຕົກລົງນັດໝາຍຕໍ່ວັດຖຸປະສົງນີ້ ໃນເດືອນ ວັນຍາ-ຕຸລາ ປີ 1977;
 6. ການແນະນຳວ່າ, ນອກຈາກບັນດາລັດທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປຶກສາຫາລືດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ຍ້າມີການຄາດໝາຍລ່ວງໜ້າວ່າຈະມີການສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະການກະກຽມກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວເປັນລາຍສະເພາະຊື່ງຈະໄດ້ພະຍາຍາມຈັດວາງພື້ນຖານດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແນໃສ່ຮັດໃຫ້ມີການຕົກລົງວັນຕາມຫໍ່ຄາດກະໄວ້ໃນມະຕິສະບັບນີ້;
 7. ເຊື້ອເຊີ້ນກອງປະຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຄວນຖືເອົາສະໄໝປະຊຸມຄັ້ງທີສາມສືບສອງນີ້, ຕໍ່ກັບທຸກໆຂໍ້ກຳນົດອື່ນໆຊື່ງອາດສາມາດຖືເປັນຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ການຈັດຕັ້ງກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ. ໃນປີ 1979, ອົງຕາມແສງສະຫວ່າງອັນເປັນຜົນຂອງການປຶກສາຫາລືທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນຖືກຕ້ອງຕາມວັກ 4 ຂອງມະຕິສະບັບນີ້.

ສະໄໝປະຊຸມຄັ້ງທີ 57, ວັນທີ 9 ມິຖຸນາ 1977

ପୃଷ୍ଠା 24

ຄໍາໃຫ້ການຂອງຄວາມຮັສີກາຕໍ່ປະເທດເຈົ້າພາບ.

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວຂ້ອງການລົມຍືນຄືນ ແລະການພັດ
ທະນາກິດຂາຍມະນຸດສະຫຼັກິນທີໃຫ້ປັບປຸງຄົບໃນການປະທະກັນ
ດ້ວຍອາວຸດ, ເຊື້ແບວ, 1974-1977,

ພົມກັນຈັດປະຊຸມຢູ່ທີ່ເຊີ້ແນວ ຕາມການເຊື້ອເຊັນຂອງລັດ
ຖະບານປະເທດສູລຍເຊີ, ໄດ້ມີການປະຊຸມສື່ສະໄໝ ໃນປີ 1974,
1975, 1976 ແລະ ປີ 1977, ຕາມກະແສນັ້ນກອງປະຊຸມໄດ້ມີ
ການກວດສອບສອງໂຄງການອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາ
ເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສີ່ຫາ ປີ 1949 ເຊິ່ງໄດ້ຖືກມີການກະກຽມ
ໂດຍຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ,

ได้รับปัจจัยต่างๆ ผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพดี มีมาตรฐานสากล สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี จึงมีความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก ทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการค้าและลงทุนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงอาเซียน

ສະແດງຄວາມຮູບນຸ່ມຄຸນ ຍ່າງເລີກເຊື້ອ ແຂ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຫຼືອ
ເພື່ອ ແລະມີອັດທະຍາໄສທີ່ດີຕໍ່ທຸກໆງຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ.
ມາຢັ້ງລັດຖະບານຂູ້ເຊີ ກໍາສີເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະປະຊາກອນສາຫາລະ
ນະລັດ ແລະກັງຕົງເຊີແນວ ແລະຕົວເມືອງເຊີແນວ,

ດោនីរាជសម្រាប់វិវាទការណ៍ដោយការងារក្របខ័ណ្ឌខ្លួន
សាន្តូរដែលបានបង្កើតឡើងនៅថ្ងៃទី 12 សីហា ឆ្នាំ 1949 និងបានចូល
ការងារជាមុនក្នុងក្របខ័ណ្ឌខ្លួន; និងបានបង្កើតឡើងនៅថ្ងៃទី 12 សីហា ឆ្នាំ

1. ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈຕໍ່ລັດຖະບານປະເທດ ຊຸຍເຊື້ອທີ່ໄດ້ໃຫ້ການອຸ້ມຊູ ແລະບໍ່ລົດລະໃນການສະ ຂັບສະໜູນຕໍ່ທຸກງານຂອງກອງປະຊຸມ ແລະໄດ່ ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ ທ່ານ ປີແອ ກລາເບີ(Mr.Pierre Graber) ປະທານກອງປະຊຸມ, ທີ່ປຶກສາສະຫະພັນ, ຫົວໜ້າກົມການເມືອງສະຫະພັນຂອງສະຫະສະຫະພັນ ຊຸຍເຊີ ຂຶ້ງບັນດາຄໍຄິດຄໍາເຫັນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະເດັດດັງວ, ອັນໄດ້ປະກອບ ສ່ວນຢ່າງໝາຍໝາຍຕໍ່ຜົນສໍາເລັດຂອງກອງປະຊຸມ,
2. ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈຕໍ່ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະປະຊາກອນຂອງສາຫາລະນະລັດ ແລະກັງຕົງເຊື້ ແນວ ແລະຕົວເມືອງເຊື້ແນວ ທີ່ມີຈິດໃຈອອບອ້ອມອາ ລີ ເອົ້ອເຟື້ອຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະມີອັດທະຍາໄສທີ່ດີ ຂຶ້ງພວກເເຟີ່ໄດ້ພື້ນສະລັບຄວາມເຄົາລົບນັບໂຮ່ມຕໍ່ ກອງປະຊຸມ ແລະຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຫັງໝົດ;
3. ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບນັບໂຮ່ມຕໍ່ຄະນະກຳມະການກາແດງສາ ກົນ ເຊັ່ນດູວກັນກັບບັນດາຕົວແທນ ແລະບັນດາຊົ່ງວ ຊານຂອງຄະນະກຳມະການ ຂຶ້ງໄດ້ມີການຍອມເສຍສະ ລະ ແລະຄວາມອົດທິນ ໃຫ້ຄໍຄິດຄໍາເຫັນຕໍ່ ກອງປະ ຊຸມວ່າດ້ວຍທຸກໆບັນຫາທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນຂອບຄ່າຍຂອງ ບັນດາໂຄງການ ອະນຸສັນຍາ ແລະຂຶ້ງໄດ້ມີຄວາມຜູ້ກ ພັນກັບບັນດາຫຼັກການຂອງກາແດງ ເພື່ອກະຕຸນຂັບພະ ຍາກອນຂອງກອງປະຊຸມ;
4. ສະແດງຄວາມຮູ້ບູນຄຸນຕໍ່ເອກັນກະລາຊະໝູດ ຂັ້ງ ທຸມ ແບກ(Jean Humbert), ເລຂາທິການໃຫຍ່ຂອງກອງປະ ຊຸມ ແລະທຸກໆພະນັກງານຂອງກອງປະຊຸມ ຂຶ້ງໄດ້ໃຫ້ ການຮ່ວມມືຢ່າງມີປະສິດທິຜົນໃນຂະນະທີ່ກອງປະຊຸມ ໄດ້ແກ່ຍ່າວເປັນເວລາສື່ບີ

ສະກັດອອກຈາກກິດຈະການສູດທ້າຍ

ກອງປະຊຸມການຫຼັດກ່ຽວກັບການຍືນຢັນຄືນ ແລະການພັດທະນາກົດໝາຍມະນຸດສະຫັກສາກົນ ທີ່ໃຊ້ບັງຄັບໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ, ໄດ້ມີການຈັດປະຊຸມທັງສ່າສະໄໝຂຶ້ນທີ່ເຊີແນວ(ເລື່ມແຕ່ວັນທີ 20 ກຸມພາ ຮອດວັນທີ 29 ມິນາ 1974, ແຕ່ວັນທີ 3 ກຸມພາ ຮອດ ວັນທີ 18 ເມສາ 1975, ແຕ່ວັນທີ 21 ເມສາ ຮອດ ວັນທີ 11 ມິຖຸນາ 1976 ແລະ ແຕ່ວັນທີ 17 ມິນາ ຮອດ ວັນທີ 10 ມິຖຸນາ 1977) ຮຽກປະຊຸມໂດຍສະພາສະຫະບັນປະເທດຂູຍເຊື້ອກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ ໄດ້ມີເປົ້າໝາຍ ເພື່ອການສຶກສາໂຄງການອະນຸສັນຍາເພີ່ມເຕີມສອງສະບັບທີ່ຖືກກະກຽມໂດຍຄະນະກຳມະການກາແຄງສາກົນ ແລະ ເຈາະຈົງສຳລັບການເພີ່ມເຕີມໃຫ້ທັງສ່າສິນທະສັນຍາເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສີງຫາ ປີ 1949, ພາຍຫຼັງໄດ້ມີການບຶກສາທາລືທາງການ ແລະ ຂາງສ່ວນຕົວ.

ມີ 124 ລັດໄດ້ສິ່ງຜູ້ຕາງໜ້າເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສະໄໝໜີ 1, 120 ລັດ ໃນສະໄໝໜີ 2, 107 ລັດ ໃນສະໄໝໜີ 3 ແລະ 109 ລັດໃນສະໄໝໜີ 4.

เป็นอันແມ່ນອນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນຢ່າງສູງສຳລັບການ
ຮັບປະກັນຂອງການເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານກອງປະຊຸມຢ່າງກວ່າງຂວາງ
ຊື່ໄດ້ມີລັກສະນະມະນຸດສະຫຼັກຕົ້ນຕົວ ແລະເພາະວ່າໄດ້ມີ
ການພັດທະນາ ທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະການປະມວນກົດໝາຍມະນຸດສະ
ຫຼັກສາກົນທີ່ໃຊ້ບໍ່ຄົບໃນການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ເປັນພາລະ
ຂອງທົ່ວໄລກ ຂຶ້ງບັນດາຂະບວນການປິດປ່ອຍແຫ່ງຊາດອາດສາ
ມາດນຳມາປະກອບສ່ວນໃນຫາງບວກ, ກອງປະຊຸມໄດ້ມີການຕົກ
ລົງໃຈເຊື້ອເຊີ້ນບັນດາຂະບວນການປິດປ່ອຍແຫ່ງຊາດ ທີ່ຖືກຮັບຮູ້
ໂດຍບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານໃນສ່ວນໝົມຟາກ
ກ່ຽວຂ້ອງມາເຂົ້າຮ່ວມອັນຕົ້ນຕົວ ໃນວາລະການອະທິບາຍ ແລະ
ໃນຄະນະກຳມາທິການສຳຄັນຂອງກອງປະຊຸມນັ້ນ, ຕາມມະຕິ 3(I)

ຊື່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າມີແຕ່ຜູ້ແທນທີ່ຕາງໜ້າໃຫ້ບັນດາລັດເຖິ່ນນັ້ນ
ມີສິດລົງຄະແນນເລືອກຕັ້ງ.

ຄະນະກຳມະການກາແດງສາກົນ ຂໍ້ໄດ້ມີການກະງຽມອະນຸ
ສັນຍາເພີ່ມຕື່ມທັງສອງສະບັບ ໄດ້ຖືກເຂົ້າຮ່ວມນຳວຽກງານກອງປະ
ຊຸມໃນຖານະຂ່າວຊາມ.

ກອງປະຊຸມໄດ້ມີການຮ່າງ ບັນດາເຄື່ອງມືຕໍ່ໄປນີ້:

ເນື້ອງຈາກນີ້, ບັນດາຜູ້ແທນໄດ້ມີການລົງລາຍເຊັນກິດຈະການສຸດທ້າຍສະບັບນີ້.

ສາລະບານ

ອະນຸສັນຍາສະບັບຫີ I

ໜ້າ

ອາລຳພະປິດ

ພາກ I

ບິດບັນຍັດທີ່ວໄປ

ມາດຕາ 1	- ຫຼັກການທີ່ວໄປ ແລະຂອບເຂດຂອງການບັງຄັບໃຊ້
ມາດຕາ 2	- ຄຳນິຍາມ
ມາດຕາ 3	- ການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະການສື່ນສຸດຂອງການບັງຄັບໃຊ້ສິນທີສັນຍາ
ມາດຕາ 4	- ຂຶ້ບັງຄັບທາງກິດໝາຍຂອງບັນດາຜ່າຍຫີປະຫະກັນ
ມາດຕາ 5	- ການແຕ່ງຕັ້ງບັນດາປະເທດທີ່ປິກປ້ອງ ແລະຜູ້ທີ່ຮັດໜ້າທີ່ແທນປະເທດທີ່ປິກປ້ອງ
ມາດຕາ 6	- ບຸກຄະລາກອນທີ່ເໝາະສີມ (ຊີງຄຸນວຸທີ)
ມາດຕາ 7	- ການປະຊຸມ

ພາກທີ II

ជ្រើសរើស និង ការបង្កើតរូបរាង នៃការងារ

ໝວດທີ I ການລົກປ້ອງທີ່ວໄປ

ມາດຕາ 8	- ຄຳສັບວິຊາການ
ມາດຕາ 9	- ຂອບເຂດຂອງການບັງຄັບໃຊ້
ມາດຕາ 10	- ການປົກປ້ອງ ແລະ ການພິມລະບຸດັກສາ
ມາດຕາ 11	- ການປົກປ້ອງບຸກຄົນ
ມາດຕາ 12	- ການປົກປ້ອງບັນດາໜ່ວຍທາງການແພດ
ມາດຕາ 13	- ການສັນສົດຕໍ່ການປົກປ້ອງບັນດາໜ່ວຍທາງ ການແພດພິມລະເຮືອນ
ມາດຕາ 14	- ການຈຳກັດຕໍ່ການລະດົມເກີນບັນດາໜ່ວຍທາງ ການແພດອະນາໄມພິມລະເຮືອນ
ມາດຕາ 15	- ການປົກປ້ອງພະນັກງານແພດ ແລະ ພະນັກງານ ສາດສະໜາ
ມາດຕາ 16	- ການປົກປ້ອງຫົ່ວໄປ ກົງວຽບພາລະກິດດ້ານ ການແພດ
ມາດຕາ 17	- ບິດບາດຂອງປະຊາກອນພິມລະເຮືອນ ແລະ ສະ ມາຄົມໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ
ມາດຕາ 18	- ການກຳນົດເຕີກລັກ
ມາດຕາ 19	- ບັນດາລັດເປັນກາງ ແລະ ລັດອື່ນໆທີ່ບໍ່ມີສ່ວນ ນຳຜ່າຍທີ່ປະທະວັນ
ມາດຕາ 20	- ຫ້າມດຳເນີນການຕອບໂຕ້ຄົນ

ធម្មទី II ការអនុវត្តការងារ

ມາດຕາ 21 - ຍານພາຫະນະທາງການແບດ

- ມາດຕາ 22 - ກຳປັ້ນ-ໂຮງໝໍ ແລະເຮືອແພຂ່ວຍຊື່ວິດຕາມ
ແຄມຝ່າງ
- ມາດຕາ 23 - ກຳປັ້ນ ແລະເຮືອແພດ້ານການແພດຊະນິດ
ອື່ນໆ
- ມາດຕາ 24 - ການປຶກປ້ອງຍົນຍານທາງການແພດ
- ມາດຕາ 25 - ຍົນຍານທາງການແພດ ໃນບັນດາເຂດທີ່ບໍ່ໄດ້
ຄວບຄຸມໄດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ
- ມາດຕາ 26 - ຍົນຍານທາງການແພດໃນບັນດາເຂດທີ່ຕິດ
ເຫດ ຫຼືເຂດອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັນ
- ມາດຕາ 27 - ຍົນຍານທາງການແພດໃນບັນດາເຂດທີ່ຄວບ
ຄຸມໄດຍຝ່າຍທີ່ກົງກັນຂ້າມ
- ມາດຕາ 28 - ຂໍຈຳກັດຕໍ່ການນຳໃຊ້ບັນດາຍົນຍານທາງການ
ແພດ
- ມາດຕາ 29 - ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ ແລະຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວຮ້າຍບັນດາ
ຍົນຍານທາງການແພດ
- ມາດຕາ 30 - ການລົງຈອດ ແລະການກວດເບິ່ງບັນດາຍົນ
ຍານທາງການແພດ
- ມາດຕາ 31 - ບັນດາລັດທີ່ເປັນກາງ ຫຼືລັດອື່ນໆທີ່ບໍ່ມີສ່ວນນຳ
ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ
- ມາດຕາ 32 - ຫຼັກການທີ່ໄປ
- ມາດຕາ 33 - ບຸກຄົນທີ່ຫາຍສາບສູນ
- ມາດຕາ 34 - ເສດອະຫິຂອງບັນດາບຸກຄົນທີ່ຕາຍ

ພາກທີ III
ວິທີການ ແລະສັງອຳນວຍກໍ່ສົງຄາມ
ໝວດ ທີ I **ວິທີການ ແລະສັງອຳນວຍກໍ່ສົງ**
ຄາມ

ມາດຕາ 35	- ລະບຽບການພື້ນຖານ
ມາດຕາ 36	- ອາວຸດຊະນິດໃໝ່
ມາດຕາ 37	- ຫ້າມທຳລະຍົດ (ຫຼື້ນ້ອກລວງ)
ມາດຕາ 38	- ເຄື່ອງໝາຍ (ກາໝາຍ) ຫ້າຍອມຮັບ(ຮັບຮອງ
ເອົາ)
ມາດຕາ 39	- ສັນຍາລັກງ່າງວັບສັນຊາດ
ມາດຕາ 40	- ຄວາມເມດຕາກະລຸນາ
ມາດຕາ 41	- ການຊ່ວຍຮັກສາສັດຕູ້ໂຄງປັດເຂົ້າຍອກຈາກ
ການສູ້ລົບ
ມາດຕາ 42	- ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລົນຍານ

**ພາກ II ຖານະຂອງນັກລົບແລະຖານະຂອງສະເລີຍ
ເສີກສົງຄາມ**

ມາດຕາ 43	- ກຳລັງກອງຫັບ
ມາດຕາ 44	- ບັນດານັກລົບ ແລະສະເລີຍເສີກສົງຄາມ
ມາດຕາ 45	- ການປົກປ້ອງບັນດາບຸກຄົນທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ
ການສູ້ລົບ
ມາດຕາ 46	- ນັກສືບຂ່າວ (ຈາລະຊີບ)
ມາດຕາ 47	- ທະຫານຮັບຈ້າງ

ພາກທີ IV

ປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ

ໝວດທີ I ການປຶກປ້ອງທົ່ວໄປຕ້າມກັບຜົນກະທິບ

ຂອງການສູ່ລົບ

ບົດທີ I ລະບຽບການພື້ນຖານ ແລະຂອບເຂດຂອງການ
ໃຊ້ບັງຄັບ

- ມາດຕາ 48 - ລະບຽບການພື້ນຖານ
- ມາດຕາ 49 - ຄຳນິຍາມການບຸກໂຈມຕີ ແລະຂອບເຂດການ
ໃຊ້ບັງຄັບ

ບົດທີ II ບຸກຄົນພິນລະເຮືອນ ແລະປະຊາກອນພິນລະ
ເຮືອນ

- ມາດຕາ 50 - ນິຍາມພະນັກງານພິນລະເຮືອນ ແລະປະຊາ
ກອນພິນລະເຮືອນ
- ມາດຕາ 51 - ການປຶກປ້ອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ

ບົດທີ III ຂັບສິນທີມີລັກສະນະພິນລະເຮືອນ

- ມາດຕາ 52 - ການປຶກປ້ອງທົ່ວໄປ ບັນດາຂັບສິນທີມີລັກສະ
ນະພິນລະເຮືອ

- ມາດຕາ 53 - ການປຶກປ້ອງບັນດາຂັບສິນທາງວັດທະນະທຳ
ແລະປຸ່ອຊະນິສະຖານ

- ມາດຕາ 54 - ການປຶກປ້ອງ ບັນດາຂັບສິນທີມີຄວາມຈຳເປັນ
ເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງປະຊາກອນພິນລະເຮືອນ

- ມາດຕາ 55 - ການປຶກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມທາງທຳມະຊາດ

- ມາດຕາ 56 - ການປຶກປ້ອງບັນດາທີວາງານ ແລະສະຖານທີ່ຕິດ
ຕັ້ງ ບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ

ບົດທີ IV ມາດຕະການຂອງຄວາມລະນັດລະວັງ

- ມາດຕາ 57 - ຄວາມລະມັດລະວັງໃນການບຸກໂຈມຕີ
- ມາດຕາ 58 - ຄວາມລະມັດລະວັງຕ້າມຜົນກະທິບຈາກການ
ບຸກໂຈມຕີ

ບົດທີ V **ທົ່ອງທີ່ ແລະ ໂຄດຢູ່ໃຕ້ການປຶກປ້ອງພື້ເສດ**

- ມາດຕາ 59 - ທົ່ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນ
- ມາດຕາ 60 - ໂຄດປອດທະຫານ

ບົດທີ VI **ການປຶກປ້ອງພົນລະເຮືອນ**

- ມາດຕາ 61 - ຄຳນິຍາມ ແລະ ຂອບເຂດການບັງຄັບໃຊ້
- ມາດຕາ 62 - ການປຶກປ້ອງທີ່ໄປ
- ມາດຕາ 63 - ການປຶກປ້ອງພົນລະເຮືອນໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍິດ
ຄອງ
- ມາດຕາ 64 - ອົງການປຶກປ້ອງພົນລະເຮືອນຂອງພົນລະເຮືອນ
ຂອງລັດທີ່ເປັນກາງ ລັດອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມນຳ
ຝ່າຍທີ່ປະທະກັນ ແລະ ອົງການປະສານງານສາ
ກົນ
- ມາດຕາ 65 - ການຢຸດເຊົາການປຶກປ້ອງ (ຫຼື ການສັນສຸດ...)
- ມາດຕາ 66 - ການກຳນົດເອກະລັກ
- ມາດຕາ 67 - ສະມາຊິກຂອງກຳລັງກອງທັບ ແລະ ພ່ວຍຫາງ
ການທະຫານ ຫຼື ຖືກມາປະຈຳຢູ່ນຳອົງການປຶກ
ປ້ອງພົນລະເຮືອນ

ໝວດທີ II **ການຊ່ວຍເຫຼືອສິ່ງເຄາະອັນພື້ໃຈຕໍ່ປະຊາ
ກອນພົນລະເຮືອນ**

- ມາດຕາ 68 - ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບ
- ມາດຕາ 69 - ຄວາມຕ້ອງການພັ້ນຖານຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຖືກຍິດ
ຄອງ

- ມາດຕາ 70 - ການດຳເນີນການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິກຸກ
 ມາດຕາ 71 - ບຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມການດຳເນີນການຊ່ວຍ
 ເຫຼືອບັນເທິກຸກ

ໝວດທີ III ການປະຕິບັດຕໍ່ບັນດາບຸກຄົນຂຶ້ງຕົກສູ່ໃນ ອຳນາຄຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ປະທະກັນ

ບົດທີ I ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບ ແລະການປົກປ້ອງບຸກຄົນ ແລະຂັບສິນ

- ມາດຕາ 72 - ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບ
 ມາດຕາ 73 - ຜູ້ອົບພະລິບ ແລະຜູ້ບໍ່ມີປະເທດ
 ມາດຕາ 74 - ເຕັມໂຮມບັນດາຄອບຄົວທີ່ກະຈັດກະຈາຍ
 ມາດຕາ 75 - ຫຼັກປະກັນພື້ນຖານ

ບົດທີ II ມາດຕະການທີ່ຢໍໃຈຕໍ່ບັນດາແມ່ຍິງ ແລະເຕັກ ນ້ອຍ

- ມາດຕາ 76 - ການປົກປ້ອງບັນດາແມ່ຍິງ
 ມາດຕາ 77 - ການປົກປ້ອງບັນດາເຕັກນ້ອຍ
 ມາດຕາ 78 - ການອົບພະຍົບບັນດາເຕັກນ້ອຍ

ບົດທີ III ນັກສື່ຂ່າວ

- ມາດຕາ 79 - ມາດຕະການປົກປ້ອງບັນດານັກສື່ຂ່າວ

ພາກ V

ການບັງຄັບໃຊ້ບັນດາສິນທີສັນຍາ ແລະ ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້

ໝວດທີ I ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 80	- ມາດຕະການບັງຄັບໃຊ້
ມາດຕາ 81	- ກົດຈະກຳຂອງອົງການກາແຮງ ແລະອົງການ
ຈັດຕັ້ງມະນຸດສະຫົ່ງໜີ້ນີ້
ມາດຕາ 82	- ທີ່ບົກສາດ້ານກົດໝາຍໃນກຳລັງກອງຫັບ
ມາດຕາ 83	- ການເຜີຍແຜ່
ມາດຕາ 84	- ກົດໝາຍໃຊ້ບັງຄັບ

ໝວດທີ II ການປາບປາມຕໍ່ການລະເມີດສິນທີສັນຍາ ຫຼືອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້

ມາດຕາ 85	- ການປາບປາມຕໍ່ບັນດາການລະເມີດອະນຸສັນຍາ
ສະບັບນີ້
ມາດຕາ 86	- ການລະເຫຼື່ອງການກະທຳ
ມາດຕາ 87	- ໝ້າທີ່ຂອງບັນດາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ
ມາດຕາ 88	- ການຊ່ວຍເຫຼືອຂໍ້ອົງກັນ ແລະກັນ ດ້ານສານ ໃນ
ເລື້ອງ ຫາງອາຍາ
ມາດຕາ 89	- ການຮ່ວມມື
ມາດຕາ 90	- ຄະນະກຳມາທີການສາກົນຈັດຫາຂໍ້ເຫັດຈິງ
ມາດຕາ 91	- ຄວາມຮັບຜິດຊອບ

ພາກທີ VI

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 92	- ການລົງລາຍເຊັນ
ມາດຕາ 93	- ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ມາດຕາ 94	- ການເຂົ້າຮ່ວມ
ມາດຕາ 95	- ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້
ມາດຕາ 96	- ຄວາມສໍາພັນໃນທາງປະເທດນິຍົມ ນັບແຕ່ ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້
ມາດຕາ 97	- ການແກ້ໄຂ
ມາດຕາ 98	- ການທຶນຫວນຄືນເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I
ມາດຕາ 99	- ການຍົກເລີກ
ມາດຕາ 100	- ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ
ມາດຕາ 101	- ການລົງທະບຽນ
ມາດຕາ 102	- ເນື້ອໃນແທ້ຈິງ

ເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ I ລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກຳນົດເອກະລັກ

ບົດທີ I	ບັດປະຈຳຕົວ
ມາດຕາ 1	- ບັດປະຈຳຕົວສໍາລັບພະນັກງານແພດ ແລະ ສາດສະໜາ, ພິມລະເຮືອນແລະຖາວອນ.
ມາດຕາ 2	- ບັດປະຈຳຕົວສໍາລັບພະນັກງານແພດ ແລະ ສາດສະໜາ, ພິມລະເຮືອນຊື່ວຄາວ.

ບົດທີ II	ສັນຍາລັກພືເສດ
ມາດຕາ 3	- ຮູບຮ່າງ ແລະລັກສະນະ
ມາດຕາ 4	- ການນຳໃຊ້

ບົດທີ III	ສັນຍານພືເສດ
ມາດຕາ 5	- ການນຳໃຊ້ຕາມໃຈມັກ
ມາດຕາ 6	- ສັນຍານແສງໄຟ

- ມາດຕາ 7 - ສັນຍານວິທະຍຸ
- ມາດຕາ 8 - ການກຳນົດເອກະລັກໂດຍສື່ງອຳນວຍຫາງເອ
ເລັກໂຕ້ນິກ

- ບົດທີ IV ການຄົມມະນາຄົມ**
- ມາດຕາ 9 - ວິທະຍຸສື່ສານ (ການສື່ສານຫາງວິທະຍຸ)
- ມາດຕາ 10 - ການນຳໃຊ້ບັນດາລະຫັດລະຫວ່າງປະເທດ
- ມາດຕາ 11 - ສື່ງອຳນວຍອື່ນຂອງການຄົມມະນາຄົມ
- ມາດຕາ 12 - ແຜນການບິນ
- ມາດຕາ 13 - ສັນຍານ ແລະຂະບວນການ ເພື່ອການກຶກກັນ
ບັນດາຍິນຍານຫາງການແພດ

- ບົດທີ V ການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ**
- ມາດຕາ 14 - ບັດປະຈຳຕົວ
- ມາດຕາ 15 - ສັນຍາລັກພື້ນເສດສາກົນ

- ບົດທີ VI ຫົວງານ ແລະການຕົດຕັ້ງບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ**
- ມາດຕາ 16 ສັນຍາລັກພື້ນເສດສາກົນ

ເອກະສານຊ້ອນຫ້າຍ II
ບັດປະຈຳຕົວຂອງນັກສື່ຂ່າວໜັງສີພິມ
ໄນຄະນະທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສູງໄພ
ບັດປະຈຳຕົວ.....

ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ II
ອາລຳພະບິດ.....

ພາກ I

ឧອបខ່າຍឧອງອະນຸສັນຍາສະບັບນີ້

ມາດຕາ 1	- ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບເປັນຮູບປະທຳ
ມາດຕາ 2	- ຂອບເຂດການໃຊ້ບັງຄັບສໍາລັບບຸກຄົນ
ມາດຕາ 3	- ການບໍ່ເຂົ້າແຂກແຂງ

ພາກ II

ການປະຕິບັດຢ່າງມືມະນຸດສະທຳ

ມາດຕາ 4	- ການປະກັນຂຶ້ນພື້ນຖານ
ມາດຕາ 5	- ບຸກຄົນຂາດສິດເສລີພາບ
ມາດຕາ 6	- ການຕຳເນີນຄະດີຫາງອາຍາ

ພາກ III

ຜູ້ບາດເຈັບ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ແລະຜູ້ທີ່ຕົກລົງໃນທະເລ

ມາດຕາ 7	- ການປົກປ້ອງແລະການວິວລະບັດຮັກສາ
ມາດຕາ 8	- ການຊອກຄົນ
ມາດຕາ 9	- ການປົກປ້ອງພະນັກງານແພດ ແລະພະນັກງານສາດສະໜາ
ມາດຕາ 10	- ການປົກປ້ອງທີ່ວໄປຕໍ່ການປະຕິບັດພາລະກິດດ້ານການແພດ
ມາດຕາ 11	- ການປົກປ້ອງບັນດາໜ່ວຍທາງການແພດ ແລະສື່ງອໍານວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ
ມາດຕາ 12	- ສັນຍາລັກພິເສດ

ພາກ IV

ປະຊາຊົນພິນລະເຮືອນ

ມາດຕາ 13	- ການປົກປ້ອງພິນລະເຮືອນ

- ມາດຕາ 14 - ການປົກປ້ອງຊັບສິນທີ່ຈະເປັນເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງພິນລະເຮືອນ
- ມາດຕາ 15 - ການປົກປ້ອງບັນດາທິວາງານ ແລະການຕິດຕັ້ງບັນຈຸພະລັງອັນຕະລາຍ
- ມາດຕາ 16 - ການປົກປ້ອງບັນດາຊັບສິນທາງວັດທະນະທຳ ແລະປຸ່ອຊະນິສະຖານ (ສັກສິດ)
- ມາດຕາ 17 - ທ້າມການເຄື່ອນຍ້າຍປະຊາຊົນໄດ້ການບັງຄັບ
- ມາດຕາ 18 - ສະມາຄົມຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງທຸກ ແລະການດຳເນີນການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທິງທຸກ.

ພາກ V

ບົດບັນຍັດສຸດຫ້າຍ

- ມາດຕາ 19 - ການຜິຍແຜ່
- ມາດຕາ 20 - ການລົງລາຍເຊັນ
- ມາດຕາ 21 - ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ
- ມາດຕາ 22 - ການເຂົ້າຮ່ວມ
- ມາດຕາ 23 - ການມີຜົນບັງຄັບໃຊ້
- ມາດຕາ 24 - ການແກ້ໄຂ
- ມາດຕາ 25 - ການຍົກເລີກ
- ມາດຕາ 26 - ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບ
- ມາດຕາ 27 - ການລົງທະບຽນ
- ມາດຕາ 28 - ເນື້ອໃນແທ້ຈິງ

ບັນດາມະຕິຖືກຮັບຮອງເອົາໃນກອງປະຊຸມການທຸດສະໄໝຫຼື IV

ມະຕີ 17 - ການນຳໃຊ້ສິ່ງອຳນວຍບາງອັນ ຕໍ່ການກຳນົດເອກະລັກທາງເອເລັກ

ໄຕ້ມີກ ແລະທາງຕາເປົ່າໂດຍຍິນຍານທາງການແພດ
ຊື່ງປຶກບ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ປີ 1949
ແລະ ໂດຍອະນຸສັນຍາເພື່ອເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊີ້
ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ກັບການປຶກບ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບ
ທີ I).....

ມະຕີ 18 - ການນຳໃຊ້ສັນຍານທາງຕາເປົ່າເພື່ອກຳນົດເອກະລັກ
ສຳລັບສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການແພດ ຊື່ງປຶກ
ບ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວປີ 1949 ແລະ ໂດຍ
ອະນຸສັນຍາເພື່ອເຕີມຂອງສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ລົງວັນ
ທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປຶກບ້ອງຜູ້
ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດລະ
ຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບທີ I).

.....

ມະຕີ 19 - ການນຳໃຊ້ການສື່ສານທາງວິທະຍຸ (ຫຼືວິ
ທະຍຸສື່ສານ) ເພື່ອການປະກາດແລະການກຳນົດເອ
ກະລັກສຳລັບບັນດາສິ່ງອຳນວຍການຂົນສົ່ງດ້ານການ
ແພດ ຊື່ງປຶກບ້ອງໂດຍບັນດາສິນທີສັນຍາເຊີ້ແນວ ປີ
1949 ແລະ ໂດຍອະນຸສັນຍາເພື່ອເຕີມເຕີມຂອງສິນທີສັນ
ຍາເຊີ້ແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ ປີ 1949 ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
ກັບການປຶກບ້ອງຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກການປະທະ
ກັນດ້ວຍອາວຸດລະຫວ່າງປະເທດ (ອະນຸສັນຍາສະບັບ
ທີ I).....

ມະຕີ 20 - ການປຶກບ້ອງຊັບສິນທາງວັດທະນະຫຳ

ມະຕີ 21 - ການເຜີຍແຜ່ກົດມາຍມະນຸດສະຫຳສາກົນທີ່ໃຊ້ບັງຄັບ
ໃນການປະທະກັນ

ດៃវិយទេរាជ្យ

ມະຕີ 22 - ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫວງກາງານວ່າດ້ວຍການຫ້າມ ຫຼົງການຈຳກັດ
ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ອາວຸດທີ່ນີ້ຢືມໃຊ້ກັນບາງຊະນິດ.

ມະຕີ 24 - ຄຳໃຫ້ການຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ປະເທດເຈົ້າພາບ

ສະກັດອອກຈາກກິດຈະການສຸດທ້າຍ

ສະກັດ.....